

Giới thiệu Thất Sát Lệnh

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Thất Sát Lệnh thuộc thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Vô Danh. Đây là truyện được xây dựng với những tình tiết những tình tiết gay cấn và hồi hộp làm người đọc dễ dàng bị thu hút.

Truyện mở đầu với hình ảnh hẻm núi ở chân núi Tuyết Phong, tuyết phủ trắng xóa trời, thi thể đầy máu rải rác, thấp thoáng là hình ảnh các hành nhân đang đội tuyết truy lùng một kẻ nào đó. Giữa đường gặp một đám đưa thi thể, những thi thể thân hình lực lưỡng, trên mặt dán bùa chú, giấy tiền. Tất cả đều có không khí lạnh lẽo, thể lương, nặng mùi sát khí.

Ai biết đâu được những tử thi ấy lại là không phải hoàn toàn là thầy ma mà còn trà trộn cả người sống, những hành nhân đang kiếm tìm đó chính là Lữ Chính Anh- kẻ thoát nạn trong họa diệt môn. Những kẻ truy lùng này là người của Tây Môn Nhuệ, nợ máu phải trả bằng máu, nợ người phải đòi mạng, một trăm nhân mạng nhà họ Lữ, liệu có thể được rửa thù hay lại mất đi người cuối cùng của dòng họ. Đây là truyện kiếm hiệp đặc sắc, nội dung phong phú mới lạ, cách viết có sức truyền tải, đem lại không khí vô hiệp cho tác phẩm

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tam Hồ phân đà

Đây là một hẻm núi ở chân núi của ngọn núi chính Tuyết Phong sơn của vùng Tương Tây.

Lúc này là đêm khuya của ngày mừng một tháng giêng, núi sâu rừng thẳm, gió cuồng mưa trút, lại thêm mặt đất tuyết ngập dày đặc, thật đúng như lời miêu tả: “Thiên sơn phi tuyết, vạn kính nhân trung diệt”.

Nhưng vào lúc này, ở tình cảnh này, trong hẻm núi, lại có không ít hành nhân, rõ là đều không phải là những hành nhân bình thường, tại vì bọn họ đều võ trang đeo kiếm, hông đeo quần đao, cỡi những con kiện mã đường trường.

Những hành nhân đều một nhóm ba người, một tổ năm người, men theo con hẻm núi nhỏ thông đến Võ Cương, bắt chập tuyết dày mà lao đi.

Chỉ điều này đủ đã khiến người kinh ngạc rồi, nhưng thật ra, vẫn còn có chuyện khiến người kinh ngạc hơn. Tại vì, trong hẻm núi, mà các kỵ sĩ võ trang lao ngựa đi với ánh mắt nhìn trùng trùng đầy cao ngạo, còn có một hàng ngũ kỳ dị khác, đang chậm chậm di động. Hàng ngũ kỳ dị này, trước sau tổng cộng có mười ba người. Ở đầu và ở cuối, đều là hai đạo sĩ, ở giữa chín hắc y nhân. Bốn đạo sĩ trước sau và chín hắc y nhân ở giữa, đều cách nhau ba trượng trở lên.

Trong hai đạo sĩ trước sau, thì có một người gõ pháp khí còn một người thì giơ cao một cái lồng đèn bằng giấy bên trên có những phù chú vẽ bằng bút son, và một cây cờ phướn chiều hồn dài. Đương nhiên, lồng đèn và lá cờ phướn đều được tẩm bằng dầu trẩu, vì vậy mà trong gió tuyết không bị rách nát hư hỏng.

Còn về chín hắc y nhân trong đó, trên mặt đều dán một lớp tiền giấy, tay chân cứng đờ đang di động, rõ ràng không phải là những người sống. Không phải người sống thì đương nhiên đó là những tử thi, tử thi mà có thể đi được, thì không những khiến người kinh hãi, mà còn phải nổi da gà dựng tóc gáy lên.

Nhưng, ở vùng Tương Tây, tử thi đi được thì không phải là chuyện lạ, mà còn có những thuật sĩ chuyên phục vụ cho người chết, và có những quán trọ dùng cho người chết trú túc.

Tại vì lúc đó giao thông bất tiện, một vài người chết nơi đất khách quê người, vẫn muốn mang hài cốt về quê hương, thì không phải là một chuyện đơn giản. Vì thế mà một vài thuật sĩ và quán trọ chuyên vận chuyển thi thể, cái nghề này cũng có ký hiệu, hai lồng đèn cao cao ở phía trước và sau những thi thể đó, chính là một ký hiệu nổi bật để báo cho các hành nhân trước sau hãy tránh xa bọn họ.

Đồng thời, đây còn là một nghề nghiệp ngày nghỉ đêm đi, trước đó tính kỹ lưỡng, vừa lúc trời sắp sáng, liền lập tức vào ngay trong “quán trọ thi thể”, đợi đến lúc trời tối mới tiếp tục lên đường.

Hơn nữa, nghề nghiệp này, lại thích hợp nhất vào lúc mùa đông, vì mùa đông trời lạnh đất khô, thi thể sẽ không bị rửa nát. Cũng vì như vậy, lúc đó ở vùng Tương Tây, đêm đông gặp đám đưa thi thể thì đó là việc không lạ lùng gì.

Những kỵ sĩ võ trang như hung thần ác sát đó, tổng cộng gồm năm tốp, tốp cuối cùng lại chỉ gồm hai người một cao một thấp. Những người này, lúc họ nhìn thấy hàng ngũ đưa thi thể đó, thì ai nấy đều cau mày lại, đi vòng vượt qua, khi hai người cuối cùng còn lại vượt qua thì người khá cao lớn hừ lên một tiếng:

- Thật xui xẻo, lại gặp đám đưa thi thể!

Người thấp hơn gượng cười nói:

- Lão Vương, còn nói xui xẻo hay không xui xẻo gì nữa chứ, nghĩ xem, mừng một năm mới, chém chém giết giết, liều mình cả buổi tối! Vừa rồi, những kẻ mà hai ta giết, lẽ nào còn xem là ít, gặp mấy cái thi thể này thì đáng cái gì chứ?

Người cao cũng gượng cười, cúi đầu nhìn quần áo của mình, thở nhẹ nói :

- Vừa rồi huynh nói rất đúng, những vết máu loang lổ trên người chúng ta đây, cũng không chắc được mọi người ngênh tiếp hơn mấy cái thi thể này.

Giọng nói, bóng người càng lúc càng đi xa dần, cuối cùng biến mất trong gió tuyết đầy trời.

Trong hẻm núi, chỉ còn lại đám thi thể đó, từng thi thể giống như oan hồn, di động chậm rãi trên mặt tuyết.

Ngoại trừ ngọn gió bắc gào rít giận dữ, và trống pháp khí đơn điệu, với tiếng bước chân loạt soạt làm tuyết văng lên, giống như cả đội ngũ này đều là tử thi cả, bầu không khí rõ là thần bí lại vừa đe dọa, khiến người khác phải cảm thấy ngột thở.

Đột nhiên, năm tốp người ngựa như hung thần ác sát đó, lại quay lại con đường cũ ban đầu. Thế nhưng, lần này bọn họ lại không phân tốp nữa mà toàn nhóm quay lại, tổng cộng mười bảy kỵ sĩ, người đi sau cùng vẫn là hai đại hán, một họ Vương, một họ Phung.

Tốp người này, lặng lẽ vượt qua đám thi thể, đột nhiên buông một tiếng thở dài thật sâu.

Hán tử họ Phung ngạc nhiên hỏi :

- Lão Vương, sao lại thở dài?

Hán tử họ Vương thở dài nói :

- Không có chi, ta chỉ nghĩ, sau này bọn ta phải báo cáo như thế nào?

Hán tử họ Phung cười nói :

- Điều này đơn giản thôi, bọn ta thực tình thực báo, mệnh lệnh bảo bọn ta truy xuất hai mươi dặm, sự thật, bọn ta cũng đã truy xuất hai mươi dặm, nhưng tiểu tử đó không đi con đường này, không thể trách bọn ta không tận lực!

Hán tử họ Vương nói :

- Nhưng bên trên đã quyết chắc tiểu tử đó chín phần mười là đi con đường này, ta cũng nghĩ như vậy, vì vậy, ta mới để lại bốn người giữ ở phía đó.

Hán tử họ Phung, không cho là như vậy lắc lắc đầu nói :

- Ta lại quyết chắc tiểu tử đó không đi con đường này, nếu không thì, bọn ta đã truy đuổi xa như vậy, tại sao một cái bóng quỷ cũng không thấy chứ?

Hán tử họ Vương hừ lên một tiếng nói :

- Không tin, huynh hãy đợi mà xem!

Hán tử họ Phung chỉ gượng cười không nói gì thêm.

Những hành nhân này âm thầm đội tuyết lao đi, sau mười dặm thì đến một tòa miếu sơn thần nằm ở dốc chân núi. Trong chính sảnh của sơn thần miếu, ước có khoảng bốn năm mươi hán tử võ trang đang sưởi ấm quanh đồng lửa hừng hực cháy.

Nguyên là tòa miếu sơn thần này, bên ngoài tuy vẫn còn vững chắc, nhưng bên trong đã mục nát, những hán tử võ trang lúc này đã không chút ngần ngại gỡ hết tất cả cửa sổ, cửa lớn ra nhóm cửa cho ấm.

Những hán tử võ trang này, toàn thân cũng loang lổ vết máu, nhất là đại hán râu quai nón ngồi xếp bằng trong đó, toàn thân đều là máu.

Lúc này tuy là đang ngồi, nhưng y ít nhất cao hơn những người khác một cái đầu. Y, bên ngoài xem ra, tuổi ước khoảng tứ tuần, đôi mắt hình tam giác, lông mày như chổi quét, khuôn mặt núc nịch, lại thêm một chiếc mũi như mỏ chim ưng, và bộ râu quai nón như lông nhím, cái tướng mạo này, thật sự đủ khiến người khác phải sợ. Nhất là đôi mắt, lúc mở ra, phóng ra những tia nhìn tinh anh khắp nơi, khiến người khác không dám nhìn.

Dưới bậc thềm, trên mặt đất tuyết trong cái sân nhỏ, có những vết máu đỏ sậm ở đây đó, đó là mấy cái đầu người chất với nhau, chỉ vì những đầu người đó đã ngã vào trong mặt tuyết, lại thêm tuyết mới rơi che lấp đi, vừa mới nhìn, thì chỉ có thể thấy những mảng máu.

Cách xa khoảng một trượng bên trái của mấy cái đầu người đó, vẫn còn nằm một người bị trọng thương đang thoi thóp, khắp mặt đầy vết máu đã khô, không cách gì phân biệt được diện mục, cũng không biết là chịu không được sự lạnh buốt, hay là không chịu nổi vết thương đau và hận ý quá sâu, y cho dù đang thoi thóp vẫn nghiêng răng kêu ken két.

Khi các đại hán võ trang do hai người họ Vương, họ Phung soi lĩnh leo lên dốc nghiêng của sơn thần miếu, thì người nằm trên mặt tuyết trong tiểu viện đột nhiên nghiêng răng gào lên :

- Tây Môn Nhuệ, lão tử với ngươi vô thù vô oán, có sao ngươi lại muốn dùng thủ đoạn tàn khốc diệt môn này để đối phó với ta...

Kẻ đáp chính là hán tử râu quai nón tướng mạo hung ác, đôi mắt hình tam giác của y đảo qua lạnh lùng cười nói :

- Vậy thì rất ân hận! Đành phải phiền ngươi làm quý hồ đồ vậy!

Kẻ nằm trên mặt đất giữa giữa vườn ngồi dậy, nhưng thương tích của y đã quá nặng, làn vùng vẫy này không những không ngồi dậy được, mà còn làm lay động vết thương, khiến y bất giác phát ra một tiếng rên đau đớn.

Đại hán có tên là Tây Môn Nhuệ đó cười hà hà nói :

- Mọi người đều nói ngươi là một hán tử ngang ngạnh trời đất không sợ, lại hóa ra cũng biết sợ đau...

Kẻ nằm trên mặt tuyết, nghiêng răng tức giận quát lên :

- Tây Môn Nhuệ, lão phu có chết làm ác quỷ, cũng sẽ không tha cho ngươi...

Tây Môn Nhuệ lại cười hà hà nói :

- Ngươi sống còn chưa làm gì được ta, chết rồi còn làm được gì nữa chứ?

Sau đó, lại cười nói :

- Thôi, Lữ Duy Bình, xem ra ta với ngươi vô thù vô oán, ta không để ngươi phải chịu nhiều đau đớn nữa, để ngươi sớm đi làm ác quỷ!

Nói xong, từ trong đồng lửa lấy ra một khúc gỗ đang cháy, thuận tay vung một cái, cắm thẳng vào giữa ngực kẻ đang nằm trên mặt tuyết, chỉ thấy tứ chi người đó rung động một cái, lập tức tắt thở, nhưng nửa khúc gỗ lộ ở bên ngoài ngực lại vẫn còn đang bốc cháy.

Cũng vào lúc này, hán tử họ Vương đang vội vàng quay lại cùng những hành nhân cũng đang nối đuôi nhau bước vào cửa miếu.

Tây Môn Nhuệ cất giọng hỏi trước tiên :

- Vương phân đà chủ, sao lại về tay không vậy?

Hán tử họ Vương hướng đến Tây Môn Nhuệ khom người hành lễ, vừa gượng cười nói :

- Kính bẩm Tổng Bưu Bà Tử, thuộc hạ vô năng, lần đi này không gặt hái được một chút nào cả.

Tây Môn Nhuệ nhìn trừng hỏi :

- Không phát hiện được, hay là để chạy thoát?

Hán tử họ Vương cung kính đáp :

- Không phát hiện được.

Tây Môn Nhuệ hỏi tiếp :

- Không hề nhìn thấy ai cả à?

- Thưa vâng!

Hán tử họ Vương tiếp lời :

- Chỉ ở giữa đường gặp một đám đưa thi thể.

Tây Môn Nhuệ nói :

- Đã kiểm tra đám người đưa thi thể đó và các thi thể chứ?

Hán tử họ Vương nói :

- Chưa, thuộc hạ cũng đã chú ý qua những người đưa thi thể và các thi thể đó, đều là người thân thể cao to, còn tên tiểu tử Lữ Chính Anh đó, tuyệt không thể lẫn trốn trong đội ngũ đó được.

Tây Môn Nhuệ chau mày nói :

- Điều này thật kỳ lạ, lẽ nào tên khốn này lại bay lên trời sao?

Hán tử họ Vương nói :

- Tổng Bưu Bá Tử, theo kiến giải vụng về của thuộc hạ, tên khốn Lữ Chính Anh đó tất nhiên là trốn ở trong vùng núi.

Tây Môn Nhuệ gật gù đầu nói :

- Suy đoán của người rất có khả năng, tên tiểu tử đó sẽ cho rằng bọn ta sẽ không đợi lâu ở đây, vì vậy muốn trốn đi, sẵn sàng ra hoạt động lại sau khi đợi bọn ta triệt thoái.

Hán tử họ Phương chen vào hỏi :

- Tổng Bưu Bá Tử, tên tiểu tử Lữ Chính Anh đó có thể đã bị chặt chết trong cuộc hỗn chiến hay không?

Tây Môn Nhuệ lắc đầu nói :

- Điều đó không thể, trong hiện trường không có thi thể của tiểu tử đó, toàn bộ Lữ gia trang đều đã được lục soát kỹ lưỡng, vì vậy quyết sẽ không có chuyện trốn trong Lữ gia trang.

Sau đó, Tây Môn Nhuệ lại nhìn trừng trừng hán tử họ Vương hỏi :

- Vương phân đà chủ, phía Hoàng Thổ đường đó, có người canh giữ hay không?

Hán tử họ Vương nói :

- Thuộc hạ đã để lại bốn Hương chủ canh giữ.

Tây Môn Nhuệ cười nói :

- Bốn tọa biết người hành sự tinh nhanh điêu luyện, vì vậy mới giao phó cho người trách nhiệm truy nã tên tiểu tử đó, quả nhiên, biện pháp này rất xác đáng...

Hán tử họ Vương vội vàng cười nói :

- Tổng Bưu Bá Tử quá khen! Lần đi này không thu hoạch được chút gì cả, thuộc hạ lấy làm xấu hổ vô cùng.

Tây Môn Nhuệ cười cười nói :

- Không phải lo lắng, người còn có cơ hội lập công.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Đám đưa thi thể đó, đêm nay chắc không vượt qua Hoàng Thổ đường chứ?

Hán tử họ Vương gật đầu nói :

- Đúng vậy! Vượt qua Hoàng Thổ đường, bọn họ sẽ lỡ mất chỗ ở, những người làm cái nghề này, lỡ mất chỗ trọ, thì đó là một chuyện hết sức nghiêm trọng, vì vậy thuộc hạ đặc biệt dặn dò bốn Hương chủ đó, phải giám sát kỹ càng cái quán trọ tiếp đón đám đưa thi thể.

Tây Môn Nhuệ nói :

- Vậy thì còn phải làm khổ người một chuyến, không cần mang nhiều thủ hạ, chỉ người cùng Phương phân đà chủ đi là được.

Hán tử họ Vương và họ Phương đồng thanh cung kính nói :

- Thuộc hạ tuân mạng!

Tây Môn Nhuệ trầm mặt nói :

- Lần đi này nếu lại không tìm thấy người, thì các người cũng chẳng cần phải quay lại!

Hán tử họ Vương, hán tử họ Phương run lấy bầy, “Dạ” một tiếng, mới cúi người thi lễ, lui ngược một bước, quay người lập cập đi ra.

Khoảng khắc trầm tịch ngắn ngủi, Tây Môn Nhuệ đột nhiên đứng bật dậy, từ trong đôi mắt tam giác, phóng ra những tia nhìn đầy uy lực quét một vòng gần giọng nói :

- Bọn ta đã sử dụng một trăm mười vị cao thủ, nếu lại để tên khốn đó đi thoát, thì Tổng Bưu Bá Tử Nam Thất Tinh ta đây, cố nhiên là bị mất mặt, mà các

người cũng không chắc vinh quang gì!

Những thuộc hạ đó của y, từng người một đều cầm nín như hén, gần như nín thở, đứng ngậy người ra tại chỗ. Tây Môn Nhuệ sau khi vừa dứt lời lại gần giọng nói tiếp :

- Hiện tại, tất cả mọi người ngay lập tức men theo hai bên đường cái dẫn đến Võ Cương toàn lực tìm kiếm, lúc này, tuyết tích tụ trên mặt đất rất dày, dấu chân của tên khốn đó sẽ khó mà giấu được.

Tiếp đó Tây Môn Nhuệ vung tay nói :

- Lập tức xuất phát!

- Dạ!

Trong tiếng dạ vang của đám thủ hạ, Tây Môn Nhuệ hướng về hai tả hữu tùy tùng thân thuộc của y, nhỏ giọng dặn dò :

- Hai người, men theo đường cái truy đuổi theo sau Vương phân đà chủ. Nhớ, tránh đừng để bọn chúng biết, bọn tọ sẽ đến sau.

Hai kẻ tùy tùng thân thuộc ứng lên một tiếng rồi phóng người đi.

Trong tích tắc, tòa miếu đồ nát vừa rồi rất là nhiệt náo giờ chỉ còn lại một mình Tây Môn Nhuệ.

Thoảng trầm tư Tây Môn Nhuệ, ánh mắt chăm chú nhìn thi thể của Lữ Duy Bình bị y giết chết nằm trên mặt đất trong cái sân nhỏ, gượng cười tự nhủ: “Lữ Bang chủ, người cô nhiên không biết người tại sao bị giết toàn gia, ta cũng vậy, ta cũng không biết tại sao muốn giết người...”

Tiếp đó, lại buông nhẹ một tiếng thở, sau đó chậm rãi đi ra khỏi tòa miếu đồ nát, phi thân lên ngựa, bắt chập gió tuyết lao đi.

* * * * *

Hoàng Thổ Đường, chẳng qua là một cái thôn nhỏ gồm mấy mươi hộ gia đình nằm bên đường cái, còn cái quán trọ chuyên tiếp đón đám đưa thi thể thì nằm ở chân núi cách Hoàng Thổ Đường một khoảng tên bán.

Kỳ thật, cái gọi là quán trọ này cũng chẳng qua chỉ là một mái nhà tranh thô sơ dùng rào tre vây lại mà thôi.

Các thuật sĩ đưa thi thể đó tất nhiên là ở trong các phòng của mái nhà tranh, còn các thi thể thì toàn bộ được “tiếp đãi” ở trong một chiếc lều ở bên cạnh mái nhà tranh.

Trên đây đã nói qua, đây là một nghề không nhìn thấy ban ngày, trời còn chưa sáng đã phải vào quán trọ. Vì vậy, chín thi thể bắt chập mưa tuyết được đưa đi, cũng cào quán trọ này, ở trong mái lều, xếp đứng thẳng dựa vào tường.

Các thuật sĩ đưa thi thể đi, trước mỗi thi thể cắm một nén hương, sau khi châm đốt xong tiền giấy, cũng mỗi người quay về phòng mà nghỉ ngơi.

Đây là thời điểm tối nhất trước bình minh, cho dù trước ánh sáng phản chiếu của mặt tuyết bên ngoài lều, cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng khung cảnh bên trong, nhưng khung cảnh bên trong, người nhát gan sẽ không dám nhìn. Nhưng, nếu nghe thấy lời đối thoại của các thuật sĩ thì mới càng đáng sợ hơn!

Bốn vị thuật sĩ đó đang ở trong một gian phòng, vây quanh bếp lửa, uống những bát lớn rượu. Một người thấp nhỏ đột nhiên buông nhẹ tiếng thở dài, nói :

- Khốn kiếp, ta làm việc đã mười mấy năm rồi, cái chuyện tà môn giống đêm nay là lần đầu tiên gặp phải!

Một vị khá mập gượng cười nói :

- Ta cũng đã làm việc mười mấy năm rồi, giống loại chuyện này, không những chưa từng gặp qua mà ngay nghe cũng chưa bao giờ nghe nói đến cả!

Vị tiểu nhị mắt già mờ tối của quán trọ ngạc nhiên hỏi :

- Chư vị tóm lại gặp chuyện gì thế? Người thấp nhỏ ơ lên một tiếng, nói :

- Đúng rồi, lão Lý niên kỷ lớn hơn bọn ta, kiến văn cũng nhiều hơn bọn ta, lão xem đã nghe thấy qua loại chuyện này bao giờ chưa?

Lão Lý gượng cười nói :

- Lão hán còn không biết các vị đã gặp qua chuyện gì? Người thấp nhỏ cười nói :

- Điều này chỉ có thể trách ta quá nóng tính. Lão Lý, chuyện là như thế này.

Y im lặng một lát, rồi thấp giọng nói :

- Đêm nay, sau khi bọn ta khởi hành không lâu, khi đi qua một thung lũng, bốn người bọn ta đột nhiên rừng mình một cái, sau đó thì nhất tề mất đi tri giác. Cũng không biết trôi qua bao lâu, lại mơ mơ hồ hồ, tiếp tục tiến tới phía trước.

- Đây quả thật là một chuyện lạ.

Lão Lý lẩm bẩm, đưa tay lên chỉ nơi lều thi thể, nói :

- Sau đó, các người có kiểm tra qua hay không?

Người thấp nhỏ nói :

- Không giấu gì lão Lý, cho đến bây giờ bọn ta vẫn còn không dám tiếp cận bọn chúng.

Người khá mập chen lời nói tiếp :

- Cũng vì sau khi bọn ta tỉnh hẳn, từng tốp từng tốp lục lâm bằng hữu liên tục đi đến, khiến bọn ta càng không dám dừng lại giữa đường.

Lão Lý cười nói :

- Ta nói, chư vị cũng không tránh khỏi quá nhát gan, làm cái nghề này của các vị sao có thể nghi ngại quỷ thần được...

Nhưng y còn chưa nói dứt lời, thì đột nhiên biến sắc mặt run lẩy bẩy, bốn thuật sĩ đưa thi thể đó, cũng không khỏi biến sắc mặt, đồng thời tỏ ra kinh sợ.

Nguyên là khi lão Lý nói đến mấy chữ “nghi ngại quỷ thần”, thì năm người bọn họ đều nghe thấy rất rõ, trong cái lều để thi thể, đột nhiên vang lên một loạt âm thanh kỳ dị, tuy lão Lý mới nói qua, làm cái nghề này của bọn họ, không thể nghi ngại quỷ thần, nhưng chuyện xảy đến, lão lại run sợ trước nhất.

Ngược lại, thuật sĩ thấp nhỏ lại khá gan lì, y sau lúc biến sắc, liền thấp giọng nói :

- Đó là tiếng bước chân của người đang đi.

- Không sai, dường như không chỉ là một người.

- Lão huynh, theo ta đi xem sao.

- Không, không... ta... ta...

Thuật sĩ khá mập không những nói lắp bắp, mà toàn thân cũng đang run lập cập.

Người thấp nhỏ đành phải quay về phía lão Lý cười nói :

- Còn lão Lý?

Lão Lý tựa như đã phát hiện ra thái độ sợ hãi vừa rồi của mình, lúc này, trấn tĩnh trở lại, cười nói :

- Thấy lạ không lấy làm lạ, cái lạ tự nhiên biến mất. Ta thấy, tốt hơn đợi sau khi trời sáng rồi đi xem thì thích hợp hơn. Lão tuy cố gắng trấn tĩnh, nhưng trong lời nói, vẫn không khỏi có hơi run run.

Người thấp nhỏ chỉ là hần chỉ muốn trêu chọc người khác, lúc này, y lại rút lui tự biện hộ cho mình :

- Các vị đều không muốn đi ta cũng ngại sinh chuyện, tốt hơn đợi đến trời sáng rồi hẵng hay!

Kỳ thật, bọn họ không đi lại là chuyện may, nếu họ đi xem có thể làm bọn họ sợ hãi vỡ mật ra!

Nguyên là khi bọn họ nghe thấy trong lều để tử thi có tiếng bước chân người đi chuyển, thực tế là không có người đang đi chuyển, mà là có hai thi thể đi ra khỏi hàng của mình.

Đó là thi thể thứ tư và thứ năm trong chín thi thể đó. Hai thi thể lại đang nắm tay nhau, lặng lẽ chậm rãi hướng ra cửa mà đi.

Đêm khuya càng yên tĩnh, hai thi thể thẳng đứng, đột nhiên đi ra khỏi hàng ngũ, tự do hoạt động, cái không khí đe dọa này sao có thể không làm cho kẻ nhát gan phải vỡ gan mật ra.

Nhưng điều quái dị, vẫn không ngừng ở đó.

Khi hai thi thể sắp đi đến cửa, thì đột nhiên bật lui toan thoát ra phía sau, hơn nữa, lùi một mạch về vị trí ban đầu, mới dừng lại.

Hóa ra, trên mặt tuyết phía bên ngoài, vừa lúc có hai dạ hành nhân, tựa như âm hồn đi về phía lều để thi thể.

Thi thể lại sợ người sống, điều này đáng xem là chuyện lạ trong thiên hạ.

Hai dạ hành nhân này đi rất nhanh, khi hai thi thể lùi về vị trí ban đầu, vừa đứng ngay ngắn lại, thì hai người đó đã đi đến cửa lều, rõ chính là hai Phân đà chủ của Nam Thất Tinh Lục lâm Tổng Bưu Bà Tử Tây Môn Nhuệ, một họ Vương, một họ Phương.

Hai người này dừng ở cửa, sau khi lướt nhìn bên trong lều, hán tử họ Vương thấp giọng nói :

- Vẫn là chín thi thể, không thiếu.

Hán tử họ Phương nói :

- Nhưng vừa rồi bọn họ trong khe núi giữa đường, hai cái thi thể phát hiện đó phải giải thích như thế nào mới đúng?

Hán tử họ Vương nói :

- Đó có thể là một đám thi thể khác...

Hán tử họ Phương nói :

- Không, ta lại cho rằng rõ ràng là đã có sự đánh tráo ở giữa đường.

Hán tử họ Vương lắc đầu gượng cười nói :

- Điều đó không thể được, huynh phải biết rằng, cái nghề đưa thi thể này, có cái lý của nó, nếu trong hàng ngũ người sống, tạm thời thay đổi hai người thì đương nhiên là một hành động dễ dàng, nhưng trong hàng ngũ thi thể, muốn dùng người sống đổi thi thể, mà không ảnh hưởng đến các thi thể khác, đó quyết không phải là một chuyện dễ dàng, đồng thời, nếu quả như huynh dự đoán, là sự đánh tráo ở giữa đường, thì bọn chúng phải sớm đào thoát đi, nhưng thực tế thì, ở đây rõ ràng là vẫn còn chín thi thể.

Hán tử họ Phương nói :

- Đề phân tích cố nhiên là rất có lý, nhưng kỹ lưỡng vẫn hơn, ta cho rằng tốt hơn nên kiểm tra một tí.

Hán tử họ Vương sợ hãi nói :

- Huynh... huynh muốn kiểm tra những thi thể đó hay sao...

Lúc này, các thuật sĩ đưa thi thể và lão Lý cũng bị tiếng nói của hai hán tử thu hút, thuật sĩ khá mập chạy ra nói :

- Hào hớn gia, đây không phải là chuyện đùa giỡn được, làm biến dạng các thi thể, bọn tiểu tử đây khó mà toàn mạng được.

Hán tử họ Phương không thèm để ý, quay sang hán tử họ Vương cười nhạt nói :

- Đề sợ, vậy thì để một mình ta đi...

Vừa nói, đã bước ngay vào lều, hán tử họ Vương cũng phải gượng gạo đi theo vào.

Các thuật sĩ và lão Lý đều lo lắng tay chân quỳnh quáng, không biết phải làm sao cả.

Trong lều, hán tử họ Phương đã đốt lên một bó đuốc, ánh lửa lấp lóe. Lúc này, tuy có ánh sáng, nhưng không khí trong lều so với lúc tối tăm lại càng đáng sợ hơn. Chợt nghe hán tử họ Phương cười nhạt nói :

- Thi thể lại vẫn còn máu tươi chảy ra, đây quả thật là thiên cổ kỳ văn.

Vừa nói, thì thấy ánh sáng lạnh buốt đã lóe lên, một đơn đao trắng sáng, nhắm đến thi thể thứ năm trong hàng ngũ các thi thể, nhanh như điện chớp bổ xuống.

Nói thì chậm, nhưng thực tế xảy ra rất nhanh. Hai thi thể thứ tư thứ năm đó, đột nhiên thân hình lách tránh đi, ảnh hưởng lan nhanh tới bảy thi thể ở bên cạnh, khiến cho chúng ùn ùn đổ ngã xuống vang lên ‘rầm rầm’, thi thể thứ năm lại phát ra tiếng nói, quát lớn :

- Anh nha nội, người tự chạy thoát thân đi! Lưu bá bá liều chết cản đường cho người...

(Hai chữ “nha nội” là tiếng xưng hô thân mật của trưởng bối đối với thanh niên ở vùng Tam Thương).

Cùng lúc với lời nói này, thi thể thứ năm đã lột lớp tiền giấy dán trên mặt, tuốt Phán Quan bút ra, cùng hán tử họ Phương giao thủ.

Hiển nhiên hai thi thể thứ tư, thứ năm này đều là người sống giả trang để trốn thoát sự truy sát của địch nhân.

Nhưng “Anh nha nội” đó lại không tuân mệnh đào tẩu, ngược lại cũng tuốt trường kiếm ra, phi thân xông tới, song chiến với hán tử họ Phương, vừa đau thương nói :

- Luru bá bá, chúng ta có chết cũng chết chung với nhau...

Người họ Luru phần nộ quát lên một tiếng :

- Khốn khiếp! Người cũng chết ở đây thì nợ máu một trăm nhân mạng của Lữ gia trang do ai đòi lại đây?

Miệng y quát tháo, tay cầm Phán Quan bút sử dụng như gió cuồng mưa trút, dồn ép hán tử họ Phuong liên tục thoái lui.

Khi hai người giao thủ, bó đuốc trong tay hán tử họ Phuong bị tắt ngấm đi. Trong bóng tối, nghe Anh “nha nội” giọng run run nói :

- Luru bá bá, ta xin... xin vâng lời bá bá, bá... bá phải bảo trọng nhé!

- Đi đâu!

Hán tử họ Phuong hét lớn :

- Lão Vương, còn không chặn tiểu tử đó lại hay sao? Hán tử họ Vương liền quát lớn lên một tiếng :

- Lữ Chính Anh, hãy để mạng lại!

Miệng quát, tay đã một đao quét ngang, nhưng không ngờ đao của y lại nhắm hông của hán tử họ Phuong chém tới.

Tiếp ngay sau đó, lại hướng về Luru bá bá nói như thúc giục :

- Luru đại hiệp, mau gọi lại thiếu trang chủ, ta có lời muốn nói.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, hán tử họ Phuong đã bị thân hữu của chính mình chém ngang hông, thân thể đứt thành hai đoạn, chết ngay tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt sự biến đổi tình hình quá lớn, quá nhanh, đến nỗi vị Luru bá bá cơ hồ không tin sự thật trước mắt mình, trở nên ngơ ngẩn mất thần, sau lúc ngơ ngẩn ngẩn, mới từ trong giấc mộng tỉnh dậy, cất cao giọng kêu lên :

- Anh “nha nội”, khoan đã.

Lữ Chính Anh, cũng chính là Anh nha nội, đã chạy xa ngoài mười trượng, sau khi nghe tiếng kêu liền vội vàng quay trở lại.

Cũng đúng vào lúc này, hán tử họ Vương đã liên hồi vung đại đao lên, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, bốn thuật sĩ đưa thi thể và lão họ Lý cũng bị giết chết.

Khung cảnh này đã khiến Luru bá bá hoảng sợ run giọng kêu lên :

- Bằng hữu, người... điên rồi...

Hán tử họ Vương cười nhạt nói :

- Ta không điên, kẻ điên chính là kẻ thất phu đã giết sạch Lữ gia trang.

Cánh tay trái của Luru bá bá vốn đã bị thương, đây cũng là điều mà hán tử họ Phuong vừa mới phát hiện: “Nguyên nhân mà thi thể vẫn còn có máu tươi chảy ra”, bây giờ, sau khi trải qua một cuộc kịch chiến, máu tươi ở vết thương chảy ra càng nhiều hơn.

Lúc này, Luru bá bá vừa thấy Lữ Chính Anh đang quay lại đến gần, giúp băng bó vết thương, vừa hướng đến hán tử họ Vương hỏi :

- Người mà bằng hữu nói là Tây Môn Nhuệ phải không?

Hán tử họ Vương nói :

- Nhị vị, lúc này bọn ta nên mau chóng trốn chạy, mau mang giày ngược lại, cột chặt vào, tránh giữa đường rơi mất, những vấn đề khác bọn ta đợi sau vừa đi vừa nói.

Nói xong, tự ngồi khụy chân xuống, mang giày ngược lại và cẩn thận thắt chặt lại.

Luru bá bá và Lữ Chính Anh cũng làm theo như vậy, Luru bá bá hỏi tiếp :

- Có thể còn có người ở gần đây giám sát bọn ta hay không?

Hán tử họ Vương nói :

- Trong thời gian ngắn ngủi, sẽ không có người đến, ban đầu bốn kẻ giám sát các vị, là thuộc hạ của ta, ta đã kêu bọn họ đi trước rồi.

Lưu bá bá và Lữ Chính Anh đều đã sẵn sàng xong, đứng bật dậy, Lưu bá bá chăm chú nhìn năm thi thể chết thảm kia, lắc đầu gượng cười nói :

- Bằng hữu, người đối với ta có ân cứu mạng, theo lý, ta không nên lên sự sai trái của người, nhưng người vừa rồi giết năm người không liên can, thật là quá không nên.

Hán tử họ Vương gượng cười nói :

- Lưu đại hiệp, nếu ta không giết bọn họ thì bọn ta sẽ không cách gì thoát nạn, đồng thời, sau này bọn truy binh của Tây Môn Nhuệ cũng sẽ không tha cho bọn họ.

Tiếp đó, lại buông nhẹ tiếng thở dài nói :

- Đây gọi là “tai kiếp nan đào”.

Lưu bá bá cũng thở dài nói :

- Ta tuy không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết...

Hán tử họ Vương cười nhạt nói :

- Đừng bi lụy nữa! Lưu đại hiệp, bọn ta hãy mau thoát mạng mới là chuyện chính.

Nói xong, thoát ra bên ngoài lều để thi thể, nhắm hướng núi mà đi, vừa nghiêm mặt nói :

- Nhị vị, mau theo ta.

Lưu bá bá và Lữ Chính Anh tất nhiên là theo gót mà đi. Lưu bá bá vừa đi vừa hỏi :

- Bằng hữu, người biết ta à?

Hán tử họ Vương cười nói :

- Các hạ không phải là Thông Tý Thần Phán Lưu Tử Kỳ đại hiệp, huynh đệ kết nghĩa với Tiêu Dương kiếm khách Lữ Duy Bính đại hiệp, Lữ trang chủ uy trấn Tam Thương sao?

Lưu Tử Kỳ gật gù đầu, lại gượng cười nói :

- Ân cứu mạng, đại đức không dám dùng lời cảm tạ, nhưng ta ngay tôn tính quý danh của các hạ cũng chưa thỉnh giáo, thật quá thất lễ.

Hán tử họ Vương cười cười nói :

- Vừa rồi Lưu đại hiệp không có thời gian thỉnh giáo, tại hạ cũng không có thời gian tự báo lai lịch, bọn ta đều là cùng thế cả.

Lữ Chính Anh chen lời nói :

- Vị đại thúc này, bây giờ, có thể nói rõ lai lịch rồi.

Hán tử họ Vương gật đầu nói :

- Đúng vậy, Lữ công tử, tại họ họ Vương, tên gọi Nhân Kiệt, là Phán đà chủ Tam Hồ phân đà, thuộc hạ của Tây Môn Nhuệ.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Vậy... sao đại thúc lại cứu bọn ta?

Vương Nhân Kiệt nghiêm mặt nói :

- Tại vì lệnh tôn Lữ đại hiệp là ân nhân cứu mạng của ta, ta không thể không liều chết cứu mạng.

Lưu Tử Kỳ thở dài nói :

- Vương lão đệ, nghĩa khí ân đồ báo này của lão đệ thật đáng kính phục, nhưng hành động của lão đệ lại không tránh khỏi quá chậm.

Vương Nhân Kiệt gượng cười nói :

- Lưu đại hiệp trách cũng có lý, tại hạ thân phận là Phán đà chủ của Tam Thương địa khu, lý ra Tây Môn Nhuệ đối với Lữ gia trang lựa chọn hành động như thế nào, ta phải trước tiên biết được tin tức mới đúng.

Lời nói này khiến cho Lưu Từ Kỳ không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Lễ nào Tây Môn Nhuệ, tên cầu tạp chủng đó, mọi chuyện đều giấu lão đệ sao?

Vương Nhân Kiệt gật đầu nói :

- Sự thật chính là như vậy, Tây Môn Nhuệ tuy đã huy động trên trăm cao thủ thuộc hạ, nhưng trước đó lại rất ít người biết là hành động đối với Lữ gia trang, sau khi bắt đầu mới báo cho ta biết mà đi.

Lưu Từ Kỳ hỏi tiếp :

- Vậy lão đệ trên thực tế không tham gia vào trận phong cuồng đồ sát đó?

Vương Nhân Kiệt nói :

- Đúng vậy! Khi ta đến Lữ gia trang đã thành một bể máu, việc đồ sát đã ở giai đoạn cuối, lúc đó, nghe nói Lưu đại hiệp bị thương bảo vệ Lữ công tử đào thoát rồi, Tây Môn Nhuệ mới sai ta dẫn thuộc hạ đuổi theo. Đồng thời, Tây Môn Nhuệ sợ ta vì tình riêng mà làm việc thiên tư, nên còn phái một Phân đà chủ khác là Phương Thành đi giám sát ta.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Có phải là người mà Vương thúc thúc vừa giết chết?

Vương Nhân Kiệt gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lưu Từ Kỳ cười ân hận :

- Như vậy, xem ra ta đã trách sai lão đệ.

Không đợi Vương Nhân Kiệt trả lời, lại hỏi tiếp :

- Vương lão đệ có biết Tây Môn Nhuệ tạo sao dùng thủ đoạn giết sạch đối với Lữ gia trang hay không?

Vương Nhân Kiệt gượng cười nói :

- Ta đã hỏi, y nói y cũng không biết.

Lưu Từ Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Y cũng không biết? Vậy là thế nào?

Vương Nhân Kiệt nghiêm mặt nói :

- Xem tình hình thì câu nói của y không giả. Vì vậy, ta vừa rồi nói, kẻ điên mới là y.

Lưu Từ Kỳ nghiêng răng thở dài nói :

- Lữ đệ của ta cả đời hành hiệp trượng nghĩa, giải quyết tranh chấp, lại rơi vào tình cảnh như vậy, trời cao cũng không tránh khỏi... không có mắt!

Lữ Chính Anh mắt ngấn lệ nói :

- Vương thúc thúc, thúc thúc biết tình cảnh của gia phụ chứ?

Vương Nhân Kiệt cười buồn nói :

- Theo ta biết, lệnh tôn đã ngộ nạn rồi.

Lữ Chính Anh nghiêng răng ken két, nhưng không vang thành tiếng. Lưu Từ Kỳ nặng nề nói :

- Anh nha nội, người phải kiên cường một tí, món nợ máu này, chúng ta phải đòi trả.

Đoạn, lại quay sang hỏi Vương Nhân Kiệt :

- Vương lão đệ, lão đệ chuẩn bị dẫn bọn ta đi đâu?

Vương Nhân Kiệt nói :

- Ta muốn nhiv vòng đường trốn đến Quý Châu rồi hăng hay, từ đó vượt qua Tuyết Phong sơn, thì có thể đi đến huyện cùng tiếp giới với Quý Châu, có thể tạm thời xem là đã thoát khỏi miệng hùm.

Lưu Từ Kỳ hỏi :

- Vượt qua Tuyết Phong sơn, cần phải mất bao nhiêu thời gian?

Vương Nhân Kiệt gượng cười nói :

- Đây là một ngã đường không người đi qua, thế núi hiểm trở, thời tiết lại xấu, rất có thể mất nhiều thời gian mới vượt qua được.

Lưu Từ Kỳ nói :

- Mất ít nhiều thời gian cũng không quan trọng gì, chỉ cần có thể thoát hiểm là được rồi, còn về thời tiết, ta lại càng mong muốn nó xấu đi, tốt nhất là có hoa tuyết đổ xuống, có thể lập tức che lấp vết chân của bọn ta.

Vương Nhân Kiệt cười cười nói :

- Vết chân không quan trọng vì giày của bọn ta đã mang ngược lại.

Lưu Từ Kỳ quay đầu nói :

- Vương lão đệ, tình Quý Châu cũng là trong phạm vi thế lực của Tây Môn Nhuệ, không nhất định sẽ an toàn.

Vương Nhân Kiệt nói :

- Không nhất định sẽ an toàn, nhưng lại có thể tạm thời thoát khỏi miệng hùm, tại vì bộ hạ của Tây Môn Nhuệ đã dọn hết trên đường về Vũ Cương, sẽ không nghĩ đến bọn ta sẽ đi tuyệt lộ không người đi này, vì vậy chỉ cần có thể đi đến Quý Châu, thì xem như tạm thời có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Lưu Từ Kỳ thờ dài nói :

- Như vậy cũng được.

Vương Nhân Kiệt đột nhiên đổi vấn đề nói :

- Lưu đại hiệp cũng có hiểu biết về nghề đưa thi thể này chứ?

Lưu Từ Kỳ gật đầu nói :

- Không sai, hơn nữa tay nghề của ta còn cao hơn bốn thuật sĩ đưa thi thể đó, nếu không thì, vừa rồi ta không cách gì lẫn vào đội ngũ đưa thi thể đó.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi vào trong Tuyết Phong sơn trăm núi nghìn khe. Gió càng lạnh, tuyết càng dày, thế núi cũng càng hiểm trở.

Trong bóng đêm dày đặc, không những không còn đường đi để lần theo, ngay đông tây nam bắc cũng không cách gì phân biệt được, chỉ dựa vào phương hướng mà Vương Nhân Kiệt tính toán sử dụng tay chân, dựa vào vách núi nghiêng nghiêng mờ mịt khó khăn mà tiến tới trước.

Khó khăn vượt qua hai ngọn núi, đi vào một khu vực núi thế gió khá mạnh.

Vương Nhân Kiệt nghiêm mặt nói :

- Lưu đại hiệp, Lữ công tử, hai vị một người đã bị thương, một người xưa nay được nuông chiều từ nhỏ, ta thấy bọn ta tốt hơn tạm thời kiếm một sơn động có thể tránh gió tuyết, nghỉ ngơi một lát rồi hẳn đi.

Lữ Chính Anh này giờ không nói gì, nghiêng răng nói :

- Không, ta vẫn có thể đi!

Lưu Từ Kỳ thờ dài nói :

- Hải tử, đừng lên con khó chịu như vậy, bảo trọng thân thể, cũng quan trọng giống như thoát mạng vậy, ta cũng phải băng bó lại vết thương, tốt hơn nghe lời Vương thúc thúc, nghỉ ngơi dưỡng sức một tí!

Lữ Chính Anh lặng lẽ gật đầu, Vương Nhân Kiệt đưa tay chỉ về vách núi ngoài năm trượng phía bên trái nói :

- Phía trước có một thạch động thiên nhiên thật là đúng lúc...

Ngoài xa, đột nhiên vang lên một tiếng cười nhạt :

- Đúng lúc chôn cất ba người các người!

Ba người vừa biến sắc, thì tiếng gió ù ù thổi đến, giống như phi điều, nhẹ nhàng đáp xuống. Sáu hắc y hán tử võ trang, nhanh chóng vây quanh ba người.

Một người trong đám hắc y đó ha hả cười lớn nói :

- Vương Nhân Kiệt, điều này gọi là lưới trời lồng lộng, thưa mà chẳng lọt, thủ đoạn của người tuy cao, nhưng cũng không thoát qua được thần cơ diệu toán của Tổng Biu Bà Tử!

Một người khác quát một tiếng :

- Vương Nhân Kiệt, Tổng Biu Bà Tử có điều gì đối xử với người không tốt, mà người lại làm cái trò ăn cơm nhà làm việc chợ thế hả?

Vương Nhân Kiệt tức giận quát lên :

- Ăn nói giữ mồm, bọn ta tốt hơn nên quyết định sinh tử tồn vong!

Không sai, bọn họ đã rơi vào trong vòng vây của địch nhân, ngoại trừ liều chết một phen, thì không còn con đường nào khác. Lúc này, bầu trời đã hừng đông, dưới ánh sáng phản chiếu của ánh sáng ban mai với mặt tuyết, sáu hán tử võ trang đó ánh mắt giận dữ như hung thần ác quỷ.

Còn về ba người bị bao vây, Vương Nhân Kiệt khuôn mặt đanh lại, Lưu Tử Kỳ toàn thân cốt tiết đều sôi rung lên, còn Lữ Chính Anh sắc mặt xám xanh, đôi mắt đờ đờ sát khí cơ hồ muốn tóe lửa ra.

Một người trong sáu người đó cười âm muội nói :

- Tên tiểu tạp chủng này trông giống con thỏ con, làm thịt nó quả thật rất đáng tiếc.

Vương Nhân Kiệt tuy cùng Lữ Chính Anh đi chung đường lâu như vậy, nhưng vì trong bóng đêm, mỗi người tự coi đường mình đi, nên chưa hề đánh giá Lữ Chính Anh, lúc này được đối phương nhắc đến, lướt mắt đánh giá qua một cái, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Hải tử này, quả thật tuần tú mỹ lệ như một cô nương, chỉ đáng tiếc sát khí quá nặng, chỉ mong y có thể thoát qua kiếp nạn hôm nay”.

Kẻ nói Lữ Chính Anh xinh xắn như con thỏ lại cười cười nói :

- Hứa tiểu tạp chủng, đại gia nhìn thấy rõ thân thể người da thịt trắng nõn, nếu có thể để cho đại gia tiêu dao một phen, ta có thể để cho người toàn thây...

Lời nói của y chưa dứt, một tiếng cười như tiếng chuông ngân gần đó vang lên :

- Ấy! Đại tỷ, tỷ có nghe thấy tiếng chó kêu không?

Một giọng nói dịu ngọt khác lại vang lên :

- Đó không phải là chó mà là sói!

Giọng nói như tiếng chuông ngân vang lên :

- Sói à? Thế gian lại có sói hai chân sao?

Giọng nói dịu ngọt vang lên :

- Tiểu muội, sói hai chân so với bốn chân càng hiểm độc hơn, càng khó đối phó hơn!

Những giọng nói này rất là êm tai, nhưng lại không biết đến từ nơi nào, hơn nữa, còn rõ ràng mang giọng trẻ con, cao lắm cũng không quá mười lăm mười sáu tuổi.

Trong thâm sơn cùng cốc, ẩn cư phong trần kỳ hiệp thân thủ tuyệt kỹ, thì vốn chưa hẳn là chuyện lạ, nhưng kỳ lạ lại là những người trẻ trung như thế. Tại vì, với tình hình của giọng nói lúc này, rõ ràng là đang sử dụng Lục Hợp Truyền Âm công phu tối thượng thừa trong truyền âm, nếu như ngay một hải đồng mười mấy tuổi đã có công lực Lục Hợp Truyền Âm, thì công lực của sư trưởng bọn họ, há không đã đạt đến trình độ bất khả tư nghị? Cũng vì vậy, khiến cho tình thế kiếm tuốt vỏ, nổ giương dây này, tạm thời lắng dịu xuống, mọi người tập trung thần trí lắng nghe. Giọng nói như chuông ngân lại vang lên :

- Đại tỷ, tỷ dẫn muội đi xem xem.

Giọng nói dịu ngọt vang lên :

- Xem cái gì?

Giọng nói như chuông ngân vang lên :

- Xem con sói hai chân đó!

Giọng nói dịu ngọt vang lên :

- Xem thì có thể nhưng không được sinh sự gây chuyện...

Giọng nói như chuông ngân vang lên :

- Nếu như con sói muốn ăn người thì sao?

Giọng nói dịu ngọt vang lên :

- Bọn chúng chẳng dám đâu!

Giọng nói như chuông ngân vang lên :

- Điều đó không chắc được, tại vì, sói đã là dã thú, dã thú thì bất kể cái gì cầm hay không cầm.

Giọng nói dịu ngọt vang lên :

- Thật nếu là như thế, thì xem như bọn chúng đã chán sống rồi.

Giọng nói tuy vẫn còn dịu ngọt, nhưng trong giọng nói đã mang sát khí khiến người không lạnh mà run.

Đương nhiên! Giọng nói này khiến cho Lữ Chính Anh ba người thềm thở ra nhẹ nhõm, nhưng lại khiến cho sáu hán tử võ trang phải biến sắc.

Lại nghe giọng nói như tiếng chuông ngân cười nói :

- Lúc đó, ta có thể kiếm chuyện được rồi.

Giọng nói dịu ngọt vang lên :

- Được! Ta dẫn người đi xem xem.

Lúc này, chín người chính tà ở hiện trường, nhất tề giương to hai mắt, quét nhìn tứ phía.

Trong gió tuyết bao phủ khắp nơi, cảm thấy trước mắt như hoa lên, trên mặt tuyết ngoài năm trượng, đã xuất hiện một đôi nữ đồng, một mặc hồng y, một mặc lục y. Một người niên kỷ không quá mười lăm mười sáu tuổi, toàn thân y trang sắc hồng, bên ngoài cũng là một áo khoác sắc hồng, toàn thân đỏ rực khiến người mới nhìn, chột quên đi là mình đang đứng trong băng tuyết ngập trời đất. Một người niên kỷ nhỏ hơn, ước khoảng mười hai mười ba tuổi, toàn thân y trang sắc lục, áo khoác ngoài cũng sắc lục.

Hai nữ hài đồng này, sắc màu của y phục tuy bất đồng, nhưng cũng có chỗ tương đồng, đó chính là hai người đều chải tóc thành hai bím tóc dài, trên đuôi tóc kết một chiếc nơ hình con bướm cùng màu với y phục. Ngoài ra, khuôn mặt của hai người cũng rất giống nhau, mới nhìn khuôn mặt, cũng có thể đoán chắc bọn họ là tỷ muội ruột thịt.

Cho dù là nữ hài đồng lớn, cũng vẫn còn chưa thành thực, chín chắn, nhưng do ngũ quan của bọn họ rất là cân xứng, màu da trắng ửng đỏ, với một thân hình đều đặn xinh đẹp, từ đó phán đoán, có thể tưởng thấy tương lai không lâu, tất sẽ là một đôi tỷ muội ai thấy cũng đều sẽ yêu mến. Không! Thực ra ngay bây giờ cũng đã đủ khiến người khác phải ái mộ.

Thế nhưng, nghiêm túc mà nói, tiểu muội đó, tựa hồ so với đại tỷ có khả ái hơn một chút. Tại vì hồng sắc nữ lang đó, cũng giống như Lữ Chính Anh, trong mí mắt mang sát khí nặng nề không như tiểu muội dịu dàng thướt tha.

Hai vị cô nương trẻ trung này, có hơi giống như từ mặt đất trời lên vậy.

Sau khi xuất hiện, lục y tiểu cô nương liền một tay chống nhanh, một tay liền chỉ thẳng vào chín người chính tà đó, giọng nói dứt khoát hỏi :

- Đây! Các người làm gì thế?

Một hán tử mặt đỏ trong sáu hán tử võ trang vội vàng mỉm cười nói :

- Vị tiểu muội này...

Lục y cô nương cất lời quát lên :

- Ai là tiểu muội của người?

Hán tử mặt đỏ vội vàng chữa lời :

- Phải! Tại hạ nói lầm, phải kêu là tiểu cô nương.

- Không! Kêu là cô nương!

Lục y cô nương lại cắt lời một lần nữa, nói :

- Hừ! Ngươi thấy ta nhỏ, bọn ta so sức một lát xem tóm lại ai có bản lĩnh lớn hơn?

Hồng y nữ lang vung tay chặn lời nói :

- Tiểu muội, muội đã quên chúng là sói sao?

Đoạn Hồng y nữ lang chau mày, nhìn chăm chú hán tử mặt đỏ nói :

- Nói! Các ngươi làm gì? Hán tử mặt đỏ nhìn cười nói :

- Cô nương, tại hạ phụng mệnh truy bắt đào phạm.

Lưu Tử Kỳ vội vàng cao giọng nói :

- Không! Cô nương đừng nghe bọn chúng hồ thuyết bát đạo, bọn ta không phải đào phạm, mà chính bọn chúng là cường đạo ác nhân sát nhân phóng hỏa.

Hồng y cô nương lạnh lùng tiếp lời :

- Ta không hỏi ngươi, ngươi hãy cầm miệng lại cho ta!

Lưu Tử Kỳ biến sắc, hồng y cô nương hướng về hán tử mặt đỏ gần giọng hỏi :

- Ngươi phụng mệnh lệnh của ai?

Hán tử mặt đỏ vốn trong lòng cảm thấy bất an, nhưng vừa thấy thần thái của đối phương đối với Lưu Tử Kỳ, bất giác trong lòng thấy nhẹ nhõm, cười thoải mái cúi người nói :

- Tại hạ phụng lệnh của Nam Thất Tinh Lục lâm Minh chủ Tây Môn Nhuệ.

Bổn ý của hán tử mặt đỏ, cho là sau khi nói rõ danh hiệu của chủ nhân ra, đối phương tất sẽ thay đổi thái độ cư xử, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, chỉ thấy Hồng y nữ lang nhếch miệng cười nói :

- Hóa ra là tên chó cường đạo Tây Môn Nhuệ đó!

Phản ứng này, không những khiến cho hán tử mặt đỏ cảm thấy vô cùng bất ngờ cứng đờ người, mà ngay Lưu Tử Kỳ ba người cũng thán kinh ngạc: “A đầu này tóm lại lại lịch như thế nào?”

Hồng y nữ lang không đợi đối phương mở miệng, lập tức hỏi tiếp :

- Ngươi là thủ lĩnh của sáu người này à?

Nói xong, đưa tay chỉ chỉ năm hán tử võ trang kia. Hồng y nữ lang lạnh lùng nói tiếp :

- Vậy thì, ngươi thay ta chuyển cáo cho bọn họ, từng người một tự mình xử lý, bây giờ, trước tiên bắt đầu chính ngươi.

Giọng nói của nàng tuy vẫn còn dịu ngọt, nhưng so với ngọn gió Bắc đang gào thét ở xung quanh, thì còn lạnh lùng khiến người rùng mình hơn.

Hán tử mặt đỏ và đồng bọn của y, đồng loạt biến sắc, rùng mình ớn lạnh, hán tử mặt đỏ lạc giọng kinh hãi kêu lên :

- Cô nương...

Hồng y nữ lang lãnh đạm nói tiếp :

- Tự mình xử lý, có thể còn được toàn thân, nếu như phiền đến ta hạ thủ, thì thi thể sẽ không còn toàn vẹn đâu đấy.

Giọng nói vẫn vừa dịu ngọt vừa lạnh lùng khác thường. Hán tử mặt đỏ nói chống đỡ :

- Cô nương, tại sao lại như vậy?

Hồng y nữ lang nói :

- Tại vì, ngươi không nên đến đây.

Hán tử mặt đỏ nói :

- Cho dù Tuyết Phong sơn này là tài sản riêng của các vị, tại hạ lầm lẫn xông vào xin nhận lỗi cáo tội là được rồi, có sao lại đến nỗi bị xử chết?

Hồng y nữ lang cười nhạt nói :

- Lý lẽ của ngươi dường như rất đầy đủ, chỉ đáng tiếc là ngươi không nên xông vào nơi đây!

Hán tử mặt đỏ cũng cười nhạt nói :

- Đại gia đã xông vào đây, cô nương làm sao nào?

Rõ ràng, thái độ ngang ngược của Hồng y nữ lang đã khiến cho y bất chấp tất cả hậu quả bằng bất cứ giá nào.

Hồng y nữ lang điềm đạm cười nói :

- Ta từ một đếm đến mười, trong thời gian này, nếu các ngươi không tự mình xử lý, thì đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình.

Hán tử mặt đỏ hướng đến đồng bọn của y nháy mắt nói :

- Các huynh đệ, hãy sẵn sàng!

Hồng y nữ lang không nhanh không chậm bắt đầu đếm :

- Nhất... nhị... tam... tứ...

Có lẽ đồng bọn của hán tử mặt đỏ không hiểu rõ ý lời nói của hán tử mặt đỏ, vì vậy khi Hồng y nữ lang đếm đến sáu, những người này vẫn còn hoài nghi bất định, đưa mắt nhìn nhau.

Hồng y nữ lang tiếp tục lạnh lùng đếm :

- Thất... bát... cửu...

Tuy gió tuyết đang ào ạt, nhưng không khí xung quanh lại dường như ngưng đọng lại. Lúc này, không những là sáu hán tử võ trang do hán tử mặt đỏ dẫn đầu, đã vận công lực toàn thân đến cực điểm, đã chuẩn bị ứng biến, mà ngay Lưu Từ Kỳ ba người cũng tỏ ra rất là căng thẳng hướng về Hồng y nữ lang nhìn chằm chằm.

- Thập!

Khi chữ “thập” từ trong miệng Hồng y nữ lang xuất ra, thì liền tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết thê lương, ầm một tiếng trong sáu hán tử võ trang, đã ngã xuống một người.

Cũng không rõ Hồng y nữ lang đã sử dụng thân pháp thủ pháp gì, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, hán tử võ trang đó nằm thẳng thân người trên mặt đất, máu tươi từ ngực trào ra ồ ạt đầy mồm.

Hai phe chính tà lúc đó đều biến sắc mặt, còn Hồng y nữ lang vẫn điềm đạm nói :

- Bây giờ tự xử, vẫn còn kịp đó!

Hán tử mặt đỏ đảo nhanh mắt, vung tay hô lớn

- Các huynh đệ... Bọn ta liều một phen!

Bốn hán tử còn lại nhất tề hét to :

- Phải! Bọn ta liều một phen!

Mấy bóng người lao lướt tới, nhất tề hướng đến vị cô nương đó xông vào.

Không. Không thể nói là nhất tề, tại vì bay lao đến chỉ có bốn người, còn hán tử mặt đỏ thì bàn chân như có thoa mỡ, nhắm hướng chân núi lao đi như điên. Thế nhưng, tuy y lợi dụng thủ hạ vào cái chết, mà mưu đồ thoát mạng một mình, nhưng y lại là kẻ mất mạng đầu tiên, hơn nữa, ngay cả một tiếng kêu thảm khóc cũng không thấy phát ra, cái đầu đã rơi xuống đất, chỉ thấy máu tươi phun thẳng ra từ cái thi thể không đầu đó, sau khi vẫn còn chạy được mấy bước trên mặt tuyết, mới đổ vật xuống.

Khung cảnh này, khiến cho Lục y cô nương sợ hãi thét lên một tiếng, bịt chặt hai mắt lại.

Bốn hán tử võ trang còn lại, tuy cũng sợ hãi muốn võ gan mật ra, nhưng một người trong số đó, lại không bỏ qua cơ hội ngàn vàng này, thừa lúc lục y tiểu cô nương hai tay che mặt, vung đao nhắm tới ngực của nàng đâm tới.

Nhưng, đường đao rất ăn chắc đó của hán tử võ trang, lại đâm vào chính trái tim của mình, chết thảm ngay tại chỗ.

Hóa ra võ công của Lục y tiểu cô nương thực sự rất là cao siêu, song cho dù sợ nhìn thấy hình ảnh đầy đe dọa của thi thể không đầu đang chạy cuồng lên đó, mà che hai mắt lại, nhưng phản ứng bản năng của nàng đã khiến cho thủ pháp nhanh không thể lường được, đỡ lấy đòn đao của đối phương rồi cắm ngay vào ngực của đối phương.

Ngay sau đó, lại có thêm ba tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba hán tử còn lại cũng chết ngay dưới tay của Hồng y nữ lang.

Những điều này, nói ra tuy chậm nhưng trên thực tế, đều là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Thế nhưng, lần này Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt, Lữ Chính Anh nói chung là đã nhìn thấy ra ít nhiều manh mối, trong gió tuyết bao trùm khắp nơi, bọn họ nhìn thấy một bóng người, lướt đi lướt lại mấy lần như tên xẹt. Ba người này, vẫn còn chưa hồi thần trở lại, thì nghe thấy Hồng y nữ lang cười nói với Lục y tiểu cô nương :

- Tiểu muội, muội thật kém quá!

Lục y cô nương bất phục hỏi ngược lại :

- Muội kém ở điểm nào? Hồng y nữ lang nói :

- Thấy cảnh giết người, mà che mắt lại, mà không xem là kém hay sao?

Lục y cô nương cười nói :

- Muội không phải sợ cảnh giết người, mà là vì, vừa rồi cảnh thi thể không đầu cuồng chạy trông đáng sợ quá!

Hồng y nữ lang cắt lời cười nói :

- Sợ nhìn thấy cảnh ghê rợn tức là kém rồi!

Hai nữ hán tử này, đối với sáu người vừa rồi giết chết, giống như đạp chết sáu con kiến vậy, không thèm đưa mắt nhìn lại, lại cười nói như thường.

Tình cảnh này, bất giác khiến cho Lưu Tử Kỳ ba người, đồng loạt đĩnh mày chau lại.

Hồng y nữ lang lúc này mới tựa hồ nghĩ đến bên cạnh còn có ba người còn sống, liền hứ lên một tiếng nói :

- Sao các ngươi lại chau mày lại?

Lưu Tử Kỳ liền vội vàng chấp tay nói :

- Vừa rồi được cô nương giải cứu, bọn ta xin đa tạ.

Hồng y nữ lang lạnh lùng nói tiếp :

- Ta thật giải vây cho các ngươi sao?

Lưu Tử Kỳ nhanh chóng tiếp lời :

- Cô nương tuy là vô tâm hướng thiện, bọn thúc điệt tại hạ lại ghi khắc mãi trong lòng.

Hồng y nữ lang nói :

- Ta không cần các ngươi ghi khắc trong lòng, nhưng muốn các ngươi giảm bớt một chút phiền toái cho ta... hãy cũng tự mình xử lý.

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói :

- Cô nương thật biết nói đùa.

Hồng y nữ lang lạnh lùng nói :

- Ai có thời gian đùa giỡn với ngươi chứ?

Lưu Từ Kỳ bất giác giật mình nói :

- Cô nương thật muốn bọn ta tự xử sao?

Hồng y nữ lang gật đầu nói :

- Không sai!

Lưu Từ Kỳ biến sắc nói :

- Tại sao vậy?

Hồng y nữ lang lạnh lùng nói :

- Giống như bọn chúng, không nên đến đây.

Lục y tiểu cô nương van nài nói :

- Đại tỷ, bọn ta phá lệ, thả ba người này đi!

Hồng y nữ lang nói :

- Tại sao phải thả bọn chúng?

Lục y tiểu cô nương nói :

- Tại vì... tại vì bọn họ đều là người tốt, xem tình cảnh cũng thật đáng thương.

Lữ Chính Anh này giờ vẫn không mở miệng đột nhiên tức giận nói :

- Muốn giết thì cứ giết, nam tử hán đại trượng phu không cần người thương hại...

Lưu Từ Kỳ vội vàng thét lên :

- Lữ Chính Anh...

Lữ Chính Anh đau buồn nói :

- Lưu bá bá, tục ngữ nói rất đúng, “sống có trời, chết có đất”, xem ra định mệnh của Lữ gia ta, mới ở trong cảnh cùng đồ mạt lộ, lại gặp phải nữ quý vương không biết phân biệt phải trái đúng sai này...

Hồng y nữ lang tức giận quát lên :

- Ai là ‘nữ quý vương’?

Lữ Chính Anh đưa tay chỉ thẳng nộ thét lên :

- Chính người!

Lưu Từ Kỳ rất sợ chọc giận nữ sát tinh này lên, mà sẽ mất đi cơ hội sống sót mong manh, đành phải vội vàng cười giả là nói :

- Cô nương, hài tử này vừa mới trải qua gánh hận diệt môn, phải chịu sự kích động rất lớn nên đắc tội với cô nương, xin cô nương rộng lượng bao dung tha thứ.

Hồng y nữ lang vốn không thèm để ý đến lời nói của Lưu Từ Kỳ, mà nhìn trừng trừng vào Lữ Chính Anh cười nhạt một tiếng nói :

- Nghe lời người nói vừa rồi, dường như có ít nhiều cốt khí. Vậy thì, người hãy tự mình xử lý trước tiên!

Lữ Chính Anh lạnh nhạt tiếp lời :

- Hừ! Người nằm mơ đấy!

Cũng bất chấp Lưu Từ Kỳ ở bên cạnh ngăn cản quát tháo, chàng trợn mắt nộ thét lên :

- Tiểu yêu tinh, tiểu gia không giết được người, thì cũng phải cắn người một cái.

Có thể hai câu nói này làm bùng lên sát cơ của Hồng y nữ lang, chỉ thấy Lục y tiểu cô nương liếc mình lời kéo đại tỷ, van nài nói :

- Tỷ tỷ, tỷ tha cho bọn họ đi!

Xem ra cũng có hơi kỳ quái, Lục y cô nương đó, bất luận niên kỷ, tướng mạo đều nhỏ hơn Hồng y nữ lang, nhưng Hồng y nữ lang bị nàng lôi kéo lại thoát ra không được, chỉ nóng nảy trợn mắt nộ thét lên :

- Tiểu tiện nhân, mau buông tay!

Lục y cô nương nói :

- Tỷ tỷ, trừ phi tỷ tha cho bọn họ, nếu không thì muội quyết không buông tay!

Hồng y nữ lang tức giận quát lên :

- Ngươi nếu không buông tay, ta chặt đứt cánh tay của ngươi bây giờ!

- Chặt hả?

Lục y cô nương cũng tức giận thét lên :

- Tỷ có chặt đầu muội, muội cũng không buông tay.

Hồng y nữ lang liền vung tay tát Lục y cô nương một cái bạt tay, rồi tát một cái nữa. Tiếng chất khô khan vang lên, trên khuôn mặt của Lục y cô nương lập tức hiện lên vết hằn của năm ngón tay. Hồng y nữ lang tức giận quát hỏi :

- Tiện nhân, tại sao ngươi muốn giúp bọn chúng?

Lục y cô nương cắn chặt răng, trong đôi mắt đẹp long lanh nước mắt, nhưng cương quyết kéo tay tỷ tỷ, chống chế nói :

- Tại vì họ là người tốt, không nên giết!

Hồng y nữ lang nói :

- Nhưng bọn họ không nên đến đây!

Lữ Chính Anh nhếch đôi mày kiếm lên gầm lên :

- Lục y cô nương, hảo ý của cô nương, ta xin thọ lãnh, xin buông y thị ra, Lữ Chính Anh ta vẫn không đến nỗi đưa cổ ra chịu chém đâu!

Một tiếng cười thật to, xuyên không trung vang lên :

- Ha ha ha... nghe được đấy, thật nam tử có khí khái!

Tiếng đến người đến, Lữ Chính Anh cùng mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, xa ngoài một trượng cách nhị vị cô nương xuất hiện một vị Bạch y thư sinh phong thần như ngọc. Người này ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, môi đỏ như son, mũi cao như vách, mắt sáng như sao.

Tóm lại, con người tuấn mỹ này so với Lữ Chính Anh, có thể xem là một cặp ngọc sáng đẹp. Chỉ là, tại vì Lữ Chính Anh niên kỷ còn nhỏ, lại đang trên đường đào nặn nên tỏ ra lu mờ mà thôi.

Hồng y nữ lang sau khi nhìn thấy Bạch y thư sinh tự nhiên không rõ lý do gì khuôn mặt chợt ửng đỏ lên.

Bạch y thư sinh hướng đến Hồng y nữ lang vái chào :

- Cô nương, tiểu sinh hữu lễ.

Hồng y nữ lang gằm mặt nói :

- Ngươi đến làm gì?

Bạch y thư sinh cười nói :

- Tiểu sinh đến để đem sức lực phục vụ cho cô nương.

Sau đó, đưa tay chỉ Lữ Chính Anh ba người nói :

- Ba người này hãy giao cho tiểu sinh định liệu.

Lữ Chính Anh động nộ quát một tiếng :

- Đồ chuột! Ngươi rút binh khí ra ngay đi!

Bạch y thư sinh bật cười ha ha :

- Tiểu tử, ngươi đừng cho rằng vừa rồi ta nói ngươi có chút nam tử khí khái, thì tự cho rằng mình tuyệt vời, lại muốn đánh đánh giết giết, cái thứ đồ như ngươi không hơn được một đầu ngón tay của ta.

Lục y cô nương cất lời nộ quát :

- Ngươi rút đi cho ta!

Lúc này, Lữ Chính Anh cũng đang muốn bắt chấp tất cả liễu mình một phen, nhưng lại bị Lưu Tử Kỳ chặn lại, thấp giọng ôn tồn khuyên bảo :

- Hải tử, bọn ta không thể chết, ngươi phải nhẫn nại hơn một chút...

Lúc này, Bạch y thư sinh lại hướng về Lục y cô nương cười nói :

- Này! Tiểu muội, hỏa khí sao lại lớn vậy?

Lục y cô nương chỉ tay nộ quát :

- Hừ! Ai là tiểu muội của ngươi! Ngươi hãy rút đi cho ta!

Bạch y thư sinh vẫn tro mặt cười nói :

- Không gọi là tiểu muội, mà gọi là tiểu thơ được không?

Cái tác phong mặt dày mày dạn của Bạch y thư sinh, có thể khiến cho vị tiểu cô nương ngây thơ bồng bột này tức giận mất đi cả ý thức, chỉ biết giẫm chân thỉnh thoảng, nói lộn xộn lung tung :

- Đồ trăng tráo, không biết xấu hổ.

Sự tức giận của nàng không những khiến cho Hồng y nữ lang lạnh lùng như băng, không khỏi bật cười, mà ngay Lữ Chính Anh, Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt, cũng quên đi nguy cơ trước mắt, mở một nụ cười hiểu ý.

Còn Bạch y thư sinh thì lại cười khanh khách thật to :

- Nam nhân mà xấu hổ thì làm sao hỏi được thê tử...

Lục y tiểu cô nương cũng biết đỏ mặt, nhưng trong lòng nàng pha lẫn sự xấu hổ với sự tức giận nhưng mau chóng hiểu ra, hừ lên một tiếng lập tức nói với Hồng y nữ lang :

- Đại tỷ, muội nghĩ ra rồi.

Hồng y nữ lang ngờ ngạc nói :

- Muội nghĩ ra điều gì?

Lục y cô nương nói :

- Người đến đây, cũng có kẻ chưa chết.

Hồng y nữ lang bật cười :

- Ai?

Lục y cô nương chỉ vào Bạch y thư sinh nói :

- Chính là hắn.

Hồng y nữ lang ngờ ngạc :

- Đây...

Lục y cô nương không buông tha chăm chú nhìn Hồng y nữ lang hỏi :

- Đây là thế nào?

Tiếp đó, lại dùng chân khí truyền âm hỏi :

- Có phải vì tỷ tỷ thích hấn?

Hồng y nữ lang nhú mày nói :

- A đầu, muốn đánh nhau hả?

Lục y cô nương nghiêm mặt nói :

- Đại tỷ, muội không thể không nhắc tỷ tỷ, nương mẫu đã nói, thiên hạ nam nhân đều là lang sói, không phải là lang sói hung dữ ăn người không thấy máu, mà là lang sói háo sắc bức hiếp nữ nhân, tỷ tỷ phải cẩn thận đấy.

Hồng y nữ lang nói :

- Vậy sao muội lại muốn ta tha cho ba người bọn họ?

Lục y cô nương nói :

- Tại vì tỷ tỷ xử sự không công bình tha cho kẻ xấu, nhưng không tha cho người tốt.

Hồng y nữ lang nói :

- Muội nói ai là người xấu, ai là người tốt?

Lục y cô nương đưa tay chỉ chỉ nói :

- Ba vị này là người tốt, còn kẻ kia là người xấu.

Bạch y thư sinh không chút cảm thấy khó chịu, cười nói :

- Cô nương vì sao quyết chắc ta là kẻ xấu?

Lục y cô nương lạnh lùng cười nói :

- Ta không cần đoán định, nhìn một cái là có thể đoán ra ngay, ngươi là một con lang sói hung ác khoác vỏ con cừu hiền lành.

Bạch y thư sinh cười nói :

- Cũng có lúc, lang sói cũng rất là khả ái, nhất là lang sói háo sắc, đáng tiếc là tiểu thư còn chưa đến lúc ưa thích lang sói.

Tiếp theo, Bạch y thư sinh lại bí mật cười tiếp :

- Ô! Đúng rồi, có lẽ tiểu thư đã yêu một con lang sói!

Nói xong, hướng về Lữ Chính Anh nhìn chăm chăm.

Lục y cô nương đột nhiên lộ quát một tiếng :

- Cút đi cho ta!

Bạch y thư sinh ngơ ngác :

- Cô nương kêu ta cút đi sao?

Lục y cô nương vùng tay thét lên :

- Mau mau cút đi!

Bạch y thư sinh cười nhỉnh nói :

- Vâng vâng... cô nương bảo ta đi, ta tuyệt không dám ở lại mà phải đi thôi!

Nói xong, quả men theo con dốc nhỏ, thẳng một đường phóng đi lẫn mất. Lục y cô nương nhìn không được bật cười khanh khách :

- Thật không biết xấu hổ.

Hồng y nữ lang cũng cười cười nói :

- Muội còn kéo ta làm gì nữa, ta đã không giết bọn họ rồi mà.

Lục y cô nương cười duyên nói :

- Đại tỷ, tỷ thật tốt...

Hồng y nữ lang hướng đến Lữ Chính Anh ba người trừng mắt nói :

- Ba người các ngươi còn chưa cắt đi cho mau hay sao?

Lữ Chính Anh không khỏi mím môi thờ dài nói :

- Đây là cái thế gian gì thế nhỉ...

Lời y chưa dứt, một tiếng thờ dài thăm thẳm, xuyên không trung vang lại :

- Cái cá tính này, sao giống...

Lục y cô nương hoan hỉ nói :

- Nương, nương mẫu cũng đã đến!

Tiếng nói lại thăm thẳm cất lên :

- Đúng vậy, ta đã đến, hơn nữa đã đến sớm.

Tiếp đó, hừm một tiếng nói :

- Này người trẻ tuổi, đây là một thế giới cường tồn suy vong, suy nhục cường thực, ngươi hiểu rõ chứ!

Lữ Chính Anh hỏi chống chế :

- Ngươi cho rằng võ công của các ngươi đã là thiên hạ vô địch rồi sao, có thể khinh nhục người khác sao?

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Bây giờ, ta không nói với ngươi những điều này, ta biết các ngươi cần gấp một nơi tránh nạn, cũng rất cần ăn uống và nghỉ ngơi, tặc ngữ nói rất đúng, tương kiến tức hữu duyên, ba vị nghỉ ngơi ở đây rồi hãy đi!

Hồng y nữ lang vội vàng nói tiếp :

- Không! Nương nương tự đặt ra sơn quy, sao có thể tự mình xé bỏ đi được?

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- A đầu, thật sự sơn quy của ta đã bị các ngươi phá bỏ rồi, sao lại có thể trách ta sai quấy được!

Mặt Hồng y nữ lang đỏ lên.

Giọng nói thăm thẳm hướng đến Lữ Chính Anh hỏi :

- Người trẻ tuổi, ý ngươi như thế nào?

Lưu Từ Kỳ vội vàng thấp giọng nói :

- Hải tử, vị phu nhân này dường như không có ác ý, hãy đáp ứng đi!

Lữ Chính Anh hơi trầm tư một tí, nói :

- Nếu ngươi dùng được một chữ “mời”, ta có thể suy nghĩ lại.

Giọng nói thăm thẳm không khỏi bật cười nói :

- Người trẻ tuổi, ngươi lúc này như cá lọt lưới, ta hảo ý mời ngươi nghỉ ngơi, ngươi lại còn chú trọng phô trương hình thức bề ngoài, cái kiểu bướng bỉnh, ương ngạnh này trông lại rất khả ái vô cùng.

Giọng nói sau khi dừng một lát mới nói tiếp :

- Được, thì mời. Thắng Nam, Á Nam, thay nương nương mời khách vào cốc!

Lưu Từ Kỳ vội vàng mỉm cười nói :

- Thịnh ý phu nhân, tại hạ xin đa tạ!

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Có một điều, ta cần thiết phải nói rõ trước.

Lưu Từ Kỳ nói :

- Phu nhân có lời, xin cứ dặn dò.

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Ba vị trước tiên cần phải bịt mắt lại.

Lữ Chính Anh bất giác tức giận hỏi :

- Đây là thế nào?

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Người trẻ tuổi, người phải nhẫn nại một chút, tình cảnh vừa rồi các người cũng nhìn thấy, phạm là những kẻ đến đây, đều sẽ hữu tử vô sinh. Đối với ba vị, ta đã xem như đặc biệt ưu đãi.

Lữ Chính Anh tức giận tiếp lời :

- Ta không nhận tình cảm đó!

Giọng nói thăm thẳm cũng tức giận quát lên :

- Đã đến nơi đây, người không thể không thuận theo!

Tiếp đó, gần giọng quát lên :

- Thắng Nam, mang bọn họ ba người trói lại.

Lục y cô nương vội vàng nói :

- Đại tỷ hãy chậm một chút, nương mẫu xin hãy cho con khuyên bảo y...

Lưu Từ Kỳ cũng vội vàng cất giọng nói :

- Phu nhân xin bớt nóng giận.

Giọng nói thăm thẳm cất lời :

- Gọi là Sơn chủ.

Lưu Từ Kỳ vội vàng sửa lời nói :

- Dạ! Sơn chủ, tại hạ có ý nguyện thượng bảm.

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Được, người nói đi!

Lưu Từ Kỳ nghiêm mặt nói :

- Thế diệt đầy của tại hạ, mới chịu nỗi đau diệt môn, lại thêm y bảm sinh cá tính ngang ngạnh, vì vậy, rõ là không thể sáng suốt được, nếu Sơn chủ có thể nói ra nguyên nhân cần thiết phải che mặt, tại hạ sẽ cố gắng khuyên bảo y tự động bịt mắt lại.

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Hừ, người nói cũng có lý đấy.

Im lặng một lát, lại nhẹ nhàng thở dài nói :

- Kỳ thật, đây cũng là vì các người cả, các người đã biết Sơn quy nghiêm ngặt nơi đây, có thể vào chứ không thể ra, vì vậy ta mời các người vào, là có chuyện thương đàm, đàm luận xong rồi, các người sẽ thành thường khách nơi đây, nếu không thì, cũng còn có thể tiễn các người ra đi, nếu không che mắt lại, sau khi vào, thì không còn dư đất cho các người lựa chọn.

Lưu Từ Kỳ liên tục gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu rõ.

Tiếp đó, hướng đến Lữ Chính Anh nói nhỏ :

- Nha nội, vị Sơn chủ đây quả thật là có hảo ý, bọn ta không thể hời hợt tùy hứng được.

Lữ Chính Anh lúc này mới gật đầu nói :

- Được, điệt nhi nghe theo.

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Được! Các người hãy tự bịt mắt mình lại. Ta phái Á Nam dẫn các người đi chậm thôi.

Lưu Từ Kỳ vội vàng cung kính nói :

- Tại hạ tuân mạng.

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Thắng Nam, trước khi quay về, ta có lời nói với người.

- Dạ!

Hồng y nữ lang ứng thanh một tiếng, sau khi quay đầu liếc nhìn ba người Lữ Chính Anh mới vờn người phóng đi như bay.

Thân pháp của Hồng y nữ lang rất nhanh, Lữ Chính Anh trong lòng đối với y thị vô cùng bất mãn, nhưng cũng không khỏi buộc miệng khen ngợi :

- Khinh công tuyệt vời!

Lưu Từ Kỳ thở dài nói :

- Nếu chúng ta có thân thủ bằng một phần mười, thì làm thế nào đến nỗi rơi vào thảm cảnh của ngày hôm nay.

Lục y cô nương bật cười nói :

- Ba người các người ít thấy nên ngạc nhiên nhiều!

Đối với Lục y cô nương này, Lữ Chính Anh lại rất là có cảm tình, sau khi nghe nói hơi ngơ ngác nói :

- Lời cô nương là ý thế nào?

Lục y cô nương cười nói :

- Các người nhìn thấy võ công của tỷ tỷ ta thì hâm mộ lắm phải không? Kỳ thật, bản lĩnh ta còn cao hơn tỷ tỷ! Còn về nương mẫu ta thì còn lợi hại hơn nhiều!

Lưu Từ Kỳ hỏi thăm dò :

- Bản lĩnh của hai người đều là do nương mẫu của cô nương dạy à?

Lục y cô nương nói :

- Đúng vậy.

Vương Nhân Kiệt cũng mỉm cười hỏi :

- Vậy thì, bản lĩnh của phụ thân cô nương còn cao hơn rất nhiều!

Về mặt của Lục y cô nương đột nhiên thoáng vẻ u ám, lắc lắc đầu nói :

- Ta... ta... ta... ta không thể nói với các ngươi, nương nương đã dặn dò, không cho phép nói nhiều trước mặt người lạ...

Giọng nói thăm thẳm lại nhẹ nhàng vang lên :

- Á Nam, ngươi đang ba hoa những gì thế? Mau dẫn ba người bọn họ đi vào hướng trong!

Lục y cô nương cất giọng nói :

- Nương mẫu! Con dẫn bọn họ quay về!

Tiếp đó, mới hướng về Lữ Chính Anh ba người nói :

- Đây! Ba người các ngươi còn không mau chóng bịt mắt lại hay sao?

Lữ Chính Anh ba người cùng từ trên áo xé ra một băng vải, sau khi đã bịt mắt mình lại, Lục y cô nương mới cười cười nói :

- Có hơi giống trò bịt mắt bắt dê, trông thật là vui mắt.

Lục y cô nương dừng lại một lát, lại mỉm cười nói tiếp :

- Không được! Các ngươi có thể làm ầu, ta phải kiểm tra lại một tí.

Lưu Từ Kỳ không khỏi ngơ ngác :

- Kiểm tra gì chứ?

Lục y cô nương nói :

- Kiểm tra mắt của các ngươi, ta cùng tỷ tỷ ta khi chơi trò bịt mắt bắt dê, ta thường ăn gian, vậy ta sẽ không mắc mưu các ngươi.

Lưu Từ Kỳ gượng cười nói :

- Cô nương niên kỷ còn nhỏ, nhưng hành sự rất là lão luyện.

Lục y cô nương bất chợt được ngữ khí của người lớn, nói :

- Nào, nào, các hạ quá khen!

Tiếp đó, nàng rất nghiêm túc cẩn thận kiểm tra qua một lần băng vải che mắt của bọn Lữ Chính Anh ba người, rồi tỏ bộ dạng giả dạn gật gật đầu nói :

- Đây! Ba người các ngươi xem ra rất là trung thực!

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Cô nương, có thể đi rồi chứ?

- Có thể đi được rồi. Lục y cô nương tiếp lời :

- Ngươi nắm dây đai áo của ta, ba người các ngươi tay nắm tay, ta sẽ đi chậm chậm, trên mặt đất có những nơi không bằng phẳng, ta sẽ thông báo cho các ngươi.

Khi Lữ Chính Anh ba người đã nắm tay vào nhau, Lục y cô nương liền cầm đầu dây đai áo nhét vào trong tay Lữ Chính Anh nói :

- Được, bọn ta đi thôi!

Lữ Chính Anh ba người theo sau vị tiểu cô nương này, bước thấp bước cao, trong lòng nghi hoặc nhưng không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vạn Niên Ôn Ngọc

Lưu Từ Kỳ xem ra nên trong lòng cảm thấy khó chịu liền thử hỏi thăm dò :

- Vị cô nương đây, quý tính là chi?

Lục y cô nương mỉm cười nói :

- Ngươi đừng hỏi, không được phép của nương nương ta, ta không thể nói cho ngươi được.

Lưu Từ Kỳ lại hỏi tiếp :

- Tại hạ nghĩ, cô nương chắc không có ca ca đệ đệ?

Lục y cô nương ồ lên một tiếng :

- Sao ngươi biết?

Lữ Chính Anh nhìn không được bật cười nói :

- Vừa rồi, cô nương đã nói cho bọn ta biết.

Lục y cô nương ngơ ngác :

- Không! Ngươi đừng ăn nói hồ đồ.

Lữ Chính Anh nói :

- Cô nương, vừa rồi nương nương của cô nương kêu hai cô nương là Thắng Nam, Á Nam, điều này không nói lên là trong gia đình cô nương không có Nam hải tử hay sao?

Lục y cô nương nói :

- Ngươi thật lắm điều, ta không nói chuyện với ngươi!

Nàng vừa nói “không nói chuyện với ngươi”, nhưng đi không được mấy bước lại tự động nói trước :

- Có một chuyện, ta phải nhắc nhở các ngươi, các ngươi cần phải nhớ lấy.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì?

Lục y cô nương nói :

- Tính khí của nương mẫu ta rất bất thường, sau này khi các ngươi gặp nương mẫu ta, ăn nói phải đặc biệt cẩn thận, một lời không tốt là mất mạng ngay, đừng trách ta không nói với các ngươi trước.

Ngữ khí của nàng nghiêm trọng, giọng nói cũng rất là nặng nề.

Tình huống này, bất giác khiến cho Lữ Chính Anh ba người nhất thời ngơ ngác, nhưng Lục y cô nương lại hạ giọng nói tiếp :

- Hơn nữa, tính khí của tỷ tỷ ta có lúc còn bất thường hơn tính khí của nương mẫu ta, các ngươi cũng phải đặc biệt cẩn thận!

Lưu Từ Kỳ nghiêm mặt gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương nhắc nhở, bọn tại hạ xin ghi lời.

Ba người bất chấp gió tuyết, được một tiểu cô nương dắt đi, trong lớp tuyết ngập đầy đến đầu gối, lao đảo bước đi, dúi lạnh lại thêm một mẻ, thân thể Lưu Từ Kỳ lại bị thương, tâm trạng lúc này thật không một ai có thể hiểu thấu cho được.

Bọn họ chỉ có thể cảm giác được trong lúc đang đi, biết đoạn hành trình này, có lúc lên dốc, có lúc xuống dốc, cũng có lúc đi trên đất bằng, nhưng không biết đi về nơi nào. Đồng thời, do thời tiết xấu, đường núi gấp ghe, mà bọn Lưu Từ Kỳ ba người lại bị bịt mắt, vì vậy cái hàng ngũ kỳ lạ này đi rất là chậm chạp.

Lúc khoảng sau khi đi hết thời gian một bữa cơm, Lữ Chính Anh quả thật nhìn không nổi, liền kéo sợi dây đai thắt lưng trong tay một cái, nói :

- Cô nương, cần phải đi bao lâu mới đến nơi?

- Sắp đến nơi.

Lục y cô nương nói tiếp :

- Đã đi được hơn nửa đoạn đường rồi!

Tiếp theo lại thờ dài nói :

- Các ngươi không nhẫn nại được, ta lại càng không nhẫn nại được! Dắt các ngươi đi chậm như vậy, y phục của ta đều bị hoa tuyết thấm ướt cả!

Lưu Từ Kỳ vội vàng cười giả là nói :

- Thật là rất ân hận, chỉ mong có một ngày nào đó, từ diệt ta đây đạt được cuộc sống tốt đẹp, nhất định sẽ báo đáp cô nương.

Lục y cô nương cười nói :

- Ta không mong các ngươi báo đáp ta, thế nhưng ta lại chỉ mong các ngươi có thể lưu lại làm bằng hữu chơi đùa với ta.

Lữ Chính Anh cơ hồ cũng nghĩ ra điều gì đó, lại mỉm cười hỏi :

- Cô nương chẳng phải đã có một vị tỷ tỷ để chơi đùa hay sao?

Lục y cô nương nói :

- Tỷ tỷ của ta! Lúc tốt lại tốt vô cùng, lúc xấu lại xấu không thể chịu nổi, vì vậy ta rất ít khi cùng tỷ ấy chơi đùa.

Vương Nhân Kiệt hỏi tiếp :

- Cô nương, cô nương vẫn có thể cùng nương mẫu của cô nương chơi đùa chứ?

Lục y cô nương cười nói :

- Nương mẫu của ta suốt ngày mặt mày khó chịu, ta cũng không thể chơi đùa được!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vậy thì ngày thường như thế nào?

Lục y cô nương nói :

- Ngoại trừ luyện võ ra, còn thì chạy nhảy lung tung khắp núi.

Lữ Chính Anh chau mày nói :

- Cuộc sống của cô nương như vậy quả thật là nhọc nhằn khô khan vô cùng.

Lục y cô nương cười nói :

- Vì vậy, ta mới mong các ngươi có thể lưu lại vui chơi với ta!

Lưu Từ Kỳ buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Chỉ cần nương mẫu của cô nương dạy diệt nhi của ta võ công, bọn ta tất nhiên mong muốn lưu lại, chỉ e là nương mẫu của cô nương không chịu nhận bọn ta.

Lục y cô nương gật gật đầu nói :

- Điều này quả thật không được, vì nương mẫu của ta rất căm ghét Nam nhân, mà ba các ngươi lại là Nam nhân.

Lưu Từ Kỳ cơ hồ còn muốn hỏi thêm ít điều nữa, nhưng miệng y hơi nhúc nhích lại ngậm lại ngay.

Nhưng Lữ Chính Anh lại thăm dò hỏi tiếp :

- Cô nương, cô nương biết nương mẫu của cô nương muốn thương lượng với bọn ta chuyện gì không?

Lục y cô nương lại thờ dài nói :

- Ai biết được! Nương mẫu ta đầy những bí mật, trừ phi nương mẫu ta tự mình muốn nói ra, còn nếu không thì cũng không đào ra được một chữ.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Tỷ tỷ của cô nương biết được chút ít gì chứ?

Lục y cô nương nói :

- Điều này ta cũng không rõ, chẳng qua ta dám quyết chắc rằng tỷ tỷ biết bí mật gì cũng sẽ không nói cho các người biết đâu.

Tiếp đó nàng đột nhiên kêu lên :

- Thôi, sắp đến nơi rồi, mọi người không được hỏi thêm gì nữa!

Sau đó là một đoạn đường khá bằng phẳng, tính toán ước khoảng chừng sau khi đi một đoạn tên bắn, mặt đất đã không còn phủ tuyết nữa, gió tuyết xung quanh cũng dừng lại, hơn nữa càng đi càng cảm thấy ấm áp, rõ ràng là đã đi vào một sơn động.

Một lúc sau thì nghe Lục y cô nương cười một tiếng nói :

- Thôi, đã đến rồi!

Tiếp đó lại mỉm cười nói :

- Còn ngại ngần gì nữa! Hãy tháo băng che mặt ra, mỗi người tùy nghi ngồi xuống, ta đi mời nương mẫu ta đây.

Nói xong, không đợi phản ứng của Lữ Chính Anh ba người, vội vội vàng vàng lao đi.

Lữ Chính Anh ba người tháo băng che mắt ra, lại phát giác mình quả nhiên đứng ở trong một gian phòng trang trí như một đại sảnh. Đình phòng khảm một viên Dạ Minh châu lớn như quả trứng chim, dưới ánh sáng tỏa chiếu êm dịu của viên Dạ Minh châu, có thể nhìn thấy rõ ràng một vài gia cụ bằng đá giản đơn, cũng có thể nhìn thấy ra đây là một thạch động thiên nhiên tu sửa thành. Thạch động thiên nhiên này khá rộng lớn, thông đạo hai đầu tối om sâu hun hút.

Lưu Từ Kỳ khi đưa mắt quan sát tứ phía, lên tiếng phá vỡ sự trầm tịch :

- Đã đến đây thì chấp nhận, bọn ta hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Nói xong, liền ngồi xuống một băng đá dài.

Nhưng vừa ngồi xuống, lại bật ngay dậy kêu lên :

- A! Nóng hừng hực, hẳn là Vạn Niên Ôn Ngọc theo lời đồn đại chẳng?

Hồng y nữ lang như âm hồn đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, lạnh lùng cười nói :

- Không sai, đây chính là Vạn Niên Ôn Ngọc, ở đây món đồ này là bình thường vô cùng.

Lưu Từ Kỳ vội vàng cười khiêm cung nói :

- Bọn tại hạ trên đường đào nạn, lại quấy nhiễu sự thanh tịnh của cô nương, thật là áy náy vô cùng.

Hồng y nữ lang vẫn lạnh lùng nói tiếp :

- Gia từ kêu các người đến, các người không cần phải lo lắng.

Tiếp đó, đưa một bao giấy nhỏ cho Lưu Từ Kỳ nói :

- Đây là liệu thương thánh dược, chỉ cần vết thương bên ngoài không quá nặng, một lát sau là có thể thành sẹo ngay.

Lưu Từ Kỳ hai tay tiếp lấy bao giấy nhỏ nói :

- Đa tạ cô nương!

Hồng y nữ lang chăm chú nhìn ba người nói :

- Thân thể các người thật quá dơ bẩn, phải đi tắm cho sạch sẽ.

Sau đó, đưa tay chỉ về phía bên trái nói tiếp :

- Từ đây quẹo trái, ước khoảng ngoài hai mươi trượng, có một suối nước ấm, bên cạnh là phòng bếp, các người tắm xong giặt sạch y phục rồi hong khô y phục ở bếp lửa trong nhà bếp, bụng có đói thì tự nấu đồ mà ăn, ăn no xong rồi, đến tối ngủ ở đây.

Sắc mặt và giọng nói của nàng rất là lãnh đạm, khiến người khác không hề cảm thấy thoải mái.

Hơn nữa, cũng bất kể phản ứng của đối phương, nói xong liền quay đầu đi, nhưng không quá ba bước lại quay đầu lại nói :

- Hãy nhớ, ngoại trừ suối nước ấm và phòng bếp ra, thì không được đi lung tung đâu hết. Nếu không thì có nguy hiểm xảy ra sẽ không có ai cứu các người đâu.

Với cá tính của Lữ Chính Anh, với tình huống này, thật muốn phát tay áo mà bỏ đi. Nhưng sắc mặt của chàng vừa hơi thay đổi thì liền bị tay của Lưu Từ Kỳ ngăn lại.

May mà Lục y cô nương đã thay đổi xong y phục, đang vội vàng đi tới, mỉm cười nói :

- Nào! Ta dẫn các người đi!

Lúc này, nàng đã thay y phục lục sắc mới, mang hài thêu hoa mới, hai bím tóc trên đầu đã xả tung ra, tóc xõa phủ vai, trong vẻ xinh tươi lại có nét hiếu động. Nàng tựa như đã phát giác ra Lữ Chính Anh không vui, đôi mắt đen láy liếc nhìn Lữ Chính Anh nói :

- Tỷ tỷ ta tính khí như vậy đấy, các người đừng giận.

Lữ Chính Anh hừ lên một tiếng nói :

- Kê hèn mọn này sao dám!

Lục y cô nương cười duyên nói :

- Đừng tức giận. Nào đi theo ta!

Thông đạo này tuy khá nhỏ, nhưng cũng có thể vừa cho hai người đi song song với nhau. Hơn nữa, vách mỗi hai trượng đều khám một viên Dạ Minh châu nho nhỏ, độ sáng tuy không lớn nhưng cũng đủ chiếu sáng.

Lưu Từ Kỳ vừa đi vừa hỏi :

- Cô nương, bọn ta khi nào mới được yết kiến Sơn chủ?

Lục y cô nương cười nói :

- Người hỏi nương mẫu của ta à? Bộ dạng của các người thế này sao có thể đi gặp được, tốt hơn hãy theo lời của tỷ tỷ ta làm, ngày mai hẵng hay!

Lữ Chính Anh gượng cười hỏi :

- Phải đến ngày mai cũng có thể yết kiến à?

Lục y cô nương nói :

- Phải. Thứ nhất, các người cần tắm giặt cho thật sạch sẽ. Thứ hai, tâm trạng của nương mẫu ta đang không vui, người mới vừa đi khỏi.

Trong lúc nói chuyện thì đã đi đến tận đầu của thông đạo. Đó là một thạch động thiên nhiên có nước chảy róc rách, khói nước bốc lên mờ mờ, vừa bước vào bên trong, liền cảm giác như có gió xuân thổi quần áo cơ thể.

Lục y cô nương nói :

- Đến rồi, phía kia là nhà bếp, có thể đốt lửa hong quần áo. Muốn ăn gì, thì cũng có thể tự làm lấy mà ăn, không có chi phải khách khí cả.

Trong nhà bếp treo móc các loại thịt chim thú đã sấy khô, Lưu Từ Kỳ mỉm cười nói :

- Đa tạ cô nương, mấy món này...

Đưa tay chỉ các loại thịt sấy trong bếp đó hỏi tiếp :

- Đây là kiệt tác của nhị vị cô nương?

- Không! Phần lớn đều là kiệt tác của Đại Hoàng.

Lưu Từ Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Đại Hoàng là ai?

Lục y cô nương cười cười nói :

- Đại Hoàng là Đại Hoàng! Hiện tại vì phát hiện bên ngoài có dấu vết của kẻ địch nên đã theo nương mẫu ta đi ra ngoài. A! Bọn ta đợi sau sẽ nói, còn bây giờ các người hãy mau mau làm chuyện của các người đi.

Nói xong, liền như một làn khói vụt biến mất ở cuối thông đạo. Lưu Tử Kỳ ngơ ngẩn một hồi, mới thờnh một tiếng nói :

- Đây thật là một nơi kỳ dị.

Lữ Chính Anh nhướng mày lên nói :

- Lưu bá bá, bất kể thế nào, bọn ta hãy tắm gội sạch sẽ, ăn cho no rồi hẵng hay.

Vương Nhân Kiệt cũng cười nói :

- Đúng! Đã đến nước này thì hãy chịu vậy, mọi chuyện sau này tạm thời không nghĩ tới nữa. Tục ngữ nói rất đúng “thuyền đến cầu tấtnhiên thắng”, cái mạng của bọn ta xem đi tính lại cũng có gì phải băn khoăn lo lắng cơ chứ!

Lưu Tử Kỳ cười cười, tự mình nói khỏa lấp :

- Đã đến bước đường cùng, còn có cái nơi tránh gió tuyết này lại còn được ăn được ở, cao xanh đối với ta cũng quá nhân từ đấy.

Trong sơn động không biết được thời gian sớm tối thế nào, khi bọn họ tắm gội xong, giặt sạch ngoại y, hong khô rồi lại mặc vào, lại còn tự làm thức ăn, rồi ăn no căng bụng xong thì tính toán ước chừng là khoảng cuối giờ ngọ đầu giờ mùi.

Do được nghỉ ngơi nửa buổi khiến cho một nhọc trong đêm tan biến hết, vết thương của Lưu Tử Kỳ nhờ được đắp thuốc và băng bó cũng không còn cảm thấy đau đớn nữa. Lưu Tử Kỳ co duỗi nhẹ nhẽ tứ chi, cười cười nói :

- Bọn ta nên quay về khách sạn, mọi người cho rằng bọn ta còn chưa xong, nên không tiện lại kêu bọn ta.

Tiếp đó, lại quay về phía Lữ Chính Anh đang cau mày trầm tư nói :

- Hải tử, ít ra bọn ta cũng đã thoát nạn rồi, người nên phấn chấn lên một chút.

Lữ Chính Anh cười buồn nói :

- Tiểu diệt biết và đã chấp nhận số phận rồi. Chỉ là liên lụy đến bá bá và Vương thúc thúc cùng theo tiểu diệt chịu tội, trong lòng tiểu diệt cảm thấy bất an.

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói :

- Hải tử ngốc nghếch, người nói vậy là coi ta và Vương thúc thúc là người thế nào hả?

Vương Nhân Kiệt lại nghiêm mặt nói tiếp :

- Lữ công tử, mạng này của ta là được lệnh tôn cứu mạng, để cứu công tử thoát hiểm, cho dù phải bán đi cái mạng này thì cũng phải làm thôi. Bây giờ chịu một chút ít nhọc nhằn gió sương này thì có đáng gì chứ.

Lữ Chính Anh vẫn cau mày nói :

- Nhưng liên lụy đến gia đình của thúc thúc...

Vương Nhân Kiệt cắt lời cười nói :

- Làm một kẻ cường hào đầu mục thì làm gì mà còn vương vãi ràng buộc gia quyến chứ?

Lưu Tử Kỳ cười hỏi :

- Tương nữ đa tình, lão đệ là Tam Tương phân đà chủ như thế, ngay cả phu nhân tùy tùng cũng không kiếm được một người hay sao?

Vương Nhân Kiệt cười nói :

- Tương nữ cố nhiên đa tình, nhưng sẽ không tôn trọng một kẻ cường đạo đầu mục.

Lưu Tử Kỳ cười ha hả nói :

- Vậy thì lão đệ là “Vương lão ngũ”, còn ta là “Vương lão tứ” đấy!

Vương Nhân Kiệt ngo ngác nói :

- Lư đại ca cũng là cô gia quả nhân một mình sao?

- Bọn ta như nhau cả.

Lư Từ Kỳ thờ dài nói :

- Nếu không phải là cô gia quả nhân một mình thì quanh năm suốt tháng, ta sao lại đến gia phủ của tiểu tử này làm khách chứ!

Sau đó sắc mặt nghiêm chỉnh trầm giọng nói với Lữ Chính Anh :

- Tiểu nhi, ngươi đã nghe thấy hết rồi đó. Lư bá vớ và Vương thúc thúc đều là “Vương lão ngũ” không ràng không buộc, mạng sống của hai ta đều vì Lữ gia trang tận hiến. Từ bây giờ trở đi, ngươi cần phải phấn chấn lên, chấp nhận tất cả sự khuất nhục và khổ nạn, vượt qua gian khổ trước mắt để đạt được mục đích rửa sạch hận thù.

Lữ Chính Anh liền cầm nước mắt đau khổ lại, nói :

- Anh nhi xin ghi nhớ!

Phía đầu thông đạo vang lên tiếng nói của Lục y cô nương :

- Đây! Các ngươi xong chưa?

Lư Từ Kỳ vội vàng cất giọng nói :

- Đa tạ cô nương, đã xong rồi!

Tiếng nói của Lục y cô nương càng lúc càng gần hơn :

- Ta sợ các ngươi còn chưa xong, nên không tiện đi đến.

Liền thấy bóng người lướt tới, Lục y cô nương đã xuất hiện trước mặt bọn họ, mỉm cười nói :

- Đã ăn uống xong chưa?

Chỉ là một câu nói qua loa, nhưng đôi mắt đen lại nhìn chăm chăm vào mặt của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh ngượng ngùng cười nói :

- Đa tạ cô nương, bọn ta đã ăn uống xong cả rồi.

Lư Từ Kỳ mỉm cười nói :

- Bữa cơm trưa của Sơn chủ và nhị vị cô nương, bọn ta đều đã làm thay xong cả rồi. Cô nương bây giờ có muốn dùng bữa hay không?

Lục y cô nương lắc đầu nói :

- Không! Bọn ta thường thường hai ba ngày không ăn gì cả.

Lữ Chính Anh trợn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Hai ba ngày không ăn uống, không biết đói sao?

Lư Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt ánh mắt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lục y cô nương tựa như muốn nói nhưng do dự lại thôi, sau một lúc ngập ngừng mới cười cười nói :

- Nếu các ngươi có thể lưu lại ở đây thì sau sẽ rõ.

Sau đó cười nói tiếp :

- Được rồi, các ngươi cùng ta đi đến khách sảnh.

Sau khi đã quay về khách sảnh, Lục y cô nương mới nói :

- Đêm nay, ba vị phải chịu đựng một chút, ngủ ở trên phiến đá này, được cái trong động rất là ấm áp, phiến đá này là Vạn Niên Ôn Ngọc, không cần đắp chăn cũng không sợ cảm lạnh. Hơn nữa, còn có lợi ích đối với thân thể nữa.

Nàng ngừng một lát rồi lại mỉm cười nói tiếp :

- Vừa rồi tỷ tỷ ta đã nói, bây giờ ta lặp lại lần nữa. Ngoại trừ từ đây đi nhà bếp và nhà vệ sinh ở cạnh ôn ngọc đây, thì tuyệt đối không được đi lung tung sẽ rất là nguy hiểm.

Cũng một ý như vậy, nhưng từ miệng của Lục y cô nương nói ra, so với tỷ tỷ của nàng nói thì dễ nghe hơn nhiều.

Lữ Chính Anh liền gật đầu nói :

- Được rồi, bọn ta xin ghi nhớ!

Lưu Từ Kỳ cười hỏi :

- Cô nương, lệnh đường đã quay về chưa?

Lưu Từ Kỳ vì còn chưa nhìn thấy vị Sơn chủ nên trong lòng cảm thấy bất an.

Vì vậy, khi quay về khách sảnh liền lập tức hỏi Lục y cô nương.

Nhưng Lục y cô nương chỉ lắc đầu nói :

- Còn chưa quay về, hơn nữa ngay cả tỷ tỷ của ta cũng bị kêu đi.

Đột nhiên, một tiếng hú quái dị từ xa xa vang lại. Lữ Chính Anh ba người đều có thể nghe thấy, đó tuyệt đối không phải là tiếng hú phát ra từ miệng người.

Trong lúc Lữ Chính Anh ba người đang lắng nghe thì mặt Lục y cô nương đã biến sắc, thốt lên :

- Nguy rồi! Có cường địch xâm nhập.

Lữ Chính Anh tiếp lời :

- Đó là âm thanh gì vậy?

Lục y cô nương nói :

- Đó là tiếng hú của Đại Hoàng.

Lữ Chính Anh hoang mang hỏi :

- Đại Hoàng là... là ai?

Chàng vốn muốn hỏi “Đại Hoàng là cái thứ gì?” nhưng lỡ Đại Hoàng mà là người thì sẽ quá vô phép. Vì vậy “là” một hỏi, mới sửa thành chữ “ai”.

Lục y cô nương nói :

- Bây giờ ta không có thời gian để giải thích với người.

Nàng chưa dứt lời, lại một tiếng hú nữa, xa mà gần, âm cuối của tiếng hú lúc sắp dứt thì dường như đã đến cửa động.

Lưu Từ Kỳ biến sắc nói :

- Tốc độ nhanh thật!

Lục y cô nương cũng biến sắc nói :

- Tiểu Hoàng đã quay về rồi.

Một trận cuồng phong ào ào thổi tới, một con quái vật to lớn đã đứng sừng sững trước mặt họ. Quái vật đó về ngoài xem ra có hơi giống con tinh tinh, nhưng lại cao hơn người thường một cái đầu, toàn thân phủ một lớp lông vàng lấp lánh phát sáng, một mái tóc dài phủ khoát vai, ngay mắt cũng bị che phủ như ẩn như hiện, cái tướng mạo đó xem ra đầy vẻ đe dọa.

Cũng vì như vậy khiến Lưu Từ Kỳ ba người trong lòng thoáng chấn động. Lữ Chính Anh buột miệng kêu lớn lên :

- Một con tinh tinh khổng lồ!

Không ngờ chàng chưa dứt lời, con tinh tinh to lớn đó vừa nhìn thấy trong động có người lạ, từ trong hòng liền phát ra một chuỗi tiếng gầm gừ quái dị trầm thấp, hướng về Lữ Chính Anh ba người nghe nhe nanh trợn mắt, thủ thế muốn xông tới.

Lục y cô nương vội vàng thét lớn :

- Tiểu Hoàng không được vô lễ, đây là khách nhân của bọn ta.

Sau đó, lại hướng về Lữ Chính Anh cười như trẻ con nói :

- Đừng sợ, Tiểu Hoàng rất ngoan, hần nghe hiểu tiếng người.

Tiểu Hoàng quả nhiên thu người lại, gừ nhỏ lên một tiếng.

Lục y cô nương lại cười cười nói :

- Kỳ thực hần không phải tinh tinh mà là một loại khi đầu chó lông vàng sinh ở vùng núi Ai Lao Sơn biên cảnh Vân Nam. Loại dị thú này không những có sức lực, to lớn vô cùng, có thể xé nát hồ báo, hơn nữa toàn thân đao thương không xuyên thủng, lúc hành động nhanh như gió, đích thực lợi hại vô cùng.

Tiểu Hoàng thấy chủ nhân ca ngợi trước mặt khách nhân, bất giác cao hứng múa may tay chân.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Tiểu Hoàng đã cao lớn như thế, vậy chắc Đại Hoàng càng uy mãnh hơn rất nhiều?

Lục y cô nương nói :

- Đại Hoàng là mẫu thân của hần. Kỳ thực, Tiểu Hoàng đã lớn rồi, thân hình không khác gì Đại Hoàng.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng, Lục y cô nương trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng nói :

- Thật không sao cả, mới tán dương ngươi mấy câu lại cao hứng nhảy nhót không dừng. Còn không mau nói ra chuyện chính đi ư?

Tiểu Hoàng sau khi hoan hỉ rít lên một tiếng thấp trầm, rồi phát ra một chuỗi những âm thanh lảm rảm quái lạ.

Lữ Chính Anh ba người tuy ngờ ngạc không hiểu gì, nhưng Lục y cô nương lại liên tục gật đầu, sắc diện cũng liên tiếp biến đổi mấy lần. Sau khi đợi cho Tiểu Hoàng nói xong, Lục y cô nương mới hướng đến hần vẫy vẫy tay nói :

- Ta hiểu rồi, ngươi đi đi!

Tiểu Hoàng vui vẻ gào lên một tiếng phóng ra bên ngoài động mà đi. Lữ Chính Anh lúc này mới nhú mày hỏi :

- Cô nương, Tiểu Hoàng vừa rồi nói những chuyện gì vậy?

Lục y cô nương cười nói :

- Hần nói nương mẫu ta quyết định dẫn địch nhân tới đây rồi mới tiêu diệt toàn bộ để cho các ngươi mở nhân giới ra.

Lữ Chính Anh không khỏi cười nói :

- Ta xin đa tạ trước!

Lưu Từ Kỳ nghiêm mặt hỏi :

- Cô nương, ở đây có phải thường có địch nhân xâm nhập?

Lục y cô nương lắc đầu nói :

- Theo ta nhớ đây là lần đầu tiên, trước đây, tuy ngẫu nhiên cũng có người không rõ lai lịch xâm nhập, nhưng đều bị tỷ tỷ, Đại Hoàng, Tiểu Hoàng giết sạch.

Lưu Từ Kỳ hỏi tiếp :

- Vậy thì lệnh đường có phải lần đầu tiên xuất mã?

- Đúng vậy!

Lục y cô nương sau khi gật đầu lại nhú mày hỏi :

- Ngươi hỏi điều này để làm gì?

Lưu Từ Kỳ nghiêm mặt nói :

- Theo tình hình này, địch nhân xâm nhập lần này nhất định rất ngoan cường.

Lục y cô nương như ngộ ra điều gì nói :

- Ta nghĩ... đại khái là như vậy.

Lưu Từ Kỳ nhíu mày hỏi :

- Cô nương biết những địch nhân này lai lịch như thế nào chứ?

Lục y cô nương thờ dãi nói :

- Không biết! Vừa rồi ta đã nói, bình thường, chuyện gì nương mẫu cũng không nói cho ta biết.

Tiếp đó, lại chăm chú nhìn Lữ Chính Anh hỏi như trẻ con :

- Đây, Nương... nương mẫu của ngươi cũng đối xử với ngươi như thế chứ?

Lưu Từ Kỳ trong lòng không khỏi thoáng cười thầm, nghĩ rằng: “A đầu này tóm lại vẫn còn trẻ con. Khi ăn nói lúc thì rất già dặn, lúc thì lại rất ấu trĩ”.

Còn về Lữ Chính Anh, vừa nhắc đến gia mẫu, lại bất giác nhớ lại thảm kịch diệt môn nhuộm máu mới chỉ cách đây một đêm thôi. Vì vậy không khỏi cổ họng nghẹn nghẹn, khóe mắt cũng trào ra ngấn lệ long lanh, đối với câu hỏi của đối phương tất nhiên không có cách gì trả lời được cả.

Lục y cô nương tóm lại cũng khá tinh tế, nàng cũng biết câu nói của mình đã gây ra hậu quả như thế nào, nên liền ngay lập tức ân hận nói :

- Xin lỗi, ta không nên gọi lại nỗi thương tâm của ngươi.

Tiếp đó, lại ghéech mũi hừ một tiếng nói :

- Những kẻ thù đó của ngươi, cũng chẳng đáng sợ gì. Ngươi đừng buồn, sẽ có một ngày, ta sẽ dẫn Tiểu Hoàng theo ngươi đi giết sạch hết kẻ thù của ngươi.

Lữ Chính Anh bi thương nói :

- Thịnh ý của cô nương tại hạ xin tâm lãnh, nhưng mối thù bất cộng đái thiên ta sẽ không mượn tay người khác.

Lục y cô nương xia thẳng ngón tay cái nói :

- Được, có chí khí! Ta nhất định thỉnh cầu nương mẫu ta truyền võ công cho ngươi, để ngươi đủ sức rửa sạch huyết thù.

Nói đến đây, tiếng gầm rú của Đại Hoàng và Tiểu Hoàng lại xé không trung vang lại. Hơn nữa người trong động có thể nghe thấy ra tiếng hú đó là từ nơi không xa ngoài động truyền lại.

Lục y cô nương hơi ngơ ngác nói :

- Bọn họ đến nhanh thật!

Nói xong, đứng dậy đi ra bên ngoài hành lang rồi quay đầu cười nói :

- Nào! Các ngươi mau theo ta xem cảnh tượng náo nhiệt!

Lữ Chính Anh ba người, tất nhiên là đứng ngay dậy nối gót nhau đi theo.

Hành lang đó nghiêng thẳng hướng lên không rất là dốc, nhưng cách mỗi cự ly nhất định lại có khám một viên Dạ Minh châu nho nhỏ, cho nên đi rất thuận tiện.

Lữ Chính Anh vừa đi vừa hỏi :

- Vừa rồi lúc đi vào, dường như không phải là con đường này.

Lục y cô nương cười nói :

- Ngươi nói không sai! Bây giờ, bọn ta cũng không phải đi ra bên ngoài mà là muốn tìm một vị trí trên cao nhìn xuống xem cảnh náo nhiệt.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Còn phải đi bao lâu nữa?

- Sắp rồi! Đã đi nửa đường rồi.

Không lâu sau, bọn họ đã đến một “cửa sổ” có thể từ trên cao nhìn xuống thấy rõ toàn cục. Đó là một cửa động thiên nhiên nằm ở trên một vách núi dốc đứng, chưa bị con người tu sửa, do vị trí này quá cao, từ bên dưới nhìn lên, có thể sẽ không thấy lớn, nhưng thực tế thì lại đủ cho bốn người lúc này đứng song song nhau, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Đồng thời, cũng do vì vách dốc đứng cao vút từng mây này bằng phẳng như dao cắt, lại còn hơi lõm vào bên trong. Vì vậy, cho dù nó là một nơi không bố trí phòng vệ nhưng cho dù là người dựa vào võ công cao đi chăng nữa, cũng không cách gì từ đây cường hành xâm nhập được.

Lúc này, sắc trời đã gần hoàng hôn, nhưng do mặt tuyết phản chiếu ánh sáng, nên thị giác không hề ảnh hưởng một chút gì.

Từ những khe trống của những mảng băng cong xiên to lớn rủ xuống che cửa động, đưa mắt nhìn xuống, khung cảnh bên dưới đều lọt vào trong tầm mắt.

Đó là một vực, diện tích trăm mẫu trở lên, có hình trái tim, khắp nơi bốn bề đều là vách núi dốc đứng đội mây, chỉ có ở đầu nhọn của hình “trái tim” là tựa như có một lỗ hờ nhỏ có thể ra vô được. Nhưng vì trong bốn nơi bao trùm, khắp nơi đều là một màu trắng bạc, nhưng không cách gì nhìn cho kỹ càng được mà thôi.

Lữ Chính Anh ba người quét mắt nhìn một lượt, Lưu Từ Kỳ không khỏi buột miệng tán thưởng :

- Quả là một nơi hiểm yếu!

Lục y cô nương đắc ý cười nói :

- Điều này quả thật không sai, nương mẫu của ta đã nói, nơi đây không những hình thế kỳ hiểm. Hơn nữa, bên trong có động phủ thần kỳ, có suối nước nóng, có Vạn Niên Ôn Ngọc, còn có... A! Xin lỗi, ta tạm thời không thể nói được.

Lưu Từ Kỳ cười nói :

- Kỳ thực cô nương không nói, ta cũng đoán ra được chút ít.

Lục y cô nương cười nói :

- Ta không tin!

Lưu Từ Kỳ cười nói :

- Nơi đây tất nhiên còn sinh ra một thứ có thể khiến người...

Lão vừa mới nói được một nửa, thì một tiếng hú xé không trung truyền đến.

Lữ Chính Anh lấy làm kinh ngạc nói :

- Đây là âm thanh phát ra từ miệng người!

Lục y cô nương gật đầu nói :

- Phải! Có thể chính là cường địch đó.

Lưu Từ Kỳ tiếp lời :

- Dường như là từ lỗ hờ phía đó truyền ra?

Lục y cô nương lại gật đầu nói :

- Đúng vậy! Đó chính là lối xuất nhập Thiên Tâm cốc của bọn ta.

- Thiên Tâm cốc?

Lưu Từ Kỳ bắt giác cười nói :

- Cái tên gọi này tuyệt diệu vô cùng!

Lục y cô nương cười nói :

- Đây cũng là cái tên của nương mẫu ta chọn.

Lữ Chính Anh tiếp lời hỏi :

- Vừa rồi, khi bọn ta đi vào, cũng chính là đi con đường đó phải không?

Lục y cô nương mỉm cười gật đầu :

- Không sai!

Lữ Chính Anh đột nhiên ớ lên một tiếng nói :

- Cô nương nhìn kia!

Nói xong, liền đưa tay chỉ nơi xuất nhập đó.

Lục y cô nương cười nói :

- Chắc hẳn là quý khách của bọn ta đến đây!

Tiếp đó, lại hạ giọng nói :

- Từ bây giờ trở đi, nói chuyện phải nhỏ tiếng thôi.

Nơi xuất nhập đó xuất hiện một hàng tám bóng người.

Không! Không chỉ tám người, phía sau còn đang tiếp tục đổ dồn tiến vào.

Lục y cô nương chăm chú nhìn những bóng người lay động trên mặt tuyết đó, vừa cười nhạt nói :

- Bọn giặc này người thật không ít!

Đúng vậy, tốp người này quả thật không ít. Tính toán ước khoảng chừng năm mươi người trở lên. Những người này sau khi vừa tiến vào bên trong vực, ngoại trừ ba người tướng mạo giống như thủ lĩnh đi hàng đầu, kỳ dư đều ở phía sau thủ lĩnh của bọn họ, với hình thể hình cánh quạt hướng về phía đáy vực chậm rãi tiến bước.

Do tuyết đã dừng lắng, dưới ánh sáng phản chiếu của mặt tuyết, trông như một bầu trời trắng sáng. Vì vậy khi tốp người chậm chạp này đi vào trong vực, từ trên cao nhìn xuống, Lữ Chính Anh cùng những người kia trong bóng tối cúi xuống thì có thể nhìn được khá rõ.

Ba người hàng đầu là những khô y lão giả tuổi khoảng ngũ tuần, hàng người ngay ngắn phía sau là những hắc y đại hán tay cầm quỹ đầu đao. Tốc độ tiến của tốp người này rất chậm, rõ ràng là vì sự tĩnh mịch yên lặng của vực núi đã khiến cho bọn họ trong lòng thâm cảm thấy bất an.

Trong ba khô y lão giả, một người cao nhất trong đó đã hơi tỏ ra kinh ngạc ớ lên một tiếng nói :

- Quái lạ! Rõ ràng nhìn thấy tên súc sinh đó đi vào bên trong này, vậy sao không hề có chút động tĩnh gì cả?

Khô y lão giả bên hữu nói :

- Có thể là đã chuồn đi mất rồi.

Khô y lão giả bên tả cười nói :

- Không thể như thế được, đây là một vực chết không còn lối ra nào khác.

Khô y lão giả bên hữu nói :

- Lão huynh, tên súc sinh đó có thiên phú dị bẩm. Vực chết hiểm yếu này khó khăn đối với người, nhưng không khó khăn đối với bọn chúng.

Khô y lão giả bên tả gật đầu nói :

- Hừ! Đây là sự thật đó!

Khô y lão giả ở giữa đột nhiên vung tay kêu lên :

- Dừng lại!

Khôi y lão giả bên hữu ngơ ngác hỏi :

- Tam hộ pháp phát hiện ra điều gì à?

Khôi y lão giả ở giữa nói :

- Không! Ta cảm thấy sự tịch mịch ở đây rất là quái dị!

Khôi y lão giả bên tả phụ họa nói :

- Đúng vậy! Nếu có người bật kín lỗ hờ lại, thì bọn ta sẽ thành những con ba ba bị nhốt vào trong rọ!

Khôi y lão giả hừ lên một tiếng nói :

- Đừng nói những lời nhụt chí như vậy, nơi lỗ hờ ra vào, bọn ta để người lại. Hơn nữa, nương tử thối tha đó trong ba người bọn ta bất cứ ai cũng có thể trị được.

Khôi y lão giả bên tả nói :

- Lão huynh, không thể nói chắc như vậy được.

Khôi y lão giả ở giữa hừ lên một tiếng nói :

- Một phụ nhân cho dù có tiến bộ cũng chỉ hữu hạn mà thôi. Huống hồ những năm gần đây, bọn ta cũng không nhân tài gì.

Khôi y lão giả bên hữu chau mày nói :

- Bọn ta có nhận lầm người không?

Khôi y lão giả ở giữa cười cười nói :

- Điều này ta dám lấy đầu trên cổ ra bảo đảm, quyết không lầm lẫn. Lại vì, vì con khi lông vàng đầu chó mà bọn ta phát hiện đầu tiên đó, là một dị thú khó mà nhìn thấy được ở vùng Trung Nguyên, mà ở đây lại có hai con, lại là một mẫu một tử, nữ nhân đó lại vừa đúng là mẫu thân, nữ nhi hai người. Vì vậy...

Khôi y lão giả bên hữu ồ lên một tiếng nói :

- Lão huynh nói như thế làm đệ nghĩ lại. Nghe nói nữ nhân đó khi rời bốn bảo đã mang theo một nữ nhi của chính y thị, đồng thời con khi đầu chó lông vàng mà y thị mang theo cũng là đang mang thai.

- Đúng rồi!

Khôi y lão giả ở giữa tiếp lời :

- Nếu không như vậy ta sao dám khẳng định như thế chứ?

Khôi y lão giả bên hữu chau mày nói :

- Vương huynh, lẽ nào bọn ta mắc cạn nơi đây hay sao?

Khôi y lão giả ở giữa trầm tư nói :

- Định tới ta sáng, tuy bọn ta chẳng sao cả, nhưng cẩn thận một chút thì vẫn tốt.

- Đúng! Bọn ta có thể kêu la xem sao?

Khôi y lão giả ở giữa gạt đầu, đột nhiên mở to cổ họng ra, la to một tiếng như phèng la :

- Chu tứ nương, bọn ta đã xác định chính là ngươi. Tốt hơn ngươi nên tự động đi ra đi. Với tình nghĩa ngày xưa, mọi chuyện đều có thể thương lượng được.

Khôi y lão giả bên tả lập tức nói :

- Đúng vậy! Bảo chủ đã nói qua, chỉ cần ngươi quay về, những chuyện trước đây sẽ không truy cứu nữa.

Nhưng những lời này của bọn họ đều là vô ích. Ngoài trừ tiếng dội lại của vực núi thì không có chút phản ứng nào hồi đáp lại. Khôi y lão giả bên hữu chau mày nói :

- Xem tình hình này, thị đã chuồn mất rồi.

Khôi y lão giả ở giữa buồng tiếng thở nhẹ nói :

- Nếu quả thật y thị chuồn mất rồi thì thật là đáng tiếc!

Khôi y lão giả bên tả gật đầu nói :

- Đúng vậy! Tiền thưởng một nghìn lạng vàng không phải là ít.

Khôi y lão giả ở giữa cười nói :

- Nhưng ý của ta thì không phải là tiền thưởng đó.

Khôi y lão giả bên tả ngơ ngác hỏi :

- Không phải cái đó thì là cái gì chứ?

Khôi y lão giả bên hữu ồ lên một tiếng nói :

- Ta nghĩ ra rồi.

Khôi y lão giả bên tả quay đầu hỏi :

- Lão huynh nói xem?

Khôi y lão giả bên hữu cười nói :

- Ngươi quên Vương huynh của bọn ta là một nhân vật phong lưu hay sao?

Khôi y lão giả bên tả không khỏi ú ớ nói :

- Không sai! Chu Tứ nương đó có danh xưng “Võ Lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân”, chẳng trách nào Vương huynh của bọn ta phải run tay.

Vừa dứt lời lại chau mày nói tiếp :

- Nhưng nữ nhân đó hiện tại niên kỷ không nhỏ, sắc đẹp chiều tà, chẳng lẽ vẫn còn phong vận của năm xưa sao?

Khôi y lão giả ở giữa cười nói :

- Không đúng, không đúng! Theo ta suy đoán, nữ nhân đó không quá ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, chính là thời điểm phong vận tối thịnh.

Khôi y lão giả bên hữu cười ha hả nói :

- Đúng vậy! Vương huynh là đại hành gia, lời nói của đại hành gia tất nhiên sẽ là không sai.

Lúc này không biết tiếng nói xa thẳm từ nơi đâu vọng lại, mở lời nói :

- Máy người các ngươi có thể mồm miệng ăn nói khinh bạc nhiều nhiều thêm một tí, hết đêm nay sẽ không còn có cơ hội để nói nữa đâu.

Khôi y lão giả ở giữa ngơ ngác hỏi :

- Ngươi là ai?

Giọng nói xa thẳm vang lên :

- Người mà vừa rồi các ngươi nói là ta thì ta là người đó!

Khôi y lão giả bên hữu nói :

- Ngươi quả thật là Chu Tứ Nương sao?

Giọng nói xa thẳm vang lên :

- Ta đã nói rồi!

Khôi y lão giả bên tả nói :

- Vậy tại sao người còn chưa ra đi?

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Thời điểm còn chưa đến!

Khôi y lão giả bên tả ngơ ngác nói :

- Chớ thời điểm nào?

Giọng nói xa thẳm vang lên :

- Là thời điểm Diêm Vương hạn định cho các người ghi tên.

Trong lúc ba Khôi y lão giả cùng lúc gượng cười, thì giọng nói xa thẳm lại cười nhạt nói :

- Hơn nữa, số người vẫn còn chưa đến đủ.

Khôi y lão giả ở giữa cười mỉa mai nói :

- Tứ Nương, vừa rồi bọn ta đã nói qua, lần đi này không có ác ý, mấy câu nói bất kính khoảnh khắc trước đây là vì ta muốn khích người xuất hiện mới cố ý nói như vậy.

- Như vậy tạm thời ta cũng không có ác ý, thế thì, các người hãy an tâm đợi đồng bọn của các người.

Ba Khôi y lão giả có thể là bị công lực vô thượng Lục Hợp Truyền Âm của đối phương và ngữ ý lạnh lùng đó trấn áp, nhất thời liền biến sắc mặt lặng lẽ không nói gì.

Lúc này, Lữ Chính Anh với giọng nói thật thấp, hướng đến Lục y cô nương sát ngay bên cạnh hỏi :

- Cô nương, lệnh đường quả thật là Chu Tứ Nương à?

Lục y cô nương gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lưu Từ Kỳ biến sắc nói :

- Vậy thì những người này đến từ Vô Dịch bảo hay sao?

Lục y cô nương hơi ngần người ra nói :

- Bọn họ đến từ nơi nào ta cũng không biết.

Tiếp đó lại nhú mày hỏi :

- Sao người lại đột nhiên nghĩ tới Vô Dịch bảo gì đó vậy?

Tiểu cô nương này đối với ai cũng xưng hô là “người, người” khiến người khác nghe cảm thấy rất là chói tai. Lưu Từ Kỳ giang hồ lịch duyệt phong trần, trong lòng biết rằng tiểu cô nương này trong lòng rất có ý xem thường bọn họ, hơn nữa từ nhỏ đã được yêu chiều thả lỏng, chưa bao giờ tiếp xúc với người bên ngoài, cũng có thể chịu ảnh hưởng buông thả của tỷ tỷ mới đến nổi này. Vì vậy, Lưu Từ Kỳ không chút bực tức nói :

- Là vì ta nghe thấy Vô Lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân mà các người kia nói và bồn bồn gì đó mới liên tưởng tới.

Lục y cô nương lại nhú mày hỏi :

- Vô Dịch bảo là nơi chốn như thế nào?

Lưu Từ Kỳ cười nói :

- Cứ theo tên gọi mà suy ra, đó là một thành lũy không ai đánh bại được họ.

Lục y cô nương hỏi tiếp :

- Vô Dịch bảo đó là nơi thế nào?

Lưu Từ Kỳ gượng cười nói :

- Điều này ta không cách gì trả lời.

Lục y cô nương thờ dài thất vọng nói :

- Người thật kém cỏi, ta lại cho rằng người biết được nhiều chứ!

Lữ Chính Anh mỉm cười đổi sang vấn đề khác :

- Cô nương, ta đã biết phượng danh của cô nương là Á Nam, cũng đã biết tôn tính đại danh của lệnh đường. Bây giờ xin mang tôn tính kiến thị, để bọn ta xưng hô cho được thuận tiện, được không?

Lục y cô nương cười nói :

- Người đã biết nương mẫu của ta họ Chu, còn muốn hỏi ta gì nữa?

- Lễ nào người cũng họ Chu?

Lục y cô nương khinh khỉnh nhìn Lữ Chính Anh nói :

- Nương mẫu ta họ Chu, đương nhiên ta cũng họ Chu rồi.

Nàng nói như đó là chuyện đương nhiên Lữ Chính Anh không cần thiết phải hỏi. Tình huống này khiến cho Lữ Chính Anh không nhịn được bật cười lên.

Chu Á Nam Lục y cô nương trừng mắt nhìn nói :

- Có gì đáng cười chứ?

Vương Nhân Kiệt ở bên cạnh vội vàng huých vào người Lữ Chính Anh một cái, mới khiến cho Lữ Chính Anh tỉnh tỉnh trẻ con còn chưa hết thâm giật mình không hỏi nữa mà thay đổi đề tài cười thoải mái nói :

- Đó là cười cô nương rất là xinh đẹp!

Chu Á Nam vui vẻ cười nói :

- Đây! Người xem ta với tỷ tỷ ai đẹp hơn?

Lữ Chính Anh không chút đắn đo trả lời :

- Đương nhiên là cô nương đẹp nhất.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Vậy thì người thích ta chứ?

Người hỏi rất là chân thật, người nghe lại bất giác đỏ mặt, không trả lời được câu hỏi.

Chu Á Nam bất giác hơi biến sắc nói :

- Người... người không thích ta sao?

Vương Nhân Kiệt đứng sát ngay bên cạnh Lữ Chính Anh, lại vội vàng huých người Lữ Chính Anh một cái, khiến cho Lữ Chính Anh được khích lệ có thêm dũng khí, lập bắp nói :

- Ta... ta đương nhiên thích cô nương... chỉ là, sợ rằng ta không xứng đáng cùng nàng kết giao... kết giao bằng hữu...

Chu Á Nam không khỏi cười hắc hắc lên nói :

- Khốn khổ chưa, ráng cả một hồi mới nói ra được một câu.

Tiếp đó lại chỉ chỉ vào góc trán nói :

- Người đấy, thật kém quá!

Trong lúc Lữ Chính Anh cười không nổi, thì Chu Á Nam lại mỉm cười nói tiếp :

- Chỉ cần người thích ta, ta thích người thì đủ rồi. Còn có gì xứng với không xứng nữa chứ...

Từ xa giọng nói thăm thẳm lại vang lên :

- Này! Kê họ Vương, ta hỏi ngươi một câu, ngươi sao lại tìm đến đây?

Khôi y lão giả ở giữa cười cười nói :

- Tứ Nương, sau khi ngươi tự ra đi, Bảo chủ liền phái người đi tìm ngươi. Nhưng suốt mấy năm nay, không có ai biết tung tích của ngươi đâu cả.

Giọng nói thăm thẳm vang lên :

- Bớt lảm nhảm đi! Hãy trả lời câu hỏi của ta.

Khôi y lão giả ở giữa cười nói :

- Tinh khí của Tứ Nương dường như so với trước đây còn khó chịu hơn.

Giọng nói Chu Thắng Nam tức Hồng y nữ lang cắt lời thét lên :

- Bảo ngươi bớt lảm nhảm, ngươi không nghe sao?

- Được, được...

Khôi y lão giả ở giữa cười nói :

- Cô nương đây chắc hẳn là...

Giọng nói của Chu Thắng Nam vang lên :

- Là cố tổ của ngươi đó.

Vừa dứt lời lại gần giọng nói :

- Nếu không trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ xuất thủ giáo huấn ngươi đấy!

Khôi y lão giả ở giữa cười nhạt nói :

- Niên kỷ còn nhỏ, khẩu khí lại không nhỏ!

Sau một tiếng quát, giọng nói thăm thẳm vang lên :

- A đầu không được vọng động!

Rõ ràng Chu Thắng Nam nói tất sẽ làm, sẵn sàng xuất thủ, nhưng bị mẩu thân ngăn cản. Tiếp đó, giọng nói thăm thẳm của Chu Tứ Nương lại vang lên :

- Kê họ Vương, ngươi nên trả lời điều ta hỏi.

Khôi y lão giả ở giữa cười cười nói :

- Đây mới là giống câu người nói. Chu Tứ Nương, ta có thể nói cho ngươi biết, chính con khi lông vàng đầu chó to lớn đó đã tiết lộ hành tung của ngươi.

Chu Tứ Nương ồ lên :

- Vì vậy ngươi lập tức báo cáo cho chủ nhân của ngươi sao?

- Không!

Khôi y lão giả ở giữa cắt lời nói :

- Đây là kỳ công vô cùng to lớn, ta muốn cho Bảo chủ một sự vui mừng bất ngờ.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Nói vậy phía Vô Định bảo vẫn không ai biết chuyện này cả chứ?

Khôi y lão giả ở giữa gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ba mươi năm phong thủy luân lưu chuyển, từ trước đến nay giày vò ta, không ngờ lại còn chiếu cố đến ta.

Khôi y lão giả ở giữa ngơ ngác nói :

- Câu nói này của ngươi là có ý gì?

Giọng nói của Chu Tứ Nương đột nhiên trầm xuống :

- Các ngươi đi mà hỏi Diêm La Vương!

Hốt nhiên, một chuỗi kêu thét thảm thiết vang lên, từ nơi lỗ hờ ra vào truyền đến, thì thấy một hán tử phóng như bay tới, vừa hoảng hốt kêu lên :

- Vương Hộ pháp, đại sự nguy cấp, những người canh giữ ở lỗ hờ ra vào, đều bị giết chết hết cả rồi.

Lão giả họ Vương tức Khôi y lão giả ở giữa liền ngăn người ra, rít giọng thét lên :

- Chu Tứ Nương, ngươi... thủ đoạn của ngươi thật tàn khốc!

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên tỏa khắp :

- Đối phó với bọn người mặt người dạ thú các ngươi thủ đoạn này cũng chưa đáng gì cả, chẳng qua thật sự ta không dám chiếm lấy mỹ danh.

Lão giả họ Vương lại ngơ ngác nói :

- Lẽ nào những người đó không phải là ngươi giết sao?

- Chính ta giết!

Một bóng người như chim bay đáp nhẹ xuống trước mặt họ Vương, cười nhạt nói :

- Giết mấy kẻ đó, cũng đáng lấy làm kinh ngạc sao?

Tiếp đó lại một bóng người nữa đáp nhẹ xuống nơi đó, cười hà hà nói :

- Không ngờ còn có người đến trước bọn ta.

Hai người vừa đến là hai hán tử vạm vỡ lùn thấp, một hoàng y một thanh y.

Hai vị này niên kỷ ước chừng ngoài bốn mươi, khuôn mặt của họ rất giống nhau. Lữ Chính Anh vừa nhìn thấy bất giác hướng về Lư Tử Kỳ hỏi nhỏ :

- Lư bá bá, hai người này rất giống huynh đệ song sinh.

Lư Tử Kỳ gật đầu nói :

- Đúng vậy! Đây là hai nhân vật khó đối phó Thanh Thành song oai lừng danh trong giang hồ, cũng còn gọi là Thanh Thành song sát.

Lão chưa dứt lời, thì thấy lão giả họ Vương đó, sắc diện lạnh băng nói :

- Hai con quỷ lùn các ngươi cái gan quả không nhỏ, dám đối đầu với Vô Địch bảo.

Sau khi hai người thấp lùn này đưa mắt nhìn nhau, thì hoàng y nhân hướng về lão giả họ Vương cười hỏi :

- Các ngươi quả thật là người của Vô Địch bảo chứ?

Lão giả họ Vương cười nhạt nói :

- Đừng làm ra vẻ ngốc nghếch, kẻ mà Vô Địch bảo coi là thù chi có một con đường, đó là chết!

Hoàng y nhân hướng về Thanh y nhân cười hỏi :

- Lão nhị, lão tiểu tử này đang nói gì thế?

Thanh y nhân cười cười nói :

- Hần nói kẻ mà Vô Địch bảo coi là kẻ thù thì chỉ còn có tử lộ!

Hoàng y nhân cười nói :

- Vừa rồi trước khi bọn ta lại đây là có kế hoạch gì?

Thanh y nhân trầm tư nói :

- Vừa rồi ta nói đợi sau khi tiểu kế hoạch của bọn ta thành công, trước tiên là cùng Vô Địch bảo khai đao.

Hoàng y nhân liên tục gật đầu nói :

- Đúng! Đúng! Chỉ cần tiêu diệt Vô Địch bảo không những thay thế giang hồ trừ đi một đại hại, huynh đệ ta cũng tất nhiên thành Vô lâm Minh chủ hoàn vũ cộng tôn!

Lão giả họ Vương tức giận vô cùng nhin không nổi cười nói :

- Hai thằng hề các ngươi thật quá sức tham lam!

Nhưng Thanh Thành song oai đối với lời châm chích của lão giả họ Vương làm như không nghe thấy, Thanh y nhân nói tiếp :

- Đúng rồi! Lão đại, đến lúc đó huynh đệ bọn ta hai người vui sướng biết bao!

Lão giả họ Vương hừ lên một tiếng nói :

- Hai ngươi đã nói xong hết chưa?

Hoàng y nhân cười cười nói :

- Tạm thời xem như nói xong!

Lão giả họ Vương lạnh lùng nói :

- Nói xong thì hãy rút binh khí ra.

Thanh y nhân cười cười nói :

- Lão tiểu tử nhà ngươi còn rất khách khí lắm đấy!

Hoàng y nhân một quyền nhắm ngực lão giả họ Vương đâm tới, vừa ha hả cười lớn nói :

- Nhưng ta lại không khách khí chút nào.

Có lẽ lão giả họ Vương công lực kém xa nhiều, cũng có lẽ Hoàng y nhân xuất kỳ bất ý chiếm thế thượng phong. Vì vậy vừa thượng thủ, liền bức lão giả họ Vương liên tục tháo lui.

Lão giả họ Vương tức khí quát lớn :

- Xông lên, lột da hai quái vật khốn kiếp này.

Trong tiếng hét long trời đồng loạt bốn năm mươi hán tử ùn ùn vây tròn lại. Thanh y nhân cũng vùng kiếm xông lên, vừa cao giọng la lớn :

- Lão đại, rút binh khí ra!

Rầm một tiếng chấn động to lớn, Thanh y nhân cùng Khôi y lão giả bên tả đã tung xuất một chiêu, liền chấn lùi Khôi y lão giả ba bước, rồi lập tức cùng Hoàng y nhân lưng dựa lưng hướng tới địch nhân đang tràn lên như ong mà chém giết không chùn tay.

Khi Thanh Thành song oai rút binh khí ra, bài trí thế chống đỡ ứng phó quần thảo, thì ba Khôi y lão giả lại âm thầm thu thân lùi sang một bên.

Những hán tử đó tuy nhân số đông, nhưng làm sao là đối thủ của Thanh Thành song oai cho được. Vì vậy hai phe vừa giao thủ, lập tức ngã gục hơn mười hán tử trong tiếng kêu thảm thiết.

Hơn nữa, Thanh Thành song oai này cũng không hổ với lệnh danh Thanh Thành song sát, sự tàn nhẫn của thủ pháp khiến mọi người không nỡ thân nhiên nhìn.

Dưới trận thảm sát như chặt dưa thái rau này, không quá lâu đã ngã gục hơn phân nửa trong gần năm mươi hán tử, Hoàng y nhân ha hả cười lớn nói :

- Ba lão tiểu tử các ngươi còn không nhập trận, đợi lát nữa ngay một người cũng không còn sống sót đâu!

Thanh y nhân cười nói :

- Lão đại, sao lại đột nhiên lơ đãng như vậy?

Hoàng y nhân cười hỏi :

- Ta lơ đãng chuyện gì?

Thanh y nhân mỉm cười nói :

- Người ta muốn lợi dụng tính mạng của thuộc hạ để tiêu hao thể lực của bọn ta, rồi sau sẽ giành ưu thế. Lão đại, nguy hiểm này cũng không nghĩ ra, còn muốn gọi bọn họ nhập trận, không phải là sợ ý hay sao, lẽ nào còn coi là sáng suốt nữa!

Hoàng y nhân gượng cười nói :

- Lão nhị, theo lời lão nhị nói thì ta không thể không thừa nhận là ta lơ đãng!

Thanh y nhân nói :

- Lão đại vốn là người lơ đãng.

Hoàng y nhân nói :

- Lão nhị, đừng nói móc nhược điểm của ta. Đầu óc ta tuy lơ đãng nhưng tay thì không đâu.

Thanh y nhân nói :

- Điều đó phải để sự thật sau này chứng minh.

- Được!

Hoàng y nhân vội vàng tiếp lời :

- Đợi sau khi giết sạch bọn tiểu lâu la này, ba lão tiểu tử đó cũng để ta chịu trách nhiệm thanh toán bọn chúng.

Thanh y nhân cười nói :

- Lão đại đừng có khoác lác, người ta đều là Đại hộ pháp của Vô Địch bảo uy chấn thiên hạ, một mình lão đại nếu muốn...

Hoàng y nhân cất lời cười nói :

- Nhưng lão nhị đừng quên ba lão tiểu tử này chẳng qua là Tứ cấp hộ pháp của Vô Địch bảo, nếu ta ngay những nhân vật tam lưu trở xuống của Vô Địch bảo mà không đánh bại được, cũng chẳng còn mặt mũi đâu mà lẫn lộn giang hồ nữa, dứt khoát tự mình thái một bãi nước tiểu, dìm mình chết chìm ở trong đó.

Bọn họ ăn nói rất là thoải mái, nhưng đôi tay không hề buông lỏng chút nào.

Chỉ thấy hai trái cầu thịt xen lẫn những mảng sáng lạnh của binh khí lần chuyển qua lại trên mặt tuyết trong tiếng kêu la thảm thiết, bọn tiểu lâu la đó của Vô Địch bảo đã toàn bộ bị giết sạch.

Trên mặt tuyết, khắp nơi đều là những thi thể không còn toàn vẹn nằm la liệt, khắp nơi máu tươi nhuộm đỏ nền tuyết trắng.

Cảnh tượng thê thảm đó khiến người khác vừa nhìn đã thấy kinh hãi.

Ba Khôi y lão giả đó không biết có phải là bị thảm cảnh trước mắt làm cho đờ đẫn người ra? Hay là trong lòng có tính toán khác mà nhất thời lại đứng ngây ra như bức tường gỗ vậy.

Hoàng y nhân chậm rãi bước sát gần trước mặt ba Khôi y lão giả, một thân thể thấp lùn như quả bí đao dựa nghiêng trên cây trường kiếm chống đất, mỉm cười hỏi :

- Lão tiểu tử, ba người các ngươi nói gì nào?

Ba Khôi y lão giả không nói gì, thân hình lướt nhanh, trở thành thể chân vạc vây Hoàng y nhân vào giữa.

Nhưng cũng đúng vào lúc đó, giọng nói âm u bí hiểm của Chu Tứ Nương vang lên :

- Đừng làm mất mặt Vô Địch bảo, ba người các ngươi dứt khoát tự hành xử cho ta!

Lời này vừa phát ra, không những khiến cho năm người ở giữa vực ngo ngoe, mà ngay cả bọn người Lữ Chính Anh đang nấp xem cũng phải chau mày lại.

Lữ Chính Anh quay về phía Chu Á Nam hỏi nhỏ :

- Chu cô nương, tóm lại lệnh đường đang đứng ở đâu?

Không sai, tiếng nói của Chu Tứ Nương quả thật khiến người khác khó lý giải. Thử nghĩ: Từ trong cuộc đối thoại vừa rồi giữa phu nhân và ba Khôi y lão giả đó, cũng đã nói rõ, phu nhân là người từ Vô Định bảo đảo xuất ra, hai bên tất nhiên đứng ở trường đối lập, nhưng hai câu mà Chu Tứ Nương nói bây giờ rõ ràng lại là khẩu khí của người trong Vô Định bảo, tình huống này cũng chẳng trách khiến người khác không cách gì hiểu nổi.

Chu Á Nam cũng gượng cười nói :

- Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai bây giờ?

Cùng lúc này, giọng nói của Chu Tứ Nương lại truyền đến Thanh Thành song oải :

- Thấy mặt hơn hẳn nghe danh, Thanh Thanh Song Oải này rất hợp khẩu vị của ta.

Hoàng y nhân ngưng ngẩn nói :

- Lão nhị, trong hoang sơn tuyết cốc này sao lại có nữ nhân đến?

Thanh y nhân cười nói :

- Đúng vậy! Lão đại nghe tiếng biết người, nữ nhân này nhất định vô cùng mỹ lệ.

Hoàng y nhân nói :

- Nữ nhân này vừa rồi nói gì thế?

Thanh y nhân mỉm cười nói :

- Y thị nói huynh đệ ta rất hợp với khẩu vị của y thị.

Hoàng y nhân cười nói :

- Lão nhị, xem ra bọn ta đã đến vận đào hoa rồi đấy.

Thanh y nhân gượng cười nói :

- Đáng tiếc là huynh đệ ta xưa nay đối với nữ nhân đều không hề có chút khẩu vị nào, cái điểm phúc trời cho này đành phải dành cho người khác thôi.

Giọng nói của Chu Tứ Nương đột nhiên trầm xuống :

- Hai người các ngươi bớt ăn nói hồ đồ đi, hãy đợi sai bảo đây.

Hoàng y nhân cười nói :

- Thật là càng nghe nói càng kỳ lạ, lại còn muốn sai bảo bọn ta nữa. Lão nhị, bọn ta còn trung thực như thế này, y thị chắc sẽ cời lên đầu bọn ta mà tiện quá!

Giọng nói của Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- A đầu, thưởng cho bọn chúng mỗi tên hai bạt tai.

Dạ một tiếng vang lên, Thanh Thành song oải chỉ thấy một bóng hồng mờ ảo lướt qua lướt lại. Chát, chát hai tiếng khô khốc lần lượt vang lên, mỗi người đã lãnh hai bạt tai bông rạt.

Lại thấy Chu Thẳng Nam hai tay chống nạnh đôi mắt đẹp nhìn trùng trùng đầy uy hiếp, đứng ngao nghể trước mặt bọn họ cười nhạt nói :

- Hai người các ngươi, phục hay bắt phục?

Tình huống này đối với Thanh Thanh Song Oải mà nói thật là “điều đó đã chịu được thì điều gì không chịu nữa chứ”.

Nguyên là Thanh Thành huynh đệ đó nguyên là huynh đệ song sinh, họ Lâm, lão đại tên Trung, lão nhị tên Dũng, do diện mạo hai người quá giống nhau, ngày phụ mẫu bọn họ cũng không dễ phân biệt, vì vậy từ nhỏ phải lấy y phục hai màu xanh vàng để nhận biết.

Hai người bọn họ tuy trong ngoại hiệu có dùng hai chữ “Thanh Thành” ở đầu, nhưng trong thực tế không hề có quan hệ nào với Thanh Thành phái cả, chẳng qua là nhà ở Thanh Thành sơn mà thôi.

Trong bảy tỉnh phía Nam, Thanh Thành song oài là nhân vật lừng danh, võ lâm đồng đạo trong bắc lục tỉnh cũng biết phương Nam có một cặp bảo bối huynh đệ khó đối phó như thế, vừa rồi bọn họ ngay Tứ cấp hộ pháp của Vô Định bảo cũng chẳng xem ra gì, cũng có thể nghĩ thấy được phần nào.

Nhưng lúc này đôi huynh đệ bảo bối này lại tỏ ra bối rối, bị thụ động dưới tay nữ hài tử miệng còn hôi sữa này, khẩu khí này khiến bọn họ làm sao mà nhẫn nhịn được? Làm sao mà chịu được? Vì vậy giọng nói của Chu Thắng Nam vừa dứt, lão đại Lâm Trung lập tức rít giọng quát lên :

- Quỉ a đầu...

Chưa dứt lời, liền nhận ngay hai bạt tai nảy lửa.

Chu Thắng Nam một tay chống nạnh một tay chỉ Lâm Trung quát lên :

- Ngươi còn dám xuất khẩu uế ngôn, coi chừng ta bỏ sống ngươi ra đấy!

Đối với Lâm Trung mà nói, lần thứ nhất bị đánh còn có thể tìm lý do tự an ủi, đó là đối phương xuất kỳ bất ý. Nhưng hai bạt tai lần này không có cách gì tự tha thứ cho mình được. Kinh ngạc, sợ hãi, xấu hổ, phẫn nộ, Lâm Trung vừa vùng kiếm xông tới, vừa rít giọng quát lên :

- Xú a đầu! Lão phu liều mạng với ngươi một phen!

Giọng nói của Chu Tứ Nương vội vàng tiếp lời :

- A đầu! Không thể làm tổn thương bọn họ, ta vẫn còn muốn trọng dụng bọn họ...

Chu Thắng Nam lướt người né tránh đường kiếm của đối phương vừa lên tiếng :

- Tiểu nhi biết!

Đang lúc nói Lâm Trung lại nộ quát một tiếng, lưỡi kiếm cùng thân mình lao tới.

Chu Thắng Nam lần này lại không né tránh, chỉ thấy cánh tay trái của nàng vùng lên, cổ tay phải của Lâm Trung đã bị nắm chặt. Nàng cười nhạt nói :

- Kê họ Lâm, ngươi đã chịu phục rồi chứ?

Lâm Trung tức khí vô cùng, trở lòng bàn tay đánh vào Thiên Linh Cái của chính mình. Nhưng hành động tự cầu giải thoát này đã bị Chu Thắng Nam nhanh chóng khống chế.

Tình huống này nếu là một người khác, cũng chẳng đáng là gì cả, thế nhưng đối với Thanh Thành song oài thì đó là đang chịu sỉ nhục to lớn, chỉ đành trừng mắt trợn quát :

- “Sĩ khả sát, bất khả nhục”, các ngươi quá...

Giọng nói của Chu Tứ Nương cắt lời nói :

- Ta không giết ngươi, cũng không làm nhục ngươi. Hơn nữa còn muốn trọng dụng các ngươi, nhưng các ngươi cần phải tự tôn tự trọng.

Tiếp đó, lại gằn giọng thét lên :

- A đầu, giải huyệt đạo cho bọn họ!

- Dạ!

Chu Thắng Nam ứng thanh vọt lên không trung, dương chỉ giải huyệt đạo bị khống chế của Lâm Trung, rồi cười nhạt nói :

- Đây là một chuyện may mắn khó gặp, hai vị nên ngẫm nghĩ cho kỹ.

Lâm Trung xám xanh mặt, “hừ” lên một tiếng.

Lâm Dũng nhin tức đỏ ửng cả mặt, gằn giọng nói :

- Lão đại, hãy nghe y thị nói gì nào?

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên :

- Ta muốn trước tiên các ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta, như thế nào mà tìm đến đây?

Lâm Dũng nghĩ ngợi rồi cất giọng nói :

- Trước khi trả lời câu hỏi, trước tiên ta muốn biết thân thế của ngươi.

Chu Thảng Nam giành lời nói :

- Nương mẫu ta là Tuyết Phong sơn chủ.

Lâm Dũng hỏi tiếp :

- Vậy thì mọi thứ ở đây đã được ngươi nhanh chân đến trước?

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên :

- Đúng vậy, huynh đệ các ngươi đã chậm một bước, đành phải nghe ta thôi.

Lâm Dũng gượng cười nói :

- Tại hạ xin nghe theo.

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên :

- Ta muốn ngươi trước tiên trả lời điều ta hỏi.

Lâm Dũng hướng về Lâm Trung gượng cười :

- Lão đại, xem tình hình này quả thật chúng ta là đã chậm một bước, cứ theo sự thật kể với bọn họ thôi.

Lâm Trung gật đầu nói :

- Được! Ngươi nói đi!

Lâm Dũng lúc này mới cất giọng nói :

- Sự tình là như vậy, mười năm trước bọn ta trong lúc vô tình có tìm được một tảng bảo đồ có liên quan đến đây.

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên :

- Ta hiểu rõ rồi. Các ngươi chính là đúng với cái gọi là “lần theo tranh về đi tìm ngựa hay” mà đến đây?

Lâm Dũng gật đầu nói tiếp :

- Không sai! Chỉ vì trong tảng bảo đồ đó không chú thích rõ ràng địa chỉ, nên bọn ta đành phải lặn lội danh sơn khắp thiên hạ, trải qua thời gian mười năm mới tìm được đến đây. Nhưng không ngờ đã bị các ngươi đi trước một bước.

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên :

- Kỳ thực nói một cách nghiêm chỉnh, các ngươi đến vẫn còn không xem là quá trễ. Nếu đứng ở một góc cạnh khác mà nói, lại là đến đúng lúc.

Lâm Trung bật hỏi :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Giọng nói của Chu Tứ Nương vang lên :

- Nếu các ngươi đến sớm một ngày thì bây giờ tuyệt sẽ không còn sống sót nữa. Trễ một ngày ta có thể có chủ ý khác, duy có hôm nay là mới hợp lúc, khiến cho cái chức vụ vinh quang này mới lọt vào tay các ngươi.

Lâm Dũng gượng cười nói :

- Theo ngươi nói như vậy bọn ta xem như là tam sinh hữu hạnh rồi. Giọng nói Chu Tứ Nương vang vọng :

- Điều đó một chút cũng không sai.

Lâm Dũng nói tiếp :

- Có thể nói rõ thêm một chút được hay không?

- Được! - Giọng nói Chu Tứ Nương tiếp tục - Bây giờ các ngươi phải cung kính nghe lời. Từ bây giờ trở đi, hai người các ngươi xem như là Hộ giá Song tướng của ta. Ngoài trừ ta, hai nhi nữ của ta và những người ta đặc biệt chỉ định ra, thì không có bất cứ ai có thể chỉ huy các ngươi.

Giọng nói dừng lại một lúc rồi lại vang lên :

- Đến đây, ta phải bỏ sung một điểm. Cái gọi là những người đặc biệt chỉ định có thể là hiền tế chưa đến của ta, cũng có thể ta sẽ không chỉ định bất cứ người nào. Vì vậy huynh đệ các ngươi chính là những người ở trên các nhân vật võ lâm khác, chỉ dưới ba mẫu tử nữ nhi bọn ta.

Lâm Trung không nhịn được cười hỏi :

- Nghe khẩu khí của ngươi, dường như giống võ lâm bá chủ?

Giọng nói Chu Tứ Nương vang lên :

- Không những là võ lâm bá chủ, mà cũng là chủ nhân của Nam nhân trên thiên hạ.

Tiếp theo lại gần giọng hỏi :

- Phục vụ cho những nhân vật như vậy, có thể nói không phải là một vinh dự đặc biệt hay sao?

Lâm Dũng cười nói :

- Lời nói không sai, nhưng cái chức Hộ giá Song tướng giống như nô tài cao cấp này, huynh đệ bọn ta thật không dám trèo cao.

Giọng Chu Tứ Nương vang lên :

- Tại sao?

Lâm Dũng nghiêm mặt nói :

- Phụ nhân nên hiểu rõ, “thà làm miệng gà chứ không là đuôi trâu”. Huống hồ huynh đệ bọn ta đường đường là Nam tử hán, há có thể làm thủ hạ cho một phụ nhân nữ tử hay sao?

Giọng Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Nói như vậy các ngươi không chịu đáp ứng sao?

Lâm Dũng nghiêm mặt nói :

- Không sai! Vừa rồi đại ca ta đã nói “sĩ khả sát bất khả nhục”.

Giọng Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói :

- Ăn nói rất giống tướng dạng một Nam tử hán đấy!

Không đợi đối phương trả lời lập tức gần giọng nói tiếp :

- Hãy nhớ. Từ bây giờ trở đi ta chính là chúa tể Nam nhân trên thiên hạ. Ta nói một thì không có ai có thể nói hai. Ta bảo ai chết, thì cũng không ai có thể cứu được. Nếu cho rằng cái vinh quang đặc biệt này là làm nhục các ngươi, thì trên thế gian này Nam nhân cứng miệng mềm đầu nhiều lắm, ta quyết không cưỡng ép các ngươi.

Lâm Trung cất giọng hỏi :

- Nếu bọn ta tiếp nhận cái vinh dự đặc biệt này, thì vẫn còn có tự do của bọn ta chứ?

Giọng Chu Tứ Nương vang lên :

- Không làm trái ý chỉ của ta, thì tất nhiên có tự do của các ngươi.

Tiếp đó lại gần giọng quát hỏi :

- Bây giờ ta cho các ngươi thời gian từ một đếm đến mười để mà suy nghĩ.

A đầu, bắt đầu đếm tính thời gian.

Chu Thắng Nam ứng thanh một tiếng lập tức không nhanh không chậm bắt đầu đếm :

- Một... hai... ba...

Lâm Trung hướng về Lâm Dũng gượng cười nói :

- Lão nhị, người tính không bằng trời tính, bọn ta chịu nhận đi thôi.

Giọng nói của Chu Tứ Nương lại vang lên :

- Đây mới là thức thời vụ giả vi tuần kiệt, nói thật với các ngươi, chỉ cần các ngươi chịu nghe lời, không sinh nhị tâm, ta tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi.

Nói đến đây, vừa đúng chữ “mười” từ miệng Chu Thắng Nam thốt ra. Chu Tứ Nương cất giọng cao nói :

- Hai người các ngươi phải quyết định đi!

Lâm Trung cất giọng nói :

- Bọn ta đáp ứng!

- Được!

Giọng nói Chu Tứ Nương vang lên :

- Bây giờ ta truyền đạt lệnh thứ nhất: Hãy băm thịt ba tên vô dụng Vô Định bảo kia!

- Dạ!

Lâm Trung ứng thanh, đưa mắt nhìn chăm chăm ba Khôi y lão giả nói :

- Ba người các ngươi tự xử hay là muốn ta động thủ?

Lão giả họ Vương cười nhạt nói :

- Đồ vô dụng! Lại đi bợ đỡ một đứa dâm thị thiếp!

Giọng Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Chửi hay lắm, đáng thưởng!

Rồi lập tức gằn giọng quát lớn :

- Thắng Nam! Thương cho hấn bốn cái bặt tai, rồi ném hấn đi. Hai tên còn lại để cho Hộ pháp Song tướng thu xếp, nhanh lên!

Chưa dứt lời, một loạt tiếng chát, chát khô khốc vang lên, rồi Khôi y lão giả họ Vương đã bị Chu Thắng Nam một tay tóm lấy, ném văng ra ngoài năm trượng.

Cùng lúc, một bóng vàng kèm theo tiếng gào rú phóng vọt tới. Thân hình của lão giả họ Vương còn chưa rơi xuống đất đã bị bóng vàng đó vọt tới chụp lấy, rồi một tiếng thét thảm thiết nhưng ngăn ngui vang lên, lão giả họ Vương đã bị xé thành hai mảnh.

Hóa ra bóng vàng đó chính là con khi đầu chó lông vàng dị chủng - Đại Hoàng. Sau khi nó xé chết Khôi y lão giả họ Vương, hai tay nắm lấy hai mảnh thi thể, nhảy nhót múa may không ngừng.

Tình cảnh này không những khiến cho Thanh Thanh Song Oải và hai Khôi y lão giả kia không ngừng kinh hãi, mà ngay bọn người Lữ Chính Anh đứng xa xem cũng lấy làm kinh sợ.

Trong hiện trường lúc bấy giờ, không khí đột nhiên trở nên cực kỳ căng thẳng, bao trùm một màn tịch mịch chết chóc, giọng Chu Tứ Nương lại cất cao thét lớn :

- Hộ giả Song tướng, các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

- Dạ!

Thanh Thành song oải ứng thanh thật lớn, cùng lúc song song xuất động.

Mỗi người tìm đến một Khôi y lão giả, triển khai một trận ác đấu. Thanh Thành song oải tuy là nhân vật vang lừng của Nam thất tỉnh, thân thủ bất phàm, nhưng hai Khôi y lão giả đó lại là Hộ pháp của Vô Định bảo cho dù xếp hạng đệ tứ cấp, nhưng trước mắt biết chắc phải chết nên không chút băn khoăn chọn lấy cách đánh cùng chết với địch, khiến cho Thanh Thành song oải nhất thời cũng tỏ ra bối rối.

Lúc này, Lữ Chính Anh hướng về Lưu Từ Kỳ thấp giọng hỏi :

- Lưu bá bá, bá bá thấy Thanh Thành song oải có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không?

Lưu Từ Kỳ chăm chú quan sát đấu trường, đầu không quay lại nói :

- Hoàn thành nhiệm vụ, không có vấn đề. Chẳng qua, e rằng phải cần hơn trăm chiêu.

Chu Á Nam cũng gật đầu nói :

- Không sai! Có thể cần hơn trăm chiêu mới có thể giết chết hai Khôi y lão giả đó.

Giọng nói Chu Tứ Nương lại nặng nề vang lên :

- Hộ pháp Song tướng nghe cho rõ. Hạn cho các người trong trăm chiêu phải hoàn thành nhiệm vụ.

Lưu Từ Kỳ không khỏi thở dài nói :

- Chu cô nương, con người lệnh đường thật không dễ hầu hạ.

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Nương mẫu của ta tính khí như thế đấy.

Lữ Chính Anh cũng gượng cười nói :

- Lệnh đường cấm hận Nam nhân như vậy, không biết xử trí bọn ta như thế nào?

Chu Á Nam cười nói :

- Ta dám bảo đảm sẽ không có nguy hại gì cho các người, cũng không đến nỗi làm nhục các người. Thế nhưng, các người cần nhớ kỹ, phải chịu đựng nhẫn nhục, không được đối đầu với mẫu thân ta.

Vương Nhân Kiệt gượng cười thở dài nói :

- Chuyện đã đến thế này, không thuận theo cũng không được!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ, hai Khôi y lão giả một người đã chết dưới kiếm của Lâm Dũng, người kia trong lúc kinh hoàng đã bị một kiếm của Lâm Trung đâm xuyên ngực chết thảm ngay tại chỗ.

Giọng Chu Tứ Nương vang lên hỏi :

- Bao nhiêu chiêu đấy?

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cách phong quan hỏa

Lâm Dũng cất giọng trả lời :

- Hồi cáo phu nhân, tại hạ chín mươi lăm chiêu, gia huynh chín mươi sáu chiêu.

Giọng nói Chu Tứ Nương vang lên :

- Thắng Nam, số chiêu không sai chứ?

Chu Thắng Nam cất giọng trả lời :

- Nương mẫu, số chiêu không sai.

Giọng Chu Tứ Nương vang lên :

- Có thể hoàn thành nhiệm vụ theo hạn định, không lâu sẽ có thưởng.

Lâm Trung gượng cười nói :

- Đa tạ phu nhân!

Giọng Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng rồi nói :

- Đúng rồi! Từ bây giờ trở đi, xưng hô cần phải sửa lại. Đối với ta xưng Lệnh chủ, đối với nhị vị cô nương xưng Tiểu thư, các người tự xưng thuộc hạ.

Có lẽ cú xé xác giết gà dọa khỉ của Đại Hoàng đối với khô y lão giả họ Vương đã gây ra tác dụng trấn áp, lúc này về bất phục trong thân thái của Thanh Thành song oải đã hoàn toàn biến mất, đồng thanh cung ứng một tiếng :

- Dạ!

Giọng Chu Tứ Nương lại vang lên :

- Thắng Nam, dẫn Hộ giá Song tướng hồi phủ, công việc ở hiện trường giao cho Đại Hoàng, Tiểu Hoàng lo.

- Được!

Chu Thắng Nam ứng thanh, quay đầu hướng về Thanh Thành song oải nói :

- Nhị vị đi theo ta!

Lúc này, Chu Á Nam cũng hướng về Lữ Chính Anh nói :

- Chúng ta cũng nên đi xuống thôi.

Những người này lúc quay về khách sảnh thì Chu Thắng Nam đã cùng Thanh Thành song oải đi đến. Chu Á Nam cười trước nói :

- Mấy người đều là những người lẫn lộn chốn giang hồ, có phải là đều nhận biết nhau chứ?

Lưu Từ Kỳ nghiêm mặt cười nói :

- Thanh Thành song oải ta nghe danh đã lâu, lại mãi không có duyên gặp gỡ.

Ánh mắt Lâm Trung quét lên mặt ba người, sau đó nhìn chăm chăm Lưu Từ Kỳ hỏi :

- Vị huynh đài này là...

Lưu Từ Kỳ mỉm cười nói :

- Tại hạ là Lưu Từ Kỳ!

Lâm Trung ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là Thông Tý Thần Phán Lưu Từ Kỳ Lưu đại hiệp, thật là hạnh hội, hạnh hội!

Chu Á Nam cười nói :

- Hóa ra các người đều là đại hiệp nổi danh chốn giang hồ, vậy các người hãy nói chuyện thân mật với nhau đi.

Lúc này, Lưu Từ Kỳ liền giới thiệu Lữ Chính Anh, Vương Nhân Kiệt cho Thanh Thành song oải.

Thanh Thành song oải hơi ngơ ngác một chút, rồi mới thờ dãi nói :

- Tiêu Tương Kiếm Khách Lữ Duy Bính đại hiệp lại toàn gia ngộ nạn, sự thay đổi trong hai ngày hôm nay, quả thật quá nhiều quá lớn!

Lâm Dũng cười hỏi :

- Không biết Lưu đại hiệp ở đây giữ chức vụ gì?

Một giọng nói không chút cảm tính từ trong thông đạo vang lên :

- Tam vị này tạm thời còn chưa phong chức.

Theo giọng nói, một làn hương thơm thoải tới, trong khách sảnh đã xuất hiện một thanh y nữ nhân dung mạo xinh đẹp, diễm lệ như hoa đào, lạnh lùng như băng sương. Rõ ràng người này chính là Chu Tứ Nương tự xưng Tuyết Phong sơn Sơn chủ, lại cải xưng là Lệnh chủ.

Nếu lấy niên kỷ ước khoảng mười lăm mười sáu của Chu Thắng Nam để suy đoán, thì Chu Tứ Nương phải ít nhất ba mươi tư ba mươi lăm tuổi. Nhưng lúc này Chu Tứ Nương xuất hiện đột ngột trước mặt bọn người Lữ Chính Anh với ánh mắt dịu dàng, ngoài vẻ đẹp không thể so sánh, vẻ lạnh lùng khiến người khó chịu, còn thì không ai có thể tưởng tượng y thị là người đã ngoài ba mươi tuổi.

Nếu không có một tiếng “nương” từ miệng Chu Á Nam thốt ra, chứng thực thân thế của Chu Tứ Nương, người không rành rõ tình huyết nhục của bọn họ thì chắc sẽ xem ba mẫu thân nữ nhi bọn họ là ba tỷ muội.

Sau khi Chu Á Nam kêu lên một tiếng “nương” lại quay về phía Lữ Chính Anh cười nói :

- Này! Đây là nương mẫu của ta đấy!

Lúc này, Lưu Tử Kỳ cùng bọn người Thanh Thành song oai bất giác tự chủ, hướng về Chu Tứ Nương cúi người thi lễ nói :

- Tại hạ tham kiến Lệnh chủ!

- Thuộc hạ tham kiến Lệnh chủ!

Lữ Chính Anh tuy trong lòng rất không vừa ý, nhưng bị Chu Á Nam ở bên cạnh thăm thò thúc, cũng cùng lúc cúi người xuống. Tình huống này đối với Lữ Chính Anh mà nói đã là cảm thấy quá hạ thấp rồi, nhưng Chu Thắng Nam vẫn còn coi là chưa đủ, đột nhiên gần giọng thét lên :

- Phải đại lễ tham bái!

Khuôn mặt tuấn tú của Lữ Chính Anh liền biến sắc, Chu Tứ Nương lại xua tay nói :

- Thôi! Đợi khi ta chính thức tuyên bố với giang hồ nhậm chức Lệnh chủ, thì hãy kêu bọn họ đại lễ tham bái.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Nương, nương mẫu chuẩn bị làm Lệnh chủ gì?

Chu Tứ Nương giọng vang to nói :

- Thất Sát lệnh Lệnh chủ.

Chu Thắng Nam cười nói :

- Thất Sát lệnh của nương mẫu có phải là giống với Thất Sát Bài của Trương Hiến Trung?

- Không! Trương Hiến Trung là cái thá gì chứ?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói tiếp :

- Thất Sát Luật Lệnh của ta đều là để đối xử với bọn nam nhân thối tha trong thiên hạ mà định ra.

Tiếp đó, nhìn chằm chằm Lâm Dũng gần giọng nói :

- Vừa rồi ngươi hỏi bọn ba người Lưu Tử Kỳ giữ chức vụ gì là có ý gì?

Lâm Dũng lấp bắp nói :

- Thuộc... thuộc hạ... chỉ thuận miệng hỏi...

Chu Tứ Nương lạnh lùng hừ thêm một tiếng nói :

- Ngươi xem ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao?

Lâm Dũng không khỏi run rẩy người nói :

- Thuộc hạ không dám!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Nếu không được lệnh của ta thì ngươi không được tự tiện.

Chu Tứ Nương nói tuy không quá nghiêm khắc, nhưng sự uy nghiêm vô hình lại khiến trong khách sảnh trở nên im lặng lạnh buốt không một tiếng động.

Lâm Dũng kẻ đang trong chuyện, lại càng sợ hãi hơn ai hết, nói :

- Thuộc hạ nhất thời thất ngôn, kính xin Lệnh chủ khoan thứ!

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói :

- Nghĩ đến người mới đến đây không hiểu quy định mà ăn nói bừa bãi. Với lại vừa rồi bốn tọa có nói đợi sau có thưởng, bây giờ xem như công tội bù nhau. Về sau nếu có tái phạm thì phải bị trừng phạt đấy!

Thanh Thành song oái cùng cúi người nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương xua tay nói :

- Lui qua một bên.

Tiếp đó mới quét mắt nhìn ba người Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Bốn tọa tuy ít xuất động trong giang hồ, nhưng đối với mọi chuyện trong giang hồ lại không xa lạ cho lắm.

Nói xong, ngồi xuống một băng ghế đá dài, nhũn mày hỏi tiếp :

- Hãy nói lai lịch của ba người các người!

Sau khi Lưu Tử Kỳ nói sơ qua lai lịch của ba người, Chu Tứ Nương mới chăm chú nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Tai họa của tiểu tử người quả thật là bất hạnh vô cùng, nhưng người đã có thể đến được Thiên Tâm cốc đây, thì phải xem là đại hạnh trong bất hạnh, người nghe hiểu chứ?

Lữ Chính Anh hơi hoang mang nói :

- Dường như hiểu được chút ít.

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói :

- Từ từ rồi người sẽ hiểu được toàn bộ.

Chu Tứ Nương hơi dừng lại một chút, rồi lại buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Ta đến đây vừa đúng mười năm lẻ một ngày.

Lưu Tử Kỳ tiếp lời hỏi :

- Lệnh chủ vào ngày mùng một năm mới của mười năm trước đến đây à?

- Không sai!

Chu Tứ Nương xa thẳm nói :

- Thời gian mười năm không xem là quá ngắn. Hôm qua ta phải nghĩ tới cần phải hoạt động một chút. Vừa đúng hôm nay ba người các người lại lao đến nơi đây, nói ra cũng xem như là hữu duyên.

Lưu Tử Kỳ mỉm cười nói tiếp :

- Sau này mong được Lệnh chủ vun bồi cho thêm.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Trước mắt Lệnh chủ ta đây ngoài trừ hai nữ nhi của ta, thì năm người các người đều xem là đồng sự thân cận của ta.

Tiếp đó, ánh mắt quét qua năm người rồi nói :

- Trong năm người các người, Thanh Thành song oái đã được phong làm Hộ giả Song tướng. Bây giờ, ta nhiệm lệnh Lưu Tử Kỳ và Vương Nhân Kiệt hai người làm Chính Phó tổng quản của bản cốc.

Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt cùng lúc cúi người nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

- Giữa bàn cóc Tổng quản và Hộ giá Song tướng địa vị là ngang nhau.

Vừa dứt lời, ánh mắt chăm chú nhìn Lư Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt gần giọng hỏi :

- Vừa rồi khi Hộ giá Song tướng đang chấp hành nhiệm vụ ở trong cóc, lời của bốn tọa nói, các người đều nghe được cả chứ?

Lư Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt hai người đồng thanh cung ứng :

- Dạ có!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói tiếp :

- Vậy thì bốn tọa nhắc nhở các người. Vừa rồi lời của bốn tọa nói với Hộ giá Song tướng, cũng là đồng thích hợp với các người đấy.

- Dạ.

Lư Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt đồng thanh cung ứng, Chu Tứ Nương lại chăm chú nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Người tạm thời chưa phong chức, sau này xem tình hình rồi hẵng hay.

Chu Á Nam vội vàng tiếp lời :

- Nương, nương mẫu không truyền võ công cho y sao?

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Coi tư chất bẩm sinh, tiểu tử này là một vốn quý trong vạn chọn một. Thế nhưng trước mắt, ta vẫn còn chưa tính nhận Nam đệ tử.

Chu Á Nam khẩn cầu nói :

- Nương..

Chu Tứ Nương cắt lời cười nói :

- Thật là Hoàng đế không lo đã lo thái giám. A đầu, người an tâm đi! Một con chó xuất thân từ Thiên Tâm cốc cũng dũng mãnh hơn phần lớn bọn nhất lưu cao thủ.

Vừa nói đến chó, thì có ngay con cuồng khuyển lớn như con bê, vẻ ngoài hung dữ tiến đến.

Chu Tứ Nương hướng đến hai con chó lớn vẫy vẫy tay nói :

- Đến đây!

Hai chó lớn vì thấy có người lạ trong phòng nên có ý hăm dọa, vậy mà lập tức rũ đầu cụp tai, bò sát nằm phục dưới chân của Chu Tứ Nương, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Đây là những con chó lớn sinh ra ở biên cương Tây Tạng, bàn cóc hiện nay đã sinh sôi được năm mươi tư con.

Sau đó, ánh mắt nhìn thẳng Chu Á Nam nói :

- Á Nam, ngày mai người dẫn năm người bọn họ làm quen một chút với Đại Hoàng, Tiểu Hoàng và những con chó lớn này, tránh cho bọn chúng phát sinh sự hiểu lầm.

Chu Á Nam gật đầu cười nói :

- Được! Ngày mai thức dậy sẽ làm chuyện này ngay.

Ánh mắt Chu Tứ Nương lướt qua bọn năm người Lữ Chính Anh nói :

- Từ mai trở đi, năm người các người sẽ tạm thời do Thắng Nam truyền thụ võ công cho. Sau này xem tình hình, sẽ do chính ta chỉ bảo.

Thanh Thành song oải, bọn người Lư Từ Kỳ đồng thanh nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương sau lúc nghĩ ngợi lại gần giọng nói :

- Có một điểm bốn tọa phải đặc biệt nhắc nhở các người đừng cho rằng bản thân mình là Nam tử hán, đại trượng phu lại chịu khuất phục dưới tay một phụ nhân nữ tử mà tâm sinh bất bình, cần biết Hộ giả Song tướng và Chính Phó tổng quản các người, ở trước mặt mẫu tử ta cố nhiên không có địa vị, nhưng trong giang hồ, đều được tôn sùng hơn bất cứ Chương môn nhân nào.

Thanh Thành song oai lần này chắc hẳn là thật lòng khâm phục, sau khi nghe nói song song đồng thanh nói :

- Đa tạ Lệnh chủ thành toàn!

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Xem ra năm người các người có vẻ không tin tưởng lắm, dựa vào phách lực võ công và tài lực của Thiên Tâm cốc ta, nếu muốn tranh đoạt Hoàng Đế bảo tọa, thì thật là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lưu Từ Kỳ cười nói :

- Điều này bọn thuộc hạ tất nhiên tin tưởng.

Ánh mắt Chu Tứ Nương lướt qua bốn người Lưu Từ Kỳ nói :

- Năm người các người đêm nay tạm thời nghỉ ngơi trong khách sảnh, mọi chuyện đợi ngày mai hẵng bàn. Hơn nữa, khi các người nói chuyện với nhau cần phải nhỏ tiếng.

- Dạ!

Trong tiếng đồng thanh cung ứng của bốn người Lưu Từ Kỳ, Chu Tứ Nương và hai nữ nhi đã đi vào phía bên trong.

Mắt phóng nhìn theo bóng người ba mẫu tử bọn họ rời xa, Lữ Chính Anh bất giác phát ra một tiếng thở dài.

Lưu Từ Kỳ tất nhiên có thể hiểu rõ ra tâm trạng của một cô nhi thân phải gánh vác mối hận diệt môn huyết thù mà lại còn rơi vào trong một hoàn cảnh như vậy. Nhưng lúc này đây, lão có thể nói gì được cơ chứ.

Khoảnh khắc yên lặng nặng nề trong khách sảnh, Lưu Từ Kỳ buông nhẹ một tiếng thở dài trong khách sảnh nói :

- Hải tử, lúc này người nên nhẫn nại chịu đựng mới được.

Lữ Chính Anh mắt long lanh ngấn lệ, gật đầu nói :

- Tiểu tử biết.

Lâm Trung gượng cười nói :

- Lưu huynh, xem tình hình Lệnh chủ đây của chúng ta tuyệt đối không phải là người xấu.

Lưu Từ Kỳ gật đầu nói :

- Đúng vậy! Ta cũng nghĩ như vậy.

Lâm Dũng nói tiếp :

- Chỉ là tại vì đã chịu nhiều kích động, nên không tránh khỏi thiên kiến khiến người khác không chịu đựng nổi.

Lưu Từ Kỳ cười nói :

- Đã đến đây rồi, chịu không nổi cũng phải nhẫn nại chịu đựng.

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi :

- Nhị vị đã lần theo tranh vẽ tìm ngựa hay, đối với bí mật nơi đây, chắc hẳn biết không ít?

Lâm Trung cười cười nói :

- Hai chữ “không ít” thì không dám nói đến, chẳng qua biết chút ít mà thôi.

Lưu Từ Kỳ hỏi :

- Nhị vị có thể kiến cáo điều biết chút ít đó được không?

Lâm Trung cười nói :

- Tổng quản đại nhân, bụng của bọn ta vẫn còn trống rỗng lắm.

Lưu Từ Kỳ vội vàng cười xòa nói :

- Đây quả là sơ sót của ta. Nào, xin mời các vị theo ta.

Khi bốn người cùng đi đến phòng bếp, Lữ Chính Anh lại muốn nghỉ ngơi nên một mình lưu lại. Hơn nữa, không đợi bốn người đi xa, liền lập tức nằm ngay xuống chiếc băng ghế đá tạo thành từ Vạn Niên Ôn Ngọc, co tay làm gối, nhắm mắt dưỡng thần.

Trải qua một ngày đêm vất vả, nhất là như từ Quý Môn Quan mà thoát mạng ra, lúc này đã có một nơi yên thân tránh gió mưa, lại không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, mà tinh thần thể lực cả hai đều đã mệt mỏi, chàng thực sự cần thiết phải nghỉ ngơi cho khỏe.

Nhưng cho dù tinh thần thể lực của chàng cần thiết phải nghỉ ngơi, nhưng sau khi nằm xuống, trong đầu óc lại như có sóng to gió lớn, thế nào cũng không cách gì an tĩnh được. Xem ra điều này cũng khó tránh, chàng vốn là một phú gia tử đệ ăn sung mặc sướng được nuông chiều từ nhỏ. Trong một đêm, nhà cửa tan nát, bản thân trải qua nguy hiểm, mới thoát khỏi miệng hầm, cho dù lúc này đã có cơ hội nghỉ ngơi, nhưng tiền đồ mệnh mạng, kiết hung khó lường, chàng chẳng qua vẫn còn là một thiếu niên mười bảy tuổi, dù đã tiếp xúc với nhiều người duyệt lịch trong giang hồ, cũng chưa hẳn có thể chịu đựng nổi. Thế nhưng, nói tóm lại chàng đã đủ kiên cường, cho dù trong lòng có sự uất khúc và bi thống vô hạn, lại kiên cường nhẫn chịu được, không để rơi lệ.

Đột nhiên đầu mũi của chàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng như hư vô, bất giác khiến chàng hơi ngơ ngác. Tại vì đối với mùi hương thoang thoảng này, chàng đã rất quen thuộc.

Khi ở trên lỗ hờ trên cao ở trên đỉnh động đó cùng Chu Á Nam kẻ sát với nhau xem cảnh náo nhiệt thì đã ngửi thấy rồi. Sau này khi mẫu tử hai người Chu Tử Nương, Chu Thắng Nam đi qua bên cạnh, thì chàng cũng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng như vậy, đủ chứng tỏ Chu gia mẫu tử ba người đều sử dụng cùng một loại phấn son. Lúc này lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng này, tất phải là trong mẫu tử ba người bọn họ đã có người qua về khách sảnh, mà bản thân mình đang nằm bừa bãi đây thật là một chuyện vô cùng thất lễ.

Trong lúc Lữ Chính Anh đang ngơ ngác, thì ở bên tai lại vang lên một tiếng nhỏ cực kỳ nhẹ nhàng :

- Đừng nhúc nhích, ăn cái này nè!

Chàng vẫn còn chưa kịp có phản ứng gì, hai mắt và môi miệng đều đã bị một bàn tay mềm mại như không xương bịt lấy, hơn nữa, trong miệng còn bị nhét vào một vật tròn tròn như trứng chim câu, trơn láng.

Cái món này, thật sự trơn láng, vừa lọt vào miệng liền theo cổ họng trôi tuột xuống, ực một tiếng, đã lọt vào trong bụng, chỉ còn lại một mùi thơm thoang thoảng ngấm vào gan ruột lưu lại ở trên miệng. Tiếp ngay sau đó, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên :

- Ngon hay không?

Lữ Chính Anh đã nghe ra đó là giọng của Chu Á Nam, tâm trạng liền trở nên cực kỳ căng thẳng, nhưng cũng đành phải ép bụng, gắng gượng cười nói :

- Ngon lắm, để lại một hương vị trên miệng, chỉ là ta chưa kịp thưởng thức mùi vị, thì đã trượt luôn vào trong bụng.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Biết ta là ai không?

Lữ Chính Anh cố ý chọc, nói :

- Cô nương che bịt mắt ta, ta làm sao biết cô nương là ai!

Chu Á Nam ngoái nhẹ ngón tay vào góc trán Lữ Chính Anh nói :

- Đồ ngốc, người không thể từ giọng nói của ta mà đoán ra sao?

Lữ Chính Anh cố ý trầm tư giây lát mới ồ lên một tiếng nói :

- Ta nghĩ ra rồi, dường như là Á Nam cô nương.

Chu Á Nam lúc này mới bật ra một chuỗi cười nhẹ nhàng duyên dáng nói :

- Đúng rồi, nếu người ngay giọng nói của ta mà cũng nghe không ra, sau này, ta sẽ không thèm để ý đến người nữa đâu!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Bây giờ, ta đã nghe ra, cô nương để ý đến ta chứ?

Chu Á Nam buông bàn tay che mắt Lữ Chính Anh ra, gật gật đầu nói :

- Điều đó đương nhiên thôi! Sau này, ta mỗi ngày... Đừng nhúc nhích.

Hóa ra Lữ Chính Anh đang chuẩn bị thắng người ngồi dậy, nhưng bị bàn tay lúc này cứng như thép đè xuống, rồi làm ra vẻ người lớn nói :

- Hãy ngoan ngoãn nằm xuống cho ta.

Lữ Chính Anh vùng vẫy nhưng không làm gì được, đành phải gượng cười nói :

- Ta nằm như vậy, rất không lễ phép.

Chu Á Nam cười cười nói :

- Ta không để ý đến điều đó, ngươi còn sợ gì chứ?

Lữ Chính Anh đành phải thay đổi vấn đề :

- Á Nam cô nương, vừa rồi cô nương nói “ta mỗi ngày” thế nào?

Chu Á Nam hơi ngơ ngác, rồi mỉm cười nói :

- Ta nói, sau này ta mỗi ngày gọi một ít đồ ăn cho ngươi.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Có phải là cái món mà vừa rồi cô nương cho ta ăn?

Chu Á Nam gật gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Lữ Chính Anh nói :

- Đó là món gì?

Chu Á Nam nói :

- Ngươi tạm thời đừng hỏi, cũng không được đề cập với bất cứ ai. Tại vì, ta giấu nương mẫu và tỷ tỷ ta cho ngươi ăn.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Điều đó không được, nếu lệnh đường và lệnh tỷ biết, phiền nhiễu sẽ rất lớn!

Chu Á Nam cười duyên nói :

- Chỉ cần ta không nói, ngươi không nói thì ai biết chứ? Hơn nữa, đó là mang một phần của ta chia cho ngươi ăn, bọn họ biết thì không phải là chuyện hay ho gì.

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói :

- Tại sao mang một phần của cô nương chia cho ta ăn?

Chu Á Nam nói :

- Tại vì ta thích ngươi.

Không đợi đôi phương kịp nói, nàng lại lập tức nói ngay :

- Món đó tuy nhỏ, nhưng người luyện võ ăn rồi, lại có rất nhiều điều lợi, một hai ngày không ăn gì cũng không cảm thấy đói.

Lữ Chính Anh vốn muốn cự lại, nhưng vừa nghe nói đến đối với người luyện võ có ích lợi, nên thay đổi ý nghĩ liền. Tại vì, chàng mang huyết hải thâm thù lúc này điều bức thiết nhất là luyện thành võ công siêu tuyệt. Nếu món mà Chu Á Nam chia cho chàng ăn, có ích lợi đối với người luyện võ công, thì tạm thời từng quyền tiếp nhận lấy, đợi khi tương lai vượt trội hẳn mọi người, sẽ báo đáp ân tình này của Chu Á Nam.

Hơn nữa, điều làm cho Lữ Chính Anh xúc động nhất, là thân thủ thần kỳ của hai tỷ muội Chu Á Nam. Chu Á Nam cố nhiên nhỏ hơn chàng ba bốn tuổi, dù cho là Chu Thắng Nam cũng chắc chắn không lớn tuổi hơn chàng. Nhưng, so võ công của hai bên, lại khác nhau một trời một vực, lúc này Lữ Chính

Anh bối rối nói :

- Vậy thì, ta đành phải tiếp nhận, sau này sẽ từ từ báo đáp.

Chu Á Nam cười duyên nói :

- Ta không mong người báo đáp gì chỉ muốn người thích ta là được rồi.

Lữ Chính Anh đột nhiên buông nhẹ một tiếng thở dài.

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi :

- Thôi thôi đi, lại thở dài gì thế?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Không có chi, ta nghĩ đến chuyện của chính ta.

Chu Á Nam lại thở dài nói :

- Ta nghĩ trong lòng người nhất định rất buồn phiền nhưng ta bây giờ không cách gì để giúp người được, chỉ có thể trước mặt nương mẫu ta nói tốt ít nhiều giúp người.

- Đa tạ cô nương.

Lữ Chính Anh cố gắng đè nén sự kích động ở trong lòng, bình tĩnh nói :

- Chỉ mong ta có thể dần dần thích ứng với hoàn cảnh ở đây.

Chàng dừng lời lại một lúc, rồi chuyển sang vấn đề khác :

- Á Nam cô nương, lệnh đường và lệnh tỷ biết cô đến đây chứ?

Chu Á Nam nói :

- Không biết, bọn họ đang hành công điều tức, ta lên đi.

Lữ Chính Anh ngờ ngạc nói :

- Á Nam cô nương... A! Không, tuân chiếu mệnh lệnh của Lệnh chủ, ta phải kêu cô nương là Nhị tiểu thư mới đúng.

Chu Á Nam cười cười nói :

- Điều này ta không phản đối.

Lữ Chính Anh chau mày nói :

- Nhị tiểu thư, tiểu thư cần phải quay về!

Chu Á Nam cười duyên nói :

- Đừng lo lắng, đợi bốn người kia từ phòng bếp quay lại, ta sẽ đi.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Nếu lệnh đường hay lệnh tỷ tìm đến, có thể...

Chu Á Nam vội vàng nói :

- Sẽ không tìm đến, người an tâm đi.

Hơi dừng lại một lúc lại cười hỏi :

- Lữ công tử, công tử lặn lội chốn giang hồ chưa?

Lữ Chính Anh hơi ngờ ngạc trả lời :

- Chưa!

Chu Á Nam hếch mũi nói :

- Thật kém cỏi, công tử không phải ở trong thâm sơn, niên kỷ cũng lớn hơn ta, tại sao không xuất động giang hồ?

Lữ Chính Anh không khỏi đỏ ửng mặt bối rối nói :

- Tại vì... tại vì tiên phụ không cho ta đi ra bên ngoài.

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là như vậy.

Tiếp đó lại trầm tư hỏi :

- Này! Lữ công tử, phụ thân của công tử cho là vì trong giang hồ kẻ xấu quá nhiều, mới không để công tử ra chốn giang hồ, có phải thế không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Lữ công tử, phụ thân của công tử có phải là cũng đã nói Nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ xấu?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Nhị tiểu thư, con người có kẻ xấu kẻ tốt.

Chu Á Nam nói :

- Đây chính là suy nghĩ của công tử hay của phụ thân công tử?

Lữ Chính Anh nói :

- Đây là lão phụ nói.

Chu Á Nam thờ dãi nói :

- Nương mẫu ta lại nói, Nam nhân trong thiên hạ đều là thứ xấu xa.

Lữ Chính Anh quay đầu lại, nhìn chăm chú Chu Á Nam cười hỏi :

- Tiểu thư tin lời nói của lệnh đường chứ?

Chu Á Nam nói :

- Ta vốn ban đầu rất tin, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy mấy người, ta lại dường như hơi không tin lắm.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Vì sao?

Chu Á Nam nói :

- Vì ta thấy các người không giống kẻ xấu.

Tiếp đó nàng lại cười duyên nói :

- Lữ công tử, công tử cần ngoan một chút, nghe lời của nương mẫu ta, đợi sau khi học xong võ công, ta theo công tử ra ngoài giúp công tử báo thù, giết sạch tất cả Nam nhân trong thiên hạ.

Lữ Chính Anh gật đầu cười nói :

- Được, ta sẽ vâng lời của lệnh đường.

- Còn nữa.

Chu Á Nam nói tiếp :

- Công tử cần phải nhẫn chịu tính khí thất thường của tỷ tỷ ta.
- Ta biết.
- Đây mới là hài tử ngoan ngoãn.

Chu Á Nam bắt chước giọng nói của người lớn, sau khi khen ngợi một câu lại nhỏ giọng nói :

- Bọn họ đã ăn cơm xong quay lại, ta cũng phải đi đây.

Tiếp theo lời nói, là một làn hương thoải nhẹ đi, người đã lướt đi xa. Lữ Chính Anh không khỏi thấp giọng tự nhủ :

- Chỉ mong linh hồn phụ mẫu ở trên trời phù hộ cho ta, giúp ta mau chóng học thành võ công như nhị tiểu thư đây.

Một lát sau, bọn người của Lưu Từ Kỳ đã quay trở về khách sảnh. Lữ Chính Anh giả vờ ngủ say không gây ra tiếng động gì. Lưu Từ Kỳ xoa nhẹ bên má của Lữ Chính Anh, thở dài nói :

- Hài tử đáng thương, ta biết, thâm tâm của người đều đã mệt mỏi lắm rồi.

Kỳ thực, lời nói này của Lưu Từ Kỳ chỉ nói đúng một nửa, Lữ Chính Anh lúc này ngoài sự mệt mỏi vô cùng, nhưng tinh thần lại rất hưng phấn. Tình trạng này, bản thân chàng cũng không hiểu tại sao, nhưng sau lúc nghĩ ngợi cũng bắt giác hiểu ra. Đó chính là công dụng của cái món trôn láng mà Chu Á Nam đã cho chàng ăn.

Vương Nhân Kiệt thấp giọng nói :

- Lưu huynh đừng đánh thức, để Anh nghỉ ngơi cho khỏe.

Lưu Từ Kỳ gượng cười một chút, sau đó, bản thân mình cũng tìm một băng ghế dài nằm xuống, ngáp một tiếng nói :

- Nằm ở đây, lại dễ chịu vô cùng.

Lâm Trung cười cười nói :

- Lưu huynh đừng xem thường cái băng ghế dài này, trong nhân thế, quý như đế vương cũng chưa chắc có được sự hưởng thụ này.

Lưu Từ Kỳ gượng cười nói :

- Ta tin như thế.

Vương Nhân Kiệt ồ lên một tiếng nói :

- Đúng rồi, bao tử của nhị vị Lâm huynh đã được chắt đầy, cũng nên nói ra điều mà nhị vị biết chứ?

Lâm Trung mỉm cười hỏi ngược lại :

- Là những chuyện có liên quan ở đây?

Vương Nhân Kiệt gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Lâm Trung trầm tư một lát, nói :

- Đó là chuyện của mười năm trước, trong một cơ hội ngẫu nhiên, ở trong một khe núi của Thanh Thành sơn, bọn ta nhặt được một cái tráp sắt, cái tráp sắt đó đã rỉ sét mục nát vì vậy không chút phí sức, mở được nó ngay, bên trong là một bức họa hình đồ không chú minh địa điểm. Do vì bức họa hình đồ có nấy lớp vải dầu bao bọc, bên ngoài còn phủ lớp sáp dày và cái tráp sắt, vì vậy, cho dù thời gian đã lâu, bức địa hình đồ đó vẫn còn hoàn toàn như mới.

Lữ Chính Anh tóm lại tính tình trẻ con chưa mất, vừa nghe kể chuyện, hơn nữa lại là chuyện có liên quan đến Thiên Tâm cốc, bất giác khiến cho chàng lúc này quên đi mình đang giả vờ ngủ, buột miệng hỏi :

- Lâm bá bá, chính là địa hình đồ của Thiên Tâm cốc này ư?

Lưu Từ Kỳ bật cười nói :

- Tiểu quý, hóa ra người chưa ngủ?

Lữ Chính Anh bối rối cười nói :

- Tiểu nhi vốn muốn ngủ, mọi người lại kể chuyện nên không ngủ được.

Lúc này, chàng dứt khoát thẳng người ngồi dậy, quay đầu về phía Lâm Trung cười hỏi :

- Lâm bá bá, bá bá còn chưa trả lời cho tiểu nhi đấy!

Lâm Trung không nhịn được cười nói :

- Hải tử này, cái miệng nhỏ xiu nhưng rất ngọt ngào.

Dừng lại một lúc, lại mỉm cười nói tiếp :

- Được! Bằng vào hai tiếng Lâm bá bá của ngươi, ta không thể không kể rõ tường tận một chút.

Tiếp đó, y nuốt một ngụm nước bọt mới nói tiếp :

- Không sai! Đó chính là địa hình của Thiên Tâm cốc, nhưng trên thực tế, trên bức địa hình đồ đó, lại không chú minh là Thiên Tâm cốc, cũng không chú minh là Tuyết Phong sơn...

Lâm Dũng ở bên cạnh ngắt lời gượng cười nói :

- Nếu trong bức địa hình đồ đó chú minh là Tuyết Phong sơn, thì Thanh Thành song oải bọn ta, không phải là bộ dạng như thế này đâu!

Lâm Trung tự hào cười nói :

- Mọi thứ đều do số mệnh, huynh đệ bọn ta đành phải làm Hộ giá Song tướng.

Có lẽ y cảnh tỉnh mình nói quá lời, sợ sẽ gây họa, nên nói chưa dứt lời lại ngậm miệng lại ngay. Y sau lúc bối rối mới tiếp qua vấn đề ban đầu :

- Địa hình đồ đó, tuy không chú minh địa điểm, nhưng lại có một sự thuyết minh rất là kỳ lưỡng, nói trong sơn cốc kỳ dị này, có kim ngân tài bảo hơn thiên hạ, có ôn tuyền, có Vạn Niên Ôn Ngọc, còn có một võ công bí kiếp được xem là danh chấn xưa nay.

Y dừng lời lại, ánh mắt quét nhìn bọn người Lưu Từ Kỳ nói :

- Chư vị nghĩ đây là một bức tàng bảo đồ có sức mê hoặc như thế nào?

Lưu Từ Kỳ gật đầu nói :

- Không sai!

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Vì thế, nhị vị Lâm bá bá liền theo tranh vẽ mà tìm ngựa hay, bắt đầu tìm kiếm trong các danh sơn đại xuyên?

Lâm Trung gật đầu gượng cười nói :

- Đó không thể xem là tìm kiếm, nếu nói là mò mẫm lung tung, thì còn thích hợp một chút.

Vương Nhân Kiệt cười nói :

- Nhị vị cuối cùng mò đến nơi đây, nói chung là phúc duyên sâu dày!

Lâm Dũng gượng cười nói :

- Nhưng bọn ta lại tiêu phí vừa tròn mười năm, mà lại bị Lệnh chủ ở đây đi trước một bước.

Trong thông đạo, vang lên giọng nói của Chu Tứ Nương :

- Phải tri túc, thời gian mười năm, đổi lấy chức Hộ giá Song tướng, trời cao cũng không bạc đãi các ngươi đâu.

Tiếp theo lời nói, mẫu tử Chu Tứ Nương đã khoan thai chậm rãi bước đến.

Năm người trong khách sảnh vội vàng đứng dậy, đứng nghiêm qua một bên, Lâm Dũng liền tiếp cung kính nói :

- Vâng, vâng. Lệnh chủ nói đúng.

Chu Tứ Nương ngồi thẳng ngay xuống một băng ghế đá, mới cười cười nói :

- Ta thấy các ngươi đang nói chuyện rất hăng say, đồng thời, bản thân ta đối với những chuyện trải qua nơi đây, cũng không rõ, có mọi người đàm luận cũng hay.

Tiếp đó mới xua xua tay :

- Các ngươi hãy ngồi xuống.

- Đa tạ Lệnh chủ.

Năm người đồng thanh cung ứng, mỗi người kéo vạt áo ngồi xuống, đợi Chu Tứ Nương hỏi han :

- Hai ngươi cũng ngồi xuống!

Chu Tứ Nương sau khi ra lệnh cho hai nữ nhi ngồi kề dựa với mình, mới chăm chú nhìn Lâm Trung nói :

- Lâm Trung, bức địa hình đồ và lời thuyết minh mà huynh đệ các ngươi có được, có mang theo bên mình không?

Lâm Trung gượng cười nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, huynh đệ thuộc hạ vì sợ bức tàng bảo đồ đó hấp dẫn kẻ khác, vì vậy, sau khi nhớ kỹ, đã lập tức thiêu hủy đi.

Chu Tứ Nương cảm thấy vô cùng thất giọng, ngo ngoác nói :

- Sự tận tường của lời thuyết minh cũng nhớ chứ?

Lâm Trung gật đầu nói :

- Đúng vậy, đều nhớ cả.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Vậy thì, trong lời thuyết minh đó, đối với lai lịch ở đây, cũng có chú minh chứ?

Lâm Trung cung kính trả lời :

- Có thì có, thế nhưng không tỷ mỉ lắm.

Chu Tứ Nương nói :

- Tốt, ngươi hãy nói ra hết xem.

Lâm Trung nghĩ ngợi nói :

- Người để lại bức địa hình đồ đó, là một Đại tướng thuộc hạ của Lý Sấm, son vóc kỳ dị này là do y phát hiện ra, kim ngân châu bảo này, là lúc Lý Sấm chạy trốn tán loạn khắp nơi, tìm tòi sưu tra được.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Võ công bí kiếp huyền diệu từ đâu mà có?

Lâm Trung nói :

- Bí kiếp võ công, cũng là do viên Đại tướng đó trong lúc vô tình kiếm được. Lại thêm dùng hiểu biết của mình, cải sửa mà thành.

Chu Tứ Nương bất giác ngo ngoác nói :

- Thế nào? Ngươi nói là bản thân y cải sửa à?

Lâm Trung nghiêm mặt nói :

- Đúng vậy!

Chu Tứ Nương cau mày nói :

- Thuộc hạ của Lý Sấm lại có nhân tài như vậy hay sao?

Lâm Trung gượng cười nói :

- Lúc đầu, thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, nhưng đây lại là chuyện vô cùng chân xác, viên Đại tướng đó quả thật là một người văn võ toàn tài, đáng tiếc là sinh bất phùng thời, là thời triều Minh nhật mạt cùng đồ, không chịu dụng y, Lý Sấm dùng y, lại không chịu trọng dụng. Cuối cùng, Đại Minh Hoàng Triều gặp thảm họa vong quốc, Lý Sấm cũng không có kết quả tốt, mà bản thân y chỉ là sống lặng lẽ âm thầm qua ngày tháng.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Viên Đại tướng đó, tên gọi là gì?

Lâm Trung nói :

- Trong lời thuyết minh, không đề cập đến tính danh thật của y, chỉ ở khúc cuối ký ba chữ “Kiếp Dư Sinh”.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Kiếp Dư Sinh?

Trong ba chữ ngắn gọn này thật sự ẩn chứa không ít đau khổ chua chát.

Phu nhân dừng lại một chút lại nhú mày hỏi tiếp :

- Cái tráp sắt của vị Kiếp Dư Sinh đó sao lại đến Thành Thành Sơn được?

Lâm Trung nghĩ ngợi nói :

- Trong lời thuyết minh nói, sau khi Lý Sấm thất bại, y tập hợp không ít đồng bào trước đó quay về sơn cốc thần bí này, chuẩn bị tự mình khai sáng một sự nghiệp mới.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Xem ra, Kiếp Dư Sinh đó là một kẻ hữu tâm.

- Đúng vậy!

Lâm Trung gật gật đầu nói :

- Nếu không thì, y sẽ không trong lúc chạy loạn khắp nơi, để lại cho Lý Sấm một thoát lộ bí mật như vậy.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Không! Thoát lộ bí mật này phải xem là lưu lại cho ta.

Lâm Trung mỉm cười nói :

- Lệnh chủ nói đúng, đáng tiếc là Kiếp Dư Sinh đó, một bụng đầy kinh luân và một thân võ học cái thế, lại thiếu đi sự hiểu biết về con người.

Chu Tứ Nương ờ lên một tiếng nói :

- Nếu ý của ngươi là chỉ y không nên phò tá Lý Sấm mà nói, thì ta lại có một cách nghĩ khác.

Lâm Trung nhú mày nói :

- Ý của Lệnh chủ là sao?

Chu Tứ Nương nói :

- Ý của ta là, Kiếp Dư Sinh có thể là trong Đại Minh Hoàng Triều suy vong chịu sự kích động, mới phản uất mà phò tá Lý Sấm, muốn dựa vào sở học của y mà sáng tạo một kỷ tích.

Lâm Trung liên tục gật đầu nói :

- Cách suy nghĩ của Lệnh chủ thật là cao minh vô cùng, nhưng thuộc hạ đối với lời bình phẩm Kiếp Dư Sinh thiếu sự hiểu biết con người lại cũng có một ý khác.

Chu Tứ Nương nói :

- Nói ra xem.

Lâm Trung nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ, nếu Kiếp Dur Sinh không phải là một kẻ thiếu sự hiểu biết con người thì y sau khi Lý Sấm thất bại, cái đám người mà chính y tìm đến, không phải là những kẻ vô dụng nhân quang hợp hời đó.

Chu Tứ Nương ngơ ngác nói :

- Lòi này phải hiểu làm sao?

Lâm Trung thờ dài nói :

- Căn cứ theo lời thuyết minh, thì lúc y đang hùng tâm bừng bừng, chuẩn bị chiêu binh mãi mã, đại cử khởi sự, bản thân y lại liên tiếp chịu sự vây bắt của quan binh và những kẻ lai lịch bất minh âm toán.

Chu Tứ Nương nhú mày hỏi :

- Lẽ nào, chính thuộc hạ của y bán đứng y sao?

Lâm Trung liên tục gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy.

Đoạn thờ dài nói :

- Vì thế khi y giết chết những kẻ thuộc hạ có mưu đồ ám sát y, xong lặng lẽ quay về Thiên Tâm cốc này.

Chu Tứ Nương nhú mày nói :

- Thuộc hạ của y, là vì tài sản mà phát sinh tranh chấp nội bộ sao?

Lâm Trung gật đầu nói :

- Đúng vậy. Vì thế, y mang những kẻ không phục tùng này giết sạch, hùng tâm tráng chí của y cũng vì vậy mà chôn táng đi luôn.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Liên quan đến điểm này, quả thật xem như là thiếu sự hiểu biết về con người.

Lâm Trung thờ nhẹ nói :

- Vì thế, y trong lúc nản lòng thoái chí, chuyên tâm nghiên cứu võ học, đã giỏi lại muốn giỏi hơn. Trải qua thời gian mười năm, mới mang võ công bí kiếp đó, cải sửa thành một kỳ thư vô tiền khoáng hậu, đặt tên là Vạn Bác Chân Thuyền.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Không sai, ở bìa ngoài của bí kiếp, quả thật có viết bốn chữ Vạn Bác Chân Thuyền.

Lâm Trung trầm tư nghĩ ngợi nói :

- Căn cứ theo lời thuyết minh mà nói, cuốn Vạn Bác Chân Thuyền này không những là một bí kiếp võ công tiền không hậu tuyệt, mà cũng gồm luôn cả thiên văn, địa lý, tính, tướng, y, bốc, có thể xem là bao gồm mọi thứ trên trời đất.

Chu Tứ Nương lại gật đầu nói :

- Điểm này ta cũng có thể chứng minh.

Lâm Trung ủ rũ nói :

- Vị Kiếp Dur Sinh này sau khi hoàn thành ba bản...

Chu Tứ Nương bất giác cắt lời hỏi :

- Sao? Bí kiếp này còn hai bản nữa à?

Lâm Trung cười xòa nói :

- Đúng vậy, thuộc hạ điểm này chưa nói, bí kiếp này tổng cộng có ba bản, lưu ở đây là bản chính, cũng là chỗ tinh hoa của toàn thư, còn tâm tích của hai phó bảng kia, trong lời thuyết minh lại không đề cập tới.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Nói tiếp đi.

Lâm Trung hơi trầm tư nói :

- Kiếp Dư Sinh sau khi hoàn thành ba tác phẩm to lớn này rồi, lập tức lấp kín cửa ra vào Thiên Tâm cốc, bản thân y lại mang hai phó bảng, bắt đầu vân du, còn sao y lại đến Thanh Thành sơn lại không đề cập đến, thế nhưng ở phần cuối của lời thuyết minh nói: “nếu có được mọi thứ trong vực này, phải vận dụng thỏa đáng, tạo phúc lê dân, bằng như dùng để tác ác tất gặp thiên họa chết không yên lành”.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Không sai! Trên trang bìa của Vạn Bác Chân Thuyền cũng có những lời răn như thế.

Lâm Trung cười cười nói :

- Lệnh chủ, những điều thuộc hạ biết điều đã nói hết rồi.

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Các người nghĩ xem, từ lúc sau khi Lý Sâm bị tiêu diệt đến bây giờ đã bao lâu rồi?

Lưu Từ Kỳ trả lời trước :

- Đã hai mươi sáu năm rồi.

Lâm Trung cũng gật đầu nói :

- Đúng vậy, đã hai mươi sáu năm.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Như vậy xem ra, vị Kiếp Dư Sinh đó rất có thể vẫn còn sống trên nhân gian.

Lâm Trung ngờ ngác một lúc nói :

- Điều này, thuộc hạ thật không dám đoán chắc.

Lữ Chính Anh này giờ vẫn đang lắng nghe, đột nhiên hỏi chen vào :

- Lệnh chủ, Lệnh chủ làm thế nào phát hiện ra nơi này?

Chu Tứ Nương thờ nhẹ nói :

- Ta không muốn đề cập tới chuyện trong quá khứ, sau này, có thể ta sẽ kể lại cho các người.

Chu Á Nam lắc nhẹ cánh tay của Chu Tứ Nương nài nỉ nói :

- Nương mẫu bây giờ nói không được hay sao?

Chu Tứ Nương bực mình la lên :

- A đầu bót làm phiền người khác đi. Người không phải không biết hôm nay là ngày mà ta mười năm trở lại đây, nói nhiều nhất.

Chu Á Nam làm mặt nũng nịu nói :

- Nương mẫu! Lời trong tráp đã nói tất cả, nói ra sẽ thoải mái hơn.

Chu Tứ Nương không để ý đến sự quấy nhiễu của ái nữ, ánh mắt lướt nhìn bốn người Lưu Từ Kỳ gần giọng nói :

- Các người đã vất vả cả ngày, hãy đi ngủ sớm đi! Mọi chuyện ngày mai hãy nói.

Nói xong, đứng dậy dựa vào hai vai của hai ái nữ, thướt tha nhẹ nhàng đi vào phía bên trong.

Năm người trong khách sảnh nhất tề đứng dậy cung kính tiễn bước, Lữ Chính Anh trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Nhìn cái sắc thái yếu đến nổi gió

thổi bay của nữ nhân bọn họ, ai có thể tin được rằng nữ nhân bọn họ là những nữ lưu hùng tâm vạn trượng, tuyệt học cái thế chứ”.

* * * * *

Buổi sáng sớm ngày hôm sau.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam hai tỷ muội trước tiên dẫn bọn năm người Lữ Chính Anh giới thiệu làm quen với Đại Hoàng, Tiểu Hoàng và năm mươi bốn con đại khuyến, rồi tuần thị một vòng trong nội vực, để quen với hoàn cảnh xung quanh. Sau bữa ăn sáng, Chu Thắng Nam bắt đầu truyền thụ võ công cho bọn họ. Chu Thắng Nam tuy lần đầu tiên làm gương cho mọi người, nhưng tỏ ra rất là vững vàng, không chút sợ hãi.

Trước tiên, nàng nói với bọn năm người Lữ Chính Anh :

- Võ công mà các người đã học trong quá khứ, từ bây giờ trở đi, cần phải vất bỏ hết hoàn toàn, mọi thứ học lại từ đầu.

Dừng lại một chút, lại lạnh lùng nói :

- Đề trắc nghiệm năng lực của các người để tiện theo tài truyền dạy, bây giờ ta trước tiên truyền cho các người một chiêu kiếm pháp xem xem ai học thuộc trước tiên.

Tiếp đó, nàng rút trường kiếm ra, với động tác chậm biểu diễn ba lần, sau đó quét mắt nói :

- Điều nhìn thấy rõ cả chứ?

Bọn năm người Lữ Chính Anh đồng thanh trả lời :

- Nhìn rõ!

Chu Thắng Nam nghiêm mặt nói :

- Chú ý nhìn kỹ, ta biểu diễn lại ba lần.

Sau khi nàng biểu diễn lại ba lần với động tác chậm, mới thân nhiên nói :

- Được rồi, bây giờ các người theo như vậy luyện một lần để ta nhìn xem.

Bọn năm người Lữ Chính Anh, sau khi theo chiêu dạng biểu luyện lại một lần, Chu Thắng Nam lại gần giọng nói :

- Bây giờ, hãy biểu luyện lại một lần với động tác nhanh.

Bọn năm người Lữ Chính Anh, sau khi biểu luyện lại một lần với động tác nhanh, Chu Thắng Nam mới nghiêm mặt nói :

- Trong năm người các người luận về năng lực, Lữ Chính Anh là cao nhất, tiếp dưới theo thứ tự là Hộ giá Song tướng và Chính Phó tổng quản, đối với sự bình phán này, có thể có người thầm bất phục, nhưng với ánh mắt sắc bén phân biệt chính xác của nương mẫu ta, và trình độ lãnh ngộ đối với chiêu kiếm pháp từ các người vừa rồi của ta, lại thêm tổng hợp bình phán thì ta tin là công bình chính xác.

Lâm Trung trước tiên nghiêm mặt nói :

- Đại tiểu thư nói rất chuẩn xác, thuộc hạ trong lòng thành phục.

Bốn người còn lại ngoại trừ Lữ Chính Anh ra, cũng nhất trí đồng thanh phục họa.

Chu Thắng Nam chăm chú nhìn Lữ Chính Anh, lạnh lùng hỏi :

- Thế nào? Người không phục à?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta không phải không phục, mà là vì sự khen ngợi của đại tiểu thư đối với ta, ta cảm thấy rất xấu hổ.

Chu Thắng Nam vẫn thân nhiên nói :

- Lời của ta là mệnh lệnh, cũng là chân lý, người không những không nên xấu hổ mà phải lấy làm vinh hạnh, đồng thời ta muốn uốn nắn sửa chữa người, trước mặt ta phải tự xưng thuộc hạ.

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói :

- Nhưng Lệnh chủ vẫn còn chưa phong cho ta chức vụ.

Chu Thắng Nam gầm mặt nói :

- Đây là mệnh lệnh!

Lữ Chính Anh cố gắng nhẫn nại kìm giận, không nói lời nào.

Tình cảnh này làm cho Lưu Từ Kỳ và Vương Nhân Kiệt ở bên cạnh lo lắng vô cùng.

Cũng đúng thôi! Nếu vạn nhất Lữ Chính Anh nhịn không được mà trêu tức vị Chu đại tiểu thư này, thì hậu quả thật không lường được!

Lúc Lữ Chính Anh đang cố gắng nhẫn nhịn nổi bức tức, Lưu Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt trong lòng như lửa đốt, thì Chu Thắng Nam lại quét đôi mắt đẹp nhìn năm người bọn họ, gần giọng nói :

- Ta nhắc lại một lần nữa, lời nói của ta là mệnh lệnh sau này không ai được phép cãi lại.

Ngoài Lữ Chính Anh ra, bốn người còn lại đều đồng thanh ứng đáp :

- Dạ!

Chu Thắng Nam nhìn trừng trừng Lữ Chính Anh quát lên :

- Lữ Chính Anh, sao ngươi không nói gì?

Lữ Chính Anh thở một hơi bức tức nói :

- Ta không có gì để nói cả.

Đôi mắt đẹp của Chu Thắng Nam nhìn xoáy vào chàng :

- Ngươi đang tức giận phải không?

Lữ Chính Anh gầm mặt nói :

- Đại tiểu thư, trong lòng ta giận chính ta, thì không thể xem là xúc phạm tiểu thư chứ?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Không được! Ta nói không cho phép tức giận thì không ai được phép tức giận!

Lưu Từ Kỳ vội vàng nhắc nhở Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, còn không tạ tội với đại tiểu thư hay sao?

Lữ Chính Anh cố gắng vắt ra một nụ cười gượng gạo nói :

- Đại tiểu thư, thuộc hạ tạ tội.

Chu Thắng Nam hừ lên một tiếng nói :

- Sau này, ngươi phải ăn nói cẩn thận một chút!

Dừng lại một lúc, lại gần giọng nói tiếp :

- Bây giờ các ngươi quay về, đợi sau khi ta và nương mẫu ta sắp xếp xong công khóa cho các ngươi, sau đó sẽ chính thức bắt đầu truyền thụ võ công cho các ngươi.

* * * * *

Từ sau buổi trưa đó, bọn năm người Lữ Chính Anh liền bắt đầu gian khổ cần mẫn rèn luyện võ công.

Do võ học trong Vạn Bác Chân Truyền thật sự uyên bác mà lại thần kỳ, cũng do năm người luyện võ sự chuyên cần phát xuất từ đáy lòng và sự thúc giục đặc biệt nghiêm khắc gần như hà khắc của Chu Thắng Nam vì vậy khiến cho tiến bộ của năm người đều rất là thần tốc.

Nhất là Lữ Chính Anh, tư chất bẩm sinh của chàng vốn đã vượt hơn người thường, lại thêm Chu Á Nam riêng tư chia phần ăn cho chàng, vẫn còn chưa biết cái món đó tên gọi là chi, nhưng nó trợ ích cho chàng vô cùng to lớn, lại thêm tâm trạng phục thù chuyên chú khổ luyện. Vì vậy, sự tiến bộ của chàng càng thần tốc đến nỗi ngay Chu Thắng Nam tài giỏi hơn người cũng bất giác cảm thấy kinh dị, căng mắt mà nhìn.

Thế nhưng, cũng vì như vậy thái độ của Chu Thắng Nam đối với Lữ Chính Anh càng lúc càng hà khắc đến mức khiến người khác không chịu nổi.

Nếu Lữ Chính Anh không phải là đang mang trong lòng huyết hải thâm thù, và có sự khuyên nhủ của Lưu Tử Kỳ, Chu Á Nam hai người, thì theo tính khí của chàng đã sớm rũ tay mà bỏ đi rồi!

Trong cuộc sống căng thẳng thời gian lặng lẽ trôi đi, trong nháy mắt bốn tháng trôi qua đã đến tiết Đoan Ngọ mỗi năm mỗi độ.

Thời gian bốn tháng, cổ nhiên không xem là dài, nhưng đối với bọn ba người Lữ Chính Anh mà nói lại có cảm giác như xa rời trần thế, tuy trong bốn tháng này bọn họ chịu đựng những khó khăn mà nhiều người khó có thể chịu đựng được nhưng những khó khăn này có cái giá của nó, về phương diện võ công mà nói bản thân họ cũng có thể nhận biết được, so với quá khứ đã có sự khác biệt lớn.

Đó là tiết Đoan Ngọ trong hoang sơn tuyết cốc, tuy không có gì để khánh chúc nhưng cũng không thể không có biểu hiện gì.

Đó là sau ngọ nghỉ ngơi nửa buổi để bọn họ năm người có thể thành thoi chút ít.

Vì thế sau cơm trưa, do hai tỷ muội Chu Thắng Nam chỉ huy, tiến hành một cuộc thi săn bắn, không mang khi đầu chó lông vàng và chó lớn, hoàn toàn do bọn năm người Lữ Chính Anh mỗi người tỏ rõ tài năng của mình, xem thành tích của ai lớn nhất.

Trải qua gần hai giờ đồng hồ dong ruổi, mỗi loại cầm thú săn được đạt một trăm ba mươi con hơn, đương nhiên nói về thành tích của mỗi người, Lữ Chính Anh là cao nhất. Tại vì thân thù lúc này của chàng đã vượt xa Hộ giá Song tước và Chính Phó tổng quản bốn người.

Đây là lần đầu tiên ra khỏi vực núi kể từ khi bọn người Lữ Chính Anh lọt vào Thiên Tâm cốc, do đó bọn họ cảm thấy công lực của bản thân mình đã tiến triển được rất nhiều nên đặc biệt hưng phấn. Cũng do được dong ruổi ngang dọc trong núi cao vực rộng, mà cảm thấy vô cùng thoải mái, vì vậy mãi cho đến lúc trời sẩm tối mới chia nhau mang các thú săn bắn được quay trở về.

Khi đoàn người quay trở về nơi cửa ra vào Thiên Tâm cốc lại nhìn thấy hai bóng hình một trắng, một vàng như gió gào điện chớp đánh nhau bất phân thắng bại.

Hai bóng hình này, bóng vàng là Tiểu Hoàng, còn bóng trắng thì rõ ràng là một kẻ lạ mặt mưu đồ xâm nhập vào Thiên Tâm cốc.

Nguyên nơi ra vào Thiên Tâm cốc là một con đường hẹp hiểm trở rộng chỉ hơn trượng, dài chỉ nửa dặm do nó chật hẹp mà lại cao đến đỉnh núi, đứng trong nó mà ngẩng đầu nhìn lên chỉ nhìn thấy bầu trời là một tia sáng, mức độ hiểm trở của nó không khó nhìn thấy.

Do sự hiểm trở đặc biệt nên không cần phải phòng vệ nhiều, thông thường chỉ cần có Đại Hoàng, Tiểu Hoàng phụ trách bảo vệ, mà trên thực tế sự hiểm yếu có thêm hai con dị thú thiên phú dĩ bẩm đủ để khiến cho con đường hiểm trở này như một thành trì vững chắc.

Lúc này, cái người cùng Tiểu Hoàng đang đánh nhau bất phân thắng bại rõ ràng là thân thù cao cường, thần lực như Tiểu Hoàng lại bị bức ép thoái lui liên tục phát ra những tiếng gào rú cầu cứu.

Khi đoàn người Lữ Chính Anh quay về đến cửa vực cũng là lúc Tiểu Hoàng đã lui vào bên trong cửa vào, đang bắt đầu phát ra những tiếng cầu viện.

Chu Á Nam đi ở phía trước, thấy tình cảnh như vậy liền vừa phi thân vọt đến vừa cao giọng thốt lên :

- Cuồng đồ kia, sao dám quấy nhiễu ở đây?

Bạch y nhân liền vội vàng phóng người ra xa ngoài ba trượng, liên tục xua tay nói :

- Cô nương xin đừng hiểu lầm, tại hạ đến đây là có hảo ý...

Nguyên là bạch y nhân này, trước đây bốn tháng lúc bọn người Lữ Chính Anh đến đây cùng tỷ muội Chu Thắng Nam đụng đầu, vị Bạch Y Thụ Sinh đó đã đột nhiên xuất hiện, sau đó lại tuân mệnh Chu Thắng Nam tự động lần đi.

- Hảo ý?

Chu Á Nam hừ lên một tiếng, nộ quát :

- Tại sao ngươi lại bức hiếp Tiểu Hoàng?

Bạch Y Thụ Sinh gượng cười nói :

- Cô nương, không phải là ta muốn bức hiếp nó, mà là nó muốn bức hiếp ta!

Chu Thắng Nam cũng lao đến, hướng về Bạch Y Thụ Sinh như cười như cười, gật gật đầu nói :

- Có thể đánh bại được Tiểu Hoàng, bản lĩnh của ngươi cũng không tồi đâu.

Bạch Y Thụ Sinh vội vàng khiêm tốn cười nói :

- Cô nương quá khen! Kỳ thật đánh bại một con súc sinh thì hay ho gì?

Cũng không biết có phải là hai chữ sức sinh khiến cho Tiểu Hoàng khó chịu hay không, hay là nó bị đánh bại mà khó chịu, khiến nó nộ phát lên một tiếng, rồi kêu lên những tiếng “chít chít”.

Chu Á Nam lạnh lùng cười nói :

- Ngươi cho rằng nó bị ngươi đánh bại à?

Bạch Y Thụ Sinh ngao ngễ cười nói :

- Tình huống vừa rồi, cô nương lễ nào không nhìn thấy?

Chu Á Nam nói :

- Ta đương nhiên nhìn thấy, nhưng nó nói với ta nó bắt đắc dĩ cố ý nhường ngươi.

Bạch Y Thụ Sinh ngờ ngạc nói :

- Cô nương nghe hiểu được lời nói của nó à?

Chu Á Nam ừm một tiếng nói :

- Có gì kỳ lạ chứ?

Bạch Y Thụ Sinh gượng cười nói :

- Tại sao nó muốn nhường ta?

- Nó nói, tại vì ngươi được xem như là bằng hữu của đại tỷ ta, vì vậy mới...

Chu Thắng Nam đột nhiên chen lời thét lên :

- Cảm miệng!

Sau đó, hướng về Bạch Y Thụ Sinh gằn giọng nói :

- Ta đã một lần dặn bảo ngươi không được phép đến đây sao hôm nay ngươi lại đến đây?

Bạch Y Thụ Sinh rõ ràng là vì Chu Á Nam nói Tiểu Hoàng nhường ý nên trong lòng không vui, nhưng sau khi Chu Á Nam nói rõ nguyên nhân Tiểu Hoàng nhường ý, trong lòng lại cảm thấy vui vui có hơi suy nghĩ miên man.

Cũng vì như vậy, ý đối với lời nói của Chu Thắng Nam lại như nghe mà không nghe thấy, khiến cho Chu Thắng Nam tức giận quá lớn :

- Ngươi đang làm gì thế!

Bạch Y Thụ Sinh ngờ ngạc :

- Ta... ta không làm gì cả!

Chu Thắng Nam nhíu mày hỏi :

- Vậy sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta?

Bạch Y Thụ Sinh bối rối nói :

- Ta... ta lại là đề thỉnh an ngươi...

Chu Thắng Nam nộ quát :

- Ai cần ngươi đến thỉnh an cái gì chứ! Cút đi.

- Dạ!

Bạch Y Thụ Sinh lần này cười thật là sáng khoái hơn nữa sau khi nói xong quay người bỏ đi, nhưng y đi chưa đầy ba bước lại quay người lại đưa tay vỗ trán nói :

- A! cô nương, tiểu sinh quên một đại sự.

Chu Thảng Nam nhú mồm nói :

- Xem ngươi thất hồn lạc phách, dường như là năng lực suy nghĩ đã mê muội rồi.
- Không phải.

Bạch Y Thụ Sinh vội vàng nói :

- Chỉ vì cô nương đẹp như tiên nữ tiểu sinh vừa nhìn thấy, liền ý loạn thần mê...

Chu Thảng Nam quay về phía Chu Á Nam xua xua tay nói :

- Tiểu muội, bọn ta đi thôi!

Bạch Y Thụ Sinh vội vàng bay đến cản trước mặt bọn họ, rất nghiêm túc gằn giọng nói :

- Nhị vị cô nương, tiểu sinh có cơ mặt phụng cáo.

Chu Thảng Nam hơi ngơ ngác nói :

- Có gì nói mau!

Bạch Y Thụ Sinh nghiêm mặt nói :

- Cô nương, còn nhớ trước đây bốn tháng chuyện các cô nương giết những người đó?

Chu Thảng Nam hừ lên một tiếng nói :

- Đương nhiên nhớ.

Bạch Y Thụ Sinh nói :

- Nhớ thì rất tốt, phiền nhiều lúc này có thể xảy ra từ những người bị giết đó!

Chu Á Nam cười duyên nói :

- Kẻ bị giết chết, lẽ nào vẫn còn làm quỷ quấy rối?

Chu Thảng Nam nói :

- Tiểu muội đừng nói đùa, hãy nghe y nói.

Bạch Y Thụ Sinh nói tiếp :

- Chuyện là như vậy, hai ngày trước đây ta đang ở một tiểu trấn cách đây khoảng trăm dặm thì gặp những kẻ hành tích khả nghi, ta lúc đó hiểu kỳ bèn ở bên cạnh lên nghe lời nói chuyện của bọn họ, mới biết bọn họ chính là vì muốn tìm kiếm những người bốn tháng trước mất tích ở nơi đây mà đến...

Tin tức này, vừa nghe đã khiến cho Lữ Chính Anh không khỏi nhiệt huyết phùng phùng nghiến răng nói :

- Đến đi! Tiểu gia đang đợi các ngươi đây.

Lưu Từ Kỳ vội vàng nhắc nhở :

- Chính Anh, bớt nói đi.

Chu Thảng Nam nhú mồm hỏi :

- Vừa rồi, trong lời nói của ngươi có hai chữ có thể, điều đó biểu thị ngươi vẫn không thể khẳng định?

Bạch Y Thụ Sinh gật đầu nói :

- Đúng vậy, nhưng trên thực tế cũng sẽ không có gì sai khác.

Chu Thảng Nam hỏi :

- Ngươi nghe bọn chúng nói những gì?

Bạch Y Thụ Sinh nói :

- Bọn họ phán định những người mất tích đó bất luận sống chết, đều đang ở trong Tuyết Phong sơn.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Vì vậy người phán đoán bọn họ có thể sẽ tìm đến đây?

Bạch Y Thụ Sinh mỉm cười nói :

- Đúng vậy, đúng vậy...

Chu Thảng Nam cười cười nói :

- Tại sao người kể cho bọn ta nghe chuyện này?

Bạch Y Thụ Sinh khiêm tốn cười nói :

- Tất nhiên là vì sợ các vị gặp thua thiệt!

Chu Thảng Nam nhếch miệng cười nói :

- Người cho rằng bọn ta sẽ thua thiệt sao?

Bạch Y Thụ Sinh cười nói :

- Với thần uy của cô nương tất nhiên là không sợ có người đến sinh sự, nhưng có thể biết chuyện trước mà có sự chuẩn bị lễ nào không tốt hơn sao?

Chu Thảng Nam ừm một tiếng nói :

- Nói nghe rất hay.

Dừng lại một lúc, lại nhíu mày hỏi :

- Người có phải là cũng có mưu đồ của bản thân mình?

Bạch Y Thụ Sinh ngờ ngác nói :

- Cô nương hỏi tiểu sinh có hay không có mưu đồ cá nhân à?

Chu Thảng Nam gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Bạch Y Thụ Sinh trơ mặt trả lời :

- Tất nhiên có mưu đồ của bản thân ta...

Chu Á Nam nói :

- Ta đã sớm nhìn ra người không phải là thứ tốt lành!

Chu Thảng Nam cười cười nói :

- Tiểu muội đừng nói chen vào, để xem y nói những gì nào?

Chu Á Nam hừ một tiếng nói :

- Xem cái tướng gian xảo của hắn, còn có thể nói những lời hay ho gì nữa chứ?

Bạch Y Thụ Sinh gượng cười nói :

- Cô nương đứng trong khe cửa mà nhìn người, quá xem thường tiểu sinh kỳ thật tiểu sinh lúc này dù có tư tâm cũng là vì tốt cho các cô nương.

Chu Thảng Nam vừa vung tay ra ý cấm đoán Chu Á Nam nói tiếp, vừa nhìn trừng Bạch Y Thụ Sinh nói :

- Nói tiếp đi!

- Ý của tiểu sinh là... là muốn giống như năm người bọn họ...

Nói xong, đưa tay chỉ về phía bọn người Lữ Chính Anh rồi mỉm cười nói :

- Cũng theo hai bên nhị vị cô nương, để được phục vụ hết mình như loài khuyển mã.

Chu Thắng Nam nhú mày nói :

- Ngươi thành ý đấy chứ?

Bạch Y Thụ Sinh trang trọng nói :

- Tấm lòng của tiểu sinh, duy chỉ có trời cao mới hiểu.

Chu Thắng Nam cười cười nói :

- Nhưng, chuyện này ta không tiện tác chủ, hãy đợi sau khi thành thị gia từ, ta mới có thể quyết định.

Bạch Y Thụ Sinh chấp tay cung kính nói :

- Xin cô nương trước mặt lệnh đường hãy nói những lời tốt đẹp.

Chu Thắng Nam ừm một tiếng nói :

- Trước tiên hãy kể lai lịch ra.

Bạch Y Thụ Sinh mỉm cười nói :

- Tiểu sinh họ Điền, đơn danh một chữ Bân, niên kỷ được mười tám, còn chưa đính thân...

Chu Á Nam cất lời nộ quát :

- Ai hỏi ngươi điều đó?

Điền Bân vội vàng cười xòa :

- Cô nương, lệnh tỷ muốn tiểu sinh báo lai lịch! Tiểu sinh tất nhiên phải căn cứ sự thật tường bảm chứ!

Chu Thắng Nam lãnh đạm hỏi tiếp :

- Người vùng nào? Thuộc môn phái nào?

Điền Bân cười xòa như cũ nói :

- Tiểu sinh nguyên quán Hàng Châu là Hoàng Sơn phái Chương môn nhân.

Lời này vừa phát ra, khiến mọi người có mặt ở đó đều ngẩn người ra, Chu Thắng Nam cất lời ngạc nhiên hỏi :

- Hoàng Sơn phái?

Điền Bân đắc ý cười nói :

- Đúng vậy!

Chu Thắng Nam quay đầu về phía bọn người Lưu Tử Kỳ hỏi :

- Các ngươi có nghe trong võ lâm có Hoàng Sơn phái chứ?

Lưu Tử Kỳ cung kính trả lời trước hết :

- Chưa từng nghe nói đến.

Hộ giá Song tướng cũng đồng thanh cười nói :

- Hồi bẩm đại tiểu thư thuộc hạ cũng không nghe nói đến.

Điền Bân cười bí hiểm nói :

- Thì bây giờ chư vị đã được nghe nói đến rồi đó.

Chu Thắng Nam nô quát :

- Tóm lại ngươi đang bày trò nói bậy gì hả?

Điền Bản mỉm cười nói :

- Không giấu gì nhị vị cô nương Hoàng Sơn phái đó của tại hạ vẫn còn chưa chính thức thành lập.

Chu Á Nam nhin không được cười nói :

- Thật lộ bịch, môn phái vẫn còn chưa thành lập, đã lấy thân thế Chương môn nhân để hù dọa người khác.

Điền Bản gượng cười nói :

- Cô nương, đây là mệnh lệnh của gia sư.

Chu Thắng Nam bật hỏi :

- Sư phụ của ngươi là ai?

Điền Bản nghiêm mặt nói :

- Gia sư tự hiệu Hoàng Sơn Dật Tẩu.

Ánh mắt Chu Thắng Nam lại quét lên bọn năm người Lưu Từ Kỳ nói :

- Các ngươi có nghe nói đến một nhân vật như thế chứ?

Bọn người Lưu Từ Kỳ đồng thanh đáp :

- Không nghe nói đến.

Điền Bản ngạo nghễ cười nói :

- Gia sư không màng danh lợi, không cần tiếng tăm, vì vậy cho dù gia sư có võ công kinh hãi thế tục, nhưng không thích tranh danh đoạt lợi trong giang hồ, nên tất nhiên không ai biết.

Lữ Chính Anh trong lòng cười thầm, nói :

- Dạy dỗ ra một bảo bối đồ đệ giống như ngươi thì sự cao minh của gia sư ngươi cũng không khó tưởng thấy...

Chu Thắng Nam nhếch miệng cười nói :

- Ngươi thay cho gia sư của ngươi khoe khoang? Hay là tự dát vàng lên mặt ngươi hả?

Điền Bản cười nói :

- Xem như đều là cả hai, thế nhưng tiểu sinh phải trịnh trọng thanh minh, vừa rồi mọi chuyện đối với gia sư không có chút khoa trương gì cả.

Chu Thắng Nam hỏi tiếp :

- Vậy ngươi đến Tuyết Phong sơn này để làm gì?

Điền Bản mỉm cười nói :

- Không giấu gì nhị vị cô nương gia sư cho rằng văn tài võ học của tiểu sinh đã đủ sức để làm tông sư một phái, chỉ là sự duyệt lịch giang hồ vẫn còn quá thiếu, vì vậy mới ra lệnh cho tiểu sinh một mình lặn lội chốn giang hồ với thời gian năm năm, vừa để tăng trưởng sự duyệt lịch, lại vừa để kết giao với các nhân vật võ lâm khắp nơi để rèn luyện trong thực tế cuộc sống.

Chu Thắng Nam cười cười nói :

- Ngươi tuy cũng có hơi thổi phồng chút ít, nhưng mọi điều ngươi nói cũng có lý lẽ của nó, chỉ là theo ta biết ngươi ở sơn khu Tuyết Phong sơn đây đã gần nửa năm, là vì lý do gì vậy?

Điền Bản trơ mặt cười nói :

- Cô nương, nói cho tận cùng, đó là ta vì cô nương mà nán lại ở đây không muốn ra đi!

Chu Thắng Nam cười hỏi :

- Cũng không muốn làm khai sơn tổ sư của Hoàng Sơn phái nữa hay sao?

Điền Bân cao hứng nói :

- Cổ nhân bất ái giang sơn ái mỹ nhân, chỉ cần có thể thường xuyên hầu bên bàn trang điểm của mỹ nhân thì tiểu sinh hi sinh địa vị Chương môn nhân, mà không xem nó ra gì cả!

Chu Thắng Nam đắc ý cười cười nói :

- Tốt, đợi ta sau khi thành thị với nương mẫu ta sẽ phúc đáp lại cho ngươi.

Trong con đường hẹp hiểm yếu vang lên giọng nói của Chu Tứ Nương :

- Khỏi cần thành thị, ta đã nghe hết cả rồi.

Chu Thắng Nam cười hỏi :

- Nương, nương mẫu đã đáp ứng rồi chứ?

Trong ánh chiều bàng bạc, Chu Tứ Nương giống như u linh đáp nhẹ xuống trước mặt họ lãnh đạm nói :

- Ai nói ta đã đáp ứng chứ?

Tiếp đó, mắt nhìn chăm chú Điền Bân, hơi cười cười nói :

- Luận về tư chất bẩm sinh, tuy so không bằng Lữ Chính Anh nhưng cũng xem là hạng người hiếm có, hơn nữa khí phách ngênh ngang đường đường ngang tàng ăn nói ngọt ngào là một Nam nhân có thể khiến cho nữ nhân vui thích đó.

Vừa dứt lời, ánh mắt dời về phía Chu Thắng Nam, thần sắc nghiêm chỉnh nói :

- A đầu, ta đã từng nói với ngươi Nam nhân anh tuấn mà mồm miệng lại ngọt ngào là Nam nhân tuyệt nhiên không thể tin tưởng được.

Chu Thắng Nam cắt lời giận dữ nói :

- Nương, nương nói chuyện không đúng chỗ rồi.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Ta chẳng qua chỉ nhắc nhở ngươi một tiếng mà thôi.

Điền Bân lúc này mới hướng về Chu Tứ Nương cúi người nói :

- Tiểu khả tham kiến sơn vương?

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Không! Gọi là Lệnh chủ.

Điền Bân lại cúi người nói :

- Tham kiến Lệnh chủ.

Tiếp đó lại cười xòa nói :

- Lệnh chủ, tiểu khả muốn ở trước mặt Lệnh chủ lập ra quân lệnh trạng, nếu tiểu khả có chỗ khẩu thị tâm phi thì tiếp nhận bất cứ sự trách phạt nào của Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói :

- Đến lúc đó, ngươi không tiếp nhận cũng không được.

Chu Thắng Nam cười hỏi :

- Nương! Nương mẫu đã đáp ứng thu nhận y à?

Chu Tứ Nương sắc mặt hơi nặng nề nói :

- Ta phải khảo sát thật kỹ y một phen mới có thể quyết định thu nhận hay không.

Điền Bân mỉm cười nói :

- Lệnh chủ, vàng thật không sợ lửa, tiểu khả tự tin rằng Lệnh chủ sau khi khảo sát tường tận, chắc sẽ có thể phát hiện thêm nhiều ưu điểm của tiểu khả.

Chu Tứ Nương ờ một tiếng nói :

- Chỉ mong như thế thôi.

Tiếp đó, ánh mắt chăm chú nhìn Chu Thắng Nam hỏi :

- A đầu, nghe thấy âm thanh gì chứ?

Chu Thắng Nam cau mày nói :

- Dường như có người đi đến đây.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Bao nhiêu người? Cách đây còn bao xa?

Chu Thắng Nam vừa tập trung lắng nghe vừa nói :

- Khoảng năm sáu người, đã ở trong một dặm.

Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn Chu Á Nam hỏi :

- Á Nam, người nói đi.

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Nói gì? Nương mẫu!

Chu Tứ Nương nói :

- Có bao nhiêu người? Đến nơi nào?

Chu Á Nam cười cười nói :

- Tổng cộng mười người, đã dừng lại ở một cánh rừng xa ngoài một tầm tên bắn.

Chu Tứ Nương gật gật đầu thờ dài nói :

- Thắng Nam, bình thường ta nói trình độ tiến bộ của muội muội người cao hơn người, người bất phục bây giờ người tâm bình khí hòa rồi chứ?

Chu Thắng Nam bên trong bức bối, bên ngoài lại cười cười nói :

- Tiểu nhi muốn xem sự thật chứng minh.

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Đợi lát, người có thể thấy được sự thật.

Chu Thắng Nam cười duyên nói :

- Nương, thật ra điều mà con nhận ra cũng giống như tiểu muội, tiểu nữ tử chẳng qua là cố ý nói như thế để chọc nương mẫu một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tâm cốc bí mật

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng không thèm để ý đến nàng, ánh mắt liếc nhìn những người khác, vẻ mặt trang trọng nói :

- Bây giờ công việc chuẩn bị của chúng ta vẫn còn chưa hoàn thành, bí mật của Thiên Tâm cốc này không thể để cho bất cứ ai biết được vì vậy đối với những kẻ sắp đến bất kể bọn chúng thuộc về phe nào, cũng không cần biết bọn chúng là người tốt hay là người xấu, dứt khoát giết sạch không tha!

Giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm, khiến người khác phải cảm thấy ớn lạnh.

Bọn người Lưu Tử Kỳ đồng thanh cung ứng, Chu Tứ Nương lại nhìn chăm chú Điền Bân, gần giọng nói :

- Điền Bân, nếu ngươi thật muốn phục vụ hết mình cho Thiên Tâm cốc, thì sau đây ngươi phải cống hiến sức lực đấy!

Điều này cũng ngang như là nói rõ, Điền Bân đã được cho phép lưu lại Thiên Tâm cốc.

Tình huống này có thể khiến cho Chu Thắng Nam thầm vui mừng trong lòng, còn Điền Bân thì trong lòng càng như trăm hoa đua nở, chấp tay cúi gập người nói :

- Tiểu khả tuân mệnh.

Chu Tứ Nương ừm một tiếng, nói :

- Phía đó đã có hành động rồi, bây giờ mọi người hãy đi vào trong cốc đạo nghe mệnh lệnh của ta mà hành động.

Bọn họ vừa tiến vào trong cốc đạo ẩn giấu thân mình xong, thì ở mép rừng ngoài xa một đường tên bắn, đã xuất hiện một đoàn bóng đen đang nhích trong bóng đêm dày đặc, như những âm hồn đang chậm rãi di động về phía trước!

Khoảng cách càng lúc càng gần, bọn người Chu Tứ Nương đang lặng lẽ âm thầm quan sát đã có thể thấp thoáng nhìn rõ những người đến.

Đích xác là có mười người. Trong mười người tám người là hắc y hán tử vạm vỡ tay cầm đơn đao, hai người kia là hai lão giả ngũ tuần một mặc lam bố đoản y, một mặc đồng sắc trường y.

Hàng người như âm hồn này khi còn cách cửa cốc đạo khoảng ngoài ba trượng thì dừng lại.

Đoàn y lão giả đi phía trước, ánh mắt sắc như dao quét bốn phía, cảm thấy có điều khác lạ nói :

- Sao không có chút động tĩnh gì cả vậy?

Trường y lão giả cười cười nói :

- Lão huynh vẫn còn cho rằng đó là Sơn Tinh Hải Quái ư?

Đoàn y lão giả gượng cười nói :

- Khương huynh, tuy ta cũng dường như nghe thấy có người nói chuyện, nhưng trong hoang sơn tuyết cốc này trời lại đã tối và chuyện này quả thật có điều không thể tin được.

Trường y lão giả mỉm cười nói :

- Vì vậy, lão huynh vẫn cho rằng Sơn Tinh Hải Quái đang làm chuyện mờ ám?

Đoàn y lão giả vẫn gượng cười nói :

- Cho dù không phải là Sơn Tinh Hải Quái, cũng rất có thể lỗi tai của bọn ta đã có cảm giác sai.

Trường y lão giả lạnh lùng cười nói :

- Vậy thì người của hai phe bọn ta đều mất tích ở trong Tuyết Phong sơn, thì phải giải thích thế nào đây?

Chu Tứ Nương lắng nghe thấy, trong lòng thầm nghĩ: “Hay đấy! Hóa ra còn có người của Vô Định bảo ở...”.

Lại nghe đoàn y lão giả vẫn gượng cười nói :

- Điều này...

Trường y lão giả cười nhạt nói :

- Hơn nữa, ta phải đặc biệt nhắc nhớ lão huynh cái hộ săn bắn ở dưới chân núi đó, hai nhóm người đó với nhân số và thời gian đều ăn khớp với những người bị mất tích của hai phe bọn ta.

Đoàn y lão giả gật gật đầu nói :

- Điều này ta biết.

- Vậy thì..

Trưởng y lão giả mỉm cười nói :

- Lão huynh đối với những giọng nói nghe thấy vừa rồi, tất cho rằng đó là âm hồn của những người bị mất tích của bọn ta đang nói chuyện phải không?

Đoàn y lão giả gượng cười nói :

- Khương huynh, ta không tin có quỷ thần, thực sự bọn ta đã đến nơi phải đến nhưng chẳng nhìn thấy gì cả.

Nguyên là nơi cửa vào Thiên Tâm cốc này là một khe suối nhỏ nằm bên dưới một vách dốc đứng lưng chừng mây, còn về đường hầm duy nhất lại bị cỏ dại và lau sậy che lấp đi.

Lại nói lúc này vẫn còn là đêm tối cho dù là thanh thiên bạch nhật cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái rãnh nhỏ hẹp mà sâu hun hút, âm u tăm tối khiến người khác nhìn thấy phải phát sợ.

Tình cảnh này ai sẽ nghĩ tới bên trong có thiên động.

Lúc này, một trong tám hán tử vạm vỡ buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- Máu! Dưới đất chỗ này có máu.

Nguyên là bọn người Lữ Chính Anh vừa rồi có đứng một lúc ở đây, máu của những cảm thú mà bọn họ săn bắn được đã nhỏ giọt xuống đây, nay bị bọn người này phát hiện được.

Hai vị lão giả ngũ tuần đó sau khi tra khám chứng thực đó là máu, hơn nữa cũng phát giác ra trước đây không lâu có người đã đánh nhau ở đây.

Trưởng y lão giả trầm tư một lát, mới hướng tới đoàn y lão giả cười cười nói :

- Hướng huynh, bây giờ huynh nói thế nào?

Đoàn y lão giả cười gượng nói :

- Chuyện này thật có hơi tà môn.

Trưởng y lão giả nói :

- Đi, chúng ta đi về phía rãnh núi đó xem sao.

Đoàn y lão giả do dự nói :

- Khương huynh, ý của ta vẫn là đợi sau khi bọn người phía sau bọn ta tiến đến rồi tiến hành lục soát thì thỏa đáng hơn.

Trưởng y lão giả cười nói :

- Tính cách hào hùng của Hướng huynh, đã đi đâu mất hết cả rồi?

Đoàn y lão giả nghiêm mặt nói :

- Đừng nói như vậy, Khương huynh đã có cái gương của vết xe trước bọn ta há không cẩn thận chút sao?

Một giọng nói lạnh như băng, đột nhiên vang lên :

- Nói gì cẩn thận, các ngươi không nên đến Tuyết Phong sơn này mới phải.

Tiếp theo tiếng nói, Điện Bàn giống như u linh đã đáp xuống trước mặt bọn họ.

Đoàn y lão giả ngờ ngác hỏi :

- Ngươi là ai?

Điền Bản lạnh lùng cười nói :

- Kẻ đòi mạng!

Đoàn y lão giả tức giận bật cười nói :

- Ý của ngươi là muốn lấy mạng bọn ta hay sao?

Điền Bản gật gật đầu :

- Không sai!

Trưởng y lão giả nhíu mày nói :

- Bọn ta xưa nay không quen biết ngươi, càng không hề có ân oán với ngươi, tại sao ngươi muốn lấy mạng bọn ta?

- Tại vì...

Điền Bản nhô nhô cao vai nói :

- Ta muốn mượn cái đầu của ngươi làm cái đồ đập chân phóng vọt lên mây.

Đoàn y lão giả cực kỳ phẫn nộ, nhưng vẫn bật cười ha hả nói :

- Hay! Cái đầu ở trên cổ của bọn ta luôn có sẵn, chỉ cần ngươi có bản lĩnh cứ việc lấy đi thôi!

Điền Bản mỉm cười nói :

- Vậy thì ta xin đa tạ!

Trưởng y lão giả cũng cười hỏi :

- Ngươi muốn cái đầu của bọn ta để dâng cho ai vậy?

Điền Bản cười cười nói :

- Rất áy náy là vấn đề này chính ta cũng không biết...

Đoàn y lão giả cất lời nộ quát :

- Tiểu tạp chủng, ngươi che giấu suy tính của ngươi cũng không hỏi thăm bọn ta là ai nữa sao?

Điền Bản vội vàng nói :

- Đúng rồi, đa tạ đã nhắc đến ta vẫn còn chưa thỉnh giáo chư vị, lai lịch như thế nào, bây giờ ta kính xin thỉnh giáo.

Đoàn y lão giả cười nhạt nói :

- Ngươi cũng xứng đáng đấy chứ!

- Không!

Trưởng y lão giả vội vàng nói :

- Xin Hưởng huynh kiên nhẫn một chút, để ta hỏi hẩn trước vài câu.

Sau đó, nhìn trừng trừng Điền Bản, gằn giọng nói :

- Niên kỷ còn nhỏ, đừng ngông cuồng quá đáng, nói chung là ngươi có sư thừa chứ?

Điền Bản cười cười nói :

- Nếu ta nói chư vị không đáng hỏi thì thật là xem thường chư vị, chẳng qua các ngươi tốt nhất đừng hỏi là hay nhất.

Trưởng y lão giả cười nói :

- Ngươi ngông cuồng như vậy lại rất hợp với khẩu vị của ta, chỉ là ngươi không chịu nói cho bọn ta biết lai lịch sư thừa của ngươi thì cũng đừng mong biết được bọn ta từ đâu đến.

Điền Bản lạnh lùng cười nói :

- Kỳ thực, các vị không nói cũng chẳng sao cả, vì ta đã sớm biết các người từ đâu đến chẳng qua là chỉ không biết chức vị và tính danh của các người mà thôi.

Trưởng y lão giả nhú mày nói :

- Có chuyện này sao?

Đoàn y lão giả liền nói :

- Nói thử xem!

Điền Bản lạnh lùng cười nói :

- Hai người các người một là tay sai của Vô Dịch bảo, một là tiểu cường đạo thủ hạ của Tây Môn Nhuệ đầu sỏ cường đạo của Nam Thất Tinh có phải không?

Điền Bản đương nhiên là đoán đúng vì vậy khiến cho hai lão giả phải tròn mắt ngơ ngác, ngẩn người ra.

Tình huống này, không khó tưởng thấy. Điền Bản nói ra lai lịch của bọn họ cố nhiên khiến cho bọn họ kinh ngạc mà càng khiến cho bọn họ sợ hãi hơn lại là cái thần thái vô nhân trong mắt của Điền Bản. Thử nghĩ phạm là kẻ lẫn lộn chốn giang hồ, ai không biết là đầu sỏ cường đạo của Vô Dịch bảo và Nam Thất Tinh không dễ gì trừ chọc mà Điền Bản rõ ràng là biết rất rõ điều ấy mà lại cố ý xúc phạm lên đầu bọn họ, đây nếu không phải là Điền Bản phát cuồng thì rõ ràng tất có sự hộ trì.

Lại liên tưởng đến những kẻ mặt tích không duyên cớ trước đây, tất nhiên khiến cho hai lão giả lúc này không khỏi thảm kinh hãi!

Đoàn y lão giả đang lúc kinh sợ bối rối, cũng không kịp hiểu rõ những lời khó nghe của đối phương, mắt nhìn chằm chằm hỏi :

- Người làm sao biết được.

Trưởng y lão giả cũng đồng thanh hỏi :

- Đã biết lai lịch của bọn ta rồi, tại sao còn phải hỏi?

Điền Bản điềm nhiên cười nói :

- Tại vì, ta vẫn còn không biết chức vị của các người.

Trưởng y lão giả hỏi tiếp :

- Chức vị của bọn ta có liên quan gì với người chứ?

Điền Bản cười cười nói :

- Có quan hệ rất lớn!

Vừa dứt lời, lại mỉm cười nói tiếp :

- Ta vừa rồi đã không nói, muốn mượn cái đầu trên cổ các vị làm cái bàn đạp để phóng lên trời cao, vì vậy chức vị của hai vị càng cao thì sự giúp đỡ cho ta càng lớn.

Trưởng y lão giả công phu thâm hậu ở vào hoàn cảnh này vẫn thản nhiên cười cười nói :

- Người muốn bọn ta chức vị như thế nào?

Điền Bản tựa hồ như đang lắng nghe điều gì đó, trầm ngâm trong giây lát mới ngang nhiên nói :

- Ta muốn người tốt nhất là Nhất cấp hộ pháp của Vô Dịch bảo, còn về vị này...

Đưa tay chỉ đoàn y lão giả nói :

- Ta muốn y là Phân đà chủ độc đương nhất diện.

Rõ ràng là Điền Bản đang tiếp nhận truyền âm chỉ thị của Chu Tứ Nương, nếu không thì y sẽ không đối với chức vị danh xưng của đối phương mà nói rành rọt như vậy.

Trưởng y lão giả cười cười nói :

- Vận may của ngươi rất lớn, chỉ là không biết công phu ngươi có phù hợp với hảo vận của ngươi không?

Điền Bân cười hỏi :

- Lễ nào hai người các ngươi, quả đúng với chức vị mà ta suy đoán sao?

Trưởng y lão giả nói :

- Lão phu tuy không phải là Nhất cấp hộ pháp, nhưng cũng không kém mấy với Nhất cấp hộ pháp...

Điền Bân mỉm cười nói :

- Vậy là Nhị cấp hộ pháp sao?

Trưởng y lão giả gật gật đầu :

- Không sai.

Điền Bân lại hướng về phía đoán y lão giả hỏi tiếp :

- Vậy thì còn vị này?

Đoán y lão giả lạnh lùng cười nói :

- Lão phu không làm ngươi thất vọng, chính là một Phân đà chủ, hơn nữa là Phân đà chủ mới nhiệm chức của Tam Tương Địa Khu.

Điền Bân cười lớn nói :

- Vận may của ta quả thật không tồi, còn về công phu có thể phù hợp với hảo vận này hay không, thì xin các hạ tận mắt chứng kiến cho, được chứ?

Nói xong, liền soạt một tiếng đã từ bên lưng rút ra một cây nhuyễn đao sáng lấp lánh, hình dạng như lá liễu dài ước chừng ba tấc.

Cây nhuyễn đao này của y làm bằng thép tinh luyện mà thành, từ vẻ ngoài xanh biếc như làn thu thủy và vẻ sáng lấp lánh thì sự sắc bén của nó e rằng không thua một danh kiếm cổ đại.

Cũng vì như vậy, đao vừa tuốt khỏi vỏ, trưởng y lão giả liền lập tức tán thán :

- Hảo đao! Chỉ mong ngươi không phải dùng nó để dâng lễ.

Giọng nói của y thoải mái, nhưng mức độ kinh sợ trong lòng y thì nặng nề vô cùng.

Tại vì bản thân y là đại hành gia, y biết sử dụng loại nhuyễn đao này cần phải có công lực nội gia tinh tế. Điền Bân lúc này nhìn về ngoài nhiều nhất cũng không quá hai mươi tuổi lại sử dụng nhuyễn đao, sự cao minh của thân thể tất không khó tưởng thấy.

Hai lão giả cố nhiên trong lòng thâm kinh hãi vô cùng, bọn người Chu Tứ Nương lặng lẽ quan sát trong nơi ẩn nấp cũng bất giác nhíu mày lại, tại vì Chu Tứ Nương tuy đã sớm nhìn thấy thân thủ của Điền Bân rất cao, nhưng lại không ngờ được là y lại có thể đạt đến trình độ sử dụng nhuyễn đao.

Vì vậy, nhuyễn đao của Điền Bân vừa tuốt khỏi bao bất luận là ai có mặt lúc đó toàn bộ sức chú ý đều tập trung vào y nhất là Chu Thắng Nam, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng lóe sáng lên trong bóng đêm hơi mờ trở nên rất dồn dập.

Điền Bân lại vẫn thoải mái cười nói :

- Lão nhi, đừng đùa nữa mau rút binh khí ra!

Trưởng y lão giả lạnh lùng cười cười, từ bên hông rút ra một cây tẩu hút thuốc bằng thép đã luyện tinh, nhưng đoán y lão giả đã vội nói :

- Khương huynh, hãy nhường ta lên trước.

Tiếp đó, quay đầu gần giọng quát lớn :

- Đao đây!

Ánh sáng buốt lạnh lóe lên, một cây đại khảm đao khoảng hơn năm mươi cân ứng thanh bay vào trong tay của y.

Tình huống này biểu thị tư thế của vị Phân đà chủ này rất lớn, binh khí của chính mình lại muốn kẻ thù hạ giúp đỡ mang đi, nhưng trong thực tế trọng lượng của binh khí này tự mình mang đi cũng quả thật không thuận tiện lắm.

Y tiếp lấy đại khảm đao, quát lớn :

- Tiểu tử, xuất chiêu đi!

Điền Bân vẫn thản nhiên từ tốn nói :

- Ta thấy, tốt nhất hai người nên nhất tề tiến lên!

Đoàn y lão giả quát một tiếng :

- Tiểu tạp chủng, người không khỏi ngồng cuồng quá mức.

Xẹt một tiếng, một đao quét ngang tới.

Đừng thấy Điền Bân thản thái thản nhiên, nhưng thật sự khi lưỡi đao như sấm sét này lướt sát tới thì y thật không dám khinh thường chút nào.

Chỉ thấy thân hình y lách một cái, liền đã thoát khỏi uy lực bức ép đè nén của lưỡi đao đối phương, rồi ha hả cười nói :

- Đường như lưỡi đao này cũng khá nặng đấy.

Chưa dứt lời, đoàn y lão giả đã quát to lên một tiếng, thân lao theo lưỡi đao nghiêng vai ưỡn lưng, bỏ mạnh một đao xuống.

Rầm một tiếng, đã chém trúng vào một tảng đá các tia lửa bắn tung tóe ra, sau lưng vang lên tiếng cười lớn của Điền Bân :

- Lão nhi, sao người lại chém vào đá ta ở đây kia mà!

Đoàn y lão giả không những sức mạnh kinh người tốc độ của thân pháp và biến chiêu rất là xuất sắc, vì vậy tiếng nói của Điền Bân chưa dứt thân hình của đoàn y lão giả đã quay vọt trở lại, xẹt một tiếng quét ngang một đao, hơn nữa một đao rồi lại một đao, liên tiếp triển khai một đợt tấn công dũng mãnh.

Lần này, Điền Bân không cười nói gì, trong kinh phong gào thét đao quang lóe sáng chỉ thấy y bèn bồng xoay chuyển trong chu vi một trượng hay hơn, bay lượn vun vút thật vô cùng khinh linh xảo diệu.

Có lẽ y có ý trước mặt mọi người biểu hiện thân thủ phi phạm của y, trong vòng mười chiêu đầu y vẫn không đánh trả, đợi lúc mười chiêu vừa trôi qua mới ha hả cười nói :

- Làm một kẻ đầu sỏ cường đạo của một Phân đà, lão nhi còn có chút bản lĩnh gì hãy mau chóng mang ra thi triển xem!

Trường y lão giả ở bên cạnh tựa như đã nhìn thấy ra tình hình trước mắt không thuận lợi, nên siết chặt cây tẩu hút thuốc bằng thép trong tay vừa quay đầu lại dùng chân khí truyền âm hướng về đại hán bên cạnh nói câu gì đó, chỉ thấy đại hán đó gạt đầu cung kính rồi quay người phóng đi.

Nhưng y còn chưa lao đi được hai trượng thì trong bóng tối vang lên tiếng chó sủa, một bóng xám nhăm về y phóng tới. Theo phản ứng bản năng y vung đơn đao trong tay lên, nhắm về bóng xám đó quay đầu bỏ mạnh xuống, đao xuất nửa đường đã nghe một tiếng thảm thiết vang lên, y ôm đầu ngã xuống đất lăn lộn đau đớn.

Hóa ra bóng xám đó là một con chó lớn như con trâu.

Loại chó lớn này, tuy tên gọi là chó nhưng bản tính tàn bạo, với thân pháp rất linh hoạt không kém thua gì một con báo nhất là được trải qua sự huấn luyện đặc biệt của Chu Tử Nương, càng hung mãnh vô cùng. Vì vậy trong lúc đại hán đó nhắm nó ngay đầu bỏ xuống một đao thì không những vuốt sắc nó giương ra bặt văng cây đao thép đồng thời chụp nát khuôn mặt của đại hán đó, vì vậy mà y đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng con chó lớn lại đang hăng máu không buông tha vồ tới cắn vào yết hầu của đại hán đó, đại hán chỉ kịp á lên một tiếng thảm thiết khô khốc rồi tắt thở ngay.

Những điều này vốn chẳng qua chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, từ lúc đại hán đó phụng mệnh ra đi.

Tiếng kêu thảm của đại hán này vang lên, khiến cho đồng bọn của y mồ hôi vã ra như tắm, trong bóng tối lại vang lên giọng nói lạnh như băng của Chu Tử Nương :

- Các người tại sao còn chưa chạy đi? Chạy đi! Ai có thể chạy ra ngoài năm trượng ta sẽ tha mạng người ấy!

Xem ra cũng thật tà môn, những đại hán đó dù trong lòng sợ chết người, muốn đào sinh nhưng hai chân như mọc rễ không nhúc nhích nổi chút nào cả.

Lúc này, Điền Bân điềm nhiên cười nói :

- Lão tặc, bản lĩnh của người chỉ đến mức đó thôi ta cũng không muốn nói nhiều với người nữa!

Tiếp đó quát lớn một tiếng :

- Buông tay ra!

Đoàn y lão già cũng thật biết nghe lời, lời vừa dứt thì đao bay. Cây đại khảm đao nặng năm mươi cân đó rầm một tiếng đã bay văng xa ngoài mười trượng.

Trưởng y lão già ở bên cạnh quát lớn một tiếng :

- Hướng huynh đừng kinh hoảng ta lại giúp huynh đây...

Điền Bân cười nhạt nói :

- Ngươi sống sót cũng không lâu nữa đâu!

Lời vừa dứt tay liền phóng ra, cái đầu của đoàn y lão già đã rơi lăn lóc ngoài một trượng, đồng thời y phóng ra một cước đá văng cái thi thể không đầu đó đến trước mặt của trưởng y lão già đang xông tới.

Trưởng y lão già toàn thân dính đầy máu tươi tay trái gạt cái thi thể không đầu sang một bên, cái tẩu hút thuốc bằng thép trong tay phải lập tức triển khai một đợt tấn công dữ dội như cuồng phong bão táp.

“Chát chát chát!”

Một chuỗi tiếng kêu kim khí chói tai, lại nghe Điền Bân ha hả cười lớn nói :

- Là cao thủ xuất thân từ Vô Định bảo tóm lại không phải tầm thường, so với tên đầu sỏ cường đạo vừa rồi cao minh hơn nhiều đấy!

Lời nói này dường như không chút khoa trương, vì trưởng y lão già vừa đưa tay lên song thủ đều đã phóng ra tấn công dũng mãnh dùng nhanh không chế nhanh, hai bên giống như long hổ giao đấu bất phân cao thấp.

Trưởng y lão già vừa đánh vừa cao giọng nói :

- Vị cao nhân vừa rồi nói trong bóng tối, xin hiện thân đáp lời.

Nhưng tiếng nói của y, ngoại trừ tiếng dội lại của núi rừng chấp chùng thì không còn phản ứng nào khác cả.

Trưởng y lão già tức giận thét lớn :

- Núp trong tổ mà khoác lác có đáng mặt anh hùng không chứ?

Điền Bân ha hả cười lớn nói :

- Lão nhi, ngươi tốt hơn nên bớt nói đi! Chọc tức lão gia đó lên đối với ngươi không ích lợi gì đâu.

Trưởng y lão già nói :

- Nghe giọng nói của y thì dường như niên kỷ không lớn sao ngươi lại gọi y thị là lão gia?

Điền Bân nói :

- Không sai! Niên kỷ của lão gia đó không lớn, ta lại gọi là lão nhân gia là biểu thị ý kính ngưỡng trong thâm tâm của ta.

Trưởng y lão già hỏi tiếp :

- Đó là ai?

Điền Bân cười cười nói :

- Ta thấy ngươi tốt hơn nên giống đồng bọn của ngươi đi gặp Diêm Vương mà thỉnh giáo.

Trưởng y lão già cười nhạt nói :

- Tiểu tạp chủng, tóm lại bọn ta ai lấy cái mạng của ai vẫn còn không chắc đâu đấy!

Điền Bân cười nói :

- Nhưng ta đoán chắc ngươi nhất định phải chết.

Tiếp theo lời nói này, nhuyễn đao trong tay thừa thể quét ngang một chiêu mượn lực khiến lực càng thêm dũng mãnh, khiến cho cây tẩu thuốc lá bằng thép trong tay trường y lão giả cơ hồ muốn vọt khỏi tay bay đi.

Nhưng thân thủ của trường y lão giả đích xác là bắt phàm mượn cái thể binh khí trong tay sắp bị chấn văng đi nhảy vọt ra ngoài một trượng rồi lại lộn ngược người lại lao tới.

Vì vậy, với những người bằng quang mà nhìn thì thấy hai bóng người vừa tiếp xúc lại phân ra, vừa phân nhau ra lại hợp nhau lại lập tức quần thảo nhau như long hổ giao đấu, lại nghe thấy tiếng nói của Điền Bàn vang lên :

- Thật nhìn không ra, ngươi so với kẻ vừa rồi thì giỏi hơn đấy!

Trong bóng tối lại vang lên tiếng nói của Chu Tứ Nương :

- Điền Bàn, ngươi có nắm chắc đạt thành sứ mệnh chứ?

Điền Bàn dứt khoát gạt đầu :

- Có...

Tiếng nói của Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Còn cần phải bao nhiêu chiêu nữa?

Điền Bàn nói :

- Từ lúc này trở đi, trong vòng năm mươi chiêu chắc chắn lấy được cái đầu trên cổ hắn.

Trường y lão giả nộ quát một tiếng :

- Nằm mơ đấy à?

Điền Bàn ha hả cười lớn :

- Lão nhi, ngươi có muốn nằm mơ cũng không thấy cơ hội nữa đâu!

“Soạt, soạt, soạt!”

Liên tiếp ba đao, ép trường y lão giả liên tục thoái lui ba bước, đoạn cười nhạt nói :

- Hổ không phát uy, ngươi thật không khác một con mèo bệnh, nói thật với ngươi: “ngươi có thể sống đến lúc này đó là ta đùa ngươi để mua vui, còn bây giờ ngươi sẽ thấy lời ta nói không sai đâu.”

Đang lúc nói đã ép trường y lão giả mất đi sức hoàn thủ, chỉ còn nước liên tục thoát lui.

Điền Bàn lúc này mới thật sự bộc lộ bản lĩnh, một cây nhuyễn đao biến hóa như thần quỷ không những làm cho trường y lão giả phải biến sắc mà còn khiến cho Chu Tứ Nương nhìn trộm trong bóng tối phải chau mày lại, truyền âm hướng đến Lâm Trung hỏi :

- Lâm Trung, ngươi nhìn ra nội tình võ công của Điền Bàn chứ?

Lâm Trung gượng cười truyền âm trả lời :

- Không giấu Lệnh chủ, thuộc hạ huynh đệ đối với sự phân biệt nội tình của các môn phái bình thường rất là tự phụ nắm rõ, duy đối với võ công của Điền Bàn này lại không nhìn thấy ra được một chút nào cả.

Lúc này, lão giả đó bị bức thoái lui hướng về bảy đại hán có mặt tại đó mật ngữ truyền âm nói :

- Ta hôm nay chắc chắn phải xác định chuyện sinh tử, các ngươi hãy mau đi.

Đây thật là một lời nói nhắc người đang nằm mộng, bảy đại hán còn lại liền hú lên một tiếng, đồng loạt nhấc chân lao đi như điên.

Nhưng nói ra cũng thật khó khiến cho người khác tin, con chó xám lớn đó sau khi vồ chết một đại hán đã ngồi xổm qua một bên, ngoài đôi mắt xanh lè của nó thỉnh thoảng nhìn lướt bảy đại hán đó, thì dường như không có một chút địch ý gì.

Nhưng khi bảy đại hán đó hú lên, lao đi như điên thì nó lại gừ lên một tiếng như mũi tên rời dây cung phóng đi, nó liền xông tới đại hán gần nó nhất.

Tiếp theo đó, các bóng xám lại tung hoành ngang dọc, trong bóng tối lại xông ra năm con chó lớn khác, trong những tiếng sủa điên cuồng và những tiếng kêu la thảm thiết trong nháy mắt, bảy đại hán đó không sót một người nào đã chết thảm ngay tại chỗ.

Tình cảnh này khiến cho trường y lão già vốn đã nằm ở thế yếu trong lòng liền cảm thấy ớn lạnh, chiêu thức trên tay do kiệt lực liều mình nên hỗn loạn giống như cuồng điên vậy.

Chuyện này kể ra thì dài nhưng kỳ thực từ lúc trường y lão già hạ lệnh cho bảy đại hán thoát thân cho đến lúc bảy đại hán toàn bộ bị cự khuyển tiêu diệt hết cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Điền Bản nhìn thấy trạng thái cuồng điên đó của đối phương, bất giác cười nhạt nói :

- Lão nhi, các chiêu thức trước đây không tính đến số năm mươi chiêu này đã vượt qua ba mươi chiêu người đủ sĩ diện rồi còn bây giờ...

Vừa dứt lời, liền gầm giọng quát lớn :

- Là lúc người phải hiến cái đầu của người rồi.

Vừa dứt lời, rắc một tiếng cái tẩu thuốc bằng thép trong tay trường y lão già đã bị gãy làm đôi.

Trường y lão già tự biết mình khó mà thoát chết, chợt tức giận bùng bùng nửa đoạn tẩu thuốc bằng thép còn lại liền vụt khỏi tay nhắm giữa ngực Điền Bản bay tới.

Hành động này có thể xem như là bất ngờ ngoài suy nghĩ mọi người, khoảng cách đã gần công lực của bản thân dù có cao minh đi chăng nữa dưới tình huống thông thường đòn tấn công này của y có thể đắc thủ. Nhưng đối thủ mà y dụng độ quả thật quá cao minh chỉ thấy Điền Bản cười nhạt một tiếng, nửa đoạn tẩu thuốc bằng thép đó đã nằm trong tay trái của y đồng thời nhuyển đao ở tay phải cũng bay chém xuống.

Trong tích tắc sinh tử không lường được này, Chu Tứ Nương đột nhiên cao giọng quát lớn :

- Hạ đao lưu nhân!

Nói chung là trường y lão già mạng số còn dài, võ công của Điền Bản đã tiếp cận cảnh giới thu phát do tâm, đường đao mà y chém xuống đó lưỡi đao đã gần như tiếp xúc với cái cổ của trường y lão già thì lưỡi đao dừng lại. Lúc này gió nhẹ phảng phất bóng người lướt đi Chu Tứ Nương đã đứng nhẹ trước mặt bọn họ ngoài ba thước, tiếp theo đó Chu Thắng Nam, Chu Á Nam, Lữ Chính Anh, Lưu Tử Kỳ, Lâm Trung cũng lần lượt xuất hiện.

Trường y lão già tựa hồ vẫn còn như không tin rằng mình còn sống sót, bất giác không ý thức đưa tay sờ vào cái đầu của mình.

Tình huống này không khỏi khiến cho Điền Bản phải nhếch miệng cười nói :

- Lệnh chủ, thuộc hạ đã xem như là hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ?

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Người đã được thu dụng.

Điền Bản không nén được sự vui mừng cúi sâu người nói :

- Đa tạ Lệnh chủ.

Tình huống này qua cuộc đối thoại đã khiến cho trường y lão già đã hiểu rõ ai là chủ nhân ở đây, y cố gắng định thần lại ánh mắt quét nhìn xung quanh, sau đó nhìn chăm chăm Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Phu nhân đây, chắc hẳn là chủ nhân của nơi này?

Chu Tứ Nương gật gù đầu nói :

- Không sai?

Trường y lão già hỏi tiếp :

- Tại sao không giết ta đi?

Chu Tứ Nương điềm nhiên nói :

- Ta nghĩ, ta có chỗ cần sử dụng người.

Trường y lão già nghi hoặc, nhíu lông mày lại Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Người tên là gì?

Giọng nói của Chu Tứ Nương tuy nhỏ nhẹ nhưng đầy uy lực, khiến cho trường y lão già không cách gì kháng cự lại, cung kính trả lời :

- Tại hạ họ Khương, tên Tử Du.

Lâm Trung ở bên cạnh hỏi tiếp :

- Khương Tử Du? Hắn là con gấu vùng Trường Bạch Khương Tử Du đại hiệp uy trấn Quan Ngoại phải không?

Khương Tử Du gật đầu, gượng cười nói :

- Bây giờ thì đã thành con gấu chó đúng với thực tế rồi.

Vừa dứt lời liền nhúm mày hỏi :

- Tôn giá là ai?

Chu Tử Nương điềm nhiên nói :

- Những điều ngươi muốn hỏi, đợi sau sẽ trả lời.

- Dạ.

Lâm Trung và Khương Tử Du đều tự giác cung kính ứng thanh.

Chu Tử Nương lại hỏi :

- Khương Tử Du, quả thật là Nhị cấp hộ pháp của Vô Địch bảo chứ?

Khương Tử Du gật gù đầu nói :

- Dạ phải.

- Ngươi đến Vô Địch bảo đã bao lâu rồi?

Khương Tử Du cung kính trả lời :

- Đã bảy năm rồi.

Chu Tử Nương thấp giọng tự nhủ :

- Mới bảy năm, chẳng trách nào ngươi không biết ta.

Khương Tử Du rùng mình, run người hỏi :

- Lễ nào phu nhân... cũng là...

Chu Tử Nương cất lời nói :

- Tạm thời không được hỏi nhiều.

Vừa dứt lời, lại nhúm mày hỏi :

- Khương Tử Du, ngươi có muốn được sống không?

Khương Tử Du gượng cười nói :

- Phu nhân, loài sâu bọ còn ham sống cơ mà...

Chu Tử Nương gằn giọng nói :

- Đừng nói nhiều! Mau trả lời điều ta hỏi.

Khương Tử Du gật gù đầu nói :

- Đương nhiên là muốn sống.

Chu Tử Nương nói :

- Muốn sống, thì phải nghe theo sự sắp xếp của ta.

Khương Tử Du liên tục gật gù đầu :

- Dạ dạ...

- Bây giờ ta hỏi ngươi.

Chu Tử Nương ánh mắt như dao sắc, hỏi :

- Các ngươi còn những ai chưa đến không?

Khương Tử Du nghiêm mặt cười nói :

- Còn Tam cấp hộ pháp, Tứ cấp hộ pháp hai người, hắc y võ sĩ mười hai người và một hướng đạo.

Chu Tử Nương hỏi tiếp :

- Hướng đạo này có phải là người thợ săn cung cấp tin tức cho các ngươi hay không?

Khương Tử Du lắc đầu nói :

- Không phải! Hướng đạo này là người thuê mướn khác.

Chu Tử Nương nói :

- Nơi ở của thợ săn đó cách đây bao xa?

Khương Tử Du nghĩ ngợi nói :

- Ước chừng ba mươi dặm trở lên.

Chu Tử Nương hướng về Chu Thắng Nam nói :

- Thắng Nam! Ngươi chỉ huy Hộ giá Song tướng cùng bốn cự khuyển do Khương Tử Du dẫn đường hãy ra đi đồng loạt giải quyết dứt mười hai người đó.

Chu Thắng Nam ngay lập tức ứng thanh :

- Dạ!

Chu Tử Nương lại gần giọng nói tiếp :

- Còn gia thuộc của người hướng đạo và hộ thợ săn đó cũng đừng bỏ sót.

- Dạ!

- Còn nữa, chú ý thanh lý hiện trường không để lưu lại một chút vết tích nào.

- Dạ!

Chu Tử Nương xua tay :

- Được, hãy mau chóng xuất phát!

Khương Tử Du ngờ ngạc nói :

- Phu nhân không điểm huyết đạo của tại hạ sao?

Chu Tử Nương cười nói :

- Khương Tử Du, tình hình vừa rồi ngươi đã nhìn thấy và hiểu ra được. Nơi đây bất cứ lúc nào thả một con chó ra thì đều cao minh hơn ngươi cả, ta còn sợ ngươi chạy thoát được sao?

Dừng một lát, lại thân nhiên cười nói :

- Nếu không tin, ngươi có thể thử chạy xem sao?

Khương Tử Du liền nói :

- Tại hạ không dám!

Chu Tứ Nương xua tay nói :

- Các ngươi nên đi đi!

- Dạ!

Đôi mắt theo Chu Thắng Nam dẫn đầu Hộ giá Song tướng, Khương Tử Du và bốn con cự khuyến mắt hút dần vào trong bóng đêm hun hút, Chu Tứ Nương liền quay về phía Lưu Tử Kỳ chỉ bảo :

- Lưu Tử Kỳ, Chính Phó tổng quản các ngươi giám sát và đốc thúc Đại Hoàng, Tiểu Hoàng thanh lý sạch hiện trường nơi đây không được để lưu lại một vết tích gì.

Lưu Tử Kỳ ứng thanh nói :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Chu Tứ Nương quay về phía Lữ Chính Anh, Chu Á Nam xua tay nói :

- Bọn ta quay về trước đi.

Lữ Chính Anh ngấp ngừng nói :

- Lệnh chủ, thuộc hạ cũng... muốn lưu ở lại giúp đỡ bọn họ thanh lý hiện trường.

Chu Tứ Nương không để ý, gật đầu nói :

- Cũng được!

Nói xong, dựa vào vai của ái nữ, thanh thoát đi vào trong vực núi.

Lúc này, tại hiện trường ngoại trừ Đại Hoàng, Tiểu Hoàng ra thì chỉ còn Lữ Chính Anh, Lưu Tử Kỳ và Vương Nhân Kiệt.

Từ lúc lọt vào Thiên Tâm cốc cho đến nay, như tình cảnh ba người sống với nhau mà không có người thứ tư ở bên cạnh có thể nói ít lại càng ít. Vì vậy, sau khi bọn họ nhìn bóng Chu Tứ Nương và Chu Á Nam mất hút dần vào bóng đêm Lữ Chính Anh liền thở dài một tiếng nói :

- Mấy tháng nay, bọn ta dường như là sống trong mộng cảnh vậy.

Vương Nhân Kiệt gượng cười nói :

- Chỉ mong đây là một giấc mộng đẹp!

Lữ Chính Anh thở dài nó :

- Xem tình cảnh này là hảo mộng hay là ác mộng, thật là khó nói!

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói :

- Đừng quên làm việc, bọn ta vừa làm vừa nói chuyện.

Bọn họ liền bắt tay vào thanh lý hiện trường, Lưu Tử Kỳ đầy ý vị nói :

- Ta lại cho rằng hoàn cảnh này vẫn không tồi tệ lắm, lúc này bọn ta ai cũng không cần nói gì, cũng không cần phải nghĩ ngợi gì, toàn tâm toàn lực luyện thành võ công mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Vương Nhân Kiệt cười nói :

- Chúng ta nói chuyện khác đi. Lưu huynh, huynh có suy nghĩ gì về Điện Bản đó không?

Lưu Tử Kỳ cười cười nói :

- Người này có võ công siêu tuyệt, so với nhị vị tiểu thư e rằng cũng không thua kém nhiều đâu.

Vương Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Lưu huynh ý của đệ là muốn nói về phương diện thái độ của y đó?

Lưu Từ Kỳ về mặt trở nên nghiêm nghị nói :

- Lão đệ hãy yên lặng để suy nghĩ chuyện đã qua, đừng bàn luận chuyện của người khác. Lúc này bọn ta tốt nhất hãy làm việc cho thật nhiều, nói ít thôi.

Vương Nhân Kiệt cười cười nói :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

* * * * *

Từ sau khi Điền Bàn lọt vào Thiên Tâm cốc, mối quan hệ giữa Chu Thắng Nam và Lữ Chính Anh hai người tựa hồ càng không êm dịu hơn. Nhưng Lữ Chính Anh lại không để ý đến điều này tất cả tinh thần sức lực của chàng đều gói gắm hết vào trong việc luyện võ, cho dù là Chu Á Nam trước nay đối với chàng rất là thân tình nhưng trong đầu của chàng không hề có chút huyền tưởng gì.

Ước chừng là một tháng sau tiết Đoan Ngọ, Chu Tứ Nương đột nhiên tuyên bố, ngoại trừ Hộ giá Song tướng và Chính Phó tổng quản vẫn do Chu Thắng Nam tiếp tục chỉ đạo luyện võ công, còn thì Lữ Chính Anh sẽ do chính phu nhân chỉ dạy để mau chóng đạt mục đích.

Đối với Lữ Chính Anh mà nói đây là một tin vui rất lớn.

Tại vì Lữ Chính Anh tuy tự cảm thấy công lực đang không ngừng tăng tiến nhưng tóm lại đã tiến bộ đến mức độ nào rồi lại vẫn không có cơ hội kiểm nghiệm, nên khiến chàng tự bản thân cũng không thể biết.

Bây giờ đã được Chu Tứ Nương thân tự chỉ giáo đó là chiều hướng tốt, điều đó biểu thị tất cả những gì của Chu Thắng Nam đã toàn bộ truyền hết cho chàng, nên cần phải tiến thêm một bước cao hơn nữa.

Nói kém đi, cho dù suy nghĩ này có gì đó lệch lạc không đúng thì bản thân khỏi phải mỗi ngày nhìn cái bộ mặt khắt khe lạnh lùng của Chu Thắng Nam và cái ánh mắt khó chịu của nàng thì tinh thần của chàng cũng đã được thoải mái lắm rồi.

Vì vậy bất luận là nhìn ở góc độ nào thì cái tin tức lúc này cũng đủ làm Lữ Chính Anh hưng phấn.

Buổi tối hôm đó, sau khi Chu Tứ Nương khảo sát qua qua công khóa của Lữ Chính Anh liền tán thưởng gật đầu nói :

- Trong bốn tháng ngắn ngủi đã có được thành tựu như vậy cũng đủ xem là kỳ tích rồi, chỉ là còn...

Dừng lại một lát, ánh mắt chăm chăm hỏi :

- Ngươi bản thân hiểu rõ kỳ tích này do đâu mà có chứ?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Đây đều là do đại tiểu thư chỉ giáo mà có.

Chu Tứ Nương cất lời nói :

- Không! Đây chỉ là một trong các nguyên nhân, ngoài ra còn có ba nguyên nhân chủ yếu khác. Ngươi có thể nghĩ ra hay không?

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói :

- Thuộc hạ ngu muội mong được Lệnh chủ minh thị.

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Thứ nhất đó là tư chất và thiên phú đặc biệt của ngươi, thứ hai trong lòng ngươi mang huyết hải thâm thù cần mẫn dụng công không ngơi nghỉ. Thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng hơn hết là ngươi trước giờ đang uống một loại linh dược chế tạo ở bản cốc Thiên Niên Thạch Khuẩn, ngoài ra thường xuyên ngủ ở Vạn Niên Ôn Thạch cũng là một trong các nguyên nhân.

Lữ Chính Anh lại ngơ ngác hỏi :

- Lệnh chủ, Thiên Niên Thạch Khuẩn là gì?

Chu Tứ Nương nói :

- Chính là cái món trồn lảng mà nhị tiểu thư chia cho ngươi ăn.

Lữ Chính Anh không khỏi đỏ mặt nói :

- Hóa ra Lệnh chủ đã sớm biết hết rồi.

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói :

- Nếu ta ngay những hành vi của mấy tiểu quý các ngươi mà cũng không rõ thì còn làm võ lâm bá nghiệp gì nổi nữa chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười, Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói tiếp :

- Ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, ta có đủ sức mạnh để khiến ngươi trong thời gian ngắn nhất trở thành một võ lâm cao thủ ít kẻ địch nổi, nhưng cũng đủ sức chỉ bằng một cái nhấc tay sẽ tiêu hủy ngươi ngay.

Lữ Chính Anh không hiểu rõ ý của đôi phương nói hoang mang chỉ biết dạ dạ.

Chu Tứ Nương gằn giọng nói :

- Còn tình ý của nhị tiểu thư đối với ngươi có thể là cao thâm như sơn hải, nếu có một ngày ngươi phụ lòng ta sẽ bỏ sống ngươi ra.

Vấn đề này Lữ Chính Anh cũng vẫn chỉ biết gật đầu dạ dạ mà thôi.

Chu Tứ Nương nhìn trừng nói tiếp :

- Bây giờ ta bắt đầu truyền cho ngươi võ công tâm pháp giai đoạn thứ hai, ngươi hãy chú tâm nghe lời...

* * * * *

Những ngày tháng căng thẳng trôi qua, trong nháy mắt là đã là tháng tám Trung Thu.

Có lẽ là thủ đoạn giết sạch đó của Chu Tứ Nương đã thu được hiệu quả như dự tính, trong vòng ba tháng từ tiết Đoan Ngọ đến cận tiết Trung Thu trong Thiên Tâm cốc lại không hề có một chút quấy nhiễu từ bên ngoài vào.

Buổi tối của tiết Trung Thu, trong Thiên Tâm cốc tổ chức một buổi yến hội linh đình xưa nay chưa bao giờ có. Yến hội linh đình này không phải ám chỉ nhân số đông, khung cảnh to lớn mà là chỉ không khí hòa hợp và thoải mái.

Tại vì trong yến hội này, Chu Tứ Nương lần đầu tiên phá bỏ giới hạn chủ nô không phân chức vị ngồi chung một bàn, về mặt lạnh lùng của phu nhân lần đầu tiên nở một nụ cười thật sự cởi mở.

Còn về nhân số của buổi yến tiệc linh đình này tính từ mẫu nữ Chu Tứ Nương tính ra, sau đó là Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quản và Lữ Chính Anh, Điền Bân còn chưa phong chức, còn có Khương Tử Du thân phận vẫn còn đang bị cầm nhốt, tổng cộng mười người. Rượu uống được lưng lỳ, Chu Tứ Nương mỉm cười đưa ly lên nói :

- Mời chư vị cạn ly, ta có chuyện trọng đại cần tuyên bố.

Sau khi mọi người đã cạn ly, Chu Tứ Nương mới nghiêm mặt nói :

- Chư vị, bắt đầu từ ngày mai, Thiên Tâm cốc tạm thời phong bế một thời gian.

Chu Á Nam cười hỏi trước tiên :

- Nương mẫu, bọn ta sắp tẩu xuất giang hồ sao?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Nói một cách chính xác, thì là Lệnh chủ ta đây chính thức chấp hành chức vụ.

Chu Á Nam vỗ tay cười nói :

- A! thật là tuyệt!

Chu Tứ Nương nhìn Lưu Tử Kỳ nói :

- Chính Phó tổng quản các ngươi sau khi tiệc tàn, lập tức xuất phát, đi đến thôn trấn gần nhất thuê mướn một trăm đám phu, thuê bao một chiếc thuyền trực chỉ Hạ Khẩu.

Lưu Tử Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Lệnh chủ, còn những con cự khuyển cũng phải mang đi chứ?

Chu Tứ Nương nói :

- Đương nhiên phải mang theo.

Lưu Từ Kỳ nói :

- Vậy thì cần gì phải thuê thuyền lớn, mà thuyền lớn thì phải đến Bảo Khánh phủ mới có.

Chu Tứ Nương nghĩ ngợi nói :

- Nếu đi bằng đường bộ đến Bảo Khánh mang theo mấy con vật này có làm kinh hãi thế tục cũng là chuyện thứ yếu, nhưng về phương diện quản lý quả thật bất tiện. Ta thấy chi băng ở Long Đàm thuê nhiều thuyền nhỏ, sau khi đó đến Bảo Khánh sẽ đổi thuyền lớn thì thỏa đáng hơn.

Lưu Từ Kỳ gật đầu nói :

- Sở kiến của Lệnh chủ rất hay.

Chu Thảng Nam hỏi tiếp :

- Nương mẫu, nghe nói Hạ Khẩu là một nơi rất phồn hoa phải không?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Không sai! Hạ Khẩu không những là một nơi rất phồn hoa hơn nữa địa điểm thuận lợi giao thông thủy lục giao nhau là một nơi rất thích hợp cho võ lâm bá chủ dừng chân đóng quân.

Lưu Từ Kỳ nhíu mày nói :

- Đại Hoàng, Tiểu Hoàng và cự khuyển của chúng ta sau khi đến Hạ Khẩu nhất thời không dễ tìm được một nơi trú chân.

Chu Tứ Nương cười bí hiểm nói :

- Điều này ta đã sớm có sự sắp xếp không cần ngươi phải lo lắng.

Chu Thảng Nam nhíu mày nói :

- Nương mẫu, có một câu hỏi mà tiểu nhi không biết có nên nói hay không?

Chu Tứ Nương cười nói :

- Trước mặt ta còn có gì mà không thể nói được chứ?

Chu Thảng Nam ánh mắt sâu thẳm nói :

- Nương mẫu, ý của hải nhi là nói về phương diện nhân thủ của bọn ta, tựa hồ quá ít.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Muốn dựa vào mười người bọn chúng ta để thống trị toàn bộ võ lâm đó là điều không thể được, nhưng vấn đề này trước đây ba năm ta đã có sự sắp xếp cho chúng ta.

Chu Á Nam cười nói :

- Nương, nương mẫu quả thật là bí mật.

Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Nhưng ta một chút cũng không cảm thấy điều đó.

Dừng một lát, lại nghiêm mặt nói tiếp :

- Sự việc đã quyết định như vậy, từ nơi đây xuất phát đi một mạch đến Hạ Khẩu, mọi chuyện lớn nhỏ đều do Lưu tổng quản tuân theo mệnh lệnh của đại tiểu thư, toàn quyền xử lý.

Lưu Từ Kỳ cung kính nói :

- Tại hạ tuân mệnh!

Chu Thảng Nam ngạc nhiên nói :

- Nương mẫu, lẽ nào nương mẫu không quản lý công việc sao?

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Một mình ta đi đường bộ.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Nương, tại sao nương mầu muốn đi đường bộ một mình?

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Ngươi đừng hỏi nhiều, hãy lo giúp cho tỷ tỷ của ngươi đi áp tải theo thuyền là được rồi.

Tiếp đó đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Ngươi biết chỗ của Tổng đà Tây Môn Nhuệ chứ?

Lưu Từ Kỳ liền giành lời đáp thay :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, Tổng đà của Tây Môn Nhuệ nằm ở Ác Hồ câu cách đây ngoài trăm dặm.

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Ta không hỏi ngươi.

Lưu Từ Kỳ vội vàng bật cười biết lỗi nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, vì Chính Anh không biết nơi đó vì vậy thuộc hạ mới thay cho y trả lời.

- Ngồi xuống!

Chu Tứ Nương nhìn Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Bây giờ ngươi đã biết rồi chứ?

Lữ Chính Anh trả lời :

- Dạ, đã biết rồi.

Chu Tứ Nương gằn giọng nói :

- Vậy thì ta ra lệnh cho ngươi đi tới Tổng đà của Tây Môn Nhuệ.

Lữ Chính Anh bất giác đôi mắt lóe lên những vẻ khác thường :

- Có phải là muốn tại hạ đi giết tên Tây Môn Nhuệ đó?

- Không!

Chu Tứ Nương vội nói :

- Ta biết Tây Môn Nhuệ là sát phụ thù nhân của ngươi, ta cũng chủ trương ân báo ân, thù báo thù. Nhưng lúc này ta vẫn còn muốn lợi dụng Tây Môn Nhuệ nên không cho phép ngươi giết hắn.

Lữ Chính Anh thất vọng hỏi :

- Lệnh chủ, đến bao giờ mới giết tên lão tặc đó?

Chu Tứ Nương nói :

- Đợi sau khi đã lợi dụng hắn xong rồi ta sẽ nói cho ngươi.

Lữ Chính Anh bối rối gật đầu nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Chu Tứ Nương nhin không được cười nói :

- Tuân cái mệnh gì? Ta vẫn còn nói chưa hết.

Tiếp đó, nghiêm mặt nói :

- Người truyền đi Thất Sát lệnh của ta, lệnh cho Tây Môn Nhuệ với thân thể Nam Thất Tinh Lục lâm Minh chủ của y, tán phát võ lâm thiếp chia ra thông báo các môn, các phái trong thiên hạ võ lâm và vô môn vô phái hắc bạch lưỡng đạo quần hào vào Nguyên Đán năm sau về tề tụ ở Hạ Khẩu bốn Lệnh chủ hành cung chờ sai khiến.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt trả lời :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ!

Chu Tứ Nương nói :

- Còn về lệnh bài Thất Sát lệnh trước khi xuất phát ta sẽ giao cho ngươi.

Lữ Chính Anh cung kính vâng dạ. Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói tiếp :

- Nhớ lấy, ngoại trừ không thể giết Tây Môn Nhuệ ra thì ngươi có thể tận dụng mọi thủ đoạn bức ép Tây Môn Nhuệ đều được cả.

Lời nói này tóm lại khiến cho Lữ Chính Anh vốn đã thất vọng, nay tinh thần trở nên phấn chấn, liên tục đáp :

- Dạ! Dạ!

Lưu Tử Kỳ hướng về Chu Tứ Nương bối rối nói :

- Lệnh chủ, thuộc hạ có... có một thỉnh cầu, mong... mong Lệnh chủ thành toàn.

Chu Tứ Nương điềm nhiên nói :

- Có lời gì thì hãy mau nói ra.

Dạ! Lưu Tử Kỳ tràn ngập hy vọng nói: việc liên quan đến hành động ở Tổng đà của Tây Môn Nhuệ xin Lệnh chủ giữa thuộc hạ và Vương Nhân Kiệt hai người phái một người đi cùng với Lữ Chính Anh.

Chu Tứ Nương lạnh lùng hỏi :

- Tại sao?

Lưu Tử Kỳ cung kính nói :

- Bẩm Lệnh chủ vì Lữ Chính Anh võ công tuy đã thành tựu, nhưng không có chút kinh nghiệm giang hồ nào...

Chu Tứ Nương lạnh lùng cất lời nói :

- Kinh nghiệm giang hồ cần thiết phải do chính bản thân mình tìm ra thì mới quý giá. Chuyện này không cần phải bàn.

Lữ Chính Anh cũng nghiêm mặt nói :

- Xin Lưu bá bá cứ an tâm tiểu nhi sẽ cẩn thận.

Chu Á Nam cười nũng nịu nói :

- Nương mẫu, hãy cho tiểu nhi đi theo y.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Ngươi vốn chưa bao giờ bước ra khỏi cửa cả, lẽ nào kinh nghiệm giang hồ của ngươi lại hơn Lữ Chính Anh hay sao?

Chu Á Nam vẫn cười nũng nịu nói :

- Nương mẫu, có hai người chung với nhau thì cũng dễ bảo vệ cho nhau hơn.

Về mặt Chu Tứ Nương trở nên nặng nề nói :

- Không được! Ngươi tốt hơn nên ngoan ngoãn giúp đỡ cho tỷ tỷ của ngươi đi áp tải thuyền.

Chu Á Nam cong môi ứ một tiếng. Trong không trung chợt vang lên một tiếng kêu của chim đại bàng nghe chói tai.

Để tiện cho việc thưởng nguyệt, bữa tiệc rượu của bọn họ được tổ chức ngay giữa thung lũng. Lúc này trời đã tối khuya, trăng đậm không thấy tí mây, trăng sáng hiếm sao tầm nhìn rộng lớn rõ ràng.

Sau khi bọn họ nghe thấy tiếng kêu chói tai của chim đại bàng đó không hện mà cùng nhất tề ngược mắt nhìn theo tiếng kêu, thì thấy ở trên cao trăm trượng ngoài có một con chim đại bàng xanh không lồ đang bay lượn vòng.

Tình huống này khiến cho Chu Á Nam buột miệng kêu lên :

- A! Một con chim lớn quá!

Lữ Chính Anh thì lại ơ lên một tiếng nói :

- Bên trên còn có người.

Chu Tứ Nương cũng ồ lên một tiếng nói :

- Không sai! Đó là một nam nhân mặc thanh y...

Lời nói chưa dứt, người ở trên lưng của con chim đại bàng đó phát ra một tiếng cười lớn sang sảng nói :

- Không ngờ nơi Tuyệt Phong sơn này lại có động thiên phủ địa như thế này, đêm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt.

Chu Tứ Nương lặng im ngẩng đầu chăm chú nhìn không nói gì.

Người ở trên lưng đại bàng lại cười lớn nói :

- Địa linh nhân kiệt người có thể sống ở nơi thế ngoại đảo nguyên này tất phải là tuyệt đại cao nhân.

Lúc này Chu Tứ Nương mới cất giọng cười nói :

- Các hạ cười linh cảm, ngự mây gió xuất nhập tự tại, nghỉ ngơi tùy ý. Tường trần thế dù có cao nhân cũng cao không hơn được các hạ đâu.

Người ở trên lưng đại bàng ha hả cười lớn nói :

- Phu nhân quá khen! Tại hạ chỉ là kẻ tục nhân, chẳng qua tiết Trung Thu gặp các tuyệt đại cao nhân ở thế ngoại đảo nguyên đây cũng muốn học làm sang một phen, không biết phu nhân có thể thưởng cho một cốc mỹ tửu được không?

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Nơi đây là thế ngoại đảo nguyên cũng là long đàm hồ huyết. Chỉ cần người có gan lớn, thì cứ việc xuống dưới đây.

Người ở trên lưng đại bàng ha hả cười lớn nói :

- Phu nhân không cần phải khách tướng, tại hạ đã nhập bảo sơn há có thể tay không mà quay về hay sao. Vì vậy, cho dù nơi đây là long đàm hồ huyết tại hạ cũng phải xông vào thôi.

Dứt lời, con chim đại bàng xanh thu cánh bỏ nhào xuống, lúc cách đất mười trượng ngoài thì một bóng người nhảy nhẹ xuống mặt đất cùng lúc con chim đại bàng xanh lại sải cánh bay vút lên cao, bay lượn vòng ở trên đỉnh thung lũng.

Người từ trên lưng chim đại bàng nhảy xuống đó là một vị thanh y văn nhân sắc mặt võ vàng gầy guộc có ba chòm râu dài, niên kỷ tối đa không quá tứ tuần.

Thanh y văn nhân vừa mới đáp nhẹ xuống đất, Chu Tứ Nương liền mỉm cười nói :

- Dừng khí của các hạ thật đáng phục. Lâm Trung thưởng cho người này một ly mỹ tửu!

- Dạ!

Lâm Trung liền tiện tay vung một cái, cái ly rượu còn thừa rượu lại nửa ly ở trước mặt liền lập tức bay thẳng về phía thanh y văn nhân, rồi điềm nhiên nói :

- Rượu còn thừa nửa ly, không được tôn kính cho lắm, mong các hạ bỏ qua cho.

Lời vừa dứt, ly rượu đã bay đến trước mặt văn nhân.

Thanh y văn nhân mỉm cười nói :

- Đa tạ sự ban thưởng hậu hi!

Vừa nói, bàn tay phải đưa lên tiếp lấy ly rượu.

Nhưng ly rượu mới vừa lọt vào tay thì sắc mặt liền biến đổi, lão đảo bật lùi ra phía sau năm bước mới gắng gượng giữ vững tay chân ổn định, rượu thừa ở trong ly cũng gần như trào ra ngoài hết.

Khoảng cách giữa Lâm Trung và thanh y vẫn nhân ít nhất cũng hơn ba trượng, với một khoảng cách như vậy chỉ với một ly rượu bay lướt nhẹ có thể chấn lui thanh y vẫn nhân đó thì sự cao minh của thân thủ Lâm Trung cũng không khó tưởng thấy.

Sắc diện của thanh y vẫn nhân vẫn còn chưa hồi phục được. Chu Tứ Nương ánh mắt lạnh lùng nhìn trừng trừng nói :

- Ngươi có phải đến từ Vô Định bảo.

Thanh y vẫn nhân ngơ ngác :

- Phu nhân làm sao biết được?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Đương nhiên biết thôi!

Vừa dứt lời, trừng mắt hỏi :

- Ngươi ở Vô Định bảo nhận chức vụ gì?

Thanh y vẫn nhân giống như một con gà trống thiên bại, mặt tinh thần gượng cười nói :

- Không giấu gì phu nhân...

Chu Tứ Nương lạnh lùng cắt lời nói :

- Gọi là Lệnh chủ.

Thanh y vẫn nhân này xem như là kẻ thức thời, có thể là thủ pháp kính từ vừa rồi của Lâm Trung đã làm cho y nhụt chí run sợ, lúc này y trở nên vô cùng nhu thuận vội vàng sửa lời nói :

- Dạ, dạ... không giấu gì Lệnh chủ tại hạ vừa mới gia nhập Vô Định bảo, vẫn còn chưa nhận chức vụ.

Chu Tứ Nương giương mắt hỏi :

- Ngươi tới đây là có ý gì chứ?

Thanh y vẫn nhân gật đầu nói :

- Đúng vậy, tại hạ đến đây là vì muốn thám sát những người của Vô Định bảo mất tích ở nơi này, có thể dò ra đầu mối mới có thể theo đó mà lưu dụng.

Chu Tứ Nương từ sắc mặt giọng nói của đối phương đã đoán định lời nói không giả vì thế thần sắc ôn hòa dần nói :

- Vận khí của ngươi không xấu, nhiệm vụ lần này xem như là hoàn thành cũng là ngoại nhân đầu tiên có thể sống sót rời khỏi Thiên Tâm cốc.

Thanh y vẫn nhân ngạc nhiên hỏi :

- Lễ nào những người mất tích đó đều có quan hệ với Lệnh chủ?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Không sai.

Thanh y vẫn nhân nói :

- Những người đó đi đâu cả?

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Đều giết sạch cả rồi! Vì vậy, ta mới nói ngươi là ngoại nhân đầu tiên sống sót rời khỏi Thiên Tâm cốc.

Nghe thấy bản thân mình đã không còn nguy hiểm nữa, thần thái của thanh y vẫn nhân đã bình thần trở lại, y liền chau mày nói :

- Lệnh chủ khai ân, tha chết cho tại hạ, chắc hẳn còn có ý khác?

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Đúng vậy, có hai chuyện muốn nhờ người giúp, thứ nhất mang con chim đại bàng xanh mà người cười đỏ phụng hiến cho ta, để thay cho việc đi bộ.

Thanh y văn nhân liên tục gật đầu nói :

- Không có vấn đề gì, chim đại bàng đã được thuần phục chỉ cần tại hạ dặn bảo nó vài câu là được.

- Vậy ta xin đa tạ trước...

Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Ta cũng sẽ không lấy không vật của người đâu.

Tiếp đó nhìn Lưu Tử Kỳ nói :

- Lưu tổng quản, một lát hãy thưởng cho y minh châu hai viên, một đôi bạch ngọc bích.

Lưu Tử Kỳ gật đầu cung kính nói :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Có lẽ là do đã có được linh cảm nên tâm tình của Chu Tứ Nương rất là cởi mở, nhìn thanh y văn nhân cười hỏi :

- Người có muốn phục vụ cho ta không?

Thanh y văn nhân vội vàng cười nịnh :

- Lệnh chủ như có điều gì sai khiến có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng tại hạ cũng không từ.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Vậy thì ta muốn người trở về lại Vô Định bảo, thay ta âm thầm giám sát tất cả mọi hoạt động trong bảo.

Thanh y văn nhân ngơ ngác :

- Lệnh chủ, chuyện này có điểm không thỏa đáng, sinh mạng của tại hạ không tiếc gì chỉ e làm hỏng đại sự của Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương cắt lời hỏi :

- Lời nói này là ý gì?

Thanh y văn nhân gượng cười nói :

- Lệnh chủ thử nghĩ, tại hạ lần này đã lần ra manh mối, nhưng những người trước đây không một ai sống sót trở về duy chỉ có tại hạ là an toàn trở về, huống hồ con linh cầm lại bị giữ lại Bảo chủ Vô Định bảo làm sao có thể tin tưởng lời nói của tại hạ được.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Người cố nhiên là có lý nhưng ta đã có sự sắp đặt, chẳng qua sự sắp đặt này người phải chịu ít nhiều gian khổ.

Thanh y văn nhân gượng cười nói :

- Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Lệnh chủ giao phó, tại hạ có phải chịu gian khổ thì cũng chẳng hề gì!

Chu Tứ Nương cười nói :

- Nói thì nghe rất hay, nhưng không biết có bao nhiêu là thành ý chứ?

Thanh y văn nhân nghiêm túc nói :

- Tại hạ hoàn toàn một tâm chí thành.

- Vậy thì...

Chu Tứ Nương nhìn y phát tay nói :

- Ngươi đến đứng trước mặt ta đây!

Thanh y vẫn nhân có hơi do dự bối rối đi đến trước mặt Chu Tứ Nương, mỉm cười hỏi :

- Lệnh chủ có điều gì dạy bảo?

Chu Tứ Nương thân nhiên cười nói :

- Chính là chuyện thứ hai mà ta nói vừa rồi, muốn ngươi giúp đỡ.

Đứt lời tay liền đưa lên, một tiếng thét thảm thiết vang lên cánh tay trái của thanh y vẫn nhân đã bị Chu Tứ Nương bẻ đứt lia. Phu nhân bình thân ném đoạn tay gãy đứt đi sang một bên, nhìn Lưu Từ Kỳ cười cười nói :

- Lưu tổng quản, cầm máu bôi thuốc cho y.

Lưu Từ Kỳ thầm muốn kêu lên: “Ác độc quá!”

Nhưng miệng lại liên tục cung kính nói :

- Dạ, dạ...

Võ công của thanh y vẫn nhân này rõ ràng không thấp hơn huynh đệ họ Lâm trước khi làm Hộ giả Song tướng mà trước đây là Thanh Thành song oái, cho dù tình huống lúc này có xảy ra quá bất ngờ và cho dù thân thể y đau đớn đến run cả người, hàm răng nghiến siết lại nhưng y ngoại trừ tiếng la đau đớn lúc ban đầu, còn sau đó thì cho dù là một tiếng rên nhỏ cũng không có, hơn nữa tự mình hành vận khí bế huyệt kèm nén huyết dịch lại cơ hồ muốn vọt bắn ra bên ngoài.

Chu Tứ Nương tán thưởng gật đầu nói :

- Thật không hổ danh một hán tử.

Tiếp đó, mới chăm chú hỏi :

- Ngươi có biết chuyện Vương Tá chặt tay không?

Thanh y vẫn nhân gật đầu trả lời :

- Biết, cũng đã hiểu rõ ý của Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Vậy thì tốt, ngươi hãy lắng nghe đây: Khi Bảo chủ Vô Định bảo nghi ngờ ngươi tại sao không chết thì ngươi nói là chặt tay thế đầu, đại tội truyền lệnh nên tạm thời được miễn chết.

Thanh y vẫn nhân liền hỏi :

- Lệnh chủ muốn tại hạ truyền lại mệnh lệnh gì?

- Đó là Thất Sát lệnh.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Đồng thời, ngươi truyền cho lão tặc đó hai câu: Mười sáu năm trước, món nợ máu Ấp Thúy lâu đã đến lúc phải thường hoàn.

Thanh y vẫn nhân ngờ ngác nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ.

Chu Tứ Nương lạnh lùng :

- Từ nay trở đi, hãy cái xưng là thuộc hạ.

Thanh y vẫn nhân vội vàng nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Chu Tứ Nương nhìn cái tay gãy đứt của thanh y vẫn nhân đã được Lưu Từ Kỳ băng bó lại, mỉm cười nói :

- Người tuy đã gãy mất một tay, nhưng ta bảo đảm võ công của người có thể nội trong ba tháng ít nhất có thể tăng cường thêm một bậc.

Thanh y vẫn nhân cúi người thì lễ nói :

- Đa tạ Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương hướng mắt về phía Chu Thắng Nam nói :

- Thắng Nam lấy ra Thất Sát lệnh Bài đọc lớn Thất Sát Luật Lệnh lên.

- Dạ! Chu Thắng Nam lấy từ trong ngực ra một miếng ngân bài dài khoảng bốn tấc, rộng khoảng ba đốt ngón tay, mặt chính khắc ba chữ lớn màu đỏ huyết “Thất Sát lệnh”, mặt sau có bảy tám hàng chữ nhỏ màu đỏ nâng lên cao giọng đọc lớn lên :

- Nhất, kẻ ngỗ nghịch bất hiếu, nghịch luân phạm thượng, Sát! Nhị, kẻ che trên lừa dưới, ức hiếp lương dân, Sát! Tam, kẻ tham ô bán chức, ngồi không ăn bám, Sát! Tứ, kẻ vi phạm luật lệ, làm hại giang hồ, Sát! Ngũ, kẻ xáo ngôn lệnh sắc, qua sông phá cầu, Sát! Lục, kẻ ăn cháo đá bát, quên tình vong nghĩa, Sát!

Thất, bất phục chi huy, ngang bướng ương ngành, Sát!

Lữ Chính Anh vừa nghe vừa thầm nghĩ: “Sáu điều đầu, giết thì có lý, điều cuối cùng hơi quá quắt...”

Chu Thắng Nam đọc xong, Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Giao lệnh bài cho y!

Thanh y vẫn nhân sau khi nhận bài từ tay Chu Thắng Nam, Chu Tứ Nương lại lạnh lùng nói :

- Lệnh bài này giao cho tên lão tặc Thuần Vu Khôn đó, bây giờ người hãy gọi con chim đại bàng xanh lại, ngày mai bọn ta sẽ lên đường.

- Dạ! Thanh y vẫn nhân ứng thanh.

Chu Thắng Nam liền cười cười nói :

- Nương! Nương mẫu còn chưa hỏi y tính danh là chi nữa!

Chu Tứ Nương liền bắt giác buột miệng nói :

- Ô đúng rồi, tính danh người là chi?

Thanh y vẫn nhân cung kính nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, thuộc hạ Qua Vinh Bình.

Chu Tứ Nương cất lời tự nói :

- Qua Vinh Bình? Có phải là Qua Vinh Bình đại hiệp Đại Mạc Thần Điều không?

Vừa nghe Chu Tứ Nương biết được danh hiệu của mình, về mặt Qua Vinh Bình lộ vẻ đắc ý liền vội vã gật gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy... không dám nhận danh xưng đại hiệp.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Xem ra, ta thật là hồ đồ, kỳ thật vừa rồi khi ta nhìn thấy con chim đại bàng xanh đó ta phải liên tưởng ngay là người, tại vì trong đương đại võ lâm, người dùng chim đại bàng để di chuyển thì không nhiều lắm.

Những lời nói của Chu Tứ Nương thật sự là những lời thật tình, danh hiệu Đại Mạc Thần Điều Qua Vinh Bình so với huynh đệ họ Lâm, Thanh Thành song oai thì vang lừng hơn nhiều.

Qua Vinh Bình tựa hồ cũng quên mất nỗi đau đớn của cánh tay gãy đứt, về mặt tươi, cười nói :

- Lệnh chủ quá khen, thuộc hạ thâm cảm vô cùng.

Về mặt Chu Tứ Nương trở nên nghiêm túc nói :

- Con người ta đây, không dễ gì hầu hạ đâu nhưng chỉ cần người biết vâng lời có thể hoàn thành nhiệm vụ mà ta giao cho thì ta sẽ không bạc đãi người đâu.

Qua Vinh Bình cười khiêm nhường nói :

- Dạ, dạ thuộc hạ xin ghi nhớ.

Ánh mắt Chu Tử Nương hướng về phía Chính Phó tổng quản và Lữ Chính Anh gần giọng nói :

- Ba người các người lập tức xuất phát, thuộc hạ của Thất Sát lệnh chủ xuất thủ tuyệt đối không được nương tay.

Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt vội vàng liên tục gật đầu. Chu Tử Nương lại nghiêm mặt nói :

- Còn nữa, kẻ cần giết cố nhiên phải giết, nhưng đừng quên bọn ta là kẻ hiệp nghĩa, tùy lúc chú ý tế khốn phò nguy hành hiệp trượng nghĩa.

Lữ Chính Anh không khỏi trầm thờ dài một tiếng, trầm nghĩ: “Chỉ cần người cũng thừa nhận là người trong con đường hiệp nghĩa, chuyện sau này thì sẽ dễ dàng hơn”.

* * * * *

Ác Hồ câu nằm ở phía tây của Tuyết Phong sơn trong huyện Hội Đồng.

Theo tên mà suy ra, thì đó là một mạch núi vô cùng hiểm trở, dễ thủ khó công.

Cũng do vì sự hiểm trở của nó mà Nam Thất Tinh Lục lâm Tổng đà chủ Tây Môn Nhuệ mới chọn nó làm nơi đóng đô chỉ huy của Tổng đà.

Ngoài Ác Hồ câu, ước khoảng nửa dặm lộ trình là một tiểu trấn có khoảng một trăm hộ, gọi là Ác Hồ câu.

Do tiểu trấn này là một nơi giao thông xung yếu, lại gần sát hang ổ của bọn cường đạo vì vậy mà rõ ràng là phồn vinh khác thường.

Điều này đương nhiên có nguyên nhân đặc biệt của nó, thứ nhất bọn cường đạo không bao giờ ăn cỏ trong ổ, vì vậy tuy ở trong hang ổ của bọn cường đạo nhưng lại an toàn vô cùng. Thứ hai, cuộc sống của bọn cường đạo là cuộc sống lang bạt kỳ hồ, lưỡi đao luôn rướm máu, tiền bạc đến rất dễ mà đi cũng rất mau.

Do những nguyên nhân trên mà tiểu trấn này trở thành nơi hưởng thụ của bọn cường đạo.

Lúc này sau tiết Trung Thu, là thời điểm hoàng hôn của ngày thứ ba.

Một thanh niên mặt mày bặm đầy cát bụi, ăn mặc lôi thôi lếch thếch chậm rãi đi vào tiểu trấn Ác Hồ câu.

Trên lưng đeo một túi vải bọc rách, vai khoác một cây trường kiếm, vừa bước vào phố ánh mắt hiếu kỳ liên quan sát dò dẫm hai bên.

Thanh niên này, chính là Lữ Chính Anh mang sứ mạng trọng đại đi đến Tổng đàn của Tây Môn Nhuệ.

Còn về việc ăn mặc của chàng lúc này không phải là do cố ý phục trang như vậy, tại vì thật ra là vào tám tháng trước đây lúc thoát ra khỏi Quý Môn Quan vốn không mang theo một món gì cả, mà ở Thiên Tâm cốc không có phục trang của nam nhân, mà y phục mấy tháng này đều là những bộ áo mùa đông mà bọn họ vốn có nay họ may sửa lại mà thành.

Tiểu trấn Ác Hồ câu này đất đai tuy nhỏ, lại là nơi ngọa hổ tàng long chính cống tam giáo cửu lưu, có đủ mọi hạng người, vì vậy hạng người ăn mặc lôi thôi, không giống ai như Lữ Chính Anh đây đi trên phố cũng không có ai cảm thấy kỳ quái cả.

Lữ Chính Anh bước vào phố, ngắm nghía một lát, ngay sau đó liền hướng về một thanh y hán tử bên lề đường chấp tay nói :

- Xin thỉnh giáo vị đại thúc đây được không ạ?

Thanh y hán tử ngơ ngác nói :

- Lão đệ này có gì kiến giáo?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Thỉnh vấn đại thúc trong tiểu trấn này có gian hàng quần áo nào không?

Thanh y hán tử liên tục gật đầu nói :

- Có, có!

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Cũng có bán ngựa chứ?

- Có!

Thanh y hán tử bật cười ha hả nói :

- Chỉ cần trong túi của lão đệ có tiền bạc, thì dù có muốn mua hoàng hoa khuê nữ thì cũng có thể mua được ngay.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đa tạ đại thúc! Tiểu khả còn có chút chuyện thỉnh giáo.

Thanh y hán tử cười cười nói :

- Đừng lo, có điều gì muốn hỏi xin cứ nói.

Lữ Chính Anh liền hạ giọng hỏi :

- Thỉnh vấn đại thúc, nơi đây cách Tổng đà của Tây Môn Tổng trại chủ còn bao xa?

Thanh y hán tử lúc này mới nhủ mảy lại, sau lúc quan sát một lượt Lữ Chính Anh mới hỏi ngược lại :

- Lão đệ muốn đến Tổng trại à?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Thanh y hán tử hỏi tiếp :

- Để làm gì?

Lữ Chính Anh liền nói :

- Tiểu khả cùng với đương gia Tây Môn Tổng trại chủ có mối quan hệ thân thuộc nên đến cậy nhờ.

Thanh y hán tử ồ lên một tiếng, rồi lại quan sát một lượt Lữ Chính Anh rồi mỉm cười nói :

- Hóa ra là người thân thích của Tây Môn Tổng trại chủ, tại hạ thật thất kính.

Tiếp đó, vẻ mặt trở nên nghiêm túc nói :

- Tổng trại ở cách đây không đầy hai dặm, nhưng tại hạ khuyên lão đệ, tốt hơn hãy để ngày mai đi thì thích hợp hơn nữa.

Lữ Chính Anh bất giác buột miệng hỏi :

- Tại sao?

Thanh y hán tử nói :

- Nguyên nhân rất nhiều.

Tiếp đó, y liền đưa tay chỉ một quán anh tửu lâu cách không xa, cười nói :

- Quán anh tửu lâu đó là tửu lâu kiêm quán trọ hào hoa nhất của bản trấn cũng là nhà khách của Tổng trại, đêm nay lão đệ nên nghỉ ngơi ở đó, ngày mai hãy đi vào trong tửu lâu, lão đệ nói rõ thân thế và ý định, bọn họ tất sẽ tiếp đón thỏa đáng, đồng thời lão đệ cũng có thể biết tại sao đêm nay không tiện đi Tổng trại.

Lữ Chính Anh mỉm cười cúi người nói :

- Đa tạ thúc thúc chỉ bảo, tiểu khả xin cáo từ.

Có lẽ tại vì quán anh tửu lâu là nơi tiếp khách của Tây Môn Nhuệ, lúc Lữ Chính Anh đến trước tửu lâu tên tiểu nhị đứng ở cửa quán liền hướng về phía Lữ Chính Anh tươi cười hỏi :

- Khách quan muốn trú ngụ, hay là uống rượu?

Lữ Chính Anh điềm nhiên nói :

- Trời đã tối rồi, ta không trú lại còn đi đâu nữa chứ?

Tên tiểu nhị liền cười trừ khom người nói :

- Dạ, dạ... tiểu tử thất ngôn, khách quan thứ lỗi.

Lữ Chính Anh vừa bước tới vừa hỏi :

- Có phòng hay không?

Tên tiểu nhị vội vàng nói :

- Có, có!

- Ta muốn phòng tốt nhất.

- Các phòng của bốn quán đều là hạng tốt cả.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Ngươi nếu ăn nói không chân thật coi chừng ta sẽ báo lại cho Tây Môn Tổng trại chủ đấy.

Lời nói này đã tỏ rõ chàng biết rõ từ lâu này là nhà khách của Tây Môn Nhuệ Tổng trại, có biết rõ là nhà khách của Tây Môn Nhuệ mới ở trước mặt thuộc hạ của hắn mà gọi thẳng tên Tây Môn Nhuệ.

Vì vậy, giọng nói của Lữ Chính Anh vừa dứt, tên tiểu nhị liền quan sát thật kỹ Lữ Chính Anh rồi nhú mày lại hỏi :

- Tôn giá là...

Lữ Chính Anh cất lời cao giọng nói :

- Ta không nói với ngươi hãy kiếm phòng cho ta rồi hãy hay.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Như hoa tựa ngọc

Tên tiểu nhị liền cung kính nói :

- Xin khách quan đi theo tiểu tử.

Kẻ làm cái nghề tiểu nhị phải rất là nhanh nhẹn, mà tiểu nhị này so với các tiểu nhị khác thì lại càng tỏ ra nhanh nhẹn hơn.

Nhờ vào sự nhanh nhẹn, nhờ vào sự duyệt lịch, tuy vẫn còn chưa có thể đoán chắc Lữ Chính Anh thân phận như thế nào nhưng y cũng đã xác định Lữ Chính Anh tất phải là một người có lai lịch không tầm thường.

Cũng vì như vậy y vì không muốn bị xử thiệt sau này nên giao một gian phòng tốt nhất trong nhà khách cho Lữ Chính Anh.

Lúc Lữ Chính Anh lặng lẽ quan sát sự trang trí hào nhoáng trong gian phòng, tiểu nhị khom người nói :

- Khách quan mẫn ý với gian phòng này chứ?

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- Ở một địa phương như vậy cũng đành phải ở tạm qua vậy!

Tiểu nhị gượng cười nói :

- Khách quan, đây là gian phòng dùng để chiêu đãi khách đặc biệt, nếu không tin tiên sinh có thể hỏi Tổng đương gia của chúng tôi.

Lữ Chính Anh lại hừm một tiếng :

- Không cần hỏi, ta tin người.

Nói xong, liền gỡ túi vải trên vai và trường kiếm xuống cúi đầu quan sát chính bản thân mình, rồi mỉm cười nói :

- Tướng dạng của ta mà ở trong gian phòng này, quả thật cũng hơi không tương xứng cho lắm.

- Nào, nào, khách quan quá khiêm tốn.

- Những lời ta nói là thật ở trong lòng ta nghĩ.

Lữ Chính Anh nói xong, liền lấy từ trong ngực ra một lá vàng nhét vào trong tay của đối phương nói :

- Với cách nhanh nhất, hãy mua cho ta hai bộ quần áo gồm cả nội y, giày vớ và một túi xách, chất liệu phải tốt nhất. Còn về lớn nhỏ, dài ngắn người ước lượng thân hình của ta mà chọn cho vừa?

Tiểu nhị vợ vàng nói :

- Dạ, dạ, tiểu tử sẽ đi làm ngay.

Lữ Chính Anh nói :

- Còn nữa hãy chuẩn bị cho ta một con ngựa khỏe mạnh đi đường dài, cũng phải chọn một con tốt nhất giá tiền bao nhiêu ta không tính đến.

Tiểu nhị vợ vàng gật đầu nói :

- Tiểu tử xin ghi nhớ.

Lữ Chính Anh nói :

- Quần áo lập tức phải có còn ngựa thì để sáng sớm mai, làm tốt ta sẽ trọng thưởng.

Tiểu nhị tươi cười nói :

- Dạ dạ, tiểu nhân xin đa tạ.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Bây giờ người đi thi hành đi, thuận tiện gọi người chủ quán cho ta.

Lữ Chính Anh tuy lần đầu tiên tẩu xuất giang hồ nhưng gia học cội nguồn của chàng từ nhỏ đã thấm sâu vào người, trong mấy tháng tao phùng đại biến vừa qua Lưu Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt có thỉnh thoảng chỉ bảo, lại thêm trong chuyến đi này lại được Lưu, Vương hai người đặc biệt chỉ dạy tận tâm vì vậy lúc này sự biểu lộ ra ngoài đầu ra đẩy như một lão giang hồ.

Tên tiểu nhị cung kính dạ dạ nói :

- Khách quan muốn ăn gì? Tiểu tử sẽ lập tức căn dặn bọn chúng gửi đến tận phòng.

Lữ Chính Anh xua xua tay nói :

- Ta vẫn còn chưa đói, đợi người mua xong y phục quay về tắm giặt sạch sẽ xong, sau khi thay đồ tự ta sẽ đến phòng ăn.

- Dạ được, dạ được.

Tên tiểu nhị vợ vàng nhanh chân bỏ đi. Sau một lát, một khò y lão già tuổi khoảng ngũ tuần xuất hiện ở cửa hướng về phía Lữ Chính Anh cúi người cung kính nói :

- Tiểu lão nhi kiến quá công tử gia!

Lữ Chính Anh hơi gật gù đầu, nhìn chăm chăm hỏi :

- Người là chủ quán ở đây?

Khò y lão già gật gù đầu nói :

- Đúng vậy. Với tình cảnh của công tử gia như vậy tiểu lão nhi đã có nghiêm lệnh, tiểu lão nhi cần phải tiến... tiến hành trước, xin chỉ bảo ít nhiều tài nghệ mới... mới có thể truyền bá cho Tổng trại.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Nói như vậy có phải là muốn thử sức của ta, xem ta có đủ cân lượng hay không?

Khôi y lão giả liên tục gật gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, tiểu lão nhi thượng mệnh sai khiến, chuyện bất đắc dĩ xin công tử gia thông cảm cho!

Lữ Chính Anh vừa mới cười cười, khôi y lão giả đã lạnh lùng từ cửa phòng phi thân bay vào một chưởng đánh vào giữa ngực của Lữ Chính Anh, chưởng thế đã xuất mới cười mím nói :

- Tiểu lão nhi đã vượt bốn phận rồi.

Lữ Chính Anh giả như không kịp đề phòng tay chân vung về đỡ một chưởng làm như bị chấn lùi nửa bước, miệng ồ lên một tiếng nói :

- Thân thủ của các hạ thật tuyệt vời!

Khôi y lão giả một chiêu đã đắc thủ cho rằng đối phương chẳng qua chỉ như thế mà thôi, lập tức trong lòng cảm thấy vui sướng liền vừa triển khai một loạt các đợt tấn công vừa cười khà khà nói :

- Đa tạ quá khen! Ở tề Tổng trại mà nói kẻ có thân thủ như tiểu lão nhi đây thật đông đảo đầy rẫy.

Đang nói, thì đã như cuồng phong bão táp công xuất tám chiêu.

Nhưng tám chiêu tấn công này kết quả lại ra ngoài ý muốn. Tại vì thật sự trong tám chiêu này Lữ Chính Anh đã không tiếp chiêu cũng không hoàn thủ lại không bị bức lui mà chỉ giống như mọc rễ vậy, thân thể lắc la lắc lư trước sau phải trái khiến cho tám chiêu tấn công như sấm sét đó của đối phương ngay mép áo của Lữ Chính Anh cũng không chạm tới được.

Tình huống này khiến cho khôi y lão giả kinh ngạc tự động dừng lại chờ người ra đó, không thốt ra được một tiếng nào.

Thật vậy, tình huống này quả thật khiến cho y cảm thấy lúng túng.

Tại vì căn cứ vào tình huống của chiêu thứ nhất mà phán đoán Lữ Chính Anh cao minh không hơn hẳn bao nhiêu, nhưng tám chiêu sau đó lại khiến cho y có cảm giác không cao thâm bằng.

Tình hình lúc này khiến cho lão không biết phải tính toán làm sao cảm thấy toàn thân không tự tại. Trong lúc khôi y lão giả đang nhú mày suy nghĩ, Lữ Chính Anh lại điềm đạm cười nói :

- Thế nào, có muốn thử mấy chiêu nữa không?

Khôi y lão giả bối rối cười nói :

- Đa tạ công tử gia hạ thủ lưu tình.

Lữ Chính Anh bật cười ha hả nói :

- Chủ quán, câu nói này phải là câu nói của ta chứ?

Khôi y lão giả chấp hai tay cúi người nói :

- Công tử gia đừng nói đùa, tiểu lão nhi có mắt không thấy Thái Sơn vừa rồi đắc tội xin công tử gia lượng thứ cho?

Lữ Chính Anh mỉm cười hỏi :

- Sức lực của bốn công tử nguoi đã thử qua rồi, chẳng hay có đủ tư cách để làm phiên nguoi đi Tổng trại thông báo một tiếng không?

- Đủ ạ! Đủ ạ!

Khôi y lão giả liên tục gật đầu nói :

- Tiểu lão nhi sẽ lên đường ngay.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói :

- Lòi ta vừa rồi, nguoi đều nhớ cả chứ?

Khôi y lão giả nói :

- Nhớ à, nhớ à...

Rồi chấp tay vái vái nói :

- Tiểu lão nhi xin đi đây!

* * * * *

Sau nửa giờ đồng hồ, Lữ Chính Anh đã thông thả khoan thai bước vào Quần Anh tửu lâu.

Lữ Chính Anh vốn tuần tú, mấy tháng gần đây thiện duyên xảo hợp có được tâm pháp võ công thể gian khó ai bì được, lại thường xuyên uống đặc sản linh dược trong Thiên Tâm cốc - Thiên Niên Thạch Khuẩn vì vậy không những tinh tiến về phương diện võ công mà con người như thoát thai hóa cốt càng anh tuấn hơn.

Những ngày trước Lữ Chính Anh ăn mặc lôi thôi lếch thếch, che giấu đi phần lớn sự sáng sủa của mình, nhưng Lữ Chính Anh lúc này đã không còn là như vậy nữa.

Lúc này Lữ Chính Anh đã tắm giặt xong thay quần áo mới mua, nhìn thấy chàng đầu đội khăn vuông mình mặc áo nho trắng toát, chân mang giày gấm tay phẩy quạt xếp với trường kiếm ngang hông tỏ ra vừa anh tuấn vừa oai dũng.

Lúc này tuy đã gần canh hai nhưng tiểu trấn này lại là một nơi không có đêm, tất cả nhà thổ, sòng bạc, tửu lâu quán ăn được dựng lên cho những người sinh hoạt qua đêm, lúc này mới xem là bắt đầu kinh doanh buôn bán!

Thế nhưng cho dù là mới mở cửa, lúc này trong phòng ăn sáu phần mười chỗ ngồi đã đầy có khoảng bảy tám mươi người.

Đương nhiên một nhân vật tuấn mỹ như Lữ Chính Anh lúc này ở một nơi như vậy thì không dễ gì gặp được vì vậy khi chàng bước lên phòng ăn ở lầu hai, tiếng người hỗn tạp trong phòng ăn liền đột nhiên tĩnh lặng tất cả ánh mắt đều tập trung dõi theo chàng.

Do thân thể đặc biệt mà vừa rồi chàng biểu lộ ra, cũng do vì sự ban thưởng rộng rãi của chàng đối với tên tiểu nhị đã phục vụ, đã khiến cho tất cả mọi người trong tửu lâu đặc biệt ngưỡng mộ.

Khi tất cả tiếng ồn ào trong phòng ăn do sự hiện diện của Lữ Chính Anh lắng đi, một tên tiểu nhị đã vội vàng bước tới cúi người cười lấy lòng nói :

- Công tử gia xin đến nơi kia, tiểu tử đã giữ lại cho công tử gia chỗ ngồi tốt nhất.

Quả thật, đó là một chỗ ngồi tốt nhất, không những thị tuyến rộng lớn có thể nhìn thấy động thái của toàn lầu, hơn nữa cũng có thể nhìn thấy cảnh đêm ở dưới đường.

Sau khi Lữ Chính Anh đã ung dung ngồi xuống tên tiểu nhị vẫn cười lấy lòng nói :

- Công tử gia, chỗ ngồi này tốt chứ?

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói :

- Tuyệt lắm!

Tên tiểu nhị mỉm cười hỏi tiếp :

- Công tử gia muốn dùng gì?

Lữ Chính Anh bình thản quan sát khắp nơi nói :

- Các ngươi chọn nơi đây là cảm chắc nhất. Hừm! Ngươi thấy rồi đấy! Nếu muốn bỏ thuốc mê gì đó tốt nhất phải tăng thêm cân lượng đấy!

Tên tiểu nhị vội vàng cười ngược nói :

- Công tử gia thật biết nói đùa...

Trong đám khách hiện có chín phần mười là người của Tổng trại Ác Hồ câu.

Những kẻ vong mạng này nghe nhiều biết rộng, tuy vì sự xuất hiện của Lữ Chính Anh mà tò mò nhất thời ánh mắt tập trung nhìn Lữ Chính Anh nhưng sau một lát lại lập tức hồi phục trở lại, ăn uống say sưa lớn tiếng cười nói hào hứng.

Không lâu sau, tên tiểu nhị đã bưng lên bốn đĩa thức ăn ngon lành và một hũ rượu, vừa tiếp rượu cho Lữ Chính Anh vừa tươi cười nói :

- Công tử gia, đây là Bách Hoa Lộ rượu tự ngâm hương vị đặc chế của bản tiệm bảo đảm thơm ngon hợp khẩu.

Lữ Chính Anh liền ném một miếng gậy đầu tán thưởng :

- Không sai, hương vị rất độc đáo.

Tiểu nhị cười nhỉnh nói :

- Trước mặt công tử, tiểu tử sao dám nói dối.

Y nuốt nước miếng tựa hồ như lời không nuốt vào cũng không thốt ra, môi miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Lữ Chính Anh nhú mày :

- Còn chuyện gì nữa?

Tiểu nhị khom lưng cười nhỉnh nói :

- Công tử gia, dưới lầu có kỹ nữ đẹp vô cùng nghe nói là từ tỉnh thành đến.

Lữ Chính Anh sau khi hớp một ngụm mới hỏi tiếp :

- Một cô nương từ tỉnh thành phồn hoa đến nơi hang ổ cường đạo này để làm gì chứ?

Chàng xem như bên cạnh không có người nói oang oang không biết là vô tình hay cố ý, mấy chữ hang ổ cường đạo lại đặc biệt nói rất to.

Đương nhiên mấy chữ hang ổ cường đạo tất xúc phạm chọc giận người khác, vì vậy chàng vừa mới dứt lời từ một chỗ ngồi cách chàng ngoài một trượng lập tức phát ra một tiếng quát giận dữ :

- Đồ khốn! Ta sẽ chặt thịt tên tiểu tạp chủng nhà ngươi ra!

Vừa dứt lời liền đưa tay ra, một đạo hào quang sắc lạnh phóng mạnh đến trước mặt Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh đang dùng đũa kẹp miếng thịt gà đưa vào miệng, chàng xem tiếng sét sắc lạnh khiếp hồn ánh hào quang đang phóng tới đó như không có, chỉ đưa đôi đũa lên ung dung kẹp một cái lập tức kẹp dính đạo hào quang sắc lạnh ấy ngay trước mặt.

Đạo hào quang lạnh buốt đó chính là một cây đoản đao sáng trắng.

Xem ra thật khiến người khác không dám tin, khi đôi đũa của Lữ Chính Anh kẹp đúng cây đoản đao thì cây đoản đao sáng bóng đó giống như từ đậu hủ chế thành, ở cái nơi bị đôi đũa kẹp cây đoản đao bị gãy làm đôi rơi xuống trên mặt bàn.

Đương nhiên, hành động này của Lữ Chính Anh đã thu hút ánh mắt của mọi người cũng đồng thời trấn nhiếp tinh thần của bọn họ.

Nhưng Lữ Chính Anh lại làm như không có chuyện gì xảy ra, mắt nhìn tên tiểu nhị cười nói :

- Tiểu nhị ca ngươi hãy còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Tên tiểu nhị tựa hồ bị cái cảnh vừa rồi làm chấn động tinh thần còn chưa hồi tỉnh, sau khi nghe nói vội vàng hỏi :

- Hỏi gì ạ?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ta hỏi, kỹ nữ xinh đẹp đó đến hang ổ cường đạo này để làm gì chứ?

Lần này mấy chữ hang ổ cường đạo được nói ra càng lớn hơn nhưng không ai dám phản ứng lại cả.

Tên tiểu nhị sau một lúc ngơ ngác mới gượng cười nói :

- Tất nhiên là lên nơi đây để kiếm tiền rồi.

Tiếp đó lại hạ giọng cười nhỉnh nói :

- Công tử gia, công tử đừng khinh thường cường đạo, kẻ làm cường đạo khi tiêu tiền thì rất là hào phóng đấy.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Vì vậy đã thu hút phong trần nữ lang của Thái Nguyên Thành đến đây đãi vàng phải không?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tên tiểu nhị vội vàng nói :

- Không giấu gì công tử gia, nơi đây kẻ buôn hương bán phấn từ tỉnh thành đến rất nhiều! Không đầy ba tháng bọn họ đều chở đầy vàng mà về!

Lữ Chính Anh bận nuốt thức ăn trong miệng không nói gì.

Tên tiểu nhị bước sát tới một bước, cúi người thấp giọng cười nịnh nói :

- Công tử gia, kỹ nữ mới đến đó không những khuôn mặt xinh đẹp, thân hình mỹ miều giọng ca cũng tuyệt vô cùng, nghe nói... trên giường càng tuyệt hơn.

Lữ Chính Anh uống hết một ly rượu vẫn không nói gì.

Tên tiểu nhị lại cười nịnh nói :

- Khuyết điểm duy nhất của kỹ nữ đó là định giá quá cao.

Lữ Chính Anh thức ăn đầy miệng, hàm hồ cười nói :

- Lời này phải hiểu như thế nào?

Tên tiểu nhị cười nói :

- Ca một khúc nhạc trầm lắng bạc, nếu muốn cùng y thị tiêu hồn thì hoàng kim mười lạng còn phải được y thị chọn mặt mới được.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Cái giá tiền này quả thật quá cao đấy.

Tên tiểu nhị lại hạ thấp giọng hơn nữa cười nịnh nọt nói :

- Công tử gia có ý muốn kêu kỹ nữ đó lại hầu hạ không?

Lữ Chính Anh mỉm cười hỏi lại :

- Y thị có chịu ta không?

Tên tiểu nhị cười nói :

- Một nhân tài như công tử gia đây nếu không chịu thì y giải nghệ cho rồi.

Lữ Chính Anh cười bí hiểm, tên tiểu nhị lại mỉm cười nói :

- Công tử gia lại bạc vàng đầy người ngẫu nhiên gặp dịp thì chơi tiêu dao một phen cũng có đáng gì nào!

Lữ Chính Anh trong lòng thầm cười nghĩ: “Muốn dùng mỹ nhân kể với tiểu gia đây...”

Nhưng miệng chàng lại nói :

- Người mời chài cho y thị có lợi gì chứ?

Tên tiểu nhị gượng cười nói :

- Không giấu gì công tử gia, tiểu tử mời chài cho y thị thì được hai phần mười bạc vàng thu được.

Lữ Chính Anh a lên một tiếng nói :

- Thu nhập này thật đáng kể đó!

Dừng lại một lúc mới gật đầu mỉm cười nói :

- Tốt, người đi kêu y thị lại đi để ta xem trước một chút cái đã.

- Dạ! Dạ!

Tên tiểu nhị vội vàng ứng thanh rồi liền quay người phóng đi.

Trong khoảnh khắc tên tiểu nhị đã dẫn đến ba nữ khách một già hai trẻ đi lại.

Trong hai người trẻ một người mặc hồng y một người mặc thanh y làm thị tì, người già mặc khôi y tuổi khoảng ngũ tuần.

Hồng y nữ lang và thanh y thị tì tuổi đều khoảng mười bảy, mười tám đúng như tên tiểu nhị nói :

- Đẹp tuyệt vời!

Hơn nữa, trong vóc dáng của hai người lại như còn vắt vẻo nét xuân tình.

Lữ Chính Anh sau khi đưa mắt nhìn bắt gặp trong lòng thầm nghĩ: “Hai người này nếu so với Chu Thắng Nam, Chu Á Nam thì Chu Thắng Nam đánh đã chưa ngoa, Chu Á Nam hiền hòa dịu dàng còn hai nữ nhân trước mặt này ứng với hai chữ hoàn hảo”.

Lữ Chính Anh còn chưa nghĩ dứt thì tên tiểu nhị đã thay mặt giới thiệu cho hồng y nữ lang :

- Là công tử gia này đây, công tử gia này không những còn trẻ tuổi, anh tuấn mà còn nhiều tiền hơn nữa. Các vị hãy hầu hạ cho chu đáo vào.

Vị tiểu nhị này không hổ là quý tinh linh trong hang ổ cường đạo chọn ra, y không những mượn cơ hội giới thiệu cố ý nâng cao thân thế của Lữ Chính Anh mà cũng đồng thời như gián tiếp cảnh cáo quần hào trong nhà ăn.

Hồng y nữ lang hướng về phía Lữ Chính Anh hành lễ, tươi cười nói :

- Tiểu nữ kiến quá công tử gia.

Tên tiểu nhị cũng đồng lúc khom người cười nịnh nói :

- Công tử gia, người này chính là đến từ tỉnh thành sắc nghệ song toàn Hồng Vân cô nương.

Trường hợp này đối với Lữ Chính Anh mà nói xem như là “Đại cô nương thượng hoa kiều”, cũng là lần đầu tiên tao ngộ cho dù về bên ngoài làm ra vẻ già dặn rất là điềm đạm, nhưng trái tim cứ đập thành thịch như cuồng loạn lên.

Chàng cố gắng trấn định tinh thần, vung tay nói :

- Mời ba vị ngồi.

Hồng y nữ lang cười duyên nói :

- Trước mặt công tử gia bọn tiểu nữ nào dám ngồi đứng thì tốt hơn.

Lữ Chính Anh nhú mày lại tên tiểu nhị vội vàng nói :

- Vân cô nương công tử gia đã kêu các vị ngồi, cung kính không bằng tòng mệnh ngồi xuống đi!

- Dạ!

Hồng y nữ lang mỉm cười nói :

- Đa tạ công tử gia cho phép ngồi!

Bọn họ xem ra rất là lễ tiết chu đáo, lại một lát sau mới ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

Ba nữ nhân từ lúc đến chỗ của Lữ Chính Anh sáu con mắt của bọn họ đều nhất tề ngắm toàn thân của Lữ Chính Anh không ngừng quan sát.

Lữ Chính Anh cho dù cố ý giả bộ dạng của lão giang hồ nhưng vẫn áy náy không yên, nhìn đối phương không được bình thường cho lắm.

Sau một lúc yên lặng ngắn ngủi hồng y nữ lang nâng niu cây đàn tỳ bà ở trong tay mỉm cười hỏi :

- Công tử gia muốn nghe chút gì không?

Lữ Chính Anh gắng gượng nói :

- Cứ tùy ý! Chỉ cần hát hay là được rồi.

Hồng y nữ lang chum môi cười nói :

- Tốt quá, nô gia quyết sẽ không làm cho công tử thất vọng.

Tưng tung hai tiếng nhẹ nhàng vang lên cây đàn tỳ bà đã tấu lên, đồng thời khôi y lão giả và thanh y thị tì cũng chia nhau ra dùng cổ tranh và cái phách hòa tấu theo.

Tiếng ca như châu ngọc róc rách thanh tao dễ chịu, đôi mắt như câu hồn nhiếp phách đó càng như tỏ ra khiêu khích lợi là nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của Lữ Chính Anh, khiến cho Lữ Chính Anh lần đầu bước vào nơi hoan lạc trái tim không khỏi đập loạn lên, nhúu mày lại.

Một khúc nhạc kết thúc, hồng y nữ lang đưa đôi mắt đẹp liếc xéo Lữ Chính Anh nũng nịu hỏi :

- Công tử gia, công tử nhúu mày hăn nô gia hát không hay?

Lữ Chính Anh cố gắng trấn định tinh thần, điềm đạm cười nói :

- Nào, nào tiếng ca của cô nương như châu ngọc, khúc hát này dường như chỉ có trên trời mới được nghe, nhân gian nào xứng được nghe...

Hồng y nữ lang cất lời nói duyên dáng :

- Công tử gia quá khen, nô gia có lời mạo muội không biết có nên hỏi hay không?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Cô nương có lời cứ hỏi.

Hồng y nữ lang mỉm cười nói :

- Công tử gia đã cho rằng nô gia hát quá hay, vậy tại sao lại nhúu mày lại?

Lữ Chính Anh bối rối nói :

- Điều này... ta nghĩ tốt hơn là không nên nói!

Hồng y nữ lang cười duyên nói :

- Thật ra, công tử gia không nói nô gia cũng biết ý công tử gia, có phải cho rằng nô gia không được trang trọng phải không?

Lữ Chính Anh bị đối phương một lần nói trúng tâm sự, bất giác gượng cười nói :

- Cô nương đã biết rõ suy nghĩ của ta vậy tại sao không sửa đổi lại?

Hồng y nữ lang cười nói :

- Lời nói này của công tử gia không tránh khỏi quá xa lạ ngoài nghề, xin công tử gia nghĩ xem các đại gia tiêu tiền mua vui ai không thích cái kiểu cách này chứ?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ít ra còn có ta không thích cái kiểu này!

Hồng y nữ lang tươi cười hỏi :

- Vậy thì công tử gia kêu nô gia lại đây là vì chuyện gì chứ?

Lữ Chính Anh nói :

- Chẳng qua là vì hăm mộ điểm danh nên muốn nhìn mặt mà thôi.

Hồng y nữ lang cười nói :

- Nếu công tử gia mang hoài bão nhìn mặt mà đến thì nô gia nghĩ tất sẽ khiến cho công tử thất vọng.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói :

- Kỳ thật ta lại cảm thấy có gặp mặt lại càng cảm thấy ngưỡng mộ hơn.

Hồng y nữ lang không khỏi cười duyên nói :

- Công tử gia niên kỷ còn nhỏ nhưng ăn nói thật là ý tứ. Công tử gia có muốn nghe lại một khúc hay không? Với kim diện của công tử gia đêm nay nô gia sẽ phụng tặng miễn phí.

Lữ Chính Anh cạn ly rượu, mỉm cười hỏi :

- Tại sao?

Hồng y nữ lang trẻ môi cười duyên nói :

- Vừa rồi nô gia đã nói qua đó là vì kim diện của công tử gia đó.

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng :

- Phải nói là vì vào cái bộ mặt trắng trẻo đó mới đúng!

Trong phòng ăn, từ lúc Lữ Chính Anh biểu lộ thân thủ và tên tiểu nhị gián tiếp đưa ra lời cảnh cáo tuy vẫn còn có rất nhiều người đang âm thầm chú ý động tĩnh, nhưng đã không còn có ai dám tự gây rắc rối nữa.

Vì vậy, giọng nói lạnh lùng này vang lên Lữ Chính Anh lập tức đưa mắt nhìn theo.

Nguyên là trong thời gian này trong phòng ăn đã lục tục kéo đến không ít khách, người nói cũng chính là một người trong số khách mới đến, cách bọn họ không quá hai chỗ ngồi.

Lữ Chính Anh quét mắt nhìn thì ra đó là một đoàn y lão giả tuổi khoảng ngũ tuần, đồng chỗ còn có một nam một nữ niên kỷ còn nhỏ nam nhân mặc áo xanh, nữ nhân mặc áo tím nhưng hai người này đều đeo khăn che mặt cùng màu với y phục.

Lữ Chính Anh ánh mắt quét nhìn hồng y nữ lang, thì thấy khuôn mặt nàng hơi biến sắc đoàn y lão giả đó cười bí hiểm nói :

- Thế nào? Lẽ nào lão phu nói sai hay sao?

Tiếp đó, lại cười ám muội nói :

- Kỳ thật, tiểu bạch diện chỉ có hình dung đẹp dễ nhưng vô dụng sao bằng lão phu ta đây được.

Rồi đưa tay chỉ vào thanh y thị tỳ ở bên cạnh hồng y nữ lang mỉm cười nói :

- Tiểu cô nương này, lời của lão phu không sai chứ?

Thanh y thị tỳ nhíu mày nói :

- Lão gia tử, nô gia không quen biết các người.

Đoàn y lão giả cười sáng sủa nói :

- Các ngươi đã định giá công khai thì còn bày đặt khó chịu làm khó gì nữa chứ, đêm qua bọn ta đã được một đêm tuyệt diệu mới cách một đêm sao lại trở mặt làm lơ vậy?

Hồng y nữ lang liền gần giọng nói :

- Vị lão trượng đây xin trang trọng một chút!

Đoàn y lão giả lạnh lùng cười nói :

- Điều đó là phải xem là đối đãi với ai. Hồng Vân, người khác bỏ ra một cái giá mười lạng hoàng kim kiếm một kẻ thị tỳ, vì sĩ diện cam chịu thiệt thòi mà không dám nói một câu lão phu không để ý điều này.

Tiếp đó lại ám muội cười nói :

- Chẳng qua, bình tâm mà luận xét dung mạo thị tỳ ngươi không kém gì người mà trên giường thì cũng không kém, vì vậy cho dù ngươi có giữ thủ đoạn gì lão phu cũng tâm cam tình nguyện.

Tình huống lúc này khiến cho Lữ Chính Anh cảm thấy hứng vô cùng, vì vậy chàng hoàn toàn với tâm trạng của một người ngoài cuộc ngồi bên cạnh lắng nghe. Trong trí tưởng tượng của chàng những lời nói của đoàn y lão giả tất nhiên sẽ chọc giận cả hai vị cô nương nhưng sự thật thì lại hoàn toàn không như thế.

Đoàn y lão giả vừa dứt lời, hồng y nữ lang lại hướng về phía Lữ Chính Anh nhìn thăm thẳm cười hỏi :

- Công tử gia, lời mà vừa rồi y nói công tử có nghe thấy không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu, hồng y nữ lang cười bí hiểm nói :

- Công tử gia cũng có ý thương thức phong vận của thị tỳ nô gia này chứ?

Lữ Chính Anh không ngờ đối phương lại tiến tới bước này, trong nháy mắt bất giác nhũn lòng mềm lại, không trả lời được.

Đoàn y lão giả ở bên cạnh lại lạnh lùng bật cười.

Hồng y nữ lang cười cười nói :

- Lão trượng có ý kiến gì không?

Đoàn y lão giả nói :

- Ta nói ngươi vì biết công tử gia này muốn tìm Tây Môn Tổng đương gia kiếm chuyện mà đến đây, vì vậy ngươi mới đặc biệt chiều chuộng y có phải không?

Hồng y nữ lang thần thái vẫn tự nhiên cười hỏi :

- Lão gia tử, nô gia có chỗ nào đắc tội với lão gia.

Đoàn y lão giả mơ hồ nói :

- Với chuyện riêng mà nói ngươi không có đắc tội gì với ta cả...

Hồng y nữ lang vội vàng nói :

- Đã không đắc tội với lão gia, vậy thì lão gia hà tất tự làm khổ mình rắc rối với ta?

Đoàn y lão giả găm mặt nói :

- Tiểu a đầu đừng làm ra vẻ ngớ ngẩn trước mặt lão phu, ta không những đã sớm biết tại sao ngươi hành động như vậy ngay tổ tông tam đại của ngươi ta cũng đều đã điều tra rất kỹ lưỡng rồi.

Hồng y nữ lang vẫn như là không hiểu gì, mỉm cười nói tiếp :

- Lão gia đã biết rõ ngại gì không dốc hết ra trước mặt mọi người?

Đoàn y lão giả hừ lên một tiếng nói :

- Hay! Lão phu hỏi ngươi, ngươi lần này có phải vì muốn báo cái thù sát phụ, mưu đồ ám sát Tây Môn Nhuệ đương gia mà đến?

Hồng y nữ lang cười hỏi :

- Còn gì nữa?

Đoàn y lão giả hỏi tiếp :

- Bồn danh của ngươi có phải gọi là Lộ Thanh Bình?

Hồng y nữ lang nói :

- Những điều mà ngươi biết hãy mau chóng nói ra hết đi.

Đoàn y lão giả lạnh lùng cười nói :

- Phụ thân của ngươi là Nam Nhạc Nhất Kỳ Lộ Tân Dân, trước đây mười lăm năm chết dưới tay của Tây Môn Nhuệ đương gia.

Hồng y nữ lang nghiêng răng cắt lời lạnh lùng cười hỏi :

- Đù rồi! Bất luận ngươi là gì của Tây Môn Nhuệ có lời của ngươi đây, đã ngang như chính miệng Tây Môn Nhuệ nói ra ta khỏi mắc công phải đi tra chứng.

Đoàn y lão giả cười sảng sặc nói :

- Khẩu khí thật không tầm thường, lão phu có thể nói thật với ngươi ba người các ngươi muốn lọt vào Ác Hồ câu đi tìm Tây Môn Nhuệ trả thù, thì cũng ngang như con thiêu thân mà thôi.

Tiếp đó lại nham hiểm cười cười nói :

- Nữ lão gia kia không đáng tiếc gì, nhưng hai tiểu nữ như hoa tựa ngọc các ngươi nếu bị giết đi há không phí của trời hay sao?

Hồng y nữ lang lạnh lùng nói :

- Ngươi nói xong hết chưa?

Đoàn y lão giả cười nói :

- Còn hai lời nữa là xong.

Tiếp đó, đưa tay chỉ thanh y ti nữ nói :

- Lão phu cùng tiểu nữ này đã có duyên hợp thể, cũng là xem trên chút tình hương hóa này chỉ cần các ngươi có thể vứt bỏ ý định tìm Tây Môn Nhuệ đương gia trả thù, mọi chuyện thương lượng tốt lão phu hết lời ở đây, xử trí như thế nào xin dứt khoát một lời!

Hồng y nữ lang lạnh lùng cười nói :

- Đã biết rõ lai lịch Lộ Thanh Bình ta, lại còn dám ở trước mặt ta nói ra những lời như vậy, xem ra ba người các ngươi đại khái có phải là những người mà Tây Môn Nhuệ mời đến làm vệ sĩ không?

Đoàn y lão giả nhíu mày nói :

- Ngươi nghe ai nói?

Lộ Thanh Bình hừ lên một tiếng nói :

- Chủ tớ Lộ Thanh Bình bọn ta đã đến đây gần một tháng, nếu ngay điều này mà không tìm hiểu rõ thì còn nói gì để phục thù huyết hận.

Dứt lời, liền gằn giọng quát hỏi :

- Hãy mau trả lời câu hỏi của ta.

Đoàn y lão giả điềm nhiên cười nói :

- Tuy không phải chính thức là vệ sĩ nhưng luận về tính chất thì cũng như là vệ sĩ vậy.

Lữ Chính Anh này giờ vẫn đang yên lặng lắng nghe, đột nhiên chen lời cười nói.

- Kẻ cường đạo lại còn đi làm vệ sĩ cho người khác, điều này quả thật thiên hạ ít thấy.

Đoàn y lão giả gằn giọng nói :

- Này người trẻ tuổi, nghe nói ngươi vừa lộ xuất một công phu rất là tuyệt vời phải không?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Các hạ có phải là cũng muốn biết một chút?

Đoàn y lão giả hừ một tiếng nói :

- Lão phu trước hết muốn ngươi tỏ rõ lập trường.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Lẽ nào chủ nhân ở đây không nói với ngươi hay sao?

Mỗi câu nói của đoàn y lão giả đều bị đập trở lại y tức giận mặt trở nên xanh xám, đứng bật dậy như con hổ.

Nhưng Lữ Chính Anh vẫn như không có việc gì, hướng về Lộ Thanh Bình điềm nhiên cười nói :

- Cô nương đã đến đây gần một tháng, nhưng tại sao lại trì hoãn không động thủ?

Lộ Thanh Bình thở dài nói :

- Lý do này... công tử cẩn thận!

Nguyên là đoàn y lão giả đã nhẫn không được, đưa tay phóng ra một cây kim sắt tẩm độc, với thủ pháp miễn thiên hoa vũ nhắm Lữ Chính Anh bắn tới.

Mà Lữ Chính Anh thì lại làm như không cảm thấy gì như đang lắng nghe Lộ Thanh Bình nói, vì như vậy mới khiến cho Lộ Thanh Bình lo sợ kêu lên thị cảnh.

Hơn nữa, Lộ Thanh Bình vừa dứt lời cây đàn tỳ bà trong tay đã nhanh chóng duỗi ra, chỉ nghe những tiếng khô khốc vang lên, cây kim sắt tẩm độc đã hoàn toàn bị cây đàn tỳ bà trong tay của Lộ Thanh Bình hút lấy.

Lữ Chính Anh khoan thai cười nói :

- Không ngờ cây đàn tỳ bà của Lộ cô nương lại diệu dụng như vậy, kẻ nhỏ nhoi này xem như là được khai mở nhãn giới..

Lúc này, thanh y nhân ở bên cạnh đoàn y lão giả dùng chân khí truyền âm nhắc đoàn y lão giả điều gì đó. Khiến cho đoàn y lão giả khuôn mặt vốn xanh xám ngơ ngác hai mắt liền lóe sáng lên cười nhật nói :

- Hóa ra là đồ đệ của Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng chà trách nào dám ngông cuồng như vậy.

Đoàn y lão giả nói như vậy dường như là đúng, Lộ Thanh Bình tựa hồ bị đối phương nói toạc thân phận của mình ra nên vô cùng kinh ngạc, hai mắt nhìn trừng trừng gọng hời :

- Làm sao ngươi biết được?

Đoàn y lão giả đắc ý cười nói :

- A đầu, ngươi đừng cho rằng ngươi có bản lĩnh thiên phú mà hoành hành tự tác, kỳ thật ngươi còn ngây thơ lắm.

Lộ Thanh Bình thuận tay vấy cây kim độc dính trên cây đàn tỳ bà rơi xuống đất, nộ quát :

- Ngươi mà còn lăm lăm nữa ta sẽ cho ngươi nếm mùi của Tam Tuyệt Cương Bà.

Đoàn y lão giả cười nói :

- A đầu, trong võ lâm người có thân thủ thu hút âm khí của đối phương hay, có thể phóng âm khí lại có thể sử dụng Tam Tuyệt Cương Bà thì chỉ có sư phụ của ngươi mà thôi.

Hai mắt Lộ Thanh Bình bùng bùng sát khí, như sắp xuất thủ một trận ác đấu. Vì vậy ngoại trừ ba người Lữ Chính Anh, khô y lão nương, thanh y thị tỳ vẫn ngồi yên chỗ, thì còn những người ở bên cạnh đều đã ùn ùn tự động tản tới.

Đoàn y lão giả lại như lửa đổ thêm dầu, ám muội cười nói :

- A đầu, bây giờ mà phát nóng thì là không đúng lúc hãy đợi đến tối thì hay hơn.

Y chưa nói hết lời thì đột nhiên bốp một tiếng, một bàn tay đã đập vào miệng, máu tươi từ các kẽ ngón tay đã trào ra.

Tình huống này không những đối phương ba người bị bất ngờ mà ngay Lữ Chính Anh cũng bất giác ngớ người ra đưa ngón tay cái lên nói :

- Có thể không để lại vết tích âm khí phóng ra, Tam Tuyệt Cương Bà quả nhiên không hổ là Vô Lâm Khô Bảo, thủ pháp của cô nương quả thật đã được lệnh sư chân truyền.

Lộ Thanh Bình sau khi xuất thủ giáo huấn đối phương tựa hồ nộ hỏa trong lòng đã phát tiết ra. Cũng dường như là được sự tán thưởng của Lữ Chính Anh mà trong lòng cảm thấy hưng phấn, bật cười nói :

- Công tử gia quá khen.

Nàng vừa dứt lời, mặt đã găm xuống ánh mắt quét nhìn đối phương ba người gằn giọng quát hỏi :

- Ba người các ngươi ai là đầu lĩnh?

Lữ Chính Anh cười lớn nói :

- Chẳng qua chỉ là loài chó mèo mà thôi, lệnh sư Lạt Thủ Tiên Nương uy chấn võ lâm, lừng danh võ công, không dưới tay Vô Dịch bảo Bảo chủ Thuận Vu Khôn, Lộ cô nương đã là đệ tử chân truyền, với thân thế như vậy há cần gì quen biết bọn chó mèo đó.

Chàng điềm nhiên khí khái nhìn đối phương ba người.

Thanh y vẫn nhân thân hình hơi chuyển động, đã đáp nhẹ xuống trước chỗ ngồi của bọn họ, biểu thị rõ khinh công thân pháp đủ chứng tỏ võ công không phải hạng tầm thường.

Nhưng Lữ Chính Anh không đợi đối phương mở lời, lập tức cướp lời nói :

- Hừ, với khinh công như vậy cũng có thể xem là nhân vật đáng gờm đấy.

Thanh y vẫn nhân cười nhạt nói :

- Hẳn nhiên không dưới tay bọn nguoi đâu!

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Đáng tiếc nguoi vẫn không đủ để làm quen.

Thanh y vẫn nhân nộ quát một tiếng :

- Tiểu tử, nguoi không nên quá ngông cuồng đấy.

Nói xong, liền vọt lên không xuất một chưởng nhắm đỉnh đầu Lữ Chính Anh đánh xuống. Thanh y vẫn nhân đứng đằng sau khô y lão nương cách một cái bàn, nhắm Lữ Chính Anh phát bồ xuống một chưởng. Lữ Chính Anh vẫn làm như vô sự, không có chuyện gì, nhưng khô y lão nương bị kẹt ở giữa cũng đột ngột đưa tay lên, quát một tiếng :

- Cuồng đồ muốn chết.

Vừa nói, liền thét lên một tiếng toàn bộ căn lều đều rung lên, khô y lão nương đang ngồi nguyên tại chỗ, thân hình hơi lắc lư nhưng thanh y vẫn nhân lại bị chấn động lùi liên tục ba bước, mới cố gắng đứng vững được.

Nhưng thân hình y vừa mới đứng yên thì một bóng người đã lướt đến trước mặt, tấm khăn che mặt đã bị lột ra. Khô y lão nương đã đứng trước mặt y, tựa hồ như là vô cùng bất ngờ, ô lên một tiếng nói :

- Hóa ra là nguoi.

Lộ Thanh Bình liền hỏi :

- Nghĩa mẫu, y là ai?

Khô y lão nương nói :

- Một Tam cấp hộ pháp của Vô Địch bảo.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Người của Vô Địch bảo lại làm vệ sĩ cho bọn cường đạo, chuyện này thật là hiếm thấy!

Thanh y vẫn nhân khuôn mặt như thộn ra, sau một lúc bối rối mới nhú mày hỏi :

- Nguoi là ai?

Khô y lão nương lạnh lùng nói :

- Ta là ai nguoi không cần biết.

Tiếp đó, quay đầu hướng về thanh y thị ti quát lên :

Mang tên cuồng đồ này lại cho ta.

- Dạ!

A Vân đáp rất là nhanh, hành động càng nhanh hơn! Chỉ thấy thân hình kiều diễm của nàng lướt một cái đã bay tới trước mặt của thanh y vẫn nhân, đưa tay lên công xuất một loạt chiêu thức dữ dội.

Đùng thấy A Vân tuổi còn nhỏ lại thân phận thị ti mà coi thường thân thủ của...

(Mất hai trang 144, 145 quyển 2)

Phía kia khô y lão nương đối phó với lục y phụ nương tuy chiếm thế thượng phong nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể chế phục được đối phương.

Lúc này trong gian phòng ăn đã bị phá nát tất cả khách đã rút lui hết. ngoài những người đang chăm chú quan sát trận chiến thì chỉ còn Lữ Chính Anh vẫn đang ngồi tại chỗ, vẫn đang tự mình chúc rượu uống.

Trận ác đấu kịch liệt ở bên cạnh dường như không liên quan đến chàng. Có lẽ thần thái của Lữ Chính Anh khiến cho khô y lão nương thấy khó chịu, nhìn thấy chưởng mắt cũng có thể là có sự hoài nghi, cũng có thể là lo lắng địch thủ tăng viện sức mạnh mà cảm thấy bất an chỉ thấy lão nương nhìn về Lữ Chính Anh mà quát :

- Này tiểu tử kia, ngươi trông bình thân đấy.

Lữ Chính Anh bật cười ha hả nói :

- Hay đấy, một người cao mình hơn một người, một trận đặc sắc hơn một trận.

Cái câu hỏi mà không lời đáp này khiến cho khô y lão nương càng tức giận thêm, liền thét lên :

- Tiểu tử ngươi làm ra vẻ ngông nghênh gì thế?

Lữ Chính Anh tức giận cười lớn :

- Hóa ra lão nhân gia đang nói chuyện với ta, thật là thất lễ vô cùng!

Lúc này, lại có hai hán tử lực lưỡng gia nhập vòng chiến khiến cho khô y lão nương thành một chọi ba mà rơi vào thế yếu không cách gì phát tiết nổi với Lữ Chính Anh.

Hai bên đang ác chiến đều là một chọi ba, Lộ Thanh Bình chiếm ưu thế, khô y lão nương lại rơi vào thế yếu. Phía kia A Vân tay cầm đoản đao khổng lồ chế trước mặt thanh y vẫn nhân nên cũng được xem như là bình an vô sự.

Trong đám người đứng xem chung quanh chợt có một bóng người phóng đến chỗ của Lữ Chính Anh. Đó là một lão giả sắc mặt ửng hồng mặc trường y màu vàng mắt nhìn Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Ta dường như đã gặp ngươi ở đâu rồi :

Lữ Chính Anh ngẩng mặt uống cạn ly rượu rồi mỉm cười nói :

- Lão nhi ngươi niên kỷ đã lớn rồi, ăn nói sao còn ấu trĩ như vậy.

Hoàng y lão giả ngơ ngác nói :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Muốn giao tình phải tìm vấn đề gì mới chứ, như ngươi vừa nói ta dường như gặp ngươi ở đâu đó thì thật chẳng hiểu nói sao.

Hoàng y lão giả liền biến sắc hừ một tiếng nói :

- Ngươi có phải là Truy Hồn sứ giả của kẻ tự xưng là Thất Sát lệnh chủ gì gì đó phải không?

Lữ Chính Anh nói :

- Đã biết như vậy rồi, hà tất còn phải hỏi.

Hoàng y lão giả ngẩng mặt cười một tiếng nói :

- Ngươi biết lão phu là ai không?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ta không cần biết.

Hoàng y lão giả cười nhạt nói :

- Ta sẽ dạy cho ngươi thấy phải cần biết, tiểu tử nhà ngươi hãy nghe đây lão phu là Diêm Vương gia chuyên quản các Lệnh chủ và Sứ giả.

Y vừa dứt lời, trong đám người đứng xem xung quanh đột nhiên có người thốt lên :

- Có phải là nghiệt tử của Lữ Duy Bình đó không?

Câu hỏi đột nhiên vang lên này, khơi dậy nộ hỏa diệt môn huyết hận của Lữ Chính Anh. Lữ Chính Anh lúc này công lực như thế nào, ánh mắt như thế nào, lời nói của đối phương chưa dứt chàng đã phóng người phi thân vọt đến đứng ngay trước mặt hoàng y lão giả. Hoàng y lão giả chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên. Một tiếng thét kinh hãi vang lên, hán tử lực lưỡng ở trước chỗ ngồi đó đã quy gục xuống trên mặt mang một vết đao, còn Lữ Chính Anh thì vẫn thản nhiên ngồi ngay ngắn nguyên chỗ cũ.

Tình huống này giống như chàng vốn chưa từng cử động gì cả. Việc này không khỏi làm cho hoàng y lão giả không khỏi biến sắc. Y dường như trải qua

một sự chấn động, mà cảm thấy vô cùng bất an gượng cười nói :

- Ngươi quả thật là lệnh lang của đại hiệp Lữ Duy Bình à!

Lữ Chính Anh lạnh lùng hỏi ngược lại :

- Trước hết hãy nói cho ta biết ngươi là ai?

Hoàng y lão giả cười nhạt nói :

- Ngươi đừng ngông cuồng thái quá.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ta nói với ngươi nhiều như vậy đã xem là quá khách khí rồi đó. Ngươi cần phải biết điều một chút.

Hoàng y lão giả gầm mặt nói :

- Đồ vô giáo dục.

Y vừa dứt lời, bốp bốp hai tiếng khô khốc vang lên, y đã nhận hai bạt tai, bông rớt.

Hoàng y lão giả hai mặt xung lên, hai mắt cơ hồ muốn bốc lửa nhưng Lữ Chính Anh lại làm như vô sự, liếc mắt cười nói :

- Ngươi có phải là thủ lĩnh của những người này?

Nói xong liền đưa tay chỉ vào những người đang cùng Lộ Thanh Bình ác đấu.

Hoàng y lão giả vừa xấu hổ, vừa tức giận đã bắt chập tất cả hét lên một tiếng phi thân phóng tới. Hôn nữa trong nháy mắt này đã rút ra một cây gậy hình răng sói nhắm đến Lữ Chính Anh tấn công như cuồng phong bão táp.

Không những kinh thế dũng mãnh mà chiêu thức cũng vô cùng hiểm độc. Lữ Chính Anh nhấc chiếc bàn ăn tung về phía đối phương bật cười ha hả nói :

- Chẳng trách nào ngươi ngông cuồng như vậy, thân thủ dường như không kém hơn Trường Bạch Cầu Hùng Khương Tử Du.

Trường Bạch Chi Hùng Khương Tử Du là cao thủ của Vô Địch bảo đã bị Chu Tử Nương thu phục.

Lúc này Khương Tử Du đã xem như là một gia nhân của Lữ Chính Anh nhưng chàng cố ý đổi Trường Bạch Chi Hùng thành Trường Bạch Cầu Hùng để tránh cho đối phương khỏi nghi ngờ.

Công thế điên cuồng của hoàng y lão giả vừa xuất ra lập tức đã bị chiếc bàn mà Lữ Chính Anh hất tới gạt bay qua một bên. Y vốn bị thủ pháp của khinh công thần kỳ mà Lữ Chính Anh dùng để chế phục hán tử mang vết đao và hai bạt tai mà chính y phải lãnh làm cho y sợ hãi.

Sự phản kích điên cuồng lúc này có thể nói là do xấu hổ, tức giận đó chỉ là sự phản ứng thiếu suy nghĩ mà thôi.

Lúc này bị Lữ Chính Anh đánh bật lui, đồng thời lại nghe thấy lời của Lữ Chính Anh nói nên bất giác ngẩn đầu ra.

Y vẫn còn chưa có phản Lữ Chính Anh đã mỉm cười nói :

- Hãy mau gọi thủ hạ của ngươi dừng tay lại. Nếu ta xuất thủ thì không có lợi cho các ngươi đâu!

Nguyên là trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, cuộc ác đấu giữa Lộ Thanh Bình, khôi y lão nương với một chọi ba đã trở nên kịch liệt hơn, nhưng thế hơn kém của cuộc chiến vẫn không có gì thay đổi.

Hoàng y lão giả biến sắc, nhú mày hỏi :

- Ngươi đã gặp Khương Tử Du bao giờ?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Trước hết ngươi hãy bảo bọn chúng dừng tay lại. Ta sẽ từ từ nói cho ngươi biết.

Hoàng y lão giả hơi nghi ngại, mới nghiêng răng thét lớn :

- Dừng tay lại!

Những người này đang hăng tiết, tiếng quát của y khiến cho toàn gian lầu đều rung lên, bọn thủ hạ của y răm rắp dừng lại theo mệnh lệnh của y. Lộ Thanh Bình, khôi y lão nương đều biết tiếng quát đó của hoàng y lão giả là do Lữ Chính Anh bức ép mà ra.

Vì vậy, nhìn thấy những người vây đánh bọn họ rút lui, cũng không truy kích thêm.

Hoàng y lão giả nhìn thấy trận ác đấu đã bị bản thân mình ngăn chặn liền nhìn Lữ Chính Anh gần giọng nói :

- Bây giờ ngươi phải trả lời những điều ta hỏi trước.

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Trước hết hãy cho ta biết thân phận ngươi như thế nào ở Vô Dịch bảo, tính danh như thế nào?

Hoàng y lão giả gật gật đầu lạnh lùng cười nói :

- Lão phu là Uông Chí Công, danh xưng Lãnh Diện Diêm La hiện nay là Nhị cấp hộ pháp của Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Chả trách nào vừa rồi ngươi tự nhận là chuyên quản các Lệnh chủ và Sứ giả. Hóa ra ngoại hiệu của ngươi thật sự lại có hai chữ Diêm La.

Chàng vừa dứt lời, lại thân nhiên cười nói tiếp :

- Ngoại hiệu đã quá đủ vang lừng rồi, chỉ đáng tiếc là thân thủ không tránh khỏi còn quá kém.

Uông Chí Công cười nhạt nói :

- Đợt sau lão phu sẽ không làm ngươi thất vọng đâu. Còn bây giờ ngươi hãy trả lời điều ta hỏi “Ngươi đã gặp Khương Tử Du ở đâu?”

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ngươi không cần phải hỏi nhiều. Điều mà ta có thể nói với ngươi là Khương Tử Du đã quay về Vô Dịch bảo thay mặt cho cấp trên của ta truyền lệnh cho Thuần Vu Khôn.

- Cấp trên của ngươi à?

Uông Chí Công hỏi :

- Có phải là Thất Sát lệnh chủ mà ngươi nói không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu cười nói :

- Không sai.

Uông Chí Công nói :

- Lệnh truyền là gì?

Lữ Chính Anh trả lời :

- Tất nhiên là Thất Sát lệnh rồi.

Uông Chí Công nhàu mày hỏi :

- Thất Sát lệnh Lệnh chủ là ai?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Điều này tốt nhất ngươi đừng có hỏi.

Uông Chí Công nhàu mày hỏi :

- Vậy thì tám tháng gần đây, những người mất tích của bốn bảo và Tây Môn trại đều là do Thất Sát lệnh chủ gây ra phải không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Không sai.

- Vậy thì..

Uông Chí Công nhủ thầm hỏi :

- Mục đích chuyến đi của người lần này là gì?

Lữ Chính Anh gần giọng nói :

- Uông Chí Công người hỏi nhiều quá. Nếu lần này ta không phụng mệnh giới sát thì người còn sống được không đó.

Uông Chí Công liền biết sắc, đôi mắt phóng ra những tia giận dữ thét lớn một tiếng :

- Hãy xông lên giết chết tên tiểu cầu này cho ta.

Lời y chưa dứt sáu người vốn đang vây đánh Lộ Thanh Bình và khô y lão nương đã triển khai thế bao vây nhắm Lữ Chính Anh lao tới.

Có sáu người trợ thủ chi viện, Uông Chí Công cảm thấy tự tin hẳn lên. Vừa dứt lời y vùng mạnh cây gậy răng sói trong tay xông tới.

Lữ Chính Anh đối với công thế như sấm sét của đối phương lại làm như không có chuyện gì, vẫn đứng yên bất động chỉ đợi kinh khí của đối phương, nhảy bật lên chỉ nghe tiếng sắt thép va chạm chói tai, binh khí của đối phương đã hoàn toàn bị đánh bật khỏi tay, hai tay trở nên trống không.

Nói một cách đúng đắn thì binh khí của đối phương chỉ có sáu cái là bị đánh bật đi, còn cây gậy răng sói trong tay của Uông Chí Công trong giây phút mà Uông Chí Công nhảy vọt lên đã bị đoạt mất.

Điều này nói lên trong lúc Lữ Chính Anh nhảy vọt lên với một tốc độ nhanh không tưởng tượng không những đã đoạt lấy cây gậy trong tay Uông Chí Công mà còn dùng cây gậy đoạt được đánh văng đi sáu binh khí kia.

Lúc này, năm ngón tay trái của Lữ Chính Anh cắm vào trong cái đà gỗ của căn phòng giữ lấy thân thể của mình còn tay phải thì nhấc lấy cây gậy răng sói rồi hướng đến Uông Chí Công cười nói :

- Trả lại cho người đó.

Vừa dứt lời tay liền đưa lên, cây gậy răng sói đã thoát khỏi tay nắm Uông Chí Công phóng tới. Uông Chí Công theo bản năng đưa tay gạt lấy nhưng y đã gạt hụt vì thủ pháp của Lữ Chính Anh quả thật là thần kỳ, chí diệu. Cây gậy răng sói rõ ràng là phóng tới trước ngực của Uông Chí Công, trong lúc Uông Chí Công đưa tay gạt lấy thì đột nhiên cây gậy đó vạch được nửa vòng cung, vòng qua sau lưng Uông Chí Công đập vào bắp đùi của Uông Chí Công khiến y bất giác thét lên một tiếng quy người xuống.

Cùng lúc Uông Chí Công quy người xuống sàn nhà thì Lữ Chính Anh cũng từ trên đà nhà đáp nhẹ xuống mỉm cười nói :

- Uông đại hộ pháp! Có gì cứ nói, có gì cứ nói, miễn lễ, miễn lễ.

Vốn là Lữ Chính Anh vừa rồi biểu diễn như có ma thuật thần kỳ, khiến cho cả tứ hầu trở nên im phăng phắc. Nhưng lời chàng nói vừa rồi lại khiến cho Lộ Thanh Bình và A Vân thị ti bật cười nắc nẻ phá tan sự im lặng.

Trong lúc Lộ Thanh Bình và A Vân bật cười thì Lữ Chính Anh lại gầm mặt nói :

- Ta không điểm huyết đạo của các người, nhưng ta trịnh trọng cảnh cáo các người từng người một hãy ngoan ngoãn đứng đó cho ta. Nếu không được phép, ai dám vọng động một bước thì ta sẽ đập gãy chân kẻ đó.

Những người của Vô Định bảo ngoại trừ hai kẻ nằm ngửa phía trước A Vân, Uông Chí Công và hán tử mang thọ đang ngồi quy xuống thì còn sáu kẻ kia đã kinh hãi cứng đờ như bức tượng nay lại bị Lữ Chính Anh cảnh cáo tất nhiên càng không dám động dậy gì.

Lữ Chính Anh cúi người nhặt lấy cây gậy răng sói thuận tay ném qua một bên vừa cười hỏi :

- Ta vốn không định giết người hay làm thương tổn người, nhưng binh khí độc môn của người quá tuyệt, mới làm rách da bắp chân của người. Đó phải xem là tự người làm tự người chịu không oán trách ai cả.

Tiếp đó lại gần giọng nói :

- Hai người các người hãy đứng dậy cho ta.

Hai người này liền đứng dậy nhưng hán tử mang thọ hai chân vẫn còn run rẩy.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn, bất ngờ nhủ thầm hừ một tiếng nói :

- Ta đã nói rồi sẽ không giết người, người còn sợ gì chứ?

Hán tử mang thọ lúc này mới nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Thiếu hiệp quả thật là Lữ công tử sao?

Mới trước đây, hán tử mang theo còn la lên “nghịch tử của Lữ Duy Bình” gì đó, lúc này đã tự động cải xưng là Lữ công tử. Nhưng Lữ Chính Anh lúc này đã không còn để ý đến điều này nữa chỉ lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- May mà ngươi còn nhận ra ta.

Tiếp đó lại nói :

- Ngươi là người của Vô Định bảo phải không hay là thù hạ của Tây Môn Nhuệ?

Hán tử mang theo bối rối nói :

- Tại hạ là thù hạ của Tây Môn trại chủ.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Ba tháng trước đây lúc tắm máu Lữ gia trang cũng có ngươi chứ?

Hán tử mang theo giật mình nói :

- Lữ công tử, tại hạ là thượng mệnh sai phái đi không thể tự chủ. Hơn nữa tại hạ lúc đó chỉ giết mấy tráng đinh.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Điều này tạm thời không nói đến. Ta chỉ hỏi ngươi Lữ gia trang và Tây Môn Nhuệ xưa kia không oán, ngày nay không thù tại sao Tây Môn Nhuệ lại hạ độc thù Lữ gia ta?

Hán tử mang theo gượng cười nói :

- Lữ công tử, vấn đề này nếu là mấy tháng trước đây không những tại hạ trả lời không được mà e rằng Tây Môn trại chủ cũng không cách nào trả lời.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Điều này phải hiểu như thế nào?

Hán tử mang theo gượng cười nói :

- Tại vì mấy tháng trước đây Tây Môn trại chủ cũng không biết tại sao.

Lữ Chính Anh tức giận nói :

- Lẽ nào lão tặc đó đã phát khùng?

Hán tử mang theo bối rối cười nói :

- Quả thật có người đã phát khùng. Chẳng qua kẻ phát khùng lại không phải Tây Môn Tổng trại chủ.

Lữ Chính Anh nhướng mày hỏi tiếp :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Hán tử mang theo đưa mắt nhìn Uông Chí Công ở bên cạnh nói :

- Các hạ hãy hỏi Uông hộ pháp đó.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn Uông Chí Công gần giọng nói :

- Kẻ họ Uông kia, ngươi hãy nói đi!

Uông Chí Công thờ dài nói :

- Tây Môn Tổng trại chủ phụng mệnh của Bảo chủ bọn ta...

Lữ Chính Anh nghiêng răng cắt lời hừm một tiếng nói :

- Hóa ra kẻ thù thật sự đã giết toàn gia của ta là Vô Định bảo chủ Thuần Vu Khôn?

Uông Chí Công nói :

- Đúng vậy! Tây Môn Tổng trại chủ chẳng qua là chấp hành mệnh lệnh mà thôi.

Lữ Chính Anh cố gắng nén sự bi phẫn trong lòng nhủ mày nói :

- Thuần Vu Khôn tại sao lại muốn giết toàn gia ta?

Uông Chí Công gượng cười nói :

- Điều này e rằng chỉ có cấp trên của ta là có thể trả lời người được.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Tây Môn Nhuệ đã là thủ hạ của Thuần Vu Khôn rồi à?

Uông Chí Công gật đầu cười nói :

- Phải!

Có lẽ vì Lữ Chính Anh đã nói là không giết cũng không làm hại bọn họ, điều này đã khiến cho Uông Chí Công thần thái khôi phục trở lại. Im lặng một lúc, đắc ý nói :

- Sự thật ở võ lâm hiện nay ai dám không tiếp nhận sự chỉ huy và tiết chế của cấp trên ta?

Lữ Chính Anh nhếch miệng cười hỏi tiếp :

- Các người có phải là Thuần Vu Khôn phái đến hiệp trợ Tây Môn Nhuệ không?

Uông Chí Công gật đầu nói :

- Cũng có thể nói như vậy. nhiệm vụ chủ yếu của ta là đi truy tìm nguyên nhân của những người mất tích mấy tháng nay của bốn bảo ở gần nơi đây.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Bây giờ thì người đã biết rồi.

Uông Chí Công gượng cười nói :

- Nhưng sự thật ta chỉ biết tin của một người là Khương Tử Du, còn nhiều người mất tích lắm.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Những người đó đều đã bị giết sạch hết rồi.

Uông Chí Công hỏi tiếp :

- Đều là do Lữ công tử giết hết sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Tuy không phải là ta giết, nhưng xem như là món nợ của ta. Ta chịu trách nhiệm về điều đó.

Tiếp đó lại nghiêng răng nói :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ta nghĩ các người đều là phụng mệnh hành sự nên cũng không làm khó gì người.

Uông Chí Công vội vàng chấp tay cung kính nói :

- Đa tạ Lữ công tử quảng đại.

Lữ Chính Anh nhủ mày hỏi :

- Những người mà Vô Định bảo phái đến đây đều là do người phụ trách chứ?

Uông Chí Công gật đầu đáp :

- Phải!

Lữ Chính Anh nói :

- Giữa người và Tây Môn Nhuệ chức quyền phân định thế nào?

Uông Chí Công nói :

- Tây Môn đương gia là bá chủ một phương, nhưng vì ta ngang như là khâm sai đại thần vì vậy lời của ta, y không thể không nghe.

Lữ Chính Anh nói :

- Người từ trước đến giờ sống ở tửu quán này à?

Uông Chí Công trả lời :

- Phải!

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Nếu ta đoán không sai chủ quán này vốn không truyền bẩm với Tổng trại mà là báo cáo với người trước?

Uông Chí Công cười nói :

- Lữ công tử thần mục như điện, sự thật đúng là như vậy.

Lữ Chính Anh găm mặt nói :

- Không trách lỗi xưa nhưng ta bây giờ ra lệnh cho người với cách thức nhanh nhất hãy gọi Tây Môn Nhuệ lại cho ta.

Uông Chí Công gật đầu nói :

- Dạ, dạ! Tại hạ sẽ lập tức đi ngay.

Lữ Chính Anh gằn giọng nói tiếp :

- Dẫn chủ quán hãy mang thêm rượu và thức ăn ngon nhất lên đây. Ta muốn yến thính Lộ cô nương và ba vị quý khách.

Uông Chí Công lại vội vàng cung kính nói :

- Dạ, tại hạ sẽ lập tức dẫn bảo bọn họ.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Bảo với bọn họ đừng có giờ trò gì gây phiền nhiễu cho ta, ta sẽ lột da bọn chúng đấy.

Uông Chí Công vội vàng cười nịnh nói :

- Điều này xin Lữ công tử cứ an tâm. Bọn họ tuyệt đối không dám giờ trò gì đâu.

Nói xong liền chấp tay ra lệnh cho thủ hạ của y vội vàng ra đi. Những người đứng xem xung quanh cũng tự động giải tán.

Lúc này trong phòng ăn rộng lớn ngoại trừ tên tiểu nhị sau khi dọn dẹp sạch vội vàng sắp xếp lại tiệc rượu thì chỉ còn lại Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình, A Vân và khôi y lão nương.

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử trấn áp bọn gian tà uy phong bát diện đêm nay Lộ Thanh Bình ta thật sáng mắt ra.

Lữ Chính Anh khiêm tốn cười nói :

- Lộ cô nương quá khen! Kỳ thật trong đám thủ hạ của Thất Sát lệnh chủ người như ta thì phải nói là chiều như cá dưới sông vậy.

Lộ Thanh Bình hơi le lưỡi ra nói :

- Lữ công tử, lời này nếu không phải xuất phát từ miệng của công tử thì ta không dám tin.

Khôi y lão nương thở dài nói :

- Lời nói của Lữ công tử có thể là hơi phóng đại đấy. Nhưng trong giang hồ trên người thì có người, ngoài trời có trời. Đúng là như thế?

Tiếp đó lại mỉm cười nói :

- Thanh Bình qua trận ác đấu đêm nay ngươi cũng nên biết cân lượng của bản thân mình bao nhiêu chứ?

Dứt lời lại nghiêm mặt nói :

- Ngươi thử nghĩ xem cục diện đêm nay nếu không gặp Lữ công tử thì hậu quả sẽ khó lường được.

Lữ Chính Anh khiêm tốn cười nói :

- Lão nhân gia nói quá lời kỳ thật nếu tính toán xấu nhất, ba vị rút lui đi thì vẫn không có vấn đề gì.

- Khó lắm! khó lắm! khô y lão nương bụng nhẹ một tiếng thở dài nói: sự phụ của hai a đầu này cùng với ta đây đều đã hơn một lần khuyên bảo. Sau khi khổ luyện một năm mới nên hành động, không ngờ hai a đầu này nóng lòng báo phụ thù đã tự ý hạ sơn, ta đây không an tâm được cũng không thể không đi theo bọn chúng.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi A Vân :

- Cô nương đây cũng có thù sát phụ với Tây Môn Nhuệ à?

- Phải!

Khôi y lão nương thở dài nói :

- Nhắc đến thân thể của hai a đầu này thì thật là thê lương lắm.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì phòng ăn đồ nát vung vãi đã được thu dọn sạch sẽ, xếp một chiếc bàn bát tiên, rượu ngon đã được dọn lên, Nhị cấp hộ pháp Uông Chí Công của Vô Định bảo đã quay trở lại hướng đến Lữ Chính Anh gấp người cười nịnh nói :

- Tiệc rượu đã bày ra, mời Lữ công tử và ba vị quý khách nhập tiệc.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Ngươi sao còn chưa đi?

Uông Chí Công cúi người nói :

- Tại hạ đã dùng bỏ câu truyền thư, so với tại hạ tự đi thì nhanh hơn nhiều.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Tây Môn Nhuệ bao giờ đến?

Uông Chí Công nói :

- Tại hạ bảo đảm sau một canh nửa tất sẽ đến.

Lữ Chính Anh hướng đến ba người Lộ Thanh Bình đưa tay khách sáo nói :

- Mời ba vị nhập tiệc, bọn ta không phân biệt chủ khách...

Chàng chưa dứt lời, bên ngoài có tiếng người vang lên :

- Tổng trại chủ đến!

Uông Chí Công nghe tiếng liền ngơ ngác, Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Đến nhanh thật!

Uông Chí Công mỉm cười nói :

- Lữ công tử, có thể Tây Môn Nhuệ không ở Tổng trại mà vừa rồi là từ bên ngoài đến.

Lữ Chính Anh gật đầu.

Uông Chí Công gấp người cười nịnh nói :

- Lữ công tử, tại hạ trước hết đi hỏi thăm y cái đã.

Lữ Chính Anh xua tay nói :

- Vậy thì hãy đi cho mau!

- Dạ!

Uông Chí Công cung kính gặp người xuống, rồi quay người phóng đi.

Mất dỗi theo bóng Uông Chí Công đang rời xa, Lữ Chính Anh hừ lên một tiếng sau đó hướng về bọn ba người Lộ Thanh Bình cười nói :

- Mời ba vị ngồi xuống.

Nói xong chàng đã tự mình ngồi xuống trước tiên, vừa khéo ngồi ngay vị trí thượng thủ Lộ Thanh Bình, khỏi y lão nương đành phải theo nhau ngồi hai bên. A Vân sau đó cũng ngồi xuống theo.

Bốn người này mỗi người ngồi một phương. Sau khi đã an vị, Lữ Chính Anh liền cầm bình rượu lên rót vào bốn ly, sau đó đưa ly lên nghiêm mặt nói :

- Xin mời ba vị cạn ly, ta có gì không phải xin Lộ cô nương phát ân thành toàn cho.

Chàng trộn lẫn rượu kính và “có gì không phải” đó với nhau khiến cho đối phương ba người đều ngơ ngác rồi cạn rượu trong ly. Sau đó Lộ Thanh Bình tươi cười nói :

- Lữ công tử có lời xin cứ dạy bảo, chỉ cần Thanh Bình đủ sức thì tuyệt đối sẽ duy mệnh thị tòng.

- Vậy thì ta xin có lời đa tạ trước!

Lữ Chính Anh vừa dứt lời, liền nghiêm mặt nói :

- Sự việc rất đơn giản, đó là xin nể mặt ta một chút đối với món nợ máu này của Tây Môn Nhuệ tạm hoãn trả thù.

Cái “có gì không phải” này của Lữ Chính Anh thật là bất ngờ ngoài dự liệu của ba người đối phương, Lộ Thanh Bình vô cùng kinh ngạc buột miệng nói :

- Tại sao?

A Vân cũng đồng thời ngạc nhiên hỏi :

- Lữ công tử vốn cũng vì trả diệt môn huyết nợ mà đến, tại sao bây giờ lại nương tay như vậy?

Lữ Chính Anh thở dài một tiếng nói :

- Tại hạ có một nỗi khổ tâm như thế này...

Tiếp đó liền kể lại lần này phụng mệnh mà đến rồi gượng cười nói :

- Xin nhị vị cô nương nghĩ xem lần này tại hạ chỉ còn biết cúi đầu vâng lệnh thì còn có thể làm gì được chứ?

Lộ Thanh Bình rầu rầu thở dài nói :

- Đã là như vậy bọn ta không tuân mệnh cũng không được.

Khôi y lão nương thở dài một tiếng :

- Như vậy cũng được, thực ra theo tình hình vừa rồi mà nói nếu không có sự hiệp trợ của Lữ công tử bây giờ cho dù muốn báo thù cũng làm không được. Lúc này dứt khoát phải thuận theo hoàn cảnh thôi.

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Chỉ là không biết còn phải chờ đợi bao lâu mới có thể hành động được.

Lữ Chính Anh cũng gượng cười nói :

- Điều này tại hạ cũng không biết nữa. Chẳng qua xin Lộ cô nương cứ an tâm, khi bọn ta có hành động với Tây Môn Nhuệ tuyệt đối sẽ không quên thông báo cho cô nương một tiếng.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Vậy xin đa tạ trước.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không cần phải cảm ơn, đứng ở trên lập trường đồng thù mà nói tại hạ cũng phải thông tri cho cô nương biết.

Khôi y lão nương nghiêm mặt nói :

- Đúng rồi! Nhân cơ hội này hai người cũng nên quay về nơi cư ngụ của hai người học thêm công phu cho thật tốt hơn.

Lữ Chính Anh gật đầu cười nói :

- Đúng! Trước tiên phải tăng cường sức mạnh cho bản thân, mới là chuyện quan trọng nhất.

Tiếp đó đưa ly rượu lên nói :

- Uống rượu đi!

Bốn người cạn ly, sau khi ăn uống chút ít A Vân mới ớ lên một tiếng nói :

- Kỳ quái thật! Tây Môn Nhuệ sao vẫn còn chưa đến?

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Đúng rồi! Hẳn là do thần uy tuyệt nghệ của Lữ công tử làm cho sợ hãi nên đã chuồn đi rồi?

Lữ Chính Anh cũng cười nói :

- Thân phận là kẻ cầm đầu cường đạo của Nam Thất Tinh, ta nghĩ không đến nỗi khiếp nhược như vậy đâu. Chẳng qua chuyện sinh tử liên quan đến y đã được an bài chu toàn rồi.

Một loạt tiếng bước chân nặng nề từ đầu cầu thang vang lên, khôi y lão nương mắt hướng về phía đầu cầu thang mỉm cười nói :

- Lữ công tử nói đúng, Tây Môn Nhuệ đã đến!

Không sai. Thân thể cao lớn như hung thần ác sát, Tây Môn Nhuệ bước dài tới chỗ bốn người Lữ Chính Anh, phía sau đi theo Nhị cấp hộ pháp Uông Chí Công của Vô Định bảo và hai hắc y lão già lùn thấp.

Còn chưa đi tới, Uông Chí Công đã cất giọng nói trước tiên :

- Lữ công tử, Tổng trại chủ của bọn ta đến rồi. Hi hi... Chuyện thật khéo! Tổng trại chủ của bọn ta mới vừa tuần thị ở bên ngoài quay về.

Trong lúc đang nói, nhóm bốn người đó đã đứng lại xa ngoài một trượng, đôi mắt tam giác uy lẫm sáng quắc của Tây Môn Nhuệ quét nhìn qua lại bốn người Lữ Chính Anh vừa liên tục cười nhạt.

Lữ Chính Anh giả như không thấy gì cất giọng nói trống :

- Vậy thì vừa rồi mọi chuyện xảy ra ở đây người đã chuyển cáo cho y chưa?

Uông Chí Công cười nhỉnh nói :

- Có, đã chuyển cáo rồi.

Lữ Chính Anh lúc này mới thu hồi ánh mắt đang ngược nhìn lên trần nhà, nhìn trừng trừng Tây Môn Nhuệ cười nhạt nói :

- Tây Môn Nhuệ, người không ngờ sẽ có ngày hôm nay phải không?

Tây Môn Nhuệ hừ một tiếng nói :

- Ta không tin tiểu tử nhà ngươi trong một thời gian tám tháng ngắn ngủi lại có được thành tựu hay gì!

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Ta biết là người sẽ không tin. Nhưng ta không đếm xỉa gì đến những điều này, đồng thời ta cũng nói thật cho người biết. Lúc này ta tạm thời không giết người nhưng người cần phải tiếp nhận mệnh lệnh của ta.

Tây Môn Nhuệ nộ quát một tiếng :

- Đồ thói tha!

Lữ Chính Anh tuy giận xanh tái mặt đi, đôi mắt bùng bùng sát khí nhưng vẫn bình tĩnh hừm một tiếng nói :

- Ta biết trong võ lâm là chú trọng sức mạnh, bây giờ ta để cho ngươi biết rằng thế nào là tuyệt đại võ học.

Vừa dứt lời, lại cười nhạt một tiếng nói :

- Tây Môn Nhuệ ta ngồi ở đây không cử động chỉ cần ngươi có thể công xuất một chiêu hoàn chỉnh mà không bị quy gục xuống ngay tại chỗ, thì không những đêm nay ta không giết ngươi mà hơn nữa từ nay trở đi diệt môn huyết thù của ta đối với ngươi cũng sẽ coi như không có nữa.

Câu nói này của Lữ Chính Anh khiến cho Lộ Thanh Bình cảm thấy không tránh khỏi quá ngông cuồng, vì vậy mà âm thầm dùng chân khí truyền âm nói với chàng :

- Lữ công tử, võ công của Tây Môn Nhuệ so với Ưông Chí Công cao minh hơn rất nhiều, công tử không thể khinh địch quá mức như thế...

Lữ Chính Anh truyền âm trả lời :

- Đa tạ Lộ cô nương nhắc nhở! Tại hạ sẽ cẩn thận.

Tây Môn Nhuệ lạnh lùng cười nói :

- Lão phu không cần phải tự thân xuất thủ cũng có thể làm cho ngươi nằm thẳng cẳng ra đây.

Tiếp đó quay đầu hướng về phía hai hắc y lão giả ở bên cạnh gằn giọng lên :

- Giang huynh, Trần huynh! Hãy xé thịt tên tiểu tạp chủng này cho ta!

- Dạ!

Hai hắc y lão giả đồng cung kính ứng thanh, đồng loạt rút ra một cây Phán Quan bút. Người ở bên phải gằn giọng quát lên :

- Tiểu tạp chủng, còn chưa chịu rút binh khí ra chịu chết hay sao?

Khôi y lão lương cũng dùng chân khí truyền âm nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử, đây là hai lão ma công phu chỉ thua Tây Môn Nhuệ công tử hãy cẩn thận!

Lữ Chính Anh hướng về phía khôi y lão nương gật đầu, rồi hướng về hai hắc y lão giả nói :

- Ta tuy đã nói tạm thời không giết Tây Môn Nhuệ, nhưng đối với hai ngươi thì tuyệt không khoan thứ. Chẳng qua ta cũng cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần có thể công xuất hoàn chỉnh một chiêu thì có thể miễn chết!

Lời nói này vừa nghe thấy cũng đủ để khiến cho người khác tức khí đầy bụng, vì vậy hai hắc y lão giả nộ quát một tiếng :

- Tiểu khả hầy nạp mạng!

Bóng người lướt tới, hai cây Phán Quan bút nhanh như chớp giật, tả hữu song kích nhắm đến Lữ Chính Anh đang ngồi ngay ngắn bất động dăm tới.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một chuỗi tiếng thét thảm thiết vang lên hai hắc y lão giả đó mỗi người đã bị cây Phán Quan bút của kẻ kia đâm trúng vào ngay tim, chết thảm tại chỗ.

Cũng không biết được Lữ Chính Anh đã dùng thủ pháp gì, chàng xem ra dường như vẫn không hề nhúc nhích, vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ mà hai hắc y lão giả chết thảm kia lại là như tự mình không muốn sống nữa cố ý hướng về binh khí của đồng bọn của mình mà lao tới để cầu giải thoát vậy.

Tình huống này khiến cho bầu không khí trong sảnh lầu dường như ngay lập tức bị ngưng kết lại, yên lặng đến mức lá rơi có thể nghe thấy. Nhất là Tây Môn Nhuệ chỉ thấy trong đôi mắt tam giác của y phát ra những tia nhìn rừng rợn, sắc mặt tái xanh ngay râu tóc cũng tựa hồ dựng đứng cả lên như một con dã thú đang muốn lao tới cắn người.

Lữ Chính Anh quét mắt nhìn nhếch miệng cười nói :

- Tây Môn Nhuệ, đừng phát khùng lên! Bây giờ quý xuống nghe lệnh vẫn còn kịp đấy, cũng có thể giữ được bộ mặt chó của ngươi đó.

Tây Môn Nhuệ cắt lời quát lên một tiếng :

- Đồ khốn kiếp!

Vừa dứt lời thân hình đã giống như một con hổ điên, lao thẳng người tới vùng quyền đâm thẳng vào giữa ngực của Lữ Chính Anh.

Tây Môn Nhuệ thân hình cao lớn, sừng sững như một cái tháp đen, so với tư thế ngồi khoan thai ngay ngắn của Lữ Chính Anh khiến người khác có cảm giác như Lữ Chính Anh sẽ bị đè bẹp nát.

Lúc này, Tây Môn Nhuệ thịnh nộ lôi đình lao vào Lữ Chính Anh uy thế thật kinh người.

Nhưng Lữ Chính Anh mà y đụng độ lần này thì lại là một người khác hoàn toàn.

Khi đường quyền uy lực của y như sắp đánh trúng ngực của Lữ Chính Anh, chỉ thấy Lữ Chính Anh bật cười rồi xong thủ thế xuất bật người ra sau.

Trong mắt của những người đứng xem chung quanh thì thấy song thủ của Lữ Chính Anh di chuyển nhanh không thể tưởng tượng được, lập tức vang lên hai tiếng hự hự khô khốc, tiếp đó rầm một tiếng cái thân hình như cái tháp sắt của Tây Môn Nhuệ ngã quỵ xuống ngay trước thi thể hai hắc y lão giả kia.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thiên ngoại hữu thiên

Có thể tưởng tượng thấy bộ mặt của Tây Môn Nhuệ thật khó nhìn như thế nào.

Lữ Chính Anh lại làm như không có chuyện gì, mỉm cười nói :

- Điều này gọi là chưa đến Hoàng Hà chưa biết sợ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tây Môn Nhuệ lần này ta phụng mệnh không được giết ngươi, Hộ pháp Ôn Chí Công của Vô Địch bảo đó chắc hẳn đã nói với ngươi. Bây giờ ngươi phải yên lặng mà ngẫm nghĩ, sẵn sàng tiếp nhận mệnh lệnh mà ta sắp tuyên bố đây. Nếu trong lòng ngươi còn oán hận không nghe lời, hoặc không nhớ rõ lời ta nói thì hậu quả sẽ không lường trước được đó.

Chàng dứt lời, ánh mắt liếc nhìn về phía Ôn Chí Công lạnh lùng cười nói :

- Ôn đại hộ pháp, phiên ngươi phái người mang những cái thi thể này đi, bữa cơm tối của ta vẫn còn chưa ăn uống.

Ôn Chí Công vội vàng cung kính nói :

- Dạ! Dạ!

Tiếp đó lại gằn giọng quát lớn :

- Người đâu! Hãy mang những thi thể này đi, dọn sạch nơi đây!

Một loạt tiếng dạ vang lên. Hai hán tử lực lưỡng ứng thanh chạy tới.

Lữ Chính Anh hướng về phía Tây Môn Nhuệ điềm nhiên cười nói :

- Oán khí của ngươi đã lắng xuống rồi chứ?

Tây Môn Nhuệ là người cầm đầu cường đạo của Nam Thất Tinh, bình thường oai phong凛冽 một tiếng hô trăm tiếng dạ, lúc này làm sao chịu đựng được nổi nhục như vậy. Càng làm sao lắng được oán khí trong lòng.

Vì vậy, Lữ Chính Anh vừa dứt lời y liền nghiêng răng gằn giọng quát lớn :

- Tiểu tạp chủng, ngươi giết ta đi!

Dứt lời tay liền đưa lên. Không, kẻ đưa tay lên không phải là y mà là Lữ Chính Anh.

Tại vì Tây Môn Nhuệ ngoại trừ miệng có thể nói được, còn toàn thân thì không thể cử động được gì. Lữ Chính Anh vung tay tát Tây Môn Nhuệ bốn bạt tai rồi mới lạnh lùng cười nói :

- Tây Môn Nhuệ, ngươi đừng tưởng cho rằng ta phụng mệnh không giết ngươi thì ngươi có thể tự ý nhục mạ ta. Ta nói thật với ngươi ta tuy phụng mệnh tạm thời không giết ngươi, nhưng có thể tùy ý trừng trị ngươi.

Tây Môn Nhuệ rít giọng quát lớn :

- Lão tử chết còn không sợ, còn sợ gì người trừng trị chứ?

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Ta không thể không nhắc nhở người, người vốn mang thân huyết nhục ta cũng nhắc người một tiếng rằng lão tặc người là kẻ thù tự tay giết chết phụ mẫu ta, tàn sát toàn gia ta. Cho dù người chỉ là kẻ phụng mệnh hành sự và cho dù ta là kẻ phụng mệnh tạm thời không giết người, nhưng ta có quyền làm cho người phải chịu đựng mọi khổ hình.

Tây Môn Nhuệ nghiêng răng ken két. Tuy trong lúc này còn chưa quát chửi thành tiếng, nhưng từ bộ mặt đầy khó chịu của y không khó tưởng tượng ra trong lòng y khó chịu như thế nào.

Uông Chí Công vội vàng nói :

- Tây Môn Nhuệ trại chủ, xin nghe ta nói!

Tây Môn Nhuệ toàn thân đang run lên, nhưng cố nén lại không bộc phát ra ngoài.

Uông Chí Công chăm chú nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Lữ công tử, có thể cho phép tại hạ khuyên nhủ Tây Môn trại chủ mấy câu chứ?

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- Được!

Uông Chí Công cười nhỉnh nói :

- Đa tạ Lữ công tử. Tại hạ sẽ cố gắng làm lắng đi cái tâm oán hận của Tây Môn Nhuệ trại chủ. Nếu trong lúc ăn nói có gì không phải xin Lữ công tử lượng thứ cho.

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- Ta không đếm xỉa gì đến những điều này.

Uông Chí Công giờ này mới hướng mặt về phía Tây Môn Nhuệ nghiêm mặt nói :

- Tây Môn huynh, tục ngữ có nói hảo hán không chịu thiệt trước mắt, huynh hà cớ làm khổ chính mình.

Tây Môn Nhuệ hừ một tiếng, không nói gì.

Uông Chí Công liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh rồi cười nói với Tây Môn Nhuệ :

- Tây Môn huynh, ta bây giờ nói những lời không sợ Lữ công tử tức giận. Đêm nay bọn ta phải nhẫn nại một chút, nên nhịn khẩu khí cho qua lúc khó khăn này. Sau này có thể bọn ta còn có một ngày giương mày ngẩng mặt được.

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Uông Chí Công, người rất biết ăn nói đấy!

Uông Chí Công gượng cười nói :

- Nào, nào, Lữ công tử quá khen!

Lữ Chính Anh quay về phía Tây Môn Nhuệ cười nhạt nói :

- Tây Môn Nhuệ, lời của Uông Chí Công nói rất là có lý. Bản thân ta cũng là một chứng minh đây.

Tây Môn Nhuệ lạnh lùng hỏi lại :

- Chứng minh gì?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Tám tháng trước đây, khi người phụng mệnh sát hại toàn gia ta, phái người ngựa đi khắp nơi truy sát ta, ta làm sao có thể tưởng tượng ra được có ngày hôm nay. Vì vậy, tai họa lúc này của người có thể không cần người...

Tây Môn Nhuệ nghiêng răng cắt lời nói :

- Được ta đáp ứng!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Đáp ứng tiếp nhận mệnh lệnh của ta?

Tây Môn Nhuệ gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói :

- Bản thân ta lại hiện thân thuyết pháp, giảng giải khuyên bảo người. Đây đúng là chuyện không thể tưởng được.

Nói xong liền đưa tay vào ngực lấy Thất Sát lệnh đưa ngay trước mặt Tây Môn Nhuệ, nghiêm mặt nói :

- Đây chính là Thất Sát lệnh mà ta phụng mệnh truyền đạt. Người phải lắng nghe cho kỹ càng.

Tiếp đó Lữ Chính Anh liền đọc lớn Thất Sát lục điều rồi thuật lại mệnh lệnh truyền khẩu của Chu Tứ Nương, gằn giọng hỏi :

- Nghe rõ chứ?

Tây Môn Nhuệ gật đầu nói :

- Nghe rõ.

Lữ Chính Anh liền hỏi tiếp

- Nhớ rõ toàn bộ chứ?

Tây Môn Nhuệ lại gật đầu nói :

- Nhớ!

Lữ Chính Anh nói :

- Nhớ thì tốt! Đồng thời cần phải ngay lập tức chấp hành. Hơn nữa cần phải triệt để chấp hành.

Tây Môn Nhuệ nói :

- Tất nhiên ta sẽ lập tức chấp hành nhưng nếu người khác không nghe theo, thì không thể nói ta chấp hành không triệt để.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Điều đó tất nhiên không quan hệ gì đến người.

Tiếp đó liền vọt người lên không, giương chỉ giải huyết đạo bị không chế của Tây Môn Nhuệ, gằn giọng nói :

- Đứng dậy!

Tây Môn Nhuệ lặng lẽ đứng dậy, Lữ Chính Anh nói tiếp :

- Bốn Sứ giả đêm nay tạm thời trú ở đây, những kẻ khác ở lữ quán này nhất loạt giải tán hết. Không có lệnh gọi thì không được quấy nhiễu.

Tây Môn Nhuệ gật đầu, Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn bọn ba người Lộ Thanh Bình nói :

- Lộ cô nương ba vị đêm nay là quý khách đặc biệt của bốn Sứ giả. Hãy chuẩn bị phòng cho ba vị, sắp xếp thị nữ hầu hạ.

Tây Môn Nhuệ lặng lẽ gật đầu nói :

- Được!

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn Ưông Chí Công nói :

- Bốn Sứ giả giao cho người nhiệm vụ phải hoàn thành nhanh nhất cho ta.

Ưông Chí Công cúi người nói :

- Xin dạy bảo!

Lữ Chính Anh găm mặt nghiêng răng nói :

- Đó là chuyện Vô Định bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn ra lệnh giết toàn gia ta. Bằng mọi cách phải xác minh báo cáo cho rõ.

Uông Chí Công vội nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ!

Lữ Chính Anh nói tiếp :

- Bốn Sứ giả ngày mai sẽ đi Giang Hán địa khu, khi ta đến Hạ Khẩu kẻ đầu tiên mà ta gặp sẽ là người. Người không được làm qua loa cho xong chuyện đây.

Uông Chí Công vội vàng khom người cười nịnh nói :

- Xin Sứ giả an tâm. Tại hạ nhất định sẽ dốc sức toàn lực.

Lữ Chính Anh cười cười xua tay nói :

- Được, các người đi đi!

Tây Môn Nhuệ hừ một tiếng quay người bỏ đi.

Uông Chí Công lại hướng về Lữ Chính Anh cung kính chấp tay cười nịnh nói :

- Sứ giả cùng Lộ cô nương nếu có cần gì thì cứ dạy bảo tiểu nhị đây. Tại hạ xin cáo từ.

Chỉ một lát sau, trong sảnh lầu to lớn ngoại trừ tên tiểu nhị đang đứng từ xa xa chờ sai bảo, thì chỉ còn lại bốn người Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình.

Lữ Chính Anh đưa ly rượu lên kính cẩn với ba người kia uống cạn rồi điềm nhiên cười nói :

- Bây giờ bọn ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện thoải mái được rồi.

Khôi y lão nương thờ nhẹ một tiếng nói :

- Lữ công tử, tình hình vừa rồi nếu không phải là chính mắt lão nương nhìn thấy thì thật không tin là sự thật.

Lữ Chính Anh khiêm tốn cười nói :

- Một chút tài cán đó của tiểu khả thật ra có đáng là gì. Ở dưới tay của Thất Sát lệnh, những người có thân thủ như tiểu khả đây ít ra cũng có bảy tám vị.

Lộ Thanh Bình nhú mày nói :

- Thân thủ của Lệnh chủ Thất Sát lệnh hẳn là cao siêu lắm phải không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Điều này quả thật không sai một chút nào cả.

Khôi y lão nương hỏi tiếp :

- Lữ công tử, Thất Sát lệnh chủ đó tóm lại là nhân vật như thế nào?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Điều này đợi sau sẽ nói. Còn bây giờ ta muốn biết lai lịch của ba vị, nhất là lão gia đây và A Vân cô nương, ngay tính danh cũng còn chưa biết.

Khôi y lão nương gật đầu nói :

- Bây giờ lão thân xin tự giới thiệu trước, lão thân là Ngũ Tú Vân, là nghĩa mẫu của Lộ Thanh Bình và cũng là sư muội của phụ thân a đầu này. Mười năm trước đây khi toàn gia của a đầu chết dưới bàn tay ma quái của Tây Môn Nhuệ, thì lúc đó Bình a đầu đang ở chơi tại nhà ta nên mới thoát khỏi kiếp nạn đó.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là Ngũ tiên bối!

Tiếp đó lại nhũn mày hỏi :

- Ngũ tiền bối và Tây Môn Nhuệ kết oán như thế nào, có thể nói rõ ra được không?

Ngũ Tú Vân gượng cười nói :

- Không giấu gì Lữ công tử, tin tức có liên quan đến sư huynh của ta chết dưới tay Tây Môn Nhuệ trước đây chỉ là tin đồn. Nếu không phải là do chính miệng của đoàn y lão giả vừa rồi chứng thực thì bọn ta vẫn còn mò mẫm trong bóng tối.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Cũng là vì chưa chứng thực được. Vì vậy mà chư vị đến đây, thời gian đã trôi qua một tháng mà vẫn chưa ra tay phải không?

Ngũ Tú Vân nói :

- Đây cố nhiên là một trong những nguyên nhân, thực sự sức lực của bọn ta quá yếu không thể dễ dàng đắc thủ. Vì vậy, ta âm thầm cố gắng tìm cách gây trở ngại cho y nên kéo dài cho đến nay vẫn còn chưa ra tay.

Lộ Thanh Bình chen lời nói :

- Kế hoạch của bọn ta nếu không thể âm thầm thâm nhập tra chứng thì thực hiện khó khăn, hành động này cố nhiên là quả thực quá khinh suất. Nhưng bất luận Tây Môn Nhuệ là sát phụ thù nhân của ta hay không thì có thể giết được một kẻ cầm đầu cường đạo tác ác đa đoan như hắn thì cũng thật là vì dân trừ hại. Đồng thời tên Tây Môn lão tặc giết hại phụ thân của A Vân thì điều đó tuyệt nhiên không sai.

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- A Vân cô nương là...

Ngũ Tú Vân vội vàng nói :

- Chuyện này do ta mà ra đó.

Tiếp đó nghiêm mặt nói :

- A Vân họ Thượng Quan tên là Tổ Vân, phụ thân là Thượng Quan Ngọc, Tri phủ của Bảo Khánh phủ, vì nghiêm trị đạo tặc mà kết oán với Tây Môn Nhuệ, nên toàn gia bị sát hại. Lúc đó Thượng Quan Tổ Vân chỉ mới mười bốn tuổi.

Lữ Chính Anh thở dài nói :

- Thượng Quan cô nương có phải là do hai vị cứu phải không?

- Không! - Ngũ Tú Vân nói tiếp - Nàng được một vị bồ đầu trong phủ cứu nhưng vị bồ đầu nghĩa dũng đó vì công nàng đột phá vòng vây mà phải bị hy sinh.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Võ công của Thượng Quan cô nương bây giờ do ai truyền thụ?

Ngũ Tú Vân nói :

- A Vân từ nhỏ đã yêu thích võ công nhưng vì không gặp minh sư, chỉ là do vị bồ đầu hy sinh đó truyền thụ cho một ít công phu. Còn về võ công bây giờ của nàng là được truyền thụ từ Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, thế nhưng nàng không dám tự phụ cho mình là đồ đệ, cam nguyện với thân phận thị tì.

Lữ Chính Anh nhũn mày hỏi :

- Tại sao?

Ngũ Tú Vân thở dài nói :

- Chuyện này nói ra thật là dài.

Dứt lời thì lại thở ra một tiếng nhẹ nói :

- Khi toàn gia nàng ngộ nạn và vị bồ đầu cứu nàng vì bị trọng thương mà chết đi, nàng đã trở thành một cô nhi không nơi nương tựa. Trải qua một khoảng thời gian sống lưu lạc, thì bị kẻ xấu lừa lọc bán vào kỹ viện.

Lữ Chính Anh không khỏi thở dài nói :

- Như vậy tai họa của Thượng Quan cô nương bị thảm hơn ta nhiều lắm.

Ngũ Tú Vân gượng cười nói :

- Vận mệnh của đứa trẻ này quả thật là bi đát. Nàng lần lóc hai năm trong kỹ viện thì gặp một vị công tử gia đa tình đã chuộc thân cho nàng. Nhưng trên đường dẫn nàng quay về cố hương vị công tử gia đó gặp thù hạ của Tây Môn Nhuệ.

Nói đến đây Ngũ Tú Vân lại thở dài một tiếng nói :

- Lúc đó may mà có Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng đi qua kịp thời cứu giúp. Nhưng vị công tử gia đa tình đó thì đã ngộ nạn.

Câu chuyện thương tâm đã qua này khiến cho Thượng Quan Tố Vân này giờ ngồi yên lặng bên cạnh không khỏi hai hàng nước mắt lăn dài.

Ngũ Tú Vân nói tiếp :

- Lúc đó Tân nữ hiệp rất thông cảm với tai họa của nàng. Đối với tư chất thiên phú của nàng càng đặc biệt ngưỡng mộ. Quyết định thu nhận nàng làm đồ đệ. Nhưng bản thân nàng lại vì gặp quá nhiều bất hạnh, có mặc cảm tự ti quá nhiều, đây cũng là nguyên nhân khiến cho nàng muốn giữ mãi thân phận thị tỳ.

Vừa dứt lời, lại thở nhẹ một tiếng nói :

- Hai người này sau khi tự mình chạy đến huyện Vô Cương cách nơi đây không xa vì thế lực của Tây Môn Nhuệ quá mạnh mà bọn họ lại tha thiết phục thù, nhất là A Vân. Tất cả mọi bất hạnh của nàng đều do Tây Môn Nhuệ gây ra. Vì vậy, để đạt được mục đích ám sát Tây Môn Nhuệ nên tự mình tái nhập phong trần.

Ngũ Tú Vân thở dài một tiếng kết thúc câu chuyện rất dài này.

Tiếp đó lại mỉm cười nói :

- Mọi chuyện sau đó Lữ công tử đã biết. Không cần ta phải nhắc lại, chỉ mong Lữ công tử đừng cười mà thôi.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Nhị vị cô nương không tiếc tự mình lưu lạc phong trần mà hành động tráng liệt, thật là kinh thiên địa khắp quỷ thần. Tại hạ kính phục vô cùng há có lý cười cợt được sao?

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói :

- Lữ công tử là người phi thường mới có thể kiến giải phi thường như vậy.

Tiếp đó ánh mắt liếc nhìn hai vị cô nương nói :

- Hai người các ngươi đã nghe Lữ công tử nói phải an tâm lý đắc, đừng có mang mặc cảm tự ti nữa.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Ngũ tiền bối, tiểu khả vẫn còn chưa hết lời.

Ngũ Tú Vân ngơ ngác :

- Lão thân đang lắng nghe đây.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Tiểu khả cảm thấy hành vi của hai vị cô nương sánh với...

Ngũ Tú Vân liền hỏi :

- So sánh như thế nào?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Ngũ tiền bối trong Phật môn có những vị cao tăng không kị tanh hôi, đó không phải là sống với phương châm rượu thịt trong bụng, Phật đà trong tâm hay sao?

Ngũ Tú Vân cười hỏi :

- Lữ công tử lễ nào so sánh hành vi của hai a đầu trước đây với những vị cao tăng Phật môn hay sao?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Điều này so sánh, tuy có hơi khập khiễng cũng dường như đối với nhị vị cô nương cũng có điều bất kính, nhưng trong lòng tiểu khả lại cho rằng những hòa thượng rượu thịt đó chẳng qua là mượn câu nói đó để biện hộ cho mình mà thôi, chứ còn hai vị cô nương đây mới thật là “Phật đà trong tâm”, cũng đủ lộ rõ sự trinh tiết trong tâm là không để cho bất cứ sự khuất nhục trên nhục thể nào ảnh hưởng tới.

Thượng Quan Tổ Vân này giờ không nói gì, sau khi nghe nói xong bất giác gạt nước mắt, cười buồn nói :

- Nghe một lời quân tử nói còn hơn mười năm đọc sách, qua lời Lữ công tử nô gia mới thật sự là tâm cảnh hoàn toàn khai mở. Thế nhưng...

Nàng dứt lời, ánh mắt nhìn Lộ Thanh Bình rồi nghiêm nghị nói :

- Có một điểm nô gia muốn thêm vào, đó là xin Lữ công tử đừng lẫn lộn giữa Lộ tiểu thư với nô gia, tại vì Lộ tiểu thư hoàn toàn trong sạch.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Điều này tại hạ biết, nhưng sự kính phục của tại hạ đối với nhị vị cô nương thì hoàn toàn không có sự phân biệt kính trọng.

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói :

- Đa tạ những lời giảng giải của Lữ công tử đối với A Vân.

Tiếp đó nàng chăm chú nhìn Thượng Quan Tổ Vân nghiêm mặt nói :

- Tổ Vân! Người đã hiểu rõ thông suốt, vậy thì từ đây trở đi xưng hô giữa hai ta cũng phải thay đổi đi.

Thượng Quan Tổ Vân cười buồn nói :

- Điều này đợi sau khi trở về với lệnh sư hẵng nói được không?

Ngũ Tú Vân gật đầu :

- Điều này cũng có lý. Hãy dứt khoát như vậy.

Lữ Chính Anh chăm chú nhìn Lộ Thanh Bình nghiêm mặt hỏi :

- Lộ cô nương, lệnh sư Tân tiền bối bất luận võ công thanh danh xưa nay đều không thua kém Vô Địch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn. Nhiều năm nay không thấy hiệp tung, hẳn là người càng tinh tiến phải không?

Ngũ Tú Vân nói :

- Lữ công tử nói không sai. Võ công thanh danh của Tân nữ hiệp đều không thua Thuần Vu Khôn, nhưng Tân nữ hiệp là một nhân vật khó gần gũi, không nhận sự ngưỡng mộ.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Trong võ lâm có nhiều nhân vật tính khí kỳ lạ. Tân tiền bối cũng là một người trong số đó.

Ngũ Tú Vân mỉm cười nói :

- Tân nữ hiệp bề quan gần năm năm, võ công đã tinh tiến đến mức nào lão thân thật không dám suy đoán bừa bãi.

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói :

- Không giấu Lữ công tử, ta cùng Tổ Vân chính là thừa lúc gia sư bề quan mà lên ra đi đó.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Nhị vị cô nương có mối thù thâm sâu mới tự mình hạ sơn, ta nghĩ lệnh sư không nỡ nào trừng phạt đâu.

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói :

- A Bình, A Vân! Sư phụ các người có thể sắp khai quan rồi đó, ngày mai bọn ta phải mau chóng quay về thôi.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện đã mất nửa giờ đồng hồ, lại kể với Lữ Chính Anh thân thế và tai họa của bản thân mình cho đến canh ba mới chia tay đi

nghi.

Ngày hôm sau, bọn người Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình lập tức rời khỏi Ác Hồ câu.

Do vì nơi mà Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng bế quan nằm trong một mật cốc ở Hoành Sơn, bọn họ có thể cùng nhau đi đến Hoành Châu mới chia tay. Vì sự an toàn của bọn người Lộ Thanh Bình, cũng để xóa bỏ sự buồn chán trên đường đi mà Lữ Chính Anh cùng bọn họ kết bạn đồng hành.

Sập tối ngày thứ ba sau khi rời Ác Hồ câu, bọn người Lữ Chính Anh đã đi đến Bạch Thủy của huyện Kỳ Dương, Bạch Thủy nằm ở một thị trấn nhỏ bên bờ Tương Giang. Thị trấn tuy nhỏ, nhưng do thổ sản các nơi ở tây nam Tương Giang theo đường thủy lộ đổ đến đã lấy đây làm địa điểm chuyển vận đi các nơi nên việc buôn bán tập nập rất là nhộn nhịp.

Bọn bốn người Lữ Chính Anh sau khi đi đến Bạch Thủy liền đi vào lữ quán Phúc Ký hào hoa nhất thị trấn. Như kế hoạch dự định của bọn họ là nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày hôm sau sẽ bao thuê một con thuyền đi thẳng đến Hoành Châu rồi quay đi Hạ Khẩu.

Đối diện Phúc Ký lữ quán là một ngôi chợ náo nhiệt lưng tựa vào Tương Giang, một nửa kiến trúc phía sau của nó treo lơ lửng ở trên bờ Tương Giang kéo dài trên mép sông đến hơn mười trượng. Ba gian phòng mà bọn Lữ Chính Anh trú ngụ là mặt sau cùng của dãy nhà. Hai vị cô nương ở phòng giữa, Ngũ Tú Vân ở phòng bên trái, Lữ Chính Anh ở phòng bên phải.

Do địa thế ở mép sông lại treo lơ lửng trên không, vì vậy đẩy cửa sổ nhìn ra xa không những cảnh sắc của con sông được thu vào toàn bộ tầm mắt, hơn nữa gió mát trong lành khiến cho người ta tâm thần thoải mái. Lúc này cho dù Trung Thu vừa đi, cũng đã khiến cho người khác cảm thấy có hương thu sâu đậm.

Lữ Chính Anh sau khi tắm xong, một mình ngồi dựa vào cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc mờ mờ của bờ sông đêm khuya, thì Ngũ Tú Vân đã nhẹ nhàng bước tới ho nhẹ một tiếng rồi mỉm cười nói :

- Xin lỗi đã quấy nhiễu Lữ công tử.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không sao cả. Ta đang buồn muốn phát khùng lên đây!

Ngũ Tú Vân cười bí hiểm nói :

- Được thôi! Có thể có người giải buồn đang đợi ở bên ngoài đó.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Lời nói này của Ngũ lão gia phải hiểu như thế nào đây?

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt hạ giọng nói :

- Đêm nay tất nhiên có sự cố phát sinh.

Lữ Chính Anh nhướn mày hỏi :

- Lê nào Ngũ lão gia đã có phát hiện gì?

Ngũ Tú Vân gật đầu nói :

- Đúng vậy! Từ khi rời bỏ Ác Hồ câu đến bây giờ, hành tung của bọn ta đều ở trong sự giám sát của kẻ thù.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Nói ra thật hổ thẹn. Lần đi này tiểu khả cũng đặc biệt chú ý, nhưng lại không phát hiện được một chút gì.

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói :

- Đó là vấn đề lịch duyệt trong giang hồ, võ công của ngươi tuy cao hơn ta rất nhiều, nhưng về phương diện này ngươi lại kém ta.

Không đợi Lữ Chính Anh nói, lập tức nói tiếp :

- Ta không những phát hiện ven đường có người quan sát chúng ta, Hơn nữa cũng biết rằng bọn chúng phụng mệnh không được phép phá rối chúng ta, mà cần tập trung lực lượng ở Bạch Thủy trấn này sẽ bất ngờ tập kích. Vì vậy ta chưa nói với các ngươi.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Ngũ lão gia làm sao biết được kế hoạch của bọn chúng?

Ngũ Tú Vân nói :

- Bọn chúng dùng hắc thoại giao đàm cho rằng ta nghe không hiểu, kỳ thật là ta thông hiểu hết lời bọn chúng.

Lữ Chính Anh nhú mồm nói :

- Có phải là người của phe Vô Dịch bảo không?

Ngũ Tú Vân nói :

- Những người giám sát bọn ta là thủ hạ của Tây Môn Nhuệ, đêm nay những kẻ ngăn trở bọn ta ở đây mới là cao thủ của Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Cũng được! Chỉ mong bọn chúng làm vài trò cho ra dáng một chút.

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói :

- Lữ công tử, trong giang hồ phải xem như là “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân” công tử nhất thiết không nên tự đại khinh địch.

Lữ Chính Anh nhếch miệng cười nói :

- Đa tạ Ngũ lão gia chỉ giáo, tiểu khả đã biết.

Ngũ Tú Vân cười nói :

- Kỳ thật điều này cũng chẳng đáng gì cả, hơn nữa người trẻ tuổi nên có hào khí. Chẳng qua trận chiến đêm nay bọn ta tuyệt đối không thể khinh tâm.

Ngũ Tú Vân vừa dứt lời liền nghiêm mặt nói :

- Xin Lữ công tử suy nghĩ cho, Vô Dịch bảo trước đây trong giang hồ hiệu xưng là Vô Dịch tuyệt đối không phải là không có ý nghĩa. Lữ công tử trước đây chỉ gặp những thủ hạ tầm thường của Vô Dịch bảo, một mặt võ công của công tử quá cao, mặt khác cũng là vì bọn họ không rõ tình hình địch thủ nên chưa phải đến những cao thủ thật sự.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Lão gia nói đúng!

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói :

- Còn bây giờ Tây Môn Nhuệ tất nhiên đã rõ tình hình cụ thể, đã dùng bỏ câu truyền thư phi báo Thuần Vu Khôn. Công tử nghĩ xem, Thuần Vu Khôn liên tiếp phải chịu thua thiệt. Còn bây giờ xem như đã rõ tình hình địch thủ, thì những cao thủ y phải đến ngăn trở chúng ta tất nhiên đều là hạng nhất.

Nói đến đây thì Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân đã tắm rửa xong từ phòng bên đi vào.

Thượng Quan Tổ Vân cười hỏi :

- Nghĩa mẫu, Lữ công tử đang nói chuyện gì thế?

Ngũ Tú Vân cười nói :

- Hai người các ngươi đến thật đúng lúc. Hãy mau ngồi xuống chúng ta sẽ bàn chuyện với nhau.

Tình hình mà Ngũ Tú Vân và Lữ Chính Anh bàn với nhau liền được thuật lại cho Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân nghe.

Thượng Quan Tổ Vân đột nhiên ơ lên một tiếng nói :

- Xem ra hai nữ nhân vừa rồi tất của phe Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh liền hỏi :

- Lê nào Thượng Quan cô nương đã có phát hiện gì?

Tổ Vân gật đầu nói :

- Đúng vậy! Vừa rồi tiểu nữ nhìn thấy hai cô nương xinh đẹp một mặc hồng y, một mặc lục y đi vào gian phòng đối diện xéo với chúng ta. Ban đầu ta cho rằng đó là hai vị cô nương Chu Thắng Nam và Chu Á Nam như Lữ công tử nói.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Chu cô nương bọn họ chắc sắp đi Hạ Khẩu sẽ không lưu lại đây lâu.

Lộ Thanh Bình cũng nhú mồm nói :

- Hai vị cô nương đó còn đặc biệt nhìn ta chăm chăm, ta nghĩ ta tuyệt không có một hành động vô ý nào.

Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát từ hành lang vang lên :

- Tiểu nhị, tiểu nhị đâu?

Giọng nói của tên tiểu nhị vội vàng kính cẩn đáp :

- Đến ngay cô nương.

Lữ Chính Anh hướng về bọn người của Lộ Thanh Bình nháy mắt một cái rồi lao ra khỏi phòng, giả bộ như là vô tình đi ngang hành lang nhưng hai mắt thì nhìn xéo vào gian phòng đối diện với phòng của Lộ Thanh Bình, chính diện với phòng của Ngũ Tử Vân quét mắt nhìn hai vị nữ lang xinh đẹp trong đó. Không sai, hai vị cô nương đó quả thật là một người mặc hồng y, một người mặc lục y tư thái không khác gì hai tỷ muội Chu Thắng Nam, Chu Á Nam. Hơn nữa khi Lữ Chính Anh lướt qua bọn họ thì đôi mắt xinh đẹp của hai người cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Ngay tên tiểu nhị đang cúi người đợi lệnh hình như bọn họ cũng không cảm thấy. Lữ Chính Anh vừa đi vừa nghĩ thầm: “Thật như có tà môn. Hai nữ nhân đó không những màu sắc quần áo giống như hai tỷ muội của Chu gia mà ngay vẻ mặt và tuổi tác cũng không khác gì tỷ muội Chu gia...”.

Trong tích tắc suy nghĩ, thì nghe một trong hai vị nữ lang kia nói với tên tiểu nhị :

- Người hãy đi mời cho ta hai vị lão gia ở phòng số mười ba lầu dưới đến đây.

* * * * *

Khi Lữ Chính Anh như vô tình quay trở lại thì hai vị nữ lang đó còn đứng ở cửa phòng. Tình huống này giống như đang đợi Lữ Chính Anh quay lại vậy.

Lục y nữ lang hướng về Lữ Chính Anh cười cười, sẵn sàng muốn nói gì đó nhưng lại bị hồng y nữ lang dùng khuỷu tay thúc vào người ngăn lại. Không ngờ động tác này lại bị Lữ Chính Anh nhìn trộm thấy liền hắng giọng một tiếng cười nói :

- Có gì thì cứ thoải mái nói, không có gì phải e ngại hổ thẹn cả.

Lữ Chính Anh liền nhú mồm, lục y nữ lang đã tươi cười kêu lên :

- Đây, người quay lại đi!

Lữ Chính Anh quay đầu cười hỏi :

- Cô nương gọi ta à?

Lục y nữ lang gật đầu nói :

- Không sai!

Lữ Chính Anh từ từ quay lại, mỉm cười hỏi :

- Cô nương có gì kiến giáo?

Lục y nữ lang liền gằm mặt nói :

- Người có phải họ Lữ?

Cái sắc diện này cơ hồ được in ra từ cái sắc diện của Chu Thắng Nam vậy.

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Đúng vậy! cô nương làm sao biết được?

Lục y nữ lang lạnh lùng nói :

- Ta còn biết nhiều hơn nữa đấy.

Tiếp đó hai mắt nhìn xoáy vào Lữ Chính Anh hỏi :

- Người tên Lữ Chính Anh phải không?

Lữ Chính Anh mỉm cười gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lục y nữ lang hỏi tiếp :

- Người là nghịch tử của Lữ Duy Bính phải không?

Câu nói này như là chọc giận Lữ Chính Anh. Vẻ mặt chàng liền trầm xuống bước tới một bước ánh mắt như xoáy vào giọng nói lạnh như băng hỏi :

- Người là người của lão tặc Thuần Vu Khôn?

Lục y nữ lang quát lên một tiếng :

- Đồ khốn kiếp!

Vừa dứt tiếng quát, cánh tay liền đưa lên nhanh như điện chớp tát vào má trái của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh thân hình lách nhẹ, tránh cái tát đột ngột của đối phương rồi lập tức vùng chưởng phản kích, nộ quát một tiếng :

- A đầu, muốn chết à?

Thì vào lúc này tai chàng đột nhiên nghe thấy một tiếng nói thật nhỏ nhẹ nhưng vô cùng rõ ràng :

- Đón lấy!

Tiếp theo tiếng đón lấy, bàn tay của lục y nữ lang đã đỡ lấy chưởng thế cực nhanh của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh không kịp suy nghĩ gì, chưởng của hai bên đã tiếp xúc nhau. Rầm một tiếng, Lữ Chính Anh cảm thấy lòng bàn tay tựa hồ như bị chấn mạnh, thân hình cũng theo đó hơi lao đảo. Nhưng còn lục y nữ lang lại bị chấn động tới mức la lên một tiếng kinh hãi, bật người ngã ra sau. Nếu không có hồng y nữ lang ở đằng sau đỡ lấy thì đã nằm thẳng ra đất rồi.

Trong tích tắc này, đầu óc của Lữ Chính Anh cũng như quay cuồng, hôn mê. Lúc này chàng đã cảm giác thấy lòng bàn tay phải như có một nắm giấy, tuy không rõ đối phương tại sao lại cố ý làm như vậy nhưng trong lòng hiểu rõ là đối phương có hảo ý. Đây là điều không chút hoài nghi.

Chưởng vừa rồi chàng vì cảm phần mà phát ra, cho dù lúc chàng nghe thấy chân khí truyền âm của đối phương đã ngay lập tức giảm nhẹ chân lực xuống nhưng kinh lực của chưởng này cũng đủ làm kinh người.

Nhưng lục y cô nương này lại chỉ phát ra một tiếng kinh ngạc, tuy bị chấn lui nhưng không bị thương, công lực thâm hậu như thế nào thì cũng không khó tưởng tượng thấy.

Trong lúc Lữ Chính Anh đang thoảng nghĩ thì hồng y nữ lang đã hướng về lục y nữ lang hỏi nhỏ :

- Sư muội không bị thương chứ?

Lục y nữ lang vùng đứng dậy, gượng cười nói :

- Không sao cả. Vừa rồi ta hơi đánh giá thấp đối phương.

Hồng y nữ lang nói :

- Được, để ta xuất khí cho sư muội.

Lục y nữ lang cương quyết nói :

- Không. Tốt hơn hãy để chính ta.

Tiếp đó hướng về Lữ Chính Anh trừng mắt nộ quát :

- Cuồng đồ! Nơi đây địa thế quá hẹp, không cách gì thi triển bọn ta hãy ra bờ sông.

Lữ Chính Anh cười nhạt một tiếng nói :

- Kê hèn này, xin tuân mệnh!

Lục y nữ lang gần giọng nói :

- Đi!

- Khoan đã!

Kẻ chen lời này là một bạch y thư sinh tuổi khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám. Tướng mạo rất anh tuấn đang cùng một vị khôi y lão giả tuổi khoảng trên dưới lục tuần chậm rãi bước tới.

Lữ Chính Anh quét mắt nhìn. Hồng y nữ lang ngạc nhiên hỏi :

- Tam sư huynh, sao huynh cũng đến?

Bạch y thư sinh cười nói :

- Lễ nào người không hoan nghênh sao?

Hồng y nữ lang tươi cười nói :

- Đương nhiên là phải hoan nghênh.

Hồng y nữ lang hỏi tiếp :

- Tam sư huynh, huynh không phải là có việc đi Hoàng Sơn sao?

Bạch y thư sinh gật đầu nói :

- Đúng vậy! nhưng ta bây giờ đang chuẩn bị đi Tuyết Phong sơn.

Hồng y nữ lang hỏi :

- Đi Tuyết Phong sơn làm gì.

Bạch y thư sinh nói :

- Chuyện này nói ra thì thật là dài dòng.

Lục y cô nương nhíu mày hỏi :

- Huynh có thể nói sơ qua được không?

Lữ Chính Anh đang nóng lòng biết nội dung nắm giấy ở trong tay, thấy đối phương dằng dai không dứt, bất giác gần giọng nói :

- Tại hạ xin rút lui!

- Khoan đã! - Lục y cô nương vội gần giọng nói - Ta có lời muốn nói.

Ngữ khí như là mệnh lệnh vậy. Lữ Chính Anh vì nắm giấy ở trong lòng bàn tay đành phải cố gắng nhẫn nhịn, nhưng không khỏi hừ lên một tiếng.

- Hừ cái gì? - Lục y cô nương lạnh lùng nói - Đợi sau, cần người biểu diễn đấy.

Bạch y thư sinh im hơi ngơ ngạc nhiên nhìn Lữ Chính Anh, rồi gượng cười nói :

- Còn về lão quái vật tự xưng là Hoàng Sơn Dật Tẩu gì đó các người đã nghe nói đến chứ?

Nhắc đến Hoàng Sơn Dật Tẩu, Lữ Chính Anh bất giác tinh thần hơi chấn động.

Tại vì chàng đã nghe từ miệng của Điền Bân nói qua, sư phụ của Điền Bân chính là hiệu xưng Hoàng Sơn Dật Tẩu, đã tự xưng là Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái.

Hồng y nữ lang gật đầu trả lời :

- Đúng vậy! Huynh không phải là vì lão quái vật đó mà đến Hoàng Sơn sao?

Bạch y thư sinh gật đầu nói :

- Không sai! Nhưng lão quái vật đó thế nào cũng không chịu cùng ta giao thủ.

Lục y nữ lang ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại thế?

Bạch y thư sinh gượng cười nói :

- Lão quái vật đó nói y không thể cùng hậu sinh tiểu tử giao thủ.

Hồng y nữ lang nói :

- Vậy huynh không thể bức y động thủ sao?

Bạch y thư sinh gượng cười nói :

- Ta đương nhiên bức y động thủ. Nhưng ta có cố gắng liều sức toàn thân thì ngay mép áo của y ta cũng không đụng được.

Hồng y nữ lang hơi biến sắc nói :

- Có chuyện này thì thân thủ của y e rằng không kém thua gì sư phụ.

Bạch y thư sinh gật đầu nói :

- Có thể nói như vậy.

Lục y nữ lang tựa hồ có hơi không tin nói :

- Thế gian này còn có người có võ công không thua kém sư phụ ta sao?

Bạch y thư sinh gượng cười nói :

- Lúc này đã không có một người rồi hay sao?

Hồng y nữ lang ừm một tiếng nói :

- Lão quái vật đó nếu không tự tin võ công không thua kém sư phụ bọn ta, sao dám khiêu chiến với Vô Địch bảo?

Hồng y nữ lang lại nhíu mày nói :

- Tam sư huynh sao lại biết chỗ này mà đến đây?

Bạch y thư sinh gượng cười nói :

- Vừa rồi ta không phải là đã nói lần này là đi Tuyết Phong sơn hay sao? Tại vì nhìn thấy Chúc hộ pháp bên ngoài lữ quán vì vậy ta mới đi theo đến đây.

Hồng y nữ lang cười nhạt nói :

- Vậy huynh vẫn còn chưa biết tình hình ở đây?

Bạch y thư sinh nói :

- Ta cùng Chúc hộ pháp chưa nói với nhau ba câu thì bị nhị vị đây phái tiểu nhị mời đến.

Lục y nữ lang nói :

- Tam sư huynh, điều này tạm thời không nói đến. Tốt hơn trước hết hãy nói đến lý do huynh đi Tuyết Phong sơn.

Bạch y thư sinh nói :

- Lão quái vật đó nói với ta, chỉ cần ta có thể đánh bại đồ đệ của y, y nguyện sẽ thừa nhận Vô Địch bảo của bọn ta quả thật có võ công thiên hạ vô địch, đồng thời đối với chuyện đập phá tám biển đại môn của bọn ta lão sẽ tự nguyện làm lại cái mới và công khai xin lỗi.

Hồng y nữ lang lên tiếng nói :

- Lão quái vật đó xem trọng đồ đệ của y đến thế hay sao?

- Đúng vậy! - Bạch y thư sinh nói - Ta cũng không tin thế vì vậy mới một mạch đi đến đây.

Hồng y nữ lang lại hỏi tiếp :

- Nói vậy đồ đệ của lão quái vật đó ở Tuyết Phong sơn phải không?

Bạch y thư sinh gật đầu :

- Đúng vậy!

Lữ Chính Anh nghe thấy Hoàng Sơn Dật Tẩu diễn cái trò đập phá biến đại môn của Vô Địch bảo trong lòng liền thấy buồn cười. Lúc này chàng lại quá vui mà quên đi thái độ đúng mực nói :

- Bằng hữu, đáng tiếc đã lại chậm rồi.

Bạch y thư sinh ngơ ngác hỏi :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Lữ Chính Anh nói :

- Đồ đệ của Hoàng Sơn Dật Tẩu đã rời Tuyết Phong sơn rồi.

Bạch y thư sinh hỏi tiếp :

- Đã đi đâu?

Lữ Chính Anh nói :

- Lúc này có thể đã đến Hạ Khẩu.

Bạch y thư sinh nói :

- Ngươi làm sao biết được?

Lữ Chính Anh nói :

- Ta biết nhiều lắm. Kẻ mà các hạ muốn tìm có phải là kẻ họ Điền tên Bân?

Bạch y thư sinh liên tục gật đầu nói :

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Vậy thì đợi sau khi ngươi hiểu rõ toàn bộ tình hình ta sẽ nói chuyện với ngươi.

Lữ Chính Anh không quên nắm giấy mà lục y cô nương đã nhét vào tay y, vì vậy liền quay người bỏ đi.

Nhưng bạch y thư sinh lập tức nói :

- Ngươi hãy đợi một chút!

Lữ Chính Anh không quay đầu lại nói :

- Đợi sau hẵng nói cũng được.

Lục y nữ lang vội vàng nói :

- Tam sư huynh, trước hết huynh hãy hiểu rõ tình hình đi đã, tiểu tử này không sợ y bay lên trời đâu.

Lữ Chính Anh đi vào gian phòng của Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tổ Vân rồi thuận tay đóng cửa lại. Thượng Quan Tổ Vân liền lập tức hỏi :

- Thân thủ ba người trước mắt Lữ công tử dường như rất cao?

Lữ Chính Anh ừm một tiếng. Ngũ Tú Vân dành nói :

- Xem ra so với hai người cao mình hơn rất nhiều.

Lữ Chính Anh lúc này đã mở nắm giấy trong tay ra.

Thượng Quan Tô Văn nhìn thấy, thấp giọng cười hỏi :

- Lữ công tử, cái này ở đâu đến vậy?

Lữ Chính Anh dùng chân khí truyền âm nói :

- Chính là lục y cô nương vừa rồi đưa...

- A!

Lữ Chính Anh lại không hiểu tiếng kêu kinh ngạc của Thượng Quan Tô Văn, lại nhíu mày lắm bầm :

- Kỳ quái!

Nguyên là trong mảnh giấy này chỉ là mấy chữ:

“Hãy may đào tẩu, chậm e không kịp”

Một mảnh giấy ngắn gọn, qua loa không đầu đuôi như vậy quả thật khiến người khác hoang mang khó hiểu.

Lúc này, Ngũ Tú Văn cùng hai vị cô nương đã quây lại đọc mảnh giấy này, Ngũ Tú Văn truyền âm hỏi :

- Có phải là lúc giao thủ vừa rồi, lục y nữ lang đã đưa cho công tử?

Lữ Chính Anh gật đầu, Ngũ Tú Văn lại truyền âm nói :

- Chuyện này tuy rất là kỳ quái, nhưng tiểu cô nương có hảo ý không có gì phải hoài nghi.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Ý của lão nhân gia như thế nào?

Ngũ Tú Văn cũng nhíu mày hỏi :

- Ý của ta thà là tin...

Thượng Quan Tô Văn thấp giọng hỏi :

- Nói vậy bọn ta đào tẩu như thế nào đây?

Ngũ Tú Văn gượng cười nói :

- Trốn tránh chắc là không kịp. Lúc này chúng ta chỉ còn có cách đặc biệt đề cao cảnh giác, sẵn sàng ứng phó.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Lời lão nhân gia nói có lẽ không sai, nhưng sự thật cho dù có đào tẩu thuận lợi, ta cũng tuyệt không nghĩ đến.

Ngũ Tú Văn đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh thăm hỏi, Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Thất Sát lệnh lần này chính là muốn tìm Vô Định bảo gây sự, bây giờ bọn họ đã tự tìm đến cửa, đó chính là chuyện cầu gì được đó há có lý gì để đào tẩu.

Ngũ Tú Văn gật gù, thở dài một tiếng nói :

- Chuyện đã đến mức này bọn ta cũng chỉ còn có cách đi một bước, tính một bước.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Chuyện đến là phải đến, chuyện quan trọng lúc này là phải làm cho no bụng rồi hẵng hay.

Khi bọn họ đi vào phòng ăn, thì hai nữ lang xinh đẹp đó cùng bạch y thư sinh và khôi y lão già đã ngồi sẵn ở đó, bạch y thư sinh ngồi ngay ngắn đầu bàn, hai vị nữ lang xinh đẹp ngồi ngang nhau, khôi y lão già thì kính cẩn đứng không ngồi.

Đương nhiên trong phòng ăn cũng có người khác. Hơn nữa trong số khách đó tất nhiên còn có người của Vô Định bảo lẫn ở trong.

Nhưng bọn người Lữ Chính Anh vẫn thoải mái điềm nhiên đến ngồi ở một chỗ cách bạch y thư sinh khoảng một trượng.

Lúc Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn bạch y thư sinh, thì bạch y thư sinh cũng hướng về chàng miệng cười nói :

- Lữ công tử, ta đã biết mọi chuyện trước đây.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Người của quý phương có phải là do các hạ cầm đầu?

Bạch y thư sinh nói :

- Ở đây vốn là do tứ sư muội ta phụ trách.

Nói xong liền đưa tay hướng về hồng y nữ lang rồi mỉm cười nói :

- Nhưng tại hạ là tam sư huynh của bọn họ, vì vậy tất cả mọi chuyện ta cũng có quyền quyết định một chút.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng rồi nói :

- Vậy thì hãy đưa ra cách giải quyết đi!

Bạch y thư sinh cười nói :

- Lữ công tử thật là nhanh mồm nhanh miệng. Ta thấy bọn ta vào canh ba đêm nay ở bờ sông phía sau lữ quán, mỗi người với võ công của mình mà quyết định sinh tử.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Được! Tại hạ sẵn sàng tuân lệnh!

Lúc này tên tiểu nhị hướng về Ngũ Tú Vân mời dùng bữa.

Lữ Chính Anh lại giành lời nói :

- Chọn ở nơi đây là tốt nhất. Hãy chọn những món ăn đặc sắc nhất, không cần rượu.

Tên tiểu nhị vội vàng cung kính trả lời :

- Dạ, dạ! Tiểu tử biết.

Bạch y thư sinh cười nói :

- Lữ công tử, tại hạ xin thỉnh giáo công tử một chuyện được không?

Lữ Chính Anh nói :

- Ngươi hãy nói xem!

Bạch y thư sinh nói :

- Chuyện rất đơn giản. Đó chính là Lữ công tử làm sao biết Điền Bân đã đi Hạ Khẩu?

Lữ Chính Anh lãnh đạm trả lời :

- Điều này ta có thể nói cho ngươi biết, tại vì Điền Bân với ta lúc này đều đang ra sức phục vụ cho Thất Sát lệnh chủ.

Bạch y thư sinh à lên một tiếng nói :

- Vậy thì Thất Sát lệnh chủ cùng đi Hạ Khẩu chứ?

Lữ Chính Anh gật đầu cười nói :

- Không sai!

Bạch y thư sinh hỏi tiếp :

- Thân thủ của Điền Bân so với công tử cao hay thấp?

- Điều này ta chưa bao giờ so sánh với y, nên không thể trả lời được.

Lữ Chính Anh nhú mồm hỏi :

- Các hạ có thể giới thiệu với ta người của quý phương chứ?

Bạch y thư sinh cười nói :

- Lữ công tử nói có lý. Bây giờ ta xin tự giới thiệu một chút. Ta là Thân Văn Bính, còn đây là Văn Nhân Ngọc, tứ sư muội của ta. Thủy Tương Vân là ngũ sư muội của ta và bốn bảo Nhất cấp hộ pháp Chúc Chí Càng.

Nói xong liền đưa tay chỉ về phía hồng y nữ lang, lục y nữ lang và khôi y lão giả.

Lữ Chính Anh hơi mấp máy miệng tựa hồ như muốn nói điều gì đó, nhưng vội nín lại.

Nguyên là bên tai chàng vừa nghe thấy một tiếng truyền âm kỳ dị :

- Sau khi ăn cơm xong, hãy mau chóng rời nơi đây.

Lữ Chính Anh biết rằng chính lại là lục y nữ lang Thủy Tương Vân đang lo lắng cho chàng. Đồng thời cũng từ trong mắt Thủy Tương Vân thấy ra được một chút đầu mối của vấn đề, nhưng chàng chỉ hơi gật đầu biểu thị đã nghe lời truyền âm còn không phản ứng gì khác.

Lúc này tên tiểu nhị đã mang cơm lên, Ngũ Tú Vân thăm sợ đôi phương sẽ giở trò gì trong các món ăn nên liền lấy ra một cây trâm bạc nhúng vào trong mấy món ăn để kiểm tra. Tình huống này khiến cho Thân Văn Bính bật cười ha hả nói :

- Lão nhân gia hãy an tâm, người của Vô Dịch bảo không đến nỗi bỏ thuốc độc vào thức ăn đâu!

Ngũ Tú Vân lạnh lùng nói :

- Điều này coi như là phòng ngừa không có gì là thừa cả!

Sau bữa ăn tối trôi qua một cách lặng lẽ, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi. Cái gọi là nghỉ ngơi cũng chẳng qua chỉ là ngồi điều hòa hơi thở trong phòng của mình mà thôi.

Khoảng chừng sau canh hai, Lữ Chính Anh đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng ở trên trần nhà. Ngay lập tức liền cười nhặt nói :

- Các hạ, nếu không nhẫn nại đợi được thì bọn ta có thể đến bờ sông trước giờ đã định?

Trên đỉnh phòng vang lên tiếng nói êm dịu của Thủy Tương Vân :

- Ta chẳng qua là dùng cái tâm tiểu nhân mà đánh giá con người, sợ rằng các ngươi sẽ lặng lẽ chuồn đi mà thôi.

Lữ Chính Anh hừ lên một tiếng nói :

- Chuyện buồn cười!

Nhưng chàng vừa dứt lời, thì một mảnh giấy trắng từ trên đỉnh phòng rơi xuống, đồng thời nghe tiếng Thủy Tương Vân cười nói :

- Chỉ mong ngươi có thể ngôn hành như nhất, thôi quấy nhiễu người một chút bọn ta sẽ gặp lại nhau.

Trong hành lang bỗng vang lên tiếng nói của Thân Văn Bính :

- Lữ công tử đã muốn giải quyết trước giờ đã định, tại hạ cũng hoàn toàn đồng ý.

Lữ Chính Anh cất giọng nói :

- Vậy thì các ngươi hãy đến trước, ta sẽ theo sau.

Lúc này Lữ Chính Anh đã nhìn thấy chữ viết trong mảnh giấy trắng, có hai hàng chữ nhỏ :

“Ngươi cố chấp khiến người khác bức mình. Lúc cần thiết các ngươi hãy đoạt lấy con thuyền trên sông để đột phá vòng vây thoát đi thì còn một chút hy vọng”.

Ngũ Tú Vân, Lộ Thanh Bình, Tô Văn đã nghe tiếng nói đều chạy đến phòng Lữ Chính Anh, đồng thời nhìn thấy mảnh giấy đó.

Lộ Thanh Bình liền nhướn mày nói nhỏ :

- Ta không tin bọn họ lại lợi hại như vậy!

Nhưng Ngũ Tú Vân đã nghiêm mặt nói :

- Lúc này chúng ta nên tin là như vậy. Mọi người cần phải tăng cường cảnh giác hơn.

Lữ Chính Anh gằn giọng nói :

- Đây là cuộc chiến sinh tử. Lát nữa, khi động thủ không cần nương tay giết chết một kẻ thì giảm bớt một trở ngại.

Nói xong, liền vọt ra ngoài cửa sổ rơi nhẹ xuống dưới lầu, nhắm thẳng đến hướng bờ sông phóng đi.

Ngũ Tú Vân, Lộ Thanh Bình, Tô Vân tất nhiên cũng tuân tự phóng đi. Trên bãi cát bờ sông, các cao thủ của Vô Dịch bảo do Thân Văn Bính cầm đầu đã xếp hàng chờ đợi.

Thân Văn Bính đứng ở giữa Văn Nhân Ngọc, Thủy Tương Văn đứng hai bên. Nhất cấp hộ pháp Chúc Chí Cang đứng ở phía sau, bên trái Thân Văn Bính khoảng chừng năm tấc.

Nhóm người Lữ Chính Anh cách đối phương khoảng năm trượng thì dừng lại.

Lữ Chính Anh quét mắt nhìn lạnh lùng nhú mày hỏi :

- Còn ai nữa không?

Thân Văn Bính cười cười nói :

- Ta nghĩ không cần phải làm phiền thêm nhân lực nào khác, quý phương có bốn vị bên ta cũng có bốn vị. Một chọi một không ai phải chịu thiệt cả.

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Đã sòng phẳng như vậy, người không sợ hối hận chứ?

Thân Văn Bính cười nói :

- Nếu điều này mà ta không tự tin thì còn dựa vào điều nào mà đi đấu với Chương môn nhân Hoàng Sơn phái nữa chứ?

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Nghe giọng nói này thật giống từ cao thủ của Vô Dịch bảo mà ra.

Xoạt một tiếng, lưỡi trường kiếm bằng thép xanh của chàng đã thoát ra khỏi vỏ, sắc mặt đánh lại nói :

- Không dài dòng nữa, đối với bốn người các người sẽ có một người của ta tiếp. Xin mời!

Chàng chưa dứt lời, Lộ Thanh Bình đã vội vàng nói :

- Không, ta không đồng ý!

Lữ Chính Anh ngẩng mặt cười ha hả nói :

- Người của Thất Sát lệnh một lời nói nhất ngôn cửu đỉnh, không thể thay đổi xin Lộ cô nương lượng thứ cho.

Nếu theo đơn đã đọc đầu Lộ Thanh Bình và Ngũ Tú Vân cao nhất có thể đối phó với Nhất cấp hộ pháp Chúc Chí Cang. Để tránh thương vong vô ích, Lữ Chính Anh mới bắt đầu dùng lời để chặn Thân Văn Bính. Nói là bốn chọi bốn, nhưng sau đó chàng lại tự mình một vai gánh tất cả.

Tình huống này bọn người Lộ Thanh Bình tất nhiên hiểu rõ, vì vậy mà trong lòng rất kích động không nói nên lời.

Thân Văn Bính cười nhạt nói :

- Người muốn một mình gánh vác tất cả, ta không phản đối. Nhưng ta có quy định của ta, người không được phép phản đối.

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Người nói đi!

Thân Văn Bính gằn giọng :

- Quy định của ta là trước tiên bắt đầu là Chúc hộ pháp từng người, từng người một người có thể lần lượt cử ra. Cuối cùng mới đến lượt ta, đừng nói là ta dùng xa luân chiến pháp.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Xa luân chiến pháp cùng tứ nhân liên thủ, trên hình thức bất đồng nhưng bản chất thì không có gì khác biệt. Ta đồng ý, xin mời!

Chúc Chí Cang nghe lời chậm rãi bước tới cách Lữ Chính Anh khoảng tám tấc, từ từ rút ra cây đơn đao gần giọng nói :

- Xin mời Lữ công tử!

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Thất Sát lệnh chủ môn hạ xuất thủ bất lưu tình, huống hồ người tên gọi là Chí Cang phải biết là cứng quá thì dễ gãy, người phải cẩn thận đấy!

Chúc Chí Cang hờ hững nói :

- Đa tạ nhắc nhở. Ta đã biết!

Chúc Chí Cang không hề thẹn được xếp vào hàng nhất lưu cao thủ của Nhất cấp hộ pháp trong Vô Định bảo.

- Cái thần thái điềm tĩnh đó của y quả thật khiến người khác bội phục.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng quát lớn :

- Tại hạ xin mạn phép!

Dứt lời liền xuất chiêu, nhất chiêu Bát Vân Kiến Nhật trường kiếm đã đâm thẳng vào đối phương. Lữ Chính Anh đã sớm nhìn ra thân thủ của Nhị cấp hộ pháp và Tam cấp hộ pháp của Vô Định bảo. Nếu dựa vào tình huống trước đây mà suy đoán, không cần thi triển tuyệt nghệ mà Chu Tử Nương đã truyền thụ thì có thể thanh toán được đối phương ngay. Vì vậy chiêu thứ nhất Bát Vân Kiến Nhật rất là tầm thường.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn khác hẳn. Kiếm của chàng vừa xuất được nửa đường thì đã bị đơn đao Chúc Chí Cang chặn lại. Đao pháp của y không những bí hiểm mà trong sự bí hiểm rõ ràng lại vô cùng hiểm độc.

Có thể là Chúc Chí Cang có ý thử tài nghệ cao thấp đối phương ngay lúc đầu. Vì vậy chiêu thức ngênh đỡ của y không những độc ác, bí hiểm mà rõ ràng là đã dùng chân lực trên chín phần.

Đến lúc đao kiếm tiếp xúc nhau đã phát ra những tiếng va chạm chói tai và những tia lửa chói.

Hiệu quả của chiêu này nếu không phải nhờ vào chân lực nội gia thâm hậu của Lữ Chính Anh trấn áp đối phương thì có thể đã phải chịu thất thế.

Vì vậy đao kiếm khi tiếp xúc nhau, cả hai người đều không khỏi kinh ngạc chấn động!

Lữ Chính Anh vì thân thủ của đối phương đã vượt qua khỏi dự đoán của mình nên kinh ngạc, còn về Chúc Chí Cang lại vì chiêu Thạch Phá Thiên Kinh rất nắm chắc này không những không nhận được hiệu quả như mong muốn mà còn bị nội gia chân lực dũng mãnh của đối phương làm cho cánh tay tê buốt, phải bật lùi ra sau thâm đại kinh ngạc trong lòng.

Chúc Chí Cang vì chân lực của đối phương dũng mãnh hơn bản thân mình nên đã chọn lấy cách thức du đấu, có có không không, hư hư thực thực không tiếp xúc trực tiếp với binh khí của đối phương, chiêu xuất nửa đường đã lập tức nhanh chóng biến chiêu khiến cho đối phương không biết đâu mà lường, một môi kiệt quệ khiến cho bản thân mình có cơ hội đắc thủ.

Nhưng Lữ Chính Anh vì khinh địch mà chịu lép một chiêu, cơ hồ như đã mất đi lợi thế ban đầu nên cũng có sự suy tính của mình.

Đó chính là tập trung toàn thần tiếp tục dùng các chiêu binh thường ứng phó, quan sát các chiêu thức của đao pháp đối phương.

Nhưng đao pháp mà Chúc Chí Cang sử dụng quả thật rất là thần kỳ. Lữ Chính Anh dùng kiếm chiêu binh thường để ứng phó, cho dù là tập trung toàn thần, nhưng kịch chiến không đến mười chiêu đã bị bức ép nguy đến tính mạng, nếu không phải là dùng nội gia chân lực cường mạnh để hỗ trợ cho liệt thể của chiêu thức, thì đã sớm không chết đã bị thương.

Tình huống này, khiến cho Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân cũng phải bất giác lấy làm lo sợ vô cùng.

Đương nhiên, Thủy Tương Vân người đã thăm thì cảnh báo cho Lữ Chính Anh là lo sợ nhất, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Lúc này, chỉ có Thân Văn Bính và Văn Nhân Ngọc là tỏ ra vui mừng mà thôi, Thân Văn Bính cười ha hả nói :

- Thật là tai nghe không bằng mắt thấy, tam sư huynh sớm biết như vậy chỉ cần phái hai vị Nhất cấp hộ pháp lại là cũng đủ rồi!

Thân Văn Bính đột nhiên nhú mày nói :

- Không đúng, tiểu tử này có thể thật sự giấu tài đấy!

Thủy Tương Vân tươi cười nói :

- Ta lại nhìn không ra.

Thân Văn Bình cười nói :

- Ngũ muội, nói về giang hồ lịch duyệt ngươi còn kém lắm đó!

Y vừa dứt lời, liền hốt nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, hóa ra là Lữ Chính Anh này giờ dùng các chiêu thức tầm thường ứng chiến, đột nhiên biến chiêu. Xẹt xẹt xẹt liền tiếp ba chiêu kiếm bức ép Chúc Chí Cang liền liên tục thoái lui năm bước!

Cuộc so tài vừa rồi, nội gia chân lực của Lữ Chính Anh vốn là vượt hẳn hơn đối phương, bây giờ vừa xuất tuyệt chiêu mà Thất Sát lệnh chủ đã truyền cho, không những ngay lập tức ép Chúc Chí Cang liên tục thoái lui, hơn nữa cũng đã khiến cho tính mạng của đối phương lâm nguy, tại vì đao pháp của Chúc Chí Cang cố nhiên là bí hiểm mà lại độc hiểm nhưng so với kiếm pháp mới sử dụng vừa rồi của Lữ Chính Anh thì thấy thua kém, lại là kém một đoạn dài. Cũng vì như vậy mới khiến cho Thân Văn Bình buột miệng kinh ngạc liền nói :

- Ngũ muội, hãy mau tiếp ứng!

Thủy Tương Vân cũng vội vàng nói :

- Được!

Vừa nói đã phi thân lướt tới, cất giọng kêu lớn :

- Chúc hộ pháp hãy lùi lại.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Còn lùi được sao?

Một tiếng kêu thâm thiết vang lên, vai trái của Chúc Chí Cang đã bị đứt lìa, nói chung là võ công của y vốn cao, lâm nguy bất loạn trong lúc sinh tử đã nén chịu đau phóng vọt ra ngoài một trượng, né tránh cú chém ngang lưng thuận tay đang quét đến của Lữ Chính Anh.

Y chỉ là tạm thời đào thoát, nhưng Lữ Chính Anh như bóng theo hình vùng kiếm truy sát, quát lớn một tiếng :

- Hãy để mạng lại!

Bóng người lướt tới, một loạt tiếng sắt thép va chạm nhau loảng xoảng trường kiếm của Lữ Chính Anh đã bị Thủy Tương Vân phóng tới chống đỡ, hơn nữa đã lập tức triển khai một đợt tấn công dũng mãnh, đồng thời dùng truyền âm nói :

- Hãy mau chóng đánh bại ta để tiết kiệm chân lực...

Tình huống lúc này đã khiến cho Lữ Chính Anh cảm thấy kinh ngạc, hoang mang tột độ.

Nguyên là Thủy Tương Vân không những hành động khiến người khác khó hiểu, mà sự cao tuyệt của võ công và sự cường dũng của chân lực, thật không thể ngờ được so với tuổi tác của nàng.

Nhưng điều khiến cho Lữ Chính Anh khó hiểu nhất là kiếm chiêu của Thủy Tương Vân sử dụng so với kiếm chiêu của chàng thì giống đến tám phần mười.

Kiểm pháp mà Lữ Chính Anh sử dụng là Vạn Bác Chân Thuyền do Kiếp Dur Sinh truyền cho, bộ kiếm pháp trong Vạn Bác Chân Thuyền tên gọi là gì và có bao nhiêu chiêu số đại khái chàng không biết, chiêu thức mà Chu Tứ Nương truyền cho chàng chỉ có hai mươi bốn chiêu.

Chu Tứ Nương đã nói với chàng :

- Học biết hai mươi bốn chiêu là đủ để ngươi thụ dụng vô cùng rồi.

Lúc này, kiếm pháp của Thủy Tương Vân lại hết tám phần mười giống với kiếm pháp của Lữ Chính Anh, nếu không phải nhờ chàng dùng Vạn Niên Thạch Khuẩn cũng như có nội gia chân lực đặc biệt mạnh mẽ, với sự biến hóa của kiếm chiêu cũng có vượt hơn đối phương thì tình huống sẽ không lạc quan lắm.

Cũng vì như vậy, khi chàng nghĩ đến lời Chu Tứ Nương nói: “Học biết hai mươi bốn chiêu này, là đã đủ thụ dụng rồi” thì không khỏi thầm cười.

Những điều này cũng chẳng qua là trong lúc hai phe đang giao thủ mấy chiêu đầu Lữ Chính Anh cảm thấy mà thôi.

Thủy Tương Vân ngoài trừ chiêu đầu cứu Chúc Chí Cang có thể xem như sử dụng toàn lực, thì còn các chiêu thức sau đó thì chân lực đã giảm nhiều, lại truyền âm nói :

- Chú ý với thủ pháp không gây thương tích, hãy mau chóng đánh bại ta.

Do hai bên trong lòng đều chuẩn bị sẵn, vì vậy nhìn sự biểu lộ bên ngoài thì đấu nhau rất là kịch liệt, không ai có thể nhìn thấy ra dấu vết gì nhưng bên trong là đối phó chiếu lệ cho qua chuyện.

Sau mười chiêu, Thủy Tương Vân đã mất sức hoàn thủ năng vừa miễn cưỡng cầm cự vừa tỏ ra ngạc nhiên hỏi :

- Lữ Chính Anh, người đã học trộm Linh Xà kiếm pháp của bọn ta ở đâu hả.

Lữ Chính Anh từ lời nói của đối phương liền biết danh xưng của bộ kiếm pháp này nhưng còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Thân Văn Bính đã hét lên :

- Đúng rồi! Ngũ muội mà không nhắc tới, thì ta vẫn nghĩ không ra...

Sau đó lại gần giọng hét lên :

- Tứ muội, hãy mau tiếp cho ngũ muội.

Văn Nhân Ngọc liền hét lớn một tiếng vang dội khắp nơi, kiếm của y thị liền đỡ ngay trường kiếm của Lữ Chính Anh đương nhiên Thủy Tương Vân cũng thừa cơ mà thoái lui.

Lữ Chính Anh nhú mày cười nói :

- Ngươi cho rằng ngươi mạnh hơn sư muội à?

Văn Nhân Ngọc cười nhạt nói :

- Đừng nói nhiều.

Rồi xẹt, xẹt, xẹt liên tiếp ba kiếm bức lùi Lữ Chính Anh ba bước dài.

Lữ Chính Anh liền quét định thay đổi tình huống, vung kiếm phản kích.

Nhưng công lực của Văn Nhân Ngọc vốn cao hơn Thủy Tương Vân, Thủy Tương Vân vừa rồi là cố ý tỏ ra yếu kém để cho Lữ Chính Anh đánh bại, còn lúc này Văn Nhân Ngọc toàn lực tấn công vì vậy dù cho Lữ Chính Anh toàn lực phản kích cũng chẳng qua cố gắng duy trì một cục diện ngang bằng mà thôi.

Tình huống này, Lữ Chính Anh cảm thấy rất bị quan.

Nhưng trong lòng liền thoáng nghĩ: “Học biết hai mươi bốn chiêu này thì còn có thể thụ dụng vô cùng, không ngờ sự thật lại không phải như vậy”.

Nhưng Lữ Chính Anh là một kẻ thông minh, tình huống bị quan này khiến cho đầu óc thoáng bối rối, nhưng đã được một suy nghĩ khác quét sạch ngay.

Tại vì Lữ Chính Anh vừa nghĩ tới Vô Địch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn, trong võ lâm trước nay xưng hiệu vô địch, vậy thì môn hạ đệ tử có thân thủ cao minh tất không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Còn về bản thân chàng, cho dù đã đạt được võ công siêu tuyệt nhưng đối với bộ kiếm pháp tên gọi Linh Xà kiếm pháp mà mới chỉ vừa biết, thì tổng cộng chỉ mới học hai mươi bốn chiêu, mà thời gian luyện tập võ công cũng chỉ có tám tháng, với một thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã có thể đối đầu với đồ đệ của Vô Địch bảo Bảo chủ thì cũng đáng để y tự hào tự ngạo, thì có gì đáng bị quan chứ!

Lữ Chính Anh sau khi thoáng nghĩ như vậy tinh thần liền trở nên phấn chấn, chiêu thức càng trở nên uy lực, uyển chuyển lúc công lúc thủ.

Văn Nhân Ngọc gần giọng hét hỏi :

- Lữ Chính Anh ngươi hãy còn chưa trả lời câu hỏi của ngũ muội ta.

Lữ Chính Anh sau khi đã nghĩ thông, không những tinh thần phấn chấn trong lòng cảm thấy rất là thoải mái đồng thời trong lòng cũng nghĩ ra một ý nghĩ.

Lữ Chính Anh vốn tư chất, thiên phú, ngộ tính hơn người nhìn lướt qua là nhớ ngay.

Trong thời gian ở Thiên Tâm cốc, Lữ Chính Anh chỉ có thể có được một chút thành tựu như lúc này, thì chỉ có thể trách Chu Tứ Nương quá tiểu khí.

Tại vì ban đầu Chu Tứ Nương ra lệnh cho Chu Thắng Nam thay mình truyền thụ võ công đã âm thầm nghiêm khắc hạ lệnh cho hai ái nữ ngoại trừ cái được cho phép thì không được tự truyền.

Sau này, khi võ công của Lữ Chính Anh đã có cơ sở, Chu Tứ Nương mới tự mình chỉ dạy cho chàng thực tế là chẳng qua cũng chỉ là những võ công đã được dạy trước đó chỉ dạy thêm một chút mà thôi.

Cái ý nghĩ sử dụng tại chỗ lúc này của Lữ Chính Anh chính là dựa vào tinh thần phấn đấu của chính mình, có thể lúc cùng đối phương giữ thế quân bình

thầm ghi nhớ các chiêu thức mà đối phương sử dụng.

Với chủ ý như vậy khiến cho đối với lời nhắc nhở của Thủy Trương Văn và với nguy cơ lúc này, Lữ Chính Anh đều quên phắt đi hết.

Cũng vì như vậy, lúc Văn Nhân Ngọc hỏi chàng lại hơi ngơ ngác :

- Nói gì?

Văn Nhân Ngọc tức giận nói :

- Đó là người đã học trộm được ở đâu kiếm chiêu của bọn ta?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Thật là đáng cười, người không suy nghĩ cho kỹ hơn, kiếm chiêu của bọn ta tinh vi huyền diệu sao lại nói ta học trộm kiếm pháp của các người?

Nói đến đây, hai mươi bốn thức Linh Xà kiếm pháp mà chàng đã học đã hoàn toàn thi triển ra hết. Lữ Chính Anh liền điềm nhiên cười nói :

- Ta sẽ thi triển lại một lần nữa chiêu thức mà vừa rồi ta đã sử dụng, người có thể so sánh thử xem tóm lại là ta học trộm của người hay là người học trộm của ta.

Động tác này của Lữ Chính Anh, không những là che giấu khiếm khuyết chỉ biết hai mươi bốn chiêu kiếm pháp, hơn nữa ngữ ý tương quan lật ngược tình thế, nói đối phương học trộm kiếm pháp của mình.

Tình huống này tất nhiên khiến cho Văn Nhân Ngọc nộ hỏa bùng bùng quát mắng :

- Cuồng đồ muốn chết!

Dứt tiếng hét xẹt xẹt xẹt liên tiếp ba tuyệt chiêu bức ép Lữ Chính Anh thoái lui năm bước.

Nhưng Lữ Chính Anh lại vừa lùi vừa bật cười ha hả nói :

- Kiếm pháp hay lắm! Còn có nữa không!

Thân Văn Bính ở bên cạnh nhú mày gằn giọng quát :

- Tứ muội, hãy lui lại!

Văn Nhân Ngọc ngạc nhiên nói :

- Ta vẫn còn đang giữ ưu thế, tại sao phải thoái lui vậy!

Thân Văn Bính gằn giọng quát lên :

- Muội hãy lui lại, ta sẽ giải thích cho muội.

Lữ Chính Anh cười lớn nói :

- Khỏi cần phải giải thích, dứt khoát một điểm hai người các người hãy cứ xông lên đi.

Văn Nhân Ngọc cười nhạt một tiếng vung một hư chiêu, tung người ra khỏi vòng chiến nhìn Thân Văn Bính nhú mày hỏi :

- Tam sư huynh, có chuyện gì?

Thân Văn Bính gượng cười nói :

- Tứ muội lại đầu tiếp như muội đây người ta gọi là cầu gì được đó đấy?

Văn Nhân Ngọc ngơ ngác :

- Lời này phải hiểu như thế nào?

Thân Văn Bính đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Lữ công tử nhất dạ thành danh, hóa ra cũng chẳng qua như thế mà thôi.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Các hạ, vậy ra các hạ đã hiểu ra rồi sao?

Thân Văn Bính cười nhạt nói :

- Ta mà nhập trận thì chẳng có cơ hội cho người học trộm võ công đâu?

Cho đến lúc này Văn Nhân Ngọc mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao Thân Văn Bính kêu mình thoái lui, bất giác đưa mắt nhìn trừng trừng Lữ Chính Anh rồi hừ lên một tiếng nói :

- Nếu cường đồ thật đã trộm học chiêu thức của ta thì ta sẽ không để cho hắn mang đi đâu!

Thân Văn Bính cười nói :

- Sư muội an tâm, ngu huynh sẽ thu hồi lại cho muội.

Nói xong, y bỗng vung đao quét một đường bật cười nói :

- Hãy nhận đao này của ta!

Không khí chợt chấn động mạnh, cánh tay của Lữ Chính Anh cũng bị chấn mạnh tê buốt, thân người cũng bị chấn lùi một bước. Tình huống này khiến trong lòng chàng không khỏi thất kinh.

Lữ Chính Anh còn chưa hết kinh ngạc, chiêu thứ hai của Thân Văn Bính đã nhanh như chớp công xuất liên tiếp một chiêu rồi một chiêu rồi lại thêm chiêu pháp tả thủ, đao chưởng kiếm xuất bức ép Lữ Chính Anh liên tục thoái lui.

Nguyên là Thân Văn Bính sử dụng một đòn đao giống như trường kiếm, mà sự bí hiểm và uy lực cương mãnh của đao pháp so với Chúc Chí Cang hộ pháp thì cao hơn không thể tính được.

Nhất là chiêu pháp tả thủ của y cũng bí hiểm và đầy uy lực, thử nghĩ với tình huống như vậy Lữ Chính Anh làm sao mà không thua sút rơi vào thế yếu.

Thân Văn Bính tận dụng lợi thế, liên tục dồn ép Lữ Chính Anh, cười nói :

- Lữ Chính Anh, uy phong ở Ác Hồ câu của người đi đâu hết cả rồi?

Có lẽ câu nói này đã kích xuất tiềm năng của Lữ Chính Anh, chàng liền cười nhạt nói :

- Vậy người hãy thử ném uy phong ở Ác Hồ câu đây!

Soạt! Soạt! Soạt! liên tiếp ba tuyệt chiêu, không những lấy lại được uy thế, hơn nữa lại còn bức ép Thân Văn Bính thoái lui hai bước.

Tình huống này, không những khiến cho Lữ Chính Anh tăng tiến thêm sự tự tin ở bản thân, mà tinh thần lại còn phấn chấn thêm lên ngay Thủy Trương Vân trong lòng như thiêu đốt, ánh mắt cũng lóe lên những tia mừng vui.

Nhưng tình huống tốt này kéo dài không bao lâu, trước sau thời gian cũng không quá mười chiêu Lữ Chính Anh đã bị dồn bức không ngừng thoái lui.

Lúc này, Lộ Thanh Bình, Ngũ Tú Vân, Thượng Quan Tổ Vân cũng không kềm nén nổi, ba người đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức từ từ tiến tới đầu trường.

Văn Nhân Ngọc liền phi thân can ngay trước mặt bọn họ, điềm nhiên cười nói :

- Ta đến vui đùa cùng các người đây.

Trường kiếm vung lên, đã bủa vây đối phương ba người trong một bức màn kiếm chặt kín, cười nói :

- Môn hạ của Lạt Thủ Tiên Nương chắc không phải tầm thường.

Văn Nhân Ngọc một chọi ba với bọn người Lộ Thanh Bình, lại vẫn có thể cười nói tự nhiên công phu cao thấp như thế nào thật không khó tưởng tượng thấy.

Lúc này Thân Văn Bính cũng bật cười ha hả nói :

- Lữ Chính Anh, còn có bản lĩnh cất giấu gì, hãy mau chóng lộ ra đi! Nếu chậm thì không còn cơ hội nữa đâu đấy!

Lữ Chính Anh đối phó với áp lực nặng nề của đối phương đã cảm thấy có hơi lúng túng, lúc này sau khi bọn ba người Lộ Thanh Bình đã tham chiến không những không thể giúp Lữ Chính Anh được gì, mà lại còn khiến cho chàng phân thần lo lắng cho bọn họ, vì vậy tình huống lúc này đối với bọn người Lữ Chính Anh mà nói là vô cùng bất lợi.

Tình hình này, bọn bốn người Lữ Chính Anh cố nhiên là trầm lo sợ vô cùng, mà cùng lúc cảm thấy lo sợ lại còn có Thủy Trương Vân. Đây là một cục diện vô cùng tế nhị, Thủy Trương Vân tuy là người của Vô Định bảo nhưng tâm lòng của nàng lại hướng về phe Lữ Chính Anh.

Cũng do vì Thủy Tương Vân là người của Vô Định bảo, vì vậy đối với thực lực của hai phe lúc này rất là hiểu rõ, đối với hoàn cảnh nguy khốn của bọn người Lữ Chính Anh cũng nhìn thấy ra rất là thông suốt, cũng vì vậy mà nàng đã thăm thông báo cho bọn người Lữ Chính Anh hãy tìm cách mà thoát đi.

Bây giờ nguy cơ càng ép đến gần, nàng thăm hiểu sâu sắc cho dù bản thân mình có nhập trận thì cũng chẳng qua là nạp thêm một mạng mà thôi, mà còn là công nhiên phản bội Vô Định bảo.

Hoàn cảnh nguy khốn của bọn người Lữ Chính Anh đã khiến cho Thủy Tương Vân cơ hồ muốn bất chấp tất cả, công nhiên phản bội Vô Định bảo nhưng tay giúp đỡ bọn người Lữ Chính Anh thì đúng lúc ấy trên mặt sông hốt nhiên vang lên tiếng ca cao vút sang sảng...

Dưới ánh trăng vằng vặc chiếu diệu, chỉ thấy trên mặt sông một bóng người như u linh bèn bồng lướt nhẹ trên mặt sông hướng về phía bờ, bóng người này đúng là sử dụng tuyệt đỉnh khinh công Đạt Ma Nhất Vi Độ Giang.

Đáng tiếc là tại hiện trường trận ác đấu đang diễn ra, cho dù bọn họ đều đã nghe thấy tiếng hát cao vút sang sảng nhưng không thể phân thần xem xét thế nào.

Vì vậy ngoại trừ Thủy Tương Vân không lâm chiến và các cao thủ của Vô Định bảo đang ẩn trốn trong bóng tối là nhìn thấy cuộc biểu diễn tuyệt đỉnh khinh công hiếm thấy trong võ lâm này.

Tiếng hát vừa dứt thì bóng người đã lên đến bờ, Thủy Tương Vân nhìn thấy một thanh y lão nhân râu trắng dài lốm đốm hoa mắt đầy đặn như phú gia ông.

Trong trí nhớ của Thủy Tương Vân chưa bao giờ nghe thấy trong võ lâm có một kỳ nhân khinh công cao siêu như vậy.

Lúc này trong lòng của nàng hy vọng thanh y lão nhân này là người của đối phương, nhưng vì không cách gì xác định, vì vậy chỉ khẽ nhũm mày thăm vắn công lực, lặng lẽ quan sát động tĩnh.

Từ bờ sông đến bãi cát nơi bọn người Lữ Chính Anh đang ác đấu, ước chừng trên ba mươi trượng nhưng thanh y lão nhân đó thì triển những bước đi như Hành Vân Lưu Thủy, nhìn thì chậm rãi nhưng thực tế nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã lặng lẽ dừng lại cách đấu trường ngoài ba trượng rồi như cười như không ừm một tiếng nói :

- Đánh nhau thật là náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đại Mạc Thần Điều

Lúc này hoàn cảnh của Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình đã đến mức có thể dùng bốn chữ “ngập ngập khả nguy” để diễn đạt, nhưng bọn họ đều không một tiếng rên than oán giận mà chịu đựng.

Thủy Tương Vân nghiêng rằng vọt người tiến sát đến đấu trường, xem ra nàng đã sẵn sàng lao vào cuộc đấu bất chấp tất cả.

Khi tình hình sắp có sự biến đổi lớn, thì thanh y lão nhân đó liền chấn giọng hét lớn.

- Dừng tay!

Tiếp đó, lão lại vuốt râu mỉm cười nói :

- Ai dám cãi lời ta, ta sẽ nện cho kẻ ấy một trận!

Thật ra không cần lão phải nói thêm hai phe trong cuộc đấu đã bị tiếng quát như sấm rền của lão làm cho tự động dừng tay lại, tất nhiên đối với bọn người Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình mà nói đây là chuyện tốt, tại vì bất luận thanh y lão giả đây là bạn hay là thù thì có được cơ hội dừng tay để nghỉ ngơi cũng đều tốt cả.

Trận đấu đã dừng lại, Thân Văn Bình là người đầu tiên lên tiếng :

- Là người sao?

Thanh y lão nhân cười nói :

- Người cho rằng ta là ai?

Thủy Trương Vân cũng đồng thời hướng về Thân Văn Bình hỏi :

- Tam sư huynh, đây là ai?

Thân Văn Bình gượng cười nói :

- Đây chính là Hoàng Sơn Dật Tẩu, kẻ đã đập vỡ tám biển đại môn của bọn ta.

Câu trả lời này khiến cho Thủy Trương Vân bật lên một tiếng kinh ngạc. Tại vì Hoàng Sơn Dật Tẩu và Vô Địch bảo đứng ở lập trường đối lập nhau, bất luận có quen biết với Lữ Chính Anh hay không nhưng do đồ đệ Điền Bân cùng với Lữ Chính Anh đều cùng phục vụ dưới tay Thất Sát lệnh chủ, vì vậy Hoàng Sơn Dật Tẩu đứng về phía Lữ Chính Anh là điều không nghi ngờ gì.

Thủy Trương Vân tuy trong lòng cảm thấy thoải mái như được phóng thích, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra thân nhiên, nhũn nhũn hỏi :

- Vậy là viện binh của Lữ Chính Anh đến phải không?

Thân Văn Bình hừ một tiếng nói :

- Thừa cơ hội này đấu với hắn cũng tốt đấy.

Lúc này Hoàng Sơn Dật Tẩu cũng hướng về Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Tiểu tử nhà ngươi có phải là Lữ Chính Anh mấy ngày gần đây nổi tiếng lắm phải không?

Lữ Chính Anh gạt đầu nghiêm mặt nói :

- Tiểu khả chính là Lữ Chính Anh. Lão tiền bối có phải đã gặp qua lệnh đồ Điền huynh rồi chứ?

Hoàng Sơn Dật Tẩu ngo ngoác nói :

- Chưa, người có phải cùng hắn phục vụ cho Thất Sát lệnh chủ không?

Lữ Chính Anh nói :

- Phải Điền huynh đã cùng Lệnh chủ đi Hạ Khẩu rồi.

Thân Văn Bình nhũn nhũn nhìn Hoàng Sơn Dật Tẩu hừ một tiếng nói :

- Người đã sẵn sàng thay thế cho tên họ Lữ này chứ?

Hoàng Sơn Dật Tẩu nói :

- Ta không có ý giúp hắn.

Thân Văn Bình cười nhạt nói :

- Chuyện giữa bọn ta sớm giải quyết cũng tốt đấy.

Tiếp đó liền trấn giọng quát lên :

- Bỏ kiếm trận, hãy xé thịt lão tặc này ra.

Hoàng Sơn Dật Tẩu vuốt râu, mỉm cười nói :

- Người nhất định bức ép ta động thủ. Đó không phải là một chuyện quang minh gì.

Trong lúc nói, trong góc tối đã lao ra mười tám hán tử lực lưỡng và bốn khôi y lão giả. Mười tám hán tử lực lưỡng đó lập tức sắp thành một kỳ hình kiếm trận bao vây Hoàng Sơn Dật Tẩu còn bốn khôi y lão giả thì đứng yên lặng một bên.

Thân Văn Bình hừ một tiếng nói :

- Lời này phải hiểu thế nào đây?

Hoàng Sơn Dật Tẩu mơ hồ nói :

- Người là một trong năm đồ đệ thành tựu cao nhất của Thuần Vu Khôn? Nếu thất bại ở trong tay của lão già vô danh tiểu tốt này thì đối với người có vẻ

vang gì mà nói chứ? Còn đối với bản thân ta mà nói điều đó không cần phải giải thích.

Thân Văn Bính cười nhạt nói :

- Đúng lắm lời, đêm nay giữa bọn ta nói gì thì cũng phải giải quyết rành rọt mới được.

Hoàng Sơn Dật Tẩu gượng cười nói :

- Đã là như vậy thì ta đành phải thành toàn tâm nguyện của người vậy.

Giữa không gian đêm khuya đột nhiên vang lên tiếng kêu sang sảng của chim ưng.

Lữ Chính Anh nghe thấy trong lòng liền rung động, ngẩng đầu lên nhìn.

Thân Văn Bính không khỏi buột miệng mừng vui :

- Qua tiền bối phải không!

Một vầng mây đen kèm với một luồng kinh phong từ trên cao bảy tám trượng vừa lướt qua hất tung cát sỏi trên bãi sông lên khiến cho mọi người đều phải nhú mày lại. Trong khoảnh khắc, lúc bọn họ mở to mắt ra thì ở hiện trường đã xuất hiện một thanh y mỹ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi diễm lệ như hoa đào lý, lạnh lùng như sương băng.

Lữ Chính Anh nhú mày, vội vàng bước tới cúi đầu thi lễ nói :

- Lữ Chính Anh tham kiến Lệnh chủ.

Hóa ra là Thất Sát lệnh chủ Chu Tứ Nương đã tự mình đến.

Do vì Chu Tứ Nương cười chim ưng lại, Thân Văn Bính vẫn còn chưa biết sự ngộ nạn của Đại Mạc Thần Điều Qua Vĩnh Bình ở Thiên Tâm cốc, cho rằng Qua Vĩnh Bình đến nên mới mừng vui như vậy.

Tình huống này ra ngoài dự kiến của Thân Văn Bính, vì vậy khiến cho y ngây người ra không nói được gì.

Chu Tứ Nương sau khi đưa mắt nhìn quanh, mới chăm chú nhìn Lữ Chính Anh gần giọng hỏi :

- Đây đều là những người của Vô Dịch bảo sao?

Lữ Chính Anh cung kính trả lời :

- Hồi bẩm Lệnh chủ có một bộ phận không phải.

Chu Tứ Nương liền cắt lời hỏi :

- Hãy tường tận báo cáo lại những hành động đã trải qua ở Ác Hồ câu và tình hình vừa rồi.

Dạ. Lữ Chính Anh cung kính trả lời, rồi lập tức mang những chuyện xảy ra ở Ác Hồ câu cho đến hiện tại tường tận kể lại hết. Hơn nữa, còn kể lại chuyện Thủy Tương Vân đã âm thầm nhắc nhở, dùng chân khí truyền âm để bổ sung nói rõ.

Chu Tứ Nương lặng lẽ nghe xong, hai ánh mắt sắc lạnh liền quét lên mặt Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc và Thủy Tương Vân nhất là Thủy Tương Vân, nhìn trừng trừng thật lâu sau đó buột miệng hừ một tiếng.

Thân Văn Bính cười nhạt nói :

- Có thần khí gì đâu chứ, từ tình cảnh sút kém của bọn thủ hạ nhà người khiến người phải nhọc thân đến đây.

Vừa dứt lời thì ngay tiếp sau đó hai tiếng phụt phụt khô khốc vang lên, trên khuôn mặt Thân Văn Bính đã lập tức hằn rõ mười đầu tay.

Thân thủ của Chu Tứ Nương quả thật quá cao minh. Chỉ trong nháy mắt khiến cho Thân Văn Bính cao ngạo tự mãn xem người không ra gì phải chịu hai bạt tai bồng rất lão đạo muốn té.

Hoàng Sơn Dật Tẩu ánh mắt chợt lóe sáng, bật cười khả khả nói :

- Nghe danh không bằng mắt thấy, Thất Sát lệnh chủ quả là tuyệt đại cao nhân.

Tiếp đó hướng về Chu Tứ Nương chấp tay vái vái nói :

- Chu lệnh chủ, tại hạ là Âu Dương Thái xin thủ lễ.

Lúc này Ngũ Tú Vân, Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân đều vội vàng hướng về Chu Tứ Nương kiến lễ rồi mỗi người tự báo tính danh.

Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Không dám, xin chư vị cứ an nhiên. Đợi ta sau khi đánh đuổi hết bọn cao nhân Vô Định bảo, thì sẽ cùng nhau nói chuyện.

Dứt lời ánh mắt liền nhìn trừng trừng vào Thân Văn Bính vừa bị hai bạt tai đang ngẩn người hồi lâu vừa định thần lại, vẻ mặt đầy sát khí hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Thân Văn Bính, theo tình huống vừa rồi mà nói thì ta chỉ một chiêu đập chết ngươi, nhưng ngươi biết tại sao ta chỉ tặng ngươi hai bạt tai mà không giết ngươi không?

Thân Văn Bính tức giận toàn thân run rẩy bầy nghiêng răng kêu ken két. Nếu không có Văn Nhân Ngọc và Thủy Tương Vân kẹp giữ hai bên không để cho y liều mạng rất có thể y bất chấp tất cả mà xông lên.

Hành động của Thủy Tương Vân rất là bí mật, cũng rất là khéo léo.

Sau khi nghe xong liền vội vàng dành lời, cười nói :

- Lệnh chủ là tiền bối cao nhân chắc không làm khó dễ bọn hậu sinh văn bối chứ.

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Ta không để ý gì đến tiền bối, văn bối cả. Lúc này ta nói thật với các ngươi, ta giữ lại tính mạng của sư huynh muội các ngươi là muốn các ngươi thay ta nói với tên lão tặc Thuần Vu Khôn bảo hắn chuẩn bị hậu sự cho tốt.

Dứt lời lại lạnh lùng cười nói :

- Ngươi xem thủ hạ của ta không ra gì, ta có thể nói thật với ngươi Lữ Chính Anh không phải là thủ hạ chính thức của ta, cũng không là đồ đệ của ta. Y lúc này vẫn còn đang ở trong sự khảo nghiệm, vì vậy ngươi có thể đánh bại hắn thì cũng không biểu thị ngươi cao minh gì, trừ phi ngươi có thể đánh bại nữ nhi thân sinh của ta, ta mới kính phục ngươi.

Thân Văn Bính hừ một tiếng nói :

- Được, hãy kêu nữ nhi của ngươi lại!

Chu Tứ Nương liền cất giọng kêu lên :

- Thắng Nam, ngươi còn chưa đến sao?

- Có mặt!

Tiếp theo tiếng trả lời là một bóng hồng lướt tới. Hương thơm phảng phất, toàn thân đỏ rực, Chu Thắng Nam đã đứng ngay trước mặt Chu Tứ Nương hướng đến mẫu thân của mình mỉm cười nói :

- Nương mẫu! Xung quanh tổng cộng có mười lăm người.

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Đã thu dọn sạch toàn bộ rồi chứ.

Chu Thắng Nam gật gù đầu nói :

- Dạ!

Mười mấy tên thủ hạ bị giết chết một cách im hơi lặng tiếng. Tình huống này đối với Thân Văn Bính mà nói không tỏ ra thoải mái hơn lúc bị hai bạt tai của Chu Tứ Nương. Hơn nữa Thân Văn Bính cũng cảm thấy thân thủ của Chu Thắng Nam cao minh như thế nào. Chính vì vậy khi Chu Thắng Nam dạ một tiếng, khuôn mặt của Thân Văn Bính vốn đã bị hai bạt tai của Chu Tứ Nương làm cho khó nhìn, lúc này càng trở nên khó coi hơn.

Chu Tứ Nương nhiu mày, nhìn Thân Văn Bính cười nhạt nói :

- Đừng sợ, ta đã nói đêm nay không giết ba sư huynh muội các ngươi. Hơn nữa ta còn cho các ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi đánh bại nữ nhi của ta đây, thì hai mươi hai nam nhân thối tha còn lại sẽ tha cho khỏi chết.

Lời nói này chính là nói về mười tám hán tử lực lưỡng đã bố thành kiếm trận và bốn khôi y lão giả đứng bên cạnh.

Trong lúc Thân Văn Bính còn đang bối rối, Chu Thắng Nam hướng về y cười nói :

- Ngươi còn đợi gì chứ?

Tình cảnh này Thân Văn Bính ngoại trừ bất chấp tất cả liều mình một trận thì không còn con đường nào cả, liền nghiêng răng gằn giọng nói :

- Được, ngươi hãy xuất chiêu đi.

Chu Thắng Nam cười nói :

- Cung kính bất như từng mệnh, hãy thứ lỗi cho sự khiếm nhã của ta.

Đứt lời tay liền đưa lên, soạt một tiếng đâm thẳng vào giữa ngực của Thân Văn Bính. Nàng có thể quá khinh địch, kiếm chiêu này lại dùng chiêu Ca Trang Thích Hồ rất tâm thường. Dù chiêu thức bình thường này do một cao thủ như nàng sử dụng có hiệu quả biến tâm thường thành thần kỳ nhưng đối thủ của nàng lại không phải là kẻ tầm thường. Vì vậy không những Thân Văn Bính dễ dàng tránh né mà còn dành ưu thế.

Soạt, soạt, soạt liên tiếp ba đao liên tục ép Chu Thắng Nam thoái lui, hóa giải ba chiêu liên hoàn của đối phương.

Chu Thắng Nam sau khi bị ép chiêu đã dẹp bỏ ý khinh địch, liền lập tức dùng Thiên Tâm cốc tuyệt nghệ phản kích miệng cười nhạt nói :

- Thân Văn Bính, cần biết trận chiến này của ngươi có liên hệ hai mươi hai mạng sống khác. Hãy trở hết tài nghệ ra đi.

Thân Văn Bính cũng cười nhạt nói :

- Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

Y tuy ăn nói rất thoải mái nhưng lúc này lại đã bị kiếm chiêu hiểm hóc, thần kỳ của Thắng Nam bức ép dồn về thế thủ.

Vốn đao pháp và chưởng pháp của Thân Văn Bính cũng ngang với kiếm pháp của Chu Thắng Nam, cũng hiểm hóc và thần kỳ như vậy. Nhưng chiêu thức của Thân Văn Bính lại rõ ràng kém sút hơn một bậc. Về phương diện chân lực lại cũng kém hơn vì vậy Chu Thắng Nam vừa thay đổi kiếm pháp đã đẩy Thân Văn Bính rơi ngay vào liệt thế.

Tuy nhiên Chu Tứ Nương ở bên cạnh đang chau mày. Đương nhiên ý của Chu Tứ Nương có thể cho là thân thủ của Thân Văn Bính cao minh hơn rất nhiều so với sự tương tượng của mình, đồng thời không biết Thân Văn Bính lúc này có phải vẫn còn đang giấu tài nghệ.

Sau khi hai bên kịch chiến trên trăm chiêu thì Thân Văn Bính bị dồn ép liên tục phải thoái lui.

Chu Thắng Nam vừa liên tục ép chiêu vừa cười cười nói :

- Kẻ họ Thân kia, ngươi vẫn còn chưa vất đao chịu đầu hàng à!

Thân Văn Bính đột nhiên quát lớn một tiếng :

- Dừng lại.

Chu Thắng Nam liền vọt người ra khỏi vòng chiến lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đã chịu thua rồi à?

Thân Văn Bính thở dài một tiếng :

- Trong võ lâm chú trọng sức mạnh. Diện đối cao minh ta không thể không chịu hàng, chẳng qua nỗi nhục chịu đựng đêm nay sẽ có một ngày ta sẽ đòi trả lại.

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Ngươi rất có chí khí. Được, ta đợi ngươi đến hoàn trả nhưng ta nói ngay, lần sau gặp lại như vừa rồi nương mầu ta đã nói lời hứa không giết ngươi không còn tác dụng nữa.

Thân Văn Bính cũng cười nhạt nói :

- Chuyện chưa đến thì hãy khoan nói, sau này ai không tha ai thì vẫn khó nói đấy!

Chu Tứ Nương gằn giọng quát lớn :

- Đừng phí lời! Sư huynh muội các ngươi, và tên Chúc Chí Cang đã bị cắt mất một tay đó bây giờ có thể cút đi về rồi đấy!

Vừa dứt lời, ánh mắt sắc lạnh liền quét nhìn mười tám hán tử lực lưỡng và bốn khô y lão nhân nói :

- Ta đã cho các ngươi một cơ hội sống sót, chủ các ngươi đã chịu thua kém không oán trách được ai bây giờ hai mươi hai người các ngươi hãy bày trận

đồ ra đi, ta cho các ngươi một cơ hội nữa chỉ cần sau mười chiêu ai còn sống sót thì ta sẽ không giết các ngươi.

Lời nói này nghĩ cho kỹ đủ khiến Thân Văn Bính tức chết đi được.

Những người khác sau khi nghe Chu Tứ Nương nói xong đã không khỏi run người, Thủy Tương Vân nhìn Chu Tứ Nương nhẹ nhàng cười hỏi :

- Vị phu nhân đây...

Chu Tứ Nương lạnh lùng cắt lời nói :

- Hãy gọi là Lệnh chủ!

Dạ! Thủy Tương Vân vội vàng sửa lời :

- Lệnh chủ đã tha cho bọn tại hạ, vậy tại sao còn muốn giết những thủ hạ này của bọn tại hạ chứ?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Ta không phải là tha cho các ngươi, chẳng qua là muốn các ngươi mang tin cho ta, để các ngươi sống thêm vài ngày nữa thôi.

Thủy Tương Vân nhún mày :

- Lệnh chủ, tại sao lại muốn giết người như vậy?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Cái gan của ngươi không nhỏ cho nên dám hỏi ta vấn đề này.

Thủy Tương Vân cười cười nói :

- Lệnh chủ, một người nếu đã xem thường cái chết thì không có gì đáng sợ cả.

Chu Tứ Nương sau khoảnh khắc chằm chằm nhìn Thủy Tương Vân, rồi mới điềm nhiên nói :

- Ta xem trọng cái gan lớn của ngươi nên ta có thể nói thêm với ngươi vài câu. Không phải là ta thích giết người mà là các ngươi đều phải chết.

Thủy Tương Vân hỏi :

- Tại sao bọn ta đều phải chết?

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Tại vì các ngươi đều là người của Vô Dịch bảo.

Thủy Tương Vân nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ có thù oán với Vô Dịch bảo hay sao?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Thù thâm tựa hải hận cao tựa thiên.

Thủy Tương Vân hỏi tiếp :

- Lệnh chủ, người Vô Dịch bảo chắc không phải ai cũng đều là thù thâm tựa hải, hận cao tựa thiên với Lệnh chủ chứ?

Câu hỏi này khiến cho Chu Tứ Nương không thể trả lời được, nhưng Thủy Tương Vân vẫn không buông tha hỏi tiếp :

- Lệnh chủ, người của Vô Dịch bảo không phải ai cũng đều là kẻ thù của Lệnh chủ, vậy thì vẫn bối liệu mình kính xin Lệnh chủ hãy rộng lượng tha cho bọn họ lần này được không?

Nói xong liền giương tay chỉ về phía hai mươi hai thủ hạ của Vô Dịch bảo.

Chu Tứ Nương không khỏi cười nói :

- Thân ngươi còn khó giữ, sao còn muốn xin miễn chết cho bọn thủ hạ đó.

Thủy Tương Vân liền hỏi vặn :

- Vậy Lệnh chủ đã đồng ý rồi chứ?

Chu Tứ Nương không biết xử trí thế nào liền ừm một tiếng, Thủy Tương Vân liền vội vàng quay đầu về phía thủ hạ thét lớn :

- Các người còn không nhanh đi đi hay sao?

Thủy Tương Vân quả thật thông minh biết tạo lấy cơ hội, đồng thời cũng biết đúng lúc nắm lấy cơ hội, bọn thủ hạ của nàng cũng không ngu dốt gì. Vì vậy Thủy Tương Vân vừa dứt lời thì bọn họ đã nhất tề hô lên một tiếng rồi ôm đầu chuồn thẳng đi.

Chu Tứ Nương đối với cơ trí hơn người của Thủy Tương Vân quả thật rất là hâm mộ. Vì vậy đối với hành động chủ trương tự tác của đối phương không những không tức giận mà còn cười vui nói :

- Tiểu a đầu, hy vọng lần sau người sẽ không gặp lại ta nữa đó.

Thủy Tương Vân cũng cười vui nói :

- Lệnh chủ, đêm nay không giết tiểu nữ thì chắc tiểu nữ nghĩ lần sau có gặp lại Lệnh chủ chắc cũng không nỡ giết.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Lần sau có gặp ta người hãy chuẩn bị mà chịu chết.

Rồi liền găm mặt nói :

- Còn chưa cắt đi hay sao?

Đạ! Thủy Tương Vân ứng thanh, quay đầu về hướng bọn người Thân Văn Bính đang đứng ngơ ra như gỗ ở bên cạnh nói :

- Tam sư huynh, bọn ta đi thôi.

Bọn họ lặng lẽ quay người phóng đi.

Chu Tứ Nương lại cất giọng nói :

- Ta nhắc lại lời cho tên lão tặc Thuận Vu Khôn đó, bảo hắn hãy chuẩn bị hậu sự.

Ánh mắt nhìn theo bóng của nhóm người đang mất dần trong đêm sâu thẳm. Lữ Chính Anh mới thật hoàn toàn an tâm, không khỏi thầm thở dài một tiếng như trút được một gánh nặng.

Lúc này Chu Tứ Nương mới chịu nhủu mày nhìn Hoàng Sơn Dật Tẩu Âu Dương Thái cười hỏi :

- Âu Dương đại hiệp lần này ngẫu nhiên đến đây hay là có nguyên nhân nào khác.

Âu Dương Thái mỉm cười trả lời :

- Ta lần này vốn đi tới Tuyết Phong bá hội Lệnh chủ, thăm hỏi tiểu đồ.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Hai chữ bá hội thật không dám. Các hạ là Thái thượng Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái, công việc trừ bị của quý phái đã sắp xếp ổn định rồi chứ?

Âu Dương Thái nghiêm mặt nói :

- Công việc trừ bị đã sớm hoàn thành, nhưng sự duyệt lịch của các đồ đệ vẫn còn thiếu sót, yếu kém vì vậy ta sẵn sàng để cho bọn họ đi theo Lệnh chủ sau thời gian huấn luyện sẽ định thời gian công cáo đồng đạo.

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Âu Dương đại hiệp không hổ thẹn là một con người từng trải!

Âu Dương Thái vội vàng khiêm nhường cười nói :

- Lệnh chủ quá khen!

Chu Tứ Nương cười nói :

- Lời ta nói là tự đáy lòng đấy!

Tiếp đó lại nhũu mày hỏi :

- Âu Dương đại hiệp, có phải là muốn thăm lệnh đồ?

Âu Dương Thái gật gù đầu nói :

- Đúng vậy.

Chu Tứ Nương nói :

- Lệnh đồ đã lên đường đi Hạ Khẩu, đành phải phiền Âu Dương đại hiệp đi đến Hạ Khẩu vậy!

Âu Dương Thái cười nói :

- Ta dù sao cũng rảnh rồi, có đi xa một chút cũng không sao.

Chu Tứ Nương trầm tư hỏi :

- Vừa rồi, tình hình lúc Thân Văn Bính cùng tiểu nữ của ta giao thủ Âu Dương đại hiệp đã nhìn thấy tất cả rồi chứ?

Âu Dương Thái gật gù đầu nói :

- Đúng, đều đã nhìn thấy tất cả.

Chu Tứ Nương nhũu mày hỏi :

- Âu Dương đại hiệp đối với đao pháp và chưởng pháp của Thân Văn Bính không biết có cảm giác như thế nào?

Âu Dương Thái hơi ngơ ngác nói :

- Xem như là khá bí hiểm, lại hiểm hóc nhưng so với võ công của lệnh ái thì quả thật còn kém một bậc.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Âu Dương đại hiệp đã nhìn ra chiêu số võ công của Thân Văn Bính?

Âu Dương Thái gượng cười nói :

- Ta rất xấu hổ, không nhìn thấy ra võ công của tiểu tử đó, tóm lại từ ở đâu ra thì không biết được thế nhưng có thể quyết chắc một điều là tuyệt không phải là võ công có gốc gác từ Vô Dịch bảo.

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Điểm này, ta cũng cảm thấy như vậy!

Âu Dương Thái cười nói :

- Ta nghĩ còn có một điểm nữa, Lệnh chủ cũng sẽ đồng tình.

Chu Tứ Nương cười hỏi :

- Là điểm gì?

Âu Dương Thái không trả lời mà hỏi ngược lại :

- Lệnh chủ đã nhìn qua đao pháp mà tiểu đồ sử dụng?

- Đã nhìn qua.

Chu Tứ Nương đột nhiên như nhớ lại ồ lên một tiếng nói :

- Ý của các hạ là cho rằng đao pháp mà Thân Văn Bính sử dụng cùng đao pháp mà lệnh đồ sử dụng có điểm giống nhau?

Âu Dương Thái gật gù đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, không những có hơi giống nhau, hơn nữa có thể nói là đại đồng tiểu dị (giống nhiều khác ít).

Chu Tứ Nương gật đầu biểu thị sự đồng ý, Âu Dương Thái lại hỏi tiếp :

- Lệnh chủ biết nguyên nhân trong đó chứ?

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Câu hỏi này của các hạ giống như là hỏi đường người mù vậy!

Nhưng trong lòng Chu Tứ Nương lại đang cười thầm :

- Ta có biết nguyên nhân này, cũng không nhất thiết phải nói cho người biết!

Âu Dương Thái thở nhẹ một tiếng nói :

- Trong võ lâm, có rất nhiều chuyện không thể dùng thường tình mà cân đo đánh giá được, những điều này bọn ta thôi đừng nói đến!

Vừa dứt lời lại nhíu mày hỏi :

- Lệnh chủ nếu không có chi giáo gì khác ta xin cáo từ đây?

- Các hạ quá khách khí!

Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Vậy thì, bọn ta sẽ gặp nhau ở Hạ Khẩu!

- Được rồi, hẹn gặp lại nhau ở Hạ Khẩu!

Âu Dương Thái nói xong liền hướng về phía Chu Tứ Nương và Ngũ Tú Vân, Lộ Thanh Bình chấp tay chào rồi phi thân phóng xuống bờ sông rồi như đập sóng cười gió mà đi.

Chu Tứ Nương lúc này mới nhìn Lộ Thanh Bình cười cười nói :

- Lộ cô nương, thanh danh của lệnh sư cùng võ công đều không thua kém lão tặc Thuần Vu Khôn, minh sư xuất cao đồ trình độ võ công của Lộ cô nương chắc hẳn đã có những thành tựu rất cao?

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Xin Lệnh chủ đừng cười, tư chất của văn bối trì độn thành tựu rất là hữu hạn.

Ánh mắt của Chu Tứ Nương lướt nhìn khắp châu thân của Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tổ Vân đánh giá một lượt, hai môi hơi nhúc nhích muốn nói lại thôi.

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói :

- Lệnh chủ dường như có điều gì muốn chỉ giáo?

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Tốt hơn hãy đợi lúc gặp lệnh sư hãy nói rõ tường tận!

Rồi lại cười nói :

- Lúc gặp lệnh sư xin cho ta hỏi thăm hỏi, rất hoan nghênh người đi Hạ Khẩu một chuyến.

Điều này ngang như là muốn đuổi khách đi, Lộ Thanh Bình vốn thông minh tất nhiên lĩnh hội được ý của đối phương, nên vội vàng cung kính nói :

- Văn bối xin ghi nhớ!

Tiếp đó hướng về Ngũ Tú Vân, Thượng Quan Tổ Vân gật gật đầu nói :

- Nghĩa mẫu, A Vân bọn ta trở về lữ quán đi!

Ba người cùng lúc hướng về Chu Tứ Nương thi lễ, rồi quay người hướng về phía lữ quán lao đi.

Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh trầm tư hồi lâu, rồi nghiêm mặt nói :

- Lữ Chính Anh, ta sẽ cùng đại tiểu thư cười chim ưng đi trước ngươi hãy theo kế hoạch dự định mà hành động, nhớ không được đi cùng bọn người Lộ Thanh Bình đồng thời phải cải trang thay đổi khuôn mặt, tránh xảy ra xung đột với người của Vô Dịch bảo hiệu không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Thuộc hạ đã hiểu.

Chu Thắng Nam hỏi tiếp :

- Ngươi hiểu? Vậy nói thử xem tại sao nương nẫu ta không để ngươi xảy ra xung đột với người của Vô Dịch bảo?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đó là võ công của thuộc hạ vừa mới nhập môn, lúc này không phải là đối thủ của người khác không thể làm mất mặt Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương tán thưởng gật đầu nói :

- Sự lãnh ngộ của ngươi rất tốt.

Không để cho Lữ Chính Anh nói gì, liền lập tức nói :

- Vốn võ công của ngươi đã đạt đỉnh cao rồi, nhưng người của Vô Dịch bảo lại cao minh vượt mọi dự đoán của ta, vì vậy lúc ta nửa đường nghe thấy bọn chúng phái người đi tiêu diệt ngươi nên lập tức cùng đại tiểu thư cười chim ưng vội đến tiếp ứng cho ngươi.

Lữ Chính Anh cung kính nói :

- Đa tạ Lệnh chủ có ý tốt!

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Truy Hồn sứ giả mà ngươi tự phong đó rất hợp với ý của ta, từ bây giờ trở đi ngươi cùng Điền Bán hai người đều đã có chức xưng chính thức phân là Truy Hồn sứ giả và Đoạt Mệnh sứ giả.

Lữ Chính Anh nhập gia tùy tục, những ngày này chàng cũng đã thông hiểu nhiều rồi sau khi nghe nói xong liền vội vàng cúi người nói :

- Đa tạ Lệnh chủ đã vun bồi cho!

Chu Thắng Nam găm mặt lạnh lùng nói :

- Nhưng ngươi không được dùng chức xưng này để xưng đột.

Lữ Chính Anh lặng lẽ trả lời :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Lúc này thân thù của ngươi với Điền Bán vẫn còn chưa thể coi như nhau.

Lần này trước khi quay về Hạ Khẩu ngươi cần phải học công phu nhiều.

Dạ! Lữ Chính Anh cung kính ứng thanh trong lòng hơi chấn động, nhú mào hỏi :

- Lệnh chủ, võ công của Điền Bán có phải là cao hơn Thân Văn Bính chứ?

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Xem tình hình thì bọn họ ngang nhau.

Vừa dứt lời, lại gần giọng nói tiếp :

- Hãy nhớ lời ta nói vừa rồi lần đi này cần phải ẩn mật hành tung, tránh xung đột với người của Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh gật đầu cung kính nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Chu Thắng Nam ngẩng đầu hú lên một tiếng thật trong cao vút, con chim ưng xanh to lớn liền lao vút xuống, hai mẫu nữ Chu Tứ Nương đồng thời phóng

vọt lên trên cao không ngoài năm trượng nhảy lên lưng con chim ưng xanh đang ngóc đầu phóng ngược trở lên không trung. Trên bờ sông nhiệt náo vừa rồi trong nháy mắt đã trở nên vắng lặng chỉ còn lại một mình Lữ Chính Anh. Cũng không biết trong lòng chàng đang nghĩ gì chỉ thấy chàng đứng ngẩn người ra trên bờ sông bất động lặng lẽ, nếu không phải gió sông thổi mạnh hất trường y của chàng vang lên những tiếng phàn phật thì thoạt trông chàng thật không khác gì một bức tượng đá!

Cũng không rõ đã trôi qua được bao lâu, Lữ Chính Anh đột nhiên phát ra một tiếng thở dài thật sâu và thật dài.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng như băng xé không trung vang lên :

- Thật không ra gì cả.

Giọng nói không biết đến từ đâu, chỉ giống như là tiếng nói của mẫu nữ Chu Tứ Nương mà Lữ Chính Anh nghe thấy ở sơn khu Tuyết Phong sơn trên đường đào nạn trước đây tám tháng.

Nhưng hoàn cảnh lúc này so với cách đây tám tháng thì hoàn toàn khác nhau.

Trước đây nơi Vạn Sơn Tùng ở Tuyết Phong sơn trong gió tuyết mù mịt ẩn núp thân thể thuận tiện vô cùng, nhưng trên bãi cát ở bờ sông lúc này là khoảng không gian trống trải mệnh mang mà con thuyền đánh cá trên sông cũng như lữ quán phía sau cũng cách ít nhất ở một cự ly hơn một đường tên bắn.

Nhưng giọng nói lúc này lại rõ ràng vô cùng giống như ở sát ngay lỗ tai.

Lữ Chính Anh hơi ngơ ngác, giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Thế nào ngươi vẫn chưa phục ư?

Lữ Chính Anh bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Vừa rồi là các hạ chửi ta đấy à?

Giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Trên bãi cát này chỉ có một mình ngươi, ta không chửi ngươi thì còn chửi ai nữa chứ?

Lữ Chính Anh đánh phải giọng cười nói :

- Các hạ tốt hơn nên nói rõ ta tóm lại có điều gì không phải?

Giọng nói lạnh băng vang lên :

- Đường đường thân dài vai rộng lại bị một phụ nhân nữ tử khống chế, ngươi cảm thấy quang vinh lắm sao!

Lữ Chính Anh bất giác giọng cười thở dài một tiếng.

Giọng nói lạnh băng vang lên :

- Nam tử hán đại trượng phu sao lại than vãn thở dài?

Lữ Chính Anh giọng cười nói :

- Các hạ là người ngoài cuộc, tất nhiên có thể nói sao chẳng được.

Giọng nói lạnh băng vang lên :

- Quả thật, ta chửi ngươi không ra gì cả mà ngươi vẫn không phục.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Các hạ, ta không phải không phục cũng phải thừa nhận là ngươi chửi ta rất đúng, nhưng nơi tâm linh thâm sâu của một con người hoặc nhiều hoặc ít có điều kín đáo khó nói ra.

Giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Chỉ cần ngươi chịu bái làm môn hạ của ta thì mọi vấn đề đều giải quyết được hết.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Vậy xin hỏi các hạ là ai?

Giọng nói lạnh băng vang lên :

- Ngươi đừng hỏi ta là ai mà hãy để ta hỏi ngươi một câu.

Lữ Chính Anh gật gù đầu nói :

- Được, ngươi hỏi đi.

Giọng nói lạnh băng vang lên :

- Ngươi có biết lai lịch võ công ngươi đã luyện tập không?

Lữ Chính Anh nói :

- Ta biết, đó chính là xuất phát từ Vạn Bác Chân Thuyền của Kiếp Dư Sinh tiền bối.

Giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Ngươi cũng biết Vạn Bác Chân Thuyền còn có hai bản phó sách chia làm hai chủ đề chính là đao pháp và chưởng pháp chứ?

Lữ Chính Anh không khỏi ồ lên một tiếng.

Giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Ngươi cũng biết Kiếp Dư Sinh cũng đã thu nhận đồ đệ rồi chứ?

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói :

- Không biết.

Giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Ngươi là người thông minh nghe qua lời nói của ta hãy hồi tưởng lại một tí chiêu thức võ công mà bọn Thân Văn Bính sư huynh muội sử dụng vừa rồi trong lòng ngươi có sự liên tưởng gì không?

Trong lòng Lữ Chính Anh hơi chấn động ồ lên một tiếng nói :

- Hẳn là võ công của Vô Dịch bảo nguyên xuất phát từ vị đồ đệ của Kiếp Dư Sinh đó ư?

Giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Nếu võ công của bọn họ không phải là từ vị đồ đệ đó của Kiếp Dư Sinh mà ra thì làm sao đồng thời nắm được ba loại võ học thần kỳ đó chứ.

Lữ Chính Anh nói :

- Những điều này các hạ làm sao biết được.

Giọng nói lạnh băng vang lên :

- Thật là một con trâu đần độn, nói này giờ ngay ta là ai mà ngươi cũng không liên tưởng ra nổi.

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Hẳn là các hạ chính là đồ đệ của Kiếp Dư Sinh tiền bối.

Giọng nói lạnh băng bật cười :

- Bây giờ ngươi mới tỏ ra thông minh đấy.

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói :

- Vậy là các hạ cũng là sư phụ của Thuần Vu Khôn à!

Giọng nói lạnh nhạt vang lên :

- Hồi hồi nhiều đấy!

Rồi dừng lại, giọng nói gần xuống :

- Ngươi đã biết ta là ai còn không quỳ xuống dập đầu vái lạy sao?

Lữ Chính Anh cười nhạt :

- Tại sao ta phải lạy ngươi chứ?

Giọng nói lạnh băng bật cười :

- Thì vái ta làm sư phụ chứ sao?

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Bái ngươi làm sư phụ trừ phi mặt trời mọc ở đằng tây.

Giọng nói lạnh băng ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi ngang bướng như vậy là tại sao?

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói :

- Tại vì ngươi là sư phụ của Thuận Vu Khôn mà Thuận Vu Khôn là sát thủ thù nhân của ta.

Giọng nói lạnh băng ồ lên một tiếng nói :

- Điều đó có liên hệ gì chứ? Đợi khi ngươi học xong võ công của ta ở đây, rồi giết chết Thuận Vu Khôn phục thù tuyệt hận chẳng lẽ không được sao?

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Phục thù bất cộng đái thiên, ta làm sao cùng lão tặc đó cùng phục vụ một vị sư phụ chứ?

Giọng nói lạnh băng lại vang lên :

- Tiểu tử nhà ngươi phải linh hoạt một chút mới được.

Rồi gần giọng nói :

- Tiểu tử nhà ngươi chịu nhận một chút hơi thở tốt lành của ta thì không hơn hít thở hơi thở của hai nữ nhân tâm lý bất bình thường kia sao?

Lữ Chính Anh lạnh lẽ nói :

- Điều này không liên quan gì đến ngươi.

Giọng nói lạnh băng bật cười ha hả :

- Ta không thể không nhắc ngươi rằng, ngươi bỏ qua cơ hội này rồi sẽ hối hận cả đời đấy.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Các hạ dùng tới thượng thừa công phu Lục Hợp Truyền Âm để nói không cảm thấy mệt mỏi sao?

Giọng nói lạnh băng nộ quát lên :

- Đồ khốn kiếp, tiểu tử nhà ngươi xem thường ta thế ư?

Vừa dứt lời liền hừ một tiếng nói :

- Thôi được, ta không xen vào chuyện của ngươi nữa. Cáo từ!

Lữ Chính Anh liền bật cười ha hả kêu lên :

- Đi chậm, đi chậm thôi, không tiễn đâu...

* * * * *

Do vì tình huống đã có sự thay đổi, kế hoạch mà Lữ Chính Anh dự định cùng bọn người Lộ Thanh Bình ở Bạch Thủy Trấn thuê thuyền trực chỉ Hoàng Châu không thể không thay đổi. Thuyền thì phải thuê một chiếc, nhưng chỉ có bọn người Lộ Thanh Bình xuôi sông mà đi, còn Lữ Chính Anh phải cải

trang thay đổi khuôn mặt một mình đi đường bộ. Lữ Chính Anh cải trang thành một vị quan sai bốn tẩu trên đường cái quan có thể tránh được sự chú ý của giang hồ, đồng thời có thể được tiêu dao tự tại.

Hoàng hôn của ngày thứ tư, khuôn mặt Lữ Chính Anh bám đầy cát bụi, đi vào Hoàng Sơn huyện thành. Hoàng Sơn nằm ở tả ngạn Tương Giang lấy Nam Nhạc Hoàng Sơn của huyện thành mà đặt tên, do vì thủy lộ giao thông thuận tiện nên mặt phố rất phồn hoa.

Khi Lữ Chính Anh đi vào một hào hoa lầu quán tên gọi là Tiêu Tương biệt quán thì trong lầu quán đi ra một người ăn mặc bình phục hướng về phía chàng cúi người thi lễ nói :

- Gia gia, phòng của gia gia đã dọn sẵn rồi.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng rồi dưới sự hướng dẫn của người này đi vào một gian phòng được dọn dẹp rất gọn gàng, sau đó mới thấp giọng nói :

- Đa tạ, đa tạ Lộ cô nương.

Hóa ra người ăn mặc bình phục này chính là Lộ Thanh Bình cải trang.

Đương nhiên lần đi này của bọn họ tuy là chia làm thủy lộ hay đường bộ, nhưng kế hoạch phối hợp nhau đã tính toán trước rồi.

Do vì bọn ba người Lộ Thanh Bình đi đường thủy thuận buồm xuôi gió nên đi khá nhanh. Vì vậy mới đến trước đặt sẵn phòng ở đây cho Lữ Chính Anh.

Lộ Thanh Bình thấp giọng cười nói :

- Lữ công tử sao khách khí thế!

Sau đó dùng chân khí truyền âm hỏi :

- Trên đường không xảy ra chuyện gì chứ?

Lữ Chính Anh nói :

- Không, còn ở đây?

Lộ Thanh Bình trả lời :

- Ở đây cũng chưa có gì mới, nhưng việc liên quan đến đại chấn thần uy ở Ác Hồ câu của Lữ công tử với tiếng đồn về Thất Sát lệnh đã lan truyền rất mau, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi công tử đã trở thành nhân vật làm mưa làm gió được bàn luận nhiều nhất trong giang hồ.

Lữ Chính Anh không khỏi gượng cười nói :

- Điều này ở trên đường ta cũng được nghe không ít. Lộ cô nương đã gặp lệnh sư chưa?

Hai người này giờ đều dùng chân khí truyền âm để nói chuyện với nhau. Lúc này Lộ Thanh Bình đột nhiên hướng về phía Lữ Chính Anh ném một nụ cười hiểu ý, dùng lời nói bình thường nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, tề thượng cũng rất muốn gặp công tử...

Một loạt tiếng bước chân nặng nề dừng ở trước cửa, một tiếng nói cứng cỏi vang lên :

- Chính là gian phòng này!

Tiếng tiểu nhị cười nhún nhường nói :

- Lão gia tử, rất ân hận! Gian phòng này đã có một vị công gia ở.

Giọng nói cứng cỏi chợt gượng cười :

- Ta dường như làm việc gì cũng đều bị chậm một bước.

Vừa dứt lời, lại hỏi tiếp :

- Còn gian phòng sát ngay bên cạnh?

Giọng tên tiểu nhị nói :

- Phòng đó thì còn trống.

Giọng nói cứng cỏi vang lên :

- Được, vậy thì cũng phải chịu thôi, lấy gian phòng đó đi!

Lộ Thanh Bình truyền âm nói :

- Lữ công tử, lão đầu này có thể không đơn giản đâu.

Lữ Chính Anh truyền âm ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào?

Lộ Thanh Bình mím miệng cười nói :

- Đợi sau sẽ thấy.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Lộ cô nương, về bí mật của cô nương có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Lộ Thanh Bình gật đầu nói :

- Có thể nói như thế.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Tình huống đó như thế nào?

Lộ Thanh Bình trả lời :

- Chuyện là thế này khi ta cùng nghĩa mẫu, A Vân bỏ thuyền lên bờ nơi đây thì ở trên bờ đã nghe thấy có người dùng hắc thoại nói về chuyện của công tử.

Lữ Chính Anh nói :

- Bọn họ nói thế nào?

Lộ Thanh Bình nói :

- Bọn họ nói công tử đột nhiên thất tung, nhưng bọn họ lại chắc rằng bất luận công tử có cải trang dị dung như thế nào đi nữa thì đều có cách tìm ra công tử.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Còn sau đó?

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Sau đó, cuộc nói chuyện của hai người đó đã bị một người khác cắt ngang.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Lúc đó ba người các vị cũng đang cải trang dị dung ư?

Lộ Thanh Bình gật gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Truyền âm đến đây, thì ở gian phòng bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nói cứng cỏi đó :

- Thật là lắm chuyện, hai cái mồm nhỏ đó vừa gặp nhau đã huyền thuyên không dứt.

Câu nói không đầu không đuôi này đã khiến cho Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình cùng lúc cảm thấy đỏ mặt tía tai, cũng may mà mặt họ đã dùng thuốc hóa trang bôi lên nên không nhận ra được nếu không thì tình huống thật khôi hài!

Giọng nói cứng cỏi ở gian phòng bên cạnh sau khi đã nói cái câu không đầu không đuôi đó lại không nói gì nữa khiến cho Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình tự nhiên trở nên căng thẳng vô cùng.

Lữ Chính Anh gượng cười rồi dùng lời bình thường nói :

- Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Lộ Thanh Bình vội vàng nói :

- Tệ thượng đang đợi tiểu tử quay về báo cáo!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vậy thì ta không tiện giữ lại. Ngày mai ta sẽ đến bái kiến quý thượng.

Tiếp đó dùng chân khí truyền âm nói :

- Hãy nói cho ta biết địa chỉ.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Đa tạ, nhưng tệ thượng đã nói sáng sớm ngày mai tệ thượng sẽ đích thân đến lữ quán.

Tiếp đó lại dùng chân khí truyền âm nói :

- Chính ngọ ngày mai ở cửa nam Môn Thành.

Nói xong mấy câu đó liền dùng lời nói bình thường nói :

- Tiểu tử xin cáo lui.

Giọng nói cứng cỏi ở phòng bên cạnh đúng lúc đó liền vang lên :

- Đi chậm thôi! Không tiễn đâu...

Lúc Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình đưa mắt nhìn nhau cười thì giọng nói cứng cỏi lại cười nói :

- Cái trang giả bộ hay thật đấy!

Lữ Chính Anh nhướng mày lên liền bị ánh mắt Lộ Thanh Bình chặn lại và truyền âm nói :

- Nhấn nại một chút, lát sau ta sẽ đến thăm công tử.

Lữ Chính Anh mắt nhìn theo Lộ Thanh Bình rồi lập tức đi ra phòng ăn một mình.

Đúng lúc bữa cơm tối nên trong phòng ăn rất nhộn nhịp. Lữ Chính Anh được tên tiểu nhị sắp xếp mau chóng ngồi vào một chỗ trống, hơn nữa chỗ trống lúc này còn có hai người khác đang ngồi quanh. Người ngồi phía trước Lữ Chính Anh là một vị trung niên ăn mặc như thương nhân trước sau, phải trái đều là những kẻ tam giáo cửu lưu đủ mọi hạng người. Vì nơi đây là lữ quán hào hoa nhất Hoàng Sơn thành nên khách đến đây đều áo mũ chỉnh tề, đều cố gắng giữ thể diện.

Trong trường hợp này, nhất là Lữ Chính Anh đã trải qua một loạt sự kiện nên đã tỏ ra đặc biệt từng trải hơn. Lữ Chính Anh tỏ ra an nhiên tự tại nhưng trong lòng lại rất cảnh giác, đôi mắt sắc bén quét nhìn xung quanh. Trong lúc nhìn Lữ Chính Anh phát hiện ra hai đôi mắt sắc lạnh đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Khách khứa nơi công cộng tập trung vào một người vừa bước vào vốn là một chuyện rất bình thường, nhưng hai vị khách đang chăm chú nhìn chàng lúc này lại tỏ ra khá khác thường.

Vì ánh mắt của hai vị đó rất là sắc bén, rõ ràng là những cao thủ võ lâm nội gia công phu rất là cao thâm. Hơn nữa, nhất là trong phòng ăn đông đúc lại chỉ có hai người này đặc biệt chăm chú nhìn chàng, mà hai vị này lại đang ngồi chung với nhau. Trong lòng Lữ Chính Anh cảm thấy chần chừ, bèn cố ý xê xích chỗ ngồi để tránh ánh đèn chính diện, nhưng là để ngồi xéo với hai người đang chăm chú nhìn chàng.

Lữ Chính Anh thu lại thần quang trong đôi mắt rồi làm như vô ý nhìn về phía hai người đó. Lúc này Lữ Chính Anh thấy rất rõ đó là hai vị trung niên ăn mặc như văn nhân một mặc lam y, một mặc khôi y thân thái hai người này vô cùng cao ngạo. Lúc Lữ Chính Anh quét mắt nhìn thì hai người này vẫn còn nhìn chằm chằm vào Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh hơi nhíu mày, tên tiểu nhị liền hướng về chàng cúi người hỏi :

- Vị công gia đây muốn dùng gì ạ?

Lữ Chính Anh vì không chú ý, nên tùy tiện chỉ tay lên mặt bàn của người đối diện nói :

- Giống như thế!

Tên tiểu nhị cung kính dạ một tiếng rồi vội vàng mở miệng to kêu món ăn.

Lúc này Lữ Chính Anh ung dung trở lại nhìn khắp nơi đánh giá. Trong phòng ăn này ngoại trừ khách khứa, bản thân vốn trú ngụ ở trong lầu quán thì còn có những khách vắng lai vào ăn. Lúc này gần như đã không còn bàn trống nữa, hết chín phần mười đã lấp đầy chỗ ngồi.

Lúc Lữ Chính Anh đang khoan thai nhìn khắp nơi thì hai người kia cũng không còn nhìn chàng nữa mà chăm rụu vào y rồi thấp giọng nói chuyện.

Lữ Chính Anh muốn tập trung tinh thần nghe trộm lời họ nói. Nhưng cách ngoài một trượng lại vang lên một tiếng thờ dài :

- Ấy, giang hồ vừa yên tĩnh được một chút lạ nổi lên một trận gió mưa tanh mùi máu.

Lữ Chính Anh quay đầu nhìn theo tiếng nói thì thấy người nói đó là một đoàn y lão giả. Tóc bạc lốm đốm, chiếc bàn đồ tổng cộng có ba người ngoại trừ đoàn y lão giả ra thì hai người kia là một trung niên hán tử và một thiếu niên tuổi khoảng mười lăm. Trung niên hán tử gật đầu nói :

- Đúng vậy, Thất Sát lệnh chủ gần đây làm mưa làm gió quả thật là lợi hại, không những không xem các nhân vật võ lâm khác ra gì mà ngay cả Vô Địch bảo vốn coi là bá chủ võ lâm, dường như cũng không dám làm gì.

Đoàn y lão giả vuốt râu cười nói :

- Há nói gì Vô Địch bảo không dám làm gì mà mục đích của Thất Sát lệnh chủ còn muốn thay thế địa vị của Vô Địch bảo.

Trung niên hán tử gật đầu nói :

- Phụ thân nói rất đúng, nếu không thì người của Thất Sát lệnh chủ tập trung ở Hạ Khẩu làm gì.

Vị thiếu niên hỏi tiếp :

- Vô Địch bảo cũng ở Hạ Khẩu ư?

Trung niên hán tử nói :

- Không! Vô Địch bảo ở Lạc Gia Sơn, Vũ Xương.

Nghe sự xưng hô của bọn họ thì ba người này là tổ tôn tam đại. Nhìn bọn họ quây quần đoàn tụ lại rồi nghĩ đến thảm họa diệt môn của bản thân mình, Lữ Chính Anh không khỏi cảm thấy trong lòng chưa xót cơ hồ muốn rơi lệ. Nhưng Lữ Chính Anh đã đủ kiên cường từng trải, nhất là lúc này nguy cơ đang phức tạp nơi. Chàng tuyệt đối không thể vì sự cảm thương cho thân phận mà phân thần.

Vì vậy chàng liền lập tức nghiêng răng mà nén những xúc cảm kích động xuống.

Trung niên hán tử vừa dứt lời, liền nhíu mày nhìn đoàn y lão giả nói :

- Như vừa rồi phụ thân nói, lần này kẻ khiến cho Tây Môn Nhuệ Trại chủ của Ác Hồ câu không thoát nổi quần cảnh chính là công tử Lữ Chính Anh của Tiêu Tương Kiếm Khách Lữ đại hiệp phải không?

Đoàn y lão giả gật đầu nói :

- Đúng vậy! Hơn nữa Lữ công tử cũng chính là Truy Hồn sứ giả thù hạ của Thất Sát lệnh chủ.

Trung niên hán tử nhíu mày nói :

- Hay là tính danh tương đồng?

Đoàn y lão giả ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?

Trung niên hán tử nói :

- Tại vì theo tin đồn tám tháng trước đây lúc Lữ gia trang gặp phải thảm họa diệt môn thì không ai sống sót thoát được.

Đoàn y lão giả cất lời nói :

- Tin đồn thì không thể tin chắc được.

Trung niên hán tử nói :

- Nếu Truy Hồn sứ giả là hậu sinh còn sót lại của Lữ đại hiệp thì vẫn còn có hai điểm không thông suốt được.

Đoàn y lão già nói :

- Người còn điều gì mà nghĩ chưa thông?

Trung niên hán tử nói :

- Thứ nhất, một nam hán tử mười bảy, mười tám trong một thời gian ngắn ngủi bảy tám tháng có thể luyện tập thành công một môn võ công cao thâm thì quả thật khó làm cho người khác tin được.

Đoàn y lão già cười nói :

- Nhưng sự thật là Lữ công tử đã đẩy Tây Môn Nhuệ trại chủ vào cảnh khôn cùng không lối thoát. Hơn nữa tin đồn này tuyệt đối là đúng đắn.

Trung niên hán tử nhíu mày nói :

- Nếu Truy Hồn sứ giả là hậu nhân của Lữ đại hiệp lại có võ công cao siêu như vậy thì Tây Môn trại chủ không có lý do gì để sống sót được.

Đoàn y lão già cười nói :

- Hồi rất hay, nhưng tin tức vừa rồi ta vẫn còn chưa nói xong.

Vị thiếu niên liền vội vàng nói :

- Gia gia hãy nói mau :

Các món ăn mà Lữ Chính Anh gọi đã được mang lên. Chàng vừa tự chúc rượu uống, vừa lắng nghe câu chuyện của đối phương. Cái tin của đoàn y lão già nói đó tuy chỉ là tin đồn nhưng không phải là không chính xác. Vấn đề mà đối phương nói đến là nói đến nguyên nhân tại sao Lữ Chính Anh không giết Tây Môn Nhuệ.

Sau khi đoàn y lão già nói xong, ánh mắt liếc nhìn về vị thiếu niên không khỏi cảm khái nói :

- Vân nhi, niên kỷ của Lữ công tử chỉ lớn hơn người một hai tuổi, nhưng mọi người đều đã...

Vị thiếu niên đó liền nhướn mắt lên cất lời nói :

- Gia gia, nếu con có thể gặp được tuyệt đại cao nhân như Thất Sát lệnh chủ, thì con nhất định cũng có thành tích như Lữ công tử.

Đoàn y lão già đột nhiên buông một tiếng thở dài, buồn buồn không nói gì.

Lữ Chính Anh lúc này đã là một con người từng trải, đầy kinh nghiệm. Chàng nhìn tư chất thiên phú của vị thiếu niên đó có thể không thua kém gì mình, tình huống này khiến cho chàng tạm thời quên đi hoàn cảnh của bản thân, trong lòng sinh ra một sự thông cảm sâu sắc với vị thiếu niên đó.

Vị thiếu niên vừa dừng lời liền đưa mắt nhìn chằm chằm đoàn y lão già, nhíu mày nói :

- Gia gia, không biết Thất Sát lệnh chủ đó có thu nhận đồ đệ không?

Đoàn y lão già gượng cười nói :

- Ta cũng chưa bao giờ thấy qua Thất Sát lệnh chủ, làm sao biết được có thu nhận đồ đệ hay không chứ?

Vị trung niên hán tử thở nhẹ một tiếng nói :

- Đừng mơ tưởng hão huyền nữa hãy mau ăn cơm đi! Chúng ta còn phải đi qua sông nữa đây.

Ba người đó liền dừng cuộc đối thoại lại. Lữ Chính Anh bất tri bất giác đã ăn hết một nửa bữa ăn, lúc chàng đưa mắt nhìn về phía hai người ban đầu thì hai người đó cũng đúng lúc đang nhìn chằm chằm chàng.

Hơn nữa, vị lam y vẫn nhân lại hướng về chàng mỉm cười nói :

- Niên kỷ còn nhỏ mà cái gan thì thật không nhỏ chút nào!

Vị khôi y vẫn nhân lại lạnh lùng cười nói :

- Mạo xưng quan sai kiểm tra thì phải ngồi tù đấy.

Lời nói này quả nhiên là nói về Lữ Chính Anh, nhưng Lữ Chính Anh vẫn khoan thai làm như không nghe thấy.

Khôi y vẫn nhún cười nhạt nói :

- Trang tôn tử giải quyết không nổi vấn đề sao?

Lam y vẫn nhún phụ họa nói :

- Nếu cứ co rút lại lo lắng tránh thì có thể an toàn vô sự, sẽ không phải gặp mối hiểm họa gì cả.

Giọng nói của hai người này không cao lắm, trong phòng ăn khách lại đông nên không tạo sự chú ý của ai, nhưng đối với Lữ Chính Anh thì nghe rõ từng chữ một.

Đương nhiên trong lòng Lữ Chính Anh không khỏi bị kích động, nhưng chàng đã từng chịu đựng nỗi thống khổ của thảm họa diệt môn và hơn nửa năm gần đây lại chịu giày vò của Chu Tử Nương và Chu Thắng Nam, sự khuất nhục đã chịu đựng quá đủ. Vì vậy đối với công phu nhẫn nhục mà nói chàng đã đạt được thành tựu rất là cao rồi. Chàng thậm chí biết kiểu ăn nói bóng gió, chỉ danh nói tên của đối phương nhất là sau khi đã hiểu rõ căn nguyên ngọn ngành của bản thân lại còn hung hăng như vậy, thì nếu không phải là võ công của bọn họ cao cường thì tất nhiên là có dựa vào một thế lực khác. Nếu lúc này Lữ Chính Anh không biết nhẫn nại mà xung đột với bọn họ thì nếu bản thân mình sẽ phải gặp khốn đốn, thậm chí chí hy sinh cả tính mạng cũng không có gì đáng tiếc, nhưng sẽ làm cho nỗi oan khuất diệt môn huyết hận của bản thân phải chìm mất đi, không có ai rửa cái huyết hận này thì thật là một tội nghịch to lớn.

Vì vậy dù trong lòng rất phẫn hận, nhưng luôn luôn cố gắng tự nhắc nhở phải nhẫn, phải nhẫn. Chưa đạt được mục đích cuối cùng thì quyết không xuất thủ, nhưng xuất thủ thì nhất quyết đạt được mục tiêu.

Khôi y vẫn nhún này giờ nhìn thấy Lữ Chính Anh không có phản ứng gì bất giác cười nhạt nói :

- Từ bây giờ trở đi, Truy Hồn sứ giả phải gọi là con rùa rúc đầu mới đúng!

Lữ Chính Anh liền nhướng mày lên cơ hồ muốn nhảy vọt tới bọn họ, nhưng liền kìm mình lại.

Lam y vẫn nhún nhấp nháy đôi mắt chuột của hắn, bĩu môi cười nói :

- Vương hộ pháp, hẳn là tin tức của bọn ta có sai lạc rồi.

Khôi y vẫn nhún nói :

- Tất cả đều phù hợp, không thể sai được!

Lam y vẫn nhún nhíu mày nói :

- Như vậy trên thế gian này lại có kẻ có khả năng kiềm chế được xúc cảm bản thân như thế được sao?

Khôi y vẫn nhún cười nói :

- Cái khả năng đó có lợi ích gì, trừ phi đêm nay hắn có ba đầu sáu tay, còn nếu không thì... ha ha ha...

Lam y vẫn nhún bật cười ha hả nói :

- Đáng cười cho Thất Sát lệnh chủ ăn nói khoác lác, muốn mưu đồ thống trị võ lâm lại dùng cái đồ phế bỏ đó để đi trị thiên hạ thì thật công toi vô ích.

Y vừa dứt lời thì có bóng người lướt ngang trước mặt y. Chu Thắng Nam và Điền Bân cùng lúc xuất hiện ngay chỗ hai người bọn họ.

Hai người này trong lúc đang ngờ ngạc thì Chu Thắng Nam một tay chống nạnh, một tay chỉ vào lam y vẫn nhún thét lớn :

- Vừa rồi ngươi nói gì thế?

Lam y vẫn nhún cười nhạt nói :

- Liên quan gì đến ngươi?

Chu Thắng Nam liền quay về phía Điền Bân thét lên :

- Đoạt Mạng sứ giả hãy ra tay đi!

Điền Bân ứng thanh một tiếng nói :

- Xin tuân lệnh!

Vừa dứt lời, hai tiếng chát chát đã vang lên. Lam y vẫn nhún bị một tát tai ứa máu ra miệng, quay cuồng đầu óc vẫn còn chưa kịp có hành động gì. Lúc đó khôi y vẫn nhún đã găm mặt xuống, bật dậy như một con hổ ánh mắt đỏ rực rút xoạt thanh trường kiếm màu đồng xanh ra nhanh như chớp đâm thẳng

vào ngay tim Điền Bân.

Điền Bân cười nhạt một tiếng, ồng tay áo phải rung lên quán lấy trường kiếm đối phương, ngón tay trái xia ra điểm thẳng vào tương đài huyết của đối phương. Động tác vừa nhanh vừa hiểm, tình huống này trừ phi công lực của khôì y văn nhân cao hơn Điền Bân, còn nếu không thì ngoại trừ y buông kiếm thoái lui thì không chết cũng bị trọng thương.

Trong lúc nguy kịch lam y văn nhân đã hồi thần trở lại tả chưởng, hữu chỉ chia nhau nhắm vào vai phải và trang môn huyết của Điền Bân, đồng thời quát lớn :

- Cuồng đồ muốn chết!

Lúc đó Chu Thắng Nam cũng hét lên :

- Nhớ giữ lại con tim!

- Dạ!

Điền Bân ứng thanh, thân hình hơi hạ thất xuống quay vòng vòng đồng thời miệng hét lên :

- Hãy nằm ngay xuống!

Hai người kia dường như vâng lệnh. Ngay lúc Điền Bân thân hình hạ thấp xuống chân trái đã thuận thế quét ngang hai người đó đã cùng lúc ngã xuống, còn cây trường kiếm của khôì y văn nhân đã rơi vào trong tay Điền Bân.

Lúc này Chu Thắng Nam hướng về phía Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Lữ Chính Anh, không được tiết lộ thân phận của ngươi :

Lữ Chính Anh cũng truyền âm cung kính nói :

- Thuộc hạ đã biết!

Điền Bân nhanh như chớp đã điểm vào huyết đạo của đối phương ngắt đầu cười ha hả nói :

- Hóa ra hai người các ngươi chỉ có cái miệng nói hay mà thôi.

Chu Thắng Nam chỉ vào khôì y văn nhân gần giọng hỏi :

- Các ngươi đến từ Vô Dịch bảo phải không?

Khôì y văn nhân gật đầu nói :

- Không sai!

Chu Thắng Nam hỏi tiếp :

- Chức vị gì?

Khôì y văn nhân nói :

- Hai người bọn ta đều là Nhị cấp hộ pháp.

Điền Bân cười nói :

- Một Nhị cấp hộ pháp lại dám phê bình sau lưng Thất Sát lệnh chủ và Truy Hồn sứ giả. Thật là có cái gan lớn đấy!

Khôì y văn nhân nhú mày hỏi :

- Ngươi là ai?

Điền Bân nhướng mày cười nói :

- Bỏn nhân là Đoạt Mệnh sứ giả Điền Bân của Thất Sát lệnh chủ.

Khôì y văn nhân á lên một tiếng kinh ngạc nói :

- Ngươi chính là Điền Bân tự xưng là Hoàng Sơn phái Chưởng môn nhân phải không?

Chu Thắng Nam dành lời nói :

- Không sai! Y cũng chính là người mà huynh muội Thân Văn Bính chủ nhân của các người tìm kiếm đấy!

Khôi y vẫn nhân gật đầu nói :

- Ta biết!

Chu Thắng Nam nhún mày nói :

- Có một chuyện mà ta nghĩ không ra, nếu người già thích đầy đủ cho ta thì ta sẽ cho người toàn thấy.

Kiểu ăn nói bình thản của nàng giống như xem mạng sống người khác không phải là mạng người vậy.

Khôi y vẫn nhân biến sắc nói :

- Điều đó còn phải xem chuyện người hỏi ta có biết hay không đã?

- Ta nghĩ rằng người phải biết. - Chu Thắng Nam chận lại, điềm nhiên cười nói - Bây giờ ta hỏi người, theo ta biết giữa Nhị cấp hộ pháp và Tam cấp hộ pháp của các người công phu sai kém nhau không bao nhiêu, nhưng công lực giữa Nhị cấp hộ pháp và Nhất cấp hộ pháp lại kém nhau rất xa. Người có biết nguyên nhân tại sao không?

Khôi y vẫn nhân ồ lên một tiếng nói :

- Vấn đề này ta có thể trả lời cho người. Nguyên nhân là Nhất cấp hộ pháp của bốn bảo bản thân công lực vượt hơn bọn ta vì được Bảo chủ tự thân truyền thụ tuyệt nghệ nên những kẻ như bọn ta không thể nào bằng được, bọn người như bọn ta không được cái vinh dự đó.

Chu Thắng Nam nói :

- Hóa ra là vậy!

Khôi y vẫn nhân nói :

- Từ lúc các người náo sự trên giang hồ đến nay nghe nói bốn bảo Bảo chủ đã có kế hoạch hành động mới.

Diễn Bàn liền hỏi :

- Hành động gì?

Khôi y vẫn nhân cười cười nói :

- Ta sẽ không nói nếu không có lợi ích gì.

Chu Thắng Nam cười hỏi :

- Người muốn có lợi ích gì chứ?

Khôi y vẫn nhân nói :

- Trừ phi người không giết bọn ta.

Chu Thắng Nam hừm một tiếng nói :

- Ta cần phải xem tin tức mà các người cung cấp có đáng được như vậy không đã.

Khôi y vẫn nhân nói :

- Tin tức đó nhất định rất có cân lượng.

- Vậy người nói đi! Chu Thắng Nam nói.

Khôi y vẫn nhân nói :

Trước khi có được lời hứa của các người thì ta sẽ không nói.

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Thật quá lăm đó.

Rồi quay về phía Điền Bân thét hỏi :

- Hai tên này đã phạm điều gì trong Thắt Sắt luật lệnh?

Điền Bân trả lời :

- Điều bốn!

Chu Thắng Nam nói :

- Ngươi hãy đọc cho bọn chúng nghe đi!

Dạ! Điền Bân liền đọc lớn :

- Thắt Sắt luật lệnh đệ tứ điều tặc gian phạm khoa vi hại giang hồ giả.

Chu Thắng Nam liền gằn giọng thét lên :

- Chuẩn bị hành hình!

Điền Bân liền nói :

- Thuộc hạ sẵn sàng rồi...

Khôi y vẫn nhân liền nói :

- Tại sao các ngươi có thể dùng tội danh sát nhân bịa đặt không căn cứ như vậy?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Ta cho rằng ngươi chết thì ngươi phải chết!

Khôi y vẫn nhân biến sắc nói :

- Giữa thanh thiên bạch nhật lẽ nào các ngươi không sợ vương pháp?

Chu Thắng Nam cười sằng sặc nói :

- Vương pháp ư? Bình thường Vô Định bảo các ngươi sát nhân phóng hỏa có nghĩ đến vương pháp hay không? Các ngươi đều bất chấp vương pháp thì người của Thắt Sắt lệnh càng không cần nghĩ đến vương pháp làm gì.

Tiếp đó lại găm mặt nói :

- Ta biết các ngươi đang cố ý kéo dài thời gian để chờ đợi chủ nhân đứng sau lưng các ngươi. Rất có thể chủ nhân đứng sau lưng các ngươi đã sớm có mặt tại đây vì thấy ta đến mà sợ hãi không dám xuất hiện. Vì vậy lúc này ngươi chỉ còn một con đường để đi, đó chính là hãy mau chóng nói tin tức của các ngươi. Nếu ta cho rằng nói có đủ cân lượng thì ta miễn chết cho, nếu không thì đừng tự trách mình!

Khôi y vẫn nhân lại biến sắc thờ dài một tiếng nói :

- Được! Ta nói, ta nói!

Chu Thắng Nam lạnh lùng tiếp lời :

- Ta đang nghe đây!

Khôi y vẫn nhân nói :

- Tin tức của ta là từ bây giờ trở đi, các cấp Hộ pháp của bốn bảo đều được Bảo chủ truyền cho tuyệt nghệ.

Điền Bân cười nói :

- Đáng tiếc là đã quá trễ rồi!

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Cho dù là thời gian vẫn còn chưa trễ cũng không cách gì cứu được Vô Định bảo đâu.

Điền Bân nhú mày nhìn Chu Thắng Nam cười nói :

- Đại tiểu thư, hai tên này xử trí như thế nào đây?

Chu Thắng Nam nói :

- Tin tức bọn chúng cung cấp không đủ để miễn chết, nhưng có thể châm chước mà để bọn chúng toàn thân.

Điền Bân liền nghiêm mặt nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Vừa dứt lời cây trường kiếm bằng đồng mà y đoạt được từ tay khô y vẫn nhân liền bị bẻ gãy làm đôi, rồi tức khắc sau đó hai luồng ánh sáng lạnh phóng vút đi, hai đoạn kiếm gãy đã chia nhau về hai ngả hướng vào ngực của khô y vẫn nhân và lam y vẫn nhân.

Trong tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ phòng ăn vang lên những tiếng kêu kinh hãi, mọi người ùn ùn tranh nhau thoát ra cửa.

Đúng vào lúc này, Chu Thắng Nam hướng về phía Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Hãy may chóng trở về phòng đợi lệnh.

Lữ Chính Anh nghe xong không nghĩ ngợi gì liền chen vào trong đám người thoát ra khỏi phòng ăn, rồi lao về phía phòng của mình.

Lúc này Điền Bân lại hướng về Chu Thắng Nam nói nhỏ :

- Đại tiểu thư, nơi đây đã xảy ra án mạng thật cũng khó ăn uống.

Chu Thắng Nam cười hỏi :

- Người cũng thấy như vậy sao?

Điền Bân nghiêm mặt nói :

- Bọn ta dám làm, dám chịu trách cho lữ quán phải chịu trách nhiệm bọn ta hãy dùng máu để lời lại.

Chu Thắng Nam gật đầu nói :

- Được! Hãy cứ làm như thế.

Điền Bân ứng thanh. Dùng tay nhúng vào máu tươi trên thân thể khô y vẫn nhân rồi viết lên tường :

“Kẻ sát nhân là Đoạt Mệnh sứ giả của Thất Sát lệnh chủ, không có liên quan gì đến người của lữ quán cả”.

Chu Thắng Nam gật đầu nói :

- Hãy tính toán bồi thường cho sự tàn phá trong lữ quán.

Trận hỗn loạn vừa rồi ngoại trừ làm vung vãi, rơi đổ phần lớn thức ăn và rượu còn làm bể nát không ít ly, chén, đĩa lại có thêm hai mạng người khiến chủ nhân lữ quán càng thêm hoảng hốt, lo sợ.

Không ngờ tình huống lại thay đổi mau chóng, không những không chịu trách nhiệm về nhân mạng mà tất cả những tổn thất lại được bồi hoàn đầy đủ, thậm chí còn cao hơn giá trị của nó. Điều này thật là vui mừng khôn tả, khiến cho người của lữ quán không khỏi hướng về Chu Thắng Nam và Điền Bân liên tục cúi người vái vái cảm tạ không ngừng.

Lúc này trong lữ quán ngoại trừ hai thi thể thì chỉ còn Chu Thắng Nam, Điền Bân và chủ quán, ngoài ra còn có hai tiểu nhị đang đứng ở cửa bàn luận với nhau.

Điền Bân sau khi quét mắt khắp nơi liền nhú mày nói :

- Đại tiểu thư, tình huống lúc này thật kỳ quặc!

Chu Thắng Nam ngạc nhiên hỏi :

- Điều này phải hiểu thế nào?

Điền Bân nói :

- Theo tình hình vừa rồi bọn họ quả thật có cao nhân ở đây, tại sao nhìn thấy thủ hạ của bọn họ bị giết mà không xuất hiện?

- Chu Thắng Nam cười nói :

Có thể nhìn thấy bọn ta đến nên sợ hãi không dám xuất hiện.

- Không! - Điền Bản nghiêm mặt nói - Với công lực của khôi y văn nhân và lam y văn nhân vừa rồi thì tuyệt không phải là đối thủ của Lữ Chính Anh, bọn họ vì sao lại dám khiêu khích Lữ Chính Anh như vậy. Tất nhiên phải có người có công lực rất cao ở bên cạnh ngầm ủng hộ.

Ở cửa liền vang lên một giọng nói lạnh băng :

- Tiểu tử, ngươi nói đúng đấy?

Tiếp theo lời nói ở cửa phòng ăn xuất hiện hai thanh niên và một trung niên phụ nhân. Trung niên phụ nhân đó tuổi khoảng ba bảy, ba tám khuôn mặt hình trái xoan đôi lông mày lá liễu, ngũ quan rất là đầy đặn thân hình không gầy không mập, mặc bộ đồ màu xanh trông rất thanh lệ, thoát tục tướng mạo rất là khoan thai.

Hai vị thanh niên đó thì chính là Thân Văn Bính và Thủy Tương Vân. Lời nói lạnh lùng vừa rồi chính là do Thân Văn Bính nói.

Điền Bản chưa bao giờ gặp Thân Văn Bính tất nhiên không nhận ra. Nên nghe vậy liền tức giận quát lớn :

- Ngươi là cái thá gì chứ?

Thân Văn Bính nhú mày nhìn Chu Thắng Nam điềm nhiên cười nói :

- Chu cô nương, có thể giới thiệu bọn ta một chút được chứ?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Đoạt Mệnh sứ giả Điền Bản, cũng chính là Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái mà ngươi muốn tìm kiếm đấy!

Thân Văn Bính cười nói :

- Thật là một sự hội ngộ không ngờ.

Chu Thắng Nam hướng về Điền Bản nói :

- Đây là cao đồ Thân Văn Bính yêu quý nhất của Vô Địch bảo Bảo chủ.

Nói xong, đưa tay chỉ về phía Thân Văn Bính.

Thân Văn Bính cất giọng cười nhạt nói :

- Đã có kinh nghiệm của Truy Hồn sứ giả, nên đối với Đoạt Mệnh sứ giả ngươi ta thật chẳng thấy hứng thú gì. Thế nhưng theo cái chiêu bài Chương môn Hoàng Sơn phái của ngươi, thì ta phải cùng ngươi đo sức một phen để được thỏa lòng bấy lâu.

Điền Bản nhú mày hỏi :

- Còn hai người kia là ai?

Thân Văn Bính nói :

- Đây là ngũ sư muội Thủy Tương Vân của ta, còn người kia...

Trong lúc nói liền đưa tay về phía Thủy Tương Vân và thanh y phụ nhân, chỉ ra nói :

- Ngươi thì vẫn còn chưa đủ tư cách để thỉnh giáo.

Điền Bản liền gằm mặt xuống.

Thủy Tương Vân nhú mày nhìn theo Điền Bản nói :

- Này! Còn Truy Hồn sứ giả của các ngươi đâu sao không thấy?

Chương 8: Lật Thủ Tiên Nương

Thủy Tương Vân vốn quan tâm đến Lữ Chính Anh nên mới hỏi như vậy. Nào ngờ gặp một người ngang bướng, chỉ thấy Chu Thắng Nam nhướng mày lạnh lùng cười nói :

- Ngươi không đáng để hỏi!

Thân Văn Bình cười nói :

- Được! Bọn ta đều không đáng được hỏi, Điền Bân tốt hơn hết chính ngươi hãy nói ra đi.

Ánh mắt Điền Bân hướng về Chu Thắng Nam thính thị, Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Bại quân chi tướng, bất túc ngôn dũng. Y đã tự tin còn có thừa dũng khí nên đã tự mình đến đây đây.

Chợt nghe một giọng nói thô lỗ cốc cốc vang lên :

- Thân tướng công, trận này xin hãy nhường cho tại hạ!

Hóa ra sau lưng bọn họ còn có không ít cao thủ, chỉ vì bọn người Thân Văn Bình đứng chắn ngang cửa nên khiến cho người khác không nhìn thấy được bọn họ mà thôi.

Người có giọng nói cốc cốc đó quả thật là một kẻ nóng nảy, y tựa hồ sợ yêu cầu của bản thân mình không được đáp ứng cũng dường như vì ba người có chức vị cao hơn bọn họ đang chắn trước cửa không tiện yêu cầu nhường đường vừa dứt lời thì liền nghe rầm một tiếng chấn động do người phá tường mà vào.

Bọn người Chu Thắng Nam, Điền Bân trong phòng ăn liền nhìn thấy từ trong cát bụi mù mịt một thân hình như cái tháp sắt đang lao bay tới, hung hãn đến nỗi chủ quán ở bên cạnh phát ra một tiếng kinh hãi, vội bật lui về phía góc tường.

Trong tiếng kêu kinh hãi của chủ quán thì đồng thời một tiếng hùm và tiếng quát :

- Hồ Đại quay lại ngay!

Tiếng hùm đó là của Chu Thắng Nam, còn tiếng quát là của thanh y phụ nhân này giờ chưa hề mở miệng phát ra.

Nhưng tiếng quát ngăn chặn của thanh y phụ nhân tựa hồ như đã khá trễ, theo đó là một tiếng rầm rùng động rồi tất cả đều quay trở về tĩnh mặc. Cái thân hình như cái tháp sắt đó của Hồ Đại đã nằm thẳng đơ ở ngoài một trượng.

Thanh y phụ nhân nhíu mày nhìn Chu Thắng Nam lộ quát một tiếng :

- A đầu, thủ đoạn của ngươi quá hiểm ác đó!

Chu Thắng Nam bữu môi nói :

- Chưa chắc đã hiểm ác hơn Vô Địch bảo các ngươi!

Thanh y phụ nhân rít giọng hỏi :

- Nói! Ngươi là gì của Chu Tứ Nương?

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Ngươi không đáng hỏi!

Thanh y nữ nhân nhướng mày quát lớn :

- A đầu, ngươi cuồng ngông thái quá đấy!

Dứt lời! Chu Thắng Nam liền cảm thấy có bóng người lướt tới trước mặt, hương thơm phảng phất, chát chát hai tiếng khô khốc vang lên đã chịu hai bạt tai khá nặng.

Hai bạt tai tuy không nặng lắm, nhưng với cá tính của Chu Thắng Nam thì tình huống này thật không thể chịu nổi.

Vì vậy, nàng sau lúc hơi ngơ ngác, liền hồi thần rồi lập tức nhắm thanh y phụ nhân xông tới, rít giọng thét lên :

- Yêu nữ, ta sẽ liều mình với ngươi.

Thanh y phụ nhân cười nhạt nói :

- Ngươi cũng đáng ư?

Không biết phụ nhân dùng thủ pháp gì, chỉ thấy vung tay lên thì ngay sau đó Chu Thắng Nam vốn bất chấp tất cả như một con hổ điên đã đứng ngay đó tại chỗ không cách gì cự quấy, hơn nữa á huyết cũng đã bị khống chế!

Chu Thắng Nam vốn tính khí nóng nảy làm sao chịu đựng được!

Chỉ thấy sắc mặt nàng trở nên xanh xám như ma quỷ, đôi mắt bình thường câu hồn nhiếp phách người khác nay phun ra lửa giận phừng phừng... thần thái trông dữ tợn vô cùng.

Đúng vào lúc này, lại nghe Thân Văn Bính hoan hỉ nói :

- Sư mẫu, phệ võ công y thị đi!

Thanh y phụ nhân hừ một tiếng, nhú mày nhìn Điền Bân đang siết chặt đao đứng ở bên cạnh Chu Thắng Nam, cười nhạt một tiếng nói :

- Ngươi tin chắc là có thể bảo vệ được y thị ư?

Điền Bân nhướng mày nói :

- Nếu ngươi muốn làm tổn thương nàng, ta tuy biết rõ không địch nổi các hạ nhưng cũng liều một phen.

Thanh y phụ nhân hừ một tiếng nói :

- Nói nghe hay đấy!

Điền Bân thần nhiên nói :

- Ta tin rằng có thể làm được.

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Ta sẽ không làm khó dễ gì bọn hậu sinh tiểu bối các ngươi, nhưng ngươi phải thật lòng trả lời mấy câu hỏi của ta.

Vừa nghe đối phương sẽ không làm khó kẻ hậu sinh tiểu bối trong lòng Điền Bân vốn căng thẳng nay trở nên nhẹ nhõm đi, nhưng về bên ngoài lại vẫn tỏ ra thần nhiên nói :

- Còn phải xem các hạ hỏi những câu gì?

Thanh y phụ nhân lạnh lùng nói :

- Điều ta hỏi tất nhiên ngươi biết.

Dứt lời liền nhú mày hỏi :

- A đầu này là gì của Chu Tứ Nương?

Điền Bân lạnh lùng trả lời :

- Là đại tiểu thư của Lệnh chủ.

Thanh y phụ nhân ngơ ngác nói :

- Đại tiểu thư à?

- Đúng vậy!

- Nói vậy, Chu Tứ Nương còn có nữ nhi khác nữa?

- Không sai! Còn có nhị tiểu thư.

- Phụ thân của bọn họ là ai?

Điền Bân lắc lắc đầu :

- Không biết.

Thanh y phụ nhân trầm tư hỏi :

- Thật không biết hay là không muốn nói?

Điền Bân cười nhạt nói :

- Không biết là không biết.

Thanh y phụ nhân thoáng trầm tư, rồi nhú mày hỏi :

- Lữ Chính Anh sao không thấy đâu cả?

- Cũng không biết!

Điền Bân sau khi trả lời lại nhú mày hỏi ngược lại :

- Các hạ hỏi y làm gì?

Thanh y phụ nhân thân nhiên nói :

- Ta chẳng qua là hỏi thế thôi!

Tiếp đó lại nhìn chằm chằm Chu Thắng Nam gần giọng hỏi :

- A đầu, hai bạt tai chỉ là sự trừng phạt nhẹ đối với việc ngươi tùy tiện giết người vừa rồi, sau này ngươi cần phải kiểm điểm lại chính mình! Hãy gửi lời cho lệnh đường đừng lạm sát kẻ vô tội, bất luận là vấn đề gì nên đến Vô Dịch bảo mà giải quyết.

Điền Bân trả lời thế :

- Những lời này tiểu khả sẽ truyền đạt lại cho Lệnh chủ, kính xin phu nhân tứ thị tôn tính phương danh.

Thanh y phụ nhân nói :

- Khỏi cần, lúc gặp mặt y thị tất nhiên sẽ nhận ra ta.

Tiếp đó lại gần giọng nói :

- A đầu này thiên tính nặng nề không thể dạy bảo được gì, hãy nhớ đợi sau khi ta đi ngươi hãy khai mở huyết đạo đã bị khống chế, tránh cho y thị chọc giận ta.

Điền Bân gật gật đầu nói :

- Đa tạ, tiểu khả xin ghi nhớ.

Phụ nhân chậm rãi quay người đi, hướng về bọn người Thân Văn Bình vung vung tay nói :

- Bọn ta đi thôi!

Thân Văn Bình nhú mày nói :

- Sư mẫu, như vậy không tránh khỏi quá nương tay với bọn chúng, bọn ta đã bị tổn thất mấy nhân mạng lận!

Thanh y phụ nhân hừ một tiếng nói :

- Ai bảo các ngươi bình thời không lo luyện tập, bản thân chỉ mới học được một chút ít công phu lại cho là đã cao siêu lắm rồi, thiên hạ vô địch mà không chịu lo tăng tiến.

Thân Văn Bình cười nhạt nói :

- Sư mẫu giáo huấn chỉ phải.

Thanh y phụ nhân lạnh lùng nghiêm mặt nói :

- Ta không phản đối các người báo phục nhưng cần phải dựa trên sức mạnh của chính mình hiểu chưa?

Thân Văn Bình gật đầu nói :

- Hiểu! Hiểu!...

Thanh y phụ nhân liền gần giọng quát lớn :

- Hiểu rồi thì hãy mau đi đi!

Ánh mắt dõi theo nhóm người đó sau khi ra khỏi lầu quán, Điền Bân mới bắt đầu chạm tay giải trừ huyết đạo bị khống chế cho Chu Thắng Nam.

Không biết là do thủ pháp điểm huyết của thanh y phụ nhân quá đặc thù hay Điền Bân cố ý thừa cơ hội này mà chỉ thấy y sờ vuốt hồi lâu trên thân thể của Chu Thắng Nam rồi mới giải huyết đạo bị khống chế cho Chu Thắng Nam, sau đó cười nhỉnh nói :

- Đại tiểu thư, bây giờ đã không còn vấn đề gì nữa chứ?

Câu trả lời của Chu Thắng Nam là một tiếng hừ lạnh lùng, và hai cái bạt tai bồng rắt.

Hai bạt tai này nặng nề hơn là hai bạt tai mà vừa rồi thanh y phụ nhân đánh Chu Thắng Nam. Điền Bân hai mắt này đom đóm hai tay ôm lấy mặt, hai mắt mở to ngạc nhiên hỏi :

- Đại tiểu thư, tiểu thư...

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Người đã biết tội chưa.

Điền Bân cung kính nói :

- Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết!

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Mau đi kêu Lữ Chính Anh lại đây!

Điền Bân liên tục cung kính nói :

- Dạ, dạ, thuộc hạ sẽ lập tức đi gọi đây!

Trong khoảng thời gian đó phòng ăn náo loạn như vậy, Lữ Chính Anh tại sao lại không đến xem?

Đây là một vấn đề làm người khác khó hiểu, chẳng qua nói rõ ra thì cũng chẳng có gì kỳ bí cả. Nguyên nhân là trước đây không lâu, Lữ Chính Anh phụng mệnh quay về gian phòng mà chàng trú ngụ lúc bước vào phòng liền ngăn người ra, trong phòng đã có một vị hoàng y lão giả thân hình nhỏ bé đang nhe hàm răng ra cười cười.

Lữ Chính Anh ngỡ ngác rồi ngạc nhiên hỏi :

- Vị lão gia đây chắc lộn phòng rồi đó!

Hoàng y lão nhân gật gù đầu, rồi lại lắc lắc đầu nói :

- Không sai, không sai thể nhưng cũng lại gần giống như vậy.

Ngữ ý khâu âm của lời nói này khiến cho Lữ Chính Anh thoát nhiên đại ngộ, hỏi tiếp :

- Lão gia ở phòng bên cạnh phải không?

Hoàng y lão nhân lại gật gù đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy.

Giọng nói của Lữ Chính Anh trầm xuống :

- Lão gia có ý gì vậy?

Hoàng y lão nhân cười nói :

- Chẳng có ý gì cả, cứ tán gẫu cho vui thôi.

Lữ Chính Anh nói :

- Chúng ta xưa nay không quen biết nhau không có gì để nói cả, xin lão gia thứ lỗi tiểu khả cần phải nghỉ ngơi.

Hoàng y lão nhân mỉm cười nói :

- Được, ta sẽ ngồi ở đây nếu ngươi có thể kéo ta ra ngoài ta sẽ không quấy nhiễu ngươi nữa!

Lữ Chính Anh vừa tức giận vừa tức cười nhử mảy nói :

- Điều này chính lão gia nói ra đấy à!

Hoàng y lão nhân gật gật đầu nói :

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Lữ Chính Anh nhướn mày nói :

- Tiểu khả không tin là sẽ không kéo nổi lão gia!

Hoàng y lão nhân cười nói :

- Tiểu tử, không phải là xem thường ngươi, nhưng ngươi tốt hơn nên giấu đi sự kém cỏi không kéo ta thì tốt hơn.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Lão gia quyết chắc là kéo không nổi ư?

- Đúng vậy!

Hoàng y lão nhân bữu môi nói :

- Hơn nữa, ta chắc rằng ngay cánh tay của ta ngươi cũng kéo chẳng nổi, điều khác thì càng không cần phải nói.

Lữ Chính Anh cười nhạt một tiếng nói :

- Ta không tin tà phép đâu đó!

Đứt lời liền tập trung tám thành công lực, kéo cánh tay trái của hoàng y lão nhân lắc mạnh một cái.

Cú lắc này đã khiến cho Lữ Chính Anh không khỏi phải hít mạnh một hơi.

Nguyên là cú lắc tám thành công lực này của chàng giống như là châu chấu đá xe không có một chút tác động nào cả.

Hoàng y lão nhân lại nhe răng cười nói :

- Bây giờ ngươi tin ta rồi chứ?

Lữ Chính Anh liếc nhử mảy, hoàng y lão nhân lại mỉm cười nói tiếp :

- Tiểu tử, cho dù ngươi có mang toàn bộ chân lực ra cũng không kéo nổi cánh tay của ta đâu, bây giờ ngươi còn giữ lại hai thành công lực ngươi đương nhiên có thể mang ra hết để thử xem.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Lão gia biết tiểu khả còn giữ lại hai thành công lực ư?

Hoàng y lão nhân thoải mái cười nói :

- Có gì là kỳ bí chứ, ta còn biết ngươi có một tiểu thê từ nữa đấy! A! Đúng rồi, ngươi có thể kêu tiểu thê từ đó của ngươi lại đây hai người đồng tâm hiệp lực kéo thử xem.

Lữ Chính Anh nhử mảy gượng cười nói :

- Đừng ăn nói lung tung huyền thuyên, tiểu khả có tiểu thê từ gì cơ chứ.

Hoàng y lão nhân cười nói :

- Lữ Chính Anh lẽ nào đồ đệ của Lạt Thủ Tiên Lương Tân Ngọc Phụng đó, a đầu họ Lộ đó không phải là tiểu thê tử của ngươi hay sao?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Lão gia đừng nói bậy, Lộ cô nương đó tiểu khả chỉ quen mới có mấy ngày mà thôi.

Tiếp đó chàng lại nhú mày nói :

- Lão gia hình như biết rất nhiều chuyện?

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng nói :

- Muối mà ta ăn còn nhiều hơn cả cơm của ngươi ăn, đương nhiên ta phải biết nhiều chuyện!

- Không! Tiểu khả không phải có ý đó.

- Vậy là ý gì?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ý của tiểu khả là lúc này tiểu khả với thân phận của kẻ quan sai, lão gia lại có thể biết lai lịch của tiểu khả...

Hoàng y lão nhân cất lời nói :

- Đồ nhóc, ngươi còn ngây ngô lắm. Dựa vào một chút thuật dị dung đó của ngươi ngay bọn tiểu lâu la của Vô Định bảo cũng không qua mắt được thì làm sao qua mắt được ta chứ.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Tóm lại, lão gia là ai? Đến đây có gì kiến giáo?

Hoàng y lão nhân cười nói :

- Đồ nhóc, còn nhớ bốn ngày trước đây ở bên bờ sông của Bạch Thủy trấn, quái nhân đã từng chửi ngươi không ra gì nghe tiếng nói mà không thấy mặt đó sao?

Lữ Chính Anh ngờ ngác nói :

- Vậy lão gia có phải là người muốn nhận tiểu khả làm đồ đệ phải không?

Hoàng y lão nhân gật gật đầu nói :

- Không sai!

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Lão gia lần này có phải là cũng muốn thực hiện nguyện ước ban đầu đó phải không?

Hoàng y lão nhân cười nói :

- Có thể nói như vậy đấy.

Lữ Chính Anh liền găm mặt nói :

- Nhưng ta vẫn không tiếp nhận ước muốn đó của lão gia.

Hoàng y lão nhân nhú mày nói :

- Đồ nhóc, đến bây giờ ta biểu hiện công phu không chỉ một lần, vậy mà ngươi vẫn cho rằng trong võ lâm hiện hãy còn kiếm được một sư phụ cao minh hơn ta nữa sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Lão trượng, xin đừng quên lão gia là sư phụ của kẻ thù sát phụ của tiểu khả thì cũng ngang như là kẻ thù gián tiếp diệt môn huyết hận của tiểu khả. Tiểu khả không xem lão gia là kẻ thù đã là quá tốt rồi đấy.

Hoàng y lão nhân nói :

- Lần trước ta đã bảo ngươi hãy bái ta làm sư phụ, sau khi học xong bản lĩnh của ta thì hãy đi giết Thuần Vu Khôn.

Lữ Chính Anh cương quyết nói :

- Ta tuyệt không thể cùng Thuần Vu Khôn có chung một sư phụ được.

Hoàng y lão nhân nói :

- Vậy cả đời ngươi cũng đừng mong có thể bảo thù cho phụ mẫu.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Ngươi hãy đợi mà xem.

Hoàng y lão nhân đột nhiên thở dài một tiếng nói :

- Lữ Chính Anh ta nhắc lại một lần nữa, mất cơ hội này ngươi sẽ hối hận cả đời đấy.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ta sẽ tuyệt không bao giờ hối hận!

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng nói :

- Lữ Chính Anh ngươi đừng cho rằng dưới trời đất này chỉ có ngươi là người có tư chất căn cốt đặc biệt. Thật ra ta đã tìm được một người khác rồi đó!

Lữ Chính Anh bĩu môi nói :

- Vậy thì lão gia hãy mau đi mà chỉ dạy cho hần, đừng chần chờ mất thời gian.

Nói xong liền đưa tay vẫy vẫy như là tiễn khách, điềm nhiên cười cười.

Hoàng y lão nhân vừa tức vừa buồn cười, nhíu mày nói :

- Ngươi cũng không thèm hỏi kẻ đó là ai sao?

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Chuyện không liên quan đến ta, ta không phải hỏi.

Hoàng y lão nhân gượng cười nói :

- Tiểu tử nhà ngươi thật là kẻ cố chấp đáng thương lại đáng giận.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vậy thì lão gia có thể thừa lúc tiểu khả lỏng cánh chưa mọc đầy đủ mà giết tiểu khả đi.

Hoàng y lão nhân cười nói :

- Ta không giết ngươi nhưng ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện không liên can gì đến ngươi. Đó chính là đồ đệ khác mà ta tìm thấy vừa rồi ở trong phòng ăn chỉ ngồi cách ngươi có một trượng, tổ tôn tam đại ba người cùng ngồi chung một bàn.

Lữ Chính Anh cắt lời hỏi :

- Có phải là kẻ thiếu niên tên gọi là Vân nhi đó không?

- Phải, phải!

Hoàng y lão nhân gật đầu nói :

- Hóa ra ngươi cũng chú ý đến y sao?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Phải, tiểu khả cầu chúc lão trượng có thể dạy dỗ được đồ đệ thật xuất sắc.

Hoàng y lão nhân từ từ đứng dậy nói :

- Đa tạ lời chúc của ngươi.

Lữ Chính Anh vốn là một người có bản tính thiện lương. Chàng thâm biết hảo ý của đối phương với mình nhưng vì tình thế chàng không thể nhận lãnh tình cảm tốt đẹp đó. Lúc này nhìn đối phương sắp bỏ đi không khỏi có chút nuối tiếc, liền thành thật cười nói :

- Lão gia, không phải tiểu khả không biết đến sự quan tâm của lão gia, chỉ vì không thể phản lại mệnh lệnh, xin lão gia hãy lượng thứ cho.

Hoàng y lão nhân đưa đôi mắt tinh anh quét nhìn khắp người Lữ Chính Anh rồi thở dài nói :

- Cũng được, để cho ngươi ở dưới tay của nữ nhân tâm lý bất ổn đó, ngươi sẽ được nếm nhiều mùi vị đấy.

Lữ Chính Anh ngẩn người ra, hoàng y lão nhân nói nhỏ :

- Có người lại kiếm ngươi đó.

Nói xong liền nhẹ nhàng thoát ra khỏi phòng, lẩn vào gian phòng kế cận.

Lữ Chính Anh gượng cười lắc đầu nói thầm :

- Thật là không thể hiểu được.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Điền Bân :

- Có chuyện gì mà không hiểu được?

Lữ Chính Anh trong lòng vì lo ngại mà thốt ra những lời không suy nghĩ, liền vội vàng làm ra vẻ bị thương nói :

- Tiểu đệ nghĩ đến diệt môn huyết hận thâm thù, đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra được không biết là vì nguyên nhân gì.

Điền Bân cắt lời nói :

- Chuyện nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, đại tiểu thư đang gọi đệ hãy mau đi gặp đại tiểu thư đi.

Lữ Chính Anh liền vội vàng nói :

- Được, tiểu đệ sẽ đến ngay lập tức.

Điền Bân gần giọng nói :

- Hãy vứt bỏ khuôn mặt giả trang này dùng lại bộ diện mục đi.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Được, được!

Trong nháy mắt, Lữ Chính Anh đã quay về phòng ăn với bộ diện mục, hướng về Chu Thắng Nam cúi đầu thi lễ nói :

- Đã gặp lại đại tiểu thư.

Chu Thắng Nam khuôn mặt xám xanh, lạnh lùng hỏi :

- Lữ Chính Anh, ngươi biết tội chưa?

Lữ Chính Anh ngờ ngác nói :

- Đại tiểu thư, thuộc hạ chưa hề phạm một lỗi lầm nào cả.

Chu Thắng Nam cắt lời nộ quát :

- Ngươi còn biện hộ à. Ngươi làm cho người của bốn môn mất mặt còn không đủ hay sao?

Điền Bân ở bên cạnh không khỏi gượng cười nghĩ thầm: “Nữ tiểu tử này thật không biết lễ phép. Theo tình huống mất mặt vừa rồi mà nói thì ngươi phải tự xử mình mới đúng”.

Thế nhưng Lữ Chính Anh còn chưa biết tình hình vừa rồi, vì vậy chàng vẫn không hiểu được Chu Thắng Nam tại sao lại tức giận đối với chàng, mà cho

rằng do bản thân mình lúc trong phòng ăn bị người khác ăn nói châm biếm, mỉa mai mà không chịu phản kích lại nên bị xem là làm mất mặt.

Cũng vì như vậy, Lữ Chính Anh cố chịu đựng những lời chửi bới, vội nói :

- Phải, phải thuộc hạ đáng chết!

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Đã biết là đáng chết mà chưa tự xử hay sao.

Lữ Chính Anh liền biến sắc, nói chống chế :

- Đại tiểu thư, nói đúng ra thuộc hạ vừa rồi không phải là làm mất mặt bổn môn tại vì thuộc hạ không lộ ra thân phận bổn môn của bản thân.

Chu Thắng Nam nói :

- Ta không để ý đến điều đó, lời ta nói là mệnh lệnh.

Điền Bân cũng tựa hồ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay, nên mềm mỏng nói :

- Đại tiểu thư, vừa rồi Lữ Chính Anh cũng đã có nỗi khổ tâm như thế đại tiểu thư hãy lượng thứ cho y một lần.

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Ngươi cũng to gan đấy, ngươi đủ tư cách để xin tha thứ cho hắn hay sao?

Điền Bân vội cười nịnh nói :

- Thuộc hạ không giám nghĩ như vậy, chỉ là xin đại tiểu thư hãy rộng lòng tha thứ cho!

Chu Thắng Nam cười một tiếng nói :

- Ngươi mà còn nói nữa thì cũng sẽ bị xử lý đấy.

Tiếp đó hướng về Lữ Chính Anh gằn giọng quát :

- Ta ra lệnh cho ngươi phải tự xử, ngươi không nghe thấy sao?

Lữ Chính Anh đã nhẫn nại đến cực điểm mà lúc này cho dù có muốn tiếp tục nhẫn nại, chịu đựng đi chăng nữa cũng không được.

Đối diện với nữ nhân không thể dùng lý mà nói được này, Lữ Chính Anh không thể không chọn lấy hành động dứt khoát cho dù chàng hiểu rõ mình không phải là đối thủ của đối phương, nhưng tình huống này bất buộc bất chấp tất cả.

Lúc Lữ Chính Anh nghiêng răng sắp hành động thì bên tai đột nhiên nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ :

- Lữ Chính Anh đừng có cái dũng của kẻ thất phu!

Từ thần sắc của Lữ Chính Anh, Chu Thắng Nam đã nhìn thấy ra những bí mật trong lòng của Lữ Chính Anh bất giác khiến trong lòng nàng chột cảm thấy cuồng nộ, mặt liền đánh lại rít giọng quát lớn :

- Lữ Chính Anh, ngươi dám có ý đồ phản kháng phải không?

Có lời truyền âm thần bí vừa rồi, lý trí của Lữ Chính Anh liền chế ngự tình cảm phần nộ. Chàng cố giả bộ tạo ra một vẻ hoảng sợ cúi người hướng về Chu Thắng Nam nói :

- Thuộc hạ không dám!

Chu Thắng Nam tức giận nói :

- Vậy hãy lập tức chấp hành mệnh lệnh của ta.

Điền Bân vội vàng cúi người nói :

- Đại tiểu thư thuộc hạ muốn chia sẻ một nửa hình phạt của y, nhưng xin miễn trừ hình phạt tử hình giảm nhẹ tội hình của y.

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Hừ, ngươi nói thật dễ nghe.

Đúng vào lúc này bên tai Thắng Nam liền nghe thấy một giọng truyền âm giận dữ :

- A đầu có phải là người còn muốn ta thưởng cho người hai bạt tai phải không?

Nghe tiếng biết người, Chu Thắng Nam đã nghe ra đó là giọng nói của thanh y phụ nhân thần bí của Vô Dịch bảo.

Nàng liền giật nảy mình, mặt liền biến sắc. Tiếng truyền âm giận dữ thần bí đó lại vang lên như một mệnh lệnh :

- A đầu thối tha, hãy mau chóng cút đi cùng với kẻ họ Điền đó cho ta!

Trong đầu Thắng Nam còn chưa nghĩ ra biện pháp thích ứng, tiếng truyền âm tức giận lại vang lên :

- A đầu, ta đã giữ thể diện cho người, kẻ họ Điền lại trải ra cho người một lối thoát, người phải biết điều một chút chứ!

Chu Thắng Nam thầm nghĩ rằng: “Được! Quân tử báo thù ba năm không trễ đêm nay ta chịu nhin, sau này bọn ta sẽ gặp nhau”.

Nhưng về bên ngoài lại giả vờ thuận theo Điền Bân, thờ nhẹ một tiếng nói :

- Được! Đây là lời nói của người đừng có hối hận đấy!

Điền Bân vội vàng kính cẩn nói :

- Dạ, dạ thuộc hạ tuyệt sẽ không hối hận.

Chu Thắng Nam điềm nhiên nói :

- Vậy thì, hãy quay về gặp Lệnh chủ rồi hẵng hay!

Lữ Chính Anh đã trải qua tám chín tháng tôi luyện đã trưởng thành rất nhiều rồi, nghe nói xong liền vội hướng về phía Chu Thắng Nam, Điền Bân thì lễ nói :

- Đa tạ ân bất sát của đại tiểu thư, cũng xin đa tạ Điền huynh đã xin cho tiểu đệ.

Lúc này, tiếng truyền âm lại hướng về Chu Thắng Nam huân thị :

- A đầu, đối với Lữ Chính Anh mà nói người có thể ngược đãi y, giày vò y nhưng tuyệt đối không thể làm hại y. Những lời này cũng xin nguyện cáo cho lệnh đường, từ nay trở đi nếu ta phát hiện trên người Lữ Chính Anh có sự tổn hại gì thì ta sẽ bắt người phải trả cái giá trăm ngàn lần hơn! Được rồi, ta đã hết lời người cùng Điền Bân hãy đi đi!

Chu Thắng Nam hừ lên một tiếng, nhú mày nhìn Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Lữ Chính Anh ta với Điền Bân sẽ đi đây, người hãy theo kế hoạch ban đầu mà đơn độc hành động trên đường hãy cẩn thận hơn!

Lữ Chính Anh cung kính trả lời :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Chu Thắng Nam hướng đến Điền Bân gần giọng nói :

- Điền Bân, chúng ta đi!

Ánh mắt dõi theo hình bóng của Điền Bân, Chu Thắng Nam đang mắt hút dần, Lữ Chính Anh không khỏi bắn khoản phát ra một tiếng thở dài thật sâu.

Khi chàng còn chưa dứt tiếng thở dài bên tai đã nghe thấy tiếng truyền âm bí mật vang lên :

- Lữ Chính Anh người phải phấn khởi lên, trong lòng hãy sẵn sàng chịu đựng mọi nghịch cảnh.

Lữ Chính Anh gật đầu trả lời :

- Đa tạ tiền bối huân thị, tiểu khả sẽ lấy lại tinh thần phấn chấn.

Tiếng truyền âm thần bí lại vang lên :

- Ta còn có lời muốn nói với người, sau nửa tiếng nữa ta sẽ ở bến Nhân Hòa thuê thuyền nhỏ đợi người.

Lữ Chính Anh lại gật đầu nói :

- Được, tiểu khả nhất định sẽ đến đúng giờ.

* * * * *

Bến Nhân Hòa là một bến tàu vắng lặng nhất trong các bến tàu của thành Hoàng Sơn.

Lúc Lữ Chính Anh đang vội đến bến tàu Nhân Hòa thì đã sắp đến canh ba.

Lúc này là cuối tháng tám, không có ánh trăng lại thêm trên trời mây đen dày đặc có thể nói không có chút ánh trăng sao nào cả trời tối đen như mực, đuối cánh tay khó thấy năm ngón tay.

Nhưng tình huống này lại không gây khó khăn gì đối với Lữ Chính Anh, tại vì võ công của Lữ Chính Anh tuy so không bằng tỷ muội Chu gia và Văn Nhân Ngọc nhưng nhờ thiên phú dị bẩm khả năng nhìn trong bóng đêm của chàng lại đặc biệt giỏi hơn người khác.

Tình hình lúc này, đối với người bình thường mà nói cố nhiên là đuối cánh tay không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng đối với Lữ Chính Anh mà nói thì không ảnh hưởng gì lớn lắm.

Chàng vừa đến bến tàu thì nhìn thấy cách bến tàu ngoài hai trượng có một thanh y phụ nhân đang ngồi ở trên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ đang lác lác theo các đợt sóng nước.

Thanh y phụ nhân này chính là người ở lữ quán đã xuất thủ trừng trị Chu Thắng Nam, sau đó đã dùng chân khí truyền âm huấn thị Lữ Chính Anh rồi hẹn chàng đến nơi đây, cũng chính là sư mẫu của bọn người Thân Văn Bính.

Nhưng lúc thanh y phụ nhân trừng trị Chu Thắng Nam ở lữ quán thì Lữ Chính Anh đã phụng mệnh quay về phòng, chàng vốn chưa bao giờ nhìn thấy thanh y phụ nhân này.

Vì vậy lúc này chàng tuân mệnh đến theo hẹn chẳng qua cho rằng đối phương là một tiền bối dị nhân, là bạn không phải thù mà thôi.

Nhưng khi đối diện vị tiền bối dị nhân này thì lại có hơi do dự ngần ngừ, ngập ngừng không muốn bước tới.

Tại vì người mà chàng thấy là một nữ phụ nhân, huống hồ lại là lúc thâm canh bán dạ lỡ nhận sai người thì thật là một tình huống khó xử.

Lữ Chính Anh đang lúc ngập ngừng không muốn tiến tới, thì thanh y phụ nhân đã phát ra một tiếng nói thật ngọt ngào :

- Lữ Chính Anh đó phải không?

Lữ Chính Anh vội vàng cúi người nói :

- Dạ.

Thanh y phụ nhân nói tiếp :

- Một khoảng cách gần như vậy chẳng lẽ làm khó ngươi được sao?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Văn bối có thể tiến tới.

Thanh y phụ nhân mới quay thuyền lại đối mặt với Lữ Chính Anh, điềm nhiên cười nói :

- Vậy thì ngươi còn chần chừ gì nữa?

Điều này đã ngang như mời Lữ Chính Anh lên thuyền, cho dù phong cách của thanh y phụ nhân rất là đàng hoàng cũng khiến Lữ Chính Anh trong lòng bối rối, nhưng không thể không kiềm chế xúc cảm, nghiêm mặt nói :

- Tiểu khả đến đây!

Dứt lời liền vọt người lên rồi rơi nhẹ xuống ngay đầu thuyền, khiến cho đầu thuyền hơi chòng chành chúc mũi xuống.

Chuyện này không đáng chi, nhưng cũng khiến cho Lữ Chính Anh không biết vì sao lại bối rối đỏ mặt.

Nhưng thanh y phụ nhân đã từ tốn cười nói :

- Đừng lo gì, với sự ngộ nạn của ngươi mà luận có thể trong thời gian ngắn ngủi tám tháng mà đã có thành tựu như vậy kể ra cũng đáng phục lắm rồi.

Lữ Chính Anh lúc này mới lấy lại bình tĩnh nói :

- Đa tạ tiền bối quá khen! Cũng xin đa tạ lời truyền âm huấn thị vừa rồi!

Thanh y phụ nhân lại quay ngược đầu thuyền lại, chậm rãi chèo về phía giữa dòng sông cười hỏi :

- Ngươi biết chèo thuyền không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Biết, hơn nữa lại cao minh hơn võ công và khinh công của tiểu khả rất nhiều.

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Vậy tình huống lúc này ngươi phải làm những gì?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Thì vẫn bồi phải làm thay.

Thanh y phụ nhân hừm một tiếng nói :

- Xem ra cũng không ngu lắm.

Khi Lữ Chính Anh tiếp hai mái chèo từ tay đối phương con thuyền mau chóng ra đến giữa dòng.

Lữ Chính Anh mỉm cười hỏi :

- Chúng ta lên thượng du hay xuống hạ du?

Thanh y phụ nhân trầm tư hỏi :

- Ở lữ quán còn hành lý chứ?

Lữ Chính Anh nói :

- Không, đều đã mang đi cả rồi.

Thanh y phụ nhân nói :

- Vậy thì trực chỉ hạ du thuận tiện tiến đường ngươi.

Lữ Chính Anh ngờ ngạc nói :

- Ý của tiền bối là muốn vẫn bồi ngay lập tức đi Hạ Khẩu hay sao?

Thanh y phụ nhân gật đầu nói :

- Không sai.

Lữ Chính Anh có hơi khó xử nói :

- Nhưng vẫn bồi sáng mai còn có một cái hẹn.

Thanh y phụ nhân cười hỏi :

- Có phải là a đầu môn hạ của Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng đó không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Vậy thì khỏi cần, ta đã mời y thị cho ngươi rồi.

Lữ Chính Anh ngờ ngạc :

- Tiền bối..

Thanh y phụ nhân vừa đưa tay ra hiệu cho Lữ Chính Anh hãy bơi thuyền xuống hạ du vừa cất lời Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Người không tin sao?

Lữ Chính Anh ngượng ngập nói :

- Lời của tiền bối, văn bối tất nhiên phải tin phải tin chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, mọi chuyện của văn bối tiền bối dường như biết rất rõ.

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Ta không những mọi chuyện của người đều biết rất rõ, mà mọi động thái của võ lâm hiện nay cũng rành rẽ như lòng bàn tay vậy.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết lai lịch được không?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Người nên suy nghĩ lại, ta cho rằng ngay lễ tiết tối thiểu người cũng đã quên mất rồi!

Tiếp đó phụ nhân lại nghiêm mặt nói :

- Chẳng qua lúc này người không cần thiết biết lai lịch của ta.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Vậy thì đến lúc nào mới có thể biết được?

Thanh y phụ nhân nhú mày nói :

- Đến lúc thời cơ chín muồi thì ta sẽ cho người biết, hơn nữa lúc này ta cũng có thể nói trước với người một phần.

Lữ Chính Anh ánh mắt lóe sáng nói :

- Văn bối xin lắng nghe.

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Kỳ thật, ta chính là một trong những hầu thiếp của Vô Dịch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn.

Lữ Chính Anh không khỏi cất lời ồ một tiếng nói :

- Lời này nếu do người ngoài nói thì văn bối thật không dám tin.

Thanh y phụ nhân nói :

- Đây quả thật là một chuyện khó mà khiến cho người khác tin được, vì vậy ta mới không thể không hẹn người đến giữa dòng sông, giảng giải khuyên bảo nói rõ tình hình trước mắt cho người xem.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Tiền bối sợ bị người khác nhìn thấy nên hẹn văn bối đến giữa dòng sông?

- Đúng vậy!

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Tại vì bất luận nói như thế nào mặt ngoài ta vẫn là người của Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Văn bối nghĩ Thủy Tương Vân cô nương chắc có quan hệ mật thiết với tiền bối?

Thanh y phụ nhân gật gù đầu nói :

- Đúng vậy, mọi cư xử của y thị đối với người hoàn toàn đều là do sự gợi ý của ta.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Tại sao tiền bối muốn giúp văn bối?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Lúc này ngươi không cần thiết phải biết, chỉ cần nghe theo lời ta là được rồi.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Được! Bây giờ xin nói những lời mà tiền bối có thể nói!

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Trước tiên ta phải nói với ngươi, vừa rồi ở lữ quán lúc a đầu Chu Thắng Nam muốn ngươi tự xử thì kẻ cứu mạng ngươi không phải là Điền Bân đâu?

Lữ Chính Anh bất giác ngơ ngác nói :

- Vậy là ai?

Đây không phải là do Lữ Chính Anh đầu óc ngu ngốc không suy nghĩ ra mà vì chàng trước đó không biết chuyện thanh y phụ nhân trừng phạt Chu Thắng Nam, vì vậy mới không liên tưởng đến mà hỏi như vậy.

Thanh y phụ nhân nói :

- Chính là ta đây.

Lữ Chính Anh nhú mày ngạc nhiên :

- Là tiền bối sao?

Lữ Chính Anh tuy không nói là không tin, nhưng trong thần sắc lại hơi có chút nghi hoặc.

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Tiểu tử đàn độn, chuyện là thế này...

Sau khi phụ nhân tỷ mỉ kể lại chuyện trừng phạt Chu Thắng Nam và chuyện truyền âm thị cảnh Chu Thắng Nam xong mới mỉm cười hỏi :

- Bây giờ ngươi đã hiểu rõ rồi chứ?

- Đã rõ.

Lữ Chính Anh thở dài một tiếng nói :

- Chả trách nào a đầu đó đã nói như vậy, hóa ra là do bị thần uy của tiền bối khổng chế.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Đại ân cứu mạng của tiền bối, lý phải đại lễ tham bái nhưng lúc này lại ở trong chiếc thuyền hẹp này...

Thanh y phụ nhân vội cắt lời nói :

- Ta đây không thích kiểu cách, hướng hồ với nguồn gốc của ta cùng quý phủ mà nói chuyện nhỏ này cũng thật ra chẳng đáng gì cả.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Hóa ra tiền bối cùng gia phủ của kẻ hèn này...

Thanh y phụ nhân lại cắt lời nói :

- Những điều này đợi sau hẵng nói!

Tiếp đó lại nhìn chăm chú Lữ Chính Anh nói :

- Lữ Chính Anh, ngươi có bao giờ nghĩ đến sự trừng trị của ta đối với Chu Thắng Nam và những lời ta gởi cho Chu Tứ Nương đối với ngươi sẽ có ảnh hưởng như thế nào không?

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Mẫu nữ bọn họ có thể đang cố gắng nghĩ hết cách hơn để giãy vò văn bói, nhưng không đến mức hại mạng văn bói.

Thanh y phụ nhân hỏi tiếp :

- Sao lại nghĩ như vậy?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Tại vì có tiền bói nâng đỡ sau lưng của văn bói đồng thời tiền bói đã cảnh cáo bọn họ, bọn họ nếu giết văn bói thì a đầu Chu Thắng Nam đó cũng tất khó thoát công đạo!

Thanh y phụ nhân gật gật đầu nói :

- Người phân tích như vậy cố nhiên có lý, nhưng lúc này người cần phải nhẫn nhục chịu đựng nên cố gắng thuận theo bọn họ, tất cả nhằm để luyện thành võ công hoàn thiện bản lĩnh bản thân đó là mục đích thứ nhất.

Lữ Chính Anh liên tục gật đầu nói :

- Văn bói xin ghi nhớ.

Thanh y phụ nhân trầm tư nói :

- Còn nữa, tiểu a đầu Chu Á Nam bản tính thiện lương đối với người cũng rất tốt người nên hạ chút công phu cho nàng.

Lữ Chính Anh bất giác đỏ mặt nói :

- Điều này...

Thanh y phụ nhân cắt lời nói :

- Điều này có gì khó xử cơ chứ, giữa nam nữ với nhau khỏi ở tình dục ở lẽ vì bản thân dùng chút thủ đoạn thì có sao cơ chứ! Huống hồ...

Phụ nhân dừng lại một hồi, thờ dãi nói tiếp :

- Trong hoàn cảnh đó, người nếu không tìm được một người để có thể cho người hòa hoãn với bọn họ thì ngày dài tháng rộng thật không dễ tồn tại đâu.

Lại dừng lời rồi nghiêm mặt nói :

- Tiểu nữ tử đó đối với người thật sự là tình thâm thủy chung, chỉ cần người không có tâm cơ bốn cột nhất thời tòng quyền dùng chút thủ đoạn tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng gì đến nhân cách của người.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Được, văn bói sẽ cố gắng.

Thanh y phụ nhân nói :

- Còn nữa mẫu nữ Chu Tứ Nương và Chu Thắng Nam bản tính không xấu, nếu người có thể nghĩ cách tạo ảnh hưởng đến bọn họ dẫn dắt bọn họ vào con đường chính đạo thì đó là một hành động rất cao đẹp.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Chuyện này e rằng rất khó.

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Trên thế gian bất cứ chuyện gì, không thể một bước là xong được cần phải kiên tâm nghị lực mới có thể thu được kết quả.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt gật đầu nói :

- Văn bói xin ghi nhớ.

Thanh y phụ nhân nói :

- Chỉ ghi nhớ không vẫn chưa đủ, còn cần phải cố gắng thực hiện mới được.

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Được, được!

Thanh y phụ nhân buồn buồn thở dài một tiếng, Lữ Chính Anh do dự hỏi :

- Tiền bối, văn bối có một câu hỏi không biết có nên hỏi hay không?

Thanh y phụ nhân hơi ngơ ngác nói :

- Ngươi cứ hỏi đi.

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Mọi chuyện trước đây của Lệnh chủ dường như tiền bối rất hiểu rõ?

Thanh y phụ nhân nói :

- Không dám nói là hiểu rất rõ, thế nhưng những điều ta biết cũng không phải là ít.

Lữ Chính Anh nói :

- Có thể nói cho văn bối nghe được chứ?

Thanh y phụ nhân nói :

- Ngươi muốn biết những điều đó để làm gì.

Lữ Chính Anh nói :

- Nếu văn bối có thể biết được nội tình thì sẽ dễ dàng hơn trong việc tạo ảnh hưởng với bọn họ.

Thanh y phụ nhân nhú mày nói :

- Những chuyện này ngươi cho dù biết cũng chưa chắc giúp gì được cho ngươi hướng hồ điều mà ta biết lại không hoàn chỉnh, tỷ dụ như ta biết sinh phụ của Chu Thắng Nam là ai nhưng đối với lai lịch của Chu Á Nam thì không biết một chút gì cả.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Nói vậy, hai tỷ muội đó là đồng mẫu dị phụ sinh ra sao?

Thanh y phụ nhân nói :

- Ta nghĩ chắc là như vậy.

Lữ Chính Anh buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Chẳng trách gì tỷ muội bọn họ lại có cá tính khác nhau.

Thanh y phụ nhân đột nhiên đổi chủ đề nói :

- Lữ Chính Anh, đối với tình hình võ lâm ngươi biết được nhiều ít?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Không giấu gì tiền bối, văn bối xưa nay chán ghét kiếp sống giang hồ vì vậy từng ở trước mặt tiền phụ nhiều lần can ngăn, xin hãy mau sớm treo đao quy ẩn cũng vì những nguyên nhân này trước kia đối với động thái giang hồ không biết gì cả, vừa qua ở Thiên Tâm cốc suốt tám chín tháng lại càng không biết gì.

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Tình huống này đối với con người ngươi trên thân mang huyết hải thâm thù mà nói thì không thể chấp nhận, từ bây giờ trở đi ngươi cần phải quan tâm chặt chẽ đến nó, hiểu rõ nó mà tận dụng nó.

Phụ nhân dừng lại một lúc, rồi nhìn chằm chằm Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Ngươi hiểu ý của ta chứ?

Lữ Chính Anh gật gật đầu, gượng cười nói :

- Hiểu thì hiểu nhưng nói đến tận dụng thì thật không đơn giản, tại vì lúc này cùng lắm văn bói chẳng qua là một đứa trẻ đang đơn độc phấn đấu mà thôi.

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Tục ngữ đã nói đắc đạo đa trợ, còn nói vạn sự tại nhân vì vậy chỉ cần người dựa trên tinh thần của ta mà hành động tất nhiên là có khả năng làm được.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Lõi vàng ngọc của tiền bói, văn bói mãi mãi khắc ghi trong lòng.

Thanh y phụ nhân không khỏi bật cười nói :

- Đùng hăng khí xung thiên như thế, bây giờ tốt hơn hết hãy để ta nói cho người một chút tình hình của võ lâm lúc này!

Lữ Chính Anh vội vàng gạt đầu nói :

- Văn bói xin lắng nghe.

Thanh y phụ nhân nhíu mày hỏi :

- Người cho rằng võ công của Thất Sát lệnh chủ các người đã là thiên hạ vô địch hay sao?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Nguyên ban đầu văn bói cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ văn bói lại nghĩ tiền bói đúng là một kinh địch duy nhất của Lệnh chủ.

Thanh y phụ nhân lắc lắc đầu nói :

- Sai rồi, ta tuy vẫn chưa bao giờ cùng y thị giao thủ, nhưng ta hiểu rõ ràng nếu đơn đả độc đấu ta tuyệt đối chống đỡ không quá ngàn chiêu, đây là một sự tính toán lạc quan nhất rồi đây.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Còn nếu là sự tính toán bi quan nhất thì sao?

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Thế thì sẽ địch không quá năm trăm chiêu của y thị.

Lữ Chính Anh nói :

- Tiền bói dựa vào đâu mà có sự tính toán làm mất uy phong của bản thân như thế?

Thanh y phụ nhân buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Ta căn cứ vào hai nữ nhi của y thị mà suy đoán ra.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi tiếp :

- Như vậy, tiền bói vừa rồi nói kẻ kinh địch của Thất Sát lệnh chủ là ai?

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Ít nhất có một người mà người phải nghĩ ra được.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Là Thuần Vu Khôn?

- Không!

Thanh y phụ nhân nói :

- Thuần Vu Khôn cao minh hơn ta không bao nhiêu, vẫn không đủ tư cách được xem là kẻ địch của Chu Tứ Nương.

Lữ Chính Anh liền nhíu mày nói :

- Vậy thì người mà tiền bói nói là ai?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Người mà ta muốn nói chính là sư phụ của Thuần Vu Khôn, người đã lưu ý đến người rất nhiều.

Lữ Chính Anh nói :

- Người mà tiền bối nói có phải là hoàng y lão nhân thân hình thấp lùn phải không?

- Không sai.

- Hoàng y lão nhân đối với văn bối rất có cảm tình, tiền bối làm sao biết được?

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Người ta đã từng nói: Hiểu thầy không ai bằng trò, ta cũng xem như là đồ đệ của hoàng y lão nhân làm sao không biết được! Hơn nữa phạm những chuyện trong giang hồ ta cũng biết được ít nhiều.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Võ công của Vô Định bảo đều từ hoàng y lão nhân mà ra cả?

Thanh y phụ nhân gật đầu nói :

- Không sai.

Lữ Chính Anh nói :

- Hoàng y lão nhân đó tính danh là gì thế? Bình thường đối xử với con người như thế nào? Tại sao lại có cảm tình với văn bối như vậy?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Hay cho tiểu tử, người liền một mạch hỏi ba câu hỏi mà ta chỉ có một cái miệng thì làm sao trả lời được chứ!

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Từ từ thôi, nói từng vấn đề một!

Thanh y phụ nhân mỉm cười nói :

- Hoàng y lão nhân họ là Hô Diên, tên là Kỳ người này trừ võ công cao thâm còn cách đối nhân xử thế như thế nào thì không dám tâng bốc. Còn về tại sao có cảm tình thì ta thật không cách gì trả lời cho người được.

Lữ Chính Anh nhún mày nói :

- Theo ý của tiền bối thì văn bối có nên tiếp nhận yêu cầu của hoàng y lão nhân không?

Thanh y phụ nhân nói :

- Nếu đứng ở lập trường tự tư, tự lợi để học được võ học cao thâm thì có thể tiếp nhận yêu cầu của hoàng y lão nhân, còn nhận làm sư phụ thì hậu quả sau này ta không dám suy đoán.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nói như vậy, tiền bối không tán thành văn bối tiếp nhận yêu cầu của hoàng y lão nhân phải không?

Thanh y phụ nhân gật đầu :

- Có thể nói như vậy.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nói ra thì thật mắc cười, kẻ làm đồ đệ lại phá hoại công việc của sư phụ.

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Ta phải trình trọng thanh minh, ta với Hô Diên Kỳ chưa hẳn là sư đồ chính thức.

- Vậy thì còn Thuận Vu Khôn?

- Bọn họ mới là sư đồ chính thức.

Phụ nhân vừa dứt lời, mới nghiêm mặt nói :

- Chúng ta đã nói lạc vấn đề quá xa rồi, tốt hơn nên quay về kẻ kinh địch thứ hai.

- Đúng vậy, nên nói về kẻ kinh địch thứ hai.

Thanh y phụ nhân nói :

- Kẻ kinh địch thứ hai của Chu Tứ Nương chính là sư phụ của Điền Bân, Hoàng Sơn Dật Tẩu Âu Dương Thái.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Theo văn bối nghĩ, hai sư đồ này vẫn không đủ tạo thành sự uy hiếp đối với Chu Tứ Nương.

Thanh y phụ nhân hừ một tiếng nói :

- Ngươi làm sao đoán chắc y chỉ có sư đồ hai người?

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào bọn họ còn có thành viên khác.

Thanh y phụ nhân nói :

- Đồ ngốc, không những sư đồ Âu Dương Thái đã sớm thâm chiêu hiền nạp sĩ, huấn luyện thành viên mà ngay kẻ kinh địch thứ ba của Chu Tứ Nương là Lạt Thủ Tiên Lương Tân Ngọc Phụng mà ta nói đây cũng đang âm thầm chiêu binh mãi mã chuẩn bị xưng bá võ lâm đấy!

Lữ Chính Anh ngờ ngạc nói :

- Hóa ra Lộ Thanh Bình nói sư phụ của nàng bé quan tiêm tu là nói dối.

Thanh y phụ nhân nói :

- Cũng không hoàn toàn là sai, cái gọi là bé quan đó một nửa là thật, còn một nửa kia thì lại là đang huấn luyện cho các thuộc hạ đặc lực của bản thân.

Lữ Chính Anh tựa hồ như chợt hiểu ra điều gì nói :

- Nói như vậy võ công mà Lộ Thanh Bình bộc lộ ra ở Ác Hồ câu là vẫn còn giấu tài phải không?

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Điều này có thể thấy ra.

Lữ Chính Anh nói :

- Võ công của nàng không tầm thường thì tại sao nàng lại cứ vòng vo theo đuổi, chần chừ rề rà không hạ thủ ngay Tây Môn Nhuệ?

Thanh y phụ nhân nói :

- Có hai khả năng, một là cho rằng Tây Môn Nhuệ đã gia nhập Vô Địch bảo sợ rằng làm kinh động nên chần chừ không dám hạ thủ, khả năng kia là có thể còn có nhiệm vụ khác ở Ác Hồ câu.

Lữ Chính Anh không khỏi thờ dài một tiếng nói :

- Chuyện trong giang hồ quả thật là không thể hiểu nổi.

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Tiểu tử, ngươi còn ngây ngô lắm.

Phụ nhân dừng lời một hồi rồi nói tiếp :

- Chuyện người khác thôi đừng mắc công nói nữa, hãy nói về môn hạ Thất Sát các ngươi, ngươi biết được bao nhiêu?

Lữ Chính Anh ú ớ không nói được gì.

Thanh y phụ nhân cười hỏi :

- Người cho rằng Tứ Nương dẫn đến Hạ Hầu chỉ có hai nữ nhi, năm ba bộ hạ và mấy con súc sinh chó lớn và khi đầu chó thôi sao?

Lữ Chính Anh không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào còn có thứ khác?

- Đúng vậy!

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Ngoại trừ những kẻ kể trên, theo ta tự mắt nhìn thấy ít ra còn có hơn ba trăm cô nương xinh đẹp.

Lữ Chính Anh tròn to mắt nói :

- Lệnh chủ cần nhiều nữ lang trẻ trung xinh đẹp như thế để làm gì?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Đây chính là những quân binh thân thuộc mà y thị dùng để giành giật võ lâm bá chủ!

Lữ Chính Anh nói :

- Làm thế nào mà ngay lập tức lôi ra được nhiều nữ binh như thế?

Thanh y phụ nhân gượng cười nói :

- Xem tướng mạo của người thông minh như vậy, sao đầu óc lại đần độn như thế?

Lúc này Lữ Chính Anh mới chợt hiểu, ồ lên một tiếng nói :

- Ta hiểu ra rồi, Lệnh chủ có lẽ đã âm thầm huấn luyện bọn họ.

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Cuối cùng thì người cũng đã nghĩ ra.

Lữ Chính Anh buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Chỉ là ngoài ba trăm nữ lang xinh đẹp này còn có ai khác nữa không?

Thanh y phụ nhân nói :

- Điều này chỉ có bản thân Chu Tứ Nương mới có thể trả lời được.

Phụ nhân dừng lại rồi trầm tư nói tiếp :

- Với tình hình lúc này mà nói là cục diện Tứ bá tranh hùng, trong Tứ bá thì theo ta biết Chu Tứ Nương thực lực mạnh nhất, tiếp đó là Vô Địch bảo còn thực lực của Nhị bá còn lại như thế nào lúc này vẫn không cách gì biết được, nhưng theo sự suy đoán của ta thì thực lực của Ấu Dương Thái và Tân Ngọc Phụng có mạnh thì cũng không thể mạnh hơn Vô Địch bảo được.

Lữ Chính Anh thở dài một tiếng không nói gì.

Thanh y phụ nhân nhíu mày hỏi :

- Lữ Chính Anh người nghe những điều này thì có cảm tưởng như thế nào?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Không giấu gì tiền bối, lúc này vẫn bối cũng chẳng có đầu óc đâu để mà quan tâm đến chuyện của kẻ khác.

Thanh y phụ nhân cắt lời nói :

- Người cho rằng những chuyện này không liên quan gì đến người hay sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Tiền bối, tiểu khả buồn phiền chán ngán lắm rồi.

Thanh y phụ nhân gằm mặt nói :

- Ngươi biết tại sao ta nói những điều này cho ngươi nghe không?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Tiểu khả xin kính cẩn thỉnh giáo.

Thanh y phụ nhân nghiêm mặt nói :

- Ta nói với ngươi những điều này chính là muốn ngươi phát phần đồ cường, muốn trong lúc đang hình thành Tứ bá mà lập riêng một ngọn cờ hình thành cục diện Ngũ bá tranh hùng, hơn nữa ngươi cần phải trở thành một bá mạnh nhất trong Ngũ bá.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Hào ý này của tiền bối tiểu khả vô cùng cảm kích, nhưng tiểu khả đơn độc một thân sống gửi nhà người...

Thanh y phụ nhân khoát tay ngắt lời Lữ Chính Anh, sau đó mới ung dung thản nhiên nói :

- Ngươi nói không sai nhưng anh hùng tạo thời thế, đây cũng chính là vấn đề mà vừa rồi ta nói, vấn đề hiểu rõ và lợi dụng.

Phụ nhân dừng lời rồi nói tiếp :

- Bình pháp có nói: tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng, ngươi nếu hiểu rõ được chính ngươi, hiểu rõ địch nhân tùy thời tùy nơi hoàn thiện bản thân mình, theo tình thế mà dẫn dắt, tranh thủ bằng hữu cũng chính là biến sức mạnh của địch nhân thành sức mạnh của chính mình, lý lẽ này ngươi hiểu chứ?

- Tiểu khả đã hiểu.

Rồi Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đa tạ tiền bối khai đạo.

Thanh y phụ nhân nói :

- Không cần phải nói những điều đó, chỉ cần ngươi theo lời của ta mà thực hiện là được rồi cần biết trong Tứ bá đang sắp hình thành lúc này trong mỗi bá đều có người mà ngươi quen biết, bọn họ cũng đều muốn tranh thủ ngươi, còn về kết quả là bọn họ tranh thủ ngươi hay ngươi tranh thủ bọn họ thì phải nhìn vào thủ đoạn của ngươi như thế nào mới định được.

Lữ Chính Anh gật gù đầu nói :

- Được, tiểu khả sẽ cố gắng hết sức mình.

Thanh y phụ nhân thở nhẹ một hơi nói :

- Lời ta nói, chẳng qua là muốn nêu lên với ngươi một nguyên tắc: cốt lõi của sự lợi dụng là nhằm ở nhất tâm, ngươi là người thông minh suy một ra mười từ đó suy ra mà biết, sau này ta sẽ xem ngươi biểu hiện như thế nào?

Lúc này ở thượng du có một con thuyền lớn lao nhanh xuống như sao băng.

Thanh y phụ nhân vừa luồn tay vào trong ngực lấy ra một cái khăn lụa che lấp khuôn mặt vừa nói :

- Hãy mạnh tay chút nữa, tốt nhất đừng để kẻ khác đuổi kịp.

Lữ Chính Anh liền dạ một tiếng.

Vừa nói hai mái chèo đã gạt mạnh, tốc độ của con thuyền nhỏ đã tăng nhanh gấp đôi thuận theo dòng nước mà lướt đi.

Con thuyền lớn phía sau vốn đã đến gần mười lăm, mười sáu thước nhưng trong nháy mắt đã bị cách xa hơn ba trượng.

Tình huống này đã khiến cho thanh y phụ nhân phải buột miệng khen ngợi :

- Nhà ngươi kỹ thuật điều khiển thuyền quả thật là cao minh!

Lữ Chính Anh đắc ý cười nói :

- Có đáng gì chứ, tiền bối còn chưa được thấy công phu dưới nước của tiểu khả đây.

Thanh y phụ nhân cười cười nói :

- Chuyện đi này có thể có cơ hội cho người biểu diễn đây.

Trong lúc nói chuyện, khoảng cách với con thuyền phía sau đã kéo dài hơn năm trượng.

Lữ Chính Anh hơi ngờ ngác nói :

- Lễ nào tiền bối đã có phát hiện gì khác?

Thanh y phụ nhân mơ hồ nói :

- Không phải, ta chẳng qua là nghĩ như thế thôi...

Lữ Chính Anh nói :

- Tiền bối cho rằng con thuyền rượt đuổi phía sau đó là thuộc phe nào?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Không phải bằng hữu thì là địch nhân, tóm lại họ quyết không phải là những kẻ không liên quan gì với người.

Trong con thuyền phía sau đó, vang lên giọng nói của Lộ Thanh Bình :

- Phía trước là Lữ công tử phải không?

Thanh y phụ nhân thấp giọng nói :

- Có thể coi như là bằng hữu, người có thể trả lời.

Lữ Chính Anh cất giọng đáp :

- Là Lộ cô nương phải không? Ta chính là Lữ Chính Anh.

Giọng nói của Lộ Thanh Bình vang lên :

- Xin Lữ công tử đợi cho một chút, ta có tin tức quan trọng muốn phụng cáo.

Thanh y phụ nhân nói nhỏ :

- Giảm thấp tốc độ đợi y thị.

Dạ! Lữ Chính Anh liền lui tay lại, con thuyền nhỏ lập tức bơi chậm lại, con thuyền phía sau đã lập tức lướt tới gần.

Trên con thuyền phía sau đó là Lộ Thanh Bình và nghĩa mẫu Ngũ Tú Vân của nàng, con thuyền do Ngũ Tú Vân điều khiển.

Hai con thuyền sau khi đã chạy song song sát nhau, Lữ Chính Anh mới mỉm cười hỏi :

- Lộ cô nương có gì kiến giáo?

Lộ Thanh Bình nhú mày nhìn thanh y phụ nhân nói :

- Lữ công tử vị phu nhân này là...

Thanh y phụ nhân mỉm cười nói :

- Lộ cô nương trước đây không lâu ta đã hỏi thăm nhấn người, nói rõ Lữ Chính Anh vì có chuyện quan trọng cần phải lên đường ra đi ngay trong đêm tối sao lại không nhận ra ta chứ?

Lộ Thanh Bình cười duyên nói :

- Ô! Hóa ra là tiền bối, tiền bối mang mạng che mặt nên nhận không ra, hơn nữa tôn tính phượng danh của tiền bối cũng còn chưa thành giáo!

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Điều này, xin tạm thời đừng hỏi, lúc này ngay Lữ Chính Anh còn chưa biết ta là ai!

Lộ Thanh Bình nhú mồm hỏi :

- Tại sao lại như thế.

Thanh y phụ nhân nói :

- Điều này ngươi tạm thời cũng đừng hỏi, ta chỉ có thể nói với ngươi: Ta và Lữ Chính Anh là bạn chứ không phải là thù.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Lời của tiền bối đây hoàn toàn là chân thực, Lộ cô nương có chỉ giáo xin cứ nói rõ.

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Chỉ giáo thì không dám, nô gia lần này là có tin tức quan trọng phụng cáo.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Tại hạ xin lắng nghe.

Lộ Thanh Bình nói :

- Lữ công tử, trước đây không lâu nô gia được nghe bọn người Vô Địch bảo dùng hắc thoại giao đàm, bọn họ đã biết Lữ công tử dùng đường thủy xuôi dòng lại nói không quá trăm dặm sẽ bắt sống trên mặt nước, vì vậy nô gia mới mạo hiểm vội đi xin chư vị rời thuyền ngay.

Lữ Chính Anh nhú mồm hỏi :

- Tin tức của Vô Địch bảo lại nhanh như vậy sao?

Thanh y phụ nhân gật gù đầu nói :

- Phải, tay chân của Vô Địch bảo xem như không nơi đâu mà không nhúng tới, vì vậy điều mà vừa rồi ta nói trong Tứ bá hiện nay thực lực mạnh nhất là Chu Tứ Nương chỉ là nói về phương diện võ công mà thôi, nói về nhân số thì Vô Địch bảo là đông nhất.

Lữ Chính Anh nói :

- Vậy thì bọn ta có nên bỏ thuyền lên bờ hay không?

Thanh y phụ nhân nói :

- Bỏ thuyền lên bờ đã không còn kịp nữa rồi!

Tiếp đó, quay đầu về phía Lộ Thanh Bình nói lớn :

- Lộ cô nương, nhị vị tạm thời đừng nhúng tay vào chuyện tranh chấp này, hãy mau quay thuyền ngược dòng lên thượng du lại.

Nguyên là mặt sông ở vùng này rộng lớn mà lại thẳng tắp, cho dù là ban đêm cũng có thể nhìn thấy thẳng suốt mấy dặm.

Lúc này trong tầm nhìn của bọn họ đã có thể nhìn thấy xa xa dưới hạ du năm sáu dặm có mấy dãy lửa đèn thừa thốt dàn ngang mặt sông, đúng là đã có một đội thuyền phong tỏa cả mặt sông.

Lộ Thanh Bình do dự hỏi :

- Vậy thì, tiền bối cùng Lữ công tử...

Thanh y phụ nhân nói :

- Lộ cô nương an tâm, ta đã tuyệt đối nắm chắc có thể bảo vệ cho Lữ công tử an toàn thoát hiểm.

Lữ Chính Anh cũng vội vàng nói :

- Lộ cô nương an tâm, lời của vị tiền bối đây chân xác vô cùng, nhị vị hãy mau quay thuyền lại đi!

Lộ Thanh Bình lo lắng hỏi :

- Vạn nhất quý vị không thoát qua được thì sao?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vạn nhất thoát không được ta có thể ẫn xuống nước, ta từ nhỏ đã sinh trưởng ở bên dòng sông công phu lặn nước tự tin là cao hơn người thường một bậc.

Thanh y phụ nhân nói :

- Lộ cô nương bây giờ ngại nên an tâm, cứ xuôi dòng mãi coi chừng không kịp quay đầu đó.

Đúng vậy, cho dù trong thời gian này bọn họ đã giảm chậm tốc độ của con thuyền, nhưng thuận gió thuận dòng cũng đã đủ nhanh để thuyền của bọn họ trôi xuống mấy dặm, đối với đội thuyền phong tỏa mặt sông ở hạ du đó ánh lửa phát ra đã nhìn thấy rất rõ rồi.

Ngũ Tú Vân này giờ không nói gì, nãy lên tiếng :

- Vị phu nhân đầu nói đúng, bọn ta hãy mau chóng quay thuyền lại.

Lộ Thanh Bình lúc này mới đành phải nói :

- Vị tiền bối đây và Lữ công tử hãy bảo trọng.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Đa tạ ân đức nhị vị đã đưa tin!

Nói xong Lữ Chính Anh đã tăng tốc con thuyền xuôi lao về phía hạ du, con thuyền của Lộ Thanh Bình cũng quay đầu ngược dòng sông mà đi.

Thanh y phụ nhân trầm trầm nói :

- Khó nhất là tiếp nhận ân đức của mỹ nhân, Lữ Chính Anh trong lòng ngại cảm thấy như thế nào?

Lữ Chính Anh không chú tâm ngờ ngạc hỏi :

- Chuyện gì?

Thanh y phụ nhân nói :

- Điều ta muốn nói là tình cảm của Lộ Thanh Bình đối với ngại.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Tiền bối, bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện ấy.

Mắt nhìn thấy ánh lửa phía trước càng lúc càng gần, Lữ Chính Anh lại nói thêm một câu :

- Tiền bối, bọn ta xông thẳng vào chứ?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Bọn ta không cần phải xông thẳng vào, ngay lập tức sẽ có người đến chặn đường!

Nói xong phụ nhân đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ nhắn xinh xắn, đổ ra một viên thuốc màu trắng thả vào trong miệng.

Lữ Chính Anh nói :

- Tiền bối uống thuốc gì vậy?

Thanh y phụ nhân nói :

- Là Biến Âm hoàn, tại vì ta không muốn có người biết là ta đang giúp ngại.

Quả vậy Biến Âm hoàn vô cùng thần kỳ, chỉ trong nháy mắt giọng nói của thanh y phụ nhân đã thay đổi hoàn toàn.

Giọng phụ nhân nghe xa lạ :

- Chính Anh, nếu địch thế quá mạnh ta không cách gì che chở cho ngại, thì ngại không phải quan tâm gì đến ta mà hãy một mình lặn xuống nước đột phá vòng vây.

Lữ Chính Anh gạt đầu nói :

- Tiểu khả xin ghi nhớ.

Đọc hai bên xa ngoài một đường tên bắn, mỗi bên có một con thuyền với thể tấn công kẹp giữa đang lao nhanh đến, trên con thuyền bên phải có tiếng người gần giọng quát :

- Ai đó?

Thanh y phụ nhân cất giọng trả lời :

- Lữ Chính Anh.

Người ở trên thuyền bên phải quát lên :

- Dừng thuyền kiểm tra!

Lữ Chính Anh lúc này mới cười nhạt nói :

- Dựa vào quyền gì chứ!

Người ở trên thuyền bên trái quát lên :

- Dựa vào cái này!

Phụt! Một tiếng, trên tay trái của một lão giả lực lưỡng tay cầm Nga Mi thích đã hiện ra một lá cờ đỏ có thêu hai chữ Thuận Vu bằng kim tuyến.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Hóa ra là bọn chó Vô Địch bảo.

Lão giả lực lưỡng đó gần giọng quát lớn :

- Lữ Chính Anh, nơi đây đã bố trí thành thiên la địa võng, ngươi hãy thúc thủ nạp mình đi!

Hán tử lực lưỡng ở trên thuyền bên phải quát hỏi :

- Hừ! còn thứ giống cái kia là ai?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Là tổ mẫu của ngươi.

Dứt lời tay liền đưa lên, một vệt màu đen đã bay thẳng vào trong miệng của hán tử lực lưỡng y đau đớn Á lên một tiếng, con thuyền đó vì người điều khiển thuyền bị kinh ngạc bất chợt mất đi sự chuẩn xác, hướng về hạ du lao vọt đi.

Thanh y phụ nhân cất giọng cười nói :

- Cuồng đồ, ngươi vẫn còn chưa rửa sạch miệng sao?

Con thuyền đó trôi về hạ du, hai con thuyền khác liền lập tức bổ sung lao tới cùng với con thuyền bên trái ban đầu hợp thành thể tấn công tam giác xông thẳng tới, hán tử lực lưỡng trên con thuyền bên trái lại gần giọng quát :

- Hết cho bọn chúng rớt xuống sông!

Người ở trên hai con thuyền kia đồng thanh phụ họa :

- Hay lắm!

Lữ Chính Anh cười lớn nói :

- Ta cũng tán thành...

Chưa dứt lời, ba con thuyền kia như ba con cuồng mã chia thành ba hướng lao tới. Trên những con thuyền đó đều là một người chèo thuyền, một người cầm binh khí đứng ở đầu thuyền đối địch.

Vì vậy thuyền còn chưa ập tới binh khí trong tay bọn họ đã nhắm con thuyền của Lữ Chính Anh tấn công tới.

Nhưng thanh y phụ nhân đã nhanh chóng dùng tay chụp lấy một nắm vụn gỗ thuận tay vung một cái, ba hán tử lực lưỡng đứng ở đầu thuyền đã đồng loạt phát ra một tiếng kêu thảm thiết trượt ngã xuống sông.

Kỹ thuật điều khiển thuyền của Lữ Chính Anh đã đạt đỉnh cao, dưới sự điều khiển lão luyện của chàng con thuyền nhỏ như có linh tính trong nháy mắt liền vượt lướt thoát ra ngoài.

Hơn nữa Lữ Chính Anh cảm thấy dường như còn chưa đủ, còn dùng chiêu Hồi Mã Thương chụp lấy một nắm vụn gỗ ném mạnh về phía ba kẻ chèo thuyền kia khiến cho bọn chúng đồng té ngã xuống sông.

Trong hai hiệp đã thanh toán xong bốn con thuyền của đối phương khiến cho Lữ Chính Anh vui vẻ bật cười ha hả nói :

- Chẳng có gì đáng sợ cả, hãy tiến thẳng lên đi.

Thanh y phụ nhân vội vàng nói :

- Tiểu tử đừng khinh địch, sắp tới sẽ không dễ dàng như thế đâu.

Lúc này, từ xa đã có thêm bốn con thuyền đang vây tiến lại, đồng thời cũng đã có thể nhìn thấy rất rõ đội thuyền đang phong tỏa trên mặt sông.

Nguyên là trên vùng sông này hình dạng giống như một cái cổ chai, nơi mà đội thuyền đang phong tỏa là nơi hẹp nhất của cổ chai.

Những con thuyền đang phong tỏa là những con thuyền lớn nhỏ khác nhau, giữa các con thuyền đều dùng những sợi dây thừng to chắc, lớn như bắp tay buộc lại với nhau, trên mặt thuyền là những cung tiễn thủ lực lưỡng đang đứng sẵn sàng.

Thanh y phụ nhân nhìn chăm chú rồi nói nhỏ với Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, không thể để lọt vào tầm bắn của bọn chúng hãy vòng lại ở đây thôi.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói :

- Tiền bối, đây không phải là biệt pháp đột phá vòng vây :

Thanh y phụ nhân nói :

- Bất giác bất thù, chỉ cần đợi kẻ cầm đầu bọn chúng xuất đầu lộ diện thì chuyện sẽ giải quyết tốt ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thông Tý Thần Phán

Khi bọn họ đang lượn vòng trên mặt hồ bốn con thuyền đang bao vây cùng nhanh chóng tiến lại, một con thuyền trong số đó đã nhắm thẳng đến con thuyền của Lữ Chính Anh đâm thẳng vào ngang hông, trên thuyền có tiếng cười vang lên :

- Xuống uống nước sông đi!

Con thuyền của Lữ Chính Anh liền đánh một vòng cung tránh thoát sát nút cú đâm ngang hông của đối phương, đồng thời tay phải đánh mạnh xuống mặt nước tạo thành một tia nước bắn vọt vào hán tử ở đầu thuyền.

Hán tử lực lưỡng này do tầm nhìn bị cản trở sợ sẽ bị ám toán, không đợi tia nước bắn tới đã vội nằm úp người xuống mặt thuyền, con thuyền nhỏ đó của y cũng đồng thời bị chao đảo mạnh.

Phản ứng của hán tử này cố nhiên là không chậm nhưng vẫn còn có hơi chần chừ trễ nải vai trái của y vẫn bị trúng một phần mặt gỗ do thanh y phụ nhân ném ra, y đau đớn phát ra tiếng rên rồi cất giọng quát lên :

- Mọi người hãy nhất tề xông lên!

Thật ra không đợi y kêu lên, ba con thuyền kia cũng đã phân thành ba hướng xông tới.

Thanh y phụ nhân vén tấm khăn che mặt lên, kêu lên :

- Kiếm đâu?

Lữ Chính Anh dạ một tiếng, vội vàng mang thanh kiếm đồng xanh của mình đưa cho thanh y phụ nhân. Thanh y phụ nhân có kiếm trong tay thì như hồ chấp thêm cánh.

Không đợi ba con thuyền kia hợp vây thân hình đã phi thân vọt lên, một quãng xanh bùng lên quét một vòng trong không trung, sáu hán tử lực lưỡng trên ba con thuyền kia sau một loạt những tiến kêu thảm thiết đã biến thành mười hai khúc thịt còn bản thân của thanh y phụ nhân đã nhẹ nhàng linh hoạt đáp nhẹ xuống con thuyền của mình. Cũng đúng vào lúc đó ba con thuyền nhỏ đang lao nhanh tới, Lữ Chính Anh đã khéo léo điều khiển thuyền tránh thoát còn ba con thuyền đã mất đà đâm sầm vào nhau, rầm một tiếng chao đảo muốn lật úp.

Những kẻ phong tỏa mặt sông sau khi đã chịu thất bại liên tiếp, lúc này tuy tiến tới mấy con thuyền nữa nhưng không dám tiến sát lại con thuyền của Lữ Chính Anh mà chỉ đánh vòng lượn lơ ra xa.

Lữ Chính Anh nhìn thấy như vậy, ha hả cười lớn nói :

- Không có gì đáng sợ cả, chúng ta hãy mau tiến nhanh thêm!

Thanh y phụ nhân thấp giọng nói :

- Hãy kêu kẻ cầm đầu bọn chúng ra mặt đi.

Lữ Chính Anh cất giọng kêu to :

- Này! Đừng quay vòng lượn đi lượn lại nữa, hãy kêu người cầm đầu các ngươi ra đây ta có lời muốn nói.

Trên con thuyền nhỏ bên phải vang lên một tiếng cười nhạt :

- Đừng háo thắng, Trại chủ của bọn ta sẽ đến ngay đây.

Không sai, trên tuyến phong tỏa đó đã xuất hiện một con thuyền lớn nhiều tầng ngược dòng nhanh chóng tiến lại.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Lê nào các ngươi không phải là người của Vô Dịch bảo?

Người ở trên con thuyền nhỏ nói :

- Bọn ta là Trương Giang thủy trại, nhưng chịu sự tiết chế của Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là bằng hữu của Trương Giang thủy trại, Lữ gia trang ta và Trương Giang thủy trại không hề có hiềm khích, tại sao lại làm cái chuyện tồi tệ này?

Người trên con thuyền nhỏ nói :

- Lữ công tử, chuyện này nói với ta cũng không có tác dụng gì đâu!

Thanh y phụ nhân thấp giọng nói :

- Đừng phí lời với bọn chúng hãy chuẩn bị tinh thần, chuẩn bị chiến đấu.

Lữ Chính Anh thấp giọng cười nói :

- Tiền bối, nếu là người của Trương Giang thủy trại vẫn bối nghi trận chiến này có thể tránh được chỉ là không biết Thủy trại Trại chủ đã có thay đổi chưa?

Thanh y phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Ngươi có quan hệ với Trại chủ của Trương Giang thủy trại hay sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Không phải tiểu khả có quan hệ với y mà thế bá của tiểu khả là Tổng quản của Thất Sát lệnh chủ Chu Tứ Nương Thông Tý Thần Phán Lưu Tử kỳ Lưu bá bá, bọn họ đều là môn hạ của Bài giáo có thể coi là đồng môn huynh đệ.

Thanh y phụ nhân thở dài nói :

- Có thể giải quyết hòa bình thì tốt lắm, nhưng chỉ sợ hy vọng này của ngươi sẽ vô ích thôi.

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Tại sao?

Thanh y phụ nhân nói :

- Một thủy trại nhỏ bé ở dưới tay của Vô Địch bảo thì làm gì được chứ? Hắn có thể chủ động được hay sao?

Lữ Chính Anh hơi nhíu mày lại, không nói gì.

Con thuyền đó từ tuyến phong tỏa ngược dòng nước tiến lại, càng lúc càng đến gần. Trong ánh lửa bập bùng đã có thể nhìn thấy rõ ràng những lá cờ bay phấp phật trên cột cờ. Trên cao nhất là một lá cờ tam giác màu đen thêu hai chữ vàng Thuận Vu lớn đại diện cho Vô Địch bảo, bên dưới là lá cờ khá nhỏ, chữ bạc nền đen có một chữ Hình.

Lữ Chính Anh nhìn thấy nói thầm :

- Vẫn là y, vẫn không thay đổi.

Thanh y phụ nhân nói :

- Thủy trại chủ họ Hình này tên gọi là gì?

Lữ Chính Anh nói :

- Tên Hình Vô Cửu, ngoại hiệu là Lăng Lý Bạch Điều.

Chàng dừng lời rồi đột nhiên như chợt nhớ điều gì, liền cười bảo :

- Tiền bối là người của Vô Địch bảo lại không biết Thủy trại chủ thuộc hạ là ai ư?

Thanh y phụ nhân nói :

- Bình thường ta vốn không quan tâm đến mọi chuyện làm sao mà biết được?

Chiếc thuyền lớn đó càng lúc càng tiến lại gần, thanh y phụ nhân đột nhiên buồn buồn than thở :

- Chính Anh để đạt được mục đích tự lập môn hộ của người cũng cần phải chú ý tạo liên hệ với cố cựu thế giao của phụ thân người trước đây.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đa tạ tiền bối tiểu khả xin ghi nhớ.

Con thuyền lớn lúc này đã đến cách mười trượng trên mặt thuyền lửa đèn sáng rực, bóng người thấp thoáng rồi có người cất giọng nói :

- Xin Lữ công tử trả lời cho.

Lữ Chính Anh cất giọng nói :

- Các hạ có gì kiến giáo?

Bên mạn chiếc thuyền lớn xuất hiện một hán tử lực lưỡng, cúi người xuống nói :

- Chúng ta nói chuyện như thế này thật không thuận tiện, Lữ công tử vừa rồi đã tiêu diệt những kẻ tiên phong của bản trại không biết nay có gan lên thuyền của bọn ta không?

Lữ Chính Anh cười ha hả nói :

- Nam Thất Tinh lục lâm Tổng đà Tây Môn Nhuệ ta còn chưa xem ra gì! Một con thuyền lâu nhỏ nhoi của Trương Giang thủy trại thì đáng cái gì chứ!

Hán tử lực lưỡng cười nói :

- Lữ công tử, công tử có thể phá vỡ Tổng đà của Tây Môn Nhuệ trại chủ nhưng chưa chắc có thể phá vỡ được con thuyền lâu nhỏ nhoi này của bản trại.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Đừng khách tướng lúc cần thiết ta sẽ phá vỡ cho.

Thanh y phụ nhân truyền âm nói :

- Hỏi rõ là ai rồi chuẩn bị lên thuyền.

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Các hạ là ai?

Hán tử lực lưỡng nói :

- Tại hạ là Trương Giang thủy trại Trần Giang đường Đường chủ Đổ Uy.

Lữ Chính Anh nói :

- Hóa ra là Đổ đường chủ, tại hạ thất kính.

Tiếp đó lại hỏi :

- Hình trại chủ có ở trên thuyền không?

Đổ Uy trả lời :

- Đây là tọa hạm của Trại chủ, Trại chủ đương nhiên có ở trên thuyền.

Lữ Chính Anh nói :

- Vậy thì tại hạ sẽ lên thuyền.

Đổ Uy cười nói :

- Hoan nghênh, hoan nghênh.

Vừa nói, tự trên mạn thuyền đã thông xuống một cái thang.

Lữ Chính Anh điều khiển thuyền của mình tiến sát lại con thuyền lớn, sau khi đã cột chặt thuyền của mình vào thuyền lớn liền cùng thanh y phụ nhân leo lên thuyền lớn. Thanh y phụ nhân trả thanh kiếm đồng xanh lại cho Lữ Chính Anh nói :

- Trả lại cho người món đồ chơi đây.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Tiền bối, có lẽ sẽ có lúc phải dùng đến nó.

Thanh y phụ nhân nói :

- Lúc cần thiết, ta có thể hỏi mượn bọn chúng mà dùng.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nếu được như vậy thì hay quá!

Trong lúc nói hai người đã bước lên mặt thuyền, mặt thuyền rất là thoáng rộng. Dựa sát khoang thuyền là hai chiếc ghế bành phủ da hổ.

Ngồi trên ghế là một đại hán râu quai nón và thanh y văn nhân tuổi khoảng ba mươi hơn.

Hai bên mạn thuyền cắm hơn hai mươi bó đuốc bằng dầu thông chiếu sáng các hán tử lực lưỡng đứng hai bên uy phong凛凛, sát khí đằng đằng.

Lữ Chính Anh bước lên mặt thuyền đưa mắt quan sát, thanh y phụ nhân hướng đến chàng truyền âm nói :

- Chính Anh, thanh y văn nhân đó hãy để cho ta lo liệu.

Lữ Chính Anh truyền âm hỏi :

- Hắn là ai?

Thanh y phụ nhân truyền âm nói :

- Là Tư Đại Niên đệ tử của Thuần Vu Khôn.

Trong lúc truyền âm nói chuyện hai người đã đi tới giữa thuyền, thanh y phụ nhân truyền âm nói :

- Chính Anh, tạm thời đừng tỏ sự quan hệ với Hình trại chủ, đợi truyền âm của ta thông báo sau.

Lữ Chính Anh tất nhiên hiểu rõ dụng ý của thanh y phụ nhân.

Tại vì có Tư Đại Niên đệ tử của Thuần Vu Khôn ở đó, Hình Vô Cửu cho dù có muốn giữ thể diện cũng không cách gì chủ động được vì vậy cần phải đợi thời cơ mà hành động.

Lúc này, trên mặt thuyền ngoại trừ gió sóng rào rào và tiếng bậc bậc của các bó đuốc đầu thông ra còn thì hoàn toàn yên tĩnh không chút tiếng động gì khác.

Lữ Chính Anh và thanh y phụ nhân song song đứng cách Tư Đại Niên và Hình Vô Cửu xa ngoài một trượng, Tư Đại Niên cười nhạt một tiếng nói :

- Hai người các ngươi to gan lắm!

Lữ Chính Anh trong lòng đã biết đối phương là ai, nhưng vẫn cố ý giả vờ mỉm cười hỏi :

- Vị đây là Hình trại chủ phải không?

Hình Vô Cửu ở bên cạnh vội trả lời :

- Không! Vị này là Tư Đại Niên Tư tướng công, đệ tử thân tín nhất của Thuần Vu bảo chủ của Vô Địch bảo.

Thanh y phụ nhân hỏi tiếp :

- Vậy thì các hạ là Hình trại chủ?

Đại hán râu quai nón là Hình Vô Cửu gật đầu nói :

- Không sai!

Tư Đại Niên nhú mày nhìn thanh y phụ nhân hỏi :

- Ngươi là ai?

Thanh y phụ nhân lạnh lùng nói :

- Ngươi không đáng hỏi!

Ngữ khí này khiến cho Tư Đại Niên ngơ ngác :

- Ngươi là Thất Sát lệnh chủ?

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Ta nếu là Thất Sát lệnh chủ thì ngươi đã mất mạng từ lâu rồi!

Tiếp đó, trừng mắt nhìn Hình Vô Cửu gằn giọng nói :

- Hình trại chủ, nơi đây ai là chủ?

Hình Vô Cửu nói :

- Tất nhiên Tư tướng công là chủ.

Ánh mắt sắc bén của thanh y phụ nhân nhìn thấu qua tấm mạng che mặt, nhìn trừng trừng Tư Đại Niên, gằn giọng hỏi :

- Tư Đại Niên ngươi nói thế nào?

Tư Đại Niên lạnh lùng cười nói :

- Ý của ta là hai người các ngươi tốt nhất nên biết điều một chút, thúc thủ chịu hàng để không phải chịu đau đớn da thịt.

Thanh y phụ nhân nhú mày nói :

- Tư Đại Niên, ngươi dẫn đến bao nhiêu trợ thủ từ Vô Địch bảo?

Tur Đại Niên ha hả cười nói :

- Thật là chuyện tức cười! Tur Đại Niên ta đây còn cần phải có trợ thủ hay sao!

Dụng ý của thanh y phụ nhân là muốn biết rõ lúc này, tóm lại có bao nhiêu người của Vô Định bảo để tiện hiểu rõ thực lực của đối phương.

Bây giờ có câu trả lời của Tur Đại Niên chuyện đã dễ dàng hơn nhiều rồi.

Phụ nhân quay đầu hướng về Lữ Chính Anh gần giọng nói :

- Chính Anh, tục ngữ đã có nói bắn người trước hết bắn ngựa, bắt giặc trước hết bắt chủ, kẻ họ Tur này giao cho ta, còn ngươi hãy đối phó với Hình trại chủ.

Lữ Chính Anh dạ! một tiếng rồi rút soạt thanh kiếm đồng xanh ra, chỉ thẳng vào Hình Vô Cửu gần giọng quát lớn :

- Hình trại chủ, xin mời!

Hình Vô Cửu liền nhắc cây đại đao để ở bên cạnh chỗ ngồi, đứng bật dậy cười nhạt nói :

- Tiểu cầu không muốn sống nữa, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!

Lưỡi đao đã nhắm ngang hông Lữ Chính Anh chém tới, nhưng đồng thời dùng chân khí truyền âm nói :

- Hiền đệ, Hình bá bá vì hoàn cảnh bất buộc không thể bảo vệ cho hiền đệ được, ta biết hiền đệ có tài lặn lội hãy nhảy xuống sông đào tẩu đi.

Lữ Chính Anh né tránh đường đao của đối phương đánh trả một kiếm vừa truyền âm nói :

- Đa tạ Hình bá bá, tiểu đệ có cách thoát thân chỉ đợi Tur Đại Niên bị chế ngự thôi...

Hai người bọn họ cố làm ra vẻ rất thật, những người xung quanh nhìn thấy hai bên đánh nhau rất quyết liệt nhưng thật ra chỉ là sự ứng phó hư giả, bọn họ đang dùng kế truyền âm để nói chuyện với nhau.

Hình Vô Cửu truyền âm hỏi :

- Vị phụ nhân đó là ai thế?

Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Tiểu đệ cũng không rõ là ai nhưng người này đã giúp tiểu đệ không ít.

Lúc này, thanh y phụ nhân cũng đã giao thủ với Tur Đại Niên.

Tur Đại Niên tất nhiên không phải là địch thủ của thanh y phụ nhân, vì vậy vừa giao thủ đã bị bức ép liên tục thoái lui.

Tur Đại Niên không ngờ địch thủ lại lợi hại như vậy, bị liên tiếp ép lùi ba bước không khỏi kinh ngạc hỏi :

- Ngươi... biết rành kiếm pháp của bốn bảo, ngươi là ai?

Thanh y phụ nhân là một trong những sư mẫu của Tur Đại Niên tất nhiên hiểu rõ kiếm pháp của Vô Định bảo. Thanh y phụ nhân tuy dùng tay không đối phó với trường kiếm nhưng trong lúc quần thảo đối với kiếm pháp của đối phương như xe thuộc đường, hiểu rõ như lòng bàn tay của mình khiến cho Tur Đại Niên chịu áp lực nặng nề như núi mới thốt ra câu hỏi đầy kinh ngạc như vậy. Thanh y phụ nhân lúc này trong lòng cũng cảm thấy hơi khó xử.

Tại vì phụ nhân muốn giữ bí mật thân phận, lại muốn thay cho Lữ Chính Anh bảo toàn thực lực của Trương Giang thủy trại, thật là một chuyện khó mà lường toàn.

Nếu lúc này giết Tur Đại Niên thì Hình Vô Cửu của Trương Giang thủy trại không có lý do gì để có thể sống sót, nhưng tha cho Tur Đại Niên thì thân thể của mình có thể sẽ bị Tur Đại Niên khám phá ra.

Lúc này thanh y phụ nhân không thể dứt khoát, công thế vô tình loi lỏm đi miệng cười nhạt nói :

- Người của Thất Sát lệnh chủ đối với võ công của các ngươi thì hiểu rõ như lòng bàn tay, tiểu cầu nhà ngươi ít thấy nên lấy làm lạ!

Tur Đại Niên gần giọng nói :

- Ta hỏi ngươi là ai?

Thanh y phụ nhân cười nhạt nói :

- Tiểu cầu nhà ngươi đi gặp Diêm Vương mà hỏi!

Lúc này cuộc đối thoại truyền âm giữa Lữ Chính Anh và Hình Vô Cửu đã dứt.

Tư Đại Niên vì chịu áp lực trận đấu nên không để ý gì, chỉ thấy Hình Vô Cửu và Lữ Chính Anh đánh nhau bất phân thắng bại, bất giác thét lớn :

- Hình trại chủ, tại sao lại dây dưa như thế hãy ép tên tiểu tử này lọt xuống sông đi!

Hình Vô Cửu cất giọng nói :

- Ta cũng đang nghĩ như thế!

Lời nhắc ép Lữ Chính Anh xuống sông của Tư Đại Niên khiến cho thanh y phụ nhân trong lòng hơi chấn động, liền truyền âm hỏi Hình Vô Cửu :

- Hình trại chủ, tài lặn lội của Tư Đại Niên như thế nào?

Hình Vô Cửu hơi ngờ ngạc rồi mới nghĩ ra là thanh y phụ nhân bí mật đang hỏi mình, liền lập tức truyền âm trả lời :

- Hồi bẩm phu nhân, có thể nói y là một con vịt cạn.

Thanh y phụ nhân truyền âm nói tiếp :

- Ta sẽ ép hắn rơi xuống sông, ngươi sẽ nhảy xuống cứu hắn nhưng phải đợi cho hắn sắp chết đuối mới cứu.

Hình Vô Cửu truyền âm trả lời :

- Tại hạ hiểu.

- Còn nữa.

Thanh y phụ nhân truyền âm nói tiếp :

- Lát nữa ngươi cũng ở dưới nước giả như bị Lữ Chính Anh khống chế để tiện cho bọn ta đào thoát.

Hình Vô Cửu truyền âm trả lời :

- Được!

Ngay lập tức thanh y phụ nhân liền xuất kỳ chiêu ép Tư Đại Niên đến sát mạn thuyền, Tư Đại Niên còn chưa kịp phản ứng gì thì thanh y phụ nhân đã quát lớn một tiếng :

- Tiểu cầu xuống nước ngay!

Lúc này bọn lâu la trên thuyền mới thét lớn lên :

- Không xong rồi, Tư tướng công đã rơi xuống sông rồi!

Thanh y phụ nhân gằn giọng quát lớn :

- Muốn khỏi chết thì hãy bỏ vũ khí xuống!

Dưới nước vang lên những tiếng ục ục, tiếp đó nghe vang lên những tiếng kêu kinh hãi của Tư Đại Niên :

- Cứu! cứu...

Hình Vô Cửu đánh một hư chiêu rồi phi thân nhảy xuống sông, nhưng Tư Đại Niên đã mất tăm tích.

Hai nhân vật đầu não trên thuyền đã rút xuống sông lại thêm tiếng quát chấn động của thanh y phụ nhân, bọn lâu la và tiểu đầu mục trên thuyền đều bị trấn áp tinh thần mạnh mẽ, trên thuyền liền trở nên yên lặng.

Nhưng Hình Vô Cửu trước khi rút xuống sông đã dùng chân khí truyền âm truyền đạt cho Lữ Chính Anh ý của thanh y phụ nhân, vì vậy Hình Vô Cửu vừa nhảy xuống nước Lữ Chính Anh liền lập tức cười lớn nói :

- Hình Vô Cửu, ngươi cho dù đã thoát xuống thủy tinh cung tiểu gia cũng phải bắt ngươi trở lại!

Dứt lời liền tung người lên, ầm một tiếng người đã chúi xuống sông.

Lúc này trên thuyền chỉ còn có một mình thanh y phụ nhân và bọn lâu la của Trương Giang thủy trại đối mặt với nhau.

Thanh y phụ nhân thấy đối phương tỏ ra biết nghe lời nhưng cũng gần giọng nói :

- Ta và Lữ công tử chỉ là từ nơi đây mượn đường đi Hạ Khẩu, chỉ cần các ngươi an phận một chút thì bọn ta sẽ không hại gì các ngươi.

Lúc đó từ mặt nước trôi lên một đại hán đang vác một người sắp chết đuối, miệng thét lớn :

- Mau đỡ lấy Tư tướng công!

Hóa ra đó là Hình Vô Cửu và Tư Đại Niên. Hình Vô Cửu thật không hổ với ngoại hiệu Lăng Lý Bạch Điều, tay y đang mang vác Tư Đại Niên nhưng mặt sông lại chỉ ngập đến đầu gối của y mà thôi!

Một chiếc thuyền con phóng tới, đón lấy Tư Đại Niên đã gần như sắp chết đuối.

Cùng lúc đó từ xa ngoài một trượng nổi lên Lữ Chính Anh cười ha hả nói :

- Hình Vô Cửu, ta cuối cùng đã tìm được ngươi! Nào, nào, nào bọn ta lại đánh một trăm chiêu nữa xem!

Hình Vô Cửu cười nhạt nói :

- Tiểu cầu ai còn sợ ngươi nữa chứ, đi! Chúng ta hãy lên thuyền.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Trên thuyền giết ngươi thì đáng cái gì chứ, đối với kẻ cầm đầu thủy tặc Lăng Lý Bạch Điều nhà ngươi cần phải ở trong nước mới có thể tỏ rõ được bản lĩnh của tiểu gia!

Hình Vô Cửu tức giận quát lớn :

- Tiểu cầu muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!

Chưa dứt lời, thân hình đã đập nước mà xông tới Lữ Chính Anh.

Một tia nước bắn lên nhắm thẳng mặt Hình Vô Cửu phóng tới, rồi tiếng cười sáng sủa của Lữ Chính Anh vang lên :

- Ngươi hãy ném thử này!

Một tia nước tất nhiên không chặn nổi Hình Vô Cửu, vì vậy Lữ Chính Anh vừa dứt lời Hình Vô Cửu đã xông thẳng tới Lữ Chính Anh một trận thủy chiến long tranh hổ đấu nổ ra. Tuy hai người đang giả vờ nhưng vì bọn họ biểu diễn như thật, nhất là ở giữa dòng sông, từ mặt sông đánh nhau xuống tận lòng sông rồi từ lòng sông đánh lên mặt sông chỉ thấy nước cuộn bọt nước văng bắn tung trời, không ai có thể thấy ra là bọn họ đang làm trò cả.

Trận thủy chiến này của bọn họ biểu diễn thật tinh xảo vô cùng, khiến cho những người trên thuyền đứng xem căng mắt há hốc miệng không nói gì cả. Còn hai người trong trận thủy chiến thì Hình Vô Cửu truyền âm nói :

- Hiền đệ, gần đây trên giang hồ truyền tụng sự tích uy trấn Ác Hồ câu của hiền đệ, ta còn cho rằng chắc có hơi hư cấu nhưng bây giờ thì ta đã hoàn toàn tin thật.

Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Hình bá bá quá khen, kỳ thật với tình hình võ lâm lúc này mà nói chút thành tựu đó của tiểu đệ cũng chỉ là mới nhập môn mà thôi.

Hình Vô Cửu nói :

- Nói vậy cũng không sai, sau này hiền đệ phải cố gắng học thêm nhiều công phu hơn nữa.

Lữ Chính Anh nói :

- Tiểu đệ biết rõ.

Hình Vô Cửu truyền âm nói :

- Đúng rồi, lúc Lưu bá bá của hiền đệ đi qua nơi đây bọn ta đã nói chuyện với nhau, cũng đã nhắc đến hiền đệ đấy.

Lúc này một con thuyền con tiến lại, một giọng nói vang lên :

- Khải bẩm Trại chủ, Tư tướng công đã tỉnh dậy rồi.

Hình Vô Cửu nói :

- Vậy thì để Tư tướng công nghỉ ngơi ở trên chiếc thuyền con! Bồn tọa sẽ đến ngay bây giờ!

Lữ Chính Anh ha hả cười lớn nói :

- Kê họ Hình kia, đừng có mà nằm mơ ngơoi cũng nên nằm xuống nghỉ ngơi đi!

Hình Vô Cửu tức giận quát lớn :

- Đồ khốn!

Rồi dùng chân khời thuyền âm nói :

- Không nên kéo dài nữa, bọn ta hãy lặn xuống sông đi.

Lữ Chính Anh quát lớn :

- Lão nhi, hãy chìm xuống ngay!

Theo tiếng hét, hai người cơ hồ đồng thời lặn sâu xuống lòng sông, để lại trên mặt nước những cuộn sóng trắng xóa.

Lúc này thanh y phụ nhân hướng về người trên chiếc thuyền con nói :

- Này hãy mau đưa Tư Đại Niên lên đây!

Người trên thuyền con cười nhạt nói :

- Tại sao ta phải nghe ngơoi chứ?

Thanh y phụ nhân gần giọng nói :

- Hãy ngoan ngoãn đưa lên đây, ta không hăm hại hấn đâu.

Người trên thuyền con nói :

- Nếu có bản lĩnh thì ngơoi hãy tự xuống đây!

Thanh y phụ nhân cười nói :

- Ngơoi cho rằng chút khoảng cách này có thể gây khó khăn cho ta ư?

Up một tiếng Lữ Chính Anh đã trôi lên mặt nước, hai tay vác Hình Vô Cửu ha hả cười lớn nói :

- Lãng Lý Bạch Điều đã trở thành con cá trạch rồi.

Bọn người của Trương Giang thủy trại tất thấy đều biến sắc, Lữ Chính Anh liền nói to :

- Tiền bối, xin đỡ lấy hấn.

Nói xong liền thuận tay ném cái thân thể cứng đờ của Hình Vô Cửu lên trên thuyền.

Thanh y phụ nhân đón lấy thân thể Hình Vô Cửu, liền lập tức cất giọng nói :

- Chính Anh, ném Tư Đại Niên lên đây luôn.

Lữ Chính Anh cất giọng hỏi :

- Tư Đại Niên ở đâu?

Thanh y phụ nhân đưa tay chỉ nói :

- Ở trên con thuyền cách ngơoi năm trượng bên phải!

Phụ nhân chưa nói hết lời, Lữ Chính Anh đã lao tới con thuyền con đó. Sự thay đổi tình hình trong nháy mắt này đối với người của Trương Giang thủy trại mà nói quả thật là quá bất ngờ, cũng quá mau khiến cho bọn chúng không kịp có phản ứng gì. Còn với những kẻ trên con thuyền con! Vừa nhìn thấy Lữ Chính Anh đang lao về phía họ thì như tỉnh giấc mộng liền quay gạt mũi thuyền, định lao thuyền về phía hạ du.

Nhưng với thân thủ của Lữ Chính Anh con thuyền con đó vừa mới khai động thì chàng đã phóng tới, túm lấy ngực của hán tử lực lưỡng trên thuyền, găm giọng quát lên :

- Bằng hữu, ngươi phải biết điều chút chút!

Hán tử đó liền vội vàng khấn cầu bi thiết :

- Lữ công tử tha mạng, tiểu tử còn có một lão mẫu bảy mươi tuổi.

Lữ Chính Anh cất lời nói :

- Ta không giết ngươi, nhưng hãy đưa chiếc thuyền con này đến con thuyền lớn cho ta!

Hán tử đó vội vàng cung kính đáp :

- Dạ, dạ...

Lúc này, bọn đầu mục và lâu la của Trương Giang thủy trại ở trên con thuyền lớn nhìn thấy Trại chủ của bọn chúng đã bị chế ngự ở trong tay của thanh y phụ nhân liền bất chấp sự an nguy của tính mạng nhất tề hét lên một tiếng vây lại.

Thanh y phụ nhân nhú mày gần giọng quát lớn :

- Chư vị mỗi người hãy đứng nguyên ở vị trí của mình, Trại chủ của các ngươi chẳng qua chỉ là bị chế ngự huyết đạo mà thôi. Ta và Lữ công tử tuyệt đối không có ý làm hại Trại chủ của các ngươi.

Chưa dứt lời, ở dưới sông đã vang lên tiếng nói của Lữ Chính Anh :

- Tiền bối đỡ lấy hắn.

Tư Đại Niên đã bị Lữ Chính Anh ném lên, thanh y phụ nhân đưa một tay ra đỡ lấy Tư Đại Niên đặt nằm trên mặt thuyền.

Một bóng người vọt lên, Lữ Chính Anh toàn thân ướt sũng đã bay lên mặt thuyền hướng đến bọn đầu mục đang vây quanh xua xua tay nói :

- Chư vị hãy lui ra sau, ta muốn nói mấy câu với Trại chủ của các ngươi.

Những người của Trương Giang thủy trại tuy trong lòng kinh ngạc, nghi hoặc bất an, nhưng trong hoàn cảnh chuột nằm trong rọ cũng đành phải nghe lời lui ra sau, một người trong số đó gần giọng nói :

- Lữ công tử, hy vọng công tử sẽ tuân thủ lời hứa không được làm tổn hại Trại chủ và Tư tướng công của bọn ta, nếu không thì bọn ta tuy biết rõ không địch nổi nhưng cũng liều một phen sống chết đây.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vị bằng hữu, xin cứ an tâm ta tuyệt sẽ không làm tổn thương dù một sợi lông của Trại chủ ngươi.

Tiếp đó liền vọt lên không trung giương chỉ giải khai huyết đạo của Hình Vô Cửu, Tư Đại Niên rồi mỉm cười nói :

- Thật vô cùng thất lễ, xin nhị vị đứng dậy.

Hình Vô Cửu ưỡn người đứng dậy, còn Tư Đại Niên bị nhấn chìm chết đi sống lại chưa điều hòa hơi thở nổi phải vật vờ một hồi mới cố gắng ngồi dậy nổi :

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Hình trại chủ, ta không đòi hỏi gì chỉ xin nhị vị tạo điều kiện cho.

Hình Vô Cửu nhú mày hỏi :

- Điều kiện gì?

Lữ Chính Anh nói :

- Đơn giản thôi, đó là mượn tạm tọa thuyền này của Trại chủ để thực hiện cuộc hành trình.

Thanh y phụ nhân vội nói :

- Không! Chỉ cần Trại chủ bãi bỏ tuyên phong tỏa bọn ta vẫn sẽ dùng con thuyền của mình.

Lữ Chính Anh liền phụ họa nói :

- Được! Hãy thực hiện như vậy đi.

Hình Vô Cửu gượng cười nói :

- Lữ công tử, vừa rồi ta đã nói lúc này ta không còn là chủ ở đây nữa.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn Tư Đại Niên hỏi :

- Tư Đại Niên, ngươi nói thế nào?

Tư Đại Niên chỉ cười nhạt không nói gì.

Thanh y phụ nhân đã nhìn thấy Tư Đại Niên đang âm thầm vận chân lực, sẵn sàng có phản ứng nên ngay lập tức cười nhạt nói :

- Tiểu tử nhà ngươi đừng làm trò quỷ đây nhé!

Dứt lời liền vọt người lên không, gương chỉ điểm hai đại huyệt của Tư Đại Niên rồi thuận tay điểm lại huyệt của Hình Vô Cửu. Tất nhiên thủ đoạn của thanh y phụ nhân không phải là sợ Hình Vô Cửu có hành động gì mà là cố ý tỏ ra cho Tư Đại Niên thấy.

Tư Đại Niên cũng cười nhạt nói :

- Thế thì bọn ta sẽ phải kéo dài sự việc ra thôi!

Lữ Chính Anh nộ quát một tiếng :

- Tư Đại Niên, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi sao!

Tư Đại Niên cười nói :

- Vậy tại sao ngươi chưa giết đi?

Lữ Chính Anh nói :

- Ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Tiếp đó hướng về thanh y phụ nhân nói :

- Tiền bối hần đã tự mình muốn chết, bọn ta hãy dẫn hần đi qua tuyến phong tỏa rồi kết thúc tính mạng của hần.

Thanh y phụ nhân gật gù đầu nói :

- Được! hãy làm như thế!

Hình Vô Cửu vội vàng hướng đến Lữ Chính Anh khẩn cầu :

- Lữ công tử, xin đợi một chút để cho ta khuyên nhủ Tư tướng công.

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Được! Vậy ngươi phải nhanh lên, bọn ta không có thời gian đợi lâu đâu.

- Dạ dạ!

Hình Vô Cửu vội vàng ứng thanh, rồi quay về phía Tư Đại Niên gượng cười nói :

- Tư tướng công, tục ngữ có nói người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đêm nay bọn ta đã vấp ngã phải nhẫn nhịn một chút để cho bọn họ đi sẽ bảo toàn được cái thân hữu dụng của bọn ta, ngày sau rồi sẽ phục thù rửa hận.

Dưới thuyền chợt vang lên tiếng nói sang sảng :

- Đúng đấy! Kẻ thức thời là tuân kiệt, kẻ không thức thời là đại ngu!

Tư Đại Niên rít giọng thét lên :

- Ai đấy?

Tiếng nói dưới thuyền vang lên :

- Một lão đầu tòi tẹ qua đường, muốn nương nhờ Lữ công tử một chút để cùng xuôi dòng.

Tư Đại Niên thở dài một tiếng nói :

- Thời thế suy bại lại bị bọn quý quý phá, được rồi. Hình trại chủ, người hãy giải quyết đi.

Hình Vô Cửu nói :

- Vậy thì ta sẽ khai phóng tuyến phong tỏa.

Tư Đại Niên mặt mũi nói :

- Ta đã nói người hãy tự giải quyết.

- Đa tạ Tư tướng công!

Hình Vô Cửu quay đầu hướng về một đầu mục đứng bên cạnh, gần giọng nói :

- Vương hương chủ, truyền lệnh xuống để cho bọn người Lữ công tử đi qua.

Hương chủ họ Vương liền cung kính nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Còn nữa ta không muốn bị quấy rối thêm, tất cả cung tiễn thủ trên tuyến phong tỏa hãy nhất loạt giải tán hết.

Hình Vô Cửu cười nói :

- Lữ công tử, thuyền bè trên tuyến phong tỏa đã giải tán hết rồi thì làm sao còn có cung tiễn thủ nữa chứ?

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Hy vọng lời người đáng tin.

Tiếp đó chàng hướng về thanh y phụ nhân nói :

- Tiền bối, hãy quay về con thuyền của chúng ta!

- Được!

Thanh y phụ nhân quét mắt nhìn Tư Đại Niên và Hình Vô Cửu nói :

- Hai người các người nghe đây, các huyết đạo bị điểm của các người trong một giờ nữa sẽ tự giải, hy vọng sau này các người sẽ không lọt vào tay ta nữa.

Nói xong, cùng Lữ Chính Anh nhảy nhẹ xuống con thuyền nhỏ mà họ đã đi lúc đầu. Lữ Chính Anh và thanh y phụ nhân thấy trên một con thuyền nhỏ bên cạnh có hai người đang ngồi song song với nhau. Hai người đó một là Vân Nhi, một trong ba người đã từng nói chuyện về Lữ Chính Anh tổ tông tam đại ngồi chung một bàn ăn ở Tiêu Tương biệt quán trong Hoàng Sơn thành.

Còn vị kia là hoàng y lão nhân đã một lần muốn thu nhận Lữ Chính Anh làm đồ đệ, tự xưng là sư phụ của Bảo chủ Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn liền ngăn người ra, hoàng y lão nhân lại nhe răng hướng về chàng cười nói :

- Tiểu tử uy phong dữ ha!

Lữ Chính Anh khiêm tốn cười nói :

- Lão gia quá khen.

Nói xong, đã đưa tay cỡi sợi dây thừng buộc con thuyền nhỏ vào con thuyền lớn.

Hoàng y lão nhân mỉm cười nói :

- Lữ Chính Anh, người biết tiểu tử này chứ?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Biết, ta biết y tên là Vân Nhi.

Tiếp đó lại sáng khoái cười nói :

- Cung hi lão gia đã thu nhận được một đồ nhi tài giỏi.

Hoàng y lão nhân vuốt râu cười nói :

- Ngươi khỏi phải ngưỡng mộ cũng không phải ganh tị, ta đây luôn luôn sẵn sàng hoan nghênh ngươi đầu nhập vào dưới trướng của ta mọi lúc mọi nơi.

Sợi dây thừng đã cởi ra xong, Lữ Chính Anh vừa điều khiển con thuyền nhỏ rời xa con thuyền lớn, vừa cười nói :

- Ta không ngưỡng mộ cũng không ganh tị càng không bao giờ hối hận, ta chỉ chúc mừng vị tiểu đệ Vân Nhi này.

Vân Nhi lại hơi ngượng ngừng cười nói :

- Lữ công tử, sao công tử không gia nhập vào dưới trướng của sư phụ tiểu đệ đây? Bản lĩnh của sư phụ tiểu đệ không tầm thường đâu.

Con thuyền nhỏ của Lữ Chính Anh đã xuôi dòng trôi đi, chàng cất giọng nói :

- Tiểu đệ, ta bây giờ vẫn còn chưa muốn bái nhận sư phụ.

Tiếp đó lại nói :

- Nhị vị chuẩn bị đi đâu thế?

Nguyên là con thuyền nhỏ của bọn họ đang bơi về phía tả ngạn.

Vân Nhi cất giọng cười nói :

- Chúng ta sẽ đi đường bộ.

Hoàng y lão nhân cất giọng cười nói :

- Tiểu tử ta không muốn dựa chút hơi gì của ngươi đâu, vượt qua tuyến phong tỏa lần này là cốt ý đưa Vân Nhi đến để cho các ngươi làm quen với nhau để tránh sau này có gặp mặt hai bên đừng...

Trong lúc hoàng y lão gia nói thì con thuyền nhỏ đã phóng như bay về phía tả ngạn, chân trời phía đông đã hiện một màu trắng bạc.

Hoàng y lão nhân và Vân Nhi đã nhanh chóng mất dần trong tầm nhìn, những con thuyền chặn ngang mặt sông cũng đang tản rời ra.

Lữ Chính Anh và thanh y phụ nhân trong những tia sáng yếu ớt ban mai xuôi dòng xuống hạ lưu.

Thanh y phụ nhân thở nhẹ nói :

- Trong võ lâm quả là nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Tiền bối, tại sao có sự cảm thán như vậy?

Thanh y phụ nhân nói :

- Hoàng y lão nhân đó, nếu ta nhìn không lầm thì thành tựu võ học đã đạt đến hóa cảnh cao thâm không thể tưởng được.

Lữ Chính Anh không khỏi ngơ ngác :

- Kỳ quái thật? Lẽ nào tiền bối không quen lão?

Thanh y phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ta quen lão?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Lão không phải là sư phụ của Thuận Vu Khôn sao?

Thanh y phụ nhân ngơ ngác nói :

- Không đúng! Tuy vẻ ngoài của lão so với sư phụ của Thuận Vu Khôn bảy phần giống nhau nhưng ta dám chắc lão không phải là sư phụ của Thuận Vu Khôn.

Lữ Chính Anh nói :

- Có lẽ lão sử dụng dị dung thuật?

Thanh y phụ nhân rất tự tin nói :

- Dị dung thuật không thể nào qua mắt được ta.

Vừa dứt lời liền lập tức hỏi tiếp :

- Nghe lời lão nói vừa rồi, dường như có ý muốn thu nhận ngươi làm đồ đệ?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Đúng vậy, đã nói với văn bối mấy lần rồi.

Thanh y phụ nhân nói :

- Cơ hội tốt như vậy, sao ngươi không đáp ứng?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Vì lão tự xưng là sư phụ của Thuận Vu Khôn nên văn bối từ chối.

Thanh y phụ nhân nói :

- Ta dám tuyệt đối khẳng định rằng hoàng y lão nhân không phải là sư phụ của Thuận Vu Khôn!

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Tiền bối căn cứ vào đâu mà dám khẳng định như vậy?

Thanh y phụ nhân nói :

- Sư phụ của Thuận Vu Khôn là một con quỷ háo sắc, nhìn thấy nữ nhân có chút sắc thì đều không tha. Ta lúc này tuy mang mạng che nhưng ta tin rằng hình dạng cũng không đến nỗi quá khó nhìn, nếu hoàng y lão nhân là sư phụ của Thuận Vu Khôn hừ, lão chắc chắn sẽ không bỏ đi mà không hỏi ta một tiếng nào!

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Sự phân tích như thế của tiền bối rất có lý, nhưng nếu lão không phải là sư phụ của Thuận Vu Khôn thì tại sao lại dám mạo xưng?

Thanh y phụ nhân ồ lên một tiếng nói :

- Chuyện này quả thật khó hiểu.

Vừa dứt lời, lại nhú mày nói :

- Chính Anh, sau này nếu có gặp lại lão hy vọng ngươi đừng bỏ lỡ cơ hội đấy.

- Được.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Thế nhưng ta cũng phải hỏi lão trước tóm lại lão là ai, ta không thể bái một người không rõ lai lịch làm sư phụ được!

Thanh y phụ nhân thở dài một tiếng không nói gì.

Lữ Chính Anh tỏ ra tinh ý nói :

- Tiền bối, Thuận Vu Khôn tại sao muốn giết toàn gia văn bối, văn bối nghĩ tiền bối nhất định phải biết?

Thanh y phụ nhân thở nhẹ một tiếng nói :

- Chính Anh, bọn ta không thể đi tiếp thủy lộ được.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Vừa rồi là một con chim câu đưa tin ư?

Thanh y phụ nhân gật gù đầu nói :

- Phải, nếu lại đụng sự ngăn trở nữa cho dù ta có tiết lộ thân thế của ta thì e rằng cũng không bảo vệ được cho người đâu!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Vậy thì ý của tiên bối là...?

Thanh y phụ nhân nói một cách cương quyết :

- Trước khi trời sáng tỏ phải nhanh chóng rời thuyền lên bờ.

- Được...!

Lữ Chính Anh liền tận sức quạt mạnh hai mái chèo, con thuyền nhỏ lao vút về phía tả ngạn.

* * * * *

Nơi đến là một thôn nhỏ tiếp giới giữa Hoành Sơn và Tương Đàm, thôn nhỏ này vẫn còn thuộc huyện Tương Đàm. Nơi phân giới của hai huyện là một đạo lộ kỳ hiểm, đoạn đạo lộ này như là từ một vách núi khai thông ra rộng chỉ đủ cho hai người cưỡi ngựa đi song song dài hơn nửa dặm, bên trái là vách núi bên phải là Tương Giang, cứ nhìn dòng sông cuộn cuộn mấy mươi trượng bên dưới kẻ nhất gan có thể sợ hãi phát run người lên!

Bây giờ trên đoạn đạo lộ kỳ hiểm này có hơn mười hán tử tay cầm đơn đao đang lớn tiếng cười nói làm như bên cạnh không có ai để ý vậy.

Những người này không phải là người thu thuế của quan phủ, cũng không phải là cường đạo chặn đường nhưng thật sự bọn họ lại đang kiểm tra các hành lý đi qua, chỉ là đối tượng bọn họ kiểm tra là những người từ Hoành Sơn đi lên phía bắc, còn những người đi xuống phía nam thì lại không hỏi gì. Hành động kiểm tra không phải là sự quấy nhiễu, cũng không phải là cướp tài vật nhưng tuyệt đối không sơ sài, phạm là người lên phía bắc ai cũng phải trải qua kiểm tra mới có thể thả cho đi.

Hơn nữa, gặp các nữ khách trẻ trung hơi có nhan sắc khó tránh khỏi bị sờ soạng xúc phạm thân thể, vì vậy phần lớn các thương lữ đều rất căm hận nhưng chỉ dám để trong bụng chứ không dám nói ra.

Lúc màn đêm dần dần buông xuống một đoàn vệ sĩ áp tải hơn mười lăm người cưỡi ngựa cũng đang tiến đến hiểm đạo này.

Đoàn vệ sĩ áp tải này lại không hộ tống một xe nào cả.

Từ lá cờ có thể nhìn thấy đây là của một tiêu cục phồn thịnh nhất của Nam Thất Tinh Vô Dương tiêu cục.

Nhưng đoàn người của tiêu cục rất nổi tiếng này không ngoại lệ cũng bị chặn lại, khi bọn họ tiến đến thì một người tướng dạng như một đầu mục của trạm kiểm soát tạm thời gần giọng quát :

- Tất cả xuống ngựa chịu sự kiểm tra!

* * * * *

Viên vệ sĩ áp tải cầm cờ đi đầu trong đoàn người của Vô Dương tiêu cục hơi ngẩn người, rồi mỉm cười nói :

- Bằng hữu, tại hạ là người của Vô Dương tiêu cục.

Đầu mục đó cười nhạt nói :

- Ta đã nhìn thấy tiêu ký của các người.

Vệ sĩ cầm cờ nhíu mày hỏi :

- Xin hỏi bằng hữu thuộc về phe nào?

Đầu mục hai tay chấp sau lưng ngẩng mặt ngạo nghễ nói :

- Vô Địch bảo.

Vệ sĩ cầm cờ nói :

- Vô Dương tiêu cực và Vô Địch bảo xưa nay chung sống hòa bình không có xích mích, hơn nữa có thể nói là giao tình rất tốt!

Đầu mục vẫn ngẩng mặt nói :

- Chuyện này ta cũng đã biết.

Lúc này, mười bốn kỵ sĩ phía sau đều đã dừng lại, đều đã xuống ngựa, một vị thân thể cao lớn dường như là đầu não của tốp này đứng ở phía trước gần giọng hỏi :

- Chuyện gì?

Vệ sĩ cầm cờ cung kính nói :

- Hồi bẩm Tổng tiêu đầu, bằng hữu Vô Địch bảo chặn đường đòi kiểm tra.

Đầu mục của Vô Địch bảo nhìn thấy trong hàng ngũ của đối phương có Tổng tiêu đầu, lúc này mới bớt ngạo nghễ hướng về vị Tổng tiêu đầu đang nhìn dò xét mình, hơi gật đầu nói :

- Xin chào Châu đại hiệp!

Vị Tổng tiêu đầu đó bữu môi nói :

- Được! Được!

Tiếp đó ánh mắt như phóng điện, gần giọng nói :

- Rất tiếc, Châu Tử Chân lại không biết người!

Hóa ra vị Tổng tiêu đầu này chính là Thiết Bút Thần Phán Châu Tử Chân rất nổi tiếng ở Nam Thất Tinh.

Danh vọng của Thiết Bút Thần Phán so với Tiêu Dương kiếm khách Lữ Duy Bính phụ thân của Lữ Chính Anh thì nổi danh hơn nhiều, thế nhưng người này ra nhận nhiệm vụ Tổng tiêu đầu của Vô Dương tiêu cực thì e rằng chỉ là chuyện của mấy ngày gần đây.

Với thân phận và địa vị của người này đối với một tiểu đầu mục của Vô Địch bảo thì quả nhiên y coi không ra gì là đúng. Nhưng đầu mục đó vẫn thân nhiên cười nói :

- Tại hạ và bọn tiểu đầu mục của Vô Địch bảo với một quý nhân như Châu đại hiệp tất nhiên là không quen biết.

Châu Tử Chân lạnh lùng hỏi :

- Người còn muốn kiểm tra chứ?

Đầu mục đó mỉm cười nói :

- Đương nhiên!

Không đợi đối phương mở lời, y nhếch miệng nói tiếp :

- Xin Châu đại hiệp đừng nổi giận, thân phận của tại hạ tuy không đủ cân lượng nhưng tất nhiên người khác có đủ cân lượng...

Chợt có một tiếng nói sang sảng cắt lời quát lớn :

- Câm mồm đi!

Dứt tiếng liền có bóng người vọt tới, một người trẻ tuổi lực lưỡng mặc đồ xanh toàn thân xuất hiện, đưa tay chỉ vào Châu Tử Chân gần giọng quát lớn :

- Châu Tử Chân, người đừng tự cao tự đại. Vô Địch bảo bọn ta đều là hạng tam cấp cao nhân, huống hồ còn có một vị Hương chủ...

Châu Tử Chân cười nhạt cắt lời hỏi :

- Người là ai?

Đầu mục ban đầu giành lời nói :

- Nói cho Châu đại hiệp hay, đây là thủ đệ của Bảo chủ bọn ta, Kim tướng công Kim Thạch Minh.

Châu Tử Chân cười nói :

- Một cái tên thật kêu chỉ là không biết công phu có xứng hay không?

Kim Thạch Minh cười nhạt nói :

- Không đề cho người thất vọng là được rồi!

Tiếp đó hướng về đầu mục nói :

- Giang hương chủ, người phía sau đang dồn ứ lại càng lúc càng nhiều, bọn ta không thể gây trở ngại hành trình của các hành lữ, bây giờ hãy bắt đầu kiểm tra đi nếu kẻ nào cả gan phản đối thì giết ngay!

Châu Tử Chân điềm nhiên cười nói :

- Khẩu khí lớn lắm, thật không hổ là người của Vô Định bảo.

Kim Thạch Minh rít giọng quát lớn :

- Giang hương chủ, người còn đợi gì nữa?

Giang hương chủ run người nói :

- Dạ! thuộc hạ xin tuân mệnh...

Châu Tử Chân cười nhạt nói :

- Vậy hãy kiểm tra ta trước tiên!

Kim Thạch Minh gằn giọng cười nói :

- Châu đại hiệp, Vô Định bảo và Vô Dương tiêu cục xưa nay không hề có xích mích, đêm nay bốn bảo vì phải truy lùng một phạm nhân quan trọng mới tạm thời lập trạm kiểm tra ở đây, ta không muốn Châu đại hiệp vừa mới nhậm chức đã ngay lập tức gây ra sự xung đột.

Châu Tử Chân ồ lên một tiếng nói :

- Điều này nói hay đấy!

Kim Thạch Minh biến sắc nói :

- Các hạ dường như vẫn có ý muốn gây hấn?

Châu Tử Chân cười cười nói :

- Người nói đúng, nơi đây cách Vô Dương tiêu cục không xa, bọn ta không cho phép ai giữ thói côn đồ ra ở đây cả.

Kim Thạch Minh tức giận xanh xám cả mặt, một lúc sau mới nén nổi hỏa trong lòng cười nhạt một tiếng nói :

- Lời này do người nói đấy chứ?

Châu Tử Chân ngạo nghễ gạt đầu nói :

- Đúng vậy!

Kim Thạch Minh bật cười ha hả nói :

- Thế mà Vô Dương tiêu cục lại dùng kẻ thất phu cuồng vọng này làm Tổng tiêu đầu, xem ra Cổ Đại Xuyên muốn tự đập chiêu bài của mình đây.

Châu Tử Chân lạnh lùng nói :

- Chuyện không biết tốt nhất là đừng tỏ ra thông minh?

Kim Thạch Minh ngơ ngác :

- Ta nói sai ư?

Châu Tử Chân nói :

- Vô Dương tiêu cục không những Tổng tiêu đầu đổi cho ta, Cục chủ cũng đã đổi người rồi, người vẫn cho rằng Cổ Đại Xuyên còn đang tại chức há không phải là kiến thức nông cạn lắm ra thông minh hay sao!

Kim Thạch Minh nhíu mày hỏi :

- Vậy bây giờ Cục chủ của quý cục là ai?

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng.

Kim Thạch Minh ngờ ngác nói :

- Lạt Thủ Tiên Nương ư?

Châu Tử Chân cười nói :

- Này người trẻ tuổi, đừng ăn nói lời thôi nũa, ta không đếm xỉa gì đến những lời ăn nói hồ đồ vừa rồi của ngươi, để tránh làm tổn hại hòa khí đôi bên ta khuyên ngươi phải biết điều một chút, hãy tự giải tán đi!

Kim Thạch Minh ha hả cười lớn nói :

- Thật đúng là hồ già không phát uy thì bị người ta xem như một con mèo bệnh.

Tiếp đó lại cười nhạt nói :

- Châu đại tiêu đầu, các hạ cho rằng đưa ra chiêu bài thì có thể hù dọa được người khác sao?

Châu Tử Chân hừ một tiếng nói :

- Ta không có thời giờ phí lời với ngươi?

Kim Thạch Minh gằn giọng nói :

- Châu đại tiêu đầu ta phải cảnh cáo ngươi một lần nữa, hãy ngoan ngoãn chịu sự kiểm tra...

Châu Tử Chân liền quay đầu gằn giọng quát lớn :

- Lên ngựa, chuẩn bị xông trận.

- Dạ!

Trong tiếng dạ ran đồng thanh của mười bốn vệ sĩ áp tải phía sau thì cũng đồng thời vang lên tiếng hét giận dữ của Kim Thạch Minh :

- Giang hương chủ, hãy trị lão thất phu này cho ta!

- Tuân mệnh!

Giang hương chủ vừa dứt lời liền thuận tay vung đơn đao lên nhắm thẳng tới trước ngực của Châu Tử Chân, chiêu thức nhanh chóng huyền ảo, đó chính là Phục Quý Đao Pháp của Vô Định bảo.

Châu Tử Chân cười lớn nói :

- Đao pháp hay lắm! Tiểu tử nhà ngươi tâm tư thủ đoạn hiểm ác, vừa xuất thủ đã muốn hại mạng người khác, lão phu không thể tha mạng cho ngươi được!

Trong lúc nói, hai người đã nhanh chóng giao hoán ba chiêu. Châu Tử Chân không hổ là nhân vật xưng danh của Nam Thất Tinh, tuy dùng tay không đối phó với đơn đao của Giang hương chủ nhưng vẫn tỏ ra ung dung, hơn nữa còn ép Giang hương chủ lui dần về phía vách vực.

Kim Thạch Minh đã nhìn thấy ra tình huống không xong, vội hét lớn :

- Giang hương chủ hãy cẩn thận!

Châu Tử Chân cất giọng cười nói :

- Không kịp rồi?

Tiếp đó nộ quát một tiếng :

- Hãy nhảy xuống!

Chát một tiếng, một chưởng đã đánh trúng vai trái của Giang hương chủ, thân hình của Giang hương chủ bật lên khỏi đất, một tiếng thét thảm thiết vang lên, rớt xuống dòng Tương Giang mấy mươi trượng bên dưới.

Tình huống này khiến cho Kim Thạch Minh tức giận vô cùng, quát lớn lên một tiếng :

- Lão tặc! Mau nạp mạng!

Kim Thạch Minh sử dụng trường kiếm trong con phần nộ điên cuồng tuyệt chiêu liên tiếp xuất ra, khiến cho Châu Tử Chân không khỏi thoái lui hơn năm bước!

Kim Thạch Minh trong lòng thầm vui sướng, cười nhạt một tiếng nói :

- Thất phu, hóa ra ngươi cũng chẳng qua như thế mà thôi!

Nhưng y vừa dứt lời liền chợt cảm thấy vô cùng hối hận vì đã thốt ra quá sớm những lời như vậy.

Nguyên là Châu Tử Chân sau khi bị bức lùi năm bước đã lập tức thay đổi, chưởng pháp của y không những kỳ ảo vô song, hơn nữa thế trầm kinh mãnh liệt tiếp tấn công ba chưởng giành lại vị trí ban đầu, liền cười nhạt nói :

- Tiểu lão đệ, mùi vị chưởng pháp của lão phu như thế nào hả?

Xem tình hình này thân thủ của Châu Tử Chân rõ ràng cao hơn Kim Thạch Minh không chỉ một hai bậc, nhưng sau khi y đã ép đối phương quay lại về vị trí ban đầu thì lại không tiếp tục tạo áp lực nữa chỉ duy trì thế bình đẳng giữa hai phe, dường như là không muốn khiến cho đối phương phải rơi vào thế khó khăn.

Kim Thạch Minh không phải là người ngu, đối phương hạ thủ lưu tình trong lòng y tất nhiên đã hiểu rõ nhưng y vẫn hỏi ngược lại :

- Ngươi ở đâu học trộm chưởng pháp của bốn bảo vậy?

Châu Tử Chân ha hả cười lớn nói :

- Thật là tức cười võ học của thiên hạ vạn lưu đồng nguyên, ngươi dựa vào đâu mà đoán chắc ta học trộm chưởng pháp của ngươi?

Không đợi đối phương mở lời, lại trầm giọng nói :

- Kim Thạch Minh, kết quả trận đấu của chúng ta như thế nào ngươi và ta đều hiểu rõ, theo ta thấy ngươi tốt hơn nên tiếp nhận sự khuyên cáo của ta, hãy triệt thoái quay về có việc gì hãy để cho cấp trên hai bên giải quyết, không biết tôn ý thế như thế nào?

Kim Thạch Minh hơi trầm tư nói :

- Các hạ có thể trả lời trước cho ta một câu hay không?

Châu Tử Chân hỏi :

- Chuyện chi?

Kim Thạch Minh nói :

- Lữ Chính Anh có phải là ở trong hàng ngũ của các hạ?

Châu Tử Chân hỏi tiếp :

- Người ngươi hỏi có phải là hậu sinh của Lữ Duy Bính đại hiệp phải không?

Kim Thạch Minh gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Vậy thì ta có thể nói rõ cho ngươi hay, Lữ công tử không phải ở trong hàng ngũ của ta, hơn nữa ta cũng đang tìm Lữ công tử.

Kim Thạch Minh đánh một hư chiêu rồi tung người vọt ra ngoài vòng chiến, nhú mào hỏi :

- ## hạ tìm y làm gì?

Châu Tử Chân nói :

- Đương nhiên là để bảo hộ sự an toàn của y.

Kim Thạch Minh nhíu mày hỏi :

- Tại sao ngươi lại xen vào chuyện người khác chứ?

Châu Tử Chân cười nói :

- Công hay tư ta đều cần phải quan tâm, nói về phương diện công ta phụng mệnh Cục chủ...

Kim Thạch Minh cất lời hỏi :

- Còn tư thì thế nào?

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Về phương diện tư, lão phu cùng Lữ Duy Bính đại hiệp tuy xưa nay vốn không quen biết nhưng về mặt đạo nghĩa thì trong lòng hâm mộ đã lâu, bây giờ hậu sinh của Lữ đại hiệp sinh mạng gặp nguy hiểm ta nếu không biết thì thôi, nhưng đã biết thì về mặt đạo nghĩa không thể làm lơ...

Kim Thạch Minh cất lời hỏi :

- Nói như vậy các hạ đến đây là để chống đỡ cho y?

Châu Tử Chân nói :

- Ngươi muốn nói như vậy ta cũng không phủ nhận.

Kim Thạch Minh lạnh lùng nói :

- Các hạ đã suy nghĩ kỹ đến hậu quả khi đối đầu với Vô Định bảo hay chưa?

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Ta không những đã suy nghĩ đến, hơn nữa còn muốn gọi lời cho Thuận Vu bảo chủ nội cảnh vùng Hồ Nam là thuộc về phạm vi thế lực của Võ Dương tiêu cục, tuyệt đối không thể cho bất cứ ai giờ thôi còn đồ lưu manh ở đây.

Kim Thạch Minh cười nhạt một tiếng nói :

- Được! Ta sẽ nhấn lời của các hạ, bọn ta sẽ chờ đợi để xem kết quả hành động của các hạ!

Nói xong, y quay đầu thét lớn :

- Đi thôi!

Như một luồng gió, những hán tử như hung thần ác sát đó trong nháy mắt đã biến mất hút.

- Lúc đó những lữ khách đi về phía bắc bị ngăn trở ít nhất đã có bảy tám mươi người, những người này vốn đang muốn đến một thị trấn ở huyện Tương Đàm để nghỉ ngơi, sau khi đi qua đoạn hiểm lộ này không quá một dặm lộ trình ở đó là một thị trấn rất náo nhiệt.

Sau khi người của Vô Định bảo đã giải tán đi hết, tốp người này đã bị chậm trễ không ít thời gian, hơn nữa còn có những lữ khách bị dồn ở phía sau vội vàng tiếp tục cuộc hành trình của bọn họ.

Tổng tiêu đầu của Võ Dương tiêu cục Châu Tử Chân đột nhiên cất giọng hỏi :

- Xin hỏi Lữ Chính Anh công tử có lẫn ở trong đám lữ khách đây không ạ?

Lời hỏi của y không có hồi ứng.

Khoảnh khắc sau Châu Tử Chân lại cất giọng nói :

- Cục chủ của bọn ta và Lộ cô nương có lời nhắn với Lữ công tử, nếu Lữ công tử có lẫn ở trong đám lữ khách thì xin ra mặt trả lời.

Lần này y cũng không nhận được sự hồi ứng nào. Đám lữ khách đó đã mất hút dần vào trong bóng đêm dày đặc.

Châu Tử Chân trầm tư xua xua tay với đám thù hạ của y :

- Bọn ta cũng đi tới tiểu trấn phía trước.

Lữ Chính Anh đã đi đâu rồi chứ?

- Thật ra, chàng đã cùng với thanh y phụ nhân giả như là mẫu tử lẫn vào trong đám lữ khách đó.

Đến khi đã vượt qua đoạn hiểm lộ, Lữ Chính Anh mới dùng chân khí truyền âm hỏi :

- Tiền bối vừa rồi tại sao tiền bối không để cho vãn bối nói chuyện với Châu tổng tiêu đầu?

Thanh y phụ nhân truyền âm thờ dài nói :

- Hải tử, ngươi còn ngây thơ quá!

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói :

- Ý của tiền bối phải hiểu thế nào?

Thanh y phụ nhân nói :

- Bọn ta dùng chân khí truyền âm nói chuyện như thế này, thật không tiện chút nào đợi lát sau hẳn nói.

Đi hơn một dặm đã đến tiểu trấn. Tiểu trấn này tên gọi là Lư gia tập, tiểu trấn nhỏ nhưng cũng có đến bảy tám lữ quán.

Vì vậy những lữ khách này đều có đủ chỗ nghỉ nhưng Lữ Chính Anh và thanh y phụ nhân lại không vào lữ quán, dưới sự hướng dẫn của thanh y phụ nhân hai người đi vào một con hẻm nhỏ tối tăm.

Trong con hẻm tối tăm duỗi tay ra thì sẽ khó nhìn thấy rõ năm đầu ngón tay, nhưng Lữ Chính Anh bây giờ bất luận là kinh lực hay thị lực đều đã vượt hơn người, chỉ tập trung thần lực một chút chàng đã nhìn thấy ra ngay phòng ốc của hai bên con hẻm đều là những chỗ ở khá cao cấp.

Khi hai người bọn họ đang nhẹ nhàng tiến vào trong hẻm nhỏ, ngoại trừ những tiếng chó sủa vang lên từ những phòng ốc hai bên hẻm thì hoàn toàn không thấy những bóng người nào cả.

Thanh y phụ nhân đến trước một ngôi nhà cửa sơn đỏ dừng lại đưa tay lắc nhẹ cái vòng sắt ở trên cửa ba lần, khoảnh khắc sau bên trong vang lên một tiếng nói sang sảng :

- Ai đấy?

Thanh y phụ nhân thấp giọng nói :

- Lão Vương, ta đây.

Giọng nói sang sảng vang lên :

- A! Ngân Cô phải không?

Giọng nói tràn đầy sự kinh ngạc và hoan hỉ.

Thanh y phụ nhân vội vàng thấp giọng nói :

- Lão Vương, nói nhỏ một chút, mau mở cửa đi.

- Dạ, dạ...

Két một tiếng cánh cửa đồ bật mở, một khôi y lão nhân râu tóc bạc trắng xuất hiện tay phải cầm một bầu thuốc, tay trái xách một cái đèn lồng trên khuôn mặt chong chất đầy nếp nhăn nở rộng một nụ cười, thấp giọng nói :

- Ngân Cô mau vào đi!

Thanh y phụ nhân và Lữ Chính Anh nhẹ nhàng lách người vào trong cửa, thanh y phụ nhân thuận tay đóng cửa rồi cài then lại, khôi y lão nhân ồ lên một tiếng :

- Ngân Cô sao lại ăn mặc như vậy, còn vị tiểu ca này là ai đây?

Thanh y phụ nhân nói nhỏ :

- Vào bên trong, ta sẽ nói cho biết.

Khôi y lão nhân thở dài một tiếng thật sâu không nói gì. Đây là một căn nhà lâu sâu hút tuy niên đại đã rất lâu nhưng mọi thứ đều hoàn chỉnh nguyên vẹn không hư tổn, trang trí khá hào nhoáng được dọn dẹp rất sạch sẽ không một vết tổn hại nhưng ngoại trừ ba người ra thì vắng lặng không một tiếng động nào khác.

Lữ Chính Anh vừa đi vừa nghĩ thầm: “Lẽ nào một chỗ ở lớn như thế này chỉ có một lão nhân thôi sao...”.

Khi bọn họ đi qua cái sân vườn thứ hai, khôi y lão nhân nhìn không được buột miệng hỏi :

- Ngân Cô trú ở gian phòng ngày xưa chứ?

Thanh y phụ nhân lắc lắc đầu nói :

- Không! Tạm thời trú ở gian phòng dưới đất.

Lúc này Lữ Chính Anh đã đại thể hiểu rõ nơi đây chín phần mười là nhà thân mẫu của thanh y phụ nhân này.

Khôi y lão nhân nghe thanh y phụ nhân nói vậy không khỏi ngạc nhiên, mở to đôi mắt đã mờ do tuổi già hỏi :

- Tại sao vậy? A ta hiểu ra rồi, nhìn Ngân Cô ăn mặc như vậy, thái độ như vậy tất có chuyện gì rắc rối phải không?

Thanh y phụ nhân gượng cười nói :

- Lão Vương đừng đoán mò nữa hãy mau dẫn đường đi.

Khôi y lão nhân cũng gượng cười nói :

- Ngân Cô, căn nhà này mỗi gian phòng ta đều hàng ngày quét dọn sạch sẽ cũng vẫn giữ lại dáng vẻ ngày xưa, riêng chỉ có gian phòng dưới đất ta không quét dọn, bao năm chưa từng quét dọn làm sao vào ở được?

Thanh y phụ nhân nhú mày nói :

- Vậy thì bọn ta sẽ ngồi một lát ở tiểu sảnh đây, còn người hãy mau đi quét dọn. Sau đó làm món gì đó cho bọn ta ăn.

Khôi y lão nhân liên tục gật đầu nói :

- Được, lão nô sẽ đi làm ngay lập tức.

Tiếp đó lại đi đầu dẫn đường nói :

- Hãy theo ta.

Rồi vừa đi vừa nói :

- Ngân Cô, một năm một lần cũng không quay lại, lão nô là người sắp xuống đất nằm rồi, vạn nhất có chuyện gì căn nhà này cũng phải sớm lo liệu sắp xếp...

Thanh y phụ nhân cất lời cười nói :

- Căn nhà này đã có chủ nhân mới rồi!

Khôi y lão nhân vừa đẩy cánh cửa của tiểu sảnh vừa ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy?

Thanh y phụ nhân đưa tay chỉ Lữ Chính Anh nói :

- Chính là công tử này đây.

Câu nói này không những khiến cho khôi y lão nhân ngạc nhiên, mà Lữ Chính Anh cũng phải ngạc nhiên cả người ra.

Thanh y phụ nhân kéo Lữ Chính Anh đi vào tiểu sảnh cười cười nói :

- Hãy ngồi xuống đi, có gì rồi hãy nói, bọn ta có thể nói chuyện suốt cả đêm nay.

Khôi y lão nhân nhú mày nhìn Lữ Chính Anh, sau khi ngắm nhìn kỹ lưỡng một hồi mới ồ lên một tiếng nói :

- Lữ Chính Anh? Nhất định là thiếu gia của Ngọc cô nương.

Thanh y phụ nhân gật đầu nói :

- Đúng, lão Vương nguoi hãy đi làm việc đi có gì lát nữa chúng ta sẽ nói. Hãy nhớ vạn nhất có ai đến tra vấn thì nhất thiết đừng nói ta đã trở lại.

Khôi y lão nhân vừa như hiểu vừa như không hiểu gật gật đầu nói :

- Lão nô biết.

Khôi y lão nhân châm lửa ngọn đèn ở đầu bàn rồi quay người bỏ đi.

Thanh y phụ nhân đóng chặt các cánh cửa lại rồi kéo màn cửa sổ để tránh ánh sáng đèn không lọt ra ngoài, sau đó ngồi trở lại vị trí cũ buông nhẹ một tiếng thở dài.

Đôi mắt bao phủ một màu đau thương, sau khi đưa mắt chậm rãi quét nhìn bốn phía rồi dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Lữ Chính Anh cười buồn nói :

- Hải tử, ta nghĩ bây giờ nguoi phải có sự liên tưởng gì chứ?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Đúng, nếu sự liên tưởng của vãn bối không sai, nơi đây có phải là nhà mẫu thân của tiền bối?

Thanh y phụ nhân ừm một tiếng nói :

- Không sai.

Phụ nhân trả lời tựa hồ như cho qua nhưng đôi mắt đã long lanh ngấn lệ.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Tiền bối với tiền từ dường như có chút quan hệ thân thích?

Thanh y phụ nhân gượng cười nói :

- Há chỉ có chút quan hệ thân thuộc, sự thật ta cùng mẫu thân của nguoi còn là tỷ muội đồng mẫu dị phụ!

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Điều này thật là kỳ quái?

Thanh y phụ nhân ngạc nhiên hỏi :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Lữ Chính Anh nói :

- Tiền từ lúc còn sống tại sao không bao giờ nhắc đến ai cả?

Thanh y phụ nhân thờ dãi nói :

- Chuyện này nói ra thì rất dài.

Lữ Chính Anh thở nhẹ không nói gì.

Thanh y phụ nhân lơ đãng nhìn chăm chú vào ánh lửa đèn lung linh ở đầu bàn, buồn bã thấp giọng nói :

- Bây giờ ta tự giới thiệu ta một chút ta họ Thủy tên Ngân Cô nguoi đã biết tiểu trấn nhỏ này tên gọi là Lưu gia tập, theo tên gọi thì thấy cư dân nơi đây chín phần mười là họ Lưu, ước chừng bốn mươi năm trước đây Thủy gia của bọn ta là vương tộc trong thiểu số người ngoại tính ở Lưu gia tập này.

Lữ Chính Anh không nhin được nói :

- Nhưng tại sao bây giờ lại chỉ còn có một vị lão nhân gia này?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói :

- Đây có lẽ là cái lễ thịnh cực tất suy đấy! Nghĩ đến những năm đó, chỉ cần nhắc đến Tương Đàm Thủy gia không những nội trong tỉnh này mọi người

đều biết mà trong võ lâm đồng đạo của Nam Thất Tinh cũng có địa vị rất cao.

Lữ Chính Anh không khỏi a lên một tiếng, muốn hỏi nhưng lại thôi.

Thủy Ngân Cô man mác thở dài nói :

- Hải tử, có lẽ ngươi còn chưa nghe nói đến, Võ Dương tiêu cực bây giờ do Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng nhận lãnh chính là cơ nghiệp của Thủy gia ta.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Sau này sao lại thịnh cực tất suy?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói :

- Tình hình tường tận cũng chưa hoàn toàn làm rõ, cho đến trước đây không lâu sau khi toàn bộ Lữ gia của ngươi ngộ nạn ta mới từ miệng của Thuần Vu Khôn biết được toàn bộ tình hình đã qua.

Phụ nhân Thủy Ngân Cô dùng lời, trầm tư nói tiếp :

- Khi phụ thân ta mất đi ta còn chưa đủ hai tuổi vì vậy mọi chuyện liên quan đến quá khứ đều nghe thấy từ miệng của lão Vương cả.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Có phải lão quân gia vừa rồi không.

- Phải.

Thủy Ngân Cô gật đầu nói :

- Theo lão Vương nói, người trong nhà ta vốn rất ít ỏi, phụ thân ta tuy có ba vị phụ nhân nhưng lại chỉ có ta là nữ nhi độc sinh duy nhất, mẫu thân ta cũng là ngoại tổ mẫu của ngươi là vị phụ nhân nhỏ tuổi nhất, khi phụ thân ta mất đi mẫu thân ta cũng không quá hai mươi tuổi.

Lữ Chính Anh nói :

- Theo thời gian mà suy đoán, ngoại tổ mẫu của vân bối vẫn còn sống?

Thủy Ngân Cô nói :

- Nhưng sự thật ngoại tổ mẫu sau khi sinh hạ mẫu thân ngươi thì mất đi, giống như phụ thân của ta bị bệnh ho mà chết.

- Bệnh ho à?

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Một võ lâm cao thủ sao lại mắc bệnh ho được?

Thủy Ngân Cô gượng cười đáp :

- Phải, lúc đó cũng có người hoài nghi như vậy nhưng không ai tìm hiểu kỹ cả, sự thật ra phụ thân ta và tam vị phụ nhân đều trước sau mắc bệnh ho mà chết, có người nói loại bệnh này lây lan vì vậy từ đó đến nay xem như là một cách giải thích hợp lý.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Văn bối phải gọi tiên bối là di mẫu mới đúng, theo di mẫu nói như vậy thì bệnh ho của bọn họ là do trúng âm mưu của người khác?

Thủy Ngân Cô gật gù đầu nói :

- Phải, nhưng chuyện này hãy đợi sau hẵng nói, bây giờ hãy nói đến năm đó.

Lữ Chính Anh gật gù đầu nói :

- Lúc đó, ngoại tổ mẫu của tiểu diệt sao lại cãi giá?

Thủy Ngân Cô nói :

- Đó là do di mệnh của phụ thân ta, tại vì lúc đó ngoại tổ mẫu thật còn quá trẻ đồng thời đối tượng cãi giá là ngoại tổ phụ của ngươi vốn đã thân thích với nhau từ lúc còn nhỏ với mẫu thân ta. Nhưng phụ thân ta đã chia lìa bọn họ vì thế sau khi phụ thân ta mất đi hai người liền tìm đến với nhau.

Lữ Chính Anh nghe xong gượng cười không nói gì.

Thủy Ngân Cô buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Nhưng khi mẫu thân của ngươi được sinh ra không lâu, đôi phu phụ chấp nôi này cũng kế tiếp nhau chết đi..

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Cũng bệnh ho à?

Thủy Ngân Cô nói :

- Ngoại tổ mẫu ngươi chết vì bệnh ho nhưng ngoại tổ phụ của ngươi lại chết vì một chuyện bất ngờ ở tiêu cực, tại vì người cũng là một vệ sĩ áp tải của tiêu cực.

Thủy Ngân Cô dùng lời thở dài rồi nói tiếp :

- Ngoại tổ phụ của ngươi là người họ Sài, sau khi phu phụ bọn họ mất đi mẫu thân của ngươi lại quay về Thủy gia. Thủy gia thuê vú nuôi cùng ta nuôi dưỡng mẫu thân của ngươi cho đến bảy, tám tuổi Sài gia bọn họ mới cử người đến lãnh lại, điều này cũng chính là lý do vì sao vừa rồi lão Vương lại có thể buột miệng cho ngươi là thiếu gia của Ngọc cô nương, tại vì bộ mặt hiện nay của ngươi bảy phần mười giống với thời ấu niên của mẫu thân ngươi.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Tại sao mẫu thân ta xưa nay không bao giờ nhắc đến chuyện quá khứ cả?

Thủy Ngân Cô nói :

- Điều này có hai khả năng, khả năng thứ nhất là đối với chuyện thời thơ ấu vốn không thể nhớ hết được, khả năng sau là vì ngoại tổ mẫu ngươi là phu nhân tái giá cảm thấy không có vinh hạnh gì nên không muốn nhắc đến.

Lữ Chính Anh thở dài rồi hỏi :

- Mẫu thân ta từ lúc bị Sài gia bọn họ dẫn đi, giữa tỷ muội hai người mất đi sự liên lạc hay sao?

Thủy Ngân Cô gật đầu nói :

- Phải, chỉ sau khi xảy ra diệt môn thảm án của Lữ gia các ngươi ta vô tình từ miệng của Thuần Vu Khôn mà nghe thấy cái tên Sài Ngọc Cô, còn thì chắc ta vẫn mờ mịt không biết gì!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Thuần Vu Khôn tại sao muốn giết toàn gia ta?

Thủy Ngân Cô thở dài nói :

- Chỉ vì mẫu thân của ngươi.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Điều này phải hiểu như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một đoạn chuyện xưa

Thủy Ngân Cô buồn buồn nói :

- Tại vì mẫu thân của ngươi quá đẹp.

Lữ Chính Anh ngẩn ngơ kêu ken ken, nhưng vẫn không lên tiếng.

Thủy Ngân Cô thở nhẹ nói :

- Ta với mẫu thân của ngươi sau khi chia tay nhau từ lúc bảy tám tuổi thì đã không còn gặp nhau nữa, ta không biết sau khi mẫu thân ngươi trưởng thành đẹp đến mức nào nhưng theo lời miêu tả của Thuần Vu Khôn và sẵn sàng dùng thủ đoạn diệt môn để tăng sự bức hiếp, đồng thời lại thêm nhìn thấy đáng về anh tuấn của ngươi thì cũng không khó tưởng thấy.

Thủy Ngân Cô dùng lời, rồi chậm rãi nói tiếp :

- Do Thuần Vu Khôn vô ý tiết lộ tên tuổi của mẫu thân ngươi và cũng mang nghi án bệnh ho năm đó của Thủy gia ta tiết lộ ra.

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói :

- Lão tặc đó nói gì?

Thủy Ngân Cô nói :

- Sự tình là thế này, lúc tin Lữ gia ngươi bị tiêu diệt truyền báo đến Vô Dịch bảo ta cũng đang ở bên cạnh hắn. Lúc đó hắn cười gằn nói: “Nữ nhân mà Thuần Vu Khôn ta không có được thì kẻ khác cũng không thể có được?”

Thủy Ngân Cô nói tiếp :

- Lúc đó ta hỏi hắn có chuyện gì thế, hắn nói: “Lữ Duy Bình có một vị phu nhân tên là Sài Ngọc Cô đẹp tuyệt vời, ta đã từng cùng bọn họ gặp mặt nói chuyện, ta chỉ cần y nhường Sài Ngọc Cô cho ta thì ta chấp nhận mọi điều kiện nhưng không ngờ Lữ Duy Bình từ chối ngay tức khắc, còn Sài Ngọc Cô thì chửi rủa ta ngạt đầu”. Chính Anh, ngươi nghĩ xem lúc ta biết được mọi chuyện trong lòng phần hận biết bao nhưng lý trí của ta vẫn còn sáng suốt, ta biết nếu lúc đó ta tỏ lộ Sài Ngọc Cô là muội muội của ta thì ta cũng khó mà thoát chết vì thế ta cố nén căm hận chỉ chất vấn hắn: “Chỉ vì một chuyện như vậy mà lại giết toàn gia của người khác hay sao, không cảm thấy quá tay ư?”

Lữ Chính Anh sốt ruột hỏi :

- Lão tặc đó trả lời như thế nào?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói :

- Lão tặc đó bật cười ha hả nói: “Phu thê Lữ Duy Bình làm mất mặt ta ngay lúc đó, nhục mạ ta, ta còn không giết toàn gia y hay sao? Ngân Cô, ngươi quả thật trung thực đến mức đáng thương, ta có thể nói thật với ngươi để thành tựu sự nghiệp như ngày nay ta cũng không biết mình đã giết qua bao nhiêu kẻ vô tội nữa! Trong đó còn có cả một nhà đồng họ với ngươi rất là nổi tiếng ở Nam Thất Tinh!” Lúc đó nghe xong ta liền chấn động khắp châu thân, vội hỏi: “Ai vậy?” Lão tặc đó cười nói: “Trương Đàm Thủy gia, cũng chính là Cục chủ tiền nhiệm của Vô Dương tiêu cục ở Nam Thất Tinh uy chấn thiên hạ”. Câu nói này như một lưỡi dao nhọn đâm thấu tim ta, ta liền biến sắc may mà lúc đó hắn không chú ý lại còn đắc ý tự khen, cao giọng cười lớn nói: “Đáng cười là cho đến bây giờ không ai biết sự tử vong của Thủy gia lúc đó là mưu của ta, mà chỉ biết là do bệnh ho”.

Lữ Chính Anh nhìn không được cất lời hỏi :

- Di mẫu, thủ đoạn của lão tặc đó dùng là như thế nào?

Thủy Ngân Cô thở dài nói :

- Lúc đó ta cố nén sự căm hận ở trong lòng, bình tĩnh mà hỏi lão tặc hắn mới nói với ta: “Đó là một phương thuốc dân gian mua lại từ trong tay một lang trung giang hồ”.

Lữ Chính Anh liền hỏi :

- Nói vậy lão tặc đó đã dùng một độc dược mất tính.

Thủy Ngân Cô gật đầu nói :

- Phải, là một loại độc dược mất tính không để lại vết tích.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Lão tặc đó tại sao lại muốn hạ độc thủ?

Thủy Ngân Cô nói :

- Còn không phải là để bồi dưỡng thực lực của bản thân hắn hay sao. Lúc đó hắn vừa một mặt phái kẻ thân tín thâm nhập vào trong Vô Dương tiêu cục, đốc sức phục vụ để dành lấy sự tín nhiệm của phụ thân ta, một mặt mua chuộc kẻ hầu của nhà ta mà bỏ độc dược vào thức ăn, thức uống cùng lúc tiến hành hai cách thức, vì vậy sau khi phụ thân ta mất đi quyền lực của Vô Dương tiêu cục đã rơi ngay vào tay của hắn.

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói :

- Thủ đoạn của lão tặc đó thật nham hiểm độc ác!

Thủy Ngân Cô cười nhạt nói :

- Nhưng bây giờ trời xui đất khiến tự mồm hắn đã thổ lộ ra âm mưu năm đó, đồng thời Tân Ngọc Phụng lại dùng thủ đoạn đoạt lấy Vô Dương tiêu cực, xem như là lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt!

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Di mẫu với lão tặc đó là phu thê, y không biết di mẫu là hậu sinh của Trương Đàm Thủy gia hay sao?

Thủy Ngân Cô thở dài một tiếng nói :

- Lão tặc đó đối với nữ nhân chỉ cần người đó đẹp chứ không cần biết đến lai lịch của người đó, ta chẳng qua chỉ là một trong các hầu thiếp của hắn mà thôi hà tất cần biết gì quá khứ?

Lữ Chính Anh hỏi :

- Di mẫu cũng bị cưỡng ép gả cho lão tặc đó à?

Thủy Ngân Cô cười buồn nói :

- Ngươi nghĩ xem, với hoàn cảnh bình thường thì ai muốn làm hầu thiếp cho người khác chứ?

Lữ Chính Anh thở dài một tiếng không nói gì.

Thủy Ngân Cô nhú mày hỏi :

- Chính Anh, bây giờ đối với mọi chuyện của quá khứ ngươi đã rành ít nhiều rồi, ngươi có tính toán gì không?

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói :

- Tất nhiên là nợ máu phải trả bằng máu.

Tiếp đó, lại cắn hận nói :

- Lão tặc đó xem như đối với món nợ máu diệt môn của Lữ gia cũng đã đủ nặng rồi, bây giờ lại thêm món nợ của ngoại tổ mẫu thì không thể tính sao cho vừa!

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói :

- Chính Anh, thực lực của địch nhân rất lớn, lúc này bọn ta phải nhẫn nại chịu đựng việc cấp thiết nhất là phải tăng cường thực lực bản thân.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Di mẫu chuẩn bị quay trở về Vô Địch bảo à?

Thủy Ngân Cô nói :

- Phải, trước khi thân thể của ta còn chưa tiết lộ ra thì phải quay về, như thế đối với đại kế phục thù của bọn ta mới mong có ngày thành tựu.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Nhưng, di mẫu phải đặc biệt cẩn thận nhé!

Thủy Ngân Cô cười cười nói :

- Ta biết phải bảo vệ bản thân ta như thế nào?

Tiếp đó lại ồ lên một tiếng nói :

- Đúng rồi, còn một chuyện ngươi phải đặc biệt nhớ lấy, Thủy Trương Vân tuy là đồ đệ của lão tặc đó nhưng lại là nghĩa nữ của ta, ở Vô Địch bảo chỉ có nàng với ta là hay nói chuyện với nhau.

Lữ Chính Anh nói :

- Nàng cũng biết thân phận thật sự của di mẫu sao?

Thủy Ngân Cô gật gật đầu nói :

- Phải.

Lữ Chính Anh nhú mồm nói :

- Như vậy thật quá nguy hiểm.

Thủy Ngân Cô nói :

- Không sao cả, nàng đang muốn tìm cơ hội để thoát khỏi Vô Định bảo đó?

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Tại sao?

Thủy Ngân Cô nói :

- Sự phụ của nàng với Thuần Vu Khôn đều là bọn ác quỷ háo sắc, nàng xinh đẹp dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn sớm muộn cũng khó mà thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hai kẻ bọn chúng...

Lữ Chính Anh cất lời nói :

- Hoàn cảnh đó Thủy Cô Nương bản thân có biết hay không?

Thủy Ngân Cô nói :

- Chính vì đã cảm thấy sự nguy hiểm của hoàn cảnh mới cầu cứu sự giúp đỡ của ta.

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Vậy thì lối thoát duy nhất là gia nhập dưới trướng của Thất Sát lệnh chủ.

Thủy Ngân Cô nói :

- Ta cũng nghĩ như thế, sau khi nguoi quay về có thể bàn trước với Chu Tứ Nương rồi nói ý của ta, ta nghĩ y thị ít nhiều cũng phải nể mặt ta.

Lữ Chính Anh nhú mồm hỏi :

- Di mẫu có quen biết Chu Tứ Nương à?

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Ta với y thị cùng là một trong những hầu thiếp của lão tặc Thuần Vu Khôn, sao mà không quen biết nhau được chứ!

Lữ Chính Anh nhú mồm hỏi :

- Lệnh chủ, tóm lại đã phải chịu kích động gì mà trở nên thiên kiến không hợp lòng người như vậy?

Thủy Ngân Cô thờ dãi nói :

- Nói đến sự kích động mà Chu Tứ Nương chịu đựng thì quả thật là vừa nặng nề vừa sâu đậm...

Nói đến đây thì lão quân gia họ Vương đã tức tốc đi đến, mỉm cười nói :

- Ngân Cô, phòng dưới đất đã dọn xong rồi.

Thủy Ngân Cô cười vui nói :

- Lão Vương, thật là làm khổ nguoi, nguoi hãy ngồi xuống đây nghỉ một chút lát sau rồi hẳn đi làm cơm.

Lão Vương cười nói :

- Ngân Cô, ta không cảm thấy mệt chút nào cả, không cần phải nghỉ ngơi nhưng ta lại rất muốn biết tóm lại là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Thủy Ngân Cô nói :

- Điều này đợi ăn cơm xong Lữ công tử sẽ nói cho ngươi biết, ta bây giờ đã quyết định cần phải lập tức rời khỏi nơi đây.

Lão Vương ngơ ngác :

- Tội như thế này Ngân Cô còn muốn đi đâu chứ?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói :

- Số ta bận rộn vất vả, muốn nghỉ ở đây một đêm nhưng trong lòng cứ lo lắng!

Lão Vương nhú mày nói :

- Ít nhất Ngân Cô cũng phải ăn một chút gì đó rồi mới đi chứ! Ngân Cô, Ngân Cô tuy là chủ nhân của ta nhưng ta đã bế ẵm Ngân Cô từ nhỏ.

Thủy Ngân Cô cắt lời gượng cười nói :

- Lão gia, ta chưa bao giờ xem lão gia là người hầu cả.

Lão Vương hơi xúc động nói :

- Nhưng Ngân Cô một năm một lần cũng không quay lại, bây giờ trở về ghé còn chưa ngồi ầm đã vội bỏ đi..

Thủy Ngân Cô lại ngắt lời nói :

- Lão gia, ta có nỗi khổ tâm, đợi lát nữa Lữ công tử cho ngươi biết nguyên nhân xong thì sẽ không còn trách ta nữa.

Lão Vương thở dài, đôi mắt già lão long lanh ngấn lệ.

Thủy Ngân Cô dịu dàng nói :

- Lão gia, ta với Ngọc Cô đều từ nhỏ đã mất phụ mẫu được một tay lão gia nuôi nấng lớn khôn, vì vậy giữa chúng ta tuy danh là chủ tớ nhưng tình như phụ thân với nữ nhi..

Nói đến đây, giọng nói của Thủy Ngân Cô chợt nghẹn lại. Sau khi cố gắng nén xúc động lấy lại bình tĩnh mới buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Xin lão gia đừng buồn, đợi sau khi sóng gió qua rồi thì ta sẽ quay trở về hầu hạ những ngày còn lại của lão gia.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Phải, ta cũng phải đối đãi với lão gia như ngoại tổ phụ của ta.

Thủy Ngân Cô mỉm cười nói :

- Không sai, Chính Anh đây cũng phải đối đãi với lão gia như ngoại tổ phụ vậy.

Những lời nói này đã khiến cho lão Vương xúc động rơi lệ, không nói được lời nào.

Trong khoảnh khắc đó, cố gắng lắm mới thốt ra được một câu :

- Ta đi làm cơm đây.

Nói xong, lại học tốc bỏ đi.

Ánh mắt dõi theo những bước chân thoăn thoắt của lão Vương, Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói :

- Lão gia đây thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh.

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Ngươi đừng nhìn thấy râu mày của lão Vương đã bạc trắng mà coi thường, các thanh niên bình thường chín mười người cũng chưa chắc đã sánh được!

Lữ Chính Anh hỏi :

- Lão gia đây lúc còn trẻ chắc cũng là vệ sĩ áp tải?

- Không!

Thủy Ngân Cô nói :

- Chỉ là kẻ bóc vác của tiểu cục, nhưng bình thường khổ công rèn luyện vì vậy bây giờ tuy già nhưng vẫn tráng kiện.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Di mẫu, bây giờ nói về quá khứ của Chu Tứ Nương chứ?

Thủy Ngân Cô đột nhiên thờ dài một tiếng nói :

- Đối với nữ nhân có chút ít sắc đẹp, không những không phải là hạnh phúc mà ngược lại còn là một tai họa.

Thủy Ngân Cô dừng lời lại một lúc rồi buồn buồn nói tiếp :

- Như mẫu thân của ngươi, ta và Chu Tứ Nương đều vì có chút tư sắc mà bị bọn hào sắc dung tục cho là tuyệt đại mỹ nhân mà phải chịu vận mạng bất hạnh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Trong ba người mà nói thì mẫu thân của tiểu tử gặp tai họa thê thảm hơn cả.

Thủy Ngân Cô nói :

- Sai rồi! Ta lại cho rằng mẫu thân của ngươi là may mắn nhất!

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Mất mạng còn coi là may mắn sao?

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói :

- Chính Anh, ngươi cần hiểu rõ chết không phải là việc đau khổ nhất trên thế gian, mẫu thân của ngươi đã được trải qua những tháng ngày hạnh phúc với phụ thân của ngươi, còn ta và Chu Tứ Nương thì chưa có bao giờ. Hơn nữa mẫu thân của ngươi chỉ chịu nỗi đau đớn thể xác ngắn ngủi, còn ta và Chu Tứ Nương lại phải chịu đựng nỗi đau khổ tinh thần dài lâu.

Lữ Chính Anh cất lời gượng cười nói :

- Tiểu tử thừa nhận những lời của di mẫu nói là có lý, chúng ta nói về chuyện chính đi!

Thủy Ngân Cô hơi trầm ngâm nói :

- Theo ta biết trước khi Chu Tứ Nương vào Vô Định bảo thi đã có hài tử rồi, phụ thân của hài tử đó là một nhân vật võ lâm rất nổi danh đương thời.

Lữ Chính Anh liền hỏi :

- Người đó là ai?

Thủy Ngân Cô nói :

- Người đó có họ kép là Công Tôn đơn danh là Thái, ngoại hiệu là Bách Hoa công tử, tất nhiên theo tên mà suy ra Bách Hoa công tử Công Tôn Thái không phải là người đứng đắn.

Lữ Chính Anh nói :

- Công Tôn Thái và Chu Tứ Nương là phu thê?

Thủy Ngân Cô nói :

- Không! Chẳng qua là ở chung mà thôi.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Còn hài tử đó thì sao?

Thủy Ngân Cô nói :

- Ta nghĩ, đó phải là Chu Thắng Nam bây giờ?

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Chu Tử Nương lúc đó xem như là nữ nhân đã có trượng phu, sao lại còn đến Vô Định bảo?

- Đó là vì bị Thuần Vu Khôn cướp lấy.

- Cướp à? Lúc đó Công Tôn Thái đánh không lại Thuần Vu Khôn hay sao?

Thủy Ngân Cô gượng cười nói :

- Nếu Công Tôn Thái đánh không lại Thuần Vu Khôn thì còn nói làm gì, đằng này thân thù của hai người lúc đó ngang ngửa nhau, bắt phân thắng bại.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đã bắt phân thắng bại, sao Chu Tử Nương lại bị cướp đi?

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Ban đầu là cướp nhưng sau những trận đấu bắt phân thắng bại, hai bên hiệp nghị trở thành một cuộc giao dịch trao đổi.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Lê nào Công Tôn Thái lại đem thê từ, nữ nhi của mình đi bán?

Thủy Ngân Cô thở dài nói :

- Ngươi đoán đúng đó!

Lữ Chính Anh nhíu mày nói :

- Thế gian lại có kẻ hèn hạ vô sỉ như thế sao?

Thủy Ngân Cô nói :

- Vậy ngươi nói một kẻ như vậy có đáng căm hận không chứ?

Lữ Chính Anh hỏi :

- Di mẫu, biết bọn họ kết hợp như thế nào không?

Thủy Ngân Cô nói :

- Điều này ta chưa bao giờ hỏi qua cả, nhưng với thường tình mà suy đoán thì bọn họ kết hợp với nhau chắc không bình thường?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Không sai, có lẽ gạo sống đã chín thành cơm rồi, nên Chu Tử Nương mới không thể không theo hắn.

Thủy Ngân Cô gật đầu ừm một tiếng nói :

- Với một sự kích động như vậy, ngươi nói xem làm sao không khiến cho Chu Tử Nương ghét cay ghét đắng nam nhân chứ?

Lữ Chính Anh trầm tư hỏi :

- Xem tình hình, Chu Tử Nương nhất định vẫn còn đang chịu thiệt thòi ở dưới tay một nam nhân khác.

Thủy Ngân Cô nói :

- Điều đó rất có thể, tại vì về sau này y thị lại có hài tử.

Lữ Chính Anh nói :

- Di mẫu có biết chuyện mười sáu năm trước ở lầu Ý Thủy chứ?

- Ý ngươi nói là chuyện liên quan đến Chu Tử Nương đó hả?

- Phải.

Thủy Ngân Cô nhíu mày nói :

- Chuyện này ta chưa bao giờ nghe qua cả.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Chu Á Nam có phải là nhi nữ của Thuần Vu Khôn không?

Thủy Ngân Cô trầm tư nói :

- Theo thời gian mà suy đoán, tất không phải Lữ Chính Anh hỏi :

- Chu Tứ Nương rời bỏ Vô Định bảo với hoàn cảnh như thế nào?

Thủy Ngân Cô nói :

- Tường tận như thế nào ta không rõ lắm, điều mà ta biết chẳng qua là tin đồn mà thôi.

Dừng một lát, rồi nghiêm mặt nói tiếp.

- Theo những lời đồn thâm trong Vô Định bảo. Chu Tứ Nương đào thoát ra khỏi Vô Định bảo là một hành động rất có tính toán, y thị đã sớm trước nửa năm ra tay tiến hành. Trước tiên y thị gây cảm tình với con khi đầu chó lông vàng lớn đồng thời còn âm thầm cấu kết với một tay kiếm sĩ trẻ tuổi ở trong bảo để trợ thủ, nhưng thật không ngờ lại ứng với câu tục ngữ “Sĩ tâm nữ, bạc tình lang”.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Tên kiếm sĩ trẻ tuổi đó bán đứng Chu Tứ Nương à?

Thủy Ngân Cô gật đầu nói :

- Phải, đó cũng chính vì sao ngày hôm nay y thị đặc biệt căm ghét nam nhân.

Lữ Chính Anh không khỏi thở dài một tiếng nói :

- Trong cuộc đời của Lệnh chủ có lẽ chưa khi nào được gặp một nam nhân tốt cả.

Thủy Ngân Cô cũng gượng cười nói :

- Vận mệnh đùa bỡn con người, luôn luôn là như vậy lúc đó niềm hy vọng Chu Tứ Nương thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của Thuần Vu Khôn đều ký thác vào bàn tay của kiếm sĩ trẻ tuổi này, nhưng tay kiếm sĩ trẻ tuổi đó lại vào lúc quyết định nhất đã bán đứng y thị, nếu không có con khi đầu chó lông vàng lớn đó mà Chu Tứ Nương đã gây dựng tình cảm lâu dài với nó, mạo hiểm cứu y thị thoát khỏi miệng hùm thì y thị cô đã xanh mộ rồi!

Tiếp đó lại thở dài thườn thượt nói :

- Một số người thường thích dùng những lời như lòng lang dạ sói hay mặt người dạ thú để chửi người khác, kỳ thật tâm địa của các con vật lại còn thiện lương hơn bọn chúng rất nhiều!

Lữ Chính Anh thở nhẹ một tiếng nói :

- Đây quả thật là một chuyện khiến người xúc động phấn kích!

Thủy Ngân Cô trầm tư nói :

- Khi tay kiếm sĩ đó mặt báo cho Thuần Vu Khôn thì Chu Tứ Nương đã bị đánh một trận đòn thập tử nhất sinh, sau đó bị nhốt lại.

Lữ Chính Anh nhìn không được cất lời hỏi :

- Vậy thì con khi đầu chó đó đã cứu thoát Lệnh chủ như thế nào?

Thủy Ngân Cô nói :

- Nguyên do là Chu Tứ Nương và con khi đầu chó lông vàng đã có tình cảm sâu sắc với nhau, bọn họ ngày nào cũng muốn gặp mặt nhau, cái ngày mà Chu Tứ Nương bị nhốt lại bọn họ tất nhiên không gặp mặt nhau được. Vì thế buổi tối ngày hôm đó con khi đầu chó đã tự mình tìm đến, nó hiểu được lời của Chu Tứ Nương nói vì thế nó giải thoát cho Chu Tứ Nương rồi dẫn Chu Tứ Nương âm thầm rời khỏi Vô Định bảo. Nghe nói con khi đầu chó đó đang có mang!

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Phải, con khi đầu chó nhỏ bây giờ cũng uy mãnh như mẫu thân của nó vậy!

Thủy Ngân Cô thở dài nói :

- Nhưng con khi đầu chó đực ở lại sau khi con khi đầu chó cái bỏ đi không quá ba tháng, uất ức buồn bã mà tuyệt thực chết đi.

Lữ Chính Anh bắt giác ngạc nhiên nói :

- Chẳng trách nào Chu Tứ Nương rất yêu thương quý chuộng hai con khi đầu chó đó, hóa ra con khi đầu chó không những là ân nhân cứu mạng mà còn là vì Lệnh chủ mà chấp nhận hi sinh to lớn!

Thủy Ngân Cô thở dài không nói gì.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Những hoạn nạn có liên quan đến sau khi Chu Tứ Nương rời bỏ Vô Dịch bảo di mẫu cũng biết ít nhiều chứ?

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Tiểu tử ngốc, câu này hỏi thật chẳng thông minh chút nào cả.

Lữ Chính Anh cười ngược nói :

- Vậy thì còn tay kiếm sĩ trẻ tuổi đã bán đứng Chu Tứ Nương năm đó, còn ở Vô Dịch bảo chứ?

Thủy Ngân Cô nói :

- Không những còn ở đó, hơn nữa lúc này còn là một trong thiếu số nhân vật đặc quyền của Vô Dịch bảo, hán họ Y tên Minh Lễ bây giờ là Thần Cơ đường Đường chủ của Vô Dịch bảo.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Tiểu tử ngốc Chu Tứ Nương xuất sơn lần này kẻ mà Lệnh chủ muốn tìm đầu tiên tất nhiên phải là tên Y Minh Lễ này.

Thủy Ngân Cô gật đầu nói :

- Đương nhiên là như vậy! chẳng qua đến lúc này Chu Tứ Nương ngoại trừ tăng sự uy hiếp tinh thần đối với Vô Dịch bảo, thì vẫn còn chưa chính thức chọn lựa hành động báo thù như thế nào.

Nói đến đây, thì lão Vương đã bưng các món ăn vừa nấu xong lên, tiến lại nói :

- Ngân Cô, thiếu gia cơm đã nấu xong xin dùng bữa!

Trong lúc dùng bữa, Thủy Ngân Cô lại nhíu mày hỏi :

- Chính Anh, ngươi còn gì muốn hỏi không?

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Tạm thời chỉ có một chuyện, đó là vừa rồi ở trên đường đi lúc tiểu tử định trả lời Võ Dương tiêu cục Tổng tiêu đầu Châu Từ Chân thì tại sao di mẫu lại ngăn trở?

Thủy Ngân Cô ừm một tiếng nói :

- Đúng, đây là một vấn đề rất quan trọng, ngươi không nhắc đến thì ta chắc cũng đã quên mất.

Tiếp đó lại nhíu mày nói :

- Chính Anh, ngươi có nghĩ đến hay chưa, võ lâm lúc này cục diện như thế nào chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Tiểu diệt đây xem như cũng chỉ mới nhập giang hồ, thật sự vẫn còn chưa đủ tư cách để bàn về vấn đề võ lâm đại cục.

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Vậy thì ta sẽ nói cho ngươi nghe tình hình thực tế lúc này!

Dừng một lát, Ngân Cô nghiêm mặt nói tiếp :

- Vô Dịch bảo đã độc bá võ lâm hơn mười năm nay nhưng hảo cảnh bất trường tồn, đến ngày hôm nay đã có ba phe khác đã bắt đầu khiêu chiến với Vô Dịch bảo để tranh bá.

Những điều này lúc bạn ta ở trên thuyền nhỏ thì ta đã nói với người rồi, chẳng qua lúc đó đối với phe của Tân Ngọc Phụng thì vẫn còn chưa khẳng định được, nhưng từ lúc Châu Tử Chân xuất hiện chứng thực thì cục diện tứ cường tranh bá mà ta giả định xem như là chắc chắn đúng như vậy.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Chuyện này với chuyện không trả lời Châu Tử Chân có liên quan gì với nhau?

Thủy Ngân Cô nói :

- Đương nhiên là rất có liên quan, người nếu trả lời câu hỏi của y thì không dễ dàng gì quay về chỗ Chu Tử Nương đâu!

Lữ Chính Anh nói :

- Ta vẫn không hiểu.

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Đó là vì mọi người thấy người là một người có tư chất đặc biệt, muốn lôi kéo người.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói :

- Trên thế gian lại có chuyện này hay sao?

Thủy Ngân Cô nói :

- Ta dám đảm bảo, sự phán đoán của ta là tuyệt đối chính xác.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Vậy thì ý của di mẫu là...

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói :

- Ý của ta, tốt nhất là người nên đi theo lão nhân thần bí muốn thu nhận người làm đồ đệ.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Lão muốn tìm tiểu diệt thì không có vấn đề gì, còn tiểu diệt muốn tìm lão thì thật là khó.

Thủy Ngân Cô nói :

- Còn không hãy mau quay về với Chu Tử Nương đi.

Tiếp đó lại buông nhẹ một tiếng thờ dài nói :

- Ta nghĩ thái độ của Chu Tử Nương đối với người sẽ tốt hơn.

Lữ Chính Anh gượng cười cố ý nói :

- Với tính cách thiên kiến của Lệnh chủ thì thật là khó nói.

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói :

- Bất luận như thế nào, chúng ta luôn cần phải nắm vững nguyên tắc của bản thân.

Đang nói Thủy Ngân Cô đã đứng dậy :

- Chính Anh, hãy nhớ kỹ những lời ta nói, ta đi đây...

* * * * *

Nghे theo sự dặn dò của Thủy Ngân Cô, Lữ Chính Anh đã trú bảy ngày trong căn phòng dưới đất của Thủy gia rồi mới lên đường tiếp tục cuộc hành trình.

Theo sự tính toán của Thủy Ngân Cô thì bất luận là người của phe Vô Định bảo hay là người của phe Vô Dương tiêu cực trong bảy ngày này đã rút đi hết cả rồi.

Nhưng sự thật thì hoàn toàn khác hẳn!

Khi Lữ Chính Anh đang ung dung đi ra khỏi Thủy gia, lúc từ con hẻm nhỏ quẹo ra phố lớn thì phía sau lưng vang lên một tiếng nói dịu ngọt :

- Lữ công tử, xin đợi một chút.

Lữ Chính Anh giật nảy mình nhưng vẫn giả như không có liên quan gì đến mình, đầu không quay lại vẫn tiếp tục bước đi.

Tiếng nói phía sau càng lúc càng gần hơn :

- Lữ công tử, tại hạ là thị nữ A Vân của Lô cô nương đây! Lữ Chính Anh ung dung bước ngang qua bên một bước rồi mới quay người lại đưa mắt nhìn ra sau, thì ánh mắt bất gặp hai người ăn mặc như phú gia công tử ở xa ngoài một trượng đang nhìn chàng mỉm cười.

Tuy Lô Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân đã thay đổi hình thức bên ngoài nhưng Lữ Chính Anh vừa nhìn là đã nhận ra ngay, phân biệt được ai là Lô Thanh Bình, ai là Thượng Quan Tổ Vân.

Lữ Chính Anh hơi nhíu mày lại, Thượng Quan Tổ Vân đã bước nhanh tới thấp giọng nói :

- Tiểu thư, đến mở tiệc tiễn đưa công tử đây.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Thật không dám!

Lô Thanh Bình cũng tiến đến nói :

- Lữ công tử, sao lại đột nhiên trở nên xa lạ như vậy?

Thượng Quan Tổ Vân mỉm cười nói :

- Ở tửu quán ven sông cách đây không xa đã đặt tiệc rượu rồi, xin mời Lữ công tử!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Nhị vị cô nương làm sao biết ta ở đây? Làm sao biết hôm nay ta đi mà đặt tiệc rượu chứ?

Thượng Quan Tổ Vân bĩu môi cười duyên nói :

- Lữ công tử, đứng ở ngoài đường nói chuyện thật bất tiện, đi thôi! Đến tửu quán tiễn thư sẽ kể cho công tử nghe.

Lữ Chính Anh cười thầm “Đi thì đi! Xem các người làm cái trò gì...”.

Lúc này cho dù còn chưa đến hoàng hôn nhưng ở tửu quán ven sông sáu phần mười chỗ đã có người ngồi đây.

Những chỗ ngồi mà chủ tử Lô Thanh Bình đã đặt sẵn là một chỗ ngồi sát cửa sổ ở lầu hai, ba mặt dùng bình phong che kín.

Quả đúng vậy! tiệc rượu đã được đặt trước, bọn họ mới ngồi xuống rượu ngon đồ ăn đã ừn ừ đưa tới.

Lô Thanh Bình cảm lấy hũ rượu đồ đầy ba ly. Lữ Chính Anh mỉm cười hỏi :

- Còn hai bộ đĩa ly là của ai thế?

Lô Thanh Bình cười nói :

- Cũng là người mà Lữ công tử quen biết thôi, nhưng bọn họ không nhất định sẽ đến.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng không hỏi thêm nữa, với tâm trạng đã đến thì chấp nhận liền đưa ly lên nói :

- Nào! Tại hạ xin lấy của người làm phúc ta, xin kính nhị vị cô nương một ly.

Ba người sau khi đối ẩm một ly. Thượng Quan Tổ Vân liền thấp giọng cười duyên nói :

- Lữ công tử, gọi bọn tại hạ là huynh đài lão đệ thì cũng được, nhưng nhất thiết đừng gọi là cô nương.

Lữ Chính Anh mỉm cười :

- Tại hạ biết.

- Lữ công tử đừng gò bó thế, tại hạ cũng chưa kính tửu công tử bọn ta có thể thoải mái ăn uống, cũng có thể tùy ý giao đàm.

Nàng tỏ ra rất phóng khoáng thoải mái, không hề có chút e ngại so với lúc ở Ác Hồ câu trước đây thì thật là hai người khác nhau.

Lữ Chính Anh cũng nghiêm mặt nói :

- Được, ta sau khi thỉnh giáo nhị vậy vài câu thì phải đi ngay ra bến tàu.

Thượng Quan Tổ Văn trề môi cười nói :

- Lữ công tử, nếu là vì chiếc thuyền đã đặt sẵn đó thì xin cứ an tâm, bất luận công tử đi lúc nào nó cũng sẽ đợi công tử ở đó.

Lữ Chính Anh không khỏi nhún mày hỏi :

- Chuyện này các vị cũng biết ư?

Lộ Thanh Bình điềm nhiên cười nói :

- Lữ công tử, nếu công tử biết rằng nơi đây thuộc phạm vi thế lực của bọn ta thì chắc công tử đã không hỏi như vậy.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Được! Vấn đề mà mà vừa rồi ta nhắc đến ở trên phố, bây giờ xin thỉnh giáo được chứ?

- Được, tại hạ có thể giải đáp ngắn gọn từng mục một cho công tử.

Lộ Thanh Bình cười cười nói tiếp :

- Thứ nhất, biết Lữ công tử chưa rời Lưu gia tập không chỉ có Võ Dương tiêu cục của bọn tại hạ, mà người của phe Vô Định bảo cũng biết. Thế nhưng biết công tử trú ngụ ở nhà của Thủy gia thì chỉ có Võ Dương tiêu cục biết.

- Còn điều thứ hai?

Lữ Chính Anh vừa buột miệng hỏi đã ồm một tiếng nói :

- Ta rõ rồi.

Thượng Quan Tổ Văn cười duyên nói :

- Xin công tử nói thử xem?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Biết được ta ở Thủy gia tất nhiên là giám thị hành động của lão Vương, đã giám thị hành động của lão Vương thì mọi vấn đề dưới đây hoàn toàn không thành vấn đề nữa!

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Theo đây mà thấy Lữ công tử không hổ là người tuyệt đỉnh thông minh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta hổ vì đã phải chui rúc ở trong một căn hầm, huynh đài còn bôi son trát phấn gì cho ta nữa chứ.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Ăn nói khiêm tốn, càng là...

Lữ Chính Anh vội vàng nâng ly rượu cất lời nói :

- Tại hạ lại xin nhờ phúc người khác làm của mình vậy, kính nhị vị một ly.

Ba người sau khi đã đối ẩm một ly, Lữ Chính Anh lại nghiêm mặt nói :

- Nhị vị nếu không còn lời chỉ giáo nào khác, tại hạ xin cáo từ.

Lộ Thanh Bình vội nói :

- Không vội!

Rồi nghiêm mặt nói :

- Lữ công tử, người của Vô Định bảo đang quyết giết công tử, nếu công tử bây giờ mà đi chưa ra đến bến tàu là sẽ gặp chuyện ngay.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Có sự bảo hộ của nhị vị đây, tại hạ có chỗ dựa chẳng sợ gì cả.

Lộ Thanh Bình cười hỏi :

- Lúc ở Ác Hồ câu, được nhờ Lữ công tử bảo hộ cho rất nhiều, bây giờ người sao lại muốn bỏ tại hạ...

Lữ Chính Anh cất lời cười nói :

- Đúng, qua lời nhắc nhở của huynh đài, bây giờ chúng ta sẽ tính sổ món nợ đó.

Lộ Thanh Bình cố ý ngạc nhiên hỏi :

- Giữa bọn ta có nợ gì phải tính chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Nhị vị rõ ràng là những bậc nữ lưu anh hùng, thân thủ tuyệt nghệ, lúc đó tại sao lại tìm ta một kẻ mới nhập giang hồ để trêu chọc? Lộ Thanh Bình ừm một tiếng nói :

- Điều này mong công tử lượng thứ cho, lúc đi bọn ta phụng sự mệnh không thể không giả vờ.

Tiếp đó lại khiêm tốn cười nói :

- Kỳ thực, thân thủ tuyệt nghệ của bọn ta cũng không cao minh lắm đâu.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Cô nương... ơ... lão huynh không cần phải qua khiêm tốn, ta tuy duyệt lịch giang hồ còn non kém nhưng trải qua những tháng ngày lăn lộn này đã tiến bộ rất nhiều, ta nghĩ thân thủ của nhị vị quyết sẽ không kém hơn bọn đồ đệ thủ hạ của Thuần Vu Khôn.

Thượng Quan Tổ Vân trề môi cười nói :

- Nói cứ như thật vậy!

Lữ Chính Anh buông nhẹ một tiếng thở dài nói :

- Ai cũng mạnh hơn ta cả, đáng cười là lúc đó ta lại cho rằng mình là anh hùng, mạnh hơn mọi người ấy! thật là không nói cũng biết thế nào rồi?

Lộ Thanh Bình cười gượng nói :

- Lữ công tử, ta một lần nữa chân thành xin lỗi, thật ân hận lúc đó bọn ta tuyệt không có ý...

Lữ Chính Anh cất lời nói :

- Điều này không cần nói nữa, bây giờ tại hạ kính cẩn thỉnh giáo, lúc đó cái trò mà chư vị nói đến là chuyện tào lao cả chứ?

- Không!

Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói :

- Ngoại trừ võ công còn kèm giữ lại, còn mọi chuyện khác đều là thật cả.

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Lúc đó cá vị tỏ ra rất là thần bí, bây giờ mới cách mấy ngày sao lại giữ tung tất cả vậy?

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Điều đó chỉ vì cái tình thế ngồi nổ của Lữ công tử mới khiến cho gia sư cương quyết có quyết định mới.

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Ta lại trở thành một cái ngồi nổ của cục diện hỗn loạn lúc này hay sao?

Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói :

- Nói ra công tử không tin, cái tiểu trấn Lưu gia tập nhỏ nhoi này ý đã trở thành nơi ngoạ hồ tàng long trong bảy ngày ngắn ngủi mà công tử ẩn tàng ở Thủy gia, Vô Địch bảo và các cao thủ ở vùng Hồ nam đã tập trung toàn bộ ở đây...

Lữ Chính Anh không khỏi cất lời hỏi :

- Có phải là vì muốn cùng các vị tranh đoạt địa bàn Hồ Nam?

- Phải.

Lộ Thanh Bình gật đầu nói :

- Đồng thời cũng là vì không muốn cho Lữ công tử không thoát đi được.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Huynh đài đề cao ta quá!

Tiếp đó lại nhũn mày nói :

- Nhị vị, chúng ta nói chuyện tuy không lớn tiếng, nhưng trong lúc này cũng khó tránh khỏi bị người bên cạnh nghe thấy.

Lộ Thanh Bình hỏi :

- Điều này xin Lữ công tử cứ an tâm, từ quán ven sông lúc này đã trở thành chỉ huy của phe ta, những người đến đây đều là của phe ta.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Có phải lệnh sư cũng đến đây hay sao?

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Chuyện nhỏ này cần gì phải phiền đến gia sư xuất mã chứ!

Thượng Quan Tổ Vân trề môi cười nói :

- Nói cho Lữ công tử biết, chỉ huy ở đây là vị tiểu thư của bọn tại hạ đây!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vậy thì ta chúc cho huynh đài kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Lộ Thanh Bình cười thật ngọt ngào, lời nói cũng thật ngọt ngào vô cùng :

- Đa tạ công tử, kỳ thật tại hạ chẳng qua chỉ có danh nghĩa chỉ huy, người phụ trách thật sự chính là Châu tổng tiêu đầu mà công tử đã gặp và nghĩa mẫu ta.

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Tình huống này sẽ bộc phát các trận ác đấu, chắc hẳn là sẽ thập phần ác liệt đây?

Lộ Thanh Bình nói :

- Điều này là tất nhiên thôi, vừa rồi tại hạ đã được mật báo, Hinh trại chủ của Tương Giang thủy trại đã gia nhập phe ta, Tổng đà mà Tây Môn Nhuệ gây dựng ở Ác Hồ câu đã bị bức ép rời khỏi Tương Cảnh...

Lữ Chính Anh giật mình nói :

- Lão tặc đó còn chưa bị giết chết đi à?

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Ta biết lão tặc đó là kẻ thù chung của bọn ta, lúc nào ta muốn giết hắn thì nhất định sẽ thông báo cho công tử cùng đi.

Tiếp đó nàng tự tin nói :

- Vì vậy, chỉ cần đợi trận ác đấu sắp nổ ra lúc này qua đi thể lực của Vô Địch bảo sẽ hoàn toàn bị trục xuất ra khỏi vùng Hồ Nam.

Lữ Chính Anh không chú ý gì đến câu nói sau này, nghĩ đến Tây Môn Nhuệ vẫn còn sống mà buông tiếng thở dài thườn thọt.

Lộ Thanh Bình thở dài đưa ly rượu lên nói :

- Lữ công tử, đừng quên uống rượu.

Ba người cạn ly, Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói :

- Lữ công tử, tại hạ có mấy lời này mạo muội nói ra, mong công tử sẽ bỏ qua cho!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tân hồng môn yển

Lữ Chính Anh hơi ngơ ngác nói :

- Lộ cô nương có gì xin cứ nói.

Trong lúc vô ý Lữ Chính Anh lại bật nói ra ba chữ “Lộ cô nương”.

Hai bên đều đang tập trung vào vấn đề khác, vì vậy Lộ Thanh Bình nghe như không thấy nói :

- Vậy thì tại hạ sẽ nói thẳng hết sự thật.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đúng, phải như vậy!

Lộ Thanh Bình nhìn chăm chú Lữ Chính Anh hỏi :

- Lữ công tử ở dưới trướng của Thất Sát lệnh chủ dường như không được toại ý lắm?

Lữ Chính Anh thở dài rồi hỏi ngược lại :

- Xem ra mọi chuyện xảy ra ở thành Hoành Sơn các vị đều thấy rõ cả!

Lộ Thanh Bình gật gật đầu nói :

- Phải, cũng vì như vậy bọn tại hạ mới biết công tử không được toại ý dưới trướng của Thất Sát lệnh chủ.

Lữ Chính Anh thở dài thườn thọt nói :

- Cửa nhà tan nát, thân sống ký gởi, lúc này ta chỉ cầu sao hoàn thiện bản thân, nào tính gì đến chuyện toại ý hay không.

Lộ Thanh Bình nói :

- Nhưng, Chu Tử Nương lại không chính thức truyền thụ cho công tử võ học cao thâm.

Thượng Quan Tổ Văn hừ một tiếng nói :

- Đối với một người tư chất tuyệt diệu như công tử đây rõ là phung phí của trời, nhất là đại tiểu thư gì đó ta thật sự không thấy thuận mắt chút nào.

Lữ Chính Anh gượng cười không nói gì.

Lộ Thanh Bình nghiêm mặt nói :

- Lữ công tử, vì những nguyên nhân đã kể trên tại hạ mong muốn công tử hãy thay đổi gia sư, ta bảo đảm gia sư mới đối với công tử nhất định sẽ có cái nhìn khác, sẽ thật lòng với công tử.

Thượng Quan Tổ Vân lập tức xen vào :

- Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không có kẻ nào làm khó dễ công tử.

Lữ Chính Anh trong lòng thầm nghĩ: “Di mẫu của ta quả thật liệu sự như thần”.

Lữ Chính Anh liền thành khẩn nói :

- Thịnh tình của nhị vị làm cho tại hạ thật sự cảm kích, nhưng tại hạ lúc này chỉ có thể...

Lộ Thanh Bình hơi biến sắc nói :

- Lữ công tử cho rằng ta không có thành ý hay sao? Hay là vì Võ Dương tiêu cục hồ cạn nước nông..

Lữ Chính Anh vội vàng cắt lời nói :

- Lộ cô nương đừng hiểu lầm, ta có nỗi khổ tâm riêng mới đành phải tạm thời không tuân mệnh được.

Lữ Chính Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “tạm thời” để tỏ ý sau này còn có khả năng sẽ quay trở về với Võ Dương tiêu cục.

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Được, tại hạ xin kính nghe cao huân.

Lữ Chính Anh cười khiêm tốn nói :

- Lộ cô nương, không phải tại hạ không biết sự cân nhắc nguyên nhân là như vậy. Thứ nhất Thất Sát lệnh chủ đã nhận lời, sau khi quay về sẽ chính thức truyền thụ võ công bốn môn cho tại hạ, bất kể mẫu nữ bọn họ ngược đãi ta như thế nào tóm lại bọn họ đã cứu mạng ta và hai vị trưởng bối. Vô luận như thế nào ta cũng phải quay về xem tình hình như thế nào đã rồi hẵng hay.

Lộ Thanh Bình gật gật đầu nói :

- Phải là như thế thôi Thượng Quan Tổ Vân cười nói :

- Nhưng tại hạ lại mong vị Lệnh chủ đó nuốt lời bội tín, không truyền cho người võ công, đồng thời ta cũng mong vị đại tiểu thư đó sẽ nổi tính khó chịu mà đuổi công tử đi...

Lộ Thanh Bình nhin không được cười nói :

- Còn điều thứ hai?

Lữ Chính Anh nói :

- Thứ hai, ta còn có hai vị trưởng bối ở đó ngoài ra còn có một di mẫu ở bên ngoài, chuyện đại sự như thế này phải nên thỉnh thị ý kiến ba vị đó một chút.

Lộ Thanh Bình ồ một tiếng nói :

- Công tử còn có một di nương à? Có phải là người đã dẫn công tử vào ở trong căn nhà của Thủy gia đó hay không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Phải!

Lộ Thanh Bình nói :

- Thân thủ của người đó chắc cao minh lắm!

Lữ Chính Anh thở dài một tiếng.

Bên ngoài tám bình phong chợt có tiếng người kính cẩn bẩm báo :

- Khai bẩm Lộ cô nương, thuộc hạ có điều cơ mật phụng cáo.

Lộ Thanh Bình ừm một tiếng nói :

- Nói đi! Ta đang nghe đây.

Giọng nói bên ngoài bình phong lại kính cẩn vang lên :

- Khải bẩm Lộ cô nương, trước đây không lâu ở Lưu gia tập có xuất hiện không ít những cô nương trẻ trung, dung mạo xinh đẹp nhưng hình tích khả nghi.

Lộ Thanh Bình ồ một tiếng nói :

- Tóm lại có bao nhiêu người?

Giọng nói bên ngoài bình phong vang lên :

- Sơ bộ tính toán tổng số khoảng hai mươi người trở lên.

Lộ Thanh Bình hỏi tiếp :

- Đã thông báo cho Châu tổng tiêu đầu chưa?

Giọng nói bên ngoài bình phong vang lên :

- Dạ, đã thông báo rồi ạ.

Lộ Thanh Bình nói :

- Người của phe Vô Địch bảo có tình hình gì mới chứ?

- Vẫn không có gì.

Giọng nói bên ngoài bình phong vang lên :

- Theo Châu tổng tiêu đầu nói, đêm nay e rằng khó tránh được một cuộc chiến.

Lộ Thanh Bình hỏi tiếp :

- Còn nghĩa mẫu ta?

Giọng nói bên ngoài bình phong vang lên :

- Lão gia nói chưa chắc sẽ đến đây!

Lộ Thanh Bình ừm một tiếng nói :

- Được, người hãy đi đi, có tin tức gì hãy truyền bẩm ngay.

- Dạ!

Người ở bên ngoài bình phong sau khi đã bỏ đi, Lộ Thanh Bình mới hướng về phía Lữ Chính Anh cười nói :

- Lữ công tử, có biết lai lịch của những cô nương trẻ trung xinh đẹp đó không?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Xem tình hình thì dường như Lộ cô nương đã sớm biết lai lịch của bọn họ?

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói :

- Đã sớm biết thì còn nói làm gì nữa, nhưng hành tung xuất hiện giang hồ của nhóm người này thì luôn ở dưới sự giám sát của phe ta.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Lộ cô nương đã quyết chắc những người đó chính là tốp người mà quý phương giám sát chứ?

Lộ Thanh Bình gật gật đầu nói :

- Phải, hơn nữa ta vẫn có thể quyết chắc rằng nhóm người đó tất phụng mệnh tiếp ứng Lữ công tử, công tử thấy đúng không?

Lữ Chính Anh ngờ ngác nói :

- Tiếp ứng ta sao?

Lộ Thanh Bình mỉm cười gật đầu nói :

- Phải! Tại vì Truy Hồn sứ giả Lữ công tử đây vẫn chưa bay đi mất, vì vậy quý thượng mới phái thủ hạ đến tiếp ứng cho công tử.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta vẫn không xứng đáng với sự quan tâm như vậy của tể thượng..

Lộ Thanh Bình cắt lời nói :

- Không! Chu Tử Nương không phải là quan tâm đến công tử, mà là quan tâm đến Truy Hồn sứ giả của y thị, nói cách khác cũng chính là quan tâm đến thể diện Thất Sát lệnh chủ của y thị.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Lộ cô nương sao lại khẳng định như thế?

Do vì gọi Lộ cô nương đã quen miệng, hai bên tựa hồ đã quên mất ước hẹn vừa rồi không được kêu cô nương. Lộ Thanh Bình cười cười nói :

- Nguyên nhân này rất là đơn giản, lúc này Chu Tử Nương đang chuẩn bị phát động một trận công kích chí mạng với Vô Địch bảo, đồng thời đối với chuyện Vô Dương tiêu cực bị chặn giữa đường, y thị chín phần vẫn còn chưa biết vì vậy y thị lúc này phải nhóm cô nương ấy lại tuyệt đối không phải là vì muốn đối phó với phe ta. Đồng thời do vì cao thủ của Vô Địch bảo đang tập trung lớn lực lượng ở đây, như thế nhóm nương tử quân đến lúc này lời giải thích hay nhất chính là đến tiếp ứng cho Truy Hồn sứ giả của bọn họ.

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Không sai, điều này quả thật cũng có lý.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Hơn nữa, ta phán đoán trong hai vị tiểu thư đó ít nhất cũng phải có một vị lại.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Ý Lộ cô nương nói là hai tỷ muội đó phải không?

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Lẽ nào còn có một đôi tỷ muội khác quan tâm hơn đến công tử hay sao?

- Đừng trêu chọc tại hạ cô nương..

Thượng Quan Tổ Vân cắt lời cười nói :

- Lữ công tử, theo tại hạ biết thì điều mà tiểu thư của tại hạ nói đó có thể xem là nói ra từ tận đáy lòng.

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Lời này phải hiểu như thế nào?

- Tại vì..

Thượng Quan Tổ Vân cười duyên nói :

- Ít nhất là có một vị cô nương nhân cách võ công đều không thua kém hơn hai tỷ muội Chu gia, mà tính tình và hình thức đều vượt xa hai tỷ muội Chu gia đang âm thầm quan tâm đến ý đến công tử.

Lúc Thượng Quan Tổ Vân đang nói thao thao thì Lộ Thanh Bình từ dưới bàn đưa tay nhéo mạnh vào người nàng một cái, nhưng nàng chịu đựng chỉ nhú mày một cái rồi ngừng nói.

Lữ Chính Anh có thể cố ý giả vờ không hiểu cũng có thể là thật sự không hiểu gì, sau khi nghe xong bất giác gượng cười nói :

- Thật là càng nói càng mơ hồ!

Thượng Quan Tổ Vân cười hỏi :

- Vẫn không tin sao?

Lộ Thanh Bình trừng mắt nhìn Tổ Vân nói :

- A Vân, không ăn nói lời thôi nữa.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Lộ cô nương nói Thượng Quan cô nương nói lời thôi thì làm sao có thể làm cho ta tin được?

Thượng Quan Tổ Vân cười nói :

- Tại hạ phải làm cho công tử tin mới được, Lữ công tử...

Nàng dừng lời lại, đưa mắt nhìn quanh nói đầy ý vị :

- Người này xa ở tận chân trời, còn gần ở... Oái!

Có thể là do Lộ Thanh Bình nóng ruột nên cú nhéo này khá nặng, khiến cho Thượng Quan Tổ Vân đầu quá la oái lên! Người cũng cong gập xuống.

Lữ Chính Anh cười thâm trong lòng, vẻ ngoài vẫn tỏ ra như không biết gì nói :

- Oái là nơi nào vậy?

Lộ Thanh Bình nhin không được cười hất một tiếng nói :

- Ở... A Vân đây!

Nàng vốn muốn nói :

- Ở bên đùi A Vân đây!

Nhưng chợt nhận thấy câu nói này không văn nhã cho lắm vì vậy mới nín lời lại không nói trọn câu.

Lúc này Thượng Quan Tổ Vân liền nắm lấy cơ hội, ngồi thẳng người lại nhìn Lữ Chính Anh làm bộ nhăn nhó mặt nói :

- Phải, chính ở bên cạnh tại hạ đây.

Thượng Quan Tổ Vân nói chưa dứt lời, nhanh như chớp nhảy tới ngồi bên cạnh Lữ Chính Anh rồi hướng tới Lộ Thanh Bình cười duyên dáng :

- Xin kính cô chủ một ly ạ.

Đúng vào lúc ấy, bên ngoài tầm bình phong lại có người cung kính bẩm báo nói :

- Bẩm Lộ cô nương, Châu tổng tiêu đầu đã cùng với người của Vô Dịch bảo ước định, hai phe ở ven sông hạ du của bến tàu sẽ có một trận quyết đấu.

Lộ Thanh Bình ơ một tiếng nói :

- Định bao giờ?

Tiếng nói ngoài bình phong vang lên :

- Đúng canh hai.

Lộ Thanh Bình nói :

- Được, ta biết.

Sau khi người truyền tin ở bên ngoài bỏ đi, Lữ Chính Anh đột nhiên nhu mày nói :

- Thế nào? Khách ở tửu quán dường như đã bỏ đi hết rồi sao!

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Tại hạ chẳng đã nói với công tử rồi sao, tửu quán này là do Võ Dương tiểu cục mở ra, mấy ngày nay đặc biệt không tiếp khách lạ, những khách nhân vừa rồi kỳ thực đều là người của bọn ta cả, lúc này đã biết rõ tình hình bọn họ tất nhiên đều đi cả!

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Vậy thì còn bọn ta bao giờ đi?

Lộ Thanh Bình nói :

- Bây giờ thời gian hãy còn sớm, bọn ta chỉ cần đi xem diễn biến tình hình như thế nào thôi.

Thượng Quan Tô Văn mỉm cười nói :

- Đúng vậy, còn bây giờ thì chúng ta lo ăn uống cho chắc bụng đi.

Nói xong liền đưa ly rượu lên trề môi cười nói :

- Lữ công tử, Lộ tiểu thư nô gia kính nhị vị một ly.

Lần này bọn họ không tranh luận nhiều nữa mà thật sự bắt đầu ăn uống.

* * * * *

Lưu gia tập là một nơi thủy lục xung yếu bên bờ Tương Giang, vì vậy nên có một bến tàu rất quy mô, người địa phương gọi là Bến Lớn.

Hạ du của Bến Lớn ước chừng nửa dặm lộ trình, ven sông là một bãi cát rất rộng lớn.

Do nơi đây cách xa khu thị tứ, thậm chí lại cách đường cái quan hơn một dặm vì vậy làm nơi cho các nhân vật võ lâm tranh tài thì rất là thích hợp.

Đêm nay ánh sao lấp lánh đầy trời.

Vành trăng như ẩn như hiện giữa các đám mây bông bành trôi, khiến cho mặt đất cũng theo đó lúc tối lúc tỏ, mà cũng khiến cho các bóng người như u linh đó như càng được phủ lên một màu sắc thần bí đầy vẻ đe dọa.

Tuy vẫn còn chưa đến canh hai, nhưng trên bãi cát đã sớm tụ tập một nhóm dạ hành quái khách.

Nhóm dạ hành quái khách đến sớm trước giờ định đó là người của phe Vô Dịch bảo dẫn đầu là tam đồ Thân Văn Bính, tứ đồ Văn Nhân Ngọc, ngũ đồ Thủy Tương Vân của Vô Dịch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn.

Bên cạnh ba vị này còn có một hồng y mỹ phụ tuổi khoảng ba mươi, mặt hoa da trắng cốt cách xinh tươi.

Ngoài ra, nam nữ lão thiếu, tăng đạo ni tục đều có tổng số hơn một trăm mười người.

Hồng y mỹ phụ đó rõ ràng địa vị rất cao.

Ba người Thân Văn Bính cầm đầu tuy đều là đồ đệ của Thuần Vu Khôn nhưng đáng về thì đều rất là kính thuận hồng y mỹ phụ đó.

Nhất là Thân Văn Bính, y đối với hồng y mỹ phụ ngoài sự kính thuận ra thì tựa hồ như còn có một vẻ bí hiểm, chỉ có thể hiểu ý không thể nói nên lời được.

Hồng y mỹ phụ quay đầu về hướng một vị khô y lão giả đứng ở phía sau bên phải của y thị nói :

- Tà hộ pháp, bây giờ là lúc nào rồi?

Khô y lão giả kính cẩn trả lời :

- Vẫn còn cách canh hai một khoảng thời gian một bữa ăn nữa.

Hồng y mỹ phụ ừm một tiếng, sau đó nhíu mày nhìn Thân Văn Bính hỏi :

- Văn Bính, vừa rồi người cùng với Châu Tử Chân nói những gì vậy?

Lời tuy hỏi rất đúng đắn nhưng khó mà giấu được vẻ lảng lờ trong khóe mắt của y thị.

Thân Văn Bính cười nịnh trả lời :

- Thất nương, Châu Tử Chân vừa rồi nói đúng canh hai sẽ đến đây.

Từ sự xưng hô hai chữ thất nương thì có thể biết hồng y mỹ phụ này là hầu thiếp thứ bảy của Thuận Vu Khôn.

Hồng y mỹ phụ nhú mày nói :

- Kỳ quái thật! Bọn Tân Ngọc Phụng này công phu như thế nào, sao lại dám chống đối với Vô Địch bảo bọn ta chứ?

Thân Văn Bình nghiêm mặt nói :

- Thất nương, thân thủ của Tân Ngọc Phụng như thế nào tiểu nhi vẫn chưa biết, nhưng võ công của Chu Tứ Nương thì quả thật không phải tầm thường.

Hồng y mỹ phụ cười hỏi :

- Ngươi đã bị Chu Tứ Nương cho ném đòn rồi sao?

Thân Văn Bình gượng cười nói :

- Máy ngày nay trên đường phải chịu quá đủ mùi vị rồi, nghĩ lại thật không thú vị gì cả.

Hồng y mỹ phụ cười nói :

- Trong năm sư huynh muội các ngươi, ngươi là người tự phụ nhất chẳng xem mọi thứ ra gì cả, để cho ngươi chịu chút giáo huấn dẹp bớt cái kiêu khí của ngươi đi thì cũng là một điều hay.

Thân Văn Bình gượng cười nói :

- Đêm nay thất nương phải giúp tiểu nhi xuất cái khẩu khí ấy ra!

Hồng y mỹ phụ nói :

- Ngươi khỏi cần phải nói, ta lần này đến đây để làm gì cơ chứ?

Tiếp đó lại chậm rãi nói :

- Những tháng ngày gần đây Vô Địch bảo bọn ta gặp nhiều xúi quẩy, trước tiên là Hoàng Sơn Dật Tẩu đến tận cửa làm nhục người khác, tiếp đó là Chu Tứ Nương nhe răng múa vuốt. Lúc này lại chui ra một Tân Ngọc Phụng muốn đẩy thế lực của bọn ta ra khỏi vùng Hồ Nam, phải nói là tên sau ngang ngạnh hơn tên trước. Nhưng cũng phải nói là tên sau lại càng không muốn sống hơn tên trước.

Thân Văn Bình cắt lời hỏi :

- Thất nương, Chu Tứ Nương mấy ngày nay có hành động gì không?

Hồng y mỹ phụ nói :

- Không! Từ khi ta rời Vô Địch bảo đến nay, y thị vẫn chưa chính thức phát động cuộc tấn công chính thức nào với bọn ta.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Từ bây giờ trở đi bất kể kẻ đó có thuộc phe nào, phạm là kẻ chọn thái độ chống đối bọn bảo thì nhất loạt giết không tha.

Bỗng một tiếng cười lạnh lẽo vang lên trong hư không :

- Khẩu khí lớn xuất kỳ, không biết thân thủ sẽ như thế nào?

Dứt lời một bóng người xuất hiện, Tổng tiêu đầu Châu Tử Chân của Võ Dương tiêu cục đáp nhẹ xuống hiện trường trước tiên. Tiếp đó Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân, Ngũ Tú Vân, Lữ Chính Anh cũng lần lượt xuất hiện.

Trong nhóm người này ngoại trừ Lữ Chính Anh cải trang thay đổi dung mạo, còn Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân thì đã khôi phục lại bản lai diện mục.

Mấy người này vừa xuất hiện, hồng y mỹ phụ tựa hồ hơi ngạc nhiên nói :

- Chỉ có mấy người thôi sao?

Châu Tử Chân cười nói :

- Bình tại tỉnh bất tại địa, ngươi hiểu chứ?

Tiếp đó lại lạnh lùng cười nói :

- Huống hồ nơi đây thuộc phạm vi thế lực của bốn cực, nếu cần thiết chỉ cần một ám hiệu của ta thì ngay lập tức sẽ có đông cao thủ đến ngay.

Hồng y mỹ phụ hừ lên một tiếng nói :

- Còn con nữ nhân kia là ai?

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Đây là trợ thủ đắc lực của Cực chủ bọn ta, cũng là nghĩa mẫu của ái đồ Lộ cô nương của Cực chủ, họ Ngũ tên Tú Vân...

Hồng y mỹ phụ cất lời cười nhạt nói :

- Chưa nghe thấy bao giờ cả!

Châu Tử Chân cười khinh nói :

- Bây giờ thì ngươi đã nghe nói đến rồi đó.

Hồng y mỹ phụ hừ lên một tiếng, quét mắt nhìn vào mặt Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân và Lữ Chính Anh giả thành vệ sĩ áp tải nói :

- Hai con nhóc này không hỏi ta cũng biết là đồ đệ của Tân Ngọc Phụng, còn tên vệ sĩ áp tải trẻ tuổi kia là ai?

- Lát nữa rồi ngươi sẽ biết.

Châu Tử Chân cười nhạt trả lời rồi hỏi ngược lại :

- Ngươi đã là nhân vật cao cấp của Vô Định bảo, có thể thỉnh giáo tính danh được chứ?

Hồng y mỹ phụ lập tức trả lời :

- Mạc Tú Anh, ngươi đã nghe nói đến rồi chứ?

Châu Tử Chân hừ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là phu nhân của Vô Định bảo Bảo chủ. Mạc phu nhân có danh hiệu là Thất Vĩ Tiên Hồ thật là nghe danh không bằng kiến diện. Thật hạnh hội, hạnh hội!

Mạc Tú Anh lạnh lùng cười nói :

- Châu tổng tiêu đầu, trước mặt ta bỏ bớt cái kiêu đó đi. Tốt hơn hãy nói vấn đề chính!

Châu Tử Chân nói :

- Mạc phu nhân quả là người nhanh miệng hơn người, vấn đề chính của tại hạ đã sớm nói với Thân lão đệ của quý bảo rồi. Chắc hẳn đã truyền đạt cho Mạc phu nhân rồi chứ.

Mạc Tú Anh gật đầu nói :

- Đúng vậy! Thân Văn Bính đã nói với ta rồi.

- Vậy thì... - Châu Tử Chân nhún mày nói - Tôn ý của Mạc phu nhân như thế nào?

Mạc Tú Anh cười cười nói :

- Châu tổng tiêu đầu, địa vị của Vô Định bảo bây giờ là kẻ cầm đầu thiên hạ. Nếu chỉ vì một lời nói của Châu lão tổng mà tự động rút lui khỏi Hồ Nam há không trở thành một trò cười cho thiên hạ hay sao?

Châu Tử Chân lạnh lùng cười nói :

- Ý của Mạc phu nhân là có thua thì mới chịu bại sao?

Mạc Tú Anh cười mơ hồ nói :

- Ít ra thì Châu lão tổng cũng phải cho ta xem tay chân một chút để khai nhãn giới cho ta chứ?

Châu Tử Chân nhướng mày nói :

- Mạc phu nhân có hào khí như vậy tại hạ tất sẽ xả mệnh phục hồi! Nói xong chậm rãi tiến tới trước, rồi nghiêm mặt nói :
- Chẳng qua kết quả độ sức của bọn ta như thế nào thì cũng phải nói rõ trước cái đã.

Mạc Tú Anh cũng chậm rãi tiến tới trước nói :

- Điều đó đương nhiên.

Văn Nhân Ngọc ở bên cạnh vội vàng kéo tay áo của y thị nói :

- Thất nương chậm đã!

Mạc Tú Anh dùng bước cười hỏi :

- A đầu! Nhà ngươi lại nghĩ ra điều kỳ quái gì nữa đây?

Văn Nhân Ngọc cười cười nói :

- Thất nương, thường là lưỡng quân đối đầu kẻ cầm cờ đi trước. Thất nương là chủ sự sao lại nhập trận trước.

Mạc Tú Anh cất lời cười hỏi :

- Ngươi đang muốn giành lấy vinh dự kẻ đi đầu phải không?

Văn Nhân Ngọc gật đầu cười nói :

- Không sai!

Mạc Tú Anh hừ một tiếng nói :

- A đầu, nhà ngươi không tránh khỏi không biết lượng sức mình đấy, ngươi biết đối phương là người như thế nào...

Văn Nhân Ngọc cất lời cười nói :

- Thất nương hiểu lầm rồi, kẻ mà tiểu nhi muốn đấu chỉ là một trong hai đồ đệ của Tân Ngọc Phụng thôi.

Mạc Tú Anh gật đầu nói :

- Vẫn không khác gì mấy. Chẳng qua nghe nói hai a đầu đó xưa nay thâm tàng bất lộ, ngươi không thể khinh địch được đâu.

Văn Nhân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Đa tạ thất nương! Tiểu nhi sẽ cẩn thận.

Tiếp đó đưa mắt quét nhìn Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Vân mỉm cười nói :

- Nhị vị ai sẽ vui lòng hạ trường dạy bảo cho ta đây?

- Có ta đây!

Dứt lời, một bóng áo xanh lướt tới đáp nhẹ xuống trước mặt Văn Nhân Ngọc, đó chính là Chu Á Nam xinh đẹp dễ mến.

Văn Nhân Ngọc tựa hồ như giật nảy mình, trợn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi là ai?

Sự xuất hiện đột ngột của Chu Á Nam không những khiến cho Văn Nhân Ngọc ngạc nhiên giật mình mà mọi người cũng phải nhú mày kinh ngạc.

Nguyên Chu Á Nam niên kỷ còn nhỏ, nhưng thân thủ biểu hiện lúc xuất hiện thình lình thì lại rất cao minh, rõ là không hợp lắm với cái tuổi của nàng. Đồng thời mọi người ngoại trừ Lữ Chính Anh ra đều không biết nàng vì vậy câu hỏi này của Văn Nhân Ngọc cũng ngang như là thay mặt cho toàn thể những người có mặt ở đây.

Ngoại lệ duy nhất chỉ có Thượng Quan Tổ Vân, nàng không khỏi chấn động trong lòng hướng về Lộ Thanh Bình truyền âm nói :

- Nhất định là nhị tiểu thư của Chu gia rồi...

Lời truyền âm của Tổ Vân chưa dứt Chu Á Nam đã nhướng mày trả lời đanh gọn :

- Ta chính là nhị tiểu thư Chu Á Nam của Thất Sát lệnh chủ.

Thượng Quan Tổ Vân đưa mắt nhìn Lộ Thanh Bình mỉm cười đầy ngụ ý, dường như muốn nói :

- Ta đoán không sai!

Văn Nhân Ngọc lấy lại bình tĩnh, nhúu mày hỏi :

- Ngươi đến đây làm gì?

Chu Á Nam nói :

- Ta tiếp ứng cho Truy Hồn sứ giả Lữ Chính Anh của bọn ta.

Lữ Chính Anh vội vàng cất giọng nói :

- Nhị tiểu thư, ta ở đây.

Chu Á Nam đưa mắt nhìn theo nơi tiếng nói phát ra, rồi nhúu mày hỏi :

- Ngươi là Lữ Chính Anh sao?

Lữ Chính Anh gật đầu đáp :

- Phải!

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Ngươi sao lại thành hình dạng như vậy?

Lữ Chính Anh gượng cười đáp :

- Để tránh bớt những phiền toái vô ích không thể không cải trang dị dung.

Chu Á Nam nhúu mày hỏi :

- Ngươi cùng với các người của Võ Dương tiêu cục là...

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Cùng với người của Võ Dương tiêu cục là bằng hữu, bọn họ đã giúp ta rất nhiều...

Chu Á Nam cười cười nói :

- Chia tay còn chưa đến một tháng, ngay hai chữ thuộc hạ ngươi cũng quên mất, may mà ta cũng chẳng đếm xỉa gì đến điều ấy nhưng trước mặt nương mẫu và tỷ tỷ của ta phải cẩn thận đây!

Nàng nói chậm rãi rồi đưa ánh mắt vốn tựa như nhìn nhưng không thấy gì quét nhìn mọi người xung quanh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Đa tạ nhị tiểu thư nhắc nhở, thuộc hạ xin ghi nhớ.

Chu Á Nam nói :

- Bây giờ ngươi phải lập tức bỏ hết mọi sự nguy trang, khôi phục bản lai diện mục đến đứng ở bên cạnh ta đây.

- Dạ!

Lữ Chính Anh kính cẩn đáp rồi đưa mắt nhìn Lộ Thanh Bình đầy ngụ ý ân hận.

Nhưng hai chân lại không hề nhúc nhích.

Lộ Thanh Bình lúc này trong lòng bối rối, phức tạp vô cùng, không biết phải xử lý trường hợp này như thế nào.

Nhưng nghĩa mẫu Ngũ Tú Vân của nàng hướng đến Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Lữ công tử, ngươi hãy quay về đi. Có gì sau hãy nói...

Lúc này, Chu Á Nam lại mỉm cười nói :

- Ngươi hãy ra đứng cạnh cây liễu kia!

- Dạ!

Lữ Chính Anh lại kính cẩn đáp, ánh mắt lại hướng về Lộ Thanh Bình, Ngũ Tú Vân cười ân hận nói :

- Chư vị! Tại hạ được nhờ sự săn sóc...

Lộ Thanh Bình cất lời xua tay nói :

- Thôi, đừng nhiều lời nữa, ngươi tốt nhất hãy đi đi!

Lữ Chính Anh nuốt lại lời còn chưa nói ra, hướng về Lộ Thanh Bình ném một cái cười ngụ ý đầy ân hận rồi đi tới bên dưới cây liễu mà Chu Á Nam đã chỉ định.

Lúc này, Châu Tử Chân mới hướng về phía Chu Á Nam gần giọng nói :

- Chu nhị tiểu thư, thủ hạ của tiểu thư đâu?

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Thủ hạ của ta đều ở bên cạnh cây liễu đó.

Tiếp đó lại cất giọng nói tiếp :

- Từ Y nhất hiệu chú ý, Truy Hồn sứ giả Lữ Chính Anh đã đi đến hãy hầu hạ cẩn thận Sứ giả thay đổi y phục.

- Dạ!

Tiếp theo tiếng dạ, bên dưới gốc liễu đã xuất hiện một tử y nữ lang nhanh nhẹn đeo kiếm hướng đến Lữ Chính Anh vẫy vẫy tay nói :

- Xin mời Lữ sứ giả đến đây!

Châu Tử Chân nhú mày nói :

- Chu nhị tiểu thư, nếu tin tức của ta không sai thì ngươi chỉ dẫn đến hai mươi vị cô nương.

- Đúng! - Chu Á Nam cười nói - Đúng là có hai mươi vị.

Châu Tử Chân nhú mày hỏi :

- Ngươi biết thực lực của phe Vô Định bảo ở nơi đây lúc này chứ?

Chu Á Nam gật gật đầu nói :

- Biết chút ít.

Châu Tử Chân nói :

- Cũng biết bọn họ đang muốn Lữ công tử cam tâm theo bọn họ chứ?

Chu Á Nam cười cười nói :

- Đương nhiên biết!

Châu Tử Chân nhú mày nói :

- Như thế Chu nhị tiểu thư tự tin nắm chắc có thể phá được sự ngăn chặn của Vô Định bảo?

Chu Á Nam cười nói :

- Câu hỏi của ngươi thật lý thú!

Châu Tử Chân không khỏi ngơ ngác :

- Lời này phải hiểu như thế nào?

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Ta đang muốn hỏi ngươi có nắm chắc trục xuất được thế lực của Vô Định bảo ra khỏi vùng Hồ Nam hay không?

Châu Tử Chân ngó người ra :

- Nói như thế, nếu ta nói bọn ta không nắm chắc thì ngươi tính sẽ giúp bọn ta một tay?

Vì Chu Á Nam ăn nói vẫn còn trẻ con, vì vậy Châu Tử Chân cũng ăn nói tùy tiện hơn.

Chu Á Nam vội vàng gạt đầu nói :

- Đúng vậy! Tại vì các ngươi đã giúp đỡ cho Truy Hồn sứ giả của bọn ta. Vì vậy ta cũng sẽ giúp đỡ các ngươi một tay.

Châu Tử Chân cười hỏi :

- Đây cũng là ý của nương mẫu ngươi chứ?

- Không! - Chu Á Nam vội nói - Đây chỉ là ý của ta.

Cuộc đối thoại của họ dường như không thu hút sự chú ý của phe Vô Định bảo. Nhất là Văn Nhân Ngọc kiếm đã rút ra khỏi vỏ đang sắp lao vào một trận chiến. Y thị không thể nhẫn nại được nữa cười nhạt một tiếng nói :

- Tiểu a đầu, ngươi ăn nói huyền thuyên đã xong rồi chứ?

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Ngươi đang nói với ta đây ư?

Văn Nhân Ngọc lạnh lùng nói :

- Phải!

Chu Á Nam cười nói :

- Khẩu khí của ngươi lớn lắm. Xem ra ngươi không lớn hơn ta bao nhiêu cả mà lại mở miệng gọi người khác là tiểu a đầu. May mà ngươi gặp ta chứ nếu gặp tỷ tỷ ta thì ngươi đã biết thế nào là phải trái rồi!

Văn Nhân Ngọc cười nhạt nói :

- Tỷ tỷ của ngươi cũng chẳng có gì là tuyệt vời cả đâu.

Mạc Tú Anh nãy giờ im lặng không nói gì, đột nhiên hướng về phía Châu Tử Chân cười nhạt một tiếng nói :

- Châu Tử Chân, ngươi tính toán thật là như ý!

Châu Tử Chân ngơ ngác :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Mạc Tú Anh hừ một tiếng nói :

- Lẽ nào ngươi không muốn tiểu cô nương này đỡ đòn cho ngươi chứ?

Chu Á Nam giành lời cười nói :

- Đúng vậy! Bất kể có ai mong ta đỡ đòn cho y hay không, thì trận này cũng sẽ do ta quyết định.

Lộ Thanh Bình sau khi lấy lại bình tĩnh nghe nói vậy liền vội gằn giọng nói :

- Chu nhị tiểu thư! Để tránh đem dài mộng ảo, tốt hơn hãy sớm cùng Lữ công tử rời bỏ nơi đây đi đi!

Chu Á Nam nhin không được cười nói :

- Vị cô nương này nói chuyện thật đáng cười! Nương mẫu ta đang muốn gây chuyện thị phi, mới bảo bọn ta lăn vào chốn giang hồ. Nay mới gặp chuyện thị phi lại đào thoát tránh né đi hay sao?

Lộ Thanh Bình nhú mày nói :

- Chu nhị tiểu thư, ta đang lo cho hai người lúc này người ít thế cô đấy...

Chu Á Nam cắt lời nói :

- Xin vị cô nương khỏi phải lo lắng cho ta, bất luận như thế nào chuyện này ta sẽ phải nhúng tay vào. Tại vì Vô Địch bảo là đối tượng mà bọn ta cần phải tiêu trừ.

Văn Nhân Ngọc cắt lời cười nhạt nói :

- Đừng ăn nói lời thôi nũa. Ta sẽ khai đao với người đây!

Chu Á Nam gằn giọng nói :

- Vậy người hãy xuất thủ cho ta xem đi!

Soạt một tiếng, Văn Nhân Ngọc đã vung lưỡi trường kiếm đồng xanh lên, trong vầng hào quang lạnh buốt đã vang lên một tiếng hét hóp hồn :

- Xem đây!

Trong tiếng kim khí rít lên chói tai vang lên tiếng cười của Chu Á Nam :

- Rõ kém tài! Xem ra người cũng chỉ là một kẻ nói hay, chẳng ích lợi gì đâu!

Theo giọng nói này, thì ngay chiều đầu tiên Chu Á Nam đã chiếm thế thượng phong.

Đối với thân thủ cao minh của hai tỷ muội Chu gia, Văn Nhân Ngọc đã từng nghe nói qua. Nhưng lúc này Văn Nhân Ngọc lại cho rằng niên kỷ của Chu Á Nam còn nhỏ, chắc sẽ không cao minh bằng tỷ tỷ của nàng. Đồng thời từ lời nói và vẻ ngoài xem ra cũng không hiểm ác bằng tỷ tỷ của nàng, nên trong lòng cũng bớt lo âu. Nhưng y thị có nằm mộng cũng không thể ngờ được rằng Chu Á Nam niên kỷ tuy nhỏ nhưng thân thủ so với tỷ tỷ lại cao minh hơn rất nhiều.

Tuy mới qua mấy chiêu y thị vẫn chưa tỏ ra lúng túng nhưng Châu Tử Chân, Mạc Tú Anh đều là những kẻ từng trải nhiều, bọn họ đoán chắc Văn Nhân Ngọc tối đa cũng chỉ có thể cầm cự được trăm chiêu.

Tình huống này đối với Châu Tử Chân mà nói chẳng qua chỉ là nhú mày một chút, thoáng ngạc nhiên trong lòng mà thôi. Nhưng đối với Mạc Tú Anh thì không chỉ đơn thuần là một chút cảm giác như vậy.

Mạc Tú Anh lúc này vẫn chưa nghĩ ra được một biện pháp ứng biến thích hợp. Phía Võ Dương tiêu cực lại có người đang xì xào, người đầu tiên lên tiếng là Thượng Quan Tổ Văn :

- Tiểu thư, nô gia vẫn không nghĩ ra tại sao kiếm pháp của Vô Địch bảo cùng với kiếm pháp của Thất Sát lệnh lại giống nhau, mà chiêu pháp của bọn họ lại cũng rất giống chiêu pháp của bọn ta?

Lộ Thanh Bình đang chăm chú quan sát trận đấu, trả lời không chủ ý :

- Vấn đề này e rằng phải đợi thời gian từ từ giải đáp.

Nàng vừa dứt lời liền bật cười nói :

- Kiếm pháp và chiêu pháp của Vô Địch bảo tuy phân biệt với Thất Sát lệnh và bọn ta thì giống nhau, nhưng bình tâm mà xét ở cái chỗ tinh vi huyền diệu thì khác xa nhau nhiều lắm.

Ngũ Tú Văn ở bên cạnh vội nói :

- A Bình, sai kém nhau cũng không nhiều đâu. Người nhất thiết đừng vì như vậy mà sinh tâm khinh địch đấy!

Lộ Thanh Bình thấp giọng cười nói :

- Xin nghĩ mẫu an tâm, tiểu nữ chẳng dám sinh tâm khinh địch đâu.

Thượng Quan Tổ Văn nói :

- Ngũ lão gia, lão gia xem Văn Nhân Ngọc sẽ còn có thể cầm cự bao lâu nữa?

Ngũ Tú Văn nói :

- Ta thấy tối đa y thị chỉ có thể cầm cự khoảng trăm chiêu thôi...

Thượng Quan Tổ Văn đột nhiên ồ lên một tiếng rồi nói :

- Tiểu thư nhìn xem, Lữ công tử đã thay đồ xong rồi kìa!

Không sai, Lữ Chính Anh vừa rồi biến mất phía sau cây liễu nay đã khôi phục lại bản lai diện mục. Hơn nữa lại mặc một chiếc áo nho sinh màu trắng cho dù là ở trong bóng tối nhưng từ xa nhìn đến vẫn trông rất là anh tuấn.

Lữ Chính Anh xuất hiện trở lại ở bên cạnh cây liễu nhưng chỉ một mình, còn Từ Y nhất hiệu mà Chu Á Nam gọi trước đó đã không còn thấy đâu nữa.

Có lẽ sự xuất hiện của Lữ Chính Anh làm cho Mạc Tú Anh có linh cảm, y thị đột nhiên thấp giọng nói với Thân Văn Bính :

- Văn Bính, ngươi và Trương Văn hãy mau chóng dùng thủ đoạn mà bắt lấy Lữ Chính Anh.

Thủy Trương Văn vội nói :

- Thất nường! Tiểu nhi cùng tam sư huynh bắt kẻ họ Lữ đó tuyệt sẽ không là vấn đề gì cả, chỉ là phía sau cây liễu đó rõ ràng là có mai phục...

Mạc Tú Anh cất lời cười nói :

- A đầu đàn độn, ta hiểu biết ít hơn ngươi hay sao?

Tiếp đó xua tay gần giọng nói :

- Mau lên, mau lên! Ta còn phải tiếp cứu sư tỷ của ngươi nữa.

Không sai, Văn Nhân Ngọc và Chu Á Nam đã giao thủ sáu mươi chiêu. Lúc này ngay người ngoài nghề cũng có thể thấy được Văn Nhân Ngọc đang dần dần thất thế lùi dần, đang cần sự chi viện.

Sự thật thì ý của Thủy Trương Văn vốn không muốn chính diện giao thủ với Lữ Chính Anh, mà cố ý dùng lời kéo dài thời gian hy vọng tình hình trận đấu phía Văn Nhân Ngọc có sự thay đổi khẩn cấp mà khiến cho Mạc Tú Anh thay đổi ý định...

Mạc Tú Anh vừa dứt lời, Thân Văn Bính đã nói với Thủy Trương Văn :

- Ngũ sư muội, bọn ta hãy mau...

Đang lúc nói, người đã nhắm Lữ Chính Anh xông tới, quát lớn một tiếng :

- Lữ Chính Anh, ngươi hãy ngoan ngoãn chịu bắt đi!

Nhưng thân hình y vừa vọt tới thì đã bị một vị từ y nữ lang như từ dưới đất trời lên, chặn ngang trước mặt.

Từ y nữ lang lạnh lùng rít giọng thét lớn :

- Cuồng đồ mau báo danh tánh ngay!

Lúc này lại có một vị từ y nữ lang khác xuất hiện, hiệp trợ với vị từ y nữ lang ban đầu chặn bước tiến của Thân Văn Bính.

Thân Văn Bính độc chiến với một vị từ y nữ lang thì không có vấn đề gì, nhưng với hai từ y nữ lang thì y cảm thấy không được dễ dàng cho lắm.

Y lúc đầu hơi bối rối, nhưng liền lấy lại bình tĩnh bật cười ha hả nói :

- Tiểu gia là Thân Văn Bính, đệ tam đệ tử của Vô Định bảo Bảo chủ hai mươi bảy tuổi còn chưa đính thân...

Y chưa nói dứt lời thì đã bị tiếng kêu kinh ngạc của Thủy Trương Văn chặn lời lại. Nguyên là Thủy Trương Văn nhìn thấy Lữ Chính Anh không tự mình xuất thủ liền mới phi thân theo sau Thân Văn Bính. Nhưng cũng giống như Thân Văn Bính thân hình vừa hạ xuống liền lập tức bị hai từ y nữ lang khác chặn ngay trước mặt.

Do nàng cảm thấy thân thủ của đối phương rất là cao minh, nên trong lòng hơi kinh hãi mà không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng.

Trên bãi cát lúc này trận ác đấu ban đầu giữa Chu Á Nam và Văn Nhân Ngọc nay tăng thêm tám người nữa khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn, tràn đầy sát khí.

Sau khi trải qua hai ba chiêu tiếp xúc nhau, Thân Văn Bính, Thủy Trương Văn và mọi người xung quanh đều đã nhìn thấy rõ thân thủ của bốn từ y nữ lang đó.

Bốn từ y nữ lang đều dùng trường kiếm đồng xanh, hai người đối phó với một đệ tử của Vô Định bảo Bảo chủ. Có thể là hơi yếu thế, nhưng cầm cự một

hai trăm chiêu thì không phải là chuyện khó khăn.

Từ đây có thể thấy ra Chu Tử Nương thật sự từ hai ba năm trước đã tình tuyển những nữ nhân này, âm thầm huấn luyện đặc biệt cho bọn họ.

Thân Văn Bình thấy Thủy Trương Vân không có gì nguy hiểm, liền hướng về phía hai đối thủ của mình cười nói :

- Trong hai vị cô nương đây, ai là Tử Y nhất hiệu?

Ở bên cạnh Lữ Chính Anh chợt vang lên tiếng nói :

- Ta là Tử Y nhất hiệu đây!

Nguyên là không biết từ lúc nào, ở bên cạnh Lữ Chính Anh đã xuất hiện một vị tử y nữ lang.

Tử y nữ lang chặn đường Thân Văn Bình ban đầu liền cười nhạt nói :

- Tử Y nhất hiệu là lãnh đội của tử y đội bọn ta, một kẻ cuồng đồ như ngươi vẫn không cần thiết lãnh đội của bọn ta xuất thủ.

Thân Văn Bình cười hỏi :

- Hai người các ngươi là hiệu thứ mấy?

Tử y nữ lang đó nói :

- Ta là Tử Y thập bát hiệu, còn vị bên ta đây là nhị thập hiệu.

Thân Văn Bình gượng cười nói :

- Từ vẻ ngoài mà xem, các ngươi đều giống như nhau không sao phân biệt được.

Tử Y thập bát hiệu hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi không thấy trên ngực trái của bọn ta đều có thêu số hiệu hay sao?

Thân Văn Bình cười nói :

- Đa tạ đã chỉ điểm. Sau này ta sẽ không hỏi những câu đần độn như thế nữa.

Bọn họ không nói gì nữa mà tung ra các kỹ chiêu lao vào tấn công lẫn nhau.

Tuy Thân Văn Bình tỏ ra ưu thế hơn đối phương nhưng lại không dốc hết toàn lực nên trong lúc này thì hai bên thế công ngang ngửa nhau.

Đồng thời hai tử y nữ lang đang đấu với Thủy Trương Vân hai bên đã dùng chân khí truyền âm để thông nối ý kiến, suy nghĩ với nhau. Tại vì Lữ Chính Anh lợi dụng lúc thay quần áo đã đem lý lịch của Thủy Trương Vân thông báo cho các tử y nữ lang đó, nên trận đấu giữa Thủy Trương Vân và hai tử y nữ lang cho dù xem bên ngoài hai bên đánh nhau rất là quyết liệt, nhưng sự thật đều là dùng hư chiêu ứng phó với nhau.

Vì vậy trận ác đấu của ba nhóm tám người này thì trận đấu thật tâm dụng lực nhất là của Văn Nhân Ngọc.

Trận ác đấu này đã vượt quá chín mươi chiêu. Tuy Văn Nhân Ngọc vẫn đang cố gắng chịu đựng, vừa đánh vừa lùi thế nhưng Mạc Tú Anh đã nói với Thủy Trương Vân là sẽ chỉ viện lúc này vẫn chưa thấy ra tay hành động gì.

Chẳng qua có một điểm khiến cho người khác không sao hiểu được là nhóm thủ hạ mà y thị dẫn đi đã bí mật rút lui đi hết, lúc này gần hiện trường của trận ác đấu chỉ còn lại không quá mười người.

Đột nhiên phía sau cây liễu vang lên một tiếng kêu thảm thiết dữ dội và một tiếng gào quái dị khiến cho người khác phải ớn lạnh nổi da gà lên.

Nguyên ở phía sau cây liễu là một con nương cát nên mọi người tại chỗ lúc đó nghe tiếng mà không thấy người. Đối với tiếng kêu và tiếng gào quái dị đột nhiên vang lên đó không ai biết là đã xảy ra chuyện gì cả.

Thế nhưng từ sắc thần bình thản như không của Lữ Chính Anh đang đứng dưới cây liễu đó và sự biến sắc của Mạc Tú Anh, người của phe Võ Dương tiêu cực trong lòng đã nắm chắc là người của phe Võ Dịch bảo đã gặp nguy biến.

Thượng Quan Tổ Văn trong lòng chấn động, nhưng đã lập tức lấy lại bình tĩnh dùng cùi chỏ thúc thúc vào người của Lộ Thanh Bình đang đứng bên cạnh, cười nhỏ :

- Tiếng gào quái đản đó đúng là của con khi đầu chó lông vàng rồi...

Nàng chưa dứt lời thì tiếng kêu thảm thiết ở phía sau cây liễu lại vang lên. Hơn nữa còn kèm theo tiếng kim khí va chạm nhau với tiếng gầm thét quái dị và

tiếng nổ thét, cùng lúc Lữ Chính Anh cũng đột nhiên phi thân bay vọt lên, hướng đến con mương cắt phía sau vọt tới.

Sự thay đổi đột ngột này khiến cho cái thế ưu liệt của ba nhóm tám người này càng trở nên rõ ràng hơn.

Vốn là nhóm Thủy Tương Vân giả vờ đánh nhau thì lại tỏ ra càng lúc càng quyết liệt, nhưng còn Thân Văn Bính vốn chiếm thế thượng phong lúc này vì bị kinh động bởi tình huống xảy ra phía sau cây liễu chỗ con mương cát đỏ mà bị rơi vào thế bị động.

Còn Văn Nhân Ngọc vốn đã ở trong thế yếu, nay lại càng rơi vào thế nguy cấp hơn nữa.

Tình huống này Mạc Tú Anh đã không thể chờ đợi hơn nữa, chỉ thấy ánh mắt của y thị trở nên sắc lạnh quát lớn một tiếng :

- A đầu nằm xuống!

Vừa thét xong thì người đã rời mặt đất lao vút đến Chu Á Nam đang giáng những sát chiêu cuối cùng lên người Văn Nhân Ngọc.

Theo sự suy nghĩ của Mạc Tú Anh, với địa vị và công lực của bản thân trong Vô Dịch bảo thì đối phó với một đứa trẻ còn hơi sữa, hơn nữa đã tiêu hao không ít chân lực như Chu Á Nam thì thật là một chuyện dễ như ngắt một cành hoa mà thôi.

Nhưng sự suy tính của y thị quá hoang tưởng, thân hình y thị còn chưa bay hết nửa đường thì đã bị Châu Tử Chân vọt tới chặn ngang, Rầm một tiếng mỗi người đã bị chấn động văng ra ngoài hơn một trượng.

Cũng chính vào lúc này Văn Nhân Ngọc thét lên một tiếng kinh hãi, y thị đã bị kiếm của Chu Á Nam vỗ mạnh vào người, ngã lộn ra đất.

Chu Á Nam vừa quật ngã Văn Nhân Ngọc xong liền vọt người lên không dùng tay trái điểm vào ba yếu huyệt của đối phương, rồi nhìn Mạc Tú Anh đang nổi giận với Châu Tử Chân, cười nói :

- Thất phu nhân, rất ân hận kẻ ngã xuống là a đầu của quý bảo đấy!

Tiếp đó lại hướng về Châu Tử Chân nói :

- Châu đại hiệp, đại hiệp là người ngoài tạm thời xin lùi qua một bên.

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Không! Nhị tiểu thư, đêm nay ta mới là nhân vật chính ở đây...

Mạc Tú Anh cất lời cười nhạt nói :

- Hai người các ngươi hãy cùng xông lên đi!

Châu Tử Chân gằn giọng nói :

- Mạc phu nhân, bây giờ không phải là lúc khoe tài đâu. Ngươi có thể đứng yên ở đó mà xem..

Không sai.

Lúc này người của phe Vô Dịch bảo xem như là đã mất ưu thế rồi Một trăm thủ hạ của y thị dẫn đến dưới sự tàn sát của các tử y nữ lang và con khi đầu chó đã tử thương một nửa, nửa còn lại thì hoàn toàn đã bị không chế hết.

Trong mấy trợ thủ chủ yếu thì Văn Nhân Ngọc đã bị chế ngự, còn Thân Văn Bính và Thủy Tương Vân thì mỗi người phải tận lực chiến đấu với ba tử y nữ lang, tình huống khá là nguy cấp.

Lúc này Mạc Tú Anh cô thân diện đối với hai đại thế lực của Thất Sát lệnh và Vô Dương tiêu cực. Tình hình lúc này cho dù có là Thuần Vu Khôn đi chăng nữa e rằng cũng khó xoay sở.

Châu Tử Chân sau khi dứt lời, mới quay đầu hướng về Chu Á Nam nói :

- Chu nhị tiểu thư, xin nể mặt tại hạ bảo bọn họ tạm thời dừng lại được không?

Chu Á Nam cười nói :

- Được! Nể các ngươi đã từng giúp đỡ Lữ Chính Anh ta đáp ứng ngươi lần này.

Tiếp đó mới cất giọng nói :

- Từ Y nhất hiệu bảo bọn họ tạm dừng lại!

- Dạ!

Tiếp theo tiếng dạ đó sáu tử y nữ lang đang vây đánh Thân Văn Bính, Thủy Tương Vân đều lập tức dừng tay rút ra ngoài.

Châu Tử Chân nhú mày nhìn Mạc Tú Anh nghiêm mặt nói :

- Thất phu nhân có thể lắng nghe tại hạ một tiếng không?

Mạc Tú Anh mặt lạnh như tiền nói :

- Ngươi nói đi!

Châu Tử Chân gằn giọng nói :

- Thất phu nhân, tình thế lúc này tại hạ nghĩ không cần giải thích thêm nhiều nữa. Nếu cứ tiếp tục đánh nhau như thế này...

Mạc Tú Anh lạnh lùng cắt lời nói :

- Ngươi đang đe dọa ta à?

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Thất phu nhân, phu nhân tất hiểu rõ lời của tại hạ tuy không thuận tai nhưng đầy thiện ý.

Mạc Tú Anh cười nhạt một tiếng nói :

- Với tình cảnh này ta không chấp nhận cái thiện ý đầy đe dọa này.

Châu Tử Chân gượng cười nói :

- Muốn thế nào mới tiếp nhận thiện ý của ta?

Mạc Tú Anh nói :

- Trừ phi là địa vị ngang bằng nhau mới có thể nói chuyện được.

Thượng Quan Tổ Vân nhin không được cười nói :

- Xem ra ngươi dường như vẫn cho rằng bọn ta sợ ngươi mà năn nỉ ngươi vậy...

Châu Tử Chân vội vàng xua tay cắt lời nói :

- Ngươi bớt nói đi!

Thượng Quan Tổ Vân bữu môi cười nói :

- Được! Ta không nói nữa.

Châu Tử Chân lại hướng đến Mạc Tú Anh nói :

- Thất phu nhân, tại hạ nghĩ trận chiến lúc này nên dừng lại thôi Mạc Tú Anh lạnh lùng nói :

- Ngươi nên hiểu rõ đây không phải là vấn đề đơn phương.

Châu Tử Chân nói :

- Điều này tại hạ hiểu rõ, phía của Chu nhị tiểu thư tại hạ sẽ đi thương lượng.

Tiếp đó hướng đến Chu Á Nam cười hỏi :

- Nhị tiểu thư có thể nể mặt tại hạ chút được không?

Chu Á Nam cười nhạt hỏi ngược lại :

- Ý của ngươi là...

Châu Tử Chân nói :

- Tại hạ nghĩ chuyện lúc này đến giờ, đối với người của phe Vô Định bảo bị khống chế cũng xin tha cho họ.

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Được!

Châu Tử Chân vội nói :

- Đa tạ nhị tiểu thư.

Nói xong liền chấp tay vái dài thật sâu.

Chu Á Nam cười nói :

- Ngươi thật là khôn ngoan đấy! Người ta nói chưa hết câu ngươi đã đa tạ trước, có phải là sợ ta nuốt lời không?

Chu Á Nam vốn vẫn còn ngây thơ, nghĩ sao nói vậy bất kể đối phương có khó chịu hay không.

Châu Tử Chân không khỏi đỏ mặt nói :

- Tại hạ vội vã quá, xin nhị tiểu thư lượng thứ cho!

Chu Á Nam nói :

- Thôi không cần phải như vậy.

Tiếp đó nàng lại nghiêm mặt nói :

- Bây giờ xin lắng nghe cho. Yêu cầu của ngươi ta đã chấp nhận. Nhưng ta trình trọng cảnh cáo các ngươi, sau khi tha cho bọn chúng thì phải lập tức rút ngay về. Nếu còn dám ngăn trở người của bốn môn ta thì sẽ không tha nữa đâu.

Châu Tử Chân vội vàng liên tục gật đầu :

- Điều đó đương nhiên! Điều đó đương nhiên!

Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Còn nữa, các thiếp võ lâm mà Lục lâm Minh chủ Tổng trại Ác Hồ câu Tây Môn Nhuệ đã phát ra các ngươi đã nhận được rồi chứ?

Châu Tử Chân gật đầu nói :

- Phải! Đã có chuyện ấy.

Chu Á Nam nói :

- Thiếp võ lâm đó là để truyền báo Thất Sát lệnh của nương mẫu ta, ra lệnh cho tất cả võ lâm đồng đạo vào tết Nguyên Đán phải tề tựu đến hành cung bốn môn ở Hạ Khẩu để chờ lệnh sai bảo... Những điều này các ngươi đã biết cả rồi chứ?

Châu Tử Chân gật đầu nói :

- Phải! Đã biết cả.

Chu Á Nam cười nói :

- Biết cả thì tốt. Bây giờ đã là thượng tuần tháng chín, cách tết Nguyên Đán cũng không còn bao lâu nữa, hy vọng các ngươi sẽ suy nghĩ cho kỹ. Hãy mau quyết định tránh đến lúc đó sẽ làm thương tổn hòa khí hai bên đấy.

Châu Tử Chân nghiêm mặt nói :

- Đa tạ nhị tiểu thư đã nhắc nhở, tại hạ sẽ cùng tề thượng xem xét kỹ lưỡng.

- Vậy thì được!

Chu Á Nam cười rồi quay đầu hướng về Từ Y nhất hiệu đang đứng ở bên cạnh Lữ Chính Anh nói :

- Từ Y nhất hiệu, hãy phóng thích toàn bộ người của Vô Địch bảo bị khống chế cầm giữ.

- Dạ!

Dưới sự chỉ huy của Từ Y nhất hiệu, những người của phe Vô Định bảo bị khống chế đó toàn bộ đều được thả ra.

Trong cuộc đời Mạc Tú Anh có lẽ đây là lần đầu tiên bị ép buộc và nhục nhã như vậy, về mặt đây tức giận trở nên trắng xanh vùng tay nói :

- Đi thôi!

Trong chốc lát đám người đó đã ùn ùn phi thân lao người biến đi mất hút. Thượng Quan Tổ Vân nhú mày nhìn theo đám người Vô Định bảo đang mất hút đó, không khỏi bật cười nói :

- Đây đúng là vui thì đến, tàn thì đi!

Ngũ Tú Vân thở nhẹ một tiếng nói :

- Dẫn đến hơn một trăm người, lúc quay về thì đã mất đi nửa lại còn bị mất mặt nữa. Tình huống này cũng quả thật đã quá đủ cho bọn họ.

Châu Tử Chân đưa tay chỉ mấy mươi thi hài để lại của phe Vô Định bảo, gượng cười nói :

- Cái chuyện hậu sự này cũng đủ làm bọn ta mệt đấy!

Lúc này Lữ Chính Anh cũng đã nói chuyện mấy câu với Chu Á Nam, liền cất giọng nói :

- Lộ cô nương, tại hạ thượng mệnh khó cãi, cần phải ngay lập tức quay trở về. Cái ân đức duy hộ lần này đành phải để ngày sau sẽ báo đáp.

Lộ Thanh Bình cố gắng giữ vẻ mặt tự nhiên, cất giọng nói :

- Nào dám làm phiền công tử, điều này có đáng gì. Ta cũng không thể tiễn công tử chúc chur vị thượng lộ bình an.

Chu Á Nam cũng cất giọng cười nói :

- Đa tạ tỷ tỷ đây. Hy vọng tết Nguyên Đán năm sau gặp mặt sẽ trở thành bằng hữu tốt...

Nói xong liền đưa tay lên, ý nói đi về phía Lưu gia tập rồi nói :

- Ở bến tàu bọn ta đã mướn thuyền, bọn ta sẽ xuôi dòng mà đi.

Lữ Chính Anh buông nhẹ một tiếng thở dài.

Chu Á Nam ớ lên một tiếng, vội hỏi :

- Lại thở dài chuyện gì thế?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Nhị tiểu thư có thể cho phép tại hạ đứng ở địa vị bình đẳng mà nói mấy câu chứ?

Chu Á Nam ngơ ngác nói :

- Nghiêm trọng đến thế hay sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Phải! Điều mà tại hạ muốn nói chỉ có thể đứng ở địa vị bình đẳng mới có thể nói được, nếu với quan hệ chủ nô mà nói thì không nói được.

Chu Á Nam không khỏi bật cười nói :

- Nói gì lạ thế, có ai xem ngươi là nô bộc bao giờ đâu?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Lúc ở Thiên Tâm cốc, trong mắt của lệnh đường, lệnh tỷ không phải là xem tất cả nam nhân đều là nô bộc hay sao?

- Ít nhất là không có ta. - Chu Á Nam mỉm cười nói tiếp - Nhất là đối với ngươi, ngươi nói thế nào?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Điểm này tại hạ rất là cảm kích, nhưng tại hạ vẫn cần phải được phép mới dám nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Chu Á Nam cũng gượng cười nói :

- Bọn ta chia tay nhau mới không đầy hai mươi ngày, ngươi dường như đã trở nên xa lạ quá nhiều.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Tại hạ không xa lạ gì, nhưng tại hạ lại cảm thấy nhị tiểu thư dường như trong một tháng này bất luận là lời nói hay thái độ đều đã thành thực rất nhiều.

- Thế sao? - Chu Á Nam cũng cười nói - Vậy mà ta không cảm thấy chút nào cả.

Nàng dứt lời liền hỏi tiếp :

- Ngươi có phải vì ta vừa rồi trước mặt mọi người bảo ngươi xưng là thuộc hạ mà trong lòng ngươi bất bình hay sao?

Lữ Chính Anh vờ như không biết nói :

- Thuộc hạ nào dám!

Chu Á Nam liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh nói :

- Đừng có cái kiểu đó được không? Vừa rồi ta nói như vậy là có nguyên nhân của nó.

Lữ Chính Anh nói :

- Nguyên nhân này thuộc hạ biết được chứ?

Chu Á Nam nói :

- Tất nhiên phải cho ngươi biết. Thứ nhất để tốt cho ngươi, ta sợ ngươi bình thường tùy tiện quen rồi mà sẽ bị nương mầu ta và tỷ tỷ ta quở mắng, vì vậy mới nhắc nhở ngươi.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Điều này thuộc hạ rất cảm kích!

Chu Á Nam nói :

- Thứ hai, lúc đó ta cố ý làm cho người của Vô Định bảo và Vô Dương tiêu cực thấy rằng môn quy của Thất Sát lệnh nghiêm ngặt không thể hồ đồ được.

Lữ Chính Anh giả vờ ừm một tiếng nói :

- Thật càng lúc càng giống như người lớn vậy.

Bọn họ đang sánh vai nhau đi ở phía trước, cho đến lúc này Chu Á Nam mới hiểu được rằng Lữ Chính Anh không phải đang ăn nói nghiêm túc mà là cố ý châm chọc mình. Vì vậy nàng liền húc cùi chỏ tay vào người Lữ Chính Anh, lườm một cái kêu lên :

- Ngươi hư lắm đó!

Lần này Lữ Chính Anh bật cười thoải mái, Từ Y nhất hiệu đang đi sau bọn họ và một vài tử y nữ lang cách bọn họ cũng không xa lắm, nghe thấy bọn họ đang nói chuyện cũng nhin không được mà phát ra những chuỗi tiếng cười.

Càng hay hơn nữa, ngay con khi đầu chó Tiểu Hoàng cũng vung chân múa tay không ngừng kêu lên vui vẻ.

Chu Á Nam trời sinh xinh đẹp, cho dù lúc này nàng cũng đã lớn nhưng vẫn chưa hơn mười bốn. Nhưng vì nàng thường uống Thiên Niên Thạch Khuẩn của Thiên Tâm cốc, lại tu luyện tối thượng thừa võ công tâm pháp nên về phương diện phát triển cơ thể thì vượt khá xa phần lớn các nữ hài tử cùng tuổi. Lúc này tuy về ấu trĩ còn chưa hết nhưng cũng đã ra dáng là một thiếu nữ xinh đẹp lớn khôn.

Vì vậy về ngoại hình hờn giận đáng yêu khiến cho người khác dễ động lòng, làm cho Lữ Chính Anh cũng tạm thời quên đi tất cả mọi phiền não, tươi cười nói :

- Được, được! Vạn phương vô tội, lỗi tại thuộc hạ tất cả.

Chu Á Nam cũng không khỏi cười khúc khích nói :

- Không ngờ ngươi lại đức độ đến như thế kia chứ!

Tiếp đó nàng đột nhiên như nhớ lại điều gì, quay đầu ra phía sau nói :

- Từ Y nhất hiệu, tình cảnh này giờ không được nhắc đến trước mặt nương mẫu và tỷ tỷ của ta nhé!

Từ Y nhất hiệu mỉm cười gật đầu nói :

- Thuộc hạ biết ạ!

Chu Á Nam lúc này mới quay về phía Lữ Chính Anh nói :

- Đây! Lúc này ngươi hãy nói lời ngươi muốn nói đi?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Nhị tiểu thư, bọn ta lên thuyền rồi hãy nói.

Chu Á Nam nói :

- Cũng được!

Con thuyền mà bọn họ thuê bao là một con thuyền lâu loại lớn, bọn họ lần lượt lên thuyền hơn hai mươi người và một con khi đầu chó.

Nhóm người này lên thuyền rồi, Chu Á Nam lập tức ra lệnh nhổ neo.

Lữ Chính Anh và Chu Á Nam chia nhau ở trong hai gian phòng trong khoang thuyền. Lữ Chính Anh vừa nằm xuống nghỉ, chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì Chu Á Nam đã tự ý đẩy cửa phòng đột ngột đi vào khiến cho Lữ Chính Anh phải bật dậy khỏi giường, giọng cười hỏi :

- Nhị tiểu thư, sao còn chưa nghỉ ngơi?

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Ta muốn nghe điều ngươi muốn nói cái đã.

Nàng nhìn Lữ Chính Anh đang cuống quýt vội vã lấy y phục mặc cho tề chỉnh, thì không khỏi trề môi cười duyên nói :

- Thế nào? Một đại nam tử vẫn còn sợ người khác nhìn thấy mình không mặc quần áo sao?

Chu nhị tiểu thư phải xem như là đã ít nhiều nhận biết thế nào là tình yêu, vậy mà trong đầu của nàng rõ ràng không có ý thức về giới hạn nam nữ.

Điều này khiến cho Lữ Chính Anh muốn cười cũng không cười nổi, bèn nói :

- Nhị tiểu thư, đây chỉ là lịch sự đó thôi.

Chu Á Nam đã ngồi xếp bằng xuống đất ở bên cạnh Lữ Chính Anh, cười nói :

- Lịch sự với chả lịch sự! Bây giờ ta muốn nghe lời ngươi nói đây.

Tiếp đó lại trề môi làm duyên cười nói :

- Bây giờ bọn ta xem như đã ở địa vị ngang nhau, ngươi không cần phải căng thẳng gì.

- Đa tạ ý tốt của nhị tiểu thư.

Rồi Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói tiếp :

- Bây giờ trước tiên nói nguyên nhân tại sao vừa rồi tại hạ than thở.

Chu Á Nam nói :

- Ta đang rửa tai lắng nghe đây!

Lữ Chính Anh nhún mày hỏi :

- Vừa rồi khi bọn ta chia tay với người của Vô Dương tiêu cục, nhị tiểu thư đã nói với Lộ Thanh Bình cô nương rằng: mong rằng lúc tết Nguyên Đán gặp lại thì có thể sẽ trở thành bạn tốt, có đúng thế không?

Chu Á Nam hơi ngơ ngác nói :

- Phải! Lẽ nào ta nói không đúng hay sao?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Không phải là nhị tiểu thư nói không đúng mà là nói quá ngây thơ.

Chu Á Nam nhú mày hỏi :

- Người nói giữa ta và Lộ Thanh Bình không thể trở thành bạn tốt hay sao?

Lữ Chính Anh vẻ mặt trở nên nghiêm nghị nói :

- Phải! Trừ phi lệnh đường thay đổi thái độ, còn không thì nhị tiểu thư và Lộ Thanh Bình sẽ không trở thành bằng hữu tốt được đâu.

Chu Á Nam tựa hồ có hơi hoang mang, nhú sát mày lại không nói gì.

Lữ Chính Anh lại nghiêm mặt nói :

- Lúc này còn cách tiết Nguyên Đán ba tháng nữa, không ai có thể dự liệu được gì cả. Tiết Nguyên Đán lúc mọi người gặp mặt nhau thì cục diện tình thế lúc đó sẽ như thế nào, mà nhị tiểu thư lại ngây thơ nói là mong đến lúc đó có thể trở thành bằng hữu tốt, làm sao tại hạ không thắc mắc cơ chứ?

Chu Á Nam tựa hồ có hơi không tin hỏi tiếp :

- Người nói đến lúc đó Võ Dương tiêu cục có thể sẽ coi bọn ta là kẻ thù hay sao?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không phải có thể mà là tất nhiên!

Chu Á Nam nhú mày hỏi :

- Tại sao?

- Tại vì người trong võ lâm không ai muốn mình thua kém người khác cả.

Chu Á Nam cất lời hỏi :

- Lễ nào sức mạnh của Võ Dương tiêu cục lại có thể là địch thủ của bọn ta?

Lữ Chính Anh mỉm cười hỏi ngược lại :

- Nhị tiểu thư, thực tế hai mươi ngày nay nhị tiểu thư không cảm thấy sức mạnh của Vô Địch bảo so với sự tính toán ban đầu của lệnh đường mạnh hơn nhiều hay sao?

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Phải! Nương mẫu ta cũng nghĩ như thế.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Sức mạnh của Vô Địch bảo to lớn như vậy mà Võ Dương tiêu cục lại muốn trục xuất thế lực của Vô Địch bảo ra khỏi vùng Hồ Nam, thì nhị tiểu thư nghĩ xem chẳng lẽ Võ Dương tiêu cục lại sẽ chịu thua kém người khác hay sao?

Chu Á Nam liên tục gật đầu nói :

- Đúng! Đúng!

Tiếp đó lại nhú mày tự nói :

- Lúc mấy ngày trước đây ta chia tay với nương mẫu ta, trong giang hồ còn chưa có ai nói đến chuyện của Võ Dương tiêu cục. Một tiêu cục bình thường như vậy sao lại trong chớp lát có thể lớn mạnh lên được thế chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nhị tiểu thư, trong cái nhìn của người khác Lệnh chủ của bọn ta cũng là trong một đêm dường như từ trên trời rơi xuống vậy.

Chu Á Nam chợt nói :

- Nói như vậy trong võ lâm lúc này lại là cục diện tam cường tranh bá Thất Sát lệnh, Vô Địch bảo, Võ Dương tiêu cục hay sao?

- Không! - Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói - Phải nói là cục diện tứ cường tránh bá mới đúng.

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi :

- Cường kia là ai?

Lữ Chính Anh mơ hồ nói :

- Chính là vị Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái.

Chu Á Nam ngờ ngác :

- Người mà ngươi nói là Điền Bân hay sao?

- Không sai?

- Dựa theo cái tính ăn nói trơn trượt ngọt ngào của hắn à?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Nhị tiểu thư đừng quên Điền Bân có một vị sư phó thần bí và công lực cao thâm. Hơn nữa vị sư phó đó cũng từng phô tài cho Vô Địch bảo thấy. Nhị tiểu thư hãy nghĩ kỹ coi, Thất Sát lệnh chủ và Vô Dương tiêu cục đều đã có thể âm thầm chuẩn bị và chỉ trong một đêm liều uy chấn giang hồ, vậy thì sư phó của Điền Bân sao lại không thể có chứ?

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Ủ! Nói như vậy rất là có lý!

Lữ Chính Anh nói tiếp :

- Còn nữa, lúc này trong tứ cường mà tại hạ giả thiết bất luận là dụng kiếm, dụng đao và dụng chưởng thì chiêu thức đều na ná giống nhau, nhị tiểu thư nghĩ ra nguyên nhân trong đó chứ?

Chu Á Nam ngờ ngác :

- Lễ nào võ công của bọn họ đều là từ phó bản Vạn Bác Chân Thuyền?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Võ công của bọn họ có phải từ phó bản Vạn Bác Chân Thuyền ra hay không thì không thể biết được, nhưng chắc chắn là đều xuất xứ từ Kiếp Dur Sinh tiền bối.

Chu Á Nam cười nhạt nói :

- Lúc ta rời nương mẫu ra đi, nương mẫu ta cũng đã thăm lén kiểm tra qua, nhưng lúc đó vẫn không nói đến Vô Dương tiêu cục, nhưng kết luận thu được thì đại khái tương đồng với những điều mà ngươi nói.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Thật không?

Chu Á Nam nói :

- Ta nói dối ngươi sao?

Tiếp đó lại tươi cười nói :

- Nói thật ra về phương diện võ công của ngươi tuy so với ta còn kém lắm, nhưng về các mặt khác thì đều mạnh hơn ta nhiều.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Đa tạ quá khen!

Chu Á Nam liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh một cái nói :

- Ngươi cũng biết ăn nói trơn trượt đấy!

Lữ Chính Anh gượng gạo nói :

- Điều này thì oan quá, điều mà tại hạ nói là thật từ đáy lòng đấy!

Chu Á Nam lại liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh :

- Lẽ nào lời ta nói lại không phải từ đáy lòng hay sao?

Không đợi Lữ Chính Anh mở miệng, lại cười duyên nói :

- Này! Ta... có thể gọi ngươi là Lữ đại ca được chứ?

Lữ Chính Anh cảm thấy sung sướng vô cùng, nhưng miệng vẫn mơ hồ nói :

- Đương nhiên được! Chỉ là... tại hạ không dám trèo cao đâu.

Chu Á Nam ngập ngừng nói :

- Ta không cho phép ngươi nói như thế, nhưng chỉ khi bọn ta hai người với nhau ta mới gọi ngươi là Lữ đại ca. Còn trong các trường hợp khác thì ta vẫn gọi ngươi là Lữ Chính Anh hay Lữ sứ giả, hiểu không?

Lữ Chính Anh cảm thấy vô cùng khoan khoái, dễ chịu vội vàng gật gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu! Tại hạ hiểu...

- Nhưng bây giờ đại ca phải kêu muội như thế nào?

Lữ Chính Anh bối rối nói :

- Gọi... gọi là Á Nam muội muội được không.

Chu Á Nam mặt ửng đỏ, cũng bối rối không kém nói :

- Cũng được, chỉ là... hai chữ muội muội hơi khó nghe, hay là kêu Á Nam đi!

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Được, ta kêu Á Nam vậy.

Giọng nói của Lữ Chính Anh đã tự nhiên trở lại.

Chu Á Nam vẫn ngượng ngập nói :

- Nhưng đại ca phải nhớ, khi chỉ có hai chúng ta với nhau mới gọi là Á Nam nhé!

Lữ Chính Anh vội vàng gật đầu nói :

- Ta biết! Như bây giờ ta không những có thể gọi Á Nam mà cũng có thể gọi Á Nam muội muội.

Chu Á Nam ném một nụ cười thật tươi về phía Lữ Chính Anh rồi mới nghiêm mặt trở lại nói :

- Thôi! Bây giờ chúng ta trở về nói chuyện chính đi.

Lữ Chính Anh bắt chước cách nói vừa rồi của Chu Á Nam nói :

- Ta đang rửa tai lắng nghe đây!

Chu Á Nam liếc nhìn Lữ Chính Anh một cái, nhúm mày hỏi :

- Đại ca có biết tại sao muội lại tới đây không?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Tất nhiên là lo lắng Lữ đại ca sẽ làm mất mặt môn hạ Thất Sát lệnh.

Chu Á Nam cười nói :

- Đại ca chỉ đoán đúng một nửa.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Còn nữa kia là thuộc về phía nào?

Chu Á Nam nói :

- Tất nhiên là thuộc về phía của muội, đại ca có thể đoán được hay không?

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Là lo cho sự an toàn của Lữ đại ca phải không?

Chu Á Nam buột miệng cười nói :

- Đúng, thật là đoán đâu đúng đó!

Lữ Chính Anh cười bí hiểm nói :

- Điều này gọi là linh tính mà!

- Đại ca hư lắm! muội không nói chuyện với đại ca nữa. Cú đấm này không nặng cũng không nhẹ khiến cho Lữ Chính Anh hơi đau ở vai nhưng trong lòng lại rất sung sướng cười nói :

- Không nói thì thôi, hãy mau quay về phòng của muội mà ngủ đi!

Chu Á Nam hừ một tiếng nói :

- Muội không đi!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không quay về cũng được, dù thế nào đi nữa bốn Sứ giả đêm nay tinh thần rất khỏe không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Lại có một giai nhân đẹp như tiên nữ cùng ta trải qua đêm dài, cuộc sống còn mong cầu gì...

Chu Á Nam hếch mũi nói :

- Nhưng muội thì không muốn như vậy!

Nói xong đã đứng bật dậy.

Lữ Chính Anh không nói gì chỉ tươi cười.

Chu Á Nam nghĩ ngợi gì đó, liền cúi người nói nhỏ :

- Muội chỉ nói một chuyện thì sẽ quay về ngủ. Nương mẫu của muội đã quyết định truyền cho đại ca võ học cao thâm như muội vậy...

Nói xong liền vụt ra ngoài quay về phòng của mình.

Lữ Chính Anh không phân biệt nổi cảm giác trong lòng mình là như thế nào nữa, chàng chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Khi thức dậy thì thấy Chu Á Nam đã ngồi ở trước đầu giường, nhìn chàng cười thật tươi.

Lữ Chính Anh hơi ngạc nhiên hỏi :

- Á Nam, Á Nam lại bao giờ thế?

Chu Á Nam vẫn cười nói :

- Đại ca đoán thử xem?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta đoán không được đâu, Á Nam nói đi!

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Trời vừa hừng sáng là muội đến ngay...

Lữ Chính Anh vội vàng hỏi :

- Vậy thì bây giờ là lúc nào rồi?

- Còn sớm lắm! - Chu Á Nam cười khúc khích nói - Bây giờ còn cách chính Ngọ khoảng nửa giờ mà thôi.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng, người bật thẳng dậy.

Chu Á Nam lấy ngón tay ấn vào trán nói :

- Hay cho đại ca, lúc ngủ chần cũng không chịu đắp.

Lữ Chính Anh ngượng ngừng cười nói :

- Đa tạ Á Nam muối muối...

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Còn nữa, tham ngủ như vậy nếu là tỷ tỷ của muối ở đây thì đại ca chắc chắn sẽ bị chửi một trận.

Lữ Chính Anh cười gượng nói :

- Chính là vì có Á Nam muối muối ở bên cạnh nên ta mới an tâm mà ngủ say đó.

Chu Á Nam cười duyên nói :

- Thôi đừng nói huyền thuyên nữa, mau đi rửa mặt đi sắp đến bữa cơm trưa rồi.

Những ngày vui vẻ lại trôi qua khá mau, thêm vào thuận gió xuôi dòng nên thuyền đi rất nhanh, khoảng quá bốn ngày đã đi hết một thủy trình hơn ngàn dặm đến Hạ Khẩu.

Hơn nữa, thể lực của Vô Địch bảo quả thật đã rút ra khỏi vùng Hồ Nam.

Tại vì bọn người Lữ Chính Anh đi trên con thuyền lâu này không những ở vùng Hồ Nam không hề bị bất cứ một sự quấy nhiễu cản trở nào, mà cho dù là đi vào vùng Hồ Bắc thuộc căn cứ địa của Vô Địch bảo cũng không hề bị một chút trở ngại.

Hạ Khẩu là nơi thủy lộ giao thông rất là thuận lợi, là đầu mối giao lưu các sản vật của các tỉnh Đông nam Trung Hoa. Vì vậy xem như là cái rốn của Hoa Hạ, là nơi hiểm yếu mà người dụng binh phải tranh bằng được.

Hành cung của Thất Sát lệnh chủ nằm ở khoảng nửa dặm ngoại vi phía bắc của Hạ Khẩu, cách bờ Trường Giang không quá một dặm lộ trình, cũng là đối diện với Vô Địch bảo nằm ở bên Lạc Giả sơn của Vũ Xương phía bên kia Trường Giang.

Lữ Chính Anh lúc ở trên thuyền đã nghe Chu Á Nam miêu tả một lần tòa hành cung này hùng vĩ tráng lệ như thế nào, khí thế hùng hực như thế nào, so với Vô Địch bảo thì nguy nga và hào hùng hơn bao nhiêu lần.

Lúc đó trong lòng Lữ Chính Anh cho rằng tiểu cô nương này có hơi khoa trương, nhưng lúc chàng tận mắt nhìn thì mới thấy là điều mà Chu Á Nam miêu tả không những không khoa trương mà hơn nữa cũng còn thiếu sót chưa toàn vẹn.

Nguyên là hành cung này vốn là biệt thự của tôn thất tiên triều, do Chu Tứ Nương âm thầm mua rồi tu sửa lại.

Diện tích nguyên có cũng gần bảy mươi mẫu, Chu Tứ Nương lại mua thêm mảnh đất bên cạnh khiến cho diện tích hiện có đạt trên một trăm hai mươi mẫu.

Do vì trong biệt trang đã vốn có cây rừng hơn trăm năm lúc sửa đổi đặc biệt được lưu giữ lại, vì vậy khiến cho tòa hành cung mới tu sửa không những có cái bao la của lầu gác sân vườn, mà còn có cái đẹp rậm rì của cây cỏ lá rừng.

Lữ Chính Anh xuất thân võ lâm thế gia, Lữ gia trang của chàng rất là sung túc mỹ lệ và cũng rất là hùng vĩ nguy nga. Nhưng so với hành cung này thì vẫn còn kém xa nhiều lắm.

Bọn người Lữ Chính Anh lúc đến hành cung thì trời đã hoàng hôn, Chu Tứ Nương đang hành công nhập định. Vì thế sau khi Chu Á Nam dẫn Lữ Chính Anh đến kiến diện đại tiểu thư Chu Thảng Nam xong thì Lưu Tử Kỳ và Vương Nhân Kiệt dẫn chàng đến chỗ ở mới.

Do hành cung này có rất nhiều phòng, vì vậy phạm là nam nhân như Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quản, Truy Hồn sứ giả, Đoạt Mệnh sứ giả đều được phân cho một tòa nhà để ở, đều cho thị đồng hầu hạ. Ngay cả hành tướng Khương Tử Du cũng có được chỗ ở riêng.

Chẳng qua do Chu Tứ Nương vẫn có thiên kiến với nam nhân nên sự phân biệt trong ngoài hành cung thì rất là nghiêm khắc gần như là hà khắc.

Nội cung thuộc về mẫu nữ bọn họ và các nữ vệ sĩ mà Chu Tứ Nương đã âm thầm huấn luyện, còn ngoại cung thì thuộc về phạm vi hoạt động của nam

nhân. Giữa nội ngoại cung thì xây tường ngăn lại, cho dù bức tường này chỉ có tính tượng trưng nhưng nếu chưa có lệnh truyền gọi mà dám tự tiện vượt tường thì sẽ bị giết ngay.

Lữ Chính Anh sau khi vào chỗ ở của mình, do vì lúc này chính là thời gian nghỉ ngơi buổi tối vì thế mấy vị nam nhân đều đổ xô đến, mọi người gặp lại nhau nói cười rất là vui vẻ.

Có lẽ thấy Lữ Chính Anh đã từng trải, bản lĩnh hơn nên ngay Điền Bân rất là xem thường Lữ Chính Anh nay cũng cười nói rất vui vẻ.

Lữ Chính Anh vào nơi ở chưa bao lâu, thì thị đồng lo hầu hạ đã bung đến một bữa ăn tối thịnh soạn.

Có lẽ do quá hưng phấn, nói chuyện quá nhiều mà ảnh hưởng đến khẩu vị nên Lữ Chính Anh chỉ vội ăn qua loa chút ít rồi bảo thị đồng dọn bữa ăn thịnh soạn này đi.

Sau đó mọi người lại cười nói vui vẻ một chập nữa thì Hộ giá Song tước và Điền Bân cáo từ ra đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Lữ Chính Anh, Lưu Từ Kỳ và Vương Nhân Kiệt. Ba người này đều xem nhau như là bản thân mình, cửu biệt trùng phùng theo lý thì bọn họ phải nói chuyện thật nhiệt tình, nhưng bọn họ lại yên lặng nhìn nhau dường như không ai muốn mở lời trước tiên, sợ phá đi bầu không khí yên tĩnh này vậy.

Một lát sau, Lưu Từ Kỳ mới buông nhẹ một tiếng thờ dài nói :

- Chính Anh, trời thương xót bọn ta xem như đã có những điều ước ao.

Lữ Chính Anh thần thờ nói :

- Lưu bá bá, tiểu điệt có rất nhiều lời còn chưa nói.

Lưu Từ Kỳ ngạc nhiên nói :

- Thuộc về phương diện nào?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Thuộc về chính bản thân tiểu điệt, cũng xem như thuộc về toàn võ lâm..

Rồi Lữ Chính Anh trầm ngâm trở lại, chậm rãi kể lại tỷ mỉ những chuyện và những người mình đã trải qua hay gặp gỡ có quan hệ thiết thân đến chàng, cũng như là có liên hệ mật thiết với đại cục của võ lâm, như vị quái lão tự xưng là sư phó của Vô Địch bảo Bảo chủ muốn nhận chàng làm đệ tử và di mẫu Thủy Ngân Cô, nghĩa nữ của Thủy Ngân Cô - Thủy Tương Vân, Lộ Thanh Bình của phe Võ Dương tiêu cục...

Lưu Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt nghe thấy đều tròn tròn hai mắt, ngẩn người ra một hồi. Sau Vương Nhân Kiệt mới lên tiếng :

- Thật không ngờ chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, công tử lại có kỳ ngộ như vậy.

Nhưng Lưu Từ Kỳ lại thờ dài nói :

- Hải tử, ta thật tiếc cho ngươi!

Lữ Chính Anh vội nói :

- Tiếc gì chứ?

Lưu Từ Kỳ nói :

- Ta nói là nếu ngươi tiếp nhận yêu cầu của vị quái lão nhân đó, báỉ làm sư phụ thì tốt biết mấy.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Nếu sớm biết lão nhân đó không phải là sư phụ của Thuần Vu Khôn thì tiểu điệt không đến nỗi từ chối quyết liệt như thế?

- Ai không phải là sư phụ của Thuần Vu Khôn chứ?

Tiếp theo tiếng nói trong phòng thấp thoáng một bóng người, Chu Tử Nương đã đứng trước mặt bọn họ. Tình huống này thật là đột ngột, Chu Tử Nương như từ dưới đất chui lên vậy.

Ba người vội đứng bật dậy làm lễ, Lữ Chính Anh kính cẩn nói :

- Thuộc hạ Lữ Chính Anh tham kiến Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương ngồi ngay xuống chiếc ghế ở trước bàn sách, trên vẻ mặt lãnh đạm chợt nở ra một nụ cười hiếm thấy, vừa xua tay vừa nói :

- Ba vị hãy ngồi xuống!

Có lẽ các sự kiện một tháng nay đã không như tưởng tượng, thái độ của Chu Tứ Nương đối với thủ hạ đã ôn hòa rất nhiều.

Bọn người Lữ Chính Anh gần như đồng thanh nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Đợi cho ba người đã kính cẩn an tọa xong, Chu Tứ Nương mới cười nhạt nói :

- Lữ Chính Anh, ngươi phải trả lời những câu hỏi của ta.

Lữ Chính Anh không ngờ Chu Tứ Nương lại đột nhiên đích thân đến đây, bất giác trong lòng có hơi lo lắng bất an.

Tại vì những chuyện mà chàng nói với Lưu Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt thì có những chuyện rất không tiện cho Chu Tứ Nương biết.

Nhưng từ thần thái khoan thai của Chu Tứ Nương lúc này, rõ ràng là không có vẻ gì đã nghe lén, mà vì mới đến chỉ nghe thấy câu nói cuối cùng mà thôi.

Cũng vì như vậy Lữ Chính Anh cảm thấy không còn bất an nữa, chàng lấy lại bình tĩnh nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, chuyện này rất dài.

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Vậy hãy từ từ mà nói. Vừa rồi Á Nam đã kể với ta nhưng ta lại muốn biết tường tận hơn.

- Dạ!

Lữ Chính Anh kính cẩn ứng thanh. Ngay lúc ấy Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cũng đột ngột đi vào nội thất. Ba vị nam nhân vội vàng đứng dậy sắp xếp chỗ ngồi.

Sau một lúc ổn định xong, Lữ Chính Anh mới đem những chuyện đã trải qua gần một tháng kể lại từ đầu. Đương nhiên trong đó có những chỗ không tiện nói thì khéo léo lướt qua.

Chu Tứ Nương lắng lẽ nghe xong, nhíu mày hỏi :

- Lời của Thủy Ngân Cô có thể tin được không?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt trả lời :

- Thủy Ngân Cô là di mẫu của thuộc hạ, cũng là hầu thiếp của Thuần Vu Khôn lão tặc. Lời của di mẫu thì hoàn toàn có thể tin được.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Hừm! Nhắc đến Thủy Ngân Cô ta vẫn còn có chút ấn tượng.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Di mẫu cũng nhớ rất rõ Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương cười cười, quay đầu hướng về hai vị ái nữ nói :

- Hai a đầu hãy nhớ cho kỹ, sau này nếu có gặp Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân phải đặc biệt cẩn thận, tránh sự ngộ thương.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cùng gật đầu đáp :

- Nữ nhi biết ạ!

Chu Tứ Nương lại nghiêm mặt nói :

- Đối với phe Võ Dương tiêu cực, cũng tạm thời tránh hành động đối địch mà sẽ từng bước tiến tới hiệp đàm.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam lại dạ một tiếng, Chu Tứ Nương nhíu mày nhìn Lữ Chính Anh nói :

- Lữ Chính Anh, ngươi phải nắm chắc mối quan hệ này, phát huy ảnh hưởng tranh thủ lực lượng của Võ Dương tiêu cực.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức!

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Ta đã chuẩn bị chính thức truyền đạt cho ngươi võ công của bốn môn, Á Nam đã nói với ngươi chưa?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Đã nói rồi ạ!

Chu Tứ Nương nói :

- Bắt đầu từ ngày mai, ta chính thức truyền cho ngươi tâm pháp của bốn môn và nghiên cứu học hỏi kỹ xảo và kinh nghiệm của tâm pháp võ công bốn môn, hy vọng có thể hoàn thành trong bảy ngày. Sau đó Á Nam sẽ cưỡi đại bàng xanh đưa ngươi tới Thiên Tâm cốc, lợi dụng hoàn cảnh đặc thù ở đó mà bế quan tiềm tu.

Lữ Chính Anh cung kính nói :

- Đa tạ Lệnh chủ đã vun bồi!

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Hôm nay là ba mươi tháng chín, cách tiết Nguyên Đán còn một tháng rưỡi nữa, ngươi cần phải nắm chắc lấy cơ hội này, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà thành tựu bản thân để vào ngày hội lớn tiết Nguyên Đán mà làm nên chuyện cho bốn môn.

Lữ Chính Anh kính cẩn nói :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ!

Chu Tứ Nương hơi trầm tư, nhíu mày nói :

- Còn đối với lão nhân thần bí muốn thu nhận ngươi là đồ đệ đó, sau này nếu có gặp gỡ có thể đáp ứng nhưng trước tiên cần phải đưa ra điều kiện trao đổi.

Lữ Chính Anh trong lòng không khỏi cười thầm: “Bái người ta làm sư phụ mà lại đưa ra điều kiện, chuyện này quả thật là mới lạ”.

Nhưng Lữ Chính Anh vẫn hỏi :

- Lệnh chủ, đưa ra điều kiện gì ạ?

Chu Tứ Nương nói :

- Muốn y đồng ý liên kết với bốn môn.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Ngày thứ hai, trọn buổi sáng Chu Á Nam dẫn Lữ Chính Anh đi tuần thị toàn bộ hành cung vừa để quen thuộc hoàn cảnh, đồng thời cũng để giới thiệu những lãnh đội của đội nữ vệ sĩ của Chu Tứ Nương.

Những vệ đội đó đều do Chu Tứ Nương tự thân lựa chọn ở các nơi mà mua lại với giá cao, lúc này có hai trăm bốn mươi người chia làm sáu đội: hồng, hoàng, lam, bạch, tử, thanh. Mỗi đội bốn mươi người, mỗi đội dùng màu sắc y phục làm biên hiệu chứ không có tên. Đệ nhất hiệu, đệ nhị hiệu của mỗi đội là chính phó lãnh đội.

Ngoài ra còn có một đội hậu bị dùng để bổ sung, người của đội hậu bị số lượng không hạn chế, lúc này là do đại tiểu thư Chu Thăng Nam phụ trách huấn luyện.

Tình huống này khiến cho Lữ Chính Anh không khỏi cười nói :

- Á Nam, muốn thành lập một võ lâm bá nghiệp lấy nữ nhân làm trung tâm thì xem ra các nữ nhân cốt cán như thế vẫn còn ít lắm.

Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Những điều này nương mẫu của muội đã sớm nghĩ đến, lúc này các chính phó lãnh đội đều là những người nòng cốt. Lúc cần thiết, những người ưu tú trong các đội viên sẽ được đề bạt lên.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói :

- Điều này quả thật có sự chuẩn bị chu đáo.

Chu Á Nam tỏ ra già rặn nói :

- Muốn xây dựng lên một cơ đồ oanh liệt thì tất nhiên trước tiên phải có một kế hoạch chu toàn, kỹ càng mới được chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Như cục diện tứ cường tranh bá đang hình thành lúc này, lệnh đường có phải cũng đang nghĩ đến chứ?

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Phải! Chẳng qua nương mẫu của muội lại không ngờ đến thế lực mới nổi lên Võ Dương tiêu cục cơ hồ lại cũng xuất hiện cùng lúc với bọn ta mà thôi.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Đối với những kẻ có võ công đặc biệt cao minh đó đã có dự tính rồi chứ?

- Không sai! - Chu Á Nam nói - Cái gọi là “lai giả bất thiện, thiện giả bất lai” nếu không thì nương mẫu của muội âm thầm huấn luyện các đội vệ sĩ nữ nhiều như thế để làm gì chứ?

Lữ Chính Anh không khỏi thở dài nói :

- Nói như vậy lệnh đường đúng là một vị bất thế kỳ tài, tiên tri tiên giác?

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Nói nương mẫu của muội là tiên tri tiên giác thì không tránh khỏi quá khoa trương, nhưng bốn chữ bất thế kỳ tài thì có thể xem là không sai.

Tiếp đó lại nói :

- Chẳng qua nương mẫu của muội cũng đã không liệu trước được một chuyện, đó chính là Thuần Vu Khôn lại có một vị sư phụ rành rẽ võ công bốn môn.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Lệnh đường đã nghiên cứu tìm hiểu qua vị sư phụ của Thuần Vu Khôn là ai rồi chứ?

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Chưa! Nhưng Vạn Bác Chân Truyền còn có phó bản là hai bản về đao pháp và chưởng pháp còn ở bên ngoài, nhưng không thể là sở đắc của một người nhất là phe Võ Dương tiêu cục và Hoàng Sơn phái bây giờ rõ ràng là chủ sở hữu của hai phó bản đó, nhưng còn nguồn gốc võ công của Vô Địch bảo thì mới khiến người khác thấy khó hiểu.

Lữ Chính Anh cũng nhú mày nói :

- Phải! vấn đề này ta cũng đã nghĩ đến, nhưng vẫn chưa nghĩ ra.

Chu Á Nam như chợt hiểu ra điều gì đó, ồ lên một tiếng nói :

- Vậy không lẽ vị nguyên chủ của Vạn Bác Chân Truyền, Kiếp Dư Sinh tiền bối vẫn còn sống sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Không! Nếu Kiếp Dư Sinh tiền bối vẫn còn sống thì tuyệt sẽ không để cho mẫu nữ của muội yên lành sống ở Thiên Tâm cốc mười mấy năm như vậy.

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Vậy thì lão tặc Thuần Vu Khôn có ở đâu ra ba tuyệt thế võ công đao, kiếm, chưởng trong Vạn Bác Chân Truyền chứ?

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Phải! Theo muội biết thì nương mẫu của muội đã không chỉ một lần do thám Vô Địch bảo nhưng kết quả thu được lại là Thuần Vu Khôn không có ở trong bảo.

Lữ Chính Anh nói :

- Cũng không gặp được vị sư phụ đó chứ?

- Không!

Chu Á Nam nói :

- Nương mẫu của muội đã lên nghe được người trong Vô Dịch bảo nói là Thuần Vu Khôn có thể là đang ở một địa điểm bí mật, bệ quan tiềm tu một loại võ công nào đó.

Lữ Chính Anh không khỏi cười nói :

- Vì vậy, hơn tháng nay hai bên vẫn bình yên vô sự.

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Điều đó chẳng tốt chút nào cả. Hãy đợi mấy tháng nữa võ công của đại ca thành tựu rồi thì ân thù cứ thoải mái mà ra tay đền trả.

* * * * *

Bảy ngày trôi qua rất mau.

Trong bảy ngày này, Lữ Chính Anh đã được Chu Tứ Nương truyền cho tâm quyết võ công trong Vạn Bác Chân Truyền, Chu Tứ Nương còn truyền cho kinh nghiệm và tâm đắc của võ công mà Chu Tứ Nương đã nghiên cứu luyện tập được. Lữ Chính Anh đã chuẩn bị để Chu Á Nam hộ tống cùng cười đại bàng xanh về Thiên Tâm cốc mà bệ quan tiềm tu.

Nhưng trong buổi trưa của ngày hôm đó, phe Vô Dịch bảo đã phái đến một vị truyền sứ, vị truyền sứ này là một vị Tứ cấp hộ pháp của Vô Dịch bảo, họ Đan tên Đắc Công, y nói với các thiếu nữ kiếm sĩ phụ trách cảnh giới vệ ở cổng là vâng mệnh Vô Dịch bảo Bảo chủ phu nhân đến mời Lệnh chủ đi dự yến tiệc. Hơn nữa còn nói rõ thiếp mời cần phải diện trình Lệnh chủ. Chu Tứ Nương là người đào thoát ra khỏi Vô Dịch bảo, lúc đó Thuần Vu Khôn không có phu nhân chính thức. Bây giờ Đan Đắc Công lại nói có Bảo chủ phu nhân, khiến cho Chu Tứ Nương không đoán ra được vị phu nhân này là ai. Nhưng thoáng suy nghĩ vẫn quyết định tiếp kiến vị Tứ cấp hộ pháp của Vô Dịch bảo này ở tiểu hoa đình.

Đan Đắc Công được một vị hoàng y kiếm sĩ dẫn đường, đi đến tiểu hoa đình. Chu Tứ Nương ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế thái sư, Chu Thảng Nam, Chu Á Nam, Lữ Chính Anh, Điền Bân chia nhau đứng hầu hai bên.

Đan Đắc Công là lão nhân của Vô Dịch bảo, đối với thành tích của Chu Tứ Nương cũng đã nghe thoáng qua, tuy lúc này Chu Tứ Nương cũng không tỏ ra một uy thế nào nhưng sự uy nghiêm vô hình của Chu Tứ Nương đã khiến cho Đan Đắc Công vừa bước vào tiểu hoa đình đã không còn tự tại, vội chấp tay vái chào Chu Tứ Nương :

- Đan Đắc Công tham kiến phu nhân!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Hãy gọi là Lệnh chủ!

Đan Đắc Công vội vàng sửa lời :

- Dạ! Đan Đắc Công tham kiến Lệnh chủ!

Chu Thảng Nam gằn giọng quát :

- Đại lễ tham kiến!

Đan Đắc Công ngơ ngác :

- Điều này...

Lời nói của y có ý phản kháng, nhưng hai chân của y lại dường như không biết nghe lời, tự động quỳ xuống.

Chu Tứ Nương hơi khom xuống nói :

- Thôi! Hãy đứng lên!

Đan Đắc Công lại đứng dậy, trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

Chu Tứ Nương quay đầu thét lên :

- Hãy mang ghế cho Đàn hộ pháp ngồi!

Vị hoàng y kiểm sĩ hồi nầy dẫn đường cho Đàn Đắc Công vội vàng dạ một tiếng, rồi mang đến một cái đôn gấm.

Đàn Đắc Công lại vội vàng cúi người nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Đợi cho Đàn Đắc Công lúng túng vừa ngồi xuống, thì Chu Tứ Nương đã thản nhiên cười nói :

- Hãy trình thiếp mời lên đây!

- Dạ! Dạ!

Đàn Đắc Công rất căng thẳng, căng thẳng đến mức nếu Chu Tứ Nương không nhắc thì chắc y đã quên mất nhiệm vụ chính lần này.

Tay chân y như rối rít lên, y run run đưa tay vào ngực lấy ra thiếp mời, dùng hai tay đệ lên nói :

- Kính thỉnh Lệnh chủ quá mục!

Chu Tứ Nương đón lấy thiếp, sau khi quét mắt xem qua thì thấy trên thiếp mời viết rằng :

“Cẩn Chiêm Vu Nguyệt Chi nhị thập nhật, thân thời tam khắc, kính cù phi chúc cung thỉnh hiệp giá quang lân”.

Thuần Vu Khôn, Cổ Phi Quỳnh cấn cù.

Chu Tứ Nương nhú mày, tự nói :

- Cổ Phi Quỳnh? Cái tên này dường như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?

Đàn Đắc Công cười nịnh nói :

- Báo chủ phu nhân trước đây ở Quan Ngoại.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Ta nhớ rồi, có phải là Cổ Phi Quỳnh có ngoại hiệu là Thiên Ma Nữ ở Quan Ngoại không?

Đàn Đắc Công vội gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy!

Chu Tứ Nương lạnh lùng hừ lên một tiếng nói :

- Đấng phụ gặp dâm ma, đây đúng là một cặp thật xứng!

Đàn Đắc Công cười ngượng ngùng, Chu Tứ Nương lại nhú mày hỏi :

- Cổ Phi Quỳnh thông gian với Thuần Vu Khôn lúc nào?

Đàn Đắc Công gượng cười một lúc, rồi cung kính nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, đã trên năm năm rồi ạ!

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Thiếp mời do Cổ Phi Quỳnh đề tên, vậy ra là Thuần Vu Khôn còn chưa quay về?

Đàn Đắc Công gật đầu nói :

- Dạ phải!

Chu Tứ Nương nhú mày hỏi :

- Thuần Vu Khôn rồi Vô Định bảo vì chuyện gì? Bao giờ quay lại, người biết không?

Đàn Đắc Công lúng túng nói :

- Chuyện này e rằng chỉ có Cổ phu nhân mới biết được.

Chu Tứ Nương vội hỏi :

- Cổ Phi Quỳnh cũng chỉ mới quay về gần đây thôi sao?

Đàn Đắc Công đáp :

- Phải! Mới quay về ngày hôm qua.

Chu Tứ Nương liền hỏi :

- Bây giờ Cổ Phi Quỳnh thay mặt Bảo chủ chấp quyền phải không?

Đàn Đắc Công lại gật đầu đáp :

- Phải!

Chu Tứ Nương thoáng trầm ngâm, rồi nhú mày hỏi :

- Sư phụ của Thuần Vu Khôn là Hô Diên Kỳ có quay về không?

- Không! - Đàn Đắc Công gượng cười nói - Theo tại hạ biết, Hô Diên lão gia ở chung với Bảo chủ, thế nhưng tại hạ không biết địa điểm của bọn họ.

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng rồi trầm tư hỏi :

- Y Minh Lễ đã thăng nhiệm Thần Cơ đường chủ rồi phải không?

- Dạ phải!

- Lão tặc đó sao không thấy đâu cả?

Đàn Đắc Công cười nhỉnh nói :

- Dường như từ những ngày Lệnh chủ đóng quân ở Hạ Khẩu, Y đường chủ đã trốn mất rồi.

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Trốn sao được cơ chứ? Hừ! Cho dù y có chết rồi ta cũng phải đào mồ của hắn lên, nghiền xương lóc thịt hắn.

Tiếp đó, lại như chợt nhớ ra chuyện gì, lại hừ lên một tiếng nói :

- Ta nghĩ ra rồi. Có một người tên là Đại Mạc Thần Điều Qua Vĩnh Bình, trong một đêm tối mùa thu đã xông vào Thiên Tâm cốc bị ta ra lệnh chặt tay thế đầu đại tội truyền lệnh. Không biết hắn đã hồi phúc quý thượng chưa?

Đàn Đắc Công cười nhỉnh nói :

- Phải! Qua Vĩnh Bình đã quay về, nhưng hôm sau đã biến mất, có ở chung với Bảo chủ hay không thì không thể biết được.

Tin tức này mới là điều mà Chu Tứ Nương muốn biết khi tiếp đãi Đàn Đắc Công.

Tại vì Qua Vĩnh Bình là một chiêu cờ để trống mà Chu Tứ Nương sắp đặt trong Vô Dịch bảo, nhưng sau khi Chu Tứ Nương đến Hạ Khẩu ba lần bảy lượt do thám Vô Dịch bảo, không những không có được tin tức gì của Thuần Vu Khôn, mà cũng không có chút tăm tích gì của Qua Vĩnh Bình cả.

Chu Tứ Nương rất tự tin là Qua Vĩnh Bình sẽ không phản bội, mà Thuần Vu Khôn cũng sẽ không hoài nghi gì y cả. Nhưng lúc này để tránh gây sự nghi ngờ cho đối phương, tin tức của Qua Vĩnh Bình cũng không tiện hỏi thăm người của Vô Dịch bảo.

Lúc này, quả thật không thể nhịn được nữa, mới dùng chút kỹ xảo để hỏi cho ra, nhưng xem ra cũng chẳng hỏi được gì.

Chu Tứ Nương sau khi nghe Đàn Đắc Công trả lời xong, mới cố ý cười nhạt một tiếng nói :

- Ta cho rằng y cũng không dám không quay về Vô Dịch bảo!

Tiếp đó, xua tay nói :

- Hồi báo quý thượng, bốn Lệnh chủ sẽ đến đúng giờ.

- Dạ, dạ!

Đàn Đắc Công đứng dậy cúi người nói :

- Tại hạ xin cáo từ!

Chu Tứ Nương gần giọng thét lớn :

- Hoàng Y nhị hiệu, tiễn khách cho ta!

- Dạ...

Đàn Đắc Công đi theo Hoàng Y nhị hiệu rồi xa, Chu Tứ Nương quay đầu lại Chu Á Nam nói :

- Á Nam, mau thu dọn cùng ta đi Vô Định bảo.

Chu Á Nam ngơ ngác hỏi :

- Đi ngay bây giờ hay sao?

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Tại vì còn phải qua sông, bọn ta cần phải lên đường sớm.

Chu Thảng Nam chen lời nói :

- Nương mẫu, tiểu nữ cũng đi.

Chu Thảng Nam cười cười nói :

- Mẫu nữ bọn ta đều đi cả thì ở đây ai chủ trì chứ?

Chu Thảng Nam nhú mồm nói :

- Nương, tiểu nữ không đi cũng được. Nhưng nương mẫu phải dẫn nhiều người đi.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Khỏi cần! Lần này không phải là đi giết người, hơn nữa ta cho rằng bọn chúng cũng không dám sử dụng âm mưu gì kể gì đâu.

Chu Thảng Nam vẫn nhú mồm nói :

- Phòng ngừa không vô ích, nhưng..

Chu Tứ Nương cắt lời nói :

- A đầu không cần phải nói nữa. Nếu người ta mời ăn một bữa cơm mà lại dẫn theo hộ vệ đông đảo, thì còn làm vô lâm bá nghiệp gì được nữa chứ?

Nói xong liền đứng dậy, quay đầu nói với Chu Á Nam :

- A đầu, nếu không có gì phải thu xếp bọn ta hãy đi ngay bây giờ.

* * * * *

Vô Định bảo nằm ở phía đông thành Vũ Xương, bên bờ Đông Hồ ở chân núi Lạc Giả sơn. Trước mặt là hồ, sau lưng là núi chiếm khoảng đất rộng trăm mẫu, có kiến trúc hùng vĩ tráng lệ. Trước khi hành cung ở Hạ Khẩu của Chu Tứ Nương được xây dựng thì nó là kiến trúc nguy nga duy nhất trong vô lâm.

Lúc ánh mặt trời lặn nhuộm đỏ nửa trời tây cũng là nhuộm đỏ toàn bộ mặt Đông Hồ, thì có hai kỵ sĩ cỡi bạch mã phóng như gió đến dừng trước cổng của Vô Định bảo. Hai kỵ sĩ đó là Chu Tứ Nương và Chu Á Nam một thân đi dự yến tiệc.

Hai mẫu nữ ngao nghể dừng ngựa trước Vô Định bảo, ánh mắt sắc lạnh của Chu Tứ Nương quét nhìn vào cánh cổng sơn đen đang đóng chặt, ánh mắt như rực sáng lên, hai cánh cổng sơn đen đúng lúc đó bật mở ra.

Một mỹ phụ trang sức như cung đình đứng ngay giữa cổng, hướng đến Chu Tứ Nương thì lễ cười cười nói :

- Lệnh chủ hiệp giá quang lâm, Vô Định bảo vinh dự được khách quý đến chơi. Cổ Phi Quỳnh không kịp viễn nghênh xin dương diện thứ tội!

Cổ Phi Quỳnh ngoại hiệu Thiên Ma Nữ nhìn bên ngoài tuổi chỉ khoảng ba mươi hơn, thân hình yếu điệu thướt tha, sắc diện chỉ trung bình nhưng lại có

một sức quyến rũ vô hình.

Cũng không biết là do trùng hợp hay là chuyện đơn đao phó yến của mẫu nữ Chu Tứ Nương đã được mật báo trước. Lúc này cho dù là công chính đã mở lớn, với vị thế thay mặt Bảo chủ thân tự xuất nghênh, nhưng không hề thấy có chút phô trương gì mà chỉ dẫn theo một tùy tùng. Người tùy tùng này Chu Tứ Nương có quen biết, đó chính là Chu Tước đường Đường chủ Bạch Thế Kiệt giữ chức Tư Lễ Tân, cũng là một người mà Chu Tứ Nương có ấn tượng tốt nhất trong số những người mà Chu Tứ Nương trước đây quen biết ở Vô Dịch bảo.

Chu Tứ Nương ngao nghể ngồi ngay ngắn trên ngựa, cười nhạt một tiếng nói :

- Ta có thể nói thẳng với ngươi, nếu ngươi mở cửa xuất nghênh chậm một chút thì ta đã không kèm được bản thân rồi.
- Lệnh chủ nói vui! - Cổ Phi Quỳnh cười nói - Có một điều tiểu muội phải thanh minh một tí. Hôm nay tiểu muội thuần túy chỉ là với tư cách cá nhân mà mời Lệnh chủ. Vì vậy mọi lễ tiết giang hồ đều miễn hết, xin Lệnh chủ lượng thứ cho!

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Ta không cần biết lễ tiết giang hồ là gì cả. Thế nhưng Bảo chủ phu nhân mời với tư cách cá nhân, nhưng có điều chưa thông...

Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Tiểu muội kính xin lắng nghe cao luận?

Chu Tứ Nương nói :

- Tại vì ta không quen biết ngươi thì có tư giao gì để mà nói chứ!

Cổ Phi Quỳnh tươi cười nói :

- Lệnh chủ, bây giờ thì hai ta đã quen nhau rồi đó. Nơi đây không phải là nơi để nói chuyện, kính mời Lệnh chủ vào trong uống trà.

Tiếp đó nhích người qua bên, đưa tay làm động tác mời khách nói :

- Mời Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương lạnh lùng hừ một tiếng, giật mạnh cương ngựa phóng thẳng vào trong. Chu Á Nam cũng phóng ngựa theo.

Hai mẫu nữ một mạch phóng thẳng qua sân lớn, đến trước Vô Dịch bảo đường mới dừng lại phi thân nhảy xuống ngựa, hai con ngựa lập tức được hai đại hán lực lưỡng tiếp lấy, đồng thời Cổ Phi Quỳnh cũng vội vã đi đến mỉm cười nói :

- Tiểu muội xin dẫn đường!

Chu Tứ Nương đỡ vai ái nữ, đi theo sau Cổ Phi Quỳnh vừa nói :

- Khỏi cần phải vậy, nơi đây cũng đã từng là nhà của ta. Tuy đã cách hơn mười năm nhưng từng ngọn cỏ gốc cây nơi đây ta vẫn còn nhớ rất rõ. Hơn nữa hơn mười năm nay nơi đây cũng chẳng có thay đổi gì.

Cổ Phi Quỳnh nghe nói vậy không biết phải ăn nói như thế nào, đành phải vâng vâng dạ dạ mà thôi.

Lúc này Bạch Thế Kiệt cũng đã đi đến, cười nhỉnh nói :

- Lệnh chủ, vừa rồi Bạch Thế Kiệt không có cơ hội thỉnh an Lệnh chủ, xin Lệnh chủ lượng thứ cho!

Bạch Thế Kiệt đi song song với Chu Tứ Nương ở phía sau Cổ Phi Quỳnh, Chu Tứ Nương quay đầu ném một cái nhìn về phía Bạch Thế Kiệt nói :

- Hơn mười năm không gặp, Bạch đường chủ trông vẫn còn tràn đầy sức sống!

Bạch Thế Kiệt khiêm tốn trả lời :

- Nào, nào, thời gian có tha ai, hai tóc mai đã bạc trắng rồi, già rồi!

Không đợi đối phương mở lời, lại mỉm cười nói :

- Còn Lệnh chủ dung mạo thật rạng rỡ, phong thái không sa sút khiến người khác phải ngưỡng mộ, phải ghen tị đó!

Chu Tứ Nương cười nói :

- Bạch đường chủ thật không hổ là một vị lễ tân Đường chủ xứng chức, càng lúc càng biết ăn nói.

Do vì năm đó Chu Tứ Nương còn ở Vô Định bảo, Bạch Thế Kiệt đã từng tạo rất nhiều thuận lợi cho Chu Tứ Nương. Đây cũng là nguyên nhân làm cho Chu Tứ Nương có ấn tượng khá tốt đối với y. Qua cuộc nói chuyện vừa rồi, vô hình trung đã làm cho Chu Tứ Nương giảm đi không ít tư tưởng đối địch.

Lúc này, Cổ Phi Quỳnh cũng thừa cơ phụ họa cười nói :

- Lệnh chủ, không phải Bạch đường chủ càng lúc càng biết ăn nói mà là Lệnh chủ đã khống chế được tạo hóa, có thuật giữ gìn nhan sắc rõ là càng lúc càng trẻ đi.

Chu Tứ Nương cười khinh nói :

- Thế à! Các người thổi phồng lên như vậy, ta không cần phải uống rượu cũng đã say rồi đây!

Cổ Phi Quỳnh vội nói :

- Lệnh chủ, lời tiểu muội nói là thật từ đáy lòng.

Trong lúc nói chuyện bọn họ đã đi hết hành lang, vượt qua biết bao cánh cổng, đi đến hoa viên phía sau. Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn quanh đột nhiên thờ dài nói :

- Hơn mười năm nháy mắt trôi qua, bây giờ cảnh vật vẫn như cũ, nhưng nhân sự đã không còn như xưa...

Nỗi thương cảm bộc phát của Chu Tứ Nương khiến cho Cổ Phi Quỳnh, Bạch Thế Kiệt không tiện nói gì thêm.

Lặng im một lát, Chu Tứ Nương mới nói với Cổ Phi Quỳnh :

- Bảo chủ phụ nhân có phải muốn dẫn ta đi Phi Vân các phải không?

Cổ Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Phải! Phải!

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Đúng vậy! Quả thật đó là một chỗ tốt!

Cổ Phi Quỳnh tươi cười nói :

- Không giấu gì Lệnh chủ, Phi Vân các bây giờ là nơi sinh hoạt thường ngày của tiểu muội.

Chu Tứ Nương chỉ ừ một tiếng, không nói gì tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sinh tử giáo huấn

Phi Vân các quả là một địa điểm tốt, nó nằm sâu trong rừng cây ở chân núi Lạc Giả sơn, cánh phải giáp giới với ven hồ Đông Hồ, dựa cửa mà ngắm nhìn ánh hồ sắc núi, tận thu hoàn cảnh vào đáy mắt sẽ khiến cho trần niệm tận tiêu.

Màn đêm đang dần dần buông xuống, lúc bọn họ bốn người lên đến Phi Vân các nội thất đã thấp đèn sáng, rượu ngon thịt thơm đã được bày sẵn.

Chỗ ngồi và đĩa chén sắp sẵn bốn bộ, hai bên sau khi phân chủ khách ngồi ổn định, Cổ Phi Quỳnh với tư cách là chủ nhân hướng tới Chu Tứ Nương khiêm tốn cười nói :

- Rất tiếc! cô nương đây là đại tiểu thư hay nhị tiểu thư của Lệnh chủ?

Chu Tứ Nương nói :

- Đây là thứ nữ Chu Á Nam.

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Hóa ra là nhị tiểu thư!

Tiếp đó ánh mắt liếc nhìn Chu Á Nam cười nói :

- Nhị tiểu thư đẹp thật!

Chu Á Nam chỉ cười cười, bắt chước khẩu khí người lớn nói :

- Đa tạ quá khen!

Bạch Thế Kiệt cười hềnh hếch nói :

- Lệnh chủ và nhị tiểu thư đi chung với nhau, người không rõ chắc sẽ cho rằng là hai tỷ muội đấy!

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Chúng ta nói vấn đề chính đi!

Cổ Phi Quỳnh mỉm cười nâng ly nói :

- Trước tiên tiểu muội kính Lệnh chủ và nhị tiểu thư một ly, rồi chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Chu Á Nam chỉ cụng ly, còn ba người kia đều nâng ly uống cạn.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Rượu ngon thật! Nếu ta nhớ không sai đây chính là Bách Hoa Lộ do quý bảo tự ngâm lấy?

Bạch Thế Kiệt gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy!

Chu Tứ Nương chợt nghiêm mặt nhìn thẳng vào Cổ Phi Quỳnh nói :

- Bảo chủ phu nhân gọi thiếp mời không biết có chi kiến giáo? Bây giờ có thể nói thẳng ra được không?

Cổ Phi Quỳnh đang lúng túng gượng cười, Chu Tứ Nương lại nhú mày hỏi :

- Bảo chủ phu nhân, có một chuyện ta muốn làm rõ. Đó là trước đây một tháng ta đã lệnh cho Qua Vinh Bình chặt tay thế đầu truyền Thất Sát lệnh cho Thuần Vu Khôn, Qua Vinh Bình đã làm cho ta chưa!

Cổ Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Phải, có chuyện đó.

Chu Tứ Nương nói :

- Được! Bây giờ hãy nói bổn ý của ngươi đi!

Cổ Phi Quỳnh gượng cười một lúc rồi nói :

- Không giấu gì Lệnh chủ, chuyện xưa năm đó của Lệnh chủ tiểu muội đã nghe Bảo chủ nói qua rồi.

Chu Tứ Nương cất lời nói :

- Ngươi tin vào lời nói của hắn sao?

- Phải! - Cổ Phi Quỳnh chợt nghiêm mặt nói - Tiểu muội tin vào lời nói “vô cùng có lỗi với nàng”.

Không đợi đối phương mở lời, liền lập tức nói tiếp :

- Tiểu muội cùng với Bảo chủ cũng đã là phu thê hơn năm năm rồi, sự hiểu biết đối với Bảo chủ tiểu muội tự tin là không thua kém gì Lệnh chủ. Đối với những lời mà Bảo chủ nói với tiểu muội, lại còn có những lời “vô cùng có lỗi với nàng” để suy ra thì chân tướng sự thật năm đó không phải là không thể tin.

Chu Tứ Nương nghiêng răng ken két, nhưng vẫn không thốt ra lời nói gì.

Cổ Phi Quỳnh ý tứ sâu sắc nói :

- Lệnh chủ, trong cái xã hội mà lấy nam nhân làm trung tâm, nữ nhân vĩnh viễn bị ngược đãi, hai ta bất hạnh sinh làm thân nữ nhân...

Lời y thị nói đã bị Chu Tứ Nương cắt ngang :

- Người đang thay thế cho lão tặc Thuần Vu Khôn làm cái việc thuyết phục phải không?

Cổ Phi Quỳnh cười gượng nói :

- Tiểu muội không dám! Tiểu muội chẳng qua là đứng ở trên lập trường đồng là nữ nhân phụng khuyên Lệnh chủ hai câu thành ngữ đó là “Oan gia nên giải không nên kết, chỗ phải tha người thì nên tha”.

Chu Tứ Nương lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- Người tất nhiên có thể dễ dàng ăn nói, nhưng thử nghĩ năm xưa lúc ta không đường lên trời, không cửa xuống đất có ai đã khoan dung cho ta không?

Cổ Phi Quỳnh nhú mày nói :

- Lệnh chủ, xin nghe thêm tiểu muội một câu...

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Khỏi cần phải nói. Mười mấy năm nhần nhện chịu đựng, ngày nay ta không những cần phải giết Thuần Vu Khôn mới cam tâm, mà cũng vì nghìn vạn nữ nhân bị ngược đãi và bị áp bức dưới trời đất này mà trút nỗi oán hận.

Cổ Phi Quỳnh nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ quyết không tiếp nhận lời khuyên bảo của tiểu muội sao?

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Ta rất tiếc phải như vậy!

Cổ Phi Quỳnh thờ dãi nói :

- Lệnh chủ cứ một mực như vậy, tiểu muội đành phải chịu thôi Chu Tứ Nương nói :

- Vốn phải là như vậy.

Cổ Phi Quỳnh nhú mày nói :

- Lệnh chủ đến Hạ Khẩu cũng đã gần một tháng, đối với tình hình của bốn bảo chắc hẳn không đến nỗi lạ lắm lắm?

Chu Tứ Nương nói :

- Điều này ta không phủ nhận, nhưng lại không biết lão tặc Thuần Vu Khôn tóm lại là đã đi đâu?

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Vậy thì tiểu muội có thể nói thẳng ra, ngày thứ ba Bảo chủ sau khi tiếp nhận Thất Sát lệnh của Lệnh chủ thì đã tự động lẩn tránh, cho đến ngày hôm qua mới quay về một lần muốn tiểu muội xuất hiện mời Lệnh chủ, hy vọng có thể góp phần hóa giải. Bảo chủ nói chỉ cần hóa giải được oán thù thì trong phạm vi có thể, Bảo chủ sẽ tiếp nhận bất cứ điều kiện nào.

Chu Tứ Nương cười hỏi :

- Ta muốn cái đầu của hấn, hấn cũng đáp ứng chứ?

- Lệnh chủ! - Cổ Phi Quỳnh nghiêm mặt nói - Xin thứ lỗi cho tiểu muội nói lời không thuận tai. Bảo chủ tự động bỏ đi không phải vì sợ Lệnh chủ đâu.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ta cũng không cần hấn phải sợ ta, cái mà ta cần là cái đầu của hấn thôi.

Cổ Phi Quỳnh hơi biến sắc, Bạch Thế Kiệt mỉm cười nói :

- Lệnh chủ, có thể cho tại hạ nói mấy câu xem như là lão bộ hạ...

Chu Tứ Nương lạnh lùng cắt lời nói :

- Bạch đường chủ, nếu ngươi muốn nói vẫn là vấn đề cũ thì khỏi cần nói kiểu cách, ta có thể nói thật với ngươi rằng trước kia ta cho rằng ngươi là một người ý vị nhất trong Vô Địch bảo. Nhưng bây giờ ta lại cảm thấy bộ mặt của ngươi đã có hơi đáng ghét rồi đấy!

Bạch Thế Kiệt gượng cười nói :

- Lệnh chủ, điểm xuất phát của tại hạ là thiện ý, bất luận như thế nào nếu mọi người trở mặt thì đối với Lệnh chủ cũng là hại nhiều lợi ít.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ngươi uy hiếp ta đấy à?

Bạch Thế Kiệt vội vàng nói :

- Tại hạ nào dám!

Chu Á Nam này giờ không nói gì, đột nhiên chen vào cười nói :

- Nương mẫu! Trước khi đến đây đại tỷ đã có nói đây là Hồng Môn Yến, xem ra đã đến lúc rồi chứ?

Chu Tứ Nương ừm một tiếng nói :

- Không sai! Đã đến lúc rồi!

Tiếp đó liền quét mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương hai người, cười nhạt một tiếng nói :

- Hai người các ngươi còn đợi gì nữa chứ?

Cổ Phi Quỳnh nghiêm nghị nói :

- Lệnh chủ anh minh, mọi chuyện đều sớm dự liệu được trước. Nhưng không thể không một lần cuối cùng khuyên cáo...

Chu Tứ Nương cắt lời nói :

- Khỏi cần!

Rồi đứng bật người dậy, quay đầu hướng về Chu Á Nam gần giọng nói :

- Á Nam, bọn ta đi thôi!

Đột nhiên một chuỗi cười vang lên, ở cửa xuất hiện một vị hồng y thiếu phụ hướng về Chu Tứ Nương tươi cười nói :

- Chu lệnh chủ, người xưa có nói rằng đã đến thì ở. Bây giờ rượu thịt trên bàn vẫn còn nguyên chưa động đến, Hồng Môn Yến vẫn còn chưa bắt đầu sao lại vội vàng bỏ đi vậy?

Hồng y thiếu phụ tướng mạo đẹp đẽ, da trắng như ngọc, mặt tươi như hoa vừa nói vừa uốn người đi vào bên trong.

Chu Tứ Nương và Chu Á Nam lại ngồi xuống, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là ai?

Hồng y mỹ phụ hỏi ngược lại :

- Lệnh chủ biết Thuần Vu bảo chủ có một vị sư phụ chứ?

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Ta có nghe nói.

Hồng y mỹ phụ cười nói :

- Vậy thì ta chính là sư mẫu của Thuần Vu bảo chủ, họ là Hô Diên, tên là Mỹ.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Cũng chính là nhân vật chính của Hồng Môn Yến phải không?

Hô Diên Mỹ lắc đầu cười nói :

- Ta không dám nhận như vậy đâu.

Rồi gằn giọng nói tiếp :

- Hồng Môn Yến xem như đã bắt đầu, nhân vật chính hãy xuất hiện đi.

Bên ngoài cửa vang lên một tiếng kêu thật to :

- Có mặt!

Tiếp đó, một vị bạch y thư sinh tuổi khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm rất là tuấn tú khôi ngô, chậm rãi bước tới nhìn Chu Tứ Nương cười nhạt một tiếng nói :

- Tiểu khả không tự lượng sức, muốn xin Lệnh chủ chỉ bảo mấy đòn tuyệt nghệ bắt truyền.

Chu Á Nam chen lời giành nói :

- Ngươi chưa xứng đáng giờ nanh múa vuốt với nương mẫu ta đâu.

Dứt lời liền đứng bật dậy, soạt một tiếng trường kiếm đã rút ra chỉ thẳng ngón tay nói :

- Cuồng đồ! Hãy rút binh khí ra đi!

Bạch y thư sinh rút kiếm ra cười lớn :

- Tại hạ xin tòng mệnh!

Chu Tứ Nương cất lời thét lớn :

- Chậm đã!

Bạch y thư sinh ngạc nhiên hỏi :

- Lệnh chủ có gì kiến giáo?

Chu Tứ Nương nhíu mày hỏi :

- Ngươi là gì của Thuần Vu lão tặc?

Bạch y thư sinh cười nói :

- Lệnh chủ ă nói đằng hoàng một chút có được không?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Đừng lảm nhảm! Chọc tức ta lên ta sẽ bắt kẻ ngươi là cái thứ gì mà đập ngươi chết luôn đấy!

Bạch y thư sinh nhướng hai mày lên, Hô Diên Mỹ liền giành lời cười nói :

- Bách Văn, Lệnh chủ đã hỏi thì ngươi hãy tự giới thiệu mình đi.

Bạch y thư sinh cười cười nói :

- Sư mẫu, không phải Bách Văn không chịu nói với y thị, nhưng y thị ă nói chẳng đằng hoàng...

Hô Diên Mỹ mỉm cười nói :

- Vậy thì để ta nói thay cho ngươi.

Tiếp đó quay đầu về phía Chu Tứ Nương cười nói :

- Lệnh chủ, y là đồ đệ quan môn của ta, đương nhiên cũng là sư đệ của Thuần Vu bảo chủ tên là Hô Diên Bách Văn.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Trương phu người tên là Hồ Diên Kỳ người tên là Hồ Diên Mỹ, bây giờ lại chui thêm ra một đồ đệ họ Hồ Diên, đối với hai chữ Hồ Diên hình như các người rất thích thì phải?

Hồ Diên Mỹ cười nói :

- Lệnh chủ ý hơi châm chích bọn ta đồng họ không thể thành hôn?

Chu Tứ Nương cười nhạt :

- Ta không có thời giờ để ý đến điều này của các người.

Tiếp đó, điềm nhiên quay đầu về phía Chu Á Nam thét lớn :

- Á Nam, hạ thủ bắt lưu tình!

- Dạ!

Chu Á Nam liền vùng kiếm lên, nhắm vai trái của Hồ Diên Bách Văn bổ xuống.

Hồ Diên Bách Văn lạnh lùng cười nói :

- Hay lắm!

Vừa nói, tay phải vừa vùng kiếm lên đỡ, tay trái xĩa vào trọng huyệt Nhũ Căn của Chu Á Nam.

Trong giang hồ có một quy tắc bất thành văn đó chính là lúc giao thủ với phụ nhân nữ tử, không được tấn công vào hai bộ phận nhũ căn và hội âm.

Nếu có ai dám phạm vào quy định này thì phẩm cách của người đó không còn xứng đáng nữa.

Hồ Diên Bách Văn lúc này xuất thủ, chống đỡ kiên cường có công có thủ, đủ thấy thân thủ của y khá là kiên cường. Thật ra y không nên dùng chiêu thức tùy tiện hạ lưu này để đối phó với đối phương.

Phải biết Chu Á Nam tuy so với tỷ tỷ Chu Thắng Nam thì dịu dàng hơn rất nhiều nhưng dù sao cũng một mẹ sinh ra, ít nhiều cũng ảnh hưởng cá tính thiên kiến của mẫu thân.

Lúc này Hồ Diên Bách Văn tự cho là võ công siêu tuyệt, chẳng xem tiểu cô nương này ra gì cả mà dùng chiêu thức hạ lưu kích nộ, nhưng không ngờ vị tiểu cô nương này xem ra không đáng để mắt tới lại là một cao thủ của Chu Tứ Nương.

Mười mấy năm nay, Chu Á Nam liên tục uống Thiên Niên Thạch Khuẩn Thiên Tâm cốc vì vậy chân lực nội gia đã cao hơn người khác một bậc.

Vừa rồi Chu Tứ Nương kêu Chu Á Nam hạ thủ bắt lưu tình nên kiếm vừa rồi nàng vốn đã thi xuất chín thành công lực. Nhưng khi thấy đối phương dùng chiêu thức hạ lưu bất giác nộ hỏa phùng phùng, liền tăng lên mười hai thành công lực rồi cười khẩy một tiếng :

- Buông tay xuống!

Chát một tiếng, trường kiếm trong tay của Hồ Diên Bách Văn đã vắng đi, cầm pháp vào trần nhà còn cánh tay trái thì xuất chiêu thức hạ lưu cũng bị Chu Á Nam cùng lúc một chưởng bổ ngang, giống như là bị dao cắt vậy, chỗ cổ tay đã bị chấn gãy.

Cú đánh nát gạch đá đỏ của Chu Á Nam không những khiến cho Hồ Diên Bách Văn trong lòng ớn lạnh run sợ, ngay lúc cổ tay bị đánh gãy cũng không thét ra nổi tiếng kêu đau đớn. Ngay Hồ Diên Mỹ và Cô Phi Quỳnh ở gần ngay đó cũng không kịp có phản ứng trợ cứu gì.

Tại vì sự biến chuyển xảy ra quá bất ngờ.

Hồ Diên Bách Văn là đồ đệ quan môn của Hồ Diên kỳ, về phương diện võ công tất nhiên so với những đồ đệ khác của Thuần Vu Khôn phải cao minh hơn rất nhiều, ai có thể ngờ được chỉ trong một chiêu lại bị trọng thương nặng như vậy chứ.

Hơn nữa, Chu Á Nam vì tức giận hành động hạ lưu của đối phương, nên dù đối phương đã bị trọng thương nàng vẫn không buông tha.

Ngay sau khi đối phương đã bị đánh vắng kiếm, chấn gãy cổ tay, liền nhanh như điện chớp vùng kiếm quét tới.

Kiếm này vừa hiểm vừa nhanh. Bỗng tiếng loảng xoảng vang lên, trường kiếm của Chu Á Nam đã bị đỡ chặn lại.

Lúc này người kịp cứu Hồ Diên Bách Văn thoát ra khỏi quỷ môn quan là hai vị tráng niên ngoài ba mươi tuổi.

Hai người này tuy là xuất kỳ bất ý, dùng hai trường kiếm chặn một kiếm của Chu Á Nam, nhưng nhìn vẻ mặt cùng biến sắc của họ rõ ràng là không được dễ chịu.

Nhân giây phút hòa hoãn này, Hồ Diên Bách Văn mới được Hồ Diên Mỹ phi thân tới kéo ra ngoài.

Vừa ra lệnh cho người hầu bưng bó vết thương cho Hồ Diên Bách Văn, vừa cười nhạt với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, thân thù thật cao minh!

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Đa tạ quá khen!

Hồ Diên Bách Văn lúc này mới hồi thần.

Y nhún nhún nỗi thống khổ đau đớn vào người, nghiêng răng nói :

- Sư mẫu, hãy ra tay giúp cho đồ nhi.

Hồ Diên Mỹ cười nói :

- Ngươi cứ an tâm. Ta nhất định sẽ bắt sống con a đầu kia nguyên vẹn cho ngươi tùy tiện xử trí.

Hồ Diên Bách Văn run run giọng nói :

- Đa tạ sư mẫu...

Trong khoảng thời gian này Chu Á Nam đã cùng với hai tráng niên giao thủ mười năm chiêu.

Hai tráng niên tuy thân thể cao lớn, hơn nữa hai chọi một nhưng không chiếm được thế thượng phong một chút nào cả.

Chu Á Nam vừa liên tục thi xuất sát thủ, dồn bức đối phương tay chân lúng túng, vừa cười nhạt nói :

- Hóa ra là hai người chỉ có bản lĩnh đánh lén.

Gian phòng Hồng Môn Yến này tuy rộng lớn, nhưng đã đặt một bàn tiệc lại thêm ba người long tranh hổ đấu nên có hơi vướng ngại tay chân.

Vì vậy, một trong hai tráng niên hán tử gần giọng nói :

- Không xong! Nơi đây thi triển không được, chúng ta đi ra bên ngoài đi.

Chu Á Nam cười nhạt nói :

- Người có bản lĩnh thật sự cho dù là nơi chật hẹp thì cũng có thể vòng lượn như như tự tại, ta thấy hai người các người hãy chịu phạt ở đây đi thôi.

Trung niên hán tử kia nộ quát :

- A đầu thối tha! Ngươi còn cho rằng bọn ta sợ ngươi sao?

Chu Á Nam cười nói :

- Ta vẫn còn chưa hồi thân thể của hai người?

Tráng niên nói đầu tiên cười nhạt nói :

- Đến Điện Diêm Vương mà hỏi!

Soạt, soạt, soạt liên tiếp ba kiếm lại phối hợp với đồng bọn ép Chu Á Nam lùi ba bước.

Chu Á Nam cười nói :

- Đúng rồi! Đây mới giống người của Vô Dịch bảo, chớ như ban nãy ta lại cho rằng các ngươi chỉ là phường trời gà không chặt.

Nàng vừa nói, trường kiếm trong tay đã phóng ra, không những giành lại vị trí ban đầu mà còn liên tục bức lùi đối phương không cho bọn họ rảnh tay hoàn thủ. Tiếp đó cười nhạt nói :

- Này! Hai người các ngươi có bản lĩnh gì còn cất giấu thì hãy mau chóng móc ra đi. Sau mười mấy chiêu thì không còn cơ hội nữa đâu đấy!

Hồ Diên Mỹ, Cổ Phi Quỳnh trên mặt thoáng vẻ lo lắng, Chu Tứ Nương lại điềm nhiên nói :

- Bảo chủ phu nhân, hai người đó là ai vậy?

Cổ Phi Quỳnh ngơ ngác hỏi :

- Lệnh chủ hỏi ai?

Chu Tứ Nương liền nói :

- Người ta hỏi là hai kẻ đang giao thủ với tiểu nữ kia.

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Đó là hai vị sư đệ của Bảo chủ.

Chu Tứ Nương nói :

- Hô Diên kỳ có tất cả bao nhiêu đồ đệ?

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Tổng cộng bốn người.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Hai người này dường như so với người vừa rồi có mạnh hơn một chút...

- Không! - Cổ Phi Quỳnh nói - Tiểu sư đệ vừa rồi là do quá khinh địch...

Chưa nói dứt lời mặt đã biến sắc, lo lắng nói lớn :

- Nhị tiểu thư hạ kiếm lưu tình!

Nguyên là Cổ Phi Quỳnh tuy đang nói chuyện với Chu Tứ Nương, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chú trận đấu.

Lúc này, trường kiếm của Chu Á Nam đã chắn vững kiếm của một tráng niên, thuận tay phóng kiếm nhắm lưng đối phương chém tới.

Chu Á Nam niên kỷ còn nhỏ, nhưng võ công của nàng đã đạt cảnh giới thu phát tùy tâm.

Trong tích tắc sinh tử đó của tráng niên, Chu Á Nam nghe thấy lời của Cổ Phi Quỳnh liền cải thế kiếm từ cạnh kiếm đối thành mặt kiếm, khiến cho tráng niên đó thoát được cái chết.

Thế nhưng, cú đánh mặt kiếm lúc này cũng đủ cho tráng niên lúc chịu đòn, thân hình cao lớn của y sau một tiếng bình đã ngã xuống đất, còn liên tiếp lăn lộn mấy vòng mới dừng lại.

Hai tráng niên một người đã ngã xuống người còn lại bất giác thất kinh. Nhưng Chu Á Nam đã chẳng thèm nhìn ngó gì đến kẻ đã bị đánh ngã. Nàng thuận tay vung một kiếm đánh văng trường kiếm của tráng niên còn lại rồi tung người lên không liên tiếp ngón xia ngón tay. Tráng niên đó liền lập tức đã cứng đờ ra tại chỗ, sau đó dùng mũi kiếm ấn vào yết hầu của đối phương rồi quay đầu hướng về phía Cổ Phi Quỳnh nói :

- Bảo chủ phu nhân, ta đã hạ thủ lưu tình, ngươi thấy thế nào?

Đòn vừa rồi của Chu Á Nam có thể xem là đã đạt cảnh giới chỉ đạo, khiến cho Cổ Phi Quỳnh, Hô Diên Mỹ cũng không khỏi trong lòng ngò vặc: “Thân thủ của a đầu này so với tuổi tác quả thật không hợp chút nào cả”.

Cổ Phi Quỳnh sau khi nghe Chu Á Nam nói xong không khỏi đỏ mặt, ngượng ngừng nói :

- Đa tạ nhị tiểu thư!

Chu Á Nam cười nhạt nói :

- Ta không phải vì muốn ngươi cảm ơn mà hạ thủ lưu tình.

Cổ Phi Quỳnh lại ngượng ngừng cười nói :

- Ý của nhị tiểu thư là...

Chu Tứ Nương mỉm cười tiếp lời :

- Ý của tiểu nữ là Bảo chủ phu nhân còn cần hay không cần vị sư đệ này của các vị?

Cổ Phi Quỳnh bất giác biến sắc nói :

- Cần, cần... đương nhiên cần...

Chu Tứ Nương nặng giọng nói :

- Ta vì nể kim diện của Bảo chủ phu nhân mà đến, ngươi đã vẫn còn cần vị sư đệ của ngươi thì hãy đưa ra một lời như một Bảo chủ phu nhân chứ?

Cổ Phi Quỳnh lúng túng nói :

- Điều này...

Y thị rõ ràng có hơi khó xử, liền đưa mắt nhìn Hồ Diên Mỹ. Hồ Diên Mỹ điềm nhiên cười nói :

- Ngươi là Bảo chủ phu nhân, tất nhiên có quyền tùy nghi hành sự.

Cổ Phi Quỳnh liền nghiêm mặt nói :

- Vậy thì yến hội đêm nay đến đây là dừng. Ta tự thân sẽ đưa tiễn mẫu nữ Chu lệnh chủ rời khỏi bảo. Ta mong rằng đừng xảy ra rắc rối phiền phức gì nữa.

Hồ Diên Mỹ hơi biến sắc nói :

- Cổ Phi Quỳnh, ngươi tính chấm dứt ở đây sao?

- Không sai! - Cổ Phi Quỳnh nghiêm mặt nói - Ta hoàn toàn tuân theo ý chỉ của Bảo chủ.

Hồ Diên Mỹ lại biến sắc nói :

- Ý của ngươi là cho rằng ta không nên cưỡng hành hay sao?

Cổ Phi Quỳnh điềm nhiên cười nói :

- Lời này không phải là lời của ta.

Cổ Phi Quỳnh tựa hồ như đổ kị với thân phận của Hồ Diên Mỹ, lời nói tuy không khách khí lắm nhưng cũng không thể xem là hòa hoãn.

Tình huống này khiến cho Chu Tứ Nương trầm nghĩ trong lòng: “Hai người này có thể là đang diễn trò để tìm cơ rút lui, nhưng có thể quả thật là Hồ Diên Mỹ tự cho rằng mình là sư mẫu mà vượt quá quyền hạn của mình...”.

Chu Tứ Nương suy nghĩ chưa dứt, Hồ Diên Mỹ đã lạnh lùng nói :

- Được! Ngươi là nữ chủ nhân ở đây có quyền tùy nghi hành sự, bây giờ như lời ngươi nói đến đây là chấm dứt, nhưng ta xin hỏi ngươi một tiếng: Cái thù chặt tay của tứ sư đệ các ngươi, ngươi tính xử trí thế nào đây?

Cổ Phi Quỳnh nhướng mày nói :

- Ta sẽ trước mặt ân sư và Bảo chủ mà xin phân xử, sư mẫu vừa ý rồi chứ?

Hồ Diên Mỹ tức giận quát lớn :

- Cổ Phi Quỳnh, ngươi dám ăn nói như vậy trước mặt ta hay sao?

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Hồ Diên phu nhân, ta không thể không nhắc nhở một tiếng, ta đã thay mặt mọi người gánh vác mọi chuyện chẳng lẽ cũng cần phải trước mặt phu nhân xin phân xử hay sao?

Hồ Diên Mỹ mặt đang biến sắc thì có một bóng người lướt tới, Thủy Ngân Cô đã đáp nhẹ xuống đất, mỉm cười nói :

- Nhị vị phu nhân, sao lại gây gổ nhau thế?

Cổ Phi Quỳnh giành lời nói :

- Tam nương đến thật đúng lúc, xin hãy công bình xem xét cho ta...

Thủy Ngân Cô cắt lời nói :

- Khỏi cần, đều là người một nhà thỉnh thoảng trong lúc nói chuyện có gì xung đột cũng không cần phải gay gắt như thế!

Chu Tứ Nương liền bĩu môi nói :

- Xem ra vở kịch của các người biểu diễn chẳng hoàn toàn rồi!

Rồi quay đầu về phía Chu Á Nam kêu lớn :

- Chúng ta đi thôi.

Hô Diên Mỹ lập tức tiếp lời, cười nhạt nói :

- Muốn đi à! Ít ra cũng phải để lại một cánh tay chứ!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Cánh tay thì có đây nhưng ta tin chắc rằng người chẳng có gan, cũng chẳng có bản lĩnh để mà đến lấy!

Câu nói này khá là nặng.

Rõ ràng là Chu Tứ Nương đã kích phát bản tính cố chấp của mình, bất chấp tất cả hậu quả, sẵn sàng ra tay chém giết.

Hơn nữa ngay sau đó đã đứng bật ngay dậy, hướng về Chu Á Nam kêu lớn :

- Á Nam, người là nữ nhi của Thất Sát lệnh chủ, nếu muốn dựa vào con tin đột phá vòng vây khó tránh làm cho thiên hạ phì cười, bây giờ...

Chu Tứ Nương vừa dứt lời, liền gằn giọng quát lên :

- Trước tiên hãy giết chết tên thất phu này, bọn ta hãy xông vào!

Lúc này Thủy Ngân Cô đã can ngăn Hô Diên Mỹ, sau khi nghe xong liền vội kêu lên :

- Nhị tiểu thư hạ kiếm lưu tình cho!

Nếu là người khác kêu hạ kiếm lưu tình thì Chu Á Nam chắc đã không nghe theo.

Nhưng Thủy Ngân Cô là người có thân thế đặc biệt, Chu Á Nam không thể không nghe theo, mà trên thực tế Chu Á Nam trong lòng cũng không tán thành đối với lời nói của mẫu thân, muốn giết con tin để đột phá vòng vây...

Thủy Ngân Cô nhìn thấy Chu Á Nam né mặt mình liền lập tức cúi đầu vái vái nói :

- Đa tạ nhị tiểu thư hạ thủ lưu tình!

Tiếp đó lại hướng về Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Xin Lệnh chủ bớt nóng giận, cho phép ta với tư cách thân thể cá nhân quen biết xưa nói mấy lời được chứ?

Thủy Ngân Cô miệng nói thì đôi ánh mắt cũng đồng thời đang nói, thế nhưng ánh mắt biểu hiện đó chỉ có Chu Tứ Nương một mình có thể lĩnh hội được mà thôi.

Chu Tứ Nương tuy hiểu được ý của đối phương, nhưng bên ngoài vẫn cố ý tỏ ra lạnh nhạt cười nói :

- Rất tiếc, trong Vô Dịch bảo người mà ta quen biết tuy rất nhiều nhưng không hề có ai có thể nói đến mức tư giao cả!

Điều này ngang như đóng đinh vào bọn người của Thủy Ngân Cô vậy.

Thủy Ngân Cô trong lúc đang bối rối, cười cười thì Chu Tứ Nương lại lạnh lùng nói tiếp :

- Hơn nữa, cho dù có người chịu tư giao với ta. Thì lúc này cũng không phải lúc nói chuyện riêng tư?

Thủy Ngân Cô lại ngượng ngùng cười nói :

- Tình nghĩa không muốn nói, vậy Lệnh chủ có thể cho phép ta với lập trường của kẻ thứ ba nói mấy câu được không?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Không ai ngăn trở người nói cả.

Thủy Ngân Cô nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ với tài bá vương, sáng tạo sự nghiệp to lớn có thể xem như tâm hùng vạn trượng, khi thế bao trùm sông núi Lệnh chủ sẽ còn nhiều cơ hội gặp Bảo chủ của tệ bảo.

Chu Tứ Nương nói :

- Người rất biết ăn nói, nhưng cũng rất biết bợ đỡ đấy!

Thủy Ngân Cô cười nói :

- Nào, nào lời của ta nói là từ đáy lòng đó.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ, có thể nể mặt ta mà bỏ qua chuyện đêm nay chứ?

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Ta đồng ý tạm thời bỏ qua, đợi lúc gặp mặt lão tặc Thuần Vu Khôn rồi sẽ kết toán.

Thủy Ngân Cô vội nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương hướng về Chu Á Nam nói :

- Á Nam, tha cho tên đó đi!

Chu Á Nam dậm một tiếng, Thủy Ngân Cô lại mỉm cười nói :

- Thủy Ngân Cô trước tiên xin kính Lệnh chủ cùng nhị tiểu thư một ly rượu sau đó sẽ cùng với Cổ phu nhân kính tiễn Lệnh chủ xuất bảo.

Chu Tứ Nương vội nói :

- Khỏi cần, bọn ta sẽ tự đi.

Tiếp đó lại cười nhạt một tiếng nói :

- Chẳng qua ta cảnh cáo người bớt giờ trò đi! Ai dám lên lút ngăn cản thì kẻ đó hết muốn sống đấy!

Và không đợi đối phương mở lời liền quay về phía Chu Á Nam kêu lớn :

- Á Nam theo ta!

Dứt lời, hai bóng người đã phi thân thẳng một mạch lao vút qua cửa sổ như ánh chớp, biến mất dần trong bóng đêm dày đặc.

Sau khi mẫu nữ Chu Tứ Nương đã bỏ đi, Hô Diên Mỹ mới chau mày hỏi Thủy Ngân Cô :

- Thủy phu nhân, phu nhân nói Thuần Vu bảo chủ thay đổi chủ ý hay sao?

Thủy Ngân Cô gật gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Hô Diên Mỹ hỏi tiếp :

- Tại sao?

Thủy Ngân Cô nói :

- Bảo chủ đã nghe lén thấy thân thủ của Chu Á Nam, cho rằng bọn ta muốn lưu giữ mẫu nữ bọn họ thì phải trả một cái giá rất đắt, không có lợi chi cả.

Cổ Phi Quỳnh hỏi tiếp :

- Lễ nào Bảo chủ đã có sách lược bắt chiến mà khuất phục được kẻ khác hay sao?

Thủy Ngân Cô nói :

- Điều này ta không rõ lắm, thế nhưng Bảo chủ rất tự tin, hình như đã có sự sắp xếp khác rồi. Hồ Diên Mỹ lạnh lùng hỏi :

- Thuần Vu bảo chủ ở đâu?

Thủy Ngân Cô cười cười nói :

- Bảo chủ nói sẽ mau chóng đến đây.

* * * * *

Chu Tứ Nương và Chu Á Nam bình an vô sự, không gặp chút ngăn trở nào khi rời khỏi Vô Dịch bảo.

Nhưng khi bọn họ đi đến bến tàu của thành Vũ Xương thì cũng đúng lúc Chu Thắng Nam dẫn Hộ giả Song tướng Lâm Trung, Lâm Dũng, Tiểu Hoàng, mười con chó lớn, hai mươi hoàng y nữ kiểm sĩ cập bến tàu trên một con thuyền.

Chu Á Nam nhìn thấy liền cười hỏi :

- Đại tỷ cùng mọi người đến làm gì vậy?

Chu Thắng Nam cười nói :

- Đến tiếp ứng cho nương mẫu và muội!

Chu Tứ Nương bước lên thuyền trước tiên vừa phúc đáp sự kính lễ của đám thuộc hạ, vừa nhú mày nói :

- Thế nào, người không tin tưởng vào nương mẫu và muội muội của người ư?

Chu Thắng Nam cười nói :

- Không phải nói như vậy, nhưng chỉ có hai người...

Chu Tứ Nương tiếp lời :

- Người xem, bọn ta không bình an vô sự trở về hay sao?

Chu Á Nam cười nói :

- Vừa rồi nếu bọn ta tiếp tục đánh nhau, lại có đại tỷ và mọi người đến đúng lúc thì chắc phải nào nhiệt lắm đấy!

Chu Thắng Nam ngơ ngác :

- Hai người quả thật đã đánh nhau rồi sao?

Chu Tứ Nương gật gật đầu :

- Không sai! A đầu, tình hình lúc này bọn ta xem như là đã huy động toàn bộ lực lượng, vạn nhất...

Chu Thắng Nam cắt lời cười nói :

- Nương, nương mẫu đã quên ở bên hành cung còn có Truy Hồn, Đoạt Mạng hai Sứ giả, Chính Phó tổng quản, hơn trăm vị nữ kiểm sĩ lại thêm Đại Hoàng và bọn khuyển. Từng này cũng quá đủ để chống lại mười vạn giáp binh!

Chu Á Nam phụ họa nói :

- Đúng vậy! Bọn họ không phải là những kẻ tầm thường.

Chu Tứ Nương găm mặt nói :

- Không được! Sau này không ai được tự ý hành động nghe chưa!

Chu Á Nam nhú mày nói :

- Nương mẫu, trước đây chưa xuất sơn nương mẫu trời không sợ, đất không ngăn, bây giờ sao lại trở nên nhát gan như thế chứ?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Không phải ta trở nên nhát gan gì, mà là vì làm một đảng ra một nẻo, mọi thứ đều ra ngoài dự định, lại thêm địch nhân mà bọn ta đối đầu lại rất ngoan cường và nham hiểm, không cẩn thận sau này sẽ tạo nên một cục diện không lường được...

Nói đến đây đột nhiên một loạt tiếng kêu thét hỗn tạp vang lên từ trên bến tàu, Chu Tứ Nương liền đổi lời nói :

- Trên bến tàu xảy ra chuyện gì, sao còn chưa cho thuyền chạy đi?

Một hoàng y nữ kiểm sĩ đảm nhiệm cảnh giới ở mạn thuyền liền cất giọng nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, trên bến tàu có người đánh nhau.

Chu Tứ Nương cất giọng nói :

- Không được xen vào chuyện này, hãy lập tức cho thuyền rời bến!

Một loạt tiếng dạ vang lên, rồi con thuyền hối hả rời khỏi bến.

Ngay lúc này, ở bến tàu đột nhiên có một người trẻ tuổi phóng tới kêu lớn :

- Khoan! Chậm một chút ta muốn gặp Lệnh chủ.

Trực ban trên thuyền là Hoàng Y thập nhị hiệu, y thị hơi ngỡ ngác cất giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Người trẻ tuổi cất giọng trả lời :

- Ta là bằng hữu của Truy Hồn sứ giả Lữ Chính Anh.

Hoàng Y thập nhị hiệu nói :

- Ngươi có được một cái tên chứ!

Chu Á Nam hơi giật mình, giành nói :

- Hoàng Y thập nhị hiệu, hãy báo lão đại điều khiển thuyền cập bến trở lại, đón hấn lên thuyền.

Người trẻ tuổi kêu lên :

- Khỏi cần, tự ta có thể lên thuyền được.

Lúc này thuyền đã rời cách bờ hơn ba mươi trượng, hơn nữa khoảng cách càng lúc càng lớn dần.

Tình huống này đối với một người mà kinh công chưa đạt cảnh giới cao thâm thì chắc không dám khinh thường thử sức, huống hồ là ban đêm nếu rút xuống nước thì có người muốn cứu cũng đành chịu. Nhưng người trẻ tuổi này vừa nói là làm ngay, một chiêu Hoàng Oanh Xuyên Liễu đã nhẹ nhàng mềm mại nhảy vượt qua khoảng cách gần bốn trượng đó, đáp nhẹ đến mặt thuyền khiến cho Chu Thắng Nam xưa nay vốn kiêu ngạo cũng không khỏi buột miệng khen ngợi một câu.

- Tuyệt lắm!

Người trẻ tuổi đó lại mỉm cười nói :

- Đại tiểu thư quá khen!

Chu Thắng Nam ngỡ ngác nói :

- Ngươi biết ta sao?

Người trẻ tuổi cười nói :

- Có người biết đại tiểu thư của Thất Sát lệnh Lệnh chủ thì không có gì kỳ lạ cả, chỉ nếu có người có thể kêu ra được tên họ của tại hạ thì mới là kỳ lạ!

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Ta có thể gọi được tên của ngươi đấy, ngươi tin không?

Người trẻ tuổi cười cười nói :

- Nhị tiểu thư thì có thể làm được như thế lắm.

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Không phải có thể, mà ta tuyệt đối nắm chắc, người chính là...

Tiếp đó, dùng chân khí truyền âm nói :

- Người chính là nghĩa nữ của Thủy phu nhân, là Thủy Tương Vân.

Người trẻ tuổi mỉm cười nói :

- Nhị tiểu thư thân mật như điện, không có chuyện gì có thể giấu được tiểu thư cả.

Chu Á Nam truyền âm nói :

- Thủy tỷ tỷ quá khen, kỳ thật muội chỉ chẳng qua đoán mò mà thôi.

Chu Thắng Nam nhú mày nói :

- Các người đang giờ trò gì thế hả?

Chu Á Nam mỉm cười truyền âm nói :

- Tỷ tỷ, người trẻ tuổi này chính là Thủy Tương Vân.

Chu Thắng Nam hơi ngơ ngác rồi mới ồ lên một tiếng nói :

- Mau mời vào trong!

Đi vào bên trong khoang thuyền, sau những lời chào hỏi khách sáo xong, Chu Tứ Nương mới nhú mày hỏi :

- Lần đi này của Thủy Cô Nương, có phải là thay cho lệnh đường mang tin lại phải không?

Thủy Tương Vân gật gù đầu nói :

- Đúng, vì tai mắt của Vô Dịch bảo quá nhiều, vì vậy mới không thể không cải trang để đến.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Lệnh đường nói gì?

Thủy Tương Vân nói :

- Nghĩa mẫu của tiểu nữ nói, đến lúc này hành tung của Thuần Vu Khôn vẫn còn là một điều bí mật.

Chu Á Nam chen lời nói :

- Lễ nào ngay cả Cô Phi Quỳnh thay mặt Bảo chủ nắm quyền mà cũng không biết hay sao?

Thủy Tương Vân nói :

- Cô Phi Quỳnh chắc phải biết, nhưng y thị sẽ không nói cho nghĩa mẫu của tiểu nữ biết.

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Thuần Vu Khôn thật sự vào hôm qua đã quay về chứ?

- Phải!

Thủy Tương Vân gật đầu nói :

- Sự thật, vừa rồi lúc nhị tiểu thư thể hiện thân uy ở Vô Dịch bảo, thì Thuần Vu Khôn cũng đang lên quan sát...

Chu Tứ Nương nhin không được ồ lên một tiếng nói :

- Lão tặc này biết nén nhịn đấy.

Thủy Tương Vân cười cười nói :

- Vốn trong kế hoạch dự định của bọn họ thì còn có không ít trò, chỉ vì sau khi Thuần Vu Khôn đã tận mắt nhìn thấy tuyệt đại thần công của nhị tiểu thư mới thôi đi, vì vậy Lệnh chủ và nhị tiểu thư mới có thể đi ra khỏi Vô Địch bảo mà không gặp chút ngăn trở nào.

Chu Tứ Nương trầm ngâm nói :

- Thuần Vu lão tặc đã mọi lúc xuất hiện trong Vô Địch bảo, điều này chứng tỏ hẳn không rời Vô Địch bảo...

Thủy Tương Vân gật đầu nói :

- Phải, nghĩa mẫu của tiểu nữ cũng nghĩ như vậy.

Chu Tứ Nương nhíu mày hỏi tiếp :

- Lệnh đường đối với hành tung bí tàng của Thuần Vu lão tặc có suy đoán gì không?

Thủy Tương Vân nói :

- Nghĩa mẫu suy đoán Thuần Vu Khôn có thể là đang cùng Hồ Diên kỳ bề quan nghiên luyện một loại võ công hiểm độc nào đó.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Suy đoán này rất có lý.

Vừa dứt lời, lại nhíu mày hỏi tiếp :

- Thuần Vu Khôn lão tặc có phải là sau khi tiếp nhận Thất Sát lệnh của ta mới chính thức bề quan không?

Thủy Tương Vân nói :

- Phải...

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Còn Thần Cơ đường chủ Y Minh Lễ, cũng đồng thời bí mật thất tung cùng với Thuần Vu lão tặc phải không?

Thủy Tương Vân gật gù đầu nói :

- Đại khái giống như thế.

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Lệnh đường có phải cũng biết Đại Mạc Thần Điều Qua Vĩnh Bình trước đây thay ta truyền hạ Thất Sát lệnh chứ?

Thủy Tương Vân cười hỏi :

- Có phải là kẻ đã bị Lệnh chủ chặt tay thay thế đầu phải không?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Thủy Tương Vân cười cười nói :

- Qua Vĩnh Bình ở Vô Địch bảo là địa vị khách, hơn nữa thời gian đến Vô Địch bảo cũng không lâu vì vậy nghĩa mẫu có thể chưa nói chuyện với y, nhưng tiểu nữ thì tiếp xúc với y không tồi, tiểu nữ cũng đã ngồi trên đại bàng xanh của y!

Chu Tứ Nương trầm ngâm hỏi :

- Qua Vĩnh Bình sau khi thay ta truyền Thất Sát lệnh cũng mất tích luôn sao?

- Phải!

- Y có phải là cùng Thuần Vu lão tặc bề quan không?

Thủy Tương Vân ừm một tiếng nói :

- Có thể như thế.

Chu Tứ Nương thoáng suy nghĩ, rồi nghiêm mặt nói :

- Trương Văn, ta xem ngươi như là người của ta mới nói với ngươi một bí mật to lớn, nhưng sau khi ngươi biết xong ngoại trừ có thể chuyển cáo cho lệnh đường còn thì phải đặc biệt cẩn thận giữ bí mật.

Thủy Trương Văn cũng nghiêm mặt nói :

- Được, tiểu nữ nhất định sẽ giữ bí mật.

Chu Tứ Nương lúc này mới hạ giọng thật thấp nói :

- Qua Vĩnh Bình nhận lời làm việc cho ta vì vậy ta xem y như là người của ta.

Thủy Trương Văn ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là như vậy.

Chu Tứ Nương mỉm cười nói :

- Vì vậy, nếu chắc là Qua Vĩnh Bình cùng bề quan với Thuần Vu Khôn, chỉ cần nghĩ cách tìm ra Qua Vĩnh Bình thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn sáng tỏ.

Thủy Trương Văn gật gù đầu nói :

- Không sai, đây là một cách hay...

Chu Thắng Nam cắt lời nói :

- Nương mẫu, có một điểm bọn ta không thể không thận trọng suy nghĩ.

Chu Tứ Nương ngơ ngác :

- Chuyện gì?

Chu Thắng Nam nói :

- Một cánh tay của Qua Vĩnh Bình đã bị nương mẫu chặt đứt.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Ngươi sợ y nhớ hận mà biến tâm sao?

Chu Thắng Nam nói :

- Tục ngữ có nói tri nhân tri diện bất tri tâm, lúc đó Qua Vĩnh Bình vì sợ thần uy của nương mẫu để bảo toàn tính mạng không thể không thuận theo mọi chuyện, khi đã thoát ra được sự kiềm chế thì khó giữ y không biến tâm, huống hồ bất luận về thực lực, chỗ dựa vững chắc của y lúc này cũng không kém hơn ta!

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Ngươi phân tích như vậy nghe rất có lý.

Tiếp đó lại thân nhiên cười nói :

- Nhưng ta cho rằng y không dám phản bội ta đâu.

Chu Thắng Nam nói :

- Chúng ta cẩn thận một chút vẫn hơn, ít nhất chuyện liên quan đến Thủy phu nhân và Trương Văn muội muội tốt hơn hết tạm thời đừng đề cho y biết.

Chu Tứ Nương liên tục gật đầu nói :

- Có lý, có lý.

Tiếp đó ánh mắt đưa về phía Thủy Trương Văn hỏi :

- Vừa rồi mẫu nữ bọn ta nói chuyện, ngươi nghe hiểu cả chứ?

Thủy Trương Văn mỉm cười nói :

- Phải.

Chu Tứ Nương liền nghiêm mặt nói :

- Vậy thì chuyện có liên hệ với Qua Vinh Bình tạm thời thế thôi, mọi chuyện khác sau này sẽ nói cho biết.

Thủy Tương Vân nghiêm mặt nói :

- Dạ, Tương Vân xin ghi nhớ.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Lệnh đường còn có gì khác muốn báo lại nữa không?

Thủy Tương Vân trầm ngâm nói :

- Nghĩa mẫu của tiểu nữ nói, trước khi còn chưa biết rõ toàn bộ thực lực và động tĩnh của bọn người Thuần Vu Khôn thì xin Lệnh chủ tạm thời án binh bất động.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Điều này ta biết, với lại cái ngày mà ta hạn định bọn chúng Nguyên Đán đến nghe mệnh lệnh còn hơn ba tháng nữa, mọi chuyện tùy tình hình mà hành sự!

Thủy Tương Vân gật gù nói :

- Phải, nghĩa mẫu của tiểu nữ cũng nghĩ như vậy.

Chu Tứ Nương sau khoảnh khắc suy nghĩ mới nghiêm mặt nói :

- Tương Vân, mẫu nữ bọn ta cũng đặc biệt lo lắng nếu cảm thấy tình hình bất ổn có thể mạnh dạn đến ở bên ta đây.

Thủy Tương Vân thành khẩn cười nói :

- Đa tạ Lệnh chủ! tiểu nữ sẽ truyền đạt cho nghĩa mẫu thanh tĩnh của Lệnh chủ.

Tiếp đó bọn họ bàn bạc một vài chi tiết liên quan đến sau này thì thuyền đã đến bến tàu Hạ Khẩu, Thủy Tương Vân đã thừa lúc bọn người Chu Tứ Nương xuống thuyền hỗn loạn đã một mình âm thầm bỏ đi.

Bình minh ngày thứ hai, Lữ Chính Anh với Chu Á Nam cùng đi, cùng ngồi trên chim đại bàng xanh bay đến Thiên Tâm cốc.

Sẩm tối ngày hôm đó thì đến.

Ở Thiên Tâm cốc cảnh vật vẫn như cũ, nhưng vì người đi lâu trông rõ là có hơi thanh vắng, lạnh lẽo thê lương tịch mịch mà thôi.

Cho dù Lữ Chính Anh, Chu Á Nam rời bỏ nơi đây không quá một tháng hơn, nhưng nhìn nay nhớ xưa lại cũng bất giác cảm khái muôn vàn.

Đây phải xem là thế giới đào nguyên của những bạn tình không màng danh lợi.

Đáng tiếc là đôi bạn lúc này vẫn còn chưa đạt đến lứa tuổi để lãnh hội được ý cảnh này, đồng thời sự hạn chế thời gian của Chu Tứ Nương đối với nữ nhi của mình cũng rất là nghiêm khắc. Vì thế Chu Á Nam chỉ vội vàng nhìn sơ qua một vòng Thiên Tâm cốc rồi dặn dò Lữ Chính Anh hãy cẩn thận, ngay lập tức lên đại bàng quay ngay về Hạ Khẩu.

Đối với thiếu niên chưa đủ mười tám tuổi, một mình sống ở trong hoang sơn tuyết cốc này nếu là chín tháng trước đây thì chắc là Lữ Chính Anh đã hoảng sợ, thậm chí đã khóc rồi.

Nhưng bây giờ Lữ Chính Anh chỉ nhếch vai tự trào lộng mình, gượng cười một cái rồi nằm xuống nghỉ trên băng ghế dài do Vạn Niên Ôn Ngọc tạo thành đó.

Hai tay kê sau đầu gối chăm chú nhìn ánh sáng hạt châu diu diu trên đỉnh trần, rất lâu, rất lâu mới tự nhủ: “Ta cần phải tận dụng hết thời gian ba tháng này, cần tu khổ luyện để vì phụ mẫu tử nạn phục thù tuyết hận và gây dựng một sự nghiệp oanh liệt”.

Mi mắt của chàng đã dần dần khép lại, nhưng miệng vẫn còn đang liên tục lẩm bẩm :

- Ta... ta có chút danh vọng nhưng cũng chỉ là ở Ác Hồ câu nổi lên một chút mà thôi, sau đó lại... toàn là chuyện uất ức bất lực, ta lần sau hạ sơn thì phải thật sự ngăn mặt gương mây...

Giọng nói dần dần thấp nhỏ đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lữ Chính Anh tỉnh dậy rửa mặt lại ngẩn ngơ vì một sự tình kỳ dị.

Nguyên là lần này chàng vốn có mang theo một cái túi nhỏ, bên trong đựng quần áo và một vài đồ dùng hàng ngày, nhưng lúc lấy cái khăn mặt ra chuẩn bị đi đến dòng suối ấm thì đột nhiên cảm thấy vị trí của chiếc túi đã có sự thay đổi.

Chàng nhớ rất rõ, trước khi đi ngủ chiếc túi chưa từng được mở ra, lúc này rõ ràng bị mở ra hơn nữa rõ ràng là có kẻ đã lục lọi.

“Lẽ nào ta lại nhớ sai...”

Chàng nhú mày tự nhủ, nhưng cả lúc lâu cũng không nghĩ ra vì sao lại như vậy được.

Cuối cùng chàng tự chế giễu mình, cười cười nói :

- Nhất định là ta đã mở ra, nếu không chính là Á Nam đã động đến nó...

Ba ngày lặng lẽ trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ tư chuyện lạ đã xuất hiện. Đó là lúc sau khi Lữ Chính Anh từ bờ suối rửa mặt quay về phòng của mình, lại xuất hiện một đĩa bánh bao nóng hổi, dưới đáy đĩa có một tờ giấy viết nguệch ngoạc mấy chữ: “Thử thử xem, có ngon hơn người tự làm không?”

Lữ Chính Anh lúc mới nhìn thấy hơi ngơ ngác, chàng tự trào lộng cười nói :

- Lúc nhỏ nghe người ta nói quý nói hờ, ta mà có thể trong hoang sơn tuyết cốc này thấy được phong thái của quý hồ thì phải xem là một chuyện may mắn của cả đời.

Nói xong, đưa tay lên chọn lấy một cái bánh bao cắn một cái, nói :

- A! vừa mới hấp xong, vừa thơm vừa mềm so với ta tự làm thì cao minh hơn nhiều lắm!

Đột nhiên, một giọng nói âm u lạnh lẽo hừ lên một tiếng :

- Nhóc con dám cả gan!

Giọng nói âm u bằng phẳng, không giống như từ miệng của người sống, cũng không giống Lục Hợp Truyền Âm của các nhân vật võ lâm.

Lữ Chính Anh sinh từ trong võ lâm thế gia, chàng không tin quỷ thần nhưng tình huống bây giờ không thể không bắt giác ớn lạnh.

Nhưng trong lòng dù có hơi kinh ngạc, nghi hoặc bên ngoài vẫn thản nhiên nói :

- Các hạ quá khen!

Dứt lời lại cười nhạt nói tiếp :

- Kẻ hèn này không tin ma quỷ, cho dù các hạ là cô hồn dã quỷ hay sơn tinh hải quái, kẻ hèn đi thẳng ngồi ngay, ngẩng mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất thì làm sao lại phải sợ một quỷ vật chứ!

Giọng nói âm u vang lên :

- Người thật không sợ quỷ sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Ta vốn không tin ở quỷ.

Giọng nói âm u nói :

- Có muốn ngắm nhìn phong thái của ta không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Muốn!

Giọng âm u nói :

- Có sợ vỡ gan mật, thì không cách gì cứu được đâu đấy.

Lữ Chính Anh nhướn mày nói :

- Cứ tạm xem như ngươi là quý đi thì tục ngữ có nói: người ba phần sợ quý, quý bảy phần sợ người. Lữ Chính Anh này tuổi còn nhỏ nhưng nhìn thấy chuyện hiếm lạ cổ quái thật không ít, ngươi có thể đi ra xem thử xem tóm lại là ngươi dọa ta sợ vỡ mặt hay là ta có bản lĩnh lột da quý của ngươi.

Giọng âm u bật cười ha hả nói :

- Nhóc con càng lúc càng nói khoác...

Lữ Chính Anh cắt lời gằn giọng nói :

- Tức cười đấy! Lữ Chính Anh xưa nay không bao giờ nói khoác cả.

Giọng âm u nói :

- Có lẽ tiểu tử ngươi nói thật, nhưng giữa hai ta vô oán, vô thù để tránh lỡ có làm hoảng sợ ngươi ta nghĩ giữa bọn ta tốt hơn tạm thời đừng gặp mặt nhau là hay.

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Ngươi đã cho rằng giữa hai ta vô thù, vô oán vậy ngươi tại sao lại còn đến quấy nhiễu sự thanh tu của ta?

- Quấy nhiễu sự thanh tu của ngươi!

Giọng âm u bật cười ha hả nói :

- Tiểu tử ngươi thật là đại ngôn không biết xấu hổ, ngươi cho rằng thanh tu như ngươi thế này thì có thể thành tựu được sao?

Không đợi Lữ Chính Anh nói, lại cười nhạt tiếp :

- Ta có thể nói thật với ngươi, ngươi mà đi theo con đường của ngươi, đừng nói trong ba tháng sẽ không có sự tiến bộ to lớn gì, cho dù có sự tiến bộ mà có thể cùng cười một ngựa với Thất Sát lệnh chủ gì đó, thậm chí có thể vượt hơn nữ nhân bất thường đó thì cũng không thể xem là cao thủ hàng đầu chân chính được!

Lữ Chính Anh cười ha hả nói :

- Cái trò này của các hạ đã lộ ra cái đuôi hồ ly rồi!

Giọng nói âm u như ngớ ngẩn ra :

- Ngươi cho ta nói sai điểm nào chứ hả?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Quý vật cũng có thể biết chuyện trong võ lâm sao?

Giọng nói âm u ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là ngươi muốn chi điều này sao?

Vừa dứt lời lại gằn giọng nói :

- Tại sao lại không thể chứ! Có lời nói rằng: Sống anh hùng, chết linh hiển, ta lúc sống là tuyệt đỉnh cao nhân trong võ lâm nên sau khi chết tất nhiên trở thành một linh hồn nhất thể ở cõi âm.

Lữ Chính Anh tươi cười nói :

- Linh hồn lại còn có thể làm bánh bao nóng, quả thật là thiên hạ hiếm thấy!

Giọng âm u nói :

- Đã là linh hồn thì tất nhiên là không việc gì không thể làm được, ta có thể nói thật với ngươi, ta không những có thể làm bánh bao nóng và các món ăn ngon, mà còn có thể chỉ ra khuyết điểm trong võ công của ngươi!

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Có lẽ ta phải tin lời của ngươi nhưng ta vẫn hy vọng ngươi có thể đưa ra sự thật.

- Được!

Giọng âm u nói tiếp :

- Trước hết ngươi hãy ăn bánh bao đi, sau đó ta sẽ diễn luyện một lần cho ngươi mở mắt chiêu thức võ công mà ngươi đã luyện ba ngày qua.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Cung kính bất như tòng mạng.

Nói xong, loáng một cái ăn sạch bốn chiếc bánh bao trong đĩa.

Giọng âm u hỏi tiếp :

- Nhóc con, ngươi cảm thấy những cái bánh bao nóng này có điểm gì đặc biệt không?

Lữ Chính Anh nói :

- Phải, ở bên trong dường như còn có hương vị của Thiên Niên Thạch Khuẩn?

Giọng âm u nói :

- Đúng rồi, những cái bánh bao này chính là dùng hỗn hợp Thiên Niên Thạch Khuẩn để chế thành...

Lữ Chính Anh cất lời cười nói :

- Điều này không tránh khỏi có hơi phí phạm của trời?

Giọng nói âm u nói :

- Không thể nói như vậy, công hiệu ăn sống của Thiên Niên Thạch Khuẩn cố nhiên là tốt hơn ăn nóng, nhưng ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng rất có ý nghĩa đây chứ!

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Các hạ nói rất có lý.

Giọng âm u nói :

- Tốt, bây giờ ta sẽ biểu diễn một chút, nhóc con hãy đưa trường kiếm của ngươi cho ta mượn.

- Được!

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Nhưng, ta không biết các hạ ở đâu, trường kiếm này phải như thế nào mới giao vào tay các hạ được?

- Chuyện này được thôi, nhóc con lúc ta xuất hiện ngươi phải tỏ ra gan dạ, đừng quá sợ hãi đấy!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Các hạ cứ biểu thị thân pháp, ta tin rằng ta không đến nỗi như thế đâu!

Giọng âm u vang lên :

- Được! Ngươi xem đây!

Tiếp theo lời nói một cơn gió lạnh lẽo thổi nhẹ đến, cách phía trước Lữ Chính Anh ba trượng giống như là từ dưới đất chui lên xuất hiện một bóng người như u linh.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của viên ngọc gắn trên trần, bóng hình đó mờ mờ ảo ảo như có như không, chỉ có thể phân biệt khoảng chừng thân hình và tứ chi mà thôi.

Tình huống này dù là Lữ Chính Anh miễn cưỡng trấn định không biết sắc mặt, nhưng thẳm bên trong không khỏi toàn thân lạnh run phải hít mạnh một hơi.

Bóng người kỳ dị đó tựa hồ như đã nhìn thấy bí mật ở trong lòng của Lữ Chính Anh, nên nói một cách dịu dàng ôn tồn :

- Nhóc con không cần phải sợ, ta tuy quý vật nhưng đối với ngươi không có hại gì đâu.

Bóng người kỳ dị này tuy xem ra tựa như có như không, nhưng so với người sống không có sai biệt gì lớn chỉ là giọng nói khá âm u mà thôi.

Cũng vì như vậy khiến cho Lữ Chính Anh lấy lại được can đảm, nhướng mày nói :

- Các hạ đừng xem thường Lữ Chính Anh này...

Bóng người kỳ dị cất lời nói :

- Không sợ, vậy thì tốt lắm bây giờ ngươi hãy ném bảo kiếm đi!

Lữ Chính Anh trong lòng thầm nghĩ: “Ta phải xem quái nhân tựa có như không nhà ngươi tiếp nhận bảo kiếm của ta như thế nào đây...”.

Lữ Chính Anh thoáng nghĩ ngợi, liền rút ra trường kiếm đồng xanh của mình ném đi nói :

- Đón lấy!

Ánh sáng lại lóe lên, thanh kiếm đồng xanh đã bị bóng người kỳ dị đón lấy.

Chỉ nghe y phát ra một chuỗi cười khô khốc, sau khi quay vòng trường kiếm mới gần giọng nói :

- Nhóc con, kiếm pháp mà ngươi đã luyện có phải gọi là Linh Xà kiếm pháp?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Không sai, các hạ sao lại biết được?

Bóng người kỳ dị nói :

- Điều này có gì khó chứ, vì ta là một linh quý mà?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Hay đấy! Ta không nói chuyện tào lao, tốt hơn hãy mau biểu diễn tuyệt kỹ của ngươi đi!

Bóng người kỳ dị nói :

- Được! Vậy thì ngươi hãy nhìn cho rõ đây...

Tiếp đó y ra thế, rồi từng chiêu từng thức biểu diễn Linh Xà kiếm pháp mà Lữ Chính Anh đã luyện.

Đối với Linh Xà kiếm pháp do Kiếp Dư Sinh sáng chế, trong tám tháng lúc đầu Lữ Chính Anh chỉ học được có một phần trong đó mà thôi, do vì tình hình diễn biến sau đó Chu Tứ Nương mới quyết định dốc hết toàn bộ võ học của bản thân mình.

Cũng vì nguyên nhân như vậy, Lữ Chính Anh đối với toàn bộ Linh Xà kiếm pháp ngoại trừ một bộ phận nhỏ đã học được ban đầu kỳ dư đều là giai đoạn sơ học, tất nhiên là vẫn còn rất sơ lược. Nhưng bóng người kỳ dị lúc này sự thực luyện một mạch với Linh Xà kiếm pháp đã khiến cho Lữ Chính Anh phải tròn mắt há miệng.

Đợi cho đôi phương đã biểu diễn toàn bộ xong mới nhin không được buột miệng tán dương :

- Trình độ thực luyện của các hạ đối với bộ kiếm pháp này so với Lệnh chủ của bọn ta thì chỉ có mạnh chứ không kém hơn!

Bóng người kỳ dị nói :

- Lời ngươi nói là sự thật, nhưng nói như vậy chỉ nên nói ở đây thôi, nếu để cho Chu Tứ Nương nghe thấy y thị sẽ phát khùng lên đấy.

Lữ Chính Anh cười gượng nói :

- Điều này ta biết.

Bóng người kỳ dị đột nhiên thở dài nói :

- Nói ra nhà ngươi có thể không tin, bộ kiếm pháp này đã không còn xem là cái thể tuyệt kỹ nữa đâu.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Lẽ nào các hạ còn có kiếm pháp cao minh hơn hay sao?

Bóng người kỳ dị nói :

- Có thể nói như vậy, người chú ý mà xem.

Tiếp đó y xuất ra một bộ kiếm pháp huyền diệu vô cùng.

- Lữ Chính Anh cũng lặng im quan sát, nếu dùng Linh Xà kiếm pháp của bản thân để đối kháng với bộ kiếm pháp thần kỳ này, không những không cách gì tiến công mà ngay phòng thủ cũng có vấn đề.

Vì vậy, khi kiếm pháp của đối phương đã thi xuất hết Lữ Chính Anh không khỏi buột miệng thờ dài nói :

- Đây mới thật sự xem là cái thế tuyệt kỹ, đêm nay tại hạ xem như đại khai nhãn giới. Bóng người kỳ dị đột nhiên thờ dài nói :

- Tiểu tử nhà ngươi thật ít thấy nên lấy làm lạ đó thôi.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Thế nào? Lễ nào trong võ lâm đương đại còn có kiếm pháp cao minh hơn cả bộ kiếm pháp này nữa sao?

Bóng người kỳ dị gật gật đầu nói :

- Không sai!

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Kỳ thật tiểu khả chỉ cần có thể học được bộ kiếm pháp này thì cũng đã đủ mãn nguyện lắm rồi.

Bóng người kỳ dị nói :

- Bộ kiếm pháp này ta sẽ truyền cho ngươi, nhưng ngươi trước hết cần phải luyện cho xong toàn bộ Linh Xà kiếm pháp, vì bộ kiếm pháp này của ta chính là căn cứ vào khuyết điểm của Linh Xà kiếm pháp thêm sự cải tiến cô đặc mà thành, ngươi sau khi luyện thành toàn bộ Linh Xà kiếm pháp khi nghiên luyện bộ kiếm pháp này mới có thể thu được công hiệu bội phần. Đồng thời ta cũng thừa lúc khoảng thời gian ngươi luyện tập Linh Xà kiếm pháp mà cải tiến thêm bộ kiếm pháp này.

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Được được, tiểu khả sẽ nghe theo sự sắp xếp của tiền bối.

Lữ Chính Anh đã ăn nói khách sáo hơn, hơn nữa tiếp đó liền nhủ mảy hỏi :

- Tiểu khả có thể thỉnh giáo tính danh của tiền bối chứ?

Bóng người kỳ dị cười hỏi :

- Đã thành quỷ vật rồi, tính danh quá khứ không nhắc đến nữa.

Lữ Chính Anh lại nhủ mảy nói :

- Vậy tiểu khả xưng hô tiền bối như thế nào?

Bóng người kỳ dị cười cười nói :

- Ta là quỷ vật, ngươi hãy kêu ta là quỷ tiền bối!

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Quỷ tiền bối ư? Danh xưng này quả thật mới lạ!

Bóng người kỳ dị nói :

- Từ bây giờ trở đi, chỉ cần ngươi chịu dụng công nghe lời, quỷ tiền bối ta đây sẽ học lúc bình sinh nhất định sẽ dốc hết cho ngươi.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đa tạ quỷ tiền bối! Tiểu khả hữu lễ...

Nói xong, chỉnh trang y phục chuẩn bị hành lễ.

Bóng người kỳ dị vội vàng xua tay nói :

- Không được, không được, lúc ta còn sống không thích gì cái kiểu này. Bây giờ đã là quỷ vật còn để tâm đến những tục lễ nhân gian này làm gì chứ!

Lữ Chính Anh luôn tin rằng đối phương không phải là quỷ vì vậy trong lòng thoáng giật mình, mỉm cười nói :

- Vậy thì cung kính bất như tùng mệnh, tiểu khả bất hành đại lễ.

- Vốn phải như thế thôi.

Bóng người kỳ dị nói :

- Đó mới là đứa trẻ ngoan biết vâng lời?

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Quỷ tiền bối, tiểu khả có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không?

Bóng người kỳ dị nói :

- Tiểu quỷ đừng có cẩn trọng thái quá, có gì thì cứ nói thẳng ra.

- Vậy thì tiểu khả xin nói thẳng.

Lữ Chính Anh nhăn mặt nhìn đối phương nói :

- Quỷ tiền bối vẫn còn cho rằng mình là quỷ sao?

Bóng người kỳ dị nói :

- Đây không phải là cho rằng, ta vốn chính là quỷ!

Lữ Chính Anh nói :

- Theo sở trí của tiểu khả thì quỷ không dám ban ngày lộ mặt đâu.

Bóng người kỳ dị cười nói :

- Vì ta là linh quỷ tất có ngoại lệ, huống hồ trong thạch động không thấy mặt trời này luôn là bóng đêm, rất tiện cho quỷ hoạt động!

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Được! Vấn đề này tiểu khả không tranh cãi với quỷ tiền bối nữa.

Bóng người kỳ dị ừm một tiếng nói :

- Vậy mới không hổ là một nhóc con thông minh.

Lữ Chính Anh đột nhiên nhớ lại điều gì, nhú mày nói :

- Quỷ tiền bối, vừa rồi tiền bối nói trong võ lâm đương đại còn có người có kiếm pháp cao minh hơn tiền bối hay sao?

Bóng người kỳ dị gật đầu nói :

- Không sai.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Đó là ai?

Bóng người kỳ dị nói :

- Bây giờ ngươi không cần phải biết nhiều để tránh ảnh hưởng dụng công, còn mọi thứ khác sau này ngươi sẽ dần dần biết.

Lữ Chính Anh gật gù đầu, bóng người kỳ dị lại lập tức nói tiếp :

- Bây giờ ta phải đi đây, ngươi cũng nên bắt đầu làm bài tập sáng đi.

Lữ Chính Anh liền vội vàng nói :

- Nếu tiểu khả muốn thỉnh giáo quý tiền bối điều gì thì làm thế nào tìm tiền bối.

Bóng người kỳ dị nói :

- Trước khi ta chính thức truyền cho ngươi võ công thì ngươi đừng tìm ta, nếu cần thiết chỉ cần ở đây kêu to lên ba tiếng quý tiền bối thì ta sẽ mau chóng xuất hiện trước mặt ngươi!

Vừa dứt lời liền lập tức nói :

- Được thế thôi... tạm biệt!

Lữ Chính Anh chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, bóng người kỳ dị đó đã dần biến mất, còn thanh trường kiếm màu đồng xanh của Lữ Chính Anh thì đang cắm thẳng đứng trên mặt đất, hơn nữa lại đang lay động.

Lữ Chính Anh như từ trong giấc mộng tỉnh dậy, chớp chớp mắt lắm bầm nói :

- Sự việc cổ quái hiếm lạ trên thế gian ta đều đụng phải cả...

* * * * *

Lữ Chính Anh ở Thiên Tâm cốc đã tiến bộ nhanh đến kinh người.

Do vì bản thân chịu khó dụng công, lại có Thiên Niên Thạch Khuẩn và sự hỗ trợ ngầm trên Vạn Niên Ôn Ngọc ngang như thiên tài địa bảo, lại thêm sự chỉ bảo âm thầm của vị quý tiền bối đó vì vậy bất luận là về phương diện nội gia chân lực và kiếm chiêu chiêu pháp đều phải nói là đã tiến triển ngàn dặm.

Đồng thời cũng do vì thường xuyên tiếp cận với quý tiền bối, cảm tình giữa người và quý đã vô hình được kiến lập nên. Chẳng qua cảm tình giữa người và quý họ tuy đã được kiến lập nhưng mọi thứ của quý tiền bối đối với bản thân chàng thì giấu kín như bưng, khiến cho Lữ Chính Anh chỉ biết được vắn vẳng qua đó là một bóng người mơ hồ đầy bí mật kỳ dị.

Công khóa mà quý tiền bối sắp xếp cho Lữ Chính Anh rất là dày đặc, chặt chẽ khiến cho Lữ Chính Anh ngoại trừ toàn tâm toàn lực dốc sức nghiên luyện võ công tuyệt không có thời gian dư thừa nào để nghĩ tới chuyện khác nữa.

Vị quý tiền bối đã một lần nhắc nhở Lữ Chính Anh nói :

- Thời gian ba tháng quả thật quá ngắn, nếu ngươi lãng phí một thời khắc nào thì sau này hối hận sẽ không kịp đó.

Trong cuộc sống bận rộn sẽ không cảm thấy thời gian chậm chạp nữa.

Thời gian qua mau, đã hai tháng trôi qua tiết trời đã vào đông.

Trong hai tháng này, bản thân Lữ Chính Anh cũng không rõ võ công của mình tóm lại là đã đạt đến trình độ nào rồi.

Điều duy nhất bản thân chàng có thể cảm thấy là đã không còn cảm giác nóng lạnh nữa.

Bất luận là trong thạch động ẩm áp như mùa xuân, hay là lúc này bên ngoài thạch động tuyết lớn mù trời, trong tuyết dày đóng băng gió bắc gào thét trên thân thể chàng vẫn chỉ mặc một chiếc áo nho sinh màu trắng. Cảnh giới nóng lạnh không ảnh hưởng này người trong giới võ lâm thông thường chớ dù là một đời ẩn tu khổ luyện cũng như chưa hẳn đã có thể đạt tới, mà Lữ Chính Anh thì lại trong thời gian ngắn ngủi không tới một năm!

Nói nghiêm chỉnh đúng hơn phải xem là chỉ trong hai tháng này là đã hoàn thành.

Mất thấy bản thân mình đang dần dần tiến vào hàng ngũ các cao thủ hàng đầu trong võ lâm đương đại, nỗi vui mừng trong lòng Lữ Chính Anh thật không khó tưởng thấy.

Buổi sáng ngày hôm nay, sau công khóa mà vị quý tiền bối đã sắp đặt trong bảy ngày cho Lữ Chính Anh, bóng người kỳ dị không khỏi buông nhẹ tiếng thờ dài nói :

- Nhóc con, đại khái có thể nói điều mà ta biết, các ngón đòn mà ta có đều đã móc hết ra rồi công khóa bảy ngày này là ngón nghề tận cùng của ta, sau khi ngươi luyện xong thì cũng là lúc ngươi nên mở cửa hạ sơn đó.

Lữ Chính Anh không khỏi cười hỏi :

- Còn quý tiền bối thì sao?

- Ta à?

Bóng người kỳ dị cười nói :

- Ta sao nào?

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Chính Anh muốn nói là quý tiền bồi cũng hạ son chứ?

Bóng người kỳ dị nói :

- Phải, ta cũng phải hạ son hơn nữa sẽ lập tức đi ngay.

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Đi ngay lập tức sao? Tại sao?

Bóng người kỳ dị nói :

- Trời đất đã có quý tất cũng có việc của quý, để thành toàn tiểu tử nhà ngươi ta đã nán lại rất nhiều việc. Bây giờ mọi bản lĩnh tận cùng của ta đều đã móc ra hết giao cho ngươi rồi, còn muốn ta ở đây làm gì nữa chứ?

Lữ Chính Anh có hơi bối rối nói :

- Quý tiền bồi, hãy nán lại với tiểu khả thêm vài ngày nữa đi?

- Không được, ta cần phải đi đây.

Bóng người kỳ dị sau khi đã thở dài một tiếng mới gần giọng nói :

- Nhóc con, thiên hạ tiệc rượu không thể không tàn, ngươi ta người quý khác đường ngươi sao có thể đi theo ta được!

Lữ Chính Anh sắc mặt hơi buồn bã u tối nói :

- Chúng ta bao giờ mới gặp nhau nữa?

Bóng người kỳ dị nói :

- Sau này, ngươi không thể kêu một tiếng là ta sẽ xuất hiện bên ngươi, thế nhưng chỉ cần thời gian cho phép ta nhất định sẽ chủ động đến tìm ngươi.

Lữ Chính Anh hơi nhấp nháy môi muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Bóng người kỳ dị lại hỏi tiếp :

- Những lời mà ta trước sau đã nói qua với ngươi, ngươi còn nhớ chứ?

Lữ Chính Anh gật gật đầu :

- Nhớ nhớ cả.

Bóng người kỳ dị nói :

- Nhớ thì tốt, ta đi đây.

Y nói xong liền bỏ đi bỏ lại Lữ Chính Anh một mình ngờ ngác bản thân.

Phải, đối với Lữ Chính Anh mà nói quý tiền bồi kỳ dị này ảnh hưởng đến chàng rất lớn.

Lữ Chính Anh là một thanh niên nhiệt huyết tình cảm phong phú, cho dù vẫn không biết được đối phương là người hay là quỷ, nhưng tương xúc hai tháng bản thân nhận rất nhiều lợi ích từ đối phương, bây giờ đột nhiên bỏ đi mất vì vậy chàng ngỡ ngàng cả người không hiểu vì sao buông ra một tiếng thở dài thườn thượt, vẻ mặt u buồn đầy thương cảm.

Trong lúc Lữ Chính Anh trong lòng đang cảm khái vô cùng ngẩn ngơ xuất thần, thì bên ngoài động tiếng chim đại bàng kêu thanh thoát đã lôi Lữ Chính Anh quay trở về với thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Xuân phong đặc ý

Lữ Chính Anh vừa phóng ra ngoài động, trong lòng vừa thầm nghĩ: “Mới hai tháng sao lại đã phải đại bàng xanh đến đón ta, hẳn là đã xảy ra biến cố trọng đại gì đây?”

Đang thoáng suy nghĩ, ở cửa động đã vang lên tiếng nói hưng phấn của Chu Á Nam :

- Chính Anh, Chính Anh muội đến thăm huynh đây!

Vừa dứt lời thì đã xuất hiện trước mặt Lữ Chính Anh, rúc đầu vào trong lồng ngực cường tráng của Lữ Chính Anh, rồi ngẩng bộ mặt còn đầy ngây thơ, cười tươi nói :

- A! Mới hai tháng không gặp mặt huynh đã càng trở nên anh tuấn hơn, muội... ghen đấy!

Lữ Chính Anh một tay ôm nhẹ lưng, một tay vuốt nhẹ tóc của Chu Á Nam, mỉm cười nói :

- Muội ghen gì chứ?

Chu Á Nam quay người nói :

- Muội ghen huynh đẹp hơn cả nữ nhân nữa.

Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói :

- Còn muội? Thật là càng càn quấy hơn đấy!

Chu Á Nam quần lấy Lữ Chính Anh, vừa ngẩng mặt nũng nịu nói :

- Không mà! Muội muốn huynh chia bớt cho muội một chút.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Chia cho muội một chút, muội muốn chia cái gì cơ chứ?

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Muội muốn chia cái đẹp của huynh...

Lữ Chính Anh không khỏi hôn lên khuôn mặt của Chu Á Nam một cái rồi mỉm cười nói :

- Điều này thì không cách gì làm được cả, hơn nữa muội cũng đã đẹp rồi nếu muốn đẹp hơn nữa thì thật là gay go lắm đấy!

Chu Á Nam cười hỏi :

- Gay go là thế nào?

Lữ Chính Anh trang trọng nói :

- Nếu như thế thì nam nhân trong thiên hạ đều sẽ chết mê chết mệt cả...

Chàng chưa nói dứt lời, Chu Á Nam đã phụng phịu nói :

- Huynh xấu lắm, huynh xấu lắm, muội không chịu đâu...

Đôi tiểu tình nhân này thời gian quen biết nhau không phải là ngắn, cơ hội tiếp xúc với nhau cũng có rất nhiều. Nhưng quần quít nhau cười sáng khoái thì lúc này là lần đầu tiên.

Bọn họ vui tươi tự nhiên như vậy, nhưng hoàn toàn là tư thái của hai kẻ vô tư, cho dù trong lòng của hai người bọn họ cũng có cảm giác ngọt ngào, lâng lâng nhưng không ai có chút tà niệm nào cả.

Lữ Chính Anh âu yếm Chu Á Nam, vừa mỉm cười nói :

- Á Nam, điều mà muội yêu cầu huynh không cách gì chia cho muội, nhưng huynh còn có một món đồ hay hơn nhiều mà có thể chia được.

Chu Á Nam cắt lời nói :

- Không! Không! Muội không cần gì khác cả.

Nói xong liền rút tay ra khỏi đôi tay của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Thật không cần chứ?

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Lữ Chính Anh bí mật cười nói :

- Không cần, thì muội sẽ hối hận đó.

Chu Á Nam cương quyết nói :

- Tuyệt sẽ không hối hận..

Lữ Chính Anh cười nói :

- Muội vẫn còn không biết ta sẽ chia cho muội cái gì, mà đã cự tuyệt như vậy?

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Được, lời vừa rồi nói tạm thời không tính đến, huynh nói thử xem muốn chia cho muội cái gì nào?

Lữ Chính Anh ha hả cười lớn nói :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, những lời mà bản thân đã nói sao lại bị nuốt lời được!

Chu Á Nam cười nói :

- Tại vì muội không phải là đại trượng phu, mà chỉ là tiểu a đầu mà thôi?

Về yêu kiều của Chu Á Nam đã khiến cho Lữ Chính Anh không cảm lòng được, chàng ôm sát Chu Á Nam vào lòng hôn nhẹ một cái nói :

- Vấn đề này đợi sau hãy nói, còn bây giờ muội hãy nói cho ta biết tại sao muội lại đến trước kỳ hạn như vậy?

Chu Á Nam liếc nhìn Lữ Chính Anh một cái :

- Lẽ nào không được sao?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Thế nào không được, ta hoan nghênh còn không kịp nữa là!

Chu Á Nam lại liếc nhìn Lữ Chính Anh nói :

- Vừa rồi lời đầu tiên muội đã nói rõ, lần này là đến thăm huynh.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Muội sao lại dám đi một mạch đến thăm ta vậy?

Chu Á Nam nũng nịu nói :

- Đừng giả bộ, người ta còn chưa nói hết lời.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Được! Ta đang lắng nghe đây.

Chu Á Nam lúc này mới cười tươi nói :

- Nhưng nghiêm túc mà nói, cũng xem như là đến đón huynh.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Muội nói như vậy làm ta thật khó hiểu!

Chu Á Nam miết ngón tay vào góc trán của Lữ Chính Anh nói :

- Đồ ngốc ạ, điều này có gì là khó hiểu cơ chứ huynh hãy nghe đây.

Lữ Chính Anh làm bộ nghiêm mặt cười cười nói :

- Phải, phải, thuộc hạ đang lắng nghe!

Chu Á Nam nghiêm chỉnh nói :

- Đùng ă nói đùa cợt nữa bây giờ nói chuyện chính, lần này muội đi cùng với đại tỷ.

Lữ Chính Anh bất giác ngơ ngác nói :

- Ồ, vậy thì còn đại tỷ đâu?

Chu Á Nam nói :

- Đại tỷ không xuống đây, khi muội từ chim đại bàng nhảy xuống đại tỷ đã lập tức bay đi.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra là chuyện như vậy.

Chu Á Nam nói :

- Đại tỷ có nhiệm vụ khác chỉ thuận tiện mang muội đến đây, nương mẩu của muội có nói, thời điểm cách Nguyên Đán đại hội đã càng lúc càng gần sợ rằng đến lúc đó không phải được đại bàng xanh đến đón huynh, vì vậy mới bảo muội đến thăm huynh trước thời hạn, nếu có thể kết thúc trước thời hạn thì bảo bọn ta tính toán mà đi đường bộ về.

Lữ Chính Anh liền vội vàng nói :

- Được, được, tối đa sau mười ngày ta có thể kết thúc được thôi.

Chu Á Nam cười nói :

- Vậy thì tốt quá, ngày mai khi đại tỷ quay lại sẽ nhờ đại tỷ nhắn miệng lại.

Tiếp đó liền đưa tay ra mỉm cười nói :

- Đưa đi!

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Đưa cái gì chứ?

Chu Á Nam nói :

- Huynh chia cho muội món đồ mà huynh nói.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Trước tiên bọn ta không nói đến điều này, muội hãy tiếp ta ba chiêu thử xem.

Chu Á Nam cười nói :

- Luyến tiếc chia cho muội thì thôi!

Rồi lại ngẩn người nói :

- Thế nào? Muội còn chưa khảo nghiệm sự tiến bộ của huynh, mà huynh đã khiêu chiến với muội hay sao?

Lữ Chính Anh bí mật cười nói :

- Không dám nhận sự khiêu chiến của ta hay sao?
- Giỡn à?

Chu Á Nam nhú mồm nói :

- Hay a! mới học được vài món thuốc nhuộm đã muốn mở cửa hàng thuốc nhuộm rồi sao!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Á Nam, đừng nhìn người khác qua khe cửa như thế mà xem thường ta, hãy tiếp ta ba chiêu rồi hãy chế giễu ta cũng còn kịp.

Chu Á Nam nhìn xoáy vào Lữ Chính Anh nói :

- Được! Rút kiếm ra đây!
- Không!

Lữ Chính Anh nói :

- Bọn ta dùng chỉ thay cho kiếm.

Chu Á Nam hơi ngờ ngác nói :

- Được! Tiến chiêu đi!

Lữ Chính Anh cười lớn nói :

- Thuộc hạ thất lễ!

Nói xong liền phóng ngón tay ra xia vào đại huyệt kiên tinh bên trái của đối phương.

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Hay lắm!

Rồi lách vai tránh né đòn tấn công của chàng, cùng lúc ngón tay mềm mại đã xia xéo vào giữa ngực của Lữ Chính Anh.

Nhưng Lữ Chính Anh đã phi thân nhảy lui, mỉm cười nói :

- Đa tạ đã nhường cho!

Chu Á Nam ngờ ngác :

- Ai nhường huynh chứ?

Lữ Chính Anh duỗi bàn tay phải nói :

- Mọii xem đây!

Trong lòng bàn tay của Lữ Chính Anh có một cái vòng đeo tai bằng vàng.

Chu Á Nam vừa nhìn thấy liền vội vàng đưa tay rờ vào tai trái của mình, bất giác biến sắc.

Nguyên là vòng đeo tai trong lòng bàn tay của Lữ Chính Anh vốn ở trên tai trái của Chu Á Nam.

Chu Á Nam nhớ rất rõ, “kiếm” vừa rời của Lữ Chính Anh là tấn công vào đại huyệt kiên tinh bên trái của nàng, nàng cũng nhớ rất rõ là bản thân mình cũng đã lách tránh.

Nhưng bây giờ, chiếc vòng đeo tai ở bên tai trái của bản thân mình rõ ràng là đã nằm ở trong bàn tay của đối phương, nếu giao thủ với địch nhân thì hậu quả thật khó lường!

Tình huống này bất giác khiến cho Chu Á Nam hít một hơi dài, không nói nổi lời nào.

Lữ Chính Anh tự mình đeo chiếc vòng lại cho Chu Á Nam, vừa khiêm nhường cười nói :

- Việc xảy ra bất ngờ, chỉ vì muội xem ta vẫn là con người như xưa nên mới xảy ra tình huống thế này, vì vậy chiều này không tính đến, bọn ta thử lại lần nữa nhé.

- Không!

Chu Á Nam lắc đầu gượng cười nói :

- Muội tự biết mình, theo thủ pháp thần kỳ mà huynh vừa rồi đoạt vòng đeo tai của muội, cho dù chính nương mẫu của muội xuất thủ thì cũng chưa chắc đã lợi hại được như vậy.

Lữ Chính Anh trong lòng thấy dễ chịu vô cùng, nhưng vẫn khiêm tốn nói :

- Á Nam, muội nói như vậy không tránh khỏi quá đề cao ta đấy.

Chu Á Nam nghiêm chỉnh nói :

- Lời muội muốn nói là lời nói chân thật, huynh cũng biết đấy trong bốn môn chỉ có võ công của nương mẫu vượt hơn muội, muội chỉ khâm phục một mình nương mẫu của muội, nhưng bây giờ muội..

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói :

- Những điều này tạm thời không nói đến, bây giờ hãy nói đến món đồ mà ta muốn đưa cho muội!

Chu Á Nam cười hỏi :

- Ý của huynh là muốn mang kiếm pháp thần kỳ mà huynh học được cộng hưởng với muội ư?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Điều này đối với một người luyện võ mà nói rõ ràng là một sự dụ hoặc rất lớn. Thế nhưng muội trước tiên muốn biết tường tận tại vì...

Dừng lại một lúc, rồi nàng nghiêm mặt nói tiếp :

- Chiều mà vừa rồi huynh sử dụng rõ ràng là không phải võ học bốn môn?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nhị tiểu thư thần mục như điện, chiều vừa rồi quả thật là không phải là võ học của bốn môn.

Chu Á Nam nhàu mày hỏi :

- Vậy thì từ đâu mà ra thế?

Lữ Chính Anh bí mật cười nói :

- Do một vị Quý tiên bói truyền cho.

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Thế gian lại có người họ Quý hay sao?

- Không phải họ Quý.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vị tiên bói đó tự xưng là quý vật...

Chu Á Nam cắt lời nói :

- Càng nói càng huyền hoặc!

Tiếp đó xụ mặt nói :

- Huynh lại ăn nói không chân thật rồi, muội không thèm để ý đến huynh nữa.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Bọn ta không thể cứ đứng ở đây mãi được, đi! Quay vào bên trong ta sẽ từ từ kể cho muội nghe.

Chu Á Nam gật gù đầu, rồi cùng đi vào bên trong động với Lữ Chính Anh.

Sau khi vào bên trong động rồi, Lữ Chính Anh phải mất hơn nửa giờ đồng hồ mới thuật lại khái lược một lần chuyện của bản thân mình với vị Quý tiên bói.

Cuối cùng Lữ Chính Anh luyến tiếc nói :

- Á Nam, nếu muội lại sớm một chút thì có thể nhìn thấy vị Quý tiên bói rồi!

Chu Á Nam cười cười nói :

- Quý tiên bói muốn gặp mặt muội sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Đúng vậy, thế nhưng nếu là đại tiểu thư đến thì Quý tiên bói sẽ không muốn gặp đâu.

Chu Á Nam hơi ngơ ngác nói :

- Huynh nói như vậy là ý làm sao?

Lữ Chính Anh bói rồi cười nói :

- Tại vì lão gia không dám lĩnh giáo tính khí của đại tiểu thư.

Chu Á Nam cười nói :

- Tính khí đại tỷ của muội là do huynh nói với lão gia sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Không phải, lão gia rất rành rẽ mọi chuyện trong giang hồ, nhất là những chuyện có liên quan đến bốn môn, rành như lòng bàn tay vậy.

Chu Á Nam ừm một tiếng nói :

- Có cơ hội gặp Quý lão gia, muội phải hỏi cho kỹ mới được.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Muội không sợ quý sao?

Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Linh quý như vậy là quý vật thiện lương, tại sao phải sợ chứ?

Nàng vừa dứt lời, trong bóng tối liền vang lên giọng nói của Quý tiên bói :

- Được! dám ăn dám nói, ta thật không uống lần xuất hiện này.

Lữ Chính Anh không nén nổi vui sướng kêu lên :

- Quý tiên bói, tiên bói đã quay lại rồi sao?

Giọng nói trong bóng tối vang lên :

- Ta vốn đã đi rồi, tại vì nhìn thấy Chu Á Nam đến mới vội vàng quay lại.

Chu Á Nam nhin không được chen lời hỏi :

- Tiên bói thật là vì vẫn bói mà quay lại hay sao?

Giọng nói trong bóng tối không vui nói :

- Lẽ nào ta lại nói dối ngươi?

Chu Á Nam cười hỏi :

- Đó là vì sao?

Giọng nói trong bóng tối vang lên :

- Tại vì lần quan luyện bảy ngày này quan hệ với Lữ Chính Anh quá lớn, ta không muốn hấn vì phân thân truyền võ công cho ngươi mà ảnh hưởng đến tiến cảnh của hấn, vì vậy mới...

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- ... Mới quay lại để sẵn sàng tự mình truyền thụ võ công cho văn bối?

Giọng nói trong bóng tối cười nói :

- Ngươi đúng là quỷ tinh linh!

Chu Á Nam cao hứng cơ hồ muốn xông tới nói :

- Quỷ tiền bối, tiền bối quả thật là tốt.

Tiếp đó lại cười khanh khách nói :

- Quỷ tinh linh gặp Quỷ tiền bối thì thành người nhà rồi!

Giọng nói trong bóng tối nói :

- Quỷ a đầu đừng quá đắc ý hồ đồ mà phải giữ cho đúng mực, ta có mấy lời ngươi phải tuân thủ.

Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Văn bối nhất định tuân thủ, xin lão gia cứ nói!

Giọng nói trong bóng tối vang lên :

- Đơn giản thôi! Thứ nhất sau này ngươi cần phải dùng mọi khả năng phát huy ảnh hưởng với lệnh đường để kiềm hãm cá tính thất thường của lệnh đường.

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Dạ, văn bối sẽ cố gắng hết sức.

- Thứ hai...

Giọng trong bóng tối trầm xuống nói :

- Mọi võ công có liên quan đến ta truyền cho hai người, tạm thời không được để lộ cho bất cứ ai, ngay cả lệnh đường cũng không ngoại lệ.

Chu Á Nam lại gật đầu nói :

- Dạ, văn bối xin ghi nhớ.

Giọng nói trong bóng tối lại vang lên :

- Thời gian bảy ngày quá ngắn, ta chỉ có thể truyền thụ những điểm chính, kỳ dư sau này sẽ do Chính Anh truyền thụ cho...

Chu Á Nam vội vàng nói :

- Lão gia không thể lưu lại thêm mấy ngày nữa sao?

Giọng nói trong bóng tối vang lên :

- Bảy ngày này đã là vì ngươi mà nán lại không thể kéo dài hơn nữa.

Chu Á Nam nheo mắt nói :

- Lão gia có thể hiện thị pháp thân để cho văn bối chiêm ngưỡng một chút được không?

Giọng trong bóng tối cười nói :

- Một cái bóng quý thì có gì đẹp để mà xem chứ?

Chu Á Nam làm nũng nói :

- Văn bối muốn mà?

Giọng trong bóng tối nói :

- Trong bảy ngày này ta sẽ để cho ngươi được toại nguyện, bây giờ Chính Anh phải đi dụng công, tiểu a đầu chuẩn bị đi ta sẽ truyền kiếm pháp cho ngươi ngay.

Chu Á Nam xuất kỳ bất ý, đột nhiên hướng về nơi phát ra tiếng kêu, xông tới kêu lên :

- Quý tiền bối, tiền bối tốt quá...

Nhưng Chu Á Nam chỉ xông vào nơi trống không, chỉ có chuỗi cười ha hả của Quý tiền bối :

- Quý a đầu, ngươi còn kém lắm..

Ngày hôm sau Chu Thắng Nam đến. Đương nhiên Chu Á Nam, Lữ Chính Anh không mang sự thật ra nói, chỉ nói là qua mười ngày nữa thì sẽ kết thúc, quyết định sẽ đi Hạ Khẩu bằng đường bộ.

Vì vậy Chu Thắng Nam ùn ùn đến lại ùn ùn đi, lúc sắp rời đi chỉ đặc biệt dặn dò :

“Trước Nguyên Đán phải về Hạ Khẩu”.

Đồng thời Thắng Nam cũng mang đi một bao lớn Thiên Niên Thạch Khuẩn. Thiên Niên Thạch Khuẩn đặc sản của Thiên Tâm cốc đến lúc này đã còn lại không bao nhiêu.

Thời gian bảy ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong nháy mắt đã là sáng sớm mừng mười tháng mười hai.

Lúc Lữ Chính Anh và Chu Á Nam hoàn thành xong bài khóa sáng thì vị Quý tiền bối đó lại xuất thị pháp thân ngay trước mặt hai người trầm giọng nói :

- Được rồi, đến lúc này hai người các ngươi xem như đã đủ tư cách chịu đòn.

Chu Á Nam không khỏi bật cười nói :

- Lão gia, như hai kẻ văn bối đây vẫn chỉ có thể đủ tư cách chịu đòn thôi sao?

Bóng người kỳ dị nói :

- Phải, từ đây đi Hạ Khẩu lộ trình xa xôi, trên đường có thể còn có những chuyện bất ngờ kéo dài thời gian, tiểu phu thê hai người hãy mau chóng lên đường không tốt hơn sao?

Nghe đến tiểu phu thê, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam liền cùng lúc mặt đỏ ửng lên.

Bóng người kì dị cười nói :

- Hai người các ngươi vốn là tiểu phu thê chớ còn gì nữa, có gì mà ngại ngần chứ, trước đây bảy ngày khi các ngươi trùng phùng ôm chặt lấy nhau thân ái vô cùng kia mà...

Chu Á Nam nhón nhón chân nói :

- Lão gia nhìn trộm người khác, thật đáng xấu hổ đấy...

Bóng người kì dị cắt lời cười nói :

- Ta là quý vật, còn có gì để xấu hổ nữa...

Tiếp đó lại ha hả cười nói :

- Quý a đầu hãy an tâm, ta tuy đã là quý vật nhưng cũng biết tế nhị. Vì vậy lúc ta vừa nhìn thấy tiểu phu thê các ngươi thân thiết với nhau ta liền lập tức vội vàng né tránh đi...

Chu Á Nam cười nói :

- Bọn vẫn bối không cách gì thấy được lão gia, đành phải nghe lão gia kể sao thì biết vậy...

- Được! Được!

Bóng người kì dị gượng cười nói :

- A đầu nhà ngươi lợi hại thật, ta không cãi nổi ngươi đành phải chuồn thôi...

Nói xong một làn gió lạnh thổi vụt đi, bóng người kì dị đã dần biến mất.

Chu Á Nam vội vàng cất giọng kêu to :

- Quý tiền bối, Quý tiền bối...

Nhưng ngoại trừ tiếng vang dội trong thạch động thì không còn nghe thấy tiếng gì khác nữa.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Đừng kêu lên, lần này lão gia thật sự đi rồi!

Chu Á Nam nhủ thầm nói :

- Kỳ quái thật! Thế gian thật sự có linh quỷ hay sao?

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Á Nam, muội tin rằng lão gia là quỷ sao?

Chu Á Nam nói :

- Huynh có lời giải thích khác chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta không bao giờ tin có quỷ cả, nhưng đối với chuyện mà bản thân đã gặp phải thì không cách gì giải thích.

Chu Á Nam nói :

- Muội cũng đã nghe nói, Tây Bộ bốn tỉnh có nghề đưa xác mà pháp sư trong Bài giáo cũng rất là tà môn...

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Đúng rồi, nhắc đến đưa xác khiến ta nghĩ tới chuyện trước đây gần một năm.

Chu Á Nam cũng ồ lên một tiếng nói :

- Đúng rồi! Huynh không phải là ở trong hàng ngũ đưa xác mà thoát khỏi độc thủ của Tây Môn Nhuệ hay sao?

Lữ Chính Anh vừa nhắc đến chuyện xưa bất giác nghiêng răng nói :

- Phải!

Chu Á Nam nói :

- Huynh đã tự thân thể nghiệm đã đủ chứng minh truyền thuyết đưa xác không giả!

- Ừm..

- Từ đây cũng đủ chứng minh thế gian là có quỷ thần.

- Ừm..

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Muội nói như vậy khiến ta thật rối rắm.

Chu Á Nam cười cười nói :

- Cái bảo đảm nhất cho Hữu Quỷ Luận của muội là từ cái thân quỷ khí của Quỷ tiền bối.

- Quỷ khí?

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Sao ta chưa bao giờ nghe thấy cả?

Chu Á Nam cười hỏi :

- Đồ ngốc, lúc Quỷ tiền bối đang ở bên cạnh bọn ta, cái cảm giác âm u lạnh lạnh đó lẽ nào huynh không cảm giác thấy hay sao?

Lữ Chính Anh ngẩn người nói :

- Cái này... ta đương nhiên cảm thấy được.

- Đồ ngốc, đó là quỷ khí đấy!

Lữ Chính Anh thừa thế kéo Chu Á Nam vào lòng, đắc ý cười nói :

- Bây giờ đã không còn cảm thấy quỷ khí nữa, đủ chứng minh Quỷ tiền bối đã thật sự bỏ đi...

* * * * *

Do tài cao gan lớn cũng do thời gian đầy đủ, sau khi trải qua sự tiếm tu Lữ Chính Anh lại hạ sơn. Nhưng hành trình lần này quả là rất vừa ý, thoải mái dễ chịu.

Lữ Chính Anh cùng với Chu Á Nam cả hai đều để nguyên bồn lai diện mục, với tư thái du sơn ngoạn thủy cứ vậy mà đi, trên đường đi cứ tíu tít vui đùa, không biết rằng đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt vừa hâm mộ vừa đổ kỵ.

Do vì đi đường không nhanh vội nên sau bốn ngày mới đến thị trấn chính vùng thượng du Tư Thủy, Bảo Khánh phủ.

Bảo Khánh phủ là thị trấn chính vùng thượng du Tư Thủy, thủy lục giao thông tiện lợi vì vậy buôn bán sầm uất, chợ búa rất là tấp nập.

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đến ngoại thành của Bảo Khánh phủ đã là thời điểm hoàng hôn bao trùm không gian.

Lữ Chính Anh đưa cây roi chỉ lầu thành nguy nga cao chót vót, thoải mái cười nói :

- Đến Bảo Khánh phủ rồi, đó là một bến cảng lớn, Á Nam bọn ta ở đây vui chơi một đêm chứ?

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Huynh đi đâu thì muội đi đó.

Lữ Chính Anh nheo mắt cười nói :

- Đã xuất giá thì phải tòng phu phải không?

Chu Á Nam ứ một tiếng nói :

- Đẹp huynh đi, ai lấy huynh chứ!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không lấy ta, thì ta sẽ nhảy sông đó!

Chu Á Nam liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh nói :

- Đừng ăn nói cợt nhả, muội hỏi huynh một câu đàng hoàng đây.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Thuộc hạ xin kính cẩn lắng nghe.

Thấy vẻ mặt trịnh trọng của Lữ Chính Anh, Chu Á Nam không khỏi bật cười khanh khách nói :

- Nhìn cái bản mặt của huynh kia!

Tiếp đó Chu Á Nam cũng nghiêm mặt nói :

- Bọn ta là từ Tư Thủy theo hướng bắc đi Tân Hóa hay là theo hướng đông đi Hoành Châu rồi theo đường thủy lên phía Bắc?

Lữ Chính Anh tiếp lời nói :

- Ta chủ trương theo hướng bắc đi Tân Hóa muội đồng ý không?

Chu Á Nam cười nói :

- Huynh đã nói là được thôi, muội còn có thể không đồng ý sao?

Sau khi vào thành, qua thăm hỏi mới biết lữ quán sang trọng nhất Bảo Khánh phủ là Tiêu Tương biệt quán nằm ở con phố trước phủ vì thế hai người liền quát ngựa phóng thẳng đến Tiêu Tương biệt quán. Tiêu Tương biệt quán nằm ở trước phố, kiến trúc hùng vĩ, khí phách phi phàm, nhìn vào hàng cọc buộc ngựa rất được chăm chú, cũng đủ khiến cho những kẻ hèn hạ nhìn phải phát sợ mà không dám hỏi han bước vào.

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đến trước cổng của Tiêu Tương biệt quán hai tên tiểu nhị phụ trách tiếp đón khách ở cửa lữ quán luôn vui vẻ cười tươi, bước tới nghênh đón, không đợi hai người xuống ngựa đã đón lấy dây cương ngựa, kẻ đứng bên trái cười nịnh nói :

- Công tử, cô nương nhị vị cực nhọc quá.

Lữ Chính Anh, Chu Á Nam nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Đây tiểu nhị, còn phòng trên không?

Tên tiểu nhị vội vàng cung kính nói :

- Còn, còn...

Chu Á Nam liền vội vàng nói :

- Không! Cần sân riêng.

Tên tiểu nhị kia đã cột xong ngựa rồi vội lấy hành lý xuống, nghe nói thế liền giành lời nói :

- Sân riêng cũng có, hơn nữa là một sân riêng tốt nhất.

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Vậy thì, hãy mau dẫn đường đi.

Tên tiểu nhị vội vàng cung kính đáp :

- Dạ, dạ! Công tử, tiểu thư xin đi theo tiểu tử.

Sân riêng trong lữ quán quả thật rất tuyệt vời, vì nó nằm ở một góc trong hoa viên phía sau, không những khung cảnh thanh nhã vườn hoa sắc sỡ mà trang trí bên trong rất là sang trọng không chút thô thiển, lại còn tiếp đãi thân thiết khiến khách có cảm giác như quay về nhà mình.

Tên tiểu nhị vừa vội vàng pha trà, vừa cười hỏi :

- Công tử, tiểu thư sân riêng này hợp ý chứ?

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói :

- Rất tốt! Rất tốt!

Tên tiểu nhị lại mỉm cười nói :

- Tiểu tử sẽ ngay lập tức chuẩn bị nước rửa mặt cho nhị vị...

Nói xong liền hấp tấp đi ra, nhưng y vừa mới đi ra ngoài cửa đã quay đầu cười hỏi :

- Nhị vị muốn ăn chút gì xin cứ dặn dò, tiểu tử sẽ gọi bọn chúng chuẩn bị cho.

Lữ Chính Anh xua xua tay nói :

- Hãy chọn những món ăn ngon nhất rồi đưa lên đây!

Tên tiểu nhị vội vàng kính cẩn nói :

- Tiểu tử biết.

Sân riêng này gồm hai phòng một sảnh, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam lúc này vừa đứng mỗi người một phòng để ở.

Sau khi tên tiểu nhị đã đi rồi, Lữ Chính Anh mới cười hỏi :

- Á Nam, muội muốn phòng nào?

Chu Á Nam cười nói :

- Muội ngụ ở phòng này còn huynh gian bên, có kẻ trộm viếng thì muội sẽ lo cho huynh.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Kẻ trộm mà tìm đến đây thì sẽ sáng mắt ra!

Chu Á Nam cười nói :

- Không chắc thế đâu, Truy Hồn sứ giả huynh đây trên trán vẫn còn chưa khắc chữ.

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói :

- Á Nam, nói ra muội không tin Truy Hồn sứ giả ta đây tuy trên trán không khắc chữ, nhưng sự thật là đã có người nhận ra ta rồi đó.

Chu Á Nam ngỡ ngác :

- Huynh nói vậy nghĩa là làm sao?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Nếu ta quan sát không sai thì đêm nay tất sẽ có người đến thỉnh an.

Chu Á Nam nhú mày nói :

- Sao muội không cảm thấy gì cả?

Lữ Chính Anh nói :

- Đây là vì ta lăn lộn chốn giang hồ nhiều hơn muội mấy ngày...

Chu Á Nam liếc xéo Lữ Chính Anh nói :

- Thôi huynh đi! Huynh nhiều hơn muội bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nhưng sự thật ta đã cảm giác thấy có người theo dõi, còn muội thì lại không.

Chu Á Nam hừ một tiếng nói :

- Được! Bọn ta hãy đợi sự thật đêm nay chứng minh.

Tắm rửa, ăn cơm xong thì khắp nơi đèn đã thấp lè.

Lữ Chính Anh cười hỏi Chu Á Nam :

- Bảo Khánh phủ này là một bến cảng thủy lộ lớn nổi tiếng trong vùng Hồ Nam, muội muốn đi tham quan chợ đêm không?

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Huynh đã có nhã hứng như vậy muội đương nhiên nghe theo thôi.

Lữ Chính Anh gọi tên tiểu nhị lại nói :

- Chợ đêm Bảo Khánh phủ nơi nào náo nhiệt nhất?

Tên tiểu nhị khom người cười nịnh nói :

- Công tử gia muốn đi chơi chợ đêm tốt nhất là đi quảng trường trước Thành Hoàng miếu...

Lữ Chính Anh thuận tay đưa cho tên tiểu nhị năm bạc vụn nói :

- Cảm ơn người!

Chợ đêm trước Thành Hoàng miếu trong Bảo Khánh phủ tương đương với Thiên Kiêu của Bắc Kinh, so với Đại Tướng Quốc tự của Khai Phong chẳng qua quy mô chỉ hơi nhỏ hơn mà thôi.

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đi đến quảng trường trước Thành Hoàng miếu, do vì thời gian còn sớm chợ đêm chỉ mới bắt đầu, giang hồ nghệ nhân hỗn tạp đủ loại đang bắt đầu mời gọi khách trao đổi mua bán.

Nơi chốn này, vốn là nơi mà phần lớn người sau một ngày làm việc vất vả tiêu nhân giải muộn.

Mà Lữ Chính Anh, Chu Á Nam hai người lúc này nam thì anh tuấn khôi ngô, nữ thì xinh đẹp thông minh, nếu nói bọn họ là Kim Đồng Ngọc Nữ du ngoạn trần gian thì cũng không phải là quá lắm, vì vậy cũng đã trở thành đối tượng tranh nhìn của phần lớn du khách.

Hai người này, bất luận là đi đến nơi đâu cũng thu hút một đám đông quan chúng chỉ chỉ trò trò, bình phẩm này nọ đồng thời còn phát ra những tiếng “chật chặt” kỳ kỳ.

Tình huống này Lữ Chính Anh vẫn không để ý gì đến nó, nhưng Chu Á Nam có hơi khó chịu.

Chu Á Nam chịu không nổi nữa liền quay đầu nói với Lữ Chính Anh :

- Chính Anh ca, bọn ta quay ra đi thôi!

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Quay về ư? Tại sao thế?

Chu Á Nam nhều mày nói :

- Huynh không thấy sao, bọn họ trông đáng ghét quá!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Bọn ta không để ý đến bọn họ thì chẳng sao cả.

Tiếp đó lại thấp giọng nói :

- Chợ đêm mới bắt đầu, cái đáng xem lại ở phía sau!

Chu Á Nam hơi ngờ ngạc, hỏi nhỏ :

- Lẽ nào huynh đã có phát hiện gì?

Lữ Chính Anh bí mật cười nói :

- Muội tại vì không ưa nhìn thấy bọn họ nên không cảm thấy ra, kỳ thật để cho mọi người nhìn thì có sao chứ, đôi mắt trời sinh ra là để nhìn cơ mà!

- Không!

Chu Á Nam nói :

- Đôi mắt không phải là chuyên dùng để nhìn người, mà nó còn dùng để xem vạn sự vạn vật trong thiên hạ nữa chứ.

Bỗng từ sau lưng họ vang lên một tiếng cười thật to :

- Vị cô nương đây quả thật không sai, đôi mắt không phải sinh ra là để chuyên dòm người, nhưng tuần mỹ như hai vị thể này lại là ngoại lệ.

Lữ Chính Anh, Chu Á Nam hai người đều không quay đầu lại, cũng không vì kẻ chen miệng đột ngột mà cảm thấy kinh ngạc.

Chu Á Nam tỏ ra không thèm để ý tới, hừ một tiếng nói :

- Ngươi là ai?

Giọng nói sang sảng sau lưng vang lên :

- Ta là...

Chu Á Nam đột ngột quay người lại lao người về phía tiếng nói.

Quay người, lao tới phải là hai động tác khác nhau.

Nhưng một cao thủ như Chu Á Nam lúc xuất thủ thì thân thủ nhanh như sao xẹt, điện chớp, trong chớp mắt đã tóm lấy kẻ mà lời còn nói chưa dứt hết, khiến cho Lữ Chính Anh phải hoảng lên, vội kêu lên :

- Á Nam không được lỗ mắng!

Kẻ bị Chu Á Nam tóm được là một vị lam y thanh niên tuổi khoảng ngoài hai mươi, diện mục rất là tuấn tú.

Y dù hai mạch cổ tay đều bị Chu Á Nam khóa chặt giống như bị hai cái kềm khóa chặt lại vậy, đau thấu ruột gan nhưng cắn chặt răng không một tiếng la. Chu Á Nam nhú mày lại buông lỏng đôi tay đang khóa chặt đối phương, quay đầu hỏi Lữ Chính Anh :

- Huynh biết hắn sao?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ta không quen biết hắn, thế nhưng ta quyết chắc hắn chẳng qua là một cộng tác của đối phương đi do thám thực lực của bọn ta mà thôi.

Một giọng nói cường tráng bật cười ha hả :

- Tiểu tử nhãn quang thật sắc bén!

Tiếp theo lời nói, một vị khôi y lão nhân béo phì trên đầu quấn một cái khăn, chiếc mũ ni ép xuống rất thấp cơ hồ chỉ còn chừa lại đôi mắt ở bên ngoài, đang chậm rãi bước tới.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Các hạ là ai?

Khôi y lão nhân cười nói :

- Lão phu là Hoàng Sơn Dật Tẩu Âu Dương Thái.

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Ô! Hóa ra là Thái thượng Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái, thật là hạnh hội, hạnh hội!

Âu Dương Thái hừ một tiếng nói :

- Tiểu tử nhà ngươi hãy bớt ra về trước mặt ta đi.

Tiếp đó lại hướng về phía lam y thanh niên cười nói :

- Bây giờ ngươi nên biết trời cao đất dày chứ?

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Vị này là cao đồ của các hạ?

Âu Dương Thái lại hừ một tiếng nói :

- Tiểu tử nhà ngươi đừng có hồ đồ, Điền Bàn với ngươi đã là đồng môn ít nhất ngươi cũng phải kêu ta một tiếng Âu Dương tiên bối mới phải.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Tiên bối là trưởng lão được mọi người tôn kính, còn các hạ lại không đáng được ta tôn kính.

Âu Dương Thái cất lời cười nói :

- Lão phu có điều gì làm ngươi không tôn kính chứ?

Lữ Chính Anh nói :

- Các hạ giấu đầu lòi đuôi, dọc đường phái người theo dõi lẽ nào đó đáng là hành động của một vị trưởng lão hay sao?

Âu Dương Thái cười nói :

- Tiểu tử ngươi thật thông minh đấy, nhưng dọc đường phái người theo dõi tiểu phu thế hai người không phải là lão phu đâu!

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Vậy là ai?

Âu Dương Thái nói :

- Là người của Võ Dương tiêu cục.

Lữ Chính Anh ngờ ngạc :

- Không thể thế được!

Âu Dương Thái nói :

- Tần lão nương đang đợi ngươi đó, không tin ngươi có thể tự đi hỏi y thị.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Tần tiên bối ở đâu?

Âu Dương Thái cười cười nói :

- Trên bãi cát bên dòng Tư Giang.

Tiếp đó, đột nhiên như nhớ lại điều gì nói :

- Đối với kẻ thật sự phái người theo dõi ngươi, ngươi lại tôn là tiên bối, có phải là vì y thị có một nữ đồ đệ xinh đẹp phải không?

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- Đừng đoán lung tung mà nói bừa, các hạ nên trả lời câu hỏi của tại hạ đây.

Âu Dương Thái mỉm cười hỏi ngược lại :

- Ngươi hỏi gì?

Lữ Chính Anh đưa tay chỉ lam y thanh niên nói :

- Y có phải là đồ đệ của các hạ không?

Âu Dương Thái gật gật đầu nói :

- Không sai, đây là đồ đệ nhỏ nhất của lão phu.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Các hạ tổng cộng có bao nhiêu cao tước?

- Tám.

Âu Dương Thái mỉm cười nói :

- Bình thường ta thường kêu vui bọn chúng là Hoàng Sơn bát tuần, nhưng so với ngươi bọn họ không anh tuấn bằng..

Lữ Chính Anh nhếch miệng cười nói :

- Sự đồ các hạ cùng lúc có mặt ở đây, đương nhiên không phải là ngẫu nhiên?

Âu Dương Thái gật đầu nói :

- Phải, bọn ta biết ngươi sẽ kết thúc tu luyện, cũng phán đoán là các ngươi tất sẽ đi con đường này vì vậy mới chờ đợi ở đây.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Muốn mời ta đi ăn cơm hả?

- Không sai.

Âu Dương Thái bí mật cười nói :

- Nhưng buổi tiệc mời đó phải để đến mai.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Đêm nay muốn để cho tại hạ nghỉ ngơi một chút phải không?

Âu Dương Thái nói :

- Cũng có thể nói như thế.

Dứt lời liền nghiêm mặt nói :

- Lão phu từng trải nhiều rồi, kẻ có thiên phú và tư chất như tiểu tử ngươi quả thật là hiếm thấy đấy!

Lữ Chính Anh cắt lời nói :

- Điều này nên nói bớt đi.

Âu Dương Thái hừ một tiếng nói :

- Lão phu nói thật, không phải là nịnh hót gì ngươi đâu.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng nói :

- Tại hạ đang lắng nghe đây.

Âu Dương Thái nghiêm mặt nói :

- Với điều kiện của ngươi, cho dù Chu Tứ Nương trước đây chưa từng chỉ giáo kỹ lưỡng cho ngươi, nhưng sau ba tháng bế quan tu luyện tất ngươi cũng đã có đại thành tựu rồi.

Lữ Chính Anh cắt lời nói :

- Những điều này là do Điền Bản nói với các hạ phải không?

Âu Dương Thái cười cười nói :

- Điền Bản chẳng qua chỉ là một trong những nguồn tin tức của lão phu, tiểu tử ngươi có hiểu rõ không?

Lữ Chính Anh lặng lẽ nói :

- Được! Nói đi.

Âu Dương Thái mỉm cười nói :

- Chu Á Nam là đệ nhất cao thủ của Thất Sát lệnh Lệnh chủ, nay lại thêm võ lâm kỳ tài thần công đại thành của ngươi không đáng cho lão phu cùng Tân lão nương đến đây cung hầu sao?

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Hai vị đã thành một trận tuyển liên hợp rồi ư?

Âu Dương Thái cười nói :

- Không phải thế, chỉ là sự trùng hợp mà thôi!

Chu Á Nam này giờ đang yên lặng lắng nghe, đột nhiên cười nhạt nói :

- Thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế sao?

Âu Dương Thái bí mật cười nói :

- Đây chính là “Anh hùng sở kiến lược đồng” đấy!

Chu Á Nam hừ một tiếng nói :

- Đừng khoác lác, ta thấy người chẳng qua là một con gấu chó mà thôi.

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Các hạ, cái “Anh hùng lược đồng” đó của các hạ nên hiểu như thế nào?

Âu Dương Thái nói :

- Đó là nói lão phu cùng Tân lão nương đều không hèn mà đều biết người cùng tiểu a đầu đây là kình địch của bọn ta. Chu Tứ Nương nếu mất đi các người thì cũng ngang như là bị chặt cụt hai tay vậy...

Lữ Chính Anh cất lời cười nhạt nói :

- Vì vậy các vị mới tổ chức thành trận tuyến liên hợp tạm thời, hy vọng có thể trừ khử được bọn ta...?

Âu Dương Thái lắc đầu nói :

- Người đừng vội hốt suy diễn, có lẽ tư thế của bọn ta lúc này có chút liên hợp tạm thời, nhưng tuyệt chưa từng có ý muốn giết các người.

Chu Á Nam cất lời nói :

- Cho dù các người có ý như vậy cũng chưa từng nghĩ đến thực lực của mình hay sao?

Âu Dương Thái không một chút bức bối, mỉm cười nói :

- Ít nhất Âu Dương Thái ta đây cũng không có tâm ý giết các người.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Không giết thì làm sao trừ diệt bọn ta được chứ?

Âu Dương Thái bí mật cười nói :

- Lão phu tất có lý do.

Tiếp đó lại nhú mày hỏi :

- Hai người các người có dám đi đến bờ sông không?

Lữ Chính Anh nhướng mày nói :

- Hiện tại chỉ có các hạ với Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, cho dù có thêm Thuần Vu lão tặc của Vô Địch bảo, tiểu gia cũng chẳng xem hấn là gì cả.

Âu Dương Thái gật gù nói :

- Hừm! Vậy mới không hổ là một vị thiếu niên anh hiệp!

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Vậy thì bớt nhiều chuyện, dẫn đường đi!

Phụt một tiếng, một mũi tên xé không trung rít lên bắn xuống phía sau đầu của Lữ Chính Anh.

Ám tiễn sát thương này do một hán tử mặt đỏ đứng cách ngoài khoảng bốn trượng bắn ra, sự việc xảy ra bất ngờ cự ly lại gần tình huống này khiến cho Âu Dương Thái đứng bên cạnh cũng không khỏi biến sắc, Chu Á Nam buột miệng kêu lên :

- Lữ đại ca, coi chừng!

Đúng lúc những người xung quanh đang thất kinh, trái tim muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực thì Lữ Chính Anh vẫn ung dung bình tĩnh, trong nháy mắt mũi tên sắp bắn trúng ót của Lữ Chính Anh, chàng liền cười nhạt quay nhanh đầu lại cắn dính mũi tên trong miệng. Ngay tiếp đó lại lắc mạnh đầu một cái, mũi tên đang ngậm trong miệng liền bay ngược trở lại so với lúc bay đến thì nhanh mạnh hơn nhiều, bắn trúng vào hán tử mặt đỏ khiến y ngã quỵ ngay xuống đất, Lữ Chính Anh lúc đó liền quay lại phía Âu Dương Thái nói :

- Âu Dương Thái, thủ đoạn của ngươi thật quang minh lỗi lạc!

Âu Dương Thái vội vàng nói :

- Hắn không phải là người của ta.

Lữ Chính Anh nói :

- Không phải là người của ngươi, vậy chó là người của ai?

Âu Dương Thái gượng cười nói :

- Bất hán lại hỏi không được ư?

Hán tử mặt đỏ đó rõ ràng đã bị hỏi thủ nhất tiễn thần kỳ của Lữ Chính Anh làm cho khiếp sợ.

Y tuy bị mũi tên bắn ngã xuống đất nhưng vẫn không bị thương tích, chẳng qua chỉ bị bắn trúng vào đầu vai áo mà thôi.

Nhưng y vẫn nghĩ rằng là mình đã chết nên nằm lạng người bất động.

Lúc Âu Dương Thái gọi ý bắt y lại hỏi mới khiến cho y hồi thần trở lại, vô thức đưa tay sờ vào trán.

Lữ Chính Anh nhảy tới sát người hắn, hét lớn một tiếng :

- Đồ vô dụng!

Hán tử mặt đỏ lúc này mới trở người ngồi dậy, tiếp đó lại quỵ xuống vội vàng dập đầu xuống đất nói :

- Công tử tha mạng, nhà của tiểu tử còn có lão mẫu tám mươi tuổi không người hầu hạ...

Lữ Chính Anh lạnh lùng cắt lời thét lớn :

- Câm mồm!

- Dạ!

Hán tử mặt đỏ bò người xuống, cầu khẩn nói :

- Công tử khai ân.

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- Không giết ngươi thì được nhưng ngươi phải trung thực trả lời câu hỏi của ta.

Hán tử mặt đỏ vội vàng dập đầu nói :

- Tiểu tử xin trả lời ạ.

Lữ Chính Anh gằn giọng quát :

- Ngẩng đầu lên!

- Dạ!

Đại hán mặt đỏ run rẩy cả người.

Đầu y ngẩng lên, đáng vẻ thành khẩn Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Tại sao ngươi muốn ám sát ta?

- Tiểu tử chỉ phụng mạng mà hành sự.

- Phụng mệnh của ai?

- Mệnh lệnh của Tổng trại chủ.

Lữ Chính Anh ánh mắt lóe lên hỏi :

- Là Tây Môn Nhuệ lão tặc phải không?

Hán tử mặt đỏ gật gật đầu nói :

- Dạ!

Lúc này Âu Dương Thái đứng bên cạnh lại hướng về Lữ Chính Anh ném một nụ cười ý như muốn nói: “Không liên quan gì đến ta cả...”.

Lữ Chính Anh lại không hiểu ý của Âu Dương Thái, mắt chăm chú nhìn vào hán tử mặt đỏ, rít giọng thét lên :

- Tây Môn lão tặc ở đâu?

Hán tử mặt đỏ run rẩy cả người, lắp bắp nói :

- Không... không biết...

Lữ Chính Anh nhướng mày lên, Chu Á Nam liền quát :

- Đồ khốn kiếp! Vừa rồi ngươi đã nói là phụng mệnh của Tây Môn Nhuệ, bây giờ sao lại không biết chứ?

Hán tử mặt đỏ gượng cười nói :

- Nhị tiểu thư, Tổng trại chủ bọn tiểu tử không nói hành tung của mình, tiểu tử chẳng lẽ đi hỏi Tổng trại chủ sao?

Chu Á Nam hơi ngần người ra nói :

- Nói cũng có lý đấy.

Lữ Chính Anh liền nhíu mày hỏi :

- Ở Bảo Khánh phủ này có phải còn đồng đảng của các ngươi?

- Có!

Hán tử mặt đỏ nghiêm túc nói :

- Tổng trại chủ đã hạ quyết tâm không giết chết công tử là không được, không những Bảo Khánh phủ có đồng đảng của bọn tiểu tử, hơn nữa trên con đường này cho đến Hạ Khẩu ven đường đều có người của bọn tiểu tử. Vì vậy sau này công tử mọi lúc mọi nơi đều phải đặc biệt cẩn thận coi chừng ám toán.

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói :

- Được, ta thả cho ngươi quay về, nhớ gọi lời cho Tây Môn lão tặc, từ bây giờ trở đi bất luận nơi nào, lúc nào ta mà đụng hán thì giết không tha.

Tiếp đó gằn giọng quát hỏi :

- Có nghe thấy không?

Hán tử mặt đỏ cung kính nói :

- Tiểu tử nghe ạ.

Lữ Chính Anh liền thét lớn :

- Nghe rồi thì rút đi!

- Dạ!

Hán tử mặt đỏ lại dập đầu rồi mới đứng dậy, ôm lấy đầu mà lùi đi.

Lữ Chính Anh lúc này mới quay về phía Âu Dương Thái lạnh lùng cười nói :

- Bây giờ quý phương do hai người liên thủ đã trở thành ba người liên thủ rồi, đi thôi?

Âu Dương Thái gượng cười nói :

- Tây Môn Nhuệ cũng là một món đồ đáng kể, y cũng đáng liên thủ với bọn ta.

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Thêm một bằng hữu thì cũng tốt hơn thêm một kẻ thù, huống hồ các người lại cùng chung mối thù...

Âu Dương Thái gượng cười cố ý nói :

- Lão đệ ngươi càng ăn nói càng thiếu chuẩn mực, thử nghĩ giữa hai ta sao lại có thù oán?

Dứt lời lại mỉm cười nói :

- Nhị vị hãy theo ta, bọn ta vừa đi vừa nói chuyện.

Nói xong cùng với lam y thanh niên phóng đi trước.

Lữ Chính Anh cùng Chu Á Nam liền rượt theo sau, vừa hỏi tiếp :

- Không sai! Giữa hai ta quả thật chẳng có thù oán gì để mà nói cả, nhưng lần này tính toán mọi cách muốn loại trừ bọn ta là do đâu thế hả?

Âu Dương Thái quay đầu lại cười nói :

- Lão đệ, vừa rồi ta đã nói đừng suy diễn lời nói của ta, nghi vấn của lão đệ đến bờ sông thì sẽ có lời giải đáp...

Từ Thành Hoàng miếu ở nội thành đến bờ sông cũng không quá dặm rưỡi, với bước chân của bốn vị này cho dù là nơi chợ náo nhiệt cũng không mất bao lâu là đã đến nơi.

Không sai, trong bóng đêm dày đặc có một vị thanh y lão nương tóc bạc trắng, mặt mày nhăn nheo đang đứng ở bãi cát ven sông.

Người này chính là Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, Cục chủ Võ Dương tiêu cục gần đây nổi lên trong giới võ lâm.

Lúc Âu Dương Thái sau khi tiến dẫn cho hai người gặp gỡ nhau thì Tân Ngọc Phụng liền lập tức hỏi Âu Dương Thái :

- Âu Dương đại hiệp đã nói rõ với Lữ công tử rồi chứ?

Âu Dương Thái mỉm cười nói :

- Chưa, ta nghĩ Tân cục chủ nói thì hay hơn.

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói :

- Một chút cũng không dứt khoát!

Tiếp đó ánh mắt liếc nhìn Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Lữ công tử, ta không biết A Bình đã nói với công tử chưa. Ta đây nói hay làm đều rất dứt khoát. Ta đêm nay mời hai vị đến đây chỉ có hai con đường để lựa chọn.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Quả thật là nhanh chóng rõ ràng, nhưng không biết là hai con đường nào?

Tân Ngọc Phụng nói :

- Một là tử lộ, hai là sinh lộ?

Lữ Chính Anh thân nhiên nói :

- Nghiêm trọng đến thế ư?

Tân Ngọc Phụng nói :

- Lão nương ta không bao giờ dằng dai lâu, công tử phải dứt khoát một chút.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Được! Lão nương nói đi! Sinh lộ như thế nào? Tử lộ như thế nào?

Tân Ngọc Phụng lạnh lùng nói :

- Sinh lộ ư? Từ bây giờ trở đi thoát ly Chu Tứ Nương, gia nhập Võ Dương tiêu cục ta...

Âu Dương Thái cắt lời nói :

- Tân cục chủ, còn ta thì sao?

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói :

- Giữa hai ta đợi chuyện của tiểu tử này sau khi nói rõ sẽ giải quyết.

Âu Dương Thái cười nói :

- Lê nào giữa hai ta cũng phải dùng võ lực giải quyết?

Tân Ngọc Phụng nộ quát :

- Chuyện trong võ lâm, không dựa vào võ lực giải quyết thì dựa vào gì chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Nếu hai vị tranh chấp không dùng, tiểu khả chắc phải cáo từ!

Tân Ngọc Phụng cười nhạt một tiếng nói :

- Ta còn chưa nói hết, ngươi vội gì thế?

Lữ Chính Anh tự trào, cười nói :

- Được! Tiểu khả đang lắng nghe đây.

Tân Ngọc Phụng nói :

- Ta đây rất là công minh, chỉ cần gia nhập vào phe ta không những cơ nghiệp của Võ Dương tiêu cục do ngươi chủ trì, hai a đầu A Bình, A Vân ta cũng có thể tác chủ hứa hôn cho ngươi. Đồng thời cũng không gây trở ngại gì cho chuyện tốt của ngươi với Chu Á Nam..

Chu Á Nam cắt lời cười nói :

- Nói như vậy lão nương thật là công minh đấy!

Tân Ngọc Phụng cười nói :

- A đầu, ngươi cũng đồng ý chứ?

Chu Á Nam cười nói :

- Dù tiểu nữ có đồng ý cũng thế thôi, còn phải Lữ đại ca đây đồng ý mới được.

Tân Ngọc Phụng nhún mày nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Tiểu tử, ngươi nói đi?

Lữ Chính Anh khiêm nhường cười cười nói :

- Rất tiếc! Tiểu khả không muốn bị người khác sắp đặt...

Tân Ngọc Phụng biến sắc nói :

- Ngươi đi cùng với nữ nhân bệnh thần kinh Chu Tứ Nương đó thì có được gì tốt?

Chu Á Nam găm mặt nói :

- Người mới là bệnh nhân thần kinh đấy!

Lữ Chính Anh cũng đồng thời nói :

- Đó là chuyện riêng của ta.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói :

- Được! Ta mà không được thì cũng không để cho người khác có được.

Lúc này Âu Dương Thái mới mỉm cười nói :

- Tiểu tử, bây giờ ngươi chắc không cần ta phải nói rõ nữa chứ?

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Phải, không cần phải nói gì thêm!

Dứt lời liền quét mắt nhìn thẳng vào đối phương gần giọng nói :

- Hai người hãy hành động đi!

Âu Dương Thái cười hỏi :

- Tiểu tử, ngươi không suy nghĩ gì thêm nữa sao?

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Ta không cần phải suy nghĩ.

Âu Dương Thái quay người về phía Tân Ngọc Phụng cười nói :

- Tân cục chủ, thái độ của tiểu tử này kiên quyết như thế xem ra chẳng có gì để nói thêm nữa.

Tân Ngọc Phụng hừm một tiếng nói :

- Phải!

- Vậy thì... - Âu Dương Thái mỉm cười nói - giữa hai ta cũng nên bắt đầu nói chuyện đi.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói :

- Giữa hai ta chẳng có gì để nói cả. Hãy rút binh khí của ngươi ra đi!

Âu Dương Thái cười nói :

- Binh khí đã thành danh Tam Tuyệt Đồng Bào của Cục chủ đã không mang theo, ta làm thế nào rút binh khí ra được?

Tân Ngọc Phụng lạnh lùng cười nói :

- Trường hợp này chú trọng ở sức mạnh, ngươi đừng khách khí mà hối hận không kịp!

Âu Dương Thái cười cười nói :

- Tân cục chủ nói rất đúng, xem ra ta đành phải cung kính bắt như từng mệnh.

Soạt một tiếng đã rút trường kiếm ra mỉm cười nói :

- Mời Tân cục chủ!

Tân Ngọc Phụng miệng cười nhạt, hai tay trống không chậm rãi tiến tới.

Lúc hai đại thế lực đầu não sắp khai triển một trận long tranh hổ đấu, Lữ Chính Anh đột nhiên gần giọng quát :

- Khoan đã!

Tân Ngọc Phụng nhú mày hỏi :

- Người còn muốn nói gì nữa?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Hai người vốn là vì muốn loại trừ ta và Chu Á Nam mà đến, bây giờ trận tuyển liên hợp còn chưa thành mà lại tàn sát lẫn nhau há không làm trò cười cho thiên hạ sao?

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói :

- Liên quan gì đến người?

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói :

- Đứng ở lập trường của ta, ta hy vọng hai người đánh nhau bị thương rồi sẽ thoải mái nghênh ngang mà đi.

Âu Dương Thái cắt lời cười nói :

- Phải đấy!

Vậy thì sao người lại còn ngăn trở bọn ta đánh nhau?

- Tại vì... - Lữ Chính Anh thần nhiên nói - Ta cảm thấy nếu như thế thì không đủ phần khích lắm.

Tân Ngọc Phụng cười hỏi :

- Vậy người cho rằng thế nào mới đủ phần khích?

Âu Dương Thái tiếp lời cười nói :

- Tân cục chủ trước giờ lạnh lùng như băng đá, bây giờ lại thấy mỉm cười quả thật không giản đơn.

Tân Ngọc Phụng thét lớn :

- Bớt ăn nói tào lao đi!

Tiếp đó lại nhử mày nhìn Lữ Chính Anh gần giọng nói :

- Người hãy mau trả lời câu hỏi của ta.

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Biện pháp đủ kích thích nhất là ta sẽ khiêu chiến với trận tuyển liên hợp các người, hay từng người một cũng được.

Âu Dương Thái ngơ ngác :

- Người vẫn bình thường đó chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Ta tự tin là vẫn bình thường.

Rồi không đợi đối phương mở lời lại mỉm cười hỏi lại :

- Hai người tàn sát lẫn nhau là vì muốn tranh nhau quyền đối phó với ta trước phải không?

Âu Dương Thái, Tân Ngọc Phụng cùng gật đầu nói :

- Phải!

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Vậy thì hai người nghĩ xem, dường như là bỏ phí thời gian không tính toán kỹ!

Âu Dương Thái hướng về Tân Ngọc Phụng cười nói :

- Tiểu tử này nói quả thật cũng có lý!

Tân Ngọc Phụng nhíu mày nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Theo ngươi thấy thì sao?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Theo ta thấy thì ta sẽ khiêu chiến với hai người, như thế sẽ đơn giản hơn nhiều.

Âu Dương Thái cười nói :

- Được! Hãy nói cách của ngươi xem?

Lữ Chính Anh nói :

- Bọn ta sẽ lấy giới hạn mười chiêu, ai trong mười chiêu có thể chế phục được ta thì ta cùng nhị tiểu thư sẽ gia nhập dưới trướng của người đó.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói :

- Ngươi quên lời ta vừa nói rồi, đây là tử lộ.

Lữ Chính Anh vẫn nghiêm nghị nói :

- Nếu ta bị giết chết, tức là ta võ nghệ bất tinh sẽ chẳng oán trách chi.

Âu Dương Thái gật đầu nói :

- Được! Ta đồng ý cách của ngươi, chỉ là ngươi sẽ khiêu chiến với ai trước?

Lữ Chính Anh nói :

- Điều này do các ngươi tự quyết định, dùng cách bắt thăm cũng được!

Tân Ngọc Phụng nói :

- Được!

Lữ Chính Anh nói :

- Vậy xin phiền Chu nhị tiểu thư chủ trì.

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Được! Ta sẵn sàng.

Kết quả bắt thăm thì Tân Ngọc Phụng ưu tiên, nhưng Lữ Chính Anh lại gần giọng nói :

- Có một điểm ta phải nói trước, hai ngươi phải tuân thủ mới được.

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái gật đầu nói :

- Ngươi nói xem!

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Nếu trong mười chiêu hai người không hề giết được ta cũng không hề chế phục được ta thì sau này không được quấy rối ta nữa đấy.

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái đồng thời gật đầu :

- Điều đó đương nhiên! Điều đó đương nhiên!

Lữ Chính Anh nói :

- Còn nữa, hai người phải nhận lời cho ta một việc.

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái đồng thanh hỏi :

- Làm chuyện gì?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Chuyện này tạm thời bảo mật, nhưng chắc chắn là ở trong năng lực của hai vị có thể làm được.

Âu Dương Thái cười nói :

- Nếu người muốn bọn ta đi làm ăn trộm, làm cường đạo...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói :

- Đó chắc chắn là chuyện quang minh chính đại.

Tân Ngọc Phụng nhúm mày nói :

- Điều này...

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Lễ nào Tân cục chủ đối với trận đấu mười chiêu này đã mất đi niềm tin tất thắng?

- Chuyện đùa! - Tân Ngọc Phụng giãn hai lông mày nói - Được! Ta hoàn toàn đáp ứng.

Âu Dương Thái cũng mỉm cười nói :

- Ta cũng thế!

Lữ Chính Anh mỉm cười chấp tay thi lễ nói :

- Đa tạ nhị vị đáp ứng!

Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái nhìn nhau gượng cười, Lữ Chính Anh lại nghiêm mặt nói :

- Xin Tân cục chủ sẵn sàng, tiểu khả sẽ mạn phép đây.

Nói là làm ngay, vừa dứt lời soạt một tiếng trường kiếm đã xuất khỏi bao. Tiếp theo đó hào quang sắc lạnh lóe lên, một chiêu Tiểu Chi Thiên Ma đâm thẳng vào kiên tinh đại huyết của Tân Ngọc Phụng.

Tân Ngọc Phụng ha hả cười lớn nói :

- Tiểu tử khi người quá lắm! Lại dùng kiếm chiêu quá tầm thường như vậy để khiêu chiến ta...

Y thị vừa nói xong, không tránh né duỗi thẳng hai ngón trỏ, giữa của bàn tay phải ra định kẹp lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Chiêu Tiểu Chi Thiên Ma rất tầm thường này của Lữ Chính Anh, nội gia chân lực xem ra cũng rất bình thường. Với công lực và thân thủ của Tân Ngọc Phụng mà nói, động tác lúc này của y thị cũng không thể xem là khinh địch.

Nhưng hai ngón tay vừa mới xia ra, y thị bất giác kêu lên một tiếng :

- Ý! Người...

Nguyên là hai ngón tay của y thị vừa xia ra, Tiểu Chi Thiên Ma của Lữ Chính Anh đã cải thành Xuân Vân Xạ Tiễn, cũng chính là từ thế đâm thẳng ban đầu chéch xéo đi, trên mũi kiếm huyền ảo phóng ra những đốm sao lạnh, bắn thẳng vào năm đại yếu huyết giữa ngực đối phương. Đồng thời hữu chưởng cũng xuất ra.

Tuy chiêu thức thay đổi nhưng vẫn rất là bình thường.

Nhất là hữu chưởng nhẹ nhàng, khiến cho thần quang trong đôi mắt của Tân Ngọc Phụng liên tục lóe sáng, y thị gằn giọng hỏi :

- Tiểu tử, người học biết chương pháp của bốn môn bao giờ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đây là chương pháp do ta sáng tạo.

Tân Ngọc Phụng cười nhạt :

- Đúng là hai a đầu A Bình, A Văn truyền thụ riêng cho người phải không?

Lữ Chính Anh nói :

- Tân cục chủ, ái đồ của bản thân mình cũng không tin nữa sao?

Giữa lúc đang đối thoại, Lữ Chính Anh đã liên tiếp công xuất sáu chiêu.

Trong sáu chiêu này, ít nhất có ba chiêu là chiêu thức bình thường.

Đương nhiên với chiêu thức như vậy đối với cao thủ đầu đàn như Tân Ngọc Phụng không có tác dụng gì cả.

Lúc Lữ Chính Anh vừa dứt lời, Tân Ngọc Phụng đã bắt đầu phản kích cười nhạt nói :

- Bây giờ ta phải hồi kinh ngươi bốn chiêu.

Tân Ngọc Phụng sẵn sàng trong bốn chiêu cuối cùng sẽ chế phục Lữ Chính Anh. Với thân thủ của y thị mà nói, bốn chiêu phản kích này thật không phải là tầm thường.

Tân Ngọc Phụng vốn thành danh với Tam Tuyệt Đồng Bào, nhưng vì để tranh đoạt võ lâm bá quyền nên đã sáng chế Giáng Qui Chưởng Pháp thần kỳ khó lường.

Vì vậy y thị vừa bắt đầu phản công liền thi xuất bản lĩnh nội gia. Trong lúc này chỉ thấy chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp, kèm theo kinh phong vù vù giống như trường giang đại hải dồn dập nổi sóng, khiến cho Lữ Chính Anh bị dồn bức lùi sau liên tục.

Thế nhưng Lữ Chính Anh tuy có hơi đối phó khó khăn, nguy hiểm vây bọc nhưng tóm lại cũng đỡ được bốn chiêu tấn công như sấm sét của đối phương.

Chiêu cuối cùng của Tân Ngọc Phụng thi xuất xong, Lữ Chính Anh phi thân nhảy nhẹ ra sau ngoài một trượng, chấp kiếm vái dài mỉm cười nói :

- Đa tạ Tân cục chủ hạ thủ lưu tình!

Cũng không biết là cố ý giả vờ hay là thật tình mà trên trán của Lữ Chính Anh lại đầm ướt mồ hôi.

Cơ thịt trên mặt Tân Ngọc Phụng liên tục co giật, ngoài ra không thấy có một biểu hiện gì khác.

Chỉ thấy y thị nhìn chằm chằm Lữ Chính Anh, một lúc sau mới nói :

- Ta hạ thủ không lưu tình đâu!

Tiếp đó mới quay về Âu Dương Thái điềm nhiên cười nói :

- Bây giờ xem ngươi ra sao đây?

Nói xong lập tức quay người hướng về phía thành phủ chậm rãi bước đi. Từ phía sau nhìn lại bước chân của Tân Ngọc Phụng rõ là nặng nề vô cùng, dường như trong nháy mắt đã già ngay đi mười tuổi vậy.

Âu Dương Thái mỉm cười nói :

- Tân cục chủ, không xem kết quả của ta sao mà đã bỏ đi?

Tân Ngọc Phụng đầu không quay lại đáp :

- Không có hứng thú.

Âu Dương Thái cười nói :

- Vậy thì ta không tiến đâu.

Dứt lời ánh mắt hướng về phía Lữ Chính Anh nửa như cười, nửa như không nói :

- Tiểu tử lại đây!

Ngay tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Lão phu sử dụng đao, kiếm không có mắt đâu. Ngươi phải cẩn thận một chút.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Đa tạ nhắc nhở! Tiểu khả xin thất lễ!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bình tâm nhi luận

Dứt lời liền xuất chiêu, “soạt, soạt, soạt” vừa khởi thủ là liên hoàn ba tuyệt chiêu trong Linh Xà kiếm pháp.

Nhưng ba chiêu tấn công như sấm điện này chẳng hề bức lùi đối phương nửa bước, mà trong một loạt tiếng “chát, chát, chát” giao nhau chói tai của kim khí vang lên tiếng cườì cuồng ngông ha hả của Âu Dương Thái.

- Hào tiểu tử, thật là... xem ra ngươi so với đồ đệ thừa kế y bát của ta thì cao minh hơn lắm!

Lữ Chính Anh cười lớn nói :

- Đa tạ quá khen!

Âu Dương Thái nói :

- Ngươi cũng nên tiếp ta năm chiêu!

Lữ Chính Anh liên tiếp năm chiêu tấn công chưa hề bức ép đối phương lùi được nửa bước, nhưng khi Âu Dương Thái vừa bắt đầu phản kích đã khiến cho Lữ Chính Anh tay chân bối rối phải thoái lùi ra sau.

Hơn nữa hiểm nguy vây bọc, ít nhất có hai lần trở lên đều trong gang tấc thoát ra khỏi hiểm họa mũi đao của Âu Dương Thái cắt sát thân thể. Lữ Chính Anh khó khăn mới tiếp xong năm chiêu của Âu Dương Thái.

Chu Á Nam ở bên cạnh cất giọng kêu lớn :

- Dừng lại!

Tiếp theo tiếng kêu, đao quang kiếm ảnh nhất tề thu lại, hai bóng người đồng thời nhảy ra xa ngoài trường.

Lúc này Lữ Chính Anh không khách sáo, một tay vừa vuốt mồ hôi lạnh thấm ướt trên trán vừa hướng về Chu Á Nam gượng cười nói :

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

Chu Á Nam bĩu môi cười cười nói :

- Đáng đời! Ai bảo ngươi bình thường không dụng công.

Lữ Chính Anh lại quay về phía Âu Dương Thái sắc mặt đầy nghi hoặc, đang từ từ rút đao vào bao cười hỏi :

- Các hạ, tiểu khả đã xem như qua ải được chưa?

Âu Dương Thái gật đầu cười nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là tà môn vô cùng.

Tiếp đó lại buông nhẹ tiếng thở dài nói :

- Được! Bọn ta sau này sẽ còn gặp lại, cáo từ!

Dứt lời vươn dài người rồi rút đi mất dần trong bóng đêm dày đặc...

Chu Á Nam không khỏi bật cười nói :

- Chính Anh ca, thủ đoạn vừa rồi của ca ca phô diễn thật là vô cùng tuyệt diệu.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Bình tâm mà luận thì không tuyệt, cũng chẳng diệu đâu...

Chu Á Nam cất lời ngạc nhiên hỏi :

- Ý này phải hiểu thế nào?

Lữ Chính Anh vẫn gượng cười nói :

- Muội cho rằng vừa rồi ta đã che mắt được hai con hồ ly già ấy à?

Chu Á Nam hơi ngỡ ngàng nói :

- Không sai! Bọn chúng sẽ nghĩ rằng huynh cố ý bảo tồn thực lực, thế nhưng..

Nàng dứt lời rồi mới bật cười nói :

- Ít ra có thể khiến cho bọn họ có cái cảm giác không lường được trình độ cao thâm đối với huynh, phải thế không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Phải, cũng chỉ có điểm này là có lý!

- Còn nữa... - Chu Á Nam mỉm cười nói - Bọn chúng nhận lời làm thay cho huynh một chuyện, đây cũng xem là một chiêu cờ nhân diệu vô cùng!

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói :

- Chỉ mong như vậy!

Chu Á Nam đảo mắt nói :

- Đây! Chính Anh ca, nếu bọn họ thật sự phóng tay bắt ca ca, thì ca ca có nắm chắc chế thắng bọn họ hay không?

Lữ Chính Anh khéo léo mỉm cười hỏi ngược lại :

- Với sự quan sát của người bàng quan thì sao?

Chu Á Nam cười cười nói :

- Ta nghĩ huynh phải chắc chắn.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Điều này thật khó nói, tại vì ta có thể cố ý bảo tồn một chút thực lực nhưng bọn chúng cũng như thế thì sao?

Chu Á Nam từ từ dựa sát vào Lữ Chính Anh tỏ ra vô cùng nhu thuận cười cười nói :

- Được rồi, tạm thời không nói đến chuyện này nữa.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Điều này có thể không hỏi nữa, nhưng có một chuyện phải nói xong trước mới được.

Chu Á Nam dựa kề sát hơn vào người Lữ Chính Anh, ngẩng mặt cười hỏi :

- Chuyện gì?

Lữ Chính Anh nói :

- Chính là chuyện có liên quan đến vị Quý tiên bối truyền võ công cho bọn ta, ta nghĩ tạm thời không cần nói với lệnh đường làm gì.

- Đó là tại sao?

Lữ Chính Anh vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai mềm mại của Chu Á Nam, trầm tư nói :

- Lý do rất nhiều, nhưng ta tạm thời không muốn nói.

Nói xong không khỏi buông tiếng thở dài.

Chu Á Nam hơi ngẩng đầu lên, nhú mồm nói :

- Huynh không nói ra, muội cũng có thể đoán được chút ít.

Lữ Chính Anh thờ ơ nói :

- Thế à!

Chu Á Nam nói :

- Với thành tựu trước mắt của huynh, đã có thể không cần phải ở dưới rào giậu của kỳ nhân nào, dựa hơi của ai cả, mà có thể tự lập môn phái sáng tạo một sự nghiệp kinh thiên động địa mới phải.

Lữ Chính Anh hơi ngần người ra :

- Có lẽ muội đã đoán đúng chút ít...

Chu Á Nam cười nói :

- E rằng không chỉ điểm này. Kỳ thật muội đã sớm nghĩ ra, nương mầu của muội do vì bị kích động thái quá không những trở thành kỳ quái mà còn thiên kiến cũng đa nghi mà không thể tha thứ, vì vậy chuyện có liên quan Quý tiên bối truyền võ công cho bọn ta cho dù huynh không nhắc đến thì muội cũng đã sẵn sàng nhắc nhở huynh.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Nói như vậy, muội đã đồng ý đề nghị của ta rồi chứ?

Chu Á Nam mỉm cười hỏi ngược lại :

- Muội có lý do gì để không đồng ý chứ?

Lữ Chính Anh nhìn không được cúi đầu hôn nhẹ Chu Á Nam một cái :

- Á Nam, muội tuyệt lắm.

Trên bãi cát vắng vẻ yên tĩnh, trong gió lạnh tê tê hai cơ thể nồng ấm cùng hai trái tim cháy bỏng tựa sát nhau, ôm chặt lấy nhau, trên thế gian này tựa hồ như chẳng có chuyện gì có thể thu hút sự chú ý của họ nữa.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Chu Á Nam từ trên lồng ngực rắn chắc nở nang của Lữ Chính Anh ngẩng đầu lên xa vắng nói :

- Chính Anh ca ca, ca ca tính bao giờ đi?

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Đi? Đi đâu?

Chu Á Nam thở dài nói :

- Ca ca không phải là muốn rời xa bọn muội hay sao?

Lữ Chính Anh lúc này mới ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra điều muội muốn nói là như vậy?

Chàng hơi dừng lại, rồi nghiêm mặt nói :

- Á Nam, đi, ta phải đi thôi, nhưng không phải là chuyện trong một thời gian ngắn ngủi.

Chàng cười buồn thăm nói tiếp :

- Á Nam, ta không phải là kẻ qua sông tháo cầu, bình tâm mà luận không có nhà muội thì thân xác ta đã lạnh cứng từ lâu rồi, làm sao mà có được thành tựu như ngày hôm nay...

Chu Á Nam cất lời gượng cười nói :

- Nhưng sự thật ban đầu bọn muội cứu huynh không phải là do lòng hảo tâm, vì vậy huynh không cần phải cảm ân đồ báo.

Lữ Chính Anh vẫn nghiêm mặt nói :

- Đây là cách nghĩ của muối, nhưng với một người thợ ân huệ thì không thể nghĩ như vậy, đối với nhà muối ta phải có một sự đối xử hợp tình hợp lý.

Tiếp đó buông một tiếng thở dài nói :

- Nói tới đây ta không thể không nhắc lại chuyện cũ.

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Chuyện mới chuyện cũ gì?

Lữ Chính Anh nói :

- Nhớ lúc ở Thiên Tâm cốc ta không chỉ một hai lần đã nói với muối, hy vọng muối theo gót lệnh đường, lệnh tỷ, phát huy thật mạnh ảnh hưởng chỉ cần có thể làm nhẹ nhõm chuyện ân thù là được rồi, không cần phải giết chóc càng rồi thêm.

Chu Á Nam gượng cười thở dài nói :

- Chuyện này e rằng rất khó.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Trước nhất không cần biết nó khó hay dễ, chỉ cần bọn ta cố gắng hết sức là được.

Chu Á Nam gật gật đầu nói :

- Muối sẽ làm, chỉ là...

Vừa dứt lời liền ngẩng mặt, chớp mắt nói :

- Còn đối với huynh, huynh đã từng nghĩ đến việc phải đối xử thế nào rồi chứ?

Lữ Chính Anh không mở miệng mà chỉ dùng hành động trả lời.

Chàng thâm tình vô hạn, nhìn sâu vào đôi mắt tình nhân.

Hai đôi môi dần áp sát vào nhau.

Cuối cùng hợp lại chỉ còn là một.

Lúc đôi tình nhân nhỏ bé này đang say nồng trong men tình, đang siết chặt lấy nhau quên hết mọi chuyện trên đời thì ngoài xa một đường tên bắn có một bóng người lợi dụng sự che khuất của đám lau sậy ven sông đang bò dần đến sát hai người bọn họ.

Đó là một đại hán cao lớn vạm vỡ mặt núc thịt, mặc đồ như thợ săn.

Trên lưng đeo một túi đựng tên và một cây thiết cung loại lớn, từ cây thiết cung này mà suy đoán thì sức mạnh cánh tay của người này tất nhiên là rất đáng sợ.

Y chậm rãi, nhẹ nhàng, cẩn trọng bò tới như sợ làm kinh động đôi tình nhân nhỏ bé đang đắm chìm trong bể tình.

Lúc y tính thấy đã đạt đến khoảng cách tác xạ thì mới dừng lại, lợi dụng sự che khuất của một khối đá lớn mới trưng cung lên, ngắm bắn vào Lữ Chính Anh và Chu Á Nam.

Nhưng đôi tiểu tình nhân này lại vẫn không hề hay biết gì.

Tung một tiếng dây cung vang lên, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam bất giác giật mình vội vàng ngã sấp người xuống.

Vút một tiếng, mũi tên mạnh mẽ phóng nhanh xé không gian lướt qua người bọn họ chỉ nửa tấc, chứng tỏ hán tử mặc đồ thợ săn đó không những lực tay rất mạnh mà trình độ xạ kỹ cũng khá chuẩn xác, nếu động tác của Lữ Chính Anh chỉ chậm một chút thì hậu quả thật khó lường!

Lữ Chính Anh nổi giận bưng bưng, thuận tay chụp lấy một viên đá to cỡ trứng ngỗng, thẳng người vọt dậy. Hán tử mặc đồ thợ săn nhìn thấy mũi tên của mình bắn hụt liền sợ hãi co chân phóng người xuống phía sông, xem ra y muốn đào thoát xuống sông.

Những bọn giặc cỏ vật vãnh nếu là lúc bình thường Lữ Chính Anh chắc đã chỉ cười nhạo chẳng thèm xuất thủ.

Nhưng tình hình lúc này lại không như vậy.

Tại vì hán tử mặc đồ săn này không những làm cho chàng bức mình mà cũng xem như là quấy phá chuyện tốt lành của chàng, hơn nữa càng nghiêm trọng hơn Lữ Chính Anh còn quyết chắc hẳn đây là bọn chó săn tay sai thủ hạ của Tây Môn Nhuệ. Những nguyên nhân này tụ hợp lại làm nộ hỏa trong lòng

Lữ Chính Anh phùng phùng bốc lên.

Chỉ thấy chàng chấn mạnh cánh tay một cái, trợn mắt thét lớn một tiếng :

- Bọn chuột đáng chết!

Đáng thương cho hán tử mặc đồ thợ săn, vừa mới chạy đến nơi nước cạn ngập đầu gối thì đã bị viên đá to bằng quả trứng ngỗng nện mạnh vào đầu. Bóp một tiếng ngã chết trong dòng nước.

Chu Á Nam cũng bật người nhảy tới, nhú mày hỏi :

- Sao huynh không bắt sống lấy hán tử để hỏi xem kẻ cầm đầu là ai?

Lữ Chính Anh nghiêng răng nói :

- Khỏi cần hỏi, chắc chắn Tây Môn Nhuệ lão tặc là kẻ cầm đầu.

Tiếp đó mỉm cười nói :

- Á Nam, vừa rồi muội bị kinh hãi một phen chứ!

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Không, chỉ cần có huynh bên cạnh thì trong lòng muội không hề có chút sợ hãi nào cả.

- Muội nói vậy, khiến ta cảm thấy thật xấu hổ.

Lữ Chính Anh cười xúc động nói tiếp :

- Á Nam, đêm đã khuya rồi, chúng ta quay về thành đi thôi.

Khi bọn họ quay về Tiều Trung biệt quán đã là gần canh tư rồi.

Tên tiểu nhị nhanh nhẹn cẩn thận mở cánh cửa lớn của sân riêng này cho bọn họ, Lữ Chính Anh xua xua tay nói :

- Bọn ta không cần người hầu hạ, hãy đi lo việc của người đi!

- Dạ!

Tên tiểu nhị cúi người đi ra ngoài, Lữ Chính Anh mới dùng truyền âm nói với Chu Á Nam :

- Á Nam, lúc ngủ phải đặc biệt đề cao cảnh giác, muội hãy đợi ở bên ngoài, ta sẽ giúp muội kiểm tra phòng cái đã.

Nói xong đã vào trong phòng của Chu Á Nam, lục lọi kiểm tra khắp trên dưới giường rồi mới vẫy vẫy Chu Á Nam nói :

- Được rồi, vào đi!

Chu Á Nam nhú mày gượng cười nói :

- Huynh làm gì vậy?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đây là kinh nghiệm mà Lưu bá bá và Vương thúc thúc đã giảng cho ta, lúc ở lữ quán bình thường nên chú ý đến những nơi dễ dàng bị ám toán, hoàn cảnh của bọn ta lúc này thì càng cần phải tăng cường sự cẩn thận mới được.

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Nhưng thật ra huynh có thấy được cái gì đâu!

Lữ Chính Anh cũng gượng cười nói :

- Ta chẳng qua chỉ mất công chút ít, chẳng bị chút thiệt thòi gì!

Nhưng tiếp sau đó chàng dùng chân khí truyền âm nói :

- Thật ra ta đã thu hoạch được rồi, muội vào nghỉ đi.

Chu Á Nam hơi ngỡ ngác, rồi vươn vai một cái nói :

- Muội thật cần phải nghỉ ngơi đây, nhưng muội có hơi sợ...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói :

- Có gì đáng sợ chứ, ta ở ngay sát buồng của muội đây mà!

Chu Á Nam nũng nịu nói :

- Không đâu! Muội muốn huynh cùng ngủ với muội cơ.

Lữ Chính Anh ngỡ ngác :

- Điều này...

Chu Á Nam nói :

- Đừng ngỡ ngác như vậy, giường rộng lắm mỗi người một phía, muội ngủ trước đây.

Chu Á Nam vẫn còn rất trẻ con, có lúc như người lớn nhưng thật ra nàng có thể vẫn còn không hiểu chuyện giữa nam nữ, vì vậy lúc này vừa nói xong liền bắt kê phản ứng của đối phương một mạch còi y phục ra.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Đừng còi y phục.

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Không còi y phục làm sao ngủ cho thoải mái được?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Tình hình lúc này để nguyên y phục mà ngủ tuy bất tiện nhưng lúc cần thiết, cần hành động thì sẽ thuận tiện hơn nhiều!

Chu Á Nam cười nói :

- Được! Muội nghe huynh, không còi y phục nữa.

Nói xong để nguyên y phục lên giường nằm lăn người vào bên trong rồi mới quay đầu cười tươi nói :

- Hãy ngủ ngoan ở phía ngoài, không được đi đâu đấy.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Nam tử hán đại trượng phu, muội không cho ta đi thì ta sẽ nhất định không đi.

Tiếp đó, liền nháy mắt với Chu Á Nam một cái, rồi cũng cố ý vươn vai ngáp một cái nói :

- Ôi! Mệt quá, kỳ quái thật! Sao lại mệt mỏi như thế này nhỉ?

Chu Á Nam cũng cố ý ngáp dài một cái nói :

- Muội cũng mệt lắm rồi! Thật ra điều này cũng chẳng có gì lạ, bọn ta đã rong ruổi cả ngày đường, vừa rồi lại còn lăn lóc ở bờ sông cả buổi sao lại không thể mệt chứ...

Tiểu nữ này quả thật giả vờ rất hay.

Nàng lời nói rất mạch lạc rõ ràng, nhưng giọng nói càng lúc càng nhỏ dần, lời nói cuối cùng đã mơ hồ không rõ nữa. Xem ra thật giống như đã quá mệt mỏi, lại cũng giống như trúng ám toán gì vậy, chưa nói hết lời đã chìm vào giấc ngủ.

Lữ Chính Anh lại ngáp một cái, bước chân như hơi lảo đảo bước tới đóng chặt cửa lại rồi cũng để nguyên y phục lên giường nằm, không lâu sau hai người phát ra tiếng ngáy!

Đôi tiểu tình nhân này làm như đã chìm vào giấc ngủ rồi, nhưng kỳ thật lại đang dùng chân khí truyền âm để nói chuyện với nhau.

Người đầu tiên đặt câu hỏi là Chu Á Nam :

- Huỳnh đã phát hiện ra điều gì vậy?

Lữ Chính Anh nói :

- Lúc bọn ta vào, muội có ngửi thấy mùi hương phấn son rất cao quý hay không?

Chu Á Nam nói :

- Có, muội có ngửi thấy.

Lữ Chính Anh nói :

- Điều đó đã đủ chứng tỏ vừa rồi đã có một vị nữ nhân rất không tầm thường đã đến đây. Hơn nữa lúc bọn ta quay lại, nữ nhân đó cũng vừa bỏ đi không lâu.

Chu Á Nam nói :

- Sự phân tích này của huynh dường như nghe cũng có lý.

Lữ Chính Anh nói :

- Còn nữa, bây giờ muội có ngửi thấy ở trên gối có một mùi đặc biệt không?

- Phải!

Chu Á Nam nói :

- Như giống mùi phấn hương cao quý của nữ nhân dùng nhưng chỉ thoang thoảng mà thôi, chỉ lúc chú ý lắm mới có thể ngửi thấy.

Lữ Chính Anh nói :

- Đó chính là kinh nghiệm mà Lưu bá bá đã giảng cho ta, đây chính là mê hồn dược mạnh nhất, lợi hại nhất trong giang hồ.

Chu Á Nam nói :

- Vậy tại sao bọn ta không bị mê đi?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Muội quên bọn ta thường xuyên dùng Thiên Niên Thạch Khuẩn hay sao?

Chu Á Nam cũng cười nói :

- Đúng rồi! Nương mẫu của muội đã nói, người dùng Thiên Niên Thạch Khuẩn thì trong máu có tiềm năng tự giải độc, ngay một luồng độc chất cũng chẳng làm gì được bọn ta, một chút xíu mê hồn dược tất nhiên sẽ không đủ để làm được gì!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Lần này thì muội đã nghĩ thông suốt rồi đó.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Này! Những điều này chẳng qua chỉ là giả định, huynh còn có phát hiện cụ thể gì khác nữa không?

- Tất nhiên có.

Lữ Chính Anh nói :

- Hơn nữa, chỉ cần muội tập trung chú ý một chút thì cũng sẽ phát hiện ra thôi.

Chu Á Nam không hỏi thêm gì nữa, rõ ràng nàng đang tập trung tinh thần xem xét.

Một lát sau Chu Á Nam vẫn dùng truyền âm nói :

- Phải muội cũng dò xét ra, dưới chân tường bao quanh bên ngoài phía phải dường như có người?

Lữ Chính Anh cũng vẫn dùng truyền âm nói :

- Hơn nữa là có hai người.

Chu Á Nam cười nói :

- Bây giờ bọn ta đã “mê” rồi, hai kẻ đó sao còn chưa hành động đi?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Bọn chúng có thể cũng giống bọn ta vậy, đang dùng chân khí truyền âm bàn luận gì đó!

Không sai! Bên chân tường đó quả thật có hai người đang nói chuyện thầm thì với nhau, hơn nữa một trong số đó quả thật là một nữ nhân.

Lúc này nữ nhân đang nói nhỏ với nam nhân :

- Bọn ta nên đặc biệt cẩn thận một chút.

Nơi ẩn nấp của hai người này cách vùng sân riêng khoảng hơn mười ba mươi bốn trượng, có thể là hai người đó cho rằng khoảng cách xa nếu nói chuyện thật nhỏ thì không sợ bị người khác nghe thấy, mới bỏ không dùng chân khí truyền âm để nói chuyện với nhau nữa.

Nhưng sự thật, lời nói của bọn họ chỉ cần Chu Á Nam dùng quấy nhiễu Lữ Chính Anh, thì với thành tựu bây giờ của Lữ Chính Anh chàng có thể nghe thấy được.

Nam nhân cười nói :

- Bọn ta không tránh khỏi đánh giá bọn chúng quá cao đấy!

Nữ nhân không cho là như vậy, nói :

- Người nghĩ xem, Tây Môn Nhuệ đương gia là người như thế nào mà còn chịu lép vế dưới tay của tiểu tử này, thì hai ta đây là cái thá gì cơ chứ!

Nam nhân gượng cười nói :

- Đúng! Cái giá một ngàn lạng vàng cố nhiên là rất hấp dẫn.

Nữ nhân liếc xéo y một cái nói :

- Đã rõ rồi thì hãy nhẫn nại đợi thêm một chút nữa đã.

Bây giờ vốn là thời điểm trăng tròn, chỉ vì mây đen bao phủ khắp trời nên khiến cho khắp nơi tối đen, nên mới không nhìn thấy rõ thân hình và diện mục của đôi nam nữ.

Nhưng đúng lúc nữ nhân liếc xéo nam nhân đột nhiên nhiều mây đen tách ra, một chùm ánh trăng sáng chiếu tỏa xuống.

Tuy vàng trăng vừa sáng hiện rồi lại ẩn nhưng chỉ trong tích tắc đó cũng đủ để nhìn thấy rõ diện mục của đôi nam nữ này.

Nam nhân tuổi khoảng hơn ba mươi, diện mục rất là thanh tú chỉ là mùi hương phảng phất nặng nề quá.

Còn nữ nhân ước chừng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi, nhan sắc chỉ trung bình nhưng nước da trắng hồng, dưới ánh trăng mà xem thì rất là tươi đẹp.

Nam nhân cười nói :

- Vậy thì phải đợi đến bao giờ?

Nữ nhân nói :

- Phải đợi qua canh ba, cái ngón mà ta dùng đó thời gian hít vào càng lâu, hiệu quả thu được càng lớn.

Nam nhân ám muội cười nói :

- Đến lúc đó mỗi người bọn ta có thể chọn lấy cái mình cần, tha hồ mà tiêu dao.

- Không được!

- Bọn ta đã nói với nhau rồi, sao lại thay đổi?

Nữ nhân nói :

- Đến lúc đó ta quyết định đặt cái này vào trong trước, tuyệt đối không thể sai sót.

Nói xong, vỗ vỗ vào cái lồng nhỏ ở bên cạnh.

Chiếc lồng này bốn bề dùng vải bố đen bao bọc lấy, cũng không biết bên trong đựng cái món gì, nhưng cái mùi tanh tanh từ đó cũng đã khiến người khác không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Nam nhân nghe nói xong, ngo ngoe nói :

- Đó không phải là phạm tội của trời đất sao, ít ra bọn ta nên hưởng thụ qua một phen đã!

Nữ nhân hừ một tiếng nói :

- Ngươi không nghĩ xem đối phương là ai à...

Nam nhân gượng cười nói :

- Diễm phúc hiện tại không hưởng, há không...

Nữ nhân lại hừ một tiếng cất lời nói :

- Vạn nhất có vấn đề gì ngươi có thể chịu được mấy chiêu của hai người đó chứ?

Nam nhân ngượng ngừng cười nói :

- Điều này...

Nữ nhân lại hừ một tiếng cất lời nói :

- Nhưng theo cách của ta sẽ tuyệt không sai sót được.

Không đợi đối phương nói gì, lại mỉm cười nói tiếp :

- Chỉ cần để cái mạng còn sống sẽ có cả khối vàng, mỹ nữ tráng nam ở trên thế gian, khắp nơi đều có, mọi nơi mọi lúc đều có thể tận tình mà hưởng thụ!

Nam nhân gật gật đầu nói :

- Phải! phải! Được, được xin nghe vậy.

Có lẽ do quá đắc ý nên không giữ mồm giữ miệng nữa, giọng nói của nam nhân lại dần dần to lên.

Nữ nhân lại liếc xéo y nói :

- Coi ngươi kia! Giọng nói càng lúc càng lớn, không sợ người khác nghe thấy sao?

Nam nhân cười nói :

- Giọng nói của bọn ta không cao đâu, khoảng cách xa như vậy nếu bọn chúng nghe thấy thì bọn chúng đã thành tiên thánh cả rồi.

Nữ nhân nói :

- Bất kể thế nào, bọn ta cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, đồng thời cũng phải cẩn thận vách tường có tai!

Y thị chưa dứt lời, bên ngoài tường đúng lúc vang lên một tiếng cười :

- Đúng là vách tường có tai, chỉ tiếc các ngươi cảnh giác đã quá trễ rồi!

Dứt lời, một làn gió thơm thoảng nhẹ đến, một bóng người như là u linh cực kỳ nhẹ nhàng đáp nhẹ xuống trước mặt bọn họ.

Vị khách không mời mà đến bất ngờ này không ai khác hơn chính là Thượng Quan Tổ Vân của Võ Dương tiểu cục.

Đôi nam nữ đang ẩn nấp đó giật nảy mình kinh ngạc, theo phản ứng bật thẳng người dậy, nhưng Thượng Quan Tổ Vân đã vội vàng nhỏ giọng ngăn lại :

- Nhị vị cứ an vị, làm tỉnh giấc kẻ thù của các ngươi thì thật khó mà chịu nổi hậu quả đó!

Đôi nam nữ đó rõ ràng là không biết gì lai lịch của Thượng Quan Tổ Vân, nhưng do Thượng Quan Tổ Vân cười nói tự nhiên, hơn nữa giọng nói cũng tựa hồ không có chút ác ý gì mới khiến cho bọn họ bình tâm trở lại, rồi nữ nhân nhún mày mở lời hỏi :

- Thỉnh giáo vị cô nương đây là...

Thượng Quan Tổ Vân đưa tay vuốt nhẹ tóc mai đang bay rồi, điềm nhiên cười nói :

- Nhị vị đã hoạt động ở vùng Hồ Nam chắc phải biết Tần cục chủ của Võ Dương tiêu cục có hai vị đồ đệ chứ?

Nữ nhân vội vàng cười nịnh nói :

- A! Hóa ra là cao đồ của Tần cục chủ, nhưng không biết cô nương đây là Lộ cô nương hay là Thượng Quan cô nương?

Thượng Quan Tổ Vân thờ ơ nói :

- Ta chính là Thượng Quan Tổ Vân...

Đôi mắt hoa đào của nữ nhân nhìn chăm chăm lên thân hình của Thượng Quan Tổ Vân, đôi mắt đảo quanh rồi cười nịnh nói :

- Hóa ra là Thượng Quan Tổ Vân, thật là ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...

Thượng Quan Tổ Vân găm mặt nói :

- Bớt về trò đi! Ta hỏi ngươi, hai người các ngươi là ai? Lén lén lút lút ở đây chuẩn bị đối phó với ai?

Nam nhân vội vàng phủ nhận nói :

- Không... không chuẩn bị đối phó với ai cả?

Thượng Quan Tổ Vân cười nhạt nói :

- Ngươi cho rằng không nói thì ta không biết ư?

Tiếp đó chỉ tay vào sân riêng, nơi ở của Lữ Chính Anh, Chu Á Nam nhú mày hỏi :

- Những người ở trong đó các ngươi có hay biết hay không?

Nam nhân lắc đầu gượng cười nói :

- Không biết ạ!

Thượng Quan Tổ Vân gượng cười nói :

- Ngay người ở bên trong đó là ai cũng không biết, mà lại muốn đi ám toán người ta hay sao?

Nữ nhân chen lời cười nói :

- Thượng Quan cô nương, mọi chuyện cô nương đã biết rõ hết rồi sao?

Thượng Quan Tổ Vân lúc này mới tươi cười nói :

- Ô! Thì ra Thủy Cô Nương danh chấn Miêu Cương có chút khí khái của đấng tu mi.

Hóa ra đôi nam nữ này đều là đồ đệ của Vân Vụ sơn Kim Lão Lão.

Võ công của Kim Lão Lão tuy không cao minh, nhưng do sở trường sử dụng các loại độc trùng, đặc biệt tinh thông về thả sâu độc. Vì vậy phần lớn người lẫn lộn chốn giang hồ đều có thể biết tiếng. Đệ tử dưới trướng của y thị ít nhất có hơn hai mươi người, nhưng thành tựu cao nhất thì chỉ có Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân hai người, cũng chính là hai người trước mặt lúc này.

Thủy Cô Nương không phải là họ Thủy, Phong Lang Quân cũng không phải là họ Phong, bọn họ vì sao lại có danh hiệu như vậy, là vì nữ nhân này trời sinh tính tình thủy mị, êm dịu như dòng nước, nhất là sóng nước mờ màng trong đôi mắt xinh đẹp, đủ sức nhận chìm chí cường tâm hùng của mọi nam nhân trong thiên hạ, vì vậy mới có ngoại hiệu là Thủy Cô Nương.

Còn về chữ Phong Lang Quân lại có ý nghĩa song trùng.

Dùng hai chữ đơn giản để biểu thị thì đó chính là chữ “độc” và chữ “song”.

Hai người này đối với quan hệ nam nữ tùy tiện không chuẩn mực, cũng vì những nguyên nhân này mà danh hiệu Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân lại càng vang vọng trong giang hồ, hơn cả Kim Lão Lão sư phụ của họ nữa.

Phong Lang Quân lúc này mới ngượng ngừng cười nói :

- Hóa ra là Thượng Quan cô nương đã sớm biết lai lịch của bọn ta.

Thượng Quan Tổ Vân lạnh lùng cười nói :

- Dựa vào hành vi của các ngươi, muốn đánh lên Truy Hồn sứ giả môn hạ Thất Sát lệnh thì thật là các ngươi vẫn số rồi đấy.

Phong Lang Quân đắc ý cười nói :

- Nhưng sự thật bọn họ đã nằm trong tay của bọn ta rồi.

Thượng Quan Tổ Vân cười hỏi :

- Sao lại thấy thế?

Phong Lang Quân nói :

- Bọn họ bây giờ đang ngủ say như chết, điều đó không đủ chứng minh hay sao?

Thượng Quan Tổ Vân thở dài nói :

- Môn hạ của Thất Sát lệnh, nếu đối phó dễ dàng như vậy thì bọn họ còn làm gì được thiên hạ nữa chứ?

Phong Lang Quân hơi ngạc nhiên, rồi chỉ vào cái lồng nhỏ ở bên cạnh Thủy Cô Nương rồi nói :

- Đề phòng vạn nhất bọn ta đã có cái này.

Thủy Cô Nương dò hỏi nói :

- Thượng Quan cô nương có phải là cũng phụng mệnh lệnh sư đến đối phó với hai người đó?

Thượng Quan Tổ Vân cười nói :

- Tại sao ta phải đối phó với bọn họ?

Thủy Cô Nương biến sắc nói :

- Vậy thì cô nương đến giúp họ sao?

Đang nói bàn tay trái đã đặt vào bên trong ngực.

Thượng Quan Tổ Vân làm như không nhìn thấy, cười nói :

- Cái trò quỷ đó của ngươi đừng làm trước mặt ta, ta có thể nói thẳng với các ngươi Lữ công tử và Chu cô nương là bằng hữu của ta, dù rằng gia sư có rắc rối với bọn họ nhưng đó là vì thích bọn họ mà muốn thu bọn họ làm môn hạ, còn căn bản là không có bất cứ hiềm khích gì, ngươi nghĩ kĩ lại xem ta có lý do gì để đối đầu với bọn họ chứ?

Trong lúc sắc mặt của đối phương đỏ ửng lên, rồi trắng nhợt đi không biết ăn nói sao, thì Thượng Quan Tổ Vân đã mỉm cười nói :

- Hơn nữa ta với Lữ công tử còn có kẻ thù chung.

Thủy Cô Nương ngạc nhiên hỏi :

- Lời này phải hiểu thế nào?

Thượng Quan Tổ Vân gầm mặt nói :

- Ngươi không hiểu, chắc ta phải nói trắng ra thôi quá!

Dứt lời liền gằn giọng nói :

- Tây Môn Nhuệ kẻ cầm đầu đứng sau cái trò này của các ngươi là kẻ thù của Lữ Chính Anh, nhưng cũng chính là kẻ thù của ta!

Thủy Cô Nương, Phong Lang Quân đồng thanh ồ lên một tiếng, không ý thức cùng bật lùi ra sau một bước lớn.

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Không phải sợ, chỉ cần các ngươi chịu nghe lời thì ta sẽ không giết các ngươi bây giờ...

Rồi đưa bàn tay ra, lạnh lùng nói :

- Hãy đưa giải dược đây!

Thủy Cô Nương gượng cười nói :

- Bọn ta làm gì cô nương đầu mà phải đưa ra?

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Điều này ta biết, nhưng các người đã giờ trò ở trong phòng của Lữ công tử và Chu tiểu thư rồi.

Thủy Cô Nương bắt giác ngờ ngác nói :

- Điều này...

Thượng Quan Tổ Vân cười nhạt nói :

- Người cho rằng ta trị không nổi các người sao?

Thủy Cô Nương gằm mặt nói :

- Điều này còn phải đợi chuyện sau này chứng minh cái đã!

Dứt lời tay liền vung lên, một chiếc khăn tay giấu sẵn trong lòng bàn tay tung lên trong gió, lạnh lùng cười nói :

- Nằm xuống!

Tuy là trong đêm tối, Thượng Quan Tổ Vân không cách gì thấy rõ bên trong chiếc khăn tay của đối phương đã hất ra cái gì, nhưng lại cảm thấy một luồng gió mang mùi thơm lạ xộc tới.

Nhưng nàng vẫn không chút để ý, bữu môi nói :

- Ta đã sớm nhắn gởi các người, cái trò quỷ quái không xem người ra gì đó của các người dùng chỉ bị mất mạng trước mặt ta, bây giờ các người đã tìm rồi chứ?

Thủy Cô Nương biến sắc nói :

- Người... người không sợ mùi hương mê hồn đặc biệt của bọn ta hay sao?

Chợt từ xa vang lên tiếng cười của Lữ Chính Anh :

- Có thể là cái hương mê thần đó của các người đã mất hiệu dụng rồi?

Thượng Quan Tổ Vân cười tươi nói :

- Lữ công tử, Chu nhị tiểu thư đến thật đúng lúc.

Tiếp đó lại hướng về Thủy Cô Nương cười nói :

- Cái hương mê thần đó là cái thứ gì chứ, cho dù là độc trùng lợi hại của các người ta cũng chẳng xem nó là cái gì cả.

Lúc này Chu Á Nam, Lữ Chính Anh đã phi thân đến, mỉm cười gật đầu với Thượng Quan Tổ Vân.

Tình huống này khiến cho Thủy Cô Nương, Phong Lang Quân đào thoát cũng không dám, chỉ biết đứng ngẩn người ra đó không mở miệng nói được gì.

Thượng Quan Tổ Vân cũng chẳng để ý gì đến bọn họ, hướng về Lữ Chính Anh, Chu Á Nam cười hỏi :

- Lữ công tử, nhị tiểu thư vừa rồi lời nói của tiểu nữ nói với bọn chúng nhị vị đã nghe cả chứ?

Lữ Chính Anh, Chu Á Nam cùng gật đầu nói :

- Có.

- Vậy thì...

Thượng Quan Tổ Vân mỉm cười nói :

- Tiểu nữ không cần giải thích gì thêm cả.

Tiếp đó nghiêm mặt nói :

- Xin nhị vị chờ đợi một chút, để ta nói với họ mấy câu.

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Được, Thượng Quan cô nương cứ tùy tiện.

Thượng Quan Tổ Vân nghiêm mặt quét mắt nhìn Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân nói :

- Vừa rồi ta đã nói, chỉ cần các người chịu nghe lời ta sẽ không làm khó dễ gì các người. Bây giờ, các người trả lời trung thực ta một câu là có muốn hợp tác với bọn ta hay không?

Thủy Cô Nương ngơ ngác nói :

- Ta muốn biết rõ cách thức hợp tác ra sao đã?

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Cách thức rất đơn giản, Tây Môn Nhuệ đã dùng điều kiện gì để sai khiến các người đến ám toán Lữ công tử thì ta sẽ dùng điều kiện ưu đãi hơn để thuê dùng các người.

Phong Lang Quân tươi nét mặt hơn nói :

- Thật không?

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Ai có thời gian để mà nói đùa với các người chứ?

Phong Lang Quân nở mặt cười tươi nói :

- Điều kiện mà Tây Môn trại chủ cho bọn ta là vàng năm ngàn lạng. Thượng Quan cô nương muốn dùng điều kiện ưu đãi hơn để thuê dùng bọn ta thì đương nhiên phải vượt hơn năm ngàn lạng.

Thượng Quan Tổ Vân ngơ ngác :

- Năm ngàn lạng vàng à?

Lữ Chính Anh đã nhìn thấy sự khó xử trong lòng của Thượng Quan Tổ Vân, bất giác giành nói :

- Năm ngàn lạng vàng không phải là giá nhỏ, không ngờ cái đầu của ta lại có giá cao như vậy.

Chu Á Nam cũng thấy ra chỗ khó xử của Thượng Quan Tổ Vân, ngay lập tức tiếp lời Lữ Chính Anh nói :

- Người ta trăm phương nghìn kế, không tiếc bất cứ cái giá nào để có cái mạng của huynh, huynh còn vui được thế sao?

Tiếp đó hướng về Thượng Quan Tổ Vân tươi cười nói :

- Thượng Quan tỷ tỷ, rất đáng tiếc muội phải giành mối của tỷ tỷ.

Thượng Quan Tổ Vân ngơ ngác nói :

- Nhị tiểu thư muốn giành mối gì của ta?

Chu Á Nam đưa tay chỉ Thủy Cô Nương, Phong Lang Quân mỉm cười nói :

- Ý của muội là sẽ thuê dùng hai người này.

Chu Á Nam rất thông minh.

- Trong lòng nàng biết năm ngàn lạng vàng không phải là một con số nhỏ, Võ Dương tiêu cục cũng chẳng giàu có gì mà Thượng Quan Tổ Vân lại không phải là chủ nhân.

Thái độ nửa chân thật nửa đùa giỡn lúc này của Chu Á Nam đã rất tự nhiên, giải trừ được tình cảnh khó xử của Thượng Quan Tổ Vân.

Thượng Quan Tổ Vân đương nhiên hiểu rõ được dụng tâm của Chu Á Nam, bất giác lấy làm xúc động vô cùng, cười nói :

- Điều này...

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Khỏi cần phải thế này thế nọ nữa, đêm này tỷ tỷ đã giúp bọn muội rất nhiều thì dứt khoát giúp luôn đến tận cùng.

Thượng Quan Tổ Vân bối rối cười nói :

- Hai vị đều chẳng sao cả, thực tế ta có giúp nhị vị được chuyện gì đâu chứ?

Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Nhưng tỷ tỷ vì muốn trợ giúp nên mới đến, bất luận như thế nào tâm thịnh tình này bọn muội xin kính lĩnh, huống hồ bọn muội tuy không sợ hương sương mê thần nhưng đối với độc trùng và cái môn ở trong chiếc lồng này cũng chẳng cách gì đối phó được!

Thượng Quan Tổ Vân đành gượng cười nói :

- Nhị tiểu thư thật biết ăn nói :

Chu Á Nam cười cười :

- Muội nói thật tình đây!

Tiếp đó ánh mắt quét nhìn Thủy Cô Nương, Phong Lang Quân mỉm cười hỏi :

- Hai người các ngươi nói gì nào?

Phong Lang Quân bản tính không chừa, nhìn thấy thân hình kiều diễm của Chu Á Nam thì xương cốt như mềm ra, cười nịnh hỏi :

- Nhị tiểu thư thật muốn thuê dùng bọn ta chứ?

Chu Á Nam gật gật đầu :

- Không sai!

Thủy Cô Nương nhú mày hỏi :

- cô nương sẵn sàng đưa ra điều kiện gì chưa?

Chu Á Nam đưa tay vào ngực lấy ra một cặp bảo châu lớn như quả trứng ngỗng, ánh sáng chói mắt, mỉm cười nói :

- Các ngươi hãy lượng giá đi?

Đôi mắt Thủy Cô Nương sáng lên :

- Đây là Dạ Minh châu đẹp nhất, giá một viên phải trên vạn lạng.

Chu Á Nam ở Thiên Tâm cốc đã nhìn quen mắt món này rồi không cho là quý, thực ra nàng không biết bảo châu này tóm lại đáng giá bao nhiêu nữa.

Chu Á Nam vốn chuẩn bị dùng hai viên Dạ Minh châu này để thuê dùng Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân nhưng sau khi nghe Thủy Cô Nương nói thì không thể không thay đổi ý định. Nàng thờ ơ, điềm nhiên nói :

- Ta cho các ngươi một cơ hội, đưa cho các ngươi một viên Dạ Minh châu làm cái giá để thuê các ngươi...

Phong Lang Quân vội nhảy dựng lên nói :

- Được! Được, ta đáp ứng!

Chu Á Nam găm mặt nói :

- Ngươi biết ta muốn các ngươi làm gì không?

Phong Lang Quân vội vàng nói :

- Nhị tiểu thư cứ dạy bảo, có nhảy vào lửa hai người bọn ta cũng xin sẵn sàng.

Chu Á Nam quay đầu nhìn Lữ Chính Anh cười nói :

- Bây giờ huynh hãy cân nhắc sắp xếp đi.

Lữ Chính Anh gật gật đầu, sau đó nghiêm mặt nói :

- Ta không cần các người nhảy vào lửa, cũng không cần các người đi ám sát tên Tây Môn Nhuệ đó...

Phong Lang Quân vội nói :

- Thế nào? Lữ công tử không thuê dụng bọn ta sao?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vội gì nào, người hãy để ta nói hết đã.

Thủy Cô Nương liếc mắt nhìn Phong Lang Quân nói :

- Sư huynh đừng làm trò cười cho thiên hạ chứ!

Tiếp đó ném một nụ cười về phía Lữ Chính Anh nói :

- Lữ công tử có lời xin cứ nói.

- Được.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt hỏi :

- Cô nương, Tây Môn Nhuệ có phải cũng đang ở Bảo Khánh phủ!

Thủy Cô Nương ngơ ngác :

- Có thể có.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Thủy Cô Nương biết địa điểm dừng chân của hắn chứ?

Thủy Cô Nương về mặt khó xử nói :

- Không giấu gì Lữ công tử, bọn ta chịu làm thuê cho y nhưng chẳng bao giờ thấy được mặt y, vì vậy Tây Môn Nhuệ có ở trong Bảo Khánh phủ hay không, ta không dám có lời khẳng định, còn về địa điểm dừng chân của y, thì cũng không thể nào biết được.

Lữ Chính Anh găm mặt nói :

- Nếu như thế thì các người đừng mong có được viên Dạ Minh châu này.

Phong Lang Quân vội vàng nói :

- Không! Không! Bọn ta nhất định sẽ có cách tìm thấy y.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Cần bao nhiêu thời gian?

Thủy Cô Nương giành lời nói :

- Xin cho bọn ta thời gian ba ngày.

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Kỳ hạn ba ngày ta có thể đáp ứng, nhưng ta phải đặc biệt nhắc nhở hai người nội trong ba ngày mà không hoàn thành nhiệm vụ thì không những không có được Dạ Minh châu mà sinh mạng bản thân các người cũng gặp nguy hại đấy!

Phong Lang Quân vội vàng cười nịnh nói :

- Phải, phải bọn ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ trong kỳ hạn!

Thủy Cô Nương lại nhú mồm hỏi :

- Bọn ta chỉ cần tìm được chỗ dừng chân của y rồi đến mặt báo là được chứ gì?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Không sai.

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Hôn nữa, kim ngân bảo ngọc ở bốn môn rất nhiều, chỉ cần hai người hữu dụng làm việc miễn cán cho bọn ta thì sau này bọn ta sẽ còn tiếp tục thuê dùng bọn người nữa.

Phong Lang Quân hớn hờ nói :

- Vậy thì tuyệt quá!

Lữ Chính Anh lại xua tay nói :

- Được rồi, mời các người!

Phong Lang Quân vội vàng cung kính đáp lời :

- Dạ dạ...

Thủy Cô Nương lại nhú mồm hỏi :

- Nội trong ba ngày, nơi ở của Lữ công tử sẽ không thay đổi chứ?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Phải, nội trong ba ngày bọn ta vẫn lưu trú trong lữ quán này.

Phong Lang Quân mỉm cười nói :

- Được, tại hạ xin cáo từ.

Mất dỗi theo bọn họ sau khi đã vượt tường bỏ đi, Chu Á Nam không khỏi cười nói :

- Chính Anh ca, ca ca nói xem bọn họ có chuẩn đi luôn không?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không đâu, vì viên Dạ Minh châu này bọn chúng sẽ dốc sức toàn lực mà làm, trừ phi nội trong ba ngày tìm không ra được nơi dừng chân của Tây Môn Nhuệ thì mới khó nói.

Thượng Quan Tổ Vân đột nhiên bí mật cười nói :

- Chỉ cần nhị vị đừng tha cho bọn chúng thì ta dám bảo đảm vô luận như thế nào bọn họ cũng không thoát ra được Bảo Khánh phủ.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đúng, bọn ta quên mất nơi đây là phạm vi thế lực của Võ Dương tiêu cục.

Thượng Quan Tổ Vân cười cười nói :

- Đây cũng chỉ là một trong các nguyên nhân mà thôi.

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi :

- Ngoài ra còn có nguyên nhân gì nữa?

Thượng Quan Tổ Vân cười buồn nói :

- Nhị vị đã quên tiên phụ ở Bảo Khánh phủ nhận nhiệm vụ mà mắc tai họa, mà ta thì lại sinh trưởng ở đây.

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra nơi đây là cổ hương của tỷ tỷ...

Thượng Quan Tổ Vân cất lời thờ dài nói :

- Nhị vị quay về nghỉ ngơi đi! Ta phải đi đây.

Chu Á Nam ngơ ngác nói :

- Thượng Quan tỷ tỷ không vào bên trong ngồi một chút sao?

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Không, lúc cần thiết ngày mai ta sẽ đến thăm viếng nhị vị.

Nói xong chấp tay thi lễ vờn người phóng đi.

* * * * *

Lữ Chính Anh, Chu Á Nam lúc quay về sân riêng thì đã là canh tư.

Sau khi hai người đi vào trong phòng, Lữ Chính Anh cười với Chu Á Nam nói :

- Á Nam thật có lỗi ta làm liên lụy đến muội, không thể nghỉ ngơi được một chút nào cả.

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Vậy huynh bồi thường cho muội như thế nào đây?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Muội nói đi! Chuyện gì mà ta có thể làm được thì ta sẽ làm hết mình ngay!

Chu Á Nam cười hỏi :

- Thật không?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Đương nhiên!

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Vậy thì hãy móc con tim của huynh ra cho muội xem xem.

Lữ Chính Anh hơi ngơ ngác, rồi lập tức ưỡn ngực nói :

- Được! Muội làm ngay đi!

Chu Á Nam như một con chim nhỏ liền lao vào ngực của Lữ Chính Anh, ngẩng mặt tươi cười nói :

- Huynh vì muội không luyện tiết móc tim ra, muội không nhấn tâm ra tay đâu!

Lữ Chính Anh một tay ôm lấy lưng, một tay nâng cằm của Chu Á Nam lên hôn nàng một cái nói :

- Á Nam, đừng nghịch ngợm trời đã sắp sáng rồi, bọn ta cũng nên nằm nghỉ một lát!

Nói đến đây không xa bên ngoài sân riêng đột nhiên vang lên một tiếng thờ dài thườn thượt.

Chu Á Nam vội vùng ra khỏi vòng tay của tình nhân, mặt hơi biến sắc nhỏ giọng hỏi :

- Ai vậy?

Lữ Chính Anh cũng ngơ ngác :

- Không phải là địch nhân chứ?

Chu Á Nam nói :

- Kỳ quái thật? Khoảng cách của người này rõ ràng chưa hề vượt quá mười trượng, nhưng bọn ta lại không hề cảm giác thấy.

Lữ Chính Anh thầm biết bản thân mình vì say mê trong sự ngọt ngào êm dịu của tình nhân nên mới sơ hở ra như vậy, nhưng chàng không tiện nói ra đành giả vờ ngu ngơ cười trừ cho qua chuyện.

Chu Á Nam nhướn mày, rồi đột ngột phi thân qua cửa sổ vọt ra ngoài.

Lữ Chính Anh cũng vội vàng phi thân vọt ra, kêu vói theo :

- Á Nam, đừng làm liều...

Ngay lúc này từ dưới chân tường vọt lên một bóng người, nhanh như tên bắn bay vọt ra ngoài.

Chu Á Nam nộ quát một tiếng :

- Bọn chuột, đừng hòng chạy thoát!

Bóng người vọt lên không như tên bắn vẫn không chậm bước, chỉ thốt ra một tiếng thở dài :

- Nhóc con, trước tiên hãy hỏi kẻ ở dưới chân tường đó...

Chu Á Nam nghe nói vậy liền quay người lại đáp ngay xuống dưới chân tường. Lữ Chính Anh tuy là đuổi theo sau nhưng cũng cùng lúc với Chu Á Nam đáp xuống tại chỗ.

Không sai, dưới góc tường quả thật có một người, từ y phục mà suy đoán người ấy là một tiểu nhị của lữ quán.

Thế nhưng người này rõ ràng đã bị người khác khống chế huyết đạo, nằm thẳng đuột người ra.

Chu Á Nam liền quát hỏi :

- Người là ai?

Người này đảo đảo mắt, nhưng không nói gì.

Chu Á Nam tức giận quát to :

- Tại sao không trả lời hả?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Á huyết của hần đã bị khống chế, làm sao hần trả lời được!

Nói xong liền cúi người giải huyết đạo bị khống chế của y rồi thuận tay đỡ y dậy, ơ một tiếng nói :

- Người có phải là chủ nhân của Trương Đạo tân quán ở Ác Hồ câu phải không?

Người này gượng cười nói :

- Lữ công tử nhớ thật kỹ.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Bọn ta xem như là có duyên số với nhau!

Chu Á Nam lại lạnh lùng nói :

- Nói đi! Người vừa rồi là ai? Các người lén lút ở đây làm gì hả?

Chủ quán đó trả lời :

- Nhị vị trước hết hãy đừng giết tại hạ, tại hạ mới dám nói sự thật.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Được! Ta không giết người, người nói đi!

Chủ quán vội vàng cúi gập mình nói :

- Đa tạ ân bất sát của Lữ công tử, nhị tiểu thư.

Chu Á Nam nhú mày nói :

- Đừng nhiều lời, nói mau!

- Dạ!

Chủ quán đó cung kính đáp lời, rồi chỉ vào cái tay nải nhỏ ở bên cạnh nói :

- Xin nhị vị mở cái tay nải đó ra mà xem, đại khái sẽ hiểu hết mọi chuyện.

Lữ Chính Anh rút trường kiếm ra, dùng mũi kiếm khều mở chiếc tay nải nhỏ đó ra.

Đầu tiên bày hiện ra trước mắt bọn họ là một cuộn dây dẫn dùng điểm hỏa, điều này khiến cho Lữ Chính Anh bất giác biến sắc nói :

- Bên trong là hỏa dược hả?

Chủ quán gật gật đầu nói :

- Dạ phải!

Chu Á Nam nghiêng răng nói :

- Tặc tử thủ đoạn thật hiểm độc!

Chủ quán đó gượng cười nói :

- Nhị tiểu thư, tại hạ chỉ phụng mệnh hành sự! Hơn nữa, Tổng đường gia của bọn tại hạ cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Được! Ngươi hãy nói đi, lão tặc đó có nỗi khổ tâm gì?

Chủ quán đó cười cười nói :

- Công tử, người ta thường nói tham sống sợ chết đó là chuyện thường tình của con người, Tổng đường gia của bọn tại hạ nếu không nghĩ cách giết chết công tử thì bản thân mình không thể sống sót tiếp được!

Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói :

- Ngươi nói nghe cũng dễ lọt tai đấy chứ.

Tiếp đó liền gằm mặt gằn giọng nói :

- Nói! Tây Môn Nhuệ lão tặc ở đâu?

Chủ quán đó nói :

- Tại hạ biết y đang ở trong Bảo Khánh phủ, nhưng không biết hiện y dừng chỗ nào?

Chu Á Nam nộ quát :

- Ăn nói hồ đồ, ngươi là kẻ tâm phúc của lão tặc đó, ngươi không biết chỗ dừng chân của hắn thì còn ai biết nữa chứ!

- Tại hạ nói thật từ trong lòng, nhị tiểu thư không chịu tin thì cũng không biết phải làm thế nào nữa.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Được! Vấn đề này tạm thời không nói đến. Bây giờ ta hỏi ngươi, người vừa rồi là ai?

Chủ quán đó ngạc nhiên nói :

- Đó là người của công tử và tiểu thư, công tử còn không biết thì tại hạ làm sao biết được cơ chứ!

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi :

- Người đó thật là người của bọn ta hay sao?

- Nếu không phải là người của nhị vị thì tại sao lại không chế huyệt đạo của tại hạ...

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Phải, tiếng thở dài thườn thượt vừa rồi cũng đáng chú ý lắm..

- Lời này tại hạ vốn không dám nói thật ra, nếu không có lão hòa thượng đó âm thầm ngăn trở thì nhị vị đã sớm vong mạng rồi.

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Thế nào? Người đó lại là một vị hòa thượng à?

Chủ quán đó gật gật đầu nói :

- Phải, đó là một vị hòa thượng tuổi khoảng ngũ tuần.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Á Nam, lẽ nào muội lại có quen biết một vị lão hòa thượng như vậy?

Chu Á Nam hoang mang lắc đầu nói :

- Muội không quen biết.

Chủ quán đó chen lời nói :

- Không giấu nhị vị, lão hòa thượng đó rất là nhân từ cho đến đêm nay đã là lần thứ ba y tha chết cho tại hạ.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Người nói người đã có mưu đồ ám toán bọn ta ba lần hả?

Chủ quán đó gật đầu trả lời :

- Phải, nhị vị rời khỏi Tuyết Phong sơn không lâu thì đã bị tại hạ bám theo.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Vì thế mỗi lần bọn ta dừng chân ở lữ quán nào là người đều chuẩn bị ám toán phải không.

- Phải! Nhưng mỗi lúc hạ thủ đều bị lão hòa thượng ngăn trở.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Lão hòa thượng đó đã nói những gì?

- Y chỉ nói là không cho phép tại hạ tạo nghịch.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Vậy tại sao cả ba lần y không giết người?

Chủ quán đó gượng cười nói :

- Y nói, y đã phát thệ trước Phật tổ là không sát nhân nữa.

- Kỳ quái thật?

Lữ Chính Anh trầm tư giây lát, rồi mới nhú mày hỏi :

- Người có phải là còn điều gì giấu bọn ta phải không?

Chủ quán đó nghiêm mặt nói :

- Tuyệt đối không có.

Chu Á Nam tiếp lời nói :

- Lão hòa thượng đó trên người và trên mặt có điểm gì đặc trưng không?

Chủ quán đó trầm tư trả lời :

- Lão hòa thượng đó ngoài thân hình cao lớn ra thì trên thân thể chẳng có gì đặc trưng, thế nhưng trên mặt lại có một đặc trưng rất rõ.

Chu Á Nam cất lời nói :

- Đặc trưng gì vậy?

- Bên má mũi trái của y có một nốt ruồi đen lớn như hạt đậu.

Chu Á Nam buông nhẹ một tiếng thở dài, không nói gì.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Á Nam, trong trí nhớ của muội có phải là đã gặp qua một người giống như vậy?

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Muội rời bỏ Thiên Tâm cốc bao lâu, huynh nghĩ xem muội quen biết được mấy người chứ?

Lữ Chính Anh cũng gượng cười nói :

- Y đã không muốn gặp bọn ta thì bọn ta cũng không cần phải phí sức để đoán mò làm gì...

Chủ quán đó hỏi :

- Nhị vị, tại hạ có thể đi được rồi chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đi à? Nào có chuyện giản đơn như thế chứ!

Chủ quán đó biết sắc nói :

- Nhị vị không phải là đã hứa không giết tại hạ rồi hay sao?

- Không sai.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Ta hứa là không giết ngươi nhưng ta chưa hề hứa là sẽ thả ngươi đi ngay lập tức.

Chủ quán đó nhíu mày nói :

- Lữ công tử muốn tại hạ sẽ truy xuất ra tung tích Tổng đường gia của tại hạ hay sao?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói :

- Không sai.

Chủ quán đó gượng cười nói :

- Lữ công tử là người thông minh, sao lại làm cái chuyện ngờ nghệch như thế.

Đúng lúc này một loạt tiếng bước chân nặng nề từ xa tiến lại gần.

Chu Á Nam gần giọng hỏi :

- Ai đó?

Giọng nói của tên tiểu nhị từ xa vọng lại :

- Tiểu tử có thư cho Lữ công tử đây.

Lữ Chính Anh ngơ ngác, rồi đưa tay vẫy vẫy tên tiểu nhị nói :

- Được! Đưa lại đây!

Tên tiểu nhị mắt còn mơ ngủ, y phục lờ mờ rõ ràng là từ trong chốn ảm bị lôi dưng dậy.

Hai tay y cầm một phong thư dâng lên cho Lữ Chính Anh, vừa cười nói :

- Lữ công tử, đề gởi phong thư này toàn thân tiểu tử phải chịu lạnh run lên, nhưng nghĩ đến món thưởng mười lượng bạc cũng đành phải cố gắng.

- Món thưởng mười lượng bạc quả thật không phải là nhỏ.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Ai bảo người đưa vậy?

Tên tiểu nhị cười nịnh nói :

- Hồi bẩm công tử gia, là một vị xuất gia bảo tiểu tử đưa đến!

Chu Á Nam liền hỏi :

- Có phải là một vị lão hòa thượng thân hình cao lớn, bên cánh mũi trái có một nốt ruồi đen phải không?

Tên tiểu nhị vội vàng gật đầu nói :

- Phải, phải!

Lữ Chính Anh nhíu mày nói :

- Lão hòa thượng đó chỉ định người mang phong thư cho ta phải không?

- Phải.

- Có dặn dò gì khác nữa không?

Tên tiểu nhị lắc đầu, lại cúi rạp người, cười nịnh nói :

- Không giấu gì công tử gia, vị đại sư đó chỉ nói câu này: “Vị công tử đó sau khi xem thư xong sẽ cao hứng và có thể sẽ thưởng cho người mười lượng bạc đó. Hi... Hi...”.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng nói :

- Vậy thì người hãy đợi một chút!

Nói xong liền rút lá thư ra, sau khi vội vàng xem lướt qua xong, thoải mái cười nói :

- Không sai! Ta phải thưởng cho người mười lượng bạc.

Tiếp đó quay đầu về phía Chu Á Nam ở bên cạnh nói :

- Á Nam, vào trong phòng lấy mười lượng bạc cho vị tiểu ca này đi.

Chu Á Nam nhíu mày nói :

- Bọn ta cùng đi luôn chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đừng sợ gì, trong phòng sẽ không có nguy hiểm gì đâu?

Tiếp đó lại mỉm cười nói :

- Cũng được, tiểu nhị ca đây cùng đi lấy với muội!

Tên tiểu nhị vội vàng cười nịnh nói :

- Dạ, dạ, tiểu tử đáng lý phải đi theo.

Làm cái nghề tiểu nhị này, vốn là nhanh nhẩu hơn người, y đã sớm nhìn ra đôi thanh niên nam nữ trú ở trong sân riêng này không phải là nhân vật tầm thường, vì vậy lúc y vừa rồi nhìn thấy vị chủ quán đó rõ ràng là không phải lai lịch tốt, vẻ mặt lấm lét thì làm như không hề nhìn thấy vậy.

Hơn nữa còn lập tức nắm lấy cơ hội này, quay đầu cười nói với Chu Á Nam :

- Tiểu thư, tiểu tử đi dẫn đường cho.

Nói xong đã bước nhanh tới trước, đi vào trong khu sân riêng.

Chu Á Nam lại quay đầu lại hỏi :

- Muội có cần phải quay lại không?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Khỏi cần, ta sẽ lập tức quay về ngay.

Ánh mắt dõi theo Chu Á Nam đang bỏ đi, Lữ Chính Anh liền quay về phía chủ quán nói :

- Có lẽ người thật sự không biết hành tung của Tây Môn Nhuệ, nhưng ta chưa hẳn hoàn toàn tin đâu.

Chủ quán đó gượng cười nói :

- Lữ công tử không chịu tin thì cũng không biết cách nào nữa.

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói :

- Nhưng tự ta có cách khiến ta có thể xây dựng niềm tin đối với người.

Chủ quán đó ngơ ngác nói :

- Đây quả thật là chuyện mới lạ.

Không đợi y nói hết lời, Lữ Chính Anh đã vọt người lên không giương chỉ giải huyết đạo mà y bị lão tăng thần bí đó khống chế, nhưng đồng thời cũng đâm vào Xử Thiên huyết của y.

Tình huống này khiến cho chủ quán đó kinh ngạc hô lên một tiếng :

- Lữ công tử, đây là có ý gì vậy?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Chỉ là một ý nhỏ thôi, người hãy suy nghĩ thêm, tất sẽ hiểu rõ ra ngay thôi.

Chủ quán đó chán nản thở dài nói :

- Tại hạ hiểu rõ rồi, công tử vẫn còn muốn từ tại hạ truy xuất ra tầm tích của Tổng trại chủ của bọn tại hạ.

Lữ Chính Anh điềm nhiên nói :

- Đúng, thủ pháp đâm huyết của ta rất đặc thù ngoài ta ra người khác không thể giải được, người cần phải nội trong ba ngày nói cho ta biết địa điểm dừng chân của Tây Môn Nhuệ.

Chủ quán đó nhú mày hỏi :

- Nếu trong ba ngày truy tìm không ra thì sao?

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Người cũng là kẻ có học võ, người tất biết Xử Thiên huyết mà ta đâm sẽ có hậu quả như thế nào.

Chủ quán đó đành phải gượng cười nói :

- Được! Tại hạ cố gắng nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Vậy thì người có thể đi được rồi, nhớ rõ trong ba ngày đến đây báo cáo.

- Dạ.

Chủ quán đó cung kính trả lời rồi quay người đi, Lữ Chính Anh cũng quay người đi vào trong khu sân riêng.

Vừa mới Bước vào cửa phòng, Chu Á Nam đã hỏi ngay :

- Chính Anh ca, phong thư của lão hòa thượng thần bí đó viết gì vậy?

Lữ Chính Anh thuận tay nhét lá thư đó vào trong tay Chu Á Nam nói :

- Muội xem.

Chu Á Nam vội vàng đọc lá thư rồi ồ lên một tiếng nói :

- Vì vậy mà huynh thả tên đó đi sao?

Lữ Chính Anh mỉm cười gật đầu nói :

- Không sai.

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Kỳ quái thật? Trên giang hồ lại có nhiều người không thể ngờ được như vậy.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Phải, như Quỷ tiền bối và lão tăng thần bí lúc này bọn ta đều đụng gặp cả.

Tiếp đó vươn vai một cái, nói :

- Trời đã sắp sáng rồi, bọn ta phải nên nghỉ ngơi một chút đi!

* * * * *

Chủ quán đó sau khi bị Lữ Chính Anh răn đe một trận rồi phóng thích đi, thật có hơi hoang mang giống như con chó của nhà có tang không biết phải đi đâu theo ai mới được.

Y vượt qua vòng tường của Tiêu Tương biệt quán, rũ đầu buồn bã đi lần đến bến tàu nhỏ không mục đích, lang thang đi tới trong miệng lắm bầm tỵ nhũ :

- Phải làm sao đây? Làm sao đây?

Tiếp đó lại ngẩng mặt lên trời thở dài nói :

- Không ngờ Mạc Tam Lang ta đây lại rơi vào tuyệt cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này...

Lúc này đúng là lúc tốt nhất trước lúc bình minh, trong bóng tối dày đặc một bóng người như u linh đi thẳng tới trước mặt Mạc Tam Lang.

Mạc Tam Lang hơi ngẩn người ra, đối phương đã ơ lên một tiếng nói :

- Mạc huynh, huynh sao lại thất hồn lạc phách như vậy, lẽ nào lại thất thế sao?

Người hỏi đó là một thanh y văn nhân tuổi khoảng tứ tuần, đã dừng lại ngay trước mặt Mạc Tam Lang.

Mạc Tam Lang ngờ ngác, rồi xua xua tay nói :

- Vương huynh, nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, bọn ta vừa đi vừa nói.

Thanh y văn nhân vừa quay người lại vừa ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào có người đuổi theo à?

Mạc Tam Lang gượng cười nói :

- Không có đâu!

Thanh y văn nhân quay đầu nhìn chăm chú Mạc Tam Lang nói :

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Mạc Tam Lang vẫn gượng cười nói :

- Vẫn là cái lão lừa trọc đó giờ trò quỷ quái.

Thanh y vẫn nhún cười nói :

- Xem ra lão huynh quả thật cả năm bất hạnh, ba bốn bận đụng phải quái sự như vậy!

Không đợi Mạc Tam Lang mở lời, y liền nói tiếp :

- Các nhân thủ đánh lén mà Tổng trại chủ bọn ta phải đi đều bị thất bại chỉ còn có huynh, lúc này cũng xem như hỏng rồi. Huynh xem, huynh phải báo cáo với Tổng trại chủ như thế nào đây?

Mạc Tam Lang lúng túng cười nói :

- Chuyện này phải nhờ vương huynh nói giùm trước mặt Tổng trại chủ.

Thanh y vẫn nhún nghiêm mặt nói :

- Hai ta bao năm hoạn nạn có nhau điều này còn phải nói. Chỉ là lúc này huynh tính phải tự xử như thế nào?

Mạc Tam Lang gượng cười nói :

- Bây giờ chẳng nói đến tính toán gì nữa, chẳng qua ta nghĩ lúc bá kiến Tổng trại chủ để tự xin phán xử.

Thanh y vẫn nhún vội vàng cắt lời nói :

- Thôi đi! Bây giờ mà đi gặp Tổng trại chủ thì huynh sẽ mất mạng ngay thôi.

Mạc Tam Lang ngơ ngác :

- Thế là thế nào?

Thanh y vẫn nhún nói :

- Tại vì lão tổng vừa rồi bị giáo huấn một trận, nay lại thêm nhiệm vụ của huynh bị thất bại. Như thế hậu quả như thế nào không khó tưởng ra.

Mạc Tam Lang nhíu mày hỏi :

- Có người dám giáo huấn lão tổng của ta hay sao?

Thanh y vẫn nhún cười nói :

- Bây giờ năm tháng thay đổi rồi, kẻ dám giáo huấn lão tổng bọn ta không chỉ vài ba người!

Mạc Tam Lang ồ lên một tiếng nói :

- Ta hiểu rõ rồi, là người của Vô Dịch bảo?

Thanh y vẫn nhún gật đầu nói :

- Phải! Là một đôi thanh niên nam nữ, nghe nói là đồ đệ của Thuần Vu bảo chủ.

Mạc Tam Lang gượng cười nói :

- Vậy thì chẳng trách nào lão tổng của bọn ta phải chịu giáo huấn.

Lúc này bọn họ đã đi đến một ngã tư, thanh y vẫn nhún đột nhiên dừng lại nói :

- Mạc huynh, bọn ta phải chia tay thôi. Nếu muốn bá kiến lão tổng ngày mai ta sẽ nghĩ cách sắp xếp cho huynh.

- Đa tạ Vương huynh! - Mạc Tam Lang mỉm cười nói - Bây giờ Vương huynh định đi đâu?

Thanh y vẫn nhún nói :

- Ta phụng mệnh đến xem huynh, bây giờ nhiệm vụ đã xong phải quay về phục mệnh.

Nói xong, liền chấp tay thi lễ rồi phóng người đi.

- Thanh y vẫn nhân đi rồi, Mạc Tam Lang liền quẹo sang con phố bên trái.

Hai người này đi chưa bao xa, trong bóng tối lại hiện ra hai vị dạ hành quái khách một tăng một tục, đứng là Thượng Quan Tổ Vân và khô y lão tăng.

Vị khô y lão tăng này thân thể cao lớn, da mặt ánh hồng, cánh mũi bên trái có một nốt ruồi đen to bằng hạt đậu, rõ là lão tăng thần bí đã âm thầm cứu trợ Lữ Chính Anh.

Hai người này vừa hiện ra, khô y lão tăng liền cười nói nhỏ với Thượng Quan Tổ Vân :

- Bọn ta vận khí không xấu, nước cờ này xem ra đã đi đúng.

Hai người vừa lợi dụng bóng tối trên phố mà truy đuổi theo thanh y vẫn nhân, vừa nói chuyện nhỏ với nhau.

Thượng Quan Tổ Vân tươi cười nói :

- Tên Mạc Tam Lang đó lại dường như thật sự không biết hành tung của Tây Môn lão tặc, nếu không gặp thanh y nhân này thì chắc còn phải mất nhiều công sức, gặp nhiều trắc trở.

Khô y lão tăng buông nhẹ tiếng thở dài nói :

- Có lẽ tên Tây Môn Nhuệ đã đến ngày tận số rồi!

Hai người này trước sau giữ một khoảng cách ước chừng năm, sáu trượng với thanh y vẫn nhân phía trước. Do vì hai bên công lực khác nhau khá lớn nên thanh y vẫn nhân đó vẫn không hề cảm thấy chút gì phía sau có người đang theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Phạt môn đệ tử

Thượng Quan Tổ Vân thở dài nói :

- Chỉ mong như vậy!

Khô y lão tăng đột nhiên chuyển sang vấn đề khác :

- Thượng Quan cô nương, Vô Dương tiêu cục của bọn ta có phải là đã sẵn sàng quy phục Thất Sát lệnh?

Thượng Quan Tổ Vân ngơ ngác :

- Theo văn bối biết Cục chủ của bọn ta vẫn còn chưa có ý định đó.

Khô y lão tăng hỏi tiếp :

- Vậy thì Nguyên Đán năm sau bọn ta cũng không chắc đi Hạ Khẩu dự hội chứ?

Thượng Quan Tổ Vân cười cười nói :

- Đi Hạ Khẩu hay không văn bối vẫn còn chưa nghe thấy Cục chủ bàn đến.

Nàng dứt lời, lại mỉm cười hỏi ngược lại :

- Đại sư, văn bối mạo muội hỏi một câu không biết có nên hỏi hay không?

Khô y lão tăng cười nói :

- Nếu cô nương cảm thấy không nên thì đừng hỏi.

Thượng Quan Tổ Văn cười nói :

- Nhưng nén nó ở trong lòng thì thật khó chịu lắm!

Khôi y lão tăng hơi mỉm cười nói :

- Vậy thì hỏi ra cho khỏi bức bối.

- Được!

Thượng Quan Tổ Văn mỉm cười nói :

- Đại sư với Lữ công tử có nguồn gốc ra sao?

Khôi y lão tăng bí mật cười nói :

- Có thể nói gốc gác rất sâu, cũng có thể vốn chẳng có gốc gác gì.

Thượng Quan Tổ Văn nhú mày nói :

- Đại sư, câu nói này của đại sư mâu thuẫn quá!

Khôi y lão tăng thở dài thườn thượt nói :

- Một ngày nào đó, khi cô nương đã hiểu rõ ra thì sẽ không còn cảm thấy câu nói của ta là mâu thuẫn nữa.

Rồi cười buồn nói :

- Ngày đó có thể sắp đến rồi, nhưng cũng có thể phải đợi rất lâu, rất lâu, cũng có thể mãi mãi không bao giờ đến.

Thượng Quan Tổ Văn gượng cười nói :

- Đại sư, đại sư không giải thích cũng được, còn nói như vậy càng làm vấn đề thêm rối rắm khó hiểu.

Khôi y lão tăng cũng gượng cười nói :

- Cô nương, những điều này cô nương vốn không nên hỏi.

Thượng Quan Tổ Văn nói :

- Nhưng vấn đề là người duy nhất nói chuyện với đại sư, nếu Lữ công tử có hỏi...

Khôi y lão nhân nhang chóng tiếp lời :

- Cứ theo lời của ta mà trả lời công tử là được.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Phận môn đệ tử giới cấm vọng ngữ. Lời ta nói vừa rồi đều là sự thật cả.

Không đợi Thượng Quan Tổ Văn mở lời, liền hất tay chỉ về phía trước nói :

- Chú ý hành vi của kẻ kia...

Nguyên là bây giờ đã là bình minh, bọn họ đi theo đến một hẻm nhỏ dưới chân tường thành.

Trong nắng sớm ấm áp thấy thanh y vẫn nhân đó đột nhiên quay đầu lại quét mắt nhìn ra phía sau.

Do vì Thượng Quan Tổ Văn và khôi y lão tăng mãi nói chuyện với nhau mà hơi lơ là, đến lúc này không kịp né tránh. May mà hai bên cách xa nhau đến mười lăm, mười sáu trượng trời lại vừa bình minh, thanh y vẫn nhân quay đầu lại nhìn, không thể nhìn rõ ngoại diện của bọn họ. Mà càng may hơn đúng lúc này từ trong hẻm nhỏ một người buôn bán nhỏ đi chợ sớm đi ra, vô hình trung giúp cho bọn họ rất nhiều.

Tại vì trời đã sáng rồi, người buôn bán nhỏ đi chợ sớm trên phố người đi kẻ lại nên không có gì là khác lạ nữa.

Có lẽ thanh y vẫn nhân cũng nghĩ như vậy, nên sau khi y quay đầu lại quan sát thấy không có gì khả nghi cả, lập tức quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Khôi y lão tăng vội thấp giọng nói :

- Mau đi theo, lão hòa thượng ta đã lộ rõ rồi không thể đi theo được nữa, phải quay trở lại báo tin cho Lữ công tử.

Thượng Quan Tổ Vân vừa nhanh chân bước theo vừa gật đầu trả lời :

- Được, được...

Khôi y lão tăng nói thêm :

- Trước khi Lữ công tử đến đừng nên vọng động.

Thượng Quan Tổ Vân đáp :

- Biết, biết!

Lúc đến đầu hẻm thì thanh y văn nhân đã mất hút, bất giác Tổ Vân ngăn người ra.

Nguyên là con hẻm nhỏ này vừa ngắn, vừa hẹp hơn nữa lại là một khu nhà ở rất cao cấp.

Tổ Vân ước lượng sơ qua con hẻm nhỏ này có khoảng ba mươi hộ, do vì trời vừa sáng toàn bộ con hẻm nhỏ đều rất yên lặng không thấy một bóng người nào cả, đương nhiên không cách nào biết được thanh y văn nhân đã đi vào ngôi nhà nào.

Nàng nhú mày gượng cười, đột nhiên hơi giật mình nghĩ thầm “Vừa rồi không phải là nghe tiếng chó sủa hay sao? Tiếng chó sủa này rõ ràng là từ trong bốn năm ngôi nhà ở trong con hẻm nhỏ này”.

Không sai, nàng còn chưa nghĩ dứt một tiếng cười nhạt từ cánh cổng của ngôi nhà thứ năm trong con hẻm nhỏ vang lên :

- Thượng Quan cô nương đã đến rồi thì thoải mái vào nhà ngồi một chút.

Thượng Quan Tổ Vân nhướn mày hỏi :

- Ngươi là ai?

Giọng nói lạnh lẽo vang lên :

- Tại hạ là Thân Văn Bính, bọn ta xem như là bằng hữu cũ kia mà!

Một giọng nói ngọt ngào khác vang lên :

- Thượng Quan cô nương, còn ai nữa đây?

Tiếp theo tiếng nói cánh cổng bật ra, Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc chậm rãi bước ra mỉm cười chấp tay thi lễ nói :

- Xin mời Thượng Quan cô nương!

Thượng Quan Tổ Vân cười nhạt nói :

- Các ngươi gan lớn thật!

Thân Văn Bính giả vờ ngạc nhiên hỏi :

- Thượng Quan cô nương nói như vậy nghĩa là sao?

Thượng Quan Tổ Vân gằn giọng nói :

- Thế lực của Vô Định bảo đã sớm bị trục xuất khỏi vùng Hồ Nam vậy mà các ngươi vẫn còn dám nán ở lại đây...

Thân Văn Bính cắt lời cười lớn nói :

- Cũng phải xem trường hợp nào đã chứ!

Thượng Quan Tổ Vân rất tự hiểu mình, với thân thủ của mình bây giờ ứng phó với một người đối phương thì không phải là vấn đề, nhưng lúc này đối phương là sư huynh muội hai người. Hơn nữa trong nhà có thể còn có các cao thủ khác vì vậy nàng không thể nhẫn nại, nên nghe nói xong liền lạnh lùng nhú mày nói :

- Ta không có thời giờ nói chuyện phiếm với các ngươi, mau kêu lão tặc Tây Môn Nhuệ ra đây chịu chết.

Văn Nhân Ngọc cười nhạt nói :

- Tây Môn Nhuệ trại chủ là người của Vô Định bảo bọn ta, người biết cái lý đánh chó khi chủ chứ!

Thân Văn Bính điềm nhiên cười nói :

- Tây Môn Nhuệ trại chủ đang ở trong nhà, người có tài cán qua cửa ải của ta đây thì sẽ gặp được Trại chủ.

Thượng Quan Tổ Vân bữu môi nói :

- Người dường như hơi tự đề cao mình quá đấy!

Thân Văn Bính ám muội cười nói :

- Ta có đề cao bản thân hay không thử thì sẽ biết!

Văn Nhân Ngọc hừ một tiếng nói :

- Tam sư huynh đừng ăn nói hơn thua làm gì, con tiện nhân này rõ là đang muốn kéo dài thời gian đó.

Thân Văn Bính nói :

- Muội thấy thế sao?

Văn Nhân Ngọc lạnh lùng nói :

- Theo ý của muội, hãy để muội giết y thị.

Thân Văn Bính liền rút soạt đơn đao ở lưng ra khỏi vỏ, chỉ thẳng vào Thượng Quan Tổ Vân mỉm cười hỏi :

- Hãy rút binh khí của người ra!

Thượng Quan Tổ Vân đã rút Tam Tuyệt Đồng Bào của mình ra nghe nói vậy cười nhạt nói :

- Ta thấy tốt nhất là cả hai người hãy nhất tề xông lên đi!

Thân Văn Bính cười ha hả nói :

- Nhà người niên kỷ chưa lớn khẩu khí lại không nhỏ.

Dứt lời liền nghiêm mặt nói :

- Mời cô nương!

Khoảng cách của hai bên rất gần, Thượng Quan Tổ Vân lại đang tức giận đối phương ăn nói khinh bạc, cho dù Thân Văn Bính thân thủ rất cao lúc này nàng cũng phải ráng hết sức mình.

Thượng Quan Tổ Vân quyết không thua Thân Văn Bính.

Lúc Thân Văn Bính vung múa đơn đao lên thì Thượng Quan Tổ Vân đã vung Tam Tuyệt Đồng Bào liễu mình tấn công, phối hợp với chiêu pháp huyền diệu tả thủ, triển khai một đợt công kích dữ dội.

Do vì Thân Văn Bính quá khinh địch mà mất đi tiên cơ, lại bị Thượng Quan Tổ Vân liên tiếp công kích sấm sét, bị dồn ép không cách gì xoay chuyển được thế yếu của mình.

Tuy y lúc này vì khinh địch mà bị dồn vào thế thủ, nhưng miệng vẫn khinh bạc cười nói :

- Hi hi... xung kình của người dồi dào quá, ta nuốt không trôi nổi!

Văn Nhân Ngọc ở bên cạnh cười nhạt, đồng thời đưa tay nhắm sau lưng Thượng Quan Tổ Vân phóng tới một cây độc châm, nộ quát một tiếng :

- Tiện ti chịu trận đi!

Thượng Quan Tổ Vân tuy đang toàn lực đối phó với Thân Văn Bính nhưng cũng không ngừng cảnh giác với Văn Nhân Ngọc.

Vì vậy độc châm của Văn Nhân Ngọc xuất thủ Thượng Quan Tổ Vân liền dùng Tam Tuyệt Đồng Bào hộ thân quay một vòng, cây độc châm đó lập tức bị Tam Tuyệt Đồng Bào hút giữ lấy.

Tam Tuyệt Đồng Bào của Lạt Thủ Tiên Nương Tần Ngọc Phụng nguyên xưng là tam tuyệt là vì chiêu thức tinh kỳ của nó, hơn nữa nếu nội gia chân lực đã đạt đến độ chín muồi, có thể dùng âm hưởng làm tổn hại đối phương một cách vô hình.

Còn về hai tuyệt kia là ám khí phóng ra không gây nên vết tích, bản thân nó có từ tính đặc biệt nên có thể hút lấy ám khí của đối phương.

Thượng Quan Tổ Vân tuy nhờ vào đặc tính của binh khí mà đỡ được cú đánh lên của Văn Nhân Ngọc. Nhưng phải đối phó với hai cao thủ, tranh thủ từng cơ hội nhỏ nên lúc Thượng Quan Tổ Vân phân thần đỡ lấy ám khí của Văn Nhân Ngọc thì Thân Văn Bính liền nắm lấy cơ hội quý giá này lấy lại thế quân bình bật cười ha hả nói :

- Kiến diện hơn là nghe danh, Tam Tuyệt Đồng Bà quả thật là không tầm thường. Chỉ tiếc trình độ của a đầu nguoi còn chưa chín muồi. Nếu do lệnh sư sử dụng thì chắc phải ghê gớm lắm!

Thượng Quan Tổ Vân niên kỷ tuy nhỏ nhưng cũng từng trải nhiều, đã nếm nhiều mùi vị cay đắng của nhân gian vì vậy tính nhẫn nại cũng hơn người.

Nàng biết rõ tình hình lúc này chỉ có thể cầm cự đợi cứu viện, cần phải ổn định tập trung toàn thần đối địch. Nếu phân thần không chú ý thì rất có thể viện binh chưa đến đã gặp hiểm cảnh rồi.

Vì vậy bất luận đối phương nói gì, nghe lọt hay không lọt tai, nàng vẫn cương quyết với tôn chỉ nghe như không nghe, toàn thần tập trung bảo vệ châu thân phòng hộ chặt chẽ. Như thế cho dù Thân Văn Bính cố gắng toàn lực tấn công cũng không cách nào làm gì được.

Lúc này, Văn Nhân Ngọc đột nhiên ớ lên một tiếng nói :

- Tiện nhân này sao lại sử dụng Giáng Ma chương pháp của bọn ta chứ?

Thân Văn Bính mỉm cười nói :

- Phải, ta cũng đang nghĩ như thế đấy!

Tiếp đó lại cười hỏi Thượng Quan Tổ Vân :

- Đây! Bé con, nguoi học lên chương pháp của bọn ta ở đâu vậy?

Thượng Quan Tổ Vân chỉ hừ một tiếng không nói gì.

Thân Văn Bính cười nói :

- Sao lại không nói gì thế?

Tiếp đó lại cười khà ồ nói :

- Đây! Đúng rồi, lúc này đúng là không nên nói, đã tiến vào cảnh giới sáng khoái rồi nói sẽ làm ảnh hưởng đến tình tự...

Lúc này hai bên đã đánh nhau hơn trăm chiêu, vẫn bất phân thắng bại.

Văn Nhân Ngọc ở bên cạnh dường như không chịu nổi nữa.

Y thị không đợi Thân Văn Bính nói dứt lời liền chen vào nói :

- Đây tam sư huynh, huynh có chắc thanh toán được con tiện nhân này không?

Thân Văn Bính cười ha hả nói :

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ...

Văn Nhân Ngọc nói :

- Trời đã sáng tỏ rồi, người qua lại càng lúc càng đông. Muội thấy bọn ta cần liên thủ hạ y thị cho mau.

Thân Văn Bính hơi ngơ ngác :

- Điều này...

Văn Nhân Ngọc đã vùng kiếm gia nhập vòng chiến, cất lời cười nói :

- Thế nào, huynh luyện tiếu à?

Thân Văn Bính gượng cười nói :

- Từ muội, muội vô cớ nhập trận, ta chỉ sợ mọi người nói bọn ta dùng đông hiếp ít.

Văn Nhân Ngọc cười nói :

- Giết con tiện nhân này là chuyện chủ yếu, ai có thể nói được gì chứ?

Dụng tâm của Văn Nhân Ngọc cố nhiên là hiểm độc, mà chiêu kiếm cũng hiểm độc không kém tâm địa của y thị.

Thượng Quan Tổ Vân độc chiến với Thân Văn Bính vốn có thể giữ được cục diện quân bình, nay lại thêm một Văn Nhân Ngọc thì tình cảnh nguy nan thật không khó tưởng thấy.

Nhưng nàng vẫn không thốt lời nào, cắn răng chịu đựng chiến đấu. Hơn nữa Tam Tuyệt Đồng Bào còn được thiết kế đặc biệt, nó có thể phóng ra độc châm mà không hề chịu ảnh hưởng từ lực của chính bản thân nó nên thỉnh thoảng Thượng Quan Tổ Vân phóng độc châm ra dồn ép, bức lùi đối phương tránh né mà tranh thủ cơ hội nghỉ thở lấy sức.

Tình huống này khiến cho Văn Nhân Ngọc tức giận quát lớn :

- Tam sư huynh, huynh phải dẹp ngay cái tâm trạng luyện hương tiếu ngọc của huynh đi mới được.

Thân Văn Bính gượng cười nói :

- Tứ muội, đây là chuyện không đáng lo...

Y nói xong chiêu thức liền trở nên độc hiểm hơn.

Như vậy xem ra vừa rồi y thật là đã giấu tài.

Vì vậy áp lực mà Thượng Quan Tổ Vân phải chịu càng tăng hơn, mọi cách thức phòng thủ đều trở nên hỗn loạn.

Trong hoàn cảnh yếu thế cùng cực, lại cố gắng cầm cự thêm mười chiêu. Thượng Quan Tổ Vân không những đã mất đi sức chống đỡ, hơn nữa đã lui đến góc chết hai bên đều là tường, xem như đã rơi vào tuyệt cảnh.

Thế nhưng cũng vì đã rơi vào tuyệt cảnh khiến cho Thượng Quan Tổ Vân phải dốc hết sức lực mà hạ quyết tâm phải vót vát chút nào được chút nấy. Vì vậy liền vứt bỏ chiêu thức phòng thủ mà thi xuất chiêu thức tấn công sinh tử với địch thủ.

Đây quả thật là vùng sống trước lúc chịu chết, mà như vậy lại khiến cho nàng tạm thời ổn định được trở lại.

Tình huống này khiến cho Văn Nhân Ngọc muốn tốc chiến tốc thắng, vừa tức vừa lo thét lớn :

- Tiện nữ, xem ngươi ngoan cố còn được bao lâu?

Đột nhiên, một tiếng quát sang sảng từ xa vọng lại :

- Thượng Quan cô nương hãy gắng giữ mình, Lữ công tử đến đây.

Thượng Quan Tổ Vân đã nhận ra đó chính là tiếng nói của lão tăng thần bí khiến cho tinh thần của nàng trở nên phấn chấn vô cùng.

Văn Nhân Ngọc vẫn cười nhạt nói :

- Lữ Chính Anh đến thật đúng lúc, đỡ cho bọn ta mất công đi tìm.

Một bóng người như thiên mã lao trên không trung phóng tới, người chưa tới tiếng thét dữ dội đã vang lên :

- Dừng tay!

Chát một tiếng, tiếng kim khí va chạm vang lên. Trận ác đấu sinh tử quyết liệt này liền dừng ngay lại tức khắc.

Không, phải nói chính trường kiếm của Lữ Chính Anh đã chặn đứng đao kiếm của Thân Văn Bính và Văn Nhân Ngọc.

Lữ Chính Anh như thiên thần giáng hạ, sau khi gạt lấy đao kiếm của đối phương thì Chu Á Nam cũng cùng lúc xuất hiện, Lữ Chính Anh lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- Hay cho các ngươi!

Lữ Chính Anh vừa nhúng tay vào rõ ràng đã biểu thị ngay chiêu thức siêu tuyệt. Không những khiến cho Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc kinh ngạc thất thần mà ngay Thượng Quan Tổ Vân cũng phải ngẩn người ra.

Nhưng Lữ Chính Anh không thèm để ý đến phản ứng của đối phương, dứt lời liền gần giọng nói tiếp :

- Á Nam, mau cùng Thượng Quan cô nương vào bên trong coi chừng lão tặc Tây Môn Nhuệ thừa cơ lần trốn đi đó.

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói :

- Đúng! Thượng Quan tỷ tỷ, chúng ta đi mau...

Lúc này, Lữ Chính Anh mới hướng về Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc đang hồi thần trở lại, rõ ràng là có vẻ hoang mang đang chia nhau thu hồi lại binh khí do va chạm với nhau mà văng đi, chàng cười nhạt nói :

- Chiêu bài Vô Địch bảo lại như thế đấy!

Thân Văn Bính hừ một tiếng nói :

- Lúc này ngươi gạt đỡ binh khí bọn ta, công lực biểu hiện đã chứng tỏ mấy tháng nay ngươi không bỏ phí...

Lữ Chính Anh cất lời cười nói :

- Đa tạ quá khen!

Thân Văn Bính găm mặt nói :

- Từ muội, phát tín hiệu đi!

Văn Nhân Ngọc đưa tay vào ngực, Lữ Chính Anh liền bật cười ha hả nói :

- Cho dù các ngươi có phát tín hiệu ta đây cũng không ngăn trở. Ta muốn xem trong Bảo Khánh phủ tóm lại còn ẩn trốn bao nhiêu ma quỷ xem người không ra gì đây!

Phụt một tiếng, một mũi tên lửa bắn lên không, trên cao không hơn trăm trượng thì nổ ra ba tiếng ầm vang, hiện ra một đám tam sắc phân biệt ba màu đỏ, xanh, tím

Lữ Chính Anh nhìn thấy, bất giác bĩu môi nói :

- Xem ra thật là trò vui đấy!

Lại nghe thấy từ trong công vang lên tiếng cười nói của Chu Á Nam :

- Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, không ngờ bọn ta lại gặp nhau ở đây chứ!

Trong tiếng binh khí va chạm nhau chát chúa, vang lên một tiếng cười khinh bạc :

- A đầu, hôm nay ta đến để thanh toán nợ, ngươi cẩn thận đấy!

Chu Á Nam cười vang nói :

- Ta phải nhắc nhở ngươi đừng để mất luôn cánh tay trái còn lại đó, không có lợi lắm đâu!

Giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Lần trước ta vô ý bất ngờ, chuyện như thế sẽ không lặp lại đâu.

Chu Á Nam cười nhạt nói :

- Lần này ngươi không vô ý nhưng chẳng qua cũng như thế mà thôi.

Tiếp đó lại cười vang nói :

- Ta lại nhắc ngươi, hôm nay cái mà ngươi mất sẽ là cái đầu trên cổ ngươi đấy!

- Khốn kiếp!

Chát một tiếng chấn động, sau đó vang lên tiếng cười của Chu Á Nam :

- Tuyệt! So lần trước thì mạnh hơn nhiều đấy!

Giọng nói lạnh lùng cười khà ồ nói :

- A đầu, chân công phu của đại gia còn chưa thi xuất ra đâu. Điều mà ngươi khoái trá đó có thể...

Chu Á Nam thuần khiết như một trang giấy trắng, vốn không hiểu được ý dâm tà trong lời nói của đối phương. Nhưng Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc ở ngoài cổng không khỏi cùng lúc mỉm cười hiểu ý.

Lữ Chính Anh găm mặt hỏi :

- Kê ở bên trong ấy là ai?

Thân Văn Bính cười nói

- Đó là một vị tiểu sư thúc của bọn ta.

Lữ Chính Anh lại hỏi :

- Có phải là Hồ Diên Bách Văn bị nhị tiểu thư bọn ta chặt mất một cánh tay phải không?

Văn Nhân Ngọc gật đầu đáp :

- Không sai!

Lữ Chính Anh nói :

- Ta cho rằng các ngươi đã tìm được một chỗ dựa vững chắc rồi đó!

Thì nghe giọng Chu Á Nam rất cao kêu lớn :

- Chính Anh ca mau vào đây, Thượng Quan Tổ Văn có thể gặp khó khăn rồi.

Đúng vậy, Lữ Chính Anh đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm loảng xoảng vang lên trong nhà.

Chu Á Nam vừa dứt lời thì Thân Văn Bính đã cười nhạt nói :

- Nơi đây không để cho các ngươi làm chủ đâu!

Vừa dứt lời liền gằn giọng quát lớn :

- Tứ muội, bọn ta ngăn chặn tên tiểu tử này lại...

Dứt lời đồng thời đao kiếm vung lên, hai người cùng xông tới chặn Lữ Chính Anh đang phi thân phóng người vào trong cổng.

Lữ Chính Anh lo cho an nguy của Thượng Quan Tổ Văn, cho dù lúc này chàng vẫn không muốn bộc lộ trình độ võ công của bản thân. Nhưng lúc phần lực xuất kích thì không tự giác phát huy nội gia chân lực vô cùng cường mạnh, khiến cho đối phương hai người phải kêu lên thảng thốt, mặt mày biến sắc lão đảo thoái lui.

Lữ Chính Anh thừa lúc này phóng vào trong nhà hỏi Chu Á Nam :

- Nhị tiểu thư, có cần ta trợ giúp không?

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Khỏi cần! Đối phó với cái bọn rượu thịt này, thì hai ba đứa chẳng là cái gì cả...

Lữ Chính Anh cắt lời nói :

- Được! vậy ta vào bên trong xem sao!

Dứt lời liền lao thẳng người vào bên trong nhà.

- Trước lúc thần công của Lữ Chính Anh còn chưa thành tựu, thì Chu Á Nam là đệ nhị đại cao thủ của môn hạ Thất Sát lệnh. Vì vậy cho dù lần trước ở Hồng Môn Yên, Vô Dịch bảo, Hồ Diên Bách Văn vì vô ý khinh địch mà bị Chu Á Nam chặt đứt tay trái, nhưng nghiêm túc mà nói cho dù lúc này Hồ Diên Bách Văn không vô ý khinh địch thì cũng không phải là đối thủ của Chu Á Nam.

Lúc này Chu Á Nam tài đã cao lại còn gắng sức thì càng không phải nói gì nữa.

Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc đuổi theo phía sau. Nhìn thấy Hồ Diên Bách Văn bị yếu thế, bất giác cùng lúc lên tiếng hỏi :

- Tứ sư thúc, có cần trợ giúp không?

Hồ Diên Bách Văn cười nói :

- Khởi cần. Các người hãy vào bên trong đi.

Nói xong liền ném một nụ cười khó hiểu về phía hai người.

Lúc này do nhìn thấy tín hiệu, các cao thủ Vô Địch bảo chi viện đã ùn ùn kéo đến. Đồng thời do đã sáng rõ lại ở ven nơi chợ búa náo nhiệt, một vài kẻ nhàn rỗi ưa thích chuyện đánh nhau nhưng cũng lại sợ lây họa vào thân cũng đang vây đứng xa xa xem cảnh ầm ĩ lộn xộn. Hơn nữa những đội đi tuần của quan phủ duy trì trật tự, cũng nghe tiếng ồn ào náo loạn mà kéo đến.

Thế nhưng, những quan binh gặp trường hợp như thế này, ngoại trừ cấp thỉnh thị thì chỉ đứng ngoài trông mắt mà ngó thôi.

* * * * *

Lữ Chính Anh tiến vào nhà sau thì thấy Thượng Quan Tổ Vân với Thủy Tương Vân đang ác đấu với nhau.

Bọn họ về ngoài đánh nhau rất dữ dội, nhưng chẳng qua chỉ là một màn kịch giả vờ đóng như thật mà thôi.

Lữ Chính Anh đến nơi lập tức cất giọng nói với Thượng Quan Tổ Vân :

- Thượng Quan cô nương, có nhìn thấy Tây Môn lão tặc ở đâu không?

Thượng Quan Tổ Vân cất giọng trả lời :

- Tây Môn lão tặc đang ở đây nhà thứ ba.

Lữ Chính Anh không đợi nàng nói hết lời đã phóng người về phía đây nhà thứ ba khiến cho Thượng Quan Tổ Vân phải kêu lên :

- Lữ công tử, khoan đã!

Lữ Chính Anh dừng chân quay đầu lại hỏi :

- Thượng Quan cô nương có gì kiến giải?

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Xem tình hình lúc này phe Vô Địch bảo rõ ràng là đang dùng Tây Môn Nhuệ làm mồi nhử để dụ bọn ta lọt bẫy. Lúc này địch đông ta ít, Lữ công tử phải đặc biệt cẩn thận đấy!

Lữ Chính Anh biết rằng những lời này của Thượng Quan Tổ Vân là tin tức do Thủy Tương Vân lộ ra, nhưng chàng tài cao gan lớn không xem cái trò ám toán của đối phương là gì cả. Sau khi nghe xong liền nhướn mày nói :

- Cho dù là long đàm hổ huyệt, núi đao rừng kiếm để rửa sạch hận thù ta cũng phải xông lên.

Thượng Quan Tổ Vân cất giọng kêu lên :

- Còn nữa, xin đừng quên tên Tây Môn lão tặc đó cũng là sát phụ thù nhân của ta đấy.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Ta biết! Lát nữa ta để cho cô nương bỏ cho hắn một đao.

- Không! - Thượng Quan Tổ Vân nghiêng răng nói - Ta muốn mang hắn đến phủ nha móc gan tìm ngũ tạng hắn ra làm lễ tế linh hồn tiên phụ ở trên trời.

Lữ Chính Anh nói :

- Được rồi! Ta nhất định sẽ giúp cô nương hoàn thành chí nguyện.

Nói chưa dứt lời, đã phóng người vào sân vườn của đây nhà thứ ba.

Thân hình chàng vừa lọt vào lập tức bị bốn khô y lão giả vây lấy, đao kiếm đồng vung lên nhắm tấn công tới, trong sảnh đường vang lên tiếng cười ngọt ngào :

- Lữ Chính Anh, sao bây giờ mới đến hả?

Ngay lúc đó một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, bốn khô y lão giả đã ngã gục xuống hai bên.

Lữ Chính Anh vốn không hiểu sát nhưng vì nhìn thấy Tây Môn Nhuệ đang ngồi xếp bằng ở trong sảnh đường nên nóng lòng sốt ruột, vì vậy mà bốn khô y lão giả thân thủ thuộc hạng nhị lưu bị đem làm vật tế chết thế cho Tây Môn Nhuệ.

Kẻ phát ra tiếng cười ngọt ngào đó là phu nhân Cổ Phi Quỳnh của Vô Địch bảo Bảo chủ Thuận Vu Khôn.

Lúc này công lực mà Lữ Chính Anh hiển thị tựa hồ có hơi vượt quá dự liệu của y thị, y thị liền ô lên một tiếng nói :

- Tiểu tử, ngươi quả thật không giản đơn...

Chưa dứt lời Lữ Chính Anh đã chần kiếm nhảy vào trong sảnh đường, nhắm thẳng Tây Môn Nhuệ xông tới quát lớn một tiếng :

- Lão tặc, mau nạp mạng!

Trong sảnh đường ít nhất có hai mươi cao thủ của Vô Địch bảo, Lữ Chính Anh vừa lướt tới đã rơi ngay vào trong vòng vây tấn công của đối phương.

Tiếp đó ánh sáng lạnh lóe lên như ánh điện, tiếng kim khí va chạm loảng xoảng vang lên chát chúa hòa lẫn với những tiếng gào thét thảm thiết. Trong nháy mắt trong sảnh đường đã nằm sóng soài hơn mười thi thể.

Tình cảnh này khiến cho Tây Môn Nhuệ phải biến sắc mặt, Cổ Phi Quỳnh vội vàng quát lớn :

- Tất cả tránh ra!

Vừa thét, y thị đã tự mình vung đao chặn Lữ Chính Anh.

Cổ Phi Quỳnh là phu nhân của Thuận Vu Khôn, thân thủ của y thị tất không tầm thường.

Lữ Chính Anh tiếp lấy một chiêu, bất giác buột miệng khen :

- Hảo thân thủ! Hãy báo danh đi!

Cổ Phi Quỳnh cười nhạt nói :

- Lão nương là Cổ Phi Quỳnh, ngươi đã nghe nói đến?

Lữ Chính Anh tuy chưa bao giờ gặp Cổ Phi Quỳnh nhưng đã sớm nghe nói đến, ngay lập tức bật cười nói :

- Ô! Hóa ra là Bảo chủ phu nhân của Vô Địch bảo, thật là nghe danh không bằng kiến diện.

Trong lúc đối thoại hai người đã giao thủ với nhau hơn ba mươi chiêu, vẫn thế lực quân bình bất phân cao thấp.

Tình huống lúc này khiến cho hai bên đều cảm thấy khó xử.

Về phía Cổ Phi Quỳnh, bản thân vốn là Bảo chủ phu nhân. Nếu ngay đối phương một kẻ văn bối hậu sinh mà không đánh hạ được lời đồn truyền ra thì còn mặt mũi gì nữa chứ?

Đồng thời với thân thể đặc thù của y thị lại càng không thể kêu người trợ giúp. Mà thực tế trong sảnh đường lúc này cũng không có ai có thể trợ giúp được.

Về phía Lữ Chính Anh, chàng tự tin rằng có đủ sức để đánh bại Cổ Phi Quỳnh, nhưng như thế thì trình độ võ công sẽ lập tức bị bộc lộ ra.

Lúc này các viện chủ của phe Vô Địch bảo cũng đã ùn ùn kéo đến. Trong đó có người cất giọng hỏi :

- Bảo chủ phu nhân, có cần thuộc hạ giúp đỡ hay không?

Cổ Phi Quỳnh hừ một tiếng nói :

- Không phải việc của các ngươi!

Tiếp đó lại cất giọng hỏi :

- Tình hình bên ngoài như thế nào?

Một người trong đám trả lời :

- Bên ngoài đang hỗn chiến, Thủy Cô Nương đã bị thương thoái lui nhưng còn Thượng Quan Tố Vân cũng bị bọn ta bao vây chặt.

Một tiếng cười nhạt vang lên :

- Thượng Quan Tố Vân há là người bị người khác bao vây được sao?

Dứt lời Thượng Quan Tổ Vân đã cùng một thiếu nữ tuổi khoảng mười lăm, mười sáu mặt đẹp như hoa ăn mặc võ phục màu tím lao đến.

Còn chưa tới hẳn đã lập tức gần giọng nói :

- Lữ công tử, phía này giao tiểu muội này, bọn ta đi giết Tây Môn lão tặc trước mới là quan trọng.

Từ y nữ lang không đợi Thượng Quan Tổ Vân nói hết đã phi thân tới chặn đứng Cổ Phi Quỳnh tươi cười nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử, hãy vì phục thù đại sự mà đi đi!

Tình huống đánh nhau giữa Lữ Chính Anh và Cổ Phi Quỳnh kịch liệt như thế nào, kẻ võ công yếu kém đừng nói những tay tham chiến mà ngay muốn tiếp cận trận chiến cũng không dễ.

Nhưng từ y thiếu nữ lúc này không những dễ dàng nhập trận mà cũng rất thoải mái chống đỡ với Cổ Phi Quỳnh. Hơn nữa kiếm chiêu mà từ y thiếu nữ sử dụng lại cùng một cách giống như Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh vô cùng kinh ngạc.

Trong lúc chàng đang ngờ ngác, ở sân trước liền vang lên tiếng kêu chém giết chấn động, cũng không biết là viện thủ của phe nào đến.

Lữ Chính Anh nhú mày lại, thì nghe thấy Thượng Quan Tổ Vân cất giọng kêu lớn :

- Lữ công tử, người của Vô Dương tiêu cực bọn ta đến rồi. Đây! Giữ mạng lão tặc lại nhé!

Nói xong đã phi thân nhảy vọt vào trong sảnh đường.

Nguyên là Tây Môn Nhuệ nhìn thấy tình huống trước mắt bất lợi nên đã lạng lẽ chuồn đi.

Thượng Quan Tổ Vân hét lên, Lữ Chính Anh liền nhanh chóng lao tới trước, ngay lập tức chặn đứng Tây Môn Nhuệ lại, mỉm cười nói :

- Lão tặc, ngươi cũng biết sẽ có ngày hôm nay chứ?

Dứt lời liền đâm thẳng một kiếm vào giữa ngực Tây Môn Nhuệ.

Lữ Chính Anh lúc mới xuất đạo Tây Môn Nhuệ không xem ra gì, lúc này thân thủ của Lữ Chính Anh so với ba tháng trước đây thì có thể nói đã vượt trội không thể ngờ được.

Tây Môn Nhuệ rơi vào cửa ải sinh tử không kịp suy nghĩ gì vùng đao chống đỡ.

Rắc một tiếng, cây đao thép của Tây Môn Nhuệ vừa mới tiếp xúc với đầu kiếm của Lữ Chính Anh đã lập tức gãy thành hai đoạn.

Tiếp theo đó, trường kiếm của Lữ Chính Anh tiếp tục nhắm thẳng vào giữa ngực Tây Môn Nhuệ, Thượng Quan Tổ Vân cùng lúc đó cũng chụp lấy một trường kiếm trên người một thi thể địch thủ, dụng sức đâm thẳng vào sau lưng Tây Môn Nhuệ.

Hai trường kiếm trước sau hợp công kẻ cầm đầu cường đạo tội nghiệt đầy thân Tây Môn Nhuệ với tình cảnh song kiếm xuyên ngực đã thét thảm lên một tiếng, ngã gục chết ngay tại chỗ.

Thượng Quan Tổ Vân ngẩng đầu bi thảm kêu lên :

- Anh linh phụ thân ở trên trời hải nhi đã báo thù cho người rồi.

Tiếp đó nghiêng răng nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử, ta phải chặt lấy cái đầu của lão tặc này moi ra tâm can ngũ tạng của hắn để cúng tế anh linh của tiên phụ trên trời, công tử không phản đối chứ?

Đối với Lữ Chính Anh mà nói, Tây Môn Nhuệ không phải là hung thủ chính, chẳng qua chỉ là một tên đao phủ phụ mệnh hành sự mà thôi. Vì vậy chàng không cảm thấy thù oán gì Tây Môn Nhuệ cả.

Nhưng đối với Thượng Quan Tổ Vân mà nói tình huống không giống như vậy. Tây Môn Nhuệ không những đã giết ân nhân cứu mạng của nàng, hơn nữa sự khuất nhục và cay đắng mà nàng chịu đựng mấy năm nay cũng hoàn toàn là do Tây Môn Nhuệ gián tiếp tạo thành.

Vì vậy cho dù Tây Môn Nhuệ đã chết nàng vẫn không chịu buông tha, mà muốn chặt đầu moi tim mới thỏa mãn căm hận trong lòng.

Lữ Chính Anh thâm biết rõ quá khứ của Thượng Quan Tổ Vân, hiểu rõ tâm trạng của nàng. Vì vậy nghe nói xong liền gật đầu nói :

- Thượng Quan cô nương cứ tự mình xử lý...

- Đa tạ Lữ công tử! - Thượng Quan Tổ Vân cất lời nói - Tình hình bên ngoài rất hỗn loạn, Lữ công tử mau đi tiếp ứng Chu nhị tiểu thư đi.

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Được! Ta đi đây!

Nói xong liền phóng người đi.

Từ y thiếu nữ đó niên kỷ tuy nhỏ nhưng võ công lại cao thâm xuất kỳ, Cổ Phi Quỳnh tuy là nữ chủ nhân của Vô Địch bảo lại địch không nổi nữ hài tử này mà bị dồn ép thoái lui liên tục.

Tình huống này khiến cho Cổ Phi Quỳnh vừa kinh ngạc, vừa lo lắng cất giọng hỏi :

- Này! Nhà ngươi thuộc phe nào vậy?

Từ y thiếu nữ tươi cười nói :

- Ta là Long Nữ bên cạnh Quan Âm Đại Sĩ.

Cổ Phi Quỳnh không cười nổi, hỏi tiếp :

- Tại sao ngươi lại đi xen vào chuyện người khác vậy?

Từ y thiếu nữ nói :

- Ta thích vậy!

Từ y thiếu nữ này không những võ công cao thâm xuất kỳ, động tác cũng kỳ dị vô cùng. Võ công rõ ràng là cao hơn Cổ Phi Quỳnh nhưng nàng chỉ như mèo vờn chuột đùa bỡn với Cổ Phi Quỳnh mà thôi, không gây thương tích cho Cổ Phi Quỳnh cũng không giết Cổ Phi Quỳnh.

Lúc này Thượng Quan Tổ Vân đã dùng một miếng vải dầu chuẩn bị từ trước bọc lấy cái đầu và ngũ tạng của Tây Môn Nhuệ đi tới, nàng vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt bất giác cất giọng kêu lên :

- Tiểu muội, mau giết chết yêu nữ này đi chứ!

Từ y thiếu nữ tươi cười nói :

- Không được! Gia gia muội không cho phép muội tùy tiện giết người.

Cổ Phi Quỳnh gượng cười nói :

- Tiểu cô nương, gia gia cô nương là ai thế?

Từ y thiếu nữ hừ một tiếng nói :

- Ta sẽ không nói cho ngươi biết, ngươi tốt hơn biết lựa chiều một chút, hãy đi đi! Ta tuy không giết ngươi, nhưng nếu chọc giận ta lên thì ta sẽ cho ngươi nếm mùi đây!

Cổ Phi Quỳnh tất nhiên là không do bị hăm dọa mà bỏ đi, nhưng tiếp tục đánh nhau như vậy thì cũng bất lực chẳng làm gì được. Vị Vô Địch bảo Bảo chủ phu nhân bình thường tự cho là không ai bì được, lúc này lại thật là thấy xấu hổ, khó chịu vô cùng.

Lại nói Lữ Chính Anh vừa mới đến sân trước thì đụng ngay Hồ Diên Bách Văn đang phát ra những tiếng cười khà ồ :

- A đầu, bây giờ ngươi đã biết lợi hại chút chút rồi đó!

Nguyên là tay trái của Hồ Diên Bách Văn bị Chu Á Nam chặt đứt đã thay vào bằng một bàn tay giả, y có tâm muốn rửa sạch mối hận chặt tay này, y đã tốn bao nhiêu là tâm huyết ở trên bàn tay giả này.

Bàn tay giả này hoàn toàn do thép tinh chế tạo thành, không những lúc đối địch có thể sử dụng như binh khí, mà cũng có thể chụp lấy binh khí của đối phương. Hơn nữa năm ngón tay của bàn tay sử dụng như ám khí, trong ngón tay có chứa phân độc có thể coi là hiệu dụng vô cùng.

Thử nghĩ lúc đoàn binh của hai người tương tiếp, kẻ có bàn tay giả như vậy thì nguy hiểm biết bao cho đối phương.

Điều này cũng chính là tại sao vừa rồi lúc Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc đi qua bên y, y đã từ chối sự giúp đỡ của bọn họ lại còn ném một nụ cười khó hiểu nữa.

Do có sự tăng viện lớn lao của các cao thủ phe Võ Dương tiêu cực, khiến cho Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc vốn đang rảnh không cũng bị rơi vào trùng vây hỗn chiến mà không cách gì kịp thời tăng viện cho bọn người Cổ Phi Quỳnh ở phía sau. Lúc này sân trước sân sau khắp nơi đều đang hỗn

chiến.

Hồ Diên Bách Văn là sư đệ của Vô Định bảo Bảo chủ thân thù tất không tầm thường, võ công của Chu Á Nam cố nhiên cao hơn y. Nhưng lúc này muốn sát thương y cũng không dễ như lần trước, tại vì Hồ Diên Bách Văn đã gia cường giới bị đang tính toán trăm phương nghìn kế đợi thời cơ để công kích đòn chí mạng.

Chu Á Nam kinh nghiệm đối phó địch thủ không nhiều, lại lo lắng tình huống sâu sau sẽ thất lợi, nên không tránh khỏi nóng ruột vì thế tạo nên cơ hội cho Hồ Diên Bách Văn.

Y vừa nhìn thấy Chu Á Nam hơi phân tâm liền đột nhiên đưa mạnh tay trái lên dùng hết sức chụp lấy lưỡi kiếm của Chu Á Nam.

Chu Á Nam đã biết tay trái đối phương là tay giả bằng thép tinh, không ngần sợ đao kiếm nên đành phải triệt chiêu giữa chừng.

Nhưng Hồ Diên Bách Văn chụp kiếm chỉ là động tác giả, mà y thừa cơ phóng ám khí các ngón tay giả mới là động tác thật.

Vì vậy lúc Chu Á Nam triệt chiêu biến thế thì ngay lập tức thấy năm ngón tay thép biến thành hình hoa mai phóng thẳng đến mình uy lực khôn lường, toàn bộ đầu và nửa thân trên đều bị bao chụp lấy.

Xuất biến ngoại ý, khoảng cách hai bên lại gần. Tuy võ công Chu Á Nam cực kỳ cao ứng biến thần tốc, cùng lúc tránh né và đỡ kiếm nhưng trên cánh tay phải vẫn bị một ngón tay thép cắt rách một vết máu.

Đồng thời chất độc theo ngón tay thép phát ra thấm vào trong người Chu Á Nam không ít. Nàng giật người kinh hãi tung người ra ngoài năm trượng chỉ Hồ Diên Bách Văn chửi rủa :

- Đồ đệ tiện vô sỉ!

Điều này cũng chính là nguyên nhân mà Hồ Diên Bách Văn nói câu “A đầu, bây giờ ngươi đã biết lợi hại chút chút rồi đó”.

Hồ Diên Bách Văn vừa dứt lời thì Lữ Chính Anh cũng đứng lúc xuất hiện như thiên thần hạ giáng.

Lữ Chính Anh vừa tới, Chu Á Nam lập tức vội thét lên :

- Tránh ra! Coi chừng có độc!

Lữ Chính Anh vừa nghe vậy không kịp suy nghĩ nhảy ra ngoài trượng, nhưng vẫn tươi cười nói :

- Á Nam, muội trúng độc rồi ư?

Chu Á Nam nghiêm mặt gật đầu nói :

- Phải!

Hồ Diên Bách Văn cười khà ồ nói :

- A đầu khỏi phải sợ, kẻ hèn này luyện tiếu không để cho a đầu chết đâu.

Chu Á Nam vội nói :

- Chính Anh ca, mau khống chế hấn bắt hấn đưa ra thuốc giải.

Hồ Diên Bách Văn vừa tiến tới Chu Á Nam, vừa cười hì hì nói :

- Tiểu a đầu, chỉ cần ngươi kêu ta một tiếng Bách Văn ca ta sẽ lập tức cho ngươi thuốc giải.

Lữ Chính Anh cắt lời nộ quát :

- Đứng lại!

Dứt lời đã nhảy ngay tới sát Chu Á Nam, mỉm cười nói :

- Á Nam, muội quên bọn ta trên người đã có linh dược kháng độc rồi hay sao?

Chu Á Nam cắt lời gượng cười nói :

- Chỉ e có thể kháng cự được độc chất thông thường, còn kẻ này dùng...

Do vì Lữ Chính Anh đã tới sát Chu Á Nam nên Hồ Diên Bách Văn không dám tiến sát đến nữa. Lúc này lại cắt lời cười nói :

- Phải đấy! Phấn độc vừa rồi ta phóng ra là loại đặc biệt, sau khi trúng nó không có giải được đặc chế của ta thì quyết chắc một đường chết.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Thế sao ta lại không trúng độc?

Hô Diên Bách Văn nói :

- Phấn độc mà ta phóng ra là chỉ nhắm đến a đầu này phun ra cân lượng không nhiều, lại bị gió thổi tán bót tán nhiên người không bị trúng độc.

Tiếp đó lại nham hiểm cười nói :

- Nếu người muốn thử cho biết thì ta cũng có thể khai nhãn giới cho người đấy!

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Ta không có thời giờ nói chuyện với người, mau đưa thuốc giải đây!

Ngón tay thép ở trên bàn tay trái giả của Hô Diên Bách Văn không chỉ có một bộ, bộ vừa rồi phóng ra không thu hồi lại. Lúc này trên bàn tay giả của y lại có đầy đủ năm ngón.

Y cười nhạt hỏi ngược lại :

- Dựa vào gì chứ?

Câu hỏi này khiến cho Lữ Chính Anh bối ngỡ.

Nguyên là câu hỏi này rất dễ giải đáp, tại vì ai cũng biết cái mà giới võ lâm dựa vào để giải quyết mọi chuyện tất nhiên là sức mạnh nắm tay ai lớn, cánh tay ai chắc thì lý lẽ thuộc về người đó.

Lý lẽ này Lữ Chính Anh hiểu rất rõ. Hơn nữa chàng tất nhiên cũng có dư sức mạnh để chế phục đối phương.

Nhưng lúc này tình thế không chiều người, khiến chàng không thể làm bừa được.

Tại vì phe Vô Dịch bảo nhân thủ đã đông, lại đều là cao thủ tinh tuyển ra mà Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đều chỉ có hai người. Cho dù thêm Thượng Quan Tô Văn và vị từ y thiếu nữ không rõ lai lịch đó thì chẳng qua cũng chỉ có bốn người mà thôi. Do vì Chu Á Nam đã trúng độc, sắc mặt vốn trắng hồng của nàng đã biến thành màu xám xanh, mà người của Vô Dương tiêu cục tăng viện về phương diện chất lượng đều không bằng được người của Vô Dịch bảo. Trải qua một trận hỗn chiến đã từ thương quá nửa, những người còn lại đều ở trong thế suy yếu.

Lữ Chính Anh lúc này một thân một mình, lực lượng mỏng manh đã không dám rời bỏ Chu Á Nam đã trúng độc, cũng không thể ngồi nhìn người của Vô Dương tiêu cục chịu cảnh lạm sát. Vì vậy chàng không những không cách gì bức ép Hô Diên Bách Văn để lấy thuốc giải mà ngay câu nói tràn đầy ý châm biếm đó cũng không trả lời được.

Hô Diên Bách Văn đắc ý không buông tha, cười nhạt nói :

- Nói đi! Dựa vào cái gì mà đòi thuốc giải của ta chứ?

Tiếp đó lại nham hiểm cười nói :

- Phấn độc đặc chế này của ta trong nửa giờ đồng hồ nếu không uống thuốc giải thì ngay Đại La Kim Tiên cũng cứu không nổi đâu...

Lữ Chính Anh nghiêng răng quay đầu nói với Chu Á Nam :

- Á Nam, đành phải vác muội trên vai.

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Được! Muội nghe theo mọi lời của huynh.

Đột nhiên một khô y lão tăng to lớn xuất hiện, vội nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử mau bức ép kẻ kia lấy thuốc giải, bản tăng sẽ chăm sóc cho Chu Á Nam.

Lão tăng đến lúc đứng lúc này chính là lão tăng thần bí có một nốt ruồi đen ở cánh mũi bên trái.

Lữ Chính Anh vừa nhìn thấy bất giác vui mừng nói :

- Phiền đại sư, tiểu khả xin đa tạ trước!

Khôi y lão tăng cười nói :

- Đứng khách khi! Mau ép hấn đưa thuốc giải. Tình hình phía ngoài không căng thẳng lắm, Thượng Quan Tổ Vân và vị tử y tiểu cô nương sẽ mau chóng đến ngay...

Hòa thượng vừa dứt lời thì một tiếng quát cắt không trung vang lên :

- Kẻ nào ngăn ta sẽ phải chết!

Liền thấy Thượng Quan Tổ Vân trên vai vác một bao vải dầu lao vào trong vòng hỗn chiến ngoại vi.

Tiếp đó, tử y thiếu nữ tay trái xách Cổ Phi Quỳnh trường kiếm trên tay phải vung xả hai bên xông thẳng vào, miệng không ngớt nói :

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Nàng nói rất khách khí nhưng tay thì không nương chút nào, chỉ thấy nàng đi qua chỗ nào thì nơi đấy vang lên tiếng kêu thảm thiết ùn ùn thoát lui nhường đường.

Nhưng nàng với tôn chỉ bất sát nhân của mình, những kẻ bị thương dưới tay đều chỉ là bị nàng dùng lá kiếm vỗ ngang làm cho thương tích mà thôi.

Nàng một đường như vạch hoa rẽ lá mà đi, một mạch nhắm thẳng Lữ Chính Anh lao đến.

Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc thấy vậy liền phi thân tới ngăn chặn liền bị nàng nhẹ nhàng như phóng bút viết về bức lùi ra sau. Hôn nữa nhắc Cổ Phi Quỳnh trong tay lên cười hỏi :

- Đây! Hai người có biết y thị không hả?

Câu hỏi này khiến cho Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc ngẩn người ra.

Cùng lúc cũng khiến cho Lữ Chính Anh phải nhú mày, thoáng suy nghĩ: “Thân thủ của tiểu cô nương này e rằng còn cao mình hơn ta nhiều lắm.

Tóm lại nàng là ai vậy?”

Tử y thiếu nữ hỏi Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc xong lại cười nói với Cổ Phi Quỳnh trong tay :

- Bảo chủ phu nhân nói gì đi chứ?

Lúc này Cổ Phi Quỳnh mới nói với Thân Văn Bính :

- Văn Bính, bảo bọn chúng đừng đánh nhau nữa!

Thân Văn Bính ngơ ngác rồi chần chợn quát lớn :

- Sư mẫu có lệnh mọi người dừng tay!

Tiếng hét đanh gọn của Thân Văn Bính quả thật đầy tác dụng, mọi kẻ đang hỗn chiến đều ngay lập tức hướng ứng dừng lại.

Tử y thiếu nữ cười tươi nói :

- Ồ! Thế mới ngoan!

Tiếp đó lại nói với Cổ Phi Quỳnh :

- Bảo chủ phu nhân, mau kêu tứ sư đệ của phu nhân giao thuốc giải đi!

Cổ Phi Quỳnh gượng cười nói :

- Người nên để ta đứng mới phải.

Nguyên là Cổ Phi Quỳnh vẫn đang bị tử y thiếu nữ túm lấy ở ngực xách trong tay.

Tử y thiếu nữ cười nói :

- Đúng! Quả thật là ta không phải lắm!

Nói xong liền nhắc Cổ Phi Quỳnh lên rồi để y thị đứng thẳng dậy nói :

- Bây giờ thì ngươi có thể đường hoàng phát hiệu lệnh rồi đó.

Cổ Phi Quỳnh nhìn chăm chăm Hồ Diên Bách Văn thờ dài nói :

- Bách Văn, bọn ta chịu mệnh rồi, giao thuốc giải đi!

Hồ Diên Bách Văn nhú mày nói :

- Giao thuốc giải rồi y thị sẽ thả đại tầu chứ?

Cổ Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Phải, y thị đã chấp nhận rồi.

Hồ Diên Bách Văn lại hỏi :

- Lòi y thị tin được chứ?

Từ y thiếu nữ nhướn mày nói :

- Khốn kiếp! sư phụ ngươi thấy ta cũng không dám nói không tin lời ta, vậy mà ngươi dám không tin ta.

Lữ Chính Anh không khỏi cười thầm “Người nhỏ nhưng khẩu khí lớn đáng sợ...”.

Cổ Phi Quỳnh thờ dài nói :

- Bách Văn, lời tiểu cô nương đây có thể tin được, ngươi tốt hơn hãy giao thuốc giải ra đây!

Hồ Diên Bách Văn nhú mày hỏi :

- Đại tầu biết lai lịch y thị chứ?

Từ y thiếu nữ giành lời cười nói :

- Y thị không biết đâu, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết.

Hồ Diên Bách Văn nói :

- Được! Ta đang cung kính lắng nghe đây.

Từ y thiếu nữ cười nói :

- Sư phụ ngươi gọi ta là bà cô, ngươi nói xem ngươi phải xưng hô ta như thế nào hả?

Vừa dứt lời, không những khiến cho Hồ Diên Bách Văn tức giận mà ngay Lữ Chính Anh, Thượng Quan Tổ Văn cũng không khỏi bật cười khúc khích.

Hồ Diên Bách Văn mặt xanh tái rồi chuyển sang trắng bệch, cười nhạt nói :

- Được! Bây giờ ngươi cứ đùa cợt, nhưng hy vọng sau này ngươi đừng lọt vào trong tay ta.

Từ y thiếu nữ cười tươi nói :

- Đó là chuyện sau này, còn bây giờ thì ngươi hãy ngoan ngoãn giao thuốc giải ra đây.

Hồ Diên Bách Văn cười nhạt nhưng mắt nhìn chăm chăm Cổ Phi Quỳnh, lông mày nhú lại nói :

- Đại tầu, cú vấp ngã ngày hôm nay nặng quá. Lúc quay về phải báo cáo với Bảo chủ sao đây?

Cổ Phi Quỳnh biến sắc nói :

- Ý ngươi muốn nói bọn ta người đông thế lớn lại thua bọn trẻ tuổi đôi phương mấy người là quá mất mặt phải không?

Hồ Diên Bách Văn gượng cười nói :

- Đại tầu, sự thật là như vậy!

Cổ Phi Quỳnh gằn giọng hỏi :

- Hôm nay là ngươi làm chủ, hay là ta làm chủ hả?

Hô Diên Bách Văn nói :

- Tất nhiên là đại tâu làm chủ.

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Ta đã làm chủ thì mọi hậu quả ta đều gánh hết, ngươi còn băn khoăn gì nữa?

Hô Diên Bách Văn vội vàng cung kính trả lời :

- Dạ, dạ! Tiểu đệ sẽ giao thuốc ngay lập tức.

Từ y thiếu nữ cười nói :

- Ta cảnh cáo ngươi đừng có giờ trò gì đấy, ta cần phải đợi Chu nhị tiểu thư sau khi đã hoàn toàn bình phục thì mới trao trả con tin đấy.

Hô Diên Bách Văn lạnh lùng nói :

- Ngươi cứ an tâm. Hôm nay ta sẽ không giờ trò gì nhưng qua ngày hôm nay thì khó nói.

- Được! - Từ y thiếu nữ mỉm cười nói - Bọn ta sẽ chống mắt xem!

Hô Diên Bách Văn không nói gì thêm, chỉ đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra một viên dược hoàn màu đen ném về phía Lữ Chính Anh :

- Đón lấy!

Lữ Chính Anh đón lấy dược hoàn, nhú mồm hỏi :

- Cách uống thế nào?

Hô Diên Bách Văn nói :

- Dùng nước sạch mà uống, trong khoảnh khắc sẽ hoàn toàn giải trừ độc dược.

Thượng Quan Tổ Văn lập tức vẫy một vệ sĩ của Võ Dương tiêu cục nói :

- Đường huynh, phiền huynh vào bên trong nhà lấy một bát nước sạch.

Cùng lúc này, Lữ Chính Anh đột nhiên ô lên một tiếng nói :

- Vị đại sư sao lại không thấy đâu nhỉ?

Nguyên là vị khôi y lão tăng vốn chăm sóc bảo vệ cho Chu Á Nam đã lặng lẽ trốn đi. Chu Á Nam đang ngồi ở dưới đất nghe nói vậy liền gượng cười nói :

- Lúc hỗn chiến dừng lại thì vị lão tăng tiền bối bỏ đi.

Lữ Chính Anh ngờ ngác hỏi :

- Vị đại sư đó có dặn dò gì không?

Chu Á Nam lắc đầu nói :

- Không!

Lữ Chính Anh đưa mắt quét nhìn vị từ y thiếu nữ đó, gượng cười nói :

- Kỳ quái thật! Hôm nay sao lại cứ gặp mấy nhân vật thần bí như vậy?

Từ y thiếu nữ cười nói :

- Ý của Lữ công tử là nói ta cũng là nhân vật thần bí sao?

- Phải đấy! - Lữ Chính Anh gượng cười nói - Bọn ta đều không biết ngươi, nhưng ngươi lại tự giúp bọn ta rất nhiều.

Từ y thiếu nữ cười tươi nói :

- Các vị không biết ta cũng không quan trọng, chỉ cần ta biết các vị là được rồi.

Tiếp đó lại bí mật cười nói :

- Còn về ta giúp cho Lữ công tử rất nhiều, người khác có thể không rõ trong lòng mỗi người hai ta cảm chắc hiểu rõ là được rồi.

Mấy lời nói này càng làm cho người khác khó hiểu hơn. Lúc Lữ Chính Anh còn đang ngỡ ngàng, Hồ Diên Bách Văn đột nhiên như nhớ lại chuyện gì, ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Các ngươi trước đây không quen biết nhau hay sao?

Từ y thiếu nữ cười tươi nói :

- Ngươi không tin sao?

Lúc này, vị vệ sĩ họ Đường đã mang một chén nước sạch lại giao cho Lữ Chính Anh, Lữ Chính Anh liền giúp cho Chu Á Nam uống thuốc giải.

Hồ Diên Bách Văn gượng cười hỏi :

- Bọn họ ngay ngươi là ai cũng chẳng biết, vậy tại sao ngươi lại trợ giúp bọn họ chứ?

Từ y thiếu nữ nói :

- Ta thích như vậy!

Hồ Diên Bách Văn nhún mày hỏi :

- Ngươi và Vô Định bảo có hiềm khích?

Từ y thiếu nữ nói :

- Vô Định bảo là cái thá gì mà đáng có hiềm khích với ta?

Nàng tuy luôn cười cười nhưng khẩu khí rất lớn, xem ra đủ khiến người khác phải tức vỡ bụng.

Cũng vì như vậy Hồ Diên Bách Văn không hỏi gì nữa.

Lúc này không khí trầm lắng lại trong khoảnh khắc, Chu Á Nam đã vươn người đứng dậy, chấp tay thi lễ từ y thiếu nữ nói :

- Đa tạ tỷ tỷ đã tiếp cứu, tiểu muội xin có lễ này.

Từ y thiếu nữ vội vàng hoàn lễ nói :

- Xin nhị tiểu thư đừng tự làm phiền, ta chẳng qua thuận theo nhân tình mà thôi.

Không đợi đôi phượng nói gì, liền nhún mày hỏi :

- Xin nhị tiểu thư vận khí thử xem, độc chất trong người đã hoàn toàn giải trừ hay chưa?

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Đa tạ tỷ tỷ chiếu cố. Vừa rồi tiểu muội đã thử vận khí qua, đã hoàn toàn khỏe rồi.

Một lời hai lời tỷ tỷ rất là thân thiết.

Tình hình này khiến cho từ y thiếu nữ rất là vui vẻ, tươi cười nói :

- Vậy thì ta an tâm rồi.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói với Cổ Phi Quỳnh :

- Vừa rồi những lời ta nói ngươi nhớ cả chứ?

Cổ Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Nhớ ạ...

Từ y thiếu nữ cười cười nói :

- Nhớ thì tốt! Ta nhắc lại một lần nữa. Từ đây đến tết Nguyên Đán, trước lễ hội mà Thất Sát lệnh Lệnh chủ đã định, đồng thời cũng là trước lúc Lữ công tử và Chu nhị tiểu thư đến Hạ Khẩu, bất luận là công khai hay là mờ ám ta đều không cho phép người tìm cách hạ thủ hai người bọn họ. Tại vì người là người chịu trách nhiệm thực tế đối với hành động này của phe Vô Định bảo. Vì vậy sau này nếu như vi phạm ta chỉ hỏi người thôi.

Cổ Phi Quỳnh lạnh lùng cười nói :

- Còn gì nữa?

Từ y thiếu nữ nói :

- Tạm thời không có gì, mau dẫn người của người đi đi.

Cổ Phi Quỳnh tức giận xanh xám cả mặt, không nói được lời nào quay người vung tay gần giọng quát :

- Đi thôi!

Tốp người này lúc đến thì hùng hổ lúc đi thì ảm đạm, để lại mấy mươi thi thể trong lòng đầy buồn bực.

Tốp người như hung thần ác sát của phe Vô Định bảo vừa bỏ đi thì các quan sai của Bảo Khánh phủ liền xuất hiện.

Người đến là bổ đầu Hồ Trung của Bảo Khánh phủ, ánh mắt y quét nhìn hiện trường la liệt xác chết liền nhủ mày hỏi bọn người Lữ Chính Anh :

- Trong chư vị ai là kẻ cầm đầu?

Lữ Chính Anh liền trả lời :

- Công gia, đây là chuyện của giang hồ các vị tốt nhất đừng tham gia vào.

Thượng Quan Tổ Vân liền vội nói :

- Không! Đây cũng là chuyện của quan phủ, do ta đứng ra chịu trách nhiệm.

Tiếp đó đưa mắt nhìn Hồ Trung nói :

- Hồ bổ đầu, phủ đài đại nhân cũng đến chứ phải không?

Hồ Trung gật đầu nói :

- Phải! Cái án này quả thật gây quá nhiều lộn xộn, phủ đài đại nhân không thể không tự đến trấn áp.

Thượng Quan Tổ Vân ồ lên một tiếng nói :

- Chuyện này quả thật khó xử...

Vừa dứt lời liền nghiêm mặt nói :

- Phiền bổ đầu đi mời phủ đài đại nhân đến ta có lời muốn nói với đại nhân.

Hồ Trung bắt giác ngơ ngác :

- Chuyện này...

Thượng Quan Tổ Vân cắt lời cười nói :

- Khẩu khí của ta có lẽ khiến cho bổ đầu khó xử, nhưng ta có thể nói thẳng với bổ đầu. Ta tuy là người trong giang hồ nhưng trước đây cũng là nữ nhi cảnh vàng lá ngọc của quan phủ, xin bổ đầu chuyển cáo Lưu đại nhân, ta mời đại nhân lại quyết không làm bề mặt đại nhân cũng không làm thương tổn quan uy của đại nhân. Hơn nữa còn có lợi cho tiền đồ của đại nhân, mau đi mời Lưu đại nhân đi!

Khẩu khí này khiến cho Hồ bổ đầu, một con người duyệt lịch từng trải cũng không hiểu được lai lịch nàng như thế nào, nhưng không thể không bán tín bán nghi gật đầu nói :

- Được! Xin cô nương đợi cho một lát.

Rồi chấp tay thi lễ, quay người phóng đi.

Từ y thiếu nữ cười hỏi :

- Thượng Quan tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn kêu vị phủ đài đại nhân đó đến là muốn giờ trò gì vậy?

Thượng Quan Tổ Vân thở dài nói :

- Ta có chuyện nghiêm túc lát nữa muội sẽ biết.

Tiếp đó bật cười nói :

- Muội gọi ta là tỷ tỷ thật là đề cao ta quá!

Từ y thiếu nữ cắt lời cười nói :

- Khỏi cần nói, ai niên kỷ lớn hơn người đó là tỷ tỷ. Vừa rồi Chu nhị tiểu thư gọi ta là tỷ tỷ ta một chút cũng không hề cảm thấy bất ngờ sao?

Đến lúc này Lữ Chính Anh mới nghiêm mặt nói với từ y thiếu nữ :

- Cô nương, ta nghĩ nói gì thì nói cô nương cũng phải nói cho bọn ta biết tính danh lai lịch của cô nương mới hợp lẽ.

Từ y thiếu nữ cười nói :

- Lữ công tử, không phải là ta làm ra vẻ thần bí mà ta đang phụng mệnh hành sự đây!

- Phụng mệnh à?

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi tiếp :

- Phụng mệnh ai?

Từ y thiếu nữ cười cười nói :

- Điều này rồi sau Lữ công tử sẽ biết.

Dứt lời lại cười bí mật nói :

- Kỳ thật bọn ta đã từng gặp mặt nhau rồi, chẳng qua Lữ công tử đã quên rồi nên nghĩ không ra đó thôi.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói :

- Bọn ta đã từng gặp mặt nhau rồi sao?

- Không sai!

- Cô nương có thể nhắc lại một chút được không?

Từ y thiếu nữ cười tươi nói :

- Tốt hơn công tử nên từ từ tự suy nghĩ ra...

Trong vòng vây của Hồ bỗ đầu và tám vị binh丁, Tri phủ đại nhân tiến vào trong sân. Từ y thiếu nữ và Lữ Chính Anh liền im lặng.

Thượng Quan Tổ Vân liền chấp tay thi lễ Lữ đại nhân nói :

- Nạn nữ Thượng Quan Tổ Vân tham kiến đại nhân!

Lữ đại nhân nhíu mày hỏi :

- Ý của Thượng Quan cô nương là...

Thượng Quan Tổ Vân bình tĩnh nói :

- Lời của tiện nữ không hề tăng bốc cũng không mai mỉa mà đều là lời chân thật, tại vì...

Dứt lời liền nghiêm túc nói tiếp :

- Là một quan địa phương đối với tính danh của một tiểu nữ hài tử trong một cái án mà vị tiền nhiệm để lại nhiều năm chưa kết thúc, có được một chút ấn tượng như thế thì quả thật là đáng quý vô cùng.

Lưu đại nhân thoát nhiên đại ngộ ồ lên một tiếng nói :

- Ta hiểu ra rồi. Cô nương chính là nữ nhi cảnh vàng lá ngọc của Thượng Quan đại nhân tuần nạn ở tiền nhiệm của bốn quan?

Thượng Quan Tổ Văn cười buồn đáp :

- Phải!

Lưu đại nhân nhíu mày nói :

- Lễ nào nhóm cường đạo vừa rồi chính là từ Ác Hồ câu đến?

Thượng Quan Tổ Văn lấy cái bao vải dầu trên lưng xuống, đưa cái đầu của Tây Môn Nhuệ ở bên trong cho Lưu đại nhân xem, lạnh lùng nói :

- Lưu đại nhân có thể không có ấn tượng về cái đầu này nhưng Hồ bỏ đầu chắc phải nhận ra...

Nàng chưa nói hết lời, vị Hồ bỏ đầu đã vui mừng kêu lên

- A! kẻ cầm đầu cường đạo Tây Môn Nhuệ đã bị Thượng Quan cô nương giết rồi.

Lưu đại nhân tựa hồ vẫn còn chưa tin, ngạc nhiên hỏi :

- Thật không?

Hồ bỏ đầu nói :

- Đại nhân, đây chính là cái đầu của Tây Môn Nhuệ!

Lưu đại nhân lúc này mới xúc động nói với Thượng Quan Tổ Văn :

- Thượng Quan cô nương, cung hỷ cô nương trả được thâm thù, lại còn trừ được một đại họa cho địa phương. Bốn quan ngay lập tức thưởng cho cô nương năm ngàn lạng bạc, đồng thời sẽ tuyên dương rộng rãi thành tích của cô nương..

Thượng Quan Tổ Văn cắt lời nói :

- Đại nhân cho phép, nạn nữ không cần tiền thưởng cũng không cần tuyên dương. Chỉ xin đại nhân tiếp nhận một chút lời thỉnh cầu của nạn nữ.

Lưu đại nhân ngơ ngác nói :

- Cô nương có lời xin cứ nói. Chỉ cần là chuyện trong quyền hạn của bốn phủ thì bốn phủ nhất định sẽ không để cho cô nương thất vọng đâu.

- Vậy thì nạn nữ xin đa tạ trước.

Thượng Quan Tổ Văn lại chấp tay thi lễ rồi nghiêm mặt nói :

- Nạn nữ hiện nhiệm chức ở Vô Dương tiêu cục, trận chiến ngày hôm nay bốn cục thương vong vệ sĩ tổng cộng hơn sáu người. Vì vậy tiền thưởng năm ngàn lạng bạc xin đại nhân phát cho bốn cục làm chi phí chữa trị và giúp đỡ cho vệ sĩ thương vong. Nếu đại nhân có thể đặc biệt thương xót dân nạn xem trọng bọn họ vì địa phương mà trừ hại thì ngoài tiền thưởng phát thêm tiền bạc trợ cấp thì nạn nữ này thật là cảm kích như mình nhận lãnh vậy.

Nàng dứt lời liền buông nhẹ một tiếng thở dài nói tiếp :

- Đây là yêu cầu thứ nhất của nạn nữ.

Lưu đại nhân gật đầu nói :

- Được! Được! về việc trích phát tiền trợ cấp bốn phủ trong phạm vi trách nhiệm quyền hạn của mình sẽ cố gắng tác thành.

- Đa tạ đại nhân.

Thượng Quan Tổ Văn lại nghiêm mặt nói tiếp :

- Tiên phụ lúc ở phủ vì chức trách công việc mà tuần nạn. Nay kẻ đầu sỏ tội ác đã bị chặn đầu, vì vậy nạn nữ bạo gan xin đại nhân linh hoạt cho mượn tạm sảnh đường công phủ để nạn nữ làm lễ tế anh linh tiên phụ, đây là thỉnh cầu thứ hai của nạn nữ.

Lưu đại nhân mỉm cười nói :

- Chuyện này không phải là vấn đề. Bốn phủ hoàn toàn tiếp nhận.

Thượng Quan Tổ Văn chấp tay thi lễ nói :

- Đa tạ đại nhân! Nạn nữ xin hữu lễ.

Lưu đại nhân vừa hoàn lễ vừa hỏi :

- Cô nương chuẩn bị bao giờ đến phủ?

Thượng Quan Tổ Văn nói :

- Nạn nữ muốn giải quyết tốt hết công việc ở đây thì sẽ đi ngay.

Lưu đại nhân nói :

- Vậy thì sau khi bốn phủ quay về ngay lập tức cho người sắp xếp việc Thượng Quan Tổ Văn nói :

- Còn nữa, xin đại nhân cử Hồ bổ đầu chỉ huy người giúp đỡ xử lý công việc còn lại nơi đây...

Lưu đại nhân cất lời nói :

- Được! Hồ Trung, người lưu lại ở đây giúp đỡ Thượng Quan cô nương xử lý công việc còn sót lại.

Hồ Trung cung kính ứng thanh dạ một tiếng. Lưu đại nhân bước ra khỏi công sảnh đường quay về phủ.

Từ y thiếu nữ không khỏi cười vui nói :

- Mọi người đều nói kẻ làm quan không biết cách nói chuyện, nhưng ta thấy vị Lưu đại nhân này lại rất thông tình đạt lý.

Thượng Quan Tổ Văn thở dài nói :

- Trong bất cứ nghề nghiệp nào cũng có kẻ xấu, cũng có người tốt. Vị Lưu đại nhân này rất là tuyệt vời! Tiểu muội, muội đừng thấy yêu cầu của ta dường như có hơi quá mức. Kỳ thật bọn ta giết Tây Môn lão tặc điều này đối với Lưu đại nhân mà nói thì đó là một công lao trên trời rớt xuống đấy...

Từ y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi :

- Thế sao? Lưu đại nhân cũng có công sao?

Thượng Quan Tổ Văn cười nói :

- Phải, đây chính là quan trường, mỗi người đều có cái xảo diệu bất đồng, muội suy nghĩ xem Tây Môn Nhuệ tên tuổi bao lớn, làm hại dân gian bao lâu, một cái án trải qua mấy đời, chức sắc bao năm không cách gì giải quyết được giờ lại giải quyết được trong tay Lưu đại nhân đương chức thì đây là một công lao lớn lắm chứ!

Từ y thiếu nữ gật đầu cười nói :

- Vì vậy, yêu cầu của tỷ tỷ Lưu đại nhân đáp ứng thật nhanh chóng.

Thượng Quan Tổ Văn nói :

- Vì vậy ta cần phải thừa cơ thay mặt cho kẻ đồng môn tuần nạn xin Lưu đại nhân thêm tiền trợ cấp.

Lúc này, Lữ Chính Anh đang vội xử lý những chuyện còn sót lại, từ y thiếu nữ đột nhiên đưa tay vẫy vẫy Lữ Chính Anh nói :

- Lữ công tử, công tử lại đây ta có lời muốn nói với công tử.

Lữ Chính Anh vội vàng đi tới :

- Cô nương có gì kiến giáo?

Từ y thiếu nữ tươi cười nói :

- Ta muốn đi, ta nghĩ trước hết sẽ nói tính danh của mình cho công tử biết, nói thẳng ra luôn lai lịch của ta để sau này có gặp mặt xưng hô nhau cũng dễ dàng hơn...

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Phải đấy! tại hạ xin kính cẩn lắng nghe.

Từ y thiếu nữ liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh một cái rồi thấp giọng nói :

- Ta họ Chu tên Quân Ngọc.

Lữ Chính Anh không khỏi buột miệng khen :

- Tên đẹp thật!

Chu Quân Ngọc tựa cười lại như không, lại liếc nhìn Lữ Chính Anh một cái rồi hướng về Thượng Quan Tổ Vân, Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Nhị vị, muội có mấy lời không dễ nghe cho lắm nhưng không thể không nói, phải xin nhị vị lượng giải trước cho mới được.

Chu Á Nam, Thượng Quan Tổ Vân ngơ ngác :

- Không sao cả, Chu cô nương có lời gì xin cứ nói.

- Nếu là lời khó nghe thì bọn ta chịu đựng chút là xong.

Nhưng câu nói này tựa hồ vô hình trung đã khiến cho khoảng cách của hai bên kéo xa nhau không nhỏ.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Nhị vị đừng căng thẳng, bất luận lời của muội khó nghe như thế nào đối với tình hữu nghị của bọn ta sẽ không có ảnh hưởng gì đâu.

- Thế à?

Thượng Quan Tổ Vân nhú mày nói :

- Bọn ta đang lắng nghe đây.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Lời của muội mới nghe sẽ cảm thấy có chút mâu thuẫn, cũng sẽ rất khó hiểu, nhưng chỉ cần giải thích thêm chút ít thì sẽ không còn khó hiểu gì lắm.

Dứt lời lại nhú mày hỏi :

- Giữa Thượng Quan tỷ tỷ và Chu muội muội nhị vị thừa nhận có giao tình chứ?

Thượng Quan Tổ Vân, Chu Á Nam hoang mang gật đầu nói :

- Không sai.

Chu Quân Ngọc lập tức nói :

- Vậy thì cấp trên của nhị vị, muội muốn nói giữa Thất Sát lệnh chủ và Vô Dương tiêu cục Cục chủ cũng có tình giao chứ?

Thượng Quan Tổ Vân, Chu Á Nam đồng thanh nói :

- Điều này...

Chu Quân Ngọc cắt lời cười nói :

- Điều này nhị vị không nói muội cũng biết, giữa bọn họ không những đừng nói đến tình hữu nghị mà hơn nữa còn là oan gia đối đầu đang âm thầm mưu tính hại nhau.

Chu Á Nam, Thượng Quan Tổ Vân cùng lúc gượng cười không nói gì.

Chu Quân Ngọc lại mỉm cười nói :

- Vì vậy mối quan hệ giữa muội với nhị vị và mối quan hệ giữa nhị vị với nhau đại khái tương đồng.

Thượng Quan Tổ Vân ồ lên một tiếng nói :

- Nói vậy cấp trên của Chu cô nương cũng là tuyệt đại cao nhân có ý nhòm ngó ngôi báu bá chủ võ lâm?

Chu Quân Ngọc tươi cười nói :

- Thượng Quan tỷ tỷ nói đúng có một nửa...

Thượng Quan Tổ Vân cất lời cười hỏi :

- Chỉ nói đúng một nửa thôi sao?

Chu Quân Ngọc nói :

- Nhất là mấy chữ cuối cùng đó là nói đúng.

Tiếp đó, liền nghiêm túc nói :

- Không sai! Sự phụ tá đích xác xem như là một tuyệt đại cao nhân, nhưng lão gia đã sớm xem thường danh lợi, không bao giờ giành giật ngôi vị võ lâm bá chủ cả.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Vậy thì cái người mà Chu tỷ tỷ nói muốn giành giật ngôi vị bá chủ võ lâm đó là ai?

Chu Quân Ngọc đưa tay chỉ lỗ mũi của mình cười cười nói :

- Chính là kẻ hèn mọn này đây!

Lời nói của Chu Quân Ngọc không những khiến cho Thượng Quan Tổ Vân, Chu Á Nam phải ngẩn người ra, mà ngay cả Lữ Chính Anh cũng phải buột miệng ngạc nhiên hỏi :

- Thật không?

Chu Quân Ngọc nói :

- Đương nhiên là thật, chẳng qua...

Hơi dừng lời lại thần bí cười nói :

- Chẳng qua ta chỉ là diễn viên đóng phụ, sau này sẽ có người khác chính thức xuất hiện.

Thượng Quan Tổ Vân cười nói :

- Đúng là càng nói càng thần bí.

Chu Quân Ngọc lại nghiêm mặt nói :

- Bây giờ mọi người sẽ nói lời khó nghe đó, chứ vị đều biết võ lâm hiện nay bốn đại thế lực Vô Địch bảo, Thất Sát lệnh, Võ Dương tiêu cục, Hoàng Sơn phái đều đang âm thầm tăng cường thực lực, mưu đồ ra tay tiêu diệt ba phe kia để độc chiếm võ lâm, chứ vị có cho là như thế không?

Bọn người Lữ Chính Anh đồng thanh gật đầu :

- Không sai.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Bây giờ lại có thêm kẻ hèn này thì sẽ hình thành cục diện Ngũ bá tranh hùng, có phải thế không?

Lữ Chính Anh trong lòng cười thầm: “Phải nói là lục bá tranh hùng mới đúng, tại vì có kẻ hèn ta đây cũng muốn chen chân, tay vào đấy!”

Nhưng Lữ Chính Anh vẫn giành lời nói :

- Phải, hơn nữa với thân thủ siêu tuyệt của Chu cô nương mà nói, tương lai nhất thống võ lâm tất nhiên là chuyện có thể được...

Chu Quân Ngọc cất lời cười nói :

- Đa tạ Lữ công tử quá khen! Kỳ thật ta cũng có niềm tin đó chỉ tiếc là ta chỉ là vai phụ, Minh chủ Võ lâm có giành được thì là người khác hưởng.

Thượng Quan Tổ Vân cười hỏi :

- Vị Minh chủ tốt số đó là ai?

Chu Quân Ngọc bí mật cười nói :

- Điều này xin lượng thứ không thể trả lời, muội tạm chơi trò úp mở vậy!

Tiếp đó trăm mặt nói :

- Nhị vị, bây giờ nói chuyện nghiêm túc, sau khi nhị vị quay về xin chuyển cáo cho Thất Sát lệnh chủ và Võ Dương tiêu cục Cục chủ, tốt nhất là hợp tác với ta nếu không thì võ lâm sẽ không có đất trống cho họ đứng đâu!

Thượng Quan Tổ Vân không khỏi biến sắc nói :

- Sẽ nghiêm trọng đến thế sao?

Chu Quân Ngọc nói :

- Ta chắc chắn không phải là nói chuyện giạt gân, vì vậy mong nhị vị sau khi quay về sẽ chuyển cáo đầy đủ lời của ta cho quý thượng và trước mắt quý thượng hãy phát huy thật nhiều ảnh hưởng.

Thượng Quan Tổ Vân, Chu Á Nam đồng thời lặng lẽ gật đầu nói :

- Được, ta sẽ y lời chuyển cáo.

Chu Quân Ngọc lúc này mới nở mặt cười nói :

- Đương nhiên bất luận sau này tình hình diễn biến như thế nào, bọn ta vẫn là bằng hữu của nhau.

Thượng Quan Tổ Vân thở dài nói :

- Chỉ mong như thế...

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử, có một chuyện ta cơ hồ quên nói với công tử.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Chuyện gì?

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Đó là Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân hai người ta đã thu phục. Sau này nếu có dùng hai người đó xin công tử đừng gây khó khăn cho họ.

Lữ Chính Anh gật gù đầu nói :

- Được, được...

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Chu tỷ tỷ quả thật là một con người nhanh nhẹn linh hoạt!

- Nói hay lắm.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Được rồi, Thượng Quan Tổ Vân còn phải đi tới phủ, ta cũng phải đi, bọn ta chia tay ở đây!

Nàng nói xong liền đi ngay, sau khi chấp tay thi lễ, phi thân nhảy vọt lên nóc nhà rồi phóng người đi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sẽ có một ngày

Do vì hàng loạt sự kiện xảy ra, khiến cho Lữ Chính Anh, Chu Á Nam cảm thấy mất hứng liền chỉnh lý hành trang đi về phía bắc nhắm đến Hạ Khẩu, nhưng do Thượng Quan Tổ Văn thành ý níu giữ lại nên đành miễn cưỡng nán lại.

Hơn nữa, ngày hôm đó sau khi sáng đèn Lộ Thanh Bình từ Tổng cục vội đến với tình nghĩa của người chủ địa phương, vì vậy bọn họ phải quần quanh thêm ba ngày nữa mới theo dòng Tư Giang đi về phía bắc tới Hạ Khẩu.

Đây cũng là ngày hai mươi bốn tháng mười hai, phong tục người dân tiễn ông táo về trời.

Hạ Khẩu là thành thị phồn hoa tập trung mật dịch, đủ mọi hạng người, cũng chịu ảnh hưởng không khí ngày tết, ở ngoài chợ sòng người qua lại nhộn nhịp cũng ít hơn bình thường.

Trong sòng người hiện hữu, các hảo hán giang hồ đủ mọi sắc loại đến từ tam sơn ngũ nhạc chiếm một số lượng rất lớn.

Đương nhiên thôi! Những hảo hán giang hồ này đều chịu ảnh hưởng từ Thất Sát lệnh của Chu Tứ Nương do Tây Môn Nhuệ đã truyền đạt mà đến.

Đồng thời do vì tin tức này quá hấp dẫn, quá kích động xem như là một đại sự cả trăm năm nay trong giang hồ.

Tại vì Thất Sát lệnh Lệnh chủ Chu Tứ Nương tuy là một nhân vật không thấy có tiếng tăm gì, nhưng Tây Môn Nhuệ truyền đạt Thất Sát lệnh lại là kẻ cầm đầu cường đạo của Nam Thất Tinh, trong toàn giang hồ xem như là một nhân vật có tiếng tăm vang dội.

Hướng hồ địa điểm tập hội là địa khu Giang Hán, là đất của Vô Dịch bảo vốn tự xưng là võ lâm bá chủ, lại thêm ba bốn tháng gần đây tin tức mà thủ hạ của Thất Sát lệnh tạo thành ở khắp nơi đã khiến cho các nhân vật võ lâm ở khắp nơi đều không hẹn mà đồng loạt tập trung đến vùng Giang Hán. Tình hình này khiến cho các chủ nhân của các trà lầu, tửu quán, lầu quán, quán bạc, kỹ viện vốn cuối năm buôn bán giảm sút ế ẩm lấy làm vui mừng vô cùng.

Lúc màn đêm buông xuống, tiếng pháo tiễn ông táo vang lên hết đợt này đến đợt khác dội vang toàn thành. Chu Thắng Nam cùng với hai đội viên của hồng y vệ đội âm thầm leo lên Hội Tân tửu lầu trong thành Hạ Khẩu.

Ba người này đều là hồng sắc phục trang, bên ngoài khoác áo khoác cũng sắc hồng, chỉ có tấm khăn lụa che mặt là sắc đen.

Do vì bọn họ ăn mặc quá dễ dãi, cho dù vùng Giang Hán lúc này có đủ mọi hạng người, nhân vật giang hồ đủ mọi hình sắc mọi lúc mọi nơi đều có thể đụng họ, nhưng ăn mặc giống như ba người này thì không có bao nhiêu người.

Lúc này trong tửu lầu đã ngồi đầy bảy phần mười, lúc ba người này bước lên lầu hai, tiếng huyền não âm ỉ đột nhiên ngưng bật, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung nhìn về phía ba người.

Ba người này dường như là đã đặt trước chỗ ngồi, với tư thái xem như xung quanh không có ai, ngang nhiên bước vào chỗ ngồi trang nhã cách ly xung quanh.

Đám khách đang ngồi chín phần mười đều là nhân vật giang hồ, những người này này giờ ánh mắt dõi theo bọn người Chu Thắng Nam tiến vào chỗ ngồi, trong đám người mới phát ra một tiếng kêu nhỏ :

- Đẹp lắm!

Một tiếng cười khác vang lên :

- Có thấy diện mạo của bọn họ không?

Giọng ban đầu nói :

- Không!

Tiếng cười lại vang lên :

- Đã không nhìn thấy diện mạo của bọn họ thì làm sao lại chắc chắn bọn họ đẹp chứ?

- Đương nhiên thôi!

Giọng ban đầu nói :

- Không nhìn thấy thân hình phong thái của bọn họ hay sao! Nữ nhân có được thân hình và phong thái như vậy thì diện mạo chắc chắn sẽ không quá kém!

Giọng nói kia không cho là như vậy nói :

- Không chắc đâu.

Lúc này lại có thêm một giọng nói khác chen vào nói :

- Nhị vị, tặc ngữ có nói bệnh tưng khẩu nhập, họa tưng khẩu xuất. Hãy bớt bình luận về nhân cách cô nương thì tốt hơn đây.

Giọng ban đầu nói :

- Tại sao?

Giọng đó liền nói :

- Lão huynh hôm nay mới đến, có lẽ không hiểu rõ hoàn cảnh tình thế, Hạ Khẩu là nơi đóng quân của Thất Sát lệnh Lệnh chủ, trong vệ đội thủ hạ của Lệnh chủ có một đội đều là hồng y, nếu khéo gặp thì ba vị vừa rồi chính là hồng y vệ đội thủ hạ của Lệnh chủ. Nếu không cẩn thận chọc tức bọn họ thì hậu quả khó lường đây!

Người ban đầu nói mới ồ lên một tiếng :

- Đa tạ lão huynh chỉ bảo! Tiểu đệ thật là liều lĩnh!

Trong tửu lầu tiếng huyên náo lại vang lên như cũ.

- Khách đang lục tục kéo đến, chưa đến bữa cơm đã chiếm đầy chín phần mười chỗ ngồi, tính ra hơn ba trăm người.

Lúc này hai vị thanh y nhân thân hình thấp lùn đang rất thoải mái thanh thần bước lên lầu hai, dưới sự dẫn đường của kẻ hầu bàn đi tới một chỗ ngồi ở góc xó bên phải.

Hai vị này chính là Thanh Thành song oái cũng chính là Hộ giá Song tướng hai huynh đệ Lâm Trung, Lâm Dũng của Thất Sát lệnh chủ Chu Tứ Nương.

Hộ giá Song tướng bản tính khôi hài mà lại cương liệt, là hai nhân vật khó chơi nổi tiếng trong Nam Thất Tinh.

Do tên tuổi của hai người bọn họ lớn, trong võ lâm người biết bọn họ tuy nhiều nhưng kẻ đủ tư cách để gọi bọn họ là bằng hữu ít lại càng ít. Cũng vì nguyên nhân này hai người này vừa bước vào tửu lầu lập tức thu hút không ít ánh mắt kỳ dị, cũng có số ít người gật đầu chào bọn họ.

Hai vị này cũng giống như bọn ba người Chu Thắng Nam, xem như xung quanh không có ai theo người hầu bàn đi vào chỗ, sau khi gọi rượu và thức ăn lão nhị Lâm Dũng mới kêu nhỏ lên một tiếng :

- Lão đại, bọn ta đã lâu không uống một trận cho thoải mái, đêm nay bọn ta không say không về.

Lâm Trung gượng cười nói :

- Lão nhị, không được như thế, tấm lòng ý vị của bọn ta là đủ rồi!

Lâm Dũng đột nhiên thở dài nhưng bị Lâm Trung dùng ánh mắt ngăn lại, rồi dùng chân khí truyền âm nói :

- Lão nhị, trường hợp này nhất cử, nhất động của bọn ta mọi lúc đều phải thận trọng mới được.

Lúc này cách bọn họ ba chỗ ngồi đột nhiên vang lên một tiếng ó :

- Không phải là Thanh Thành song oái đó sao?

Người lên tiếng là một hoàng y lão giả tuổi khoảng ngũ tuần. Nơi chỗ ngồi tổng cộng có ba người, ngoại trừ hoàng y lão giả đó ra hai vị còn lại là một khôi y lão giả và một thanh y lão nương.

Thanh y lão nương gật gù đầu nói :

- Không sai.

Hoàng y lão giả cười nói :

- Đã lâu không gặp bọn họ, không ngờ lại đụng nhau ở đây!

Khôi y lão giả cười hỏi :

- Huynh và bọn họ có hiềm khích gì hả?

Hoàng y lão giả nâng ly hớp một hớp rượu rồi cười cười nói :

- Hiềm khích thì không, chẳng qua xưa kia có một chút xung đột nhỏ mà thôi.

Khôi y lão giả nghiêm mặt nói :

- Hai vị đây lúc này chính là Hộ giá Song tướng của Thất Sát lệnh Lệnh chủ danh chấn nhất thời đây!

Ồ! Hoàng y lão giả vô cùng kinh ngạc nói :

- Nhị vị đó lại cũng có lúc phục người à? Mà lại thần phục dưới váy của một nữ nhân...

Thanh y lão nương liền trừng mắt nhìn hoàng y lão giả, cắt lời gầm lên :

- Thế sao, huynh khinh thường nữ nhân à?

Hoàng y lão giả cười nói :

- Ta không nói xem thường người?

- Vậy thì người xem thường ai?

Tiếp theo tiếng nói một làn gió thom thoang nhẹ, một bóng hồng lướt đi, Chu Thắng Nam đã đứng ngay trước mặt bọn họ, hai tay chống nạnh, lạnh lùng nói :

- Nói đi!

Chu Thắng Nam lúc này đã cởi bỏ tấm khăn lụa che mặt, trên khuôn mặt vốn đẹp lạnh lùng như băng giá lại càng bao phủ thêm một màn sương buốt lạnh, khiến cho người khác muốn nhìn cũng chẳng dám nhìn.

Lúc ba vị kia đang hoảng sợ biến sắc thì hai đội viên của hồng y vệ đội đã trở lại với bốn lai diện mục nhảy nhẹ tới, bọn họ đã cởi bỏ áo khoác bên ngoài ở chỗ ngồi, lúc này trên ngực trái của hai đội viên đó có thể thấy rõ ràng được thêu ký hiệu “nhất hiệu” và “tam hiệu”.

Các nhân vật võ lâm đang ngồi tại đó đối với Chu Thắng Nam và hai hồng y đội viên đều chưa biết, nhưng bọn họ đối với hiệu y của hai đội viên này thì đều có nghe nói đến. Vì vậy vừa mới nhìn thấy thì đều không khỏi thán thở trong lòng: “Sắp có chuyện đây...”.

Nhất là bọn ba người hoàng y lão giả đang đàm luận thì nhất loạt đều biến sắc.

Đối với thái độ đầy đe dọa của Chu Thắng Nam, hoàng y lão giả tu dưỡng công phu thâm hậu cũng không cách nào chịu nổi, vì vậy liền nhượng mày lên lạnh lùng nói :

- Người nghĩ thế nào thì cứ làm thế ấy!

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Hay! Người rất có dũng khí...

Lúc này Lâm Trung, Lâm Dũng đã nhảy vọt tới bên cạnh Chu Thắng Nam, hai người cúi người thi lễ nói :

- Thuộc hạ tham kiến đại tiểu thư.

Chu Thắng Nam hừ một tiếng nói :

- Hai người tu dưỡng công phu tốt lắm!

Lâm Trung cúi người gượng cười nói :

- Hồi bẩm đại tiểu thư, vừa rồi thuộc hạ đang muốn xuất hiện thì đại tiểu thư đã giành xuất hiện trước rồi.

- Thế sao?

Chu Thắng Nam lơ đãng nói :

- Vậy thì người tính xử trí bọn họ như thế nào đây?

Lâm Trung ngơ ngác :

- Điều này... xin đại tiểu thư thị hạ?

Đối với Thanh Thành song oai - hai nhân vật nổi tiếng khó chơi trong võ lâm, lại phục tùng một nữ hài tử non trẻ như vậy, điều này càng khiến cho toàn thể quần hào đều nhất tề nín thở ngưng thần yên lặng quan sát tình hình diễn biến.

Chu Thắng Nam lại hừ một tiếng nói :

- Người căn cứ vào Thất Sát luật lệnh mà xem thì bọn họ phạm vào tội gì?

Lâm Trung ngờ ngác :

- Hồi bẩm đại tiểu thư, trong Thất Sát lệnh không thấy có điều luật xem thường nữ nhân phải bị giết.

Chu Thắng Nam lạnh lùng cười nói :

- Người căn cứ vào điều luật thứ bảy đó.

Lâm Trung hơi do dự rồi trầm tư nói :

- Điều thứ bảy của Thất Sát luật lệnh: Kẻ bất phục tiết chế, nhìn không thuận mắt, giết!

Chu Thắng Nam thờ ơ nói :

- Vậy thì căn cứ vào điều luật này mà hành hình!

Lâm Trung run người nói :

- Đại tiểu thư thật muốn giết bọn họ sao?

- Không sai.

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Ngoại trừ thanh y lão nương đây có thể miễn trừ ra, còn hai lão già kia thì phải giết.

Lâm Trung bối rối nói :

- Điều này...

Chu Thắng Nam cắt lời cười nhạt nói :

- Ta nhắc nhở người, đây là mệnh lệnh.

Hoàng y lão giả đã thật sự nhịn không nổi, chỉ thấy lão đứng bật người dậy gần giọng nói với Lâm Trung :

- Lâm lão đại không cần phải do dự, Trung Điều tam nghĩa đây không đến nỗi khiếp nhược như mọi người tưởng đâu.

Trong lúc nói, khôi y lão giả và thanh y lão nương cũng đứng bật dậy, thanh y lão nương liền nói với Chu Thắng Nam :

- Chu cô nương, lão đây tuy nhờ đại lượng được tha miễn nhưng ba người bọn lão luôn sống chết có nhau.

Chu Thắng Nam lạnh lùng cắt lời nói :

- Nói vậy người không nhận lãnh hảo ý của ta?

Thanh y lão nương cười nói :

- Đây không phải là lão không biết phải trái, nếu Chu cô nương cảm thấy cuộc tranh chấp tính khí này không đáng để đại động can qua thì lão đây mong Chu cô nương thấu đáo nhân tình...

Chu Thắng Nam lại cắt lời nói :

- Không thì thôi, người cũng muốn chết ta cũng không ép.

Nguyên Trung Điều tam nghĩa luận về danh vọng và công lực thì không thua kém Thanh Thành song oái, chẳng qua Thanh Thành song oái ngoại trừ nổi tiếng khó chơi sinh bình không có tiếng xấu, nhưng Trung Điều tam nghĩa tiếng xấu rất nhiều, hơn nữa lại là chuyện mấy năm gần đây.

Trung Điều tam nghĩa mười năm trước đây phần lớn đồng đạo võ lâm đối với xưng hiệu của bọn họ thì phải gọi là Trung Điều tam ác mới đúng.

Trong Tam Nghĩa, hoàng y lão giả Túc Phi Vân là trưởng, thanh y lão nương Ban Đại Nương là lão nhị, khôi y lão giả Ngôn Bản Nghĩa là lão tam.

Chu Thắng Nam dứt lời, Túc Phi Vân lập tức cười nhạt nói :

- Lão phu không tin là a đầu người lại có thể ép người khác...

Lão chưa nói hết lời thì bóng hồng đã lướt tới, chát chát hai tiếng khô khốc vang lên, lão đã bị đánh hai bạt tai nảy lửa bóng rất hất bóng lão lên. lão đảo thoái lui ba bước.

Nhưng Chu Thắng Nam dường như là vừa rồi không phải xuất thủ, tỏ ra như không có chuyện gì, điềm nhiên cười nói :

- Ta không biết ép người nhưng ta lại biết đánh người, cũng biết giết người nữa đấy.

Tiếp đó quay đầu quát Lâm Trung :

- Lâm Trung, ngươi còn đợi gì nữa hả?

Tốc Phi Vân nộ quát một tiếng :

- A đầu hãy chịu chết!

Dứt lời liền xuất chiêu, soạt một tiếng vung đao chém ngang lưng Chu Thắng Nam.

Hai người còn lại cũng không hẹn đồng lúc nhất tề xông tới Chu Thắng Nam.

Cần nói thêm, Trung Điều tam nghĩa lại sử dụng ba loại vũ khí khác nhau.

Lão đại Tốc Phi Vân dụng đao, lão nhị Ban Đại Nương dụng kiếm, lão tam Ngón Bán Nghĩa dụng chưởng, hơn nữa từ chiêu khởi thủ của bọn họ thì có thể nhìn ra đao pháp, kiếm pháp, chưởng pháp của bọn họ đều bắt nguồn từ Vạn Bác Chân Truyền của Kiếp Dư Sinh, Trung Điều tam nghĩa này rất có thể là người của phe Vô Dịch bảo.

Chu Thắng Nam vốn chuẩn bị thoái lui để cho Lâm Trung thu xếp chuyện này.

Nhưng sau khi nhìn thấy võ công của đối phương có điều kỳ lạ, liền thay đổi ý định, đột nhiên hạ thân người xuống, choang một tiếng đã ép lùi công thế liên hợp của ba người đối phương, rồi quay về phía Lâm Trung đang lao vào tấn công quát lớn :

- Lâm Trung hãy lùi lại!

Lâm Trung đã nhìn thấy máu chót liền bật lùi ra sau, hướng về Lâm Dũng nói nhỏ :

- Thì ra ba vị đây đã gia nhập Vô Dịch bảo rồi ư?

Lâm Dũng nói nhỏ :

- Hơn nữa e rằng đã gần mười năm rồi đấy!

Lâm Trung gật đầu nói :

- Không sai!

Lúc này khách khứa trên lầu đang vội vàng rút ra thật xa, kẻ nhát gan thì đã trốn đi từ lâu rồi.

Trong lúc Lâm Trung, Lâm Dũng đang trao đổi với nhau thì Chu Thắng Nam đã giao thủ với Trung Điều tam nghĩa năm chiêu rồi.

Nhưng Chu Thắng Nam chỉ phòng thủ chứ không phản kích.

Thế nhưng chỉ cần qua năm chiêu, nàng đã phán đoán ra lại lịch của đối phương.

Nàng vừa tránh né sự công kích điên cuồng của đối phương, thỉnh thoảng chống đỡ, vừa cười cười nói :

- Hóa ra các ngươi cũng là người của Vô Dịch bảo.

Bọn ba người Tốc Phi Vân dốc hết toàn lực tấn công bảy tám chiêu, nhưng ngay y phục của đối phương cũng chưa chạm tới được, bọn họ không những càng đánh càng lo lắng, không thể không khâm phục bản lĩnh của đối phương. Trong lòng nghĩ là một chuyện nhưng bên ngoài vẫn không thể không tỏ ra mạnh mẽ lần áp, Tốc Phi Vân lên tiếng :

- Đã biết bọn ta là người của Vô Dịch bảo, còn không mau quỳ gối dập đầu hay sao?

Chu Thắng Nam cười nhạt, rồi hướng về Lâm Trung gần giọng quát lớn :

- Hộ giá Song tướng nghe lệnh!

Lâm Trung, Lâm Dũng đồng thanh cung ứng :

- Thuộc hạ xin lắng nghe!

Chu Thắng Nam gần giọng nói :

- Hạn các ngươi trong mười chiêu giết chết ba tên này cho ta!

- Tuân lệnh!

Lâm Trung, Lâm Dũng dạ vâng, lập tức lướt tới vây công Trung Điều tam nghĩa, còn Chu Thắng Nam lúc đó đứng sang một bên.

Tốc Phi Vân bật cười ha hả nói :

- Nhị vị Lâm huynh, nếu nhị vị không giết được bọn ta thì cái đầu của nhị vị tất sẽ chẳng còn trên cổ nữa, ta thấy nhị vị tốt hơn nên bỏ nơi tắm tởm về nơi sáng sủa, về với Vô Địch bảo đi!

Ngôn Bản Nghĩa cũng cười nói :

- Hãy xem trọng mối quan hệ đã từng quen biết nhau của bọn ta, bọn ta sẽ nói tốt cho nhị vị trước mặt Bảo chủ, dựa vào thân thế Nhất cấp hộ pháp của bọn ta nhị vị muốn tới chắc sẽ...

Chu Thắng Nam cất lời quát lớn :

- Lâm Trung, đã năm chiêu rồi đấy.

Lâm Trung cất giọng trả lời :

- Thuộc hạ hiểu rõ.

Tốc Phi Vân cười nhạt nói :

- Đừng có mà nằm mơ...

Thì nghe Lâm Dũng quát lớn một tiếng :

- Buông tay!

Như hưởng ứng theo, đơn đao trong tay Tốc Phi Vân đã bị Lâm Dũng chấn vắng, cùng ngay lúc đó kiếm của Lâm Dũng đã xuyên qua ngực Tốc Phi Vân.

Trong lúc Tốc Phi Vân thét lên một tiếng thảm thiết thì ở chân cầu thang vang lên một tiếng quát lớn :

- Dừng tay!

Dứt lời một bóng người liền xuất hiện lướt nhanh tới, choang một tiếng đẩy vắng Lâm Trung, Lâm Dũng bật lùi ra phía sau rồi nộ quát một tiếng :

- Hai người các ngươi thủ đoạn thật hiểm độc!

Người vừa đến chính là phu nhân Hồ Diên Mỹ trẻ tuổi của Hồ Diên Kỳ.

Hồ Diên Mỹ kỳ thật là nghĩa nữ kiêm đồ đệ của Hồ Diên Kỳ, sau này mới thăng cách là phu nhân, vì vậy phu thê bọn họ đồng họ mà tuổi tác lại sai kém nhau rất lớn.

Do mối quan hệ tế nhị kể trên, giữa Hồ Diên Mỹ và Vô Địch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn là mối quan hệ sư mẫu và đồ đệ, cũng lại là mối quan hệ sư huynh muội.

Hồ Diên Mỹ đột ngột tới, một chiêu chấn vắng Lâm Trung, Lâm Dũng khiến cho Chu Thắng Nam vốn coi người khác không ra gì cũng phải giật mình ớn lạnh.

Nhưng Hồ Diên Mỹ lại không dòm ngó gì tới bọn họ nữa, đi thẳng tới Ban Đại Nương, Ngôn Bản Nghĩa khiêm nhường nói :

- Thật đáng tiếc... chỉ vì ta đến chậm một chút mà khiến cho Tốc hộ pháp phải chết thảm, ta... cảm thấy ân hận vô cùng.

Ban Đại Nương thờ dài nói :

- Người chết không thể phục sinh, bọn ta chỉ xin Hồ Diên phu nhân thay bọn ta tác chủ phục thù là được!

Hồ Diên Mỹ hơi nhíu mày lại không trả lời Ban Đại Nương, quay người về phía Lâm Trung, Lâm Dũng nhíu mày hỏi :

- Hai người các người là gì của Chu lệnh chủ?

Chu Thắng Nam giành trả lời :

- Bọn họ là Hộ giá Song tướng.

Tiếp đó lại hỏi tiếp :

- Còn người là ai?

Hô Diên Mỹ lúc này mới liếc nhìn Chu Thắng Nam, không trả lời mà hỏi ngược lại :

- Xem ra người chính là đại tiểu thư của Chu lệnh chủ phải không?

Chu Thắng Nam tựa hồ cho rằng đối phương nhận ra được mình thì cảm thấy đắc ý vô cùng, ngạo nghễ gật đầu nói :

- Không sai.

Hô Diên Mỹ điềm nhiên cười nói :

- Chu đại tiểu thư, người có nghe cái tên Hô Diên Mỹ bao giờ chưa?

Trước đây Chu Tứ Nương, Chu Á Nam đã được mời tới Vô Định bảo nên mọi chuyện Chu Thắng Nam tất nhiên đều được nghe kể qua.

Vì vậy Chu Thắng Nam vừa nghe thấy ba chữ Hô Diên Mỹ không khỏi giật mình, nhưng vẻ ngoài vẫn bình thản ồ lên một tiếng nói :

- Hóa ra đây là sư mẫu của Thuần Vu Khôn, thật là hạnh hội, hạnh hội!

Hô Diên Mỹ lạnh lùng nói :

- Ở đây người tác chủ phải không?

Chu Thắng Nam ngạo nghễ gật đầu nói :

- Không sai!

Hô Diên Mỹ hỏi tiếp :

- Tốc độ pháp của bọn ta do người hạ lệnh giết phải không?

Chu Thắng Nam tuy tính ra bản thân mình không phải là đối thủ của Hô Diên Mỹ, nhưng nàng tin rằng có thể cầm cự một trăm chiêu trở lại thì sẽ không có vấn đề gì, đồng thời vì Hạ Khẩu lúc này hoàn toàn ở trong phạm vi thể lực của mẫu nữ bọn họ, nàng đã tính kỹ đối phương sẽ không dám làm càn, cho dù có xung đột chỉ cần bản thân cầm cự được một trăm chiêu có thêm Hộ giá Song tướng và sự hiệp trợ của hai nữ kiếm sĩ của hồng y đội, cầm cự đội viện binh thì hoàn toàn có thể vượt qua nguy hiểm.

Cũng vì nguyên nhân như vậy, không những khiến cho sự bất an trong lòng nàng lắng dịu xuống, hơn nữa bản tính thiên kiến cố chấp trời sinh lại trở dậy, ngạo nghễ gật đầu nói :

- Lẽ nào người bắt phục?

Hô Diên Mỹ gầm mặt nói :

- Tại sao phải giết y?

Chu Thắng Nam lạnh lùng cười nói :

- Thứ nhất, tại vì bọn họ là người của Vô Định bảo, thứ hai tại vì ta thấy y không thuận mắt ta.

Hô Diên Mỹ nhin không được cười nói :

- Ta cũng là người của Vô Định bảo đây, không biết người thấy có chướng mắt không hả?

Chu Thắng Nam cười nói :

- Người đừng có say sưa với chính mình, trong mắt ta có rất ít người nhìn cho được thuận mắt.

Hô Diên Mỹ cười nhạt nói :

- Vậy tại sao ngươi không giết ta đi?

Nói xong liền ưỡn ngực ra.

Không ngờ Chu Thắng Nam lại ngay lập tức nhanh như điện chớp đâm thẳng một kiếm vào ngực Hô Diên Mỹ. Chát một tiếng trường kiếm của Chu Thắng Nam đã bị trường kiếm của Hô Diên Mỹ gạt ngang, Hô Diên Mỹ liền cười nhạt nói :

- Nghe nói hai nữ nhi của Chu Tứ Nương trong đó thành tựu của thứ nữ Chu Á Nam lớn nhất, qua sự khảo nghiệm của ta quả thật không sai chút nào cả, so với muội muội của ngươi thì ngươi còn kém xa lắm.

Chu Tứ Nương rít lên :

- Yêu phụ hãy ném mùi!

Đang nói đã thu rút trường kiếm về, rồi triển khai một đợt tấn công như bão táp mưa xa.

Chát chát chát, trong một loạt tiếng kim khí va chạm nhau chói tai vang lên tiếng quát giận dữ của Hô Diên Mỹ :

- A đầu nghe đây! So về vai về mà nói thì ta không tiện động thủ với ngươi, hơn nữa đại hội Nguyên Đán mà lệnh đường đã định cũng chỉ còn vài ngày nữa mà thôi, nên càng không nên sinh sự ở nơi đây...

Chu Thắng Nam rít giọng quát hỏi :

- Vậy tại sao các ngươi còn đến Hạ Khẩu?

Hô Diên Mỹ cười nhạt đáp :

- Hạ Khẩu là của thiên hạ, không thể vì mẫu nữ Chu gia các ngươi trú đóng ở đây mà cấm không cho người khác đến.

- Ta không cho phép các ngươi đến, ai đến ta sẽ giết người đó.

Hô Diên Mỹ cười nói :

- A đầu không biết trời cao đất sâu, ngươi làm được không hả?

Tiếp đó lại cười nhạt nói :

- A đầu thôi tha, ta có thể nói thẳng với ngươi, nếu không vì những nguyên nhân kể trên thì ta đã một kiếm đâm chết ngươi rồi!

Chu Thắng Nam cũng cười nhạt nói :

- Nằm mơ đấy!

Lời nói tuy rất cứng rắn nhưng trong lòng bất giác bất an.

Tại vì cho dù nàng cố gắng toàn lực công xuất hơn mười chiêu nhưng thật ra Hô Diên Mỹ cũng chỉ ung dung nhìn chiêu gạt chiêu, chưa hề hoàn thủ dù chỉ nửa chiêu.

Tình huống này không những Chu Thắng Nam trong cuộc âm thầm lo sợ, mà ngay Lâm Trung, Lâm Dũng và hai vị hồng y nữ kiếm sĩ ở bên cạnh cũng không khỏi trong lòng như lửa đốt.

Lâm Trung vội vàng dùng chân khí truyền âm nói với vị Hồng Y nhất hiệu :

- Hồng Y nhất hiệu, mau phái tam hiệu quay về cầu cứu!

Hồng Y nhất hiệu ngơ ngác, rồi lập tức đưa mắt nhìn Hồng Y tam hiệu ra hiệu mau đi cầu cứu.

Nhưng những hành động này không thoát được cặp mắt của Hô Diên Mỹ.

Hồng Y tam hiệu bước chân còn chưa nhúc nhích, Hô Diên Mỹ đã ngay lập tức không chế Chu Thắng Nam, vỗ ngang một kiếm cười nhạt thét lên :

- A đầu, nằm xuống ngay!

Chu Thắng Nam vừa kiêu ngạo vừa cố chấp cũng không thể không khuất phục trước thực lực hơn mình.

Rầm một tiếng, Chu Thắng Nam đã ngã lộn xuống đài.

Hơn nữa kiếm này tuy võ ngang nhưng Hô Diên Mỹ có ý muốn hạ uy thế hung hăng của Chu Thắng Nam nên kinh lực sử dụng không nhẹ.

Vì vậy Chu Thắng Nam đau đớn cắn chặt răng chịu đựng, không dám kêu lên chút gì.

Sau khi Hô Diên Mỹ đã đánh ngã Chu Thắng Nam rồi, liền hướng về hai hồng y kiếm sĩ gần giọng quát :

- Ai dám cưỡng động một bước thì ta chém đứt cẳng chân chó của kẻ ấy ngay!

Chu Thắng Nam rít giọng thét lên :

- Yêu phụ! Hãy giết ta đi!

Hai hồng y kiếm sĩ nhìn nhau gượng cười không dám hành động gì.

Lâm Trung liền hướng về Hô Diên Mỹ chấp tay thi lễ nói :

- Hô Diên phu nhân, kẻ giết người là Lâm Trung này, phu nhân cứ giết tại hạ đi nhưng xin tha cho đại tiểu thư của bọn tại hạ.

Hô Diên Mỹ tươi cười nói :

- Thật không ngờ người lại có tâm trung thành như vậy.

Lâm Trung nghiêm mặt nói :

- Đó là bổn phận tận tụy của kẻ thuộc hạ.

Hô Diên Mỹ găm mặt nói :

- Có nợ phải trả, giết người thường mạng, đêm nay món nợ máu của các người phải thường hoàn. Thế nhưng thời gian sẽ là đại hội Nguyên Đán mấy ngày nữa.

Chu Thắng Nam cố nén đau, ưỡn thẳng người lên cười nhạt nói :

- Vậy thì người sẽ hối hận!

Hô Diên Mỹ hừ một tiếng nói :

- A đầu, ta đặc biệt cảnh cáo người, nếu người làm phiền ta kẻ chịu thua thiệt sẽ chính là người.

Chu Thắng Nam từ xưa đến nay đây xem như là lần thứ hai chịu sự bức hiếp.

Lần thứ nhất là nơi lữ quán ở Hoành Sơn huyện thành, bị vị đệ tam phu nhân Thủy Ngân Cô của Vô Địch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn xử trị một trận nên thân.

Lần thứ hai chính là lần này, vấp ngã trong tay Hô Diên Mỹ.

Thủy Ngân Cô, Hô Diên Mỹ địa vị trong Vô Địch bảo cố nhiên là bất đồng nhưng công lực của hai người bọn họ thì lại ngang bằng như nhau.

Trong đám đệ tử được Hô Diên Mỹ truyền thụ võ công cho, bất luận là hữu danh vô danh ngoại trừ Thuần Vu Khôn ra thì xem như là võ công của Thủy Ngân Cô và Hô Diên Mỹ là cao nhất.

Chu Thắng Nam năm hạn bất lợi, cứ liên tiếp vấp ngã trong tay của hai cường địch này, nỗi buồn bức và sự phẫn hận trong lòng thật không khó tưởng thấy.

Nhưng con người là động vật có thể thích ứng với hoàn cảnh nhất, cho dù Chu Thắng Nam cá tính ngang ngạnh và đầy cố chấp, lại liên tiếp chịu nhiều ngang ngược nhưng dưới tình huống phải cân nhắc lợi hại nặng vẫn nhẫn nhịn được, đối với những lời khó nghe của Hô Diên Mỹ nàng chỉ hừ một tiếng mà thôi!

Hô Diên Mỹ cười nhạt một tiếng nói :

- Hừ cái gì! Bất phục ư, bọn ta hãy làm lại thử!

Chu Thắng Nam cũng cười nhạt nói :

- Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn, trừ phi đêm nay người giết ta còn nếu không thì sẽ có một ngày món nợ hôm nay ta nhất quyết sẽ trả.

Hô Diên Mỹ cười nói :

- A đầu, không phải ta quá xem thường người nhưng đêm nay ta không giết người thì cả đời người cũng đừng mong báo thù được gì ta!

Tiếp đó, quay đầu về phía Ban Đại Nương, Ngôn Bản Nghĩa khiêm nhường cười nói :

- Ban hộ pháp, Ngôn hộ pháp mang thi thể Túc hộ pháp đi, bọn ta đi thôi!

Y thì vừa dứt lời thì trong đám người đứng xem xung quanh vang lên một tiếng cười :

- Đi như thế không tránh khỏi quá thoải mái ung dung đấy!

Tiếp theo tiếng nói, Chu Quân Ngọc xinh đẹp đã chậm rãi bước ra.

Chu Quân Ngọc đêm nay mặc một bộ võ phục xanh biếc, ngoài là áo khoác màu vàng trong vẻ đẹp nổi rõ anh khí hơn người.

Hô Diên Mỹ nghe tiếng nói bất giác ngơ ngác nói :

- Lễ nào vị tiểu cô nương đây còn muốn lưu ta ở lại sao?

Chu Quân Ngọc bẽn lẽn cười nói :

- Ta không phải là Hô Diên Kỳ cũng không phải là Thuần Vu Khôn, giữ người lại làm gì chứ?

Lời nói này xem ra bình thường không có gì lạ, lại khiến người khác khó hiểu nhưng Hô Diên Mỹ nghe thấy lại bất giác biến sắc nói :

- Ý ngươi là sao?

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Không có gì cả chỉ nhờ giúp ta đưa tin giùm.

Không đợi đối phương trả lời liền quay đầu về phía Chu Thắng Nam cười nói.

- Điều này gọi là ác nhân tất có ác nhân trị. Chu đại tiểu thư từ nay về sau tiểu thư cũng phải đổi tính khí đi.

Chu Thắng Nam biến sắc nói :

- Ngươi giáo huấn ta đây à?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Theo ta biết thì Chu đại tiểu thư cho đến hôm nay đã nhận hai lần giáo huấn, nếu có nhận thêm một lần thứ ba thì Chu Quân Ngọc ta đây cũng có thể gắng sức sửa trị ác nhân một chút.

Chu Thắng Nam nộ quát một tiếng :

- A đầu muốn chết!

Dứt lời liền xuất chiêu, vút một tiếng một kiếm bổ véo xuống.

Chu Thắng Nam tuy vừa rồi bị Hô Diên Mỹ một kiếm vỗ ngang té ngã xuống đất nhưng công lực mà Hô Diên Mỹ vận dụng chỉ vừa phải, tuy gây đau đớn không ít cho Chu Thắng Nam nhưng không làm tổn thương.

Lúc này sau một lúc điều tức đã bình phục, vì vậy hàm nộ xuất thủ kiếm này sử dụng chín phần mười kinh lực, uy thế không thể xem thường.

Nhưng thật bất ngờ cho mọi người, chỉ thấy ánh sáng lạnh lóe lên, trường kiếm của Chu Thắng Nam lại lọt vào tay của Chu Quân Ngọc, hơn nữa Chu Quân Ngọc dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm rồi hất chuôi kiếm người về phía Chu Thắng Nam, mỉm cười nói :

- Chiêu này không tính, bọn ta làm lại đi!

Chu Thắng Nam ánh mắt như tóe lửa, đột nhiên nghiêng răng giựt lấy cây trường kiếm đồng xanh trong tay đối phương, rồi giống như bẻ mía, bẻ gãy thành từng đoạn vung rải xuống nền nhà.

Chu Quân Ngọc tươi cười nói :

- Nếu Chu đại tiểu thư có thể từ đây về sau dùng hung hăng nữa thì sẽ thật là một tin vui cho bản thân đại tiểu thư và cho võ lâm đồng đạo.

Chu Thắng Nam nộ quát một tiếng :

- Khốn kiếp!

Nói xong, mặt tái xanh lại rồi quay người bỏ đi.

Nhưng Chu Quân Ngọc đã gần giọng thét lên :

- Không được phép của ta, không ai được phép đi đâu cả!

Lời nói quả thật khó nghe.

- Nếu là trước đây, với tính khí ngang ngạnh của Chu Thắng Nam, cho dù là có dùng đao kiếm kề cổ thì nàng cũng không chút suy nghĩ đắn đo mà xông tới rồi.

Nhưng sau vài lần bị vui đập, nàng đã học được sự nhẫn nhịn khôn ngoan.

Chỉ thấy nàng dừng bước quay người lạnh lùng hỏi :

- Có gì chỉ giáo?

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ xin đại tiểu thư đưa tin tới cho lệnh đường đại nhân giùm ta...

Trong lúc này Hồ Diên Mỹ đang ở bên cạnh, nãy giờ vẫn đang nhủu mày chăm chú quan sát nhất ngôn nhất hành của Chu Quân Ngọc.

Khởi sơ, y thị cho rằng Chu Quân Ngọc là thủ hạ của Chu Tứ Nương.

Nhưng y thị đã thay đổi suy nghĩ khi thấy Chu Quân Ngọc giáo huấn Chu Thắng Nam và không biết Chu Quân Ngọc là môn hạ của ai.

Đúng vậy, Chu Quân Ngọc niên kỷ nhỏ như vậy, võ công lại cao thâm không phù hợp với niên kỷ, còn khẩu khí thì to lớn kinh người lại còn dám khiêu chiến với hai tổ chức thực lực mạnh nhất trong võ lâm đương đại là Vô Định bảo và Thất Sát lệnh chủ, vậy thì nữ hài tử này là ai?

Chu Thắng Nam đỡ đầu nói :

- Nói đi! Ta đang nghe đây.

Chu Quân Ngọc quay đầu về phía Hồ Diên Mỹ cười nói :

- Hồ Diên phu nhân, lời mà ta muốn truyền cho Chu lệnh chủ, cũng chính là lời mà ta muốn truyền cho Thuận Vu Khôn Bảo chủ, mong rằng người nhớ lấy tránh cho ta phải lặp lại.

Hồ Diên Mỹ cười nhạt nói :

- Ta cũng đang nghe đây.

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Lời ta rất đơn giản, ta muốn hai người bọn họ từ bây giờ trở đi hạn chế bản thân và thuộc hạ, bớt tạo sát nghiệp.

Hồ Diên Mỹ cười hỏi :

- Lời đơn giản thế thôi sao?

- Phải!

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Lời rất đơn giản, nhưng lúc thực hiện thì không dễ đâu!

Hồ Diên Mỹ gật đầu nói :

- Được, ta nhất định truyền đạt lại lời này.

Chu Quân Ngọc nhủu mày nhìn Chu Thắng Nam nói :

- Còn Chu đại tiểu thư thì sao?

Chu Thắng Nam đỡ đầu trả lời :

- Ta tất nhiên cũng sẽ truyền đạt lại.

Chu Quân Ngọc mỉm cười gật đầu nói :

- Được, được, đa tạ nhị vị, bây giờ...

Hoi dừng lời lại ánh mắt quét nhìn tứ lâu bị đập nát bừa bãi rồi cười nói :

- Nhị vị đối với chủ nhân nơi đây cũng phải có lời gì chứ?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Không cần lo, ta sẽ phái người đến bồi thường.

Chu Quân Ngọc nói :

- Vậy thì được, chư vị có thể đi đi!

- Không!

Hô Diên Mỹ liền vội hỏi :

- Ta muốn thỉnh giáo cô nương vài câu!

Hô Diên Mỹ muốn hỏi Chu Quân Ngọc điều gì nhưng Chu Thắng Nam vẫn không để ý đến, liền lập tức bỏ đi.

Hơn nữa nàng hướng về phía chủ quán đang đứng co ro ở góc nhà mặt mày ủ dột, gằn giọng nói :

- Đừng lo, mọi tổn thất ở đây môn hạ của Thất Sát lệnh bồi thường gấp bội, ngươi an tâm đi!

Ngay lập tức chủ quán liền tươi nét mặt lại. Lúc này thì thể đã được mang đi, hơn nữa mọi tổn thất lại còn sẽ được bồi thường gấp bội, vì vậy khiến cho lão chủ đôi buồn làm vui, liền vội vã cúi người nói với Chu Thắng Nam :

- Đa tạ cô nương! Đa tạ đại tiểu thư!

Chu Quân Ngọc tươi cười hỏi :

- Hô Diên phu nhân muốn hỏi gì?

Hô Diên Mỹ nghiêm mặt nhíu mày nói :

- Với tuyệt đại thân thủ của Chu cô nương thì không đến nỗi sợ người khác biết lai lịch chân thật của mình chứ?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Đương nhiên ta không sợ người khác biết lai lịch của ta, nhưng ta muốn hay không muốn người khác biết thì lại là chuyện khác.

Hô Diên Mỹ nhíu mày hỏi :

- Nếu ta muốn biết lai lịch của cô nương, cô nương có thể cho ta biết được chứ?

Chu Quân Ngọc nói :

- Có thể nói được thì ta tất sẽ nói, không thể nói được ta phải tạm thời giữ kín thôi!

Hô Diên Mỹ gượng cười nói :

- Được! vậy thì trước hết hãy nói cô nương có thể nói được không?

Chu Quân Ngọc nhướng mày nói :

- Nói đơn giản ra ta là Đệ ngũ bá ngoài Tứ Bá Thiên của võ lâm đương đại.

Hô Diên Mỹ ngơ ngác :

- Tứ Bá Thiên, danh xưng này là lần đầu tiên ta nghe thấy đó.

Chu Quân Ngọc lại nhướng mày cười nói :

- Hơn nữa nói tự phụ một chút, ta là đại biểu cho Đại minh chủ tương lai Ngũ bá quy nhất thống.

- Đại biểu à?

Hô Diên Mỹ cười hỏi :

- Vậy vị Đại minh chủ đó là ai?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Chỉ cần ngươi sống lâu thêm chút ít thì ngươi sẽ biết ngay.

Hô Diên Mỹ gượng cười nói :

- Vừa rồi Tứ Bá Thiên mà Chu cô nương nói đó là muốn ám chỉ những ai?

Chu Quân Ngọc nói :

- Đơn giản thôi, cái gọi là Tứ Bá Thiên đó đương nhiên là Vô Định bảo các ngươi, Tam Bá Thiên còn lại là Thất Sát lệnh, Hoàng Sơn phái và Vô Dương tiêu cục.

Hô Diên Mỹ à lên một tiếng nói :

- Nói vậy nghe cũng có lý.

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Hô Diên phu nhân, còn có gì muốn hỏi nữa không?

Hô Diên Mỹ hơi trầm ngâm rồi nhún mày nói :

- Tạm thời chỉ có một chuyện, đó là: Chu cô nương cũng tham gia đại hội đặc biệt do Thất Sát lệnh Chu lệnh chủ cử hành vào Nguyên Đán năm sau phải không?

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Ta đã đến Hạ Khẩu rồi há có lý không tham gia sao, nhưng đến lúc đó ta sẽ chính thức xuất diện hay không ta vẫn còn chưa quyết định.

Hô Diên Mỹ cười nói :

- Đa tạ cô nương, Hô Diên Mỹ xin cáo từ.

Nói xong liền quay xuống lầu bỏ đi.

Hô Diên Mỹ đi rồi, Chu Thắng Nam cũng chán nản bỏ đi.

Hai người này vừa đi, Chu Quân Ngọc cười thỏa mãn rồi nhẹ nhàng như chim nhạn vút lướt qua cửa sổ, biến mất dần trong đêm tối dày đặc.

Trong thành Hạ Khẩu lúc này, đồng lúc Chu Thắng Nam bị thất bại ê chề đang lặng lẽ rời khỏi tửu quán thì Chu Tứ Nương đang một mình thuê một chiếc thuyền con phóng ra giữa sông.

Lệnh chủ ngồi một mình ở đầu thuyền, sắc mặt nghiêm nghị nhưng đôi mắt thần quang sáng rực, đang lục lọi tìm kiếm quan sát phía trước.

Lúc chiếc thuyền con sắp bơi tới giữa dòng Trường Giang, thì ước khoảng ngoài một tầm tên bắn cũng có một chiếc thuyền con giống như vậy phóng thẳng mũi dến, trên sông thuyền bè qua lại là chuyện bình thường.

Nhưng đêm khuya lúc này hai con thuyền giống hệt nhau lại ở giữa dòng gặp gỡ nhau, tự nhiên mà gặp nhau thì không phải là chuyện bình thường.

Hướng hồ trên con thuyền con nghênh diện đó lại xuất hiện ba lần ánh sáng chớp tắt.

Chu Tứ Nương nhìn thấy, trên khuôn mặt lạnh lùng lại xuất hiện một nụ cười hiếm thấy, liền ra lệnh cho lão đại điều khiển thuyền :

- Hãy tiến thẳng đến chiếc thuyền con đó.

- Dạ!

Trong nháy mắt, hai con thuyền nhỏ đã cách nhau không đến năm trượng.

Chu Tứ Nương nhíu mày nhìn con thuyền kia, gần giọng nói :

- Xin Qua đại hiệp trả lời cho.

Trong con thuyền kia, có nửa thân người trên của một thanh y nhân lộ ra cất giọng cười nói :

- Qua Vĩnh Bình có đây, xin chào Lệnh chủ.

Hóa ra trong con thuyền nhỏ kia chính là Đại Mạc Thần Điều Qua Vĩnh Bình, kẻ đã từng bị Chu Tứ Nương phé bỏ cánh tay trái ở Thiên Tâm cốc, rồi lệnh cho y phải hiến thân điều, đái tội lập công. Lúc này hai con thuyền nhỏ song song thuận dòng xuôi xuống hạ du.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Nhờ phúc, nhờ phúc, xin Qua đại hiệp sang phía bên này.

- Tại hạ tuân mệnh!

Qua Vĩnh Bình mỉm cười nói :

- Lệnh chủ, tại hạ thấy thuyền nên bơi ngược dòng! Nếu không thì bọn ta chỉ nói chuyện một chấp thì có thể sẽ đi một hai trăm dặm như không!

Nói xong đã nhảy sang thuyền của Chu Tứ Nương.

Chu Tứ Nương gật gật đầu nói :

- Cũng được.

Hai con thuyền liền quay ngược đầu đi ngược lại dòng nước, nhưng vẫn giữ một khoảng cách hai trượng trở lại. Chu Tứ Nương và Qua Vĩnh Bình hai người ở trong khoang thuyền bắt đầu câu chuyện.

Qua Vĩnh Bình mở lời trước nói :

- Cung hi Lệnh chủ, tại hạ có tin hay đề báo cáo.

Chu Tứ Nương nhíu mày hỏi :

- Thuộc vào phe nào?

Qua Vĩnh Bình hỏi ngược lại :

- Lệnh chủ không phải là muốn tại hạ đặc biệt thăm dò tin tức của Thần Cơ đường chủ Y Minh Lễ hay sao?

Ánh mắt Chu Tứ Nương lóe sáng lên :

- Đã có tin tức của kẻ ấy rồi à?

- Phải!

Qua Vĩnh Bình mỉm cười gật đầu nói :

- Không những đã có tin tức của Y Minh Lễ, hơn nữa còn có được những thu hoạch bất ngờ từ Y Minh Lễ.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Thuộc về phe nào?

Qua Vĩnh Bình nói :

- Tất nhiên là liên quan đến đại sự cơ mật của phe Vô Dịch bảo!

Tiếp đó lại bí mật cười nói :

- Từ lúc Lệnh chủ trú đóng ở Hạ Khẩu, tại hạ mọi lúc đều tìm kiếm Y Minh Lễ nhưng không có được đầu mối?

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Xem ra lão tặc đó có sứ mệnh bí mật nên trong thời gian đó đã rời bỏ Hạ Khẩu mà đi.

Qua Vinh Binh gật đầu cười nói :

- Phải, y với thân phận đại biểu đặc biệt cho Thuận Vu Khôn đi khắp nơi lôi kéo nhân tài.

Chu Tứ Nương a lên một tiếng nói :

- Bọn chúng đã tìm được những ai chưa?

Qua Vinh Binh nói :

- Tại hạ vẫn không rõ tận tường, nhưng nghe nói sau ngọ ngày mai y sẽ cùng một vị lão ma đầu võ công và vai vế rất cao qua Hạ Khẩu đi Vũ Xương.

Chu Tứ Nương nhíu mày hỏi :

- Có biết lộ tuyến bọn họ đi không?

Qua Vinh Binh cười nói :

- Đương nhiên biết, hơn nữa bọn họ đều cải trang dị dung để tránh gặp rắc rối.

Lúc này, lão đại điều khiển thuyền đột nhiên ớ lên một tiếng kinh ngạc nói :

- Có người đuổi theo.

Chu Tứ Nương, Qua Vinh Binh nghe thế liền quay đầu nhìn về phía hạ du. Không sai, có hai con thuyền hình thoi do có cấu tạo đặc biệt, thể tích lại nhỏ vì vậy cho dù hai bên đều bơi ngược dòng nhưng tốc độ của hai con thuyền hình thoi đó ít nhất cũng gấp đôi hai con thuyền của bọn người Chu Tứ Nương.

Thấy thế, Qua Vinh Binh không khỏi lo lắng biến sắc nói :

- Xem ra, tại hạ không thể quay về được.

Chu Tứ Nương hơi mỉm cười nói :

- Không quay về cũng không sao, dù sao ở phía đó cũng sẽ không có thu hoạch to lớn gì đâu.

Hai con thuyền hình thoi ở phía sau tiến tới càng lúc càng gần.

Chu Tứ Nương găm mắt xuống, giữa hai lông mày phát ra sát khí âm u lạnh lẽo.

Lúc khoảng cách hai bên rút ngắn còn lại khoảng năm trượng thì đã có thể đại khái nhìn rõ người ở trong hai con thuyền đó.

Nhưng ra ngoài mọi dự đoán, trong hai con thuyền hình thoi đó duy nhất có một vị đạo mạo nghiêm trang, lại chính là thái thượng trưởng môn nhân tự xưng Hoàng Sơn phái, cũng là sư phụ của Đoạt Mạng sứ giả Điền Bân thủ hạ của Chu Tứ Nương, Hoàng Sơn Dật Tẩu Âu Dương Thái.

Ngoài ra trong mỗi con thuyền đều có hai vị bạch y thư sinh niên kỷ khoảng bằng Điền Bân, một lái thuyền còn một thì ngồi xếp bằng trong khoang thuyền.

Tình huống này tất nhiên khiến cho Qua Vinh Binh như trút được gánh nặng thở dài một tiếng, Chu Tứ Nương thì lại bất giác ngơ ngác.

Âu Dương Thái lên tiếng bật cười ha hả :

- Chu lệnh chủ, ở giữa dòng sông hoang vắng quả thật là một nơi tốt để thương đàm cơ mật đại sự!

Chu Tứ Nương giả vờ như không quen biết, lạnh lùng nói :

- Các hạ là ai?

Âu Dương Thái điềm nhiên cười nói :

- Tại hạ là Âu Dương Thái, sư phụ của Điền Bân.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói :

- Cũng là Thái thượng Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái.

- Không sai!

Âu Dương Thái mỉm cười hỏi :

- Chu lệnh chủ, vị cùng mật đàm với Lệnh chủ đó là người phe nào vậy?

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Không liên quan gì đến các hạ.

Âu Dương Thái tự trào nói :

- Lệnh chủ cùng người mật đàm tất nhiên không liên can gì với người khác, nhưng đối với một nhân vật đầu não của một trong Tứ Bá Thiên mà nói thì lại là một chuyện khác.

Lúc này hai con thuyền hình thoi đã đầu đuôi tiếp xúc với con thuyền của Chu Tứ Nương, thế nhưng Đại Mạc Thần Điều Qua Vĩnh Bình lại cố ý ngồi quay lưng lại khiến cho Âu Dương Thái không cách gì nhìn thấy diện mục của y.

Âu Dương Thái vừa dứt lời, liền nói tiếp :

- Vị bằng hữu đó khỏi cần cố ý quay lưng lại phía ta, ta đã sớm biết vị bằng hữu là ai rồi!

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Các hạ thử nói xem!

Âu Dương Thái cười nói :

- Chu lệnh chủ, ta không những biết y là ai, hơn nữa còn quyết chắc y chắc chắn không phải là thay mặt cho chủ nhân của y đến đây.

Âu Dương Thái vừa dứt lời, Chu Tứ Nương, Qua Vĩnh Bình đều tức thời biến sắc.

Nhưng Âu Dương Thái đã lập tức nói :

- Chu lệnh chủ, Qua Vĩnh Bình cứ an tâm, ta tuy biết bí mật này nhưng sẽ không cáo mật cho Thuần Vu Khôn đâu.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Âu Dương Thái, các hạ biết quá nhiều chuyện, không có lợi cho các hạ đâu!

Âu Dương Thái cười cười nói :

- Chu lệnh chủ, khỏi cần phải hăm dọa, bọn ta để tiết kiệm thời gian tốt hơn hãy nói thẳng thắn ra tất cả mọi chuyện đi!

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Ta đang nghe đây.

Âu Dương Thái nghiêm mặt nói :

- Từ sau khi Chu lệnh chủ ra lệnh cho Tây Môn Nhuệ truyền hạ Thất Sát lệnh, võ lâm bây giờ đã hình thành một cục diện như thế nào Lệnh chủ chẳng lẽ không biết hay sao?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Lúc này, các đồng đạo tập trung ở vùng Giang Hán đều là do ta mệnh lệnh bọn họ lại, còn cần các hạ phải nhắc nhở ta ư?

Âu Dương Thái cười nói :

- Nhưng mọi người đều có trung tâm lãnh đạo, không phải là đến để nghe mệnh lệnh của Lệnh chủ đâu.

Chu Tứ Nương lại cười cười nói :

- Đây có phải là cục diện Tứ Bá Thiên mà các hạ nói đó phải không?

Âu Dương Thái nghiêm mặt gật đầu nói :

- Không sai! Đây là sự thật, không phải vì một câu nói của Chu lệnh chủ mà có thể gạt bỏ.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Sự thật này ta đã sớm hiểu rõ, Vô Dịch bảo chỉ là cái xác thoi thóp, Tân Ngọc Phụng vẫn còn non yếu, còn về Chương môn nhân lưu manh nhà ngươi càng không ra gì!

Âu Dương Thái cười nói :

- Vì vậy chỉ có Thất Sát lệnh chủ mới là thuận thiên ứng nhân, làm võ lâm thiên tử hả?

Chu Tứ Nương nộ quát :

- Thế nào? Ngươi bắt phục ư?

- Tại hạ nào dám!

Âu Dương Thái thờ dài nói :

- Nguyên là ta cho rằng Chu lệnh chủ là một nữ anh thư hùng tài đại lược, có tu mi khí khái, không ngờ thấy mặt không như nghe danh khiến ta vô cùng thất vọng...

Y chưa nói dứt lời, Chu Tứ Nương đã đưa tay tung ra một chưởng bỏ vào không trung nộ quát nói :

- Lão tặc muốn chết!

Rầm một tiếng, hai con thuyền chao đảo dậy sóng dữ dội, khoảng cách lập tức kéo dài ra hơn trăm trượng, nếu người lái thuyền của hai bên không phải là cao thủ trong nghề thì chưởng này có thể đã làm lật chìm hai con thuyền xuống dòng sông rồi.

Âu Dương Thái cười ha hả nói :

- Đây là lần kiến diện thứ nhất của một trong các đầu não Tứ Bá Thiên, cũng là lần giao thủ đầu tiên nhưng ta mong sẽ là lần hợp tác chân thành đầu tiên.

Đang nói con thuyền nhỏ lại theo sát tới, rồi y mỉm cười nói :

- Chu lệnh chủ, nghe có hiểu lời ta nói không?

Chu Tứ Nương ngờ ngạc :

- Ngươi nói muốn hợp tác với ta sao?

- Phải.

Âu Dương Thái nghiêm mặt gật đầu nói :

- Chương vừa rồi Lệnh chủ có ý thử cân lượng của ta, ta tự hiểu mình luận về võ công Lệnh chủ mạnh hơn ta nhưng mạnh hơn không nhiều lắm.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Cái đó chưa chắc.

Âu Dương Thái mỉm cười nói :

- Lời ta nói là có sự thật chứng minh.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói :

- Đối với thực lực của Chu lệnh chủ và Vô Dịch bảo, tóm lại ai mạnh ai yếu ta không tiện luận bàn bừa bãi nhưng nói về thực lực thật sự, một trong Tứ Bá Thiên mà Chu lệnh chủ xem thường nhất là ta đây, nhưng ta luôn tin rằng mình tuyệt không yếu kém hơn bất cứ một bá nào cả!

Chu Tứ Nương cười nói :

- Nhưng đến lúc này cái mà ta nghe, ta thấy thì ngươi chỉ có sư đồ hai người mà thôi.

Âu Dương Thái thờ dài nói :

- Chu lệnh chủ nhất đại kỳ tài, sao lại nói ra những lời ấu trĩ như vậy.

Chu Tứ Nương hơi biến sắc, Âu Dương Thái lại nhún mày hỏi :

- Chu lệnh chủ phải hiểu cái lý lẽ “Bình đầy thì bất động, nửa bình thì có thể lắc” chứ?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ăn nói hay cũng vô dụng, ta chỉ tin vào sự thật mà thôi.

Âu Dương Thái nghiêm mặt nói :

- Chu lệnh chủ, cái mà tại hạ có là bằng hiệu Hoàng Sơn phái, điều này không giống với phần lớn các tổ chức giang hồ, Lệnh chủ có hiểu không?

Chu Tứ Nương ngờ ngác :

- Nói vậy, người đã có được sự ủng hộ của đương kim Lục đại môn phái rồi sao?

Âu Dương Thái cười nói :

- Lần này thì Lệnh chủ quả đã hiểu thông.

Dứt lời lại nghiêm mặt nói tiếp :

- Ta không tiện khoát lác, nói đã được sự ủng hộ của đương kim Lục đại môn phái, nhưng thành viên nòng cốt của Hoàng Sơn phái ngoại trừ Hoàng Sơn bát tuần do chính ta đào luyện nên kỳ dư đều là người đến từ đương kim Lục đại môn phái, Lệnh chủ nếu không tin chỉ cần đợi Nguyên Đán sẽ nhìn thấy đội hình hùng mạnh của Hoàng Sơn phái ta!

Chu Tứ Nương cười hỏi :

- Người trông cậy vào đội hình hùng mạnh này để đến nói chuyện hợp tác với ta ư?

- Phải!

Âu Dương Thái nghiêm mặt nói :

- Cục diện tứ cường phân bá như hiện nay, bất cứ phe nào cũng không thể chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình để tiêu diệt được ba phe kia, tại vì sự thật rất là rõ ràng khi ba phe kia thấy tình thế không thuận lợi thế tất đoàn kết lại, cùng nhau đề kháng, cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi.

Chu Tứ Nương tựa như cũng có chút bối rối, hơi nhíu mày hỏi :

- Nếu bọn ta hợp tác thành công, sau đó thì sao?

Âu Dương Thái nói :

- Tục ngữ có nói: Bầu trời không có hai vầng thái dương, con người không thể có hai thiên tử tất nhiên trong võ lâm cũng không thể cho phép có hai bá chủ. Vì vậy đến lúc đó giữa hai ta đành phải cắt đất phân tự, hay hẹn một ngày nào đó lại so tài phân chia cao thấp cũng là một cách giải quyết.

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Nói nghe cũng có lý đấy!

Âu Dương Thái cười hỏi :

- Chu lệnh chủ đã đồng ý hợp tác rồi chứ?

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Trên nguyên tắc ta đã đáp ứng, nhưng về tình tiết thì đợi sau khi suy nghĩ kỹ ta sẽ cho Điền Bản thông báo cho người, hẹn ngày gặp mặt nói chuyện.

Âu Dương Thái gật đầu nói :

- Cũng được, thế nhưng đại hội Nguyên Đán cũng chỉ còn mấy ngày nữa, ta mong Chu lệnh chủ sớm có quyết định.

Chu Tứ Nương nói :

- Sẽ không quá ba ngày nữa.

Âu Dương Thái cười cười nói :

- Vậy thì ta xin cáo từ.

Nói xong chấp tay thi lễ, đưa tay vẫy vẫy, hai con thuyền hình thoi liền quay đầu bơi về phía hạ du.

Chu Tứ Nương mắt đắm đắm nhìn dòng nước lập lòe, hướng về Qua Vinh Bình hỏi :

- Qua đại hiệp, đối với chuyện hợp tác với Hoàng Sơn phái, đại hiệp có cao kiến gì không?

Qua Vinh Bình khiêm tốn cười nói :

- Tại hạ vụng thấy cũng cần phải như vậy.

Chu Tứ Nương mơ hồ nói :

- Nguyên nhân thế nào?

Qua Vinh Bình nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ, đối với thực lực của Hoàng Sơn phái và Vô Dương tiêu cục tại hạ không hiểu rõ nên không dám nói chắc, nhưng thực lực của Vô Định bảo tại hạ biết được tổng quát thì quả thật không thể xem thường.

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Được, ta sẽ nói với người tình tiết liên quan đến ngày mai, bọn ta cũng phải chia tay thôi.

Tòa hành cung nằm ở phía đông Hạ Khẩu của Chu Tứ Nương đã chính thức mệnh danh là Vân Mộng biệt phủ.

Do vì đại hội Nguyên Đán đã đến gần, cũng do sắp tới năm mới cái tòa hành cung duy nhất có ở Hạ Khẩu này ở vùng Giang Hán lúc này cảnh sắc càng tráng lệ rực rỡ hơn lúc nào hết.

Chu Tứ Nương âm thầm quay về nơi ở của bản thân mình thì đã sắp đến canh ba.

Vừa nghỉ chân thì Chu Thắng Nam vừa bị ê chề thất bại ở Hội Tân tửu lâu cũng lặng lẽ đi vào.

Khi Chu Thắng Nam đem chuyện bị khuất phục ở Hội Tân tửu lâu kể lại tường tận. Chu Tứ Nương liền biến sắc một hồi lâu không nói gì.

Chu Thắng Nam liền kéo lấy tay áo của Chu Tứ Nương làm nũng nói :

- Nương! Nương mẫu phải phục thù cho tiểu nhi!

Chu Tứ Nương đột ngột hít mạnh một hơi, thư giãn sự kích động trong lòng, sau đó nhú mày hỏi :

- Người không nói khuếch đại đấy chứ?

Chu Thắng Nam nghiêm túc nói :

- Tuyệt đối không hề khuếch đại.

Chu Tứ Nương gượng cười rồi ngẩng đầu thở dài nói :

- Cao xanh đối với Chu Tứ Nương ta hình như quá thiên vị.

Chu Thắng Nam ngạc nhiên hỏi :

- Nương! Nương mẫu nói vậy nghĩa là sao?

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Hải tử, người nghĩ xem trước và sau khi người ra đời thì tình cảnh nương mẫu của người gặp phải như thế nào chứ?

Chu Thắng Nam cất lời gượng cười nói :

- Mọi chuyện trước và sau khi tiểu nhi ra đời nương mẫu có bao giờ nói với tiểu nhi đâu?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Lúc võ công ta bình thường, chịu đựng sự lăng nhục và vui đập của ác nhân thì võ công của những ác nhân đó không cao minh hơn ta nhiều lắm, nhưng ngày nay lúc ta chịu đựng trăm ngàn đau khổ, tin rằng võ công đã đạt thành có thể tùy ý báo trả ân thù, dương mày ngẩng mặt với mọi người thì không những võ công của những ác nhân đó cũng tăng tiến như vậy lại còn tự nhiên chui ra Ngũ bá, Lục bá gì nữa, người nghĩ xem không phải cao xanh có ý gây khó khăn cho ta hay sao?

Chu Thắng Nam gật gật đầu nói :

- Không sai! Đã như vậy bọn ta cũng không cần để ý lý lẽ của cao xanh nữa, có cơ hội bọn ta sẽ cho sáng mắt ra, xem tóm lại là thiên định thắng nhân hay là nhân định thắng thiên?

Chu Tứ Nương liền vỗ tay vào vai của ái nữ nói :

- Đúng! Người thật lòng không hổ là nữ nhi của ta!

Lúc này ngoài cửa có người cung kính bẩm báo :

- Bẩm Lệnh chủ, nhị tiểu thư đã hồi cung.

Ồ! Chu Tứ Nương nói :

- Lữ Chính Anh cũng đã quay về rồi chứ?

Ngoài cửa tiếng nói cung kính vang lên :

- Dạ, Lữ sứ giả đang đợi lệnh ở sân trước.

Chu Tứ Nương cất giọng nói :

- Gọi cả hai người vào đây!

Khoảnh khắc sau Lữ Chính Anh, Chu Á Nam song song đi vào tầm cung của Chu Tứ Nương, Chu Tứ Nương đưa mắt quan sát khắp châu thân của hai người. Lúc này Chu Á Nam không cảm thấy gì cả, nhưng Lữ Chính Anh thì cảm thấy không thoải mái lắm.

Một lúc sau Chu Tứ Nương mới gật đầu nói :

- Hừm! Thời gian ba tháng bề quan hai người các người đã gặt được lợi ích không nhỏ, ta không cần khảo nghiệm chỉ cần nhìn khí chất là có thể thấy ngay.

Tiếp đó, vỗ vỗ tay nói :

- Các người hãy ngồi xuống, nhị a đầu hãy kể tường tận mọi chuyện đã qua cho ta nghe.

- Dạ!

Chu Á Nam liền cung kính ngay lập tức mang chuyện xảy ra ở Thiên Tâm cốc bề quan tiềm tu và chuyện xảy ra trên đường tường tận tỷ mỉ kể lại.

Đương nhiên! Đối với chuyện xảy ra ở Thiên Tâm cốc, vị Quý tiên bối thần bí âm thầm truyền võ công thì lướt qua không kể.

Chu Tứ Nương nghe xong, trong lúc đang trầm tư thì Chu Thắng Nam đã hướng về Chu Á Nam lạnh lùng cười nói :

- Hóa ra Chu Quân Ngọc với các người đã sớm quen biết rồi sao?

- Phải.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Lễ nào tỷ tỷ đã gặp nàng?

Chu Thắng Nam hừ một tiếng không trả lời, Chu Tứ Nương cũng hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Phải, tỷ tỷ người đã gặp Chu Quân Ngọc rồi...

Chu Á Nam vội nói :

- Chuyện lúc nào thế?

Chu Thắng Nam lạnh lẽo nói :

- Lúc bữa ăn tối hôm nay, ở Hội Tân tửu lâu.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- A đầu đó cuồng ngông thái quá! Ta bắt kẻ hèn có thể lực đứng sau, cũng bắt kẻ Ngũ bá, Lục bá gì lúc gặp hèn ta không giáo huấn cho một trận là không thể được.

Chu Á Nam nhú mày nói :

- Nương..

Chu Tứ Nương lạnh lùng cắt lời nói :

- Người đừng nói xen vào chuyện của ta!

Tiếp đó lại hướng về phía cửa gần giọng thét lớn :

- Người đâu?

- Thuộc hạ có mặt!

Một hồng y nữ kiếm sĩ ứng thanh chạy lại.

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Lập tức truyền lệnh cho Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quản và các lãnh đội của các vệ đội đến Quần Anh các tập hội.

Hồng y nữ kiếm sĩ cúi người đáp :

- Thuộc hạ rõ.

Chu Tứ Nương gần giọng nói :

- Còn nữa, không cần thông báo cho Điền Bân.

- Dạ!

Lúc hồng y nữ kiếm sĩ khom người lui ra ngoài, Chu Thắng Nam nhú mày hỏi :

- Nương mẫu! Tại sao không thông báo cho Điền Bân?

Phải, vấn đề này muốn hỏi không chỉ một mình Chu Thắng Nam, chẳng qua tại vì Chu Thắng Nam và Điền Bân quan hệ mật thiết nên nàng mới lên tiếng hỏi đầu tiên mà thôi.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Vấn đề lát nữa thảo luận, Điền Bân có quan hệ với Hoàng Sơn phái, có mặt y ở đó sẽ có nhiều lời không tiện nói.

Chu Thắng Nam ồ một tiếng nói :

- Hoàng Sơn phái xảy ra chuyện gì thế?

Chu Tứ Nương nói :

- Vội gì, lát nữa không biết hay sao! Đi! Bọn ta đi đến Quần Anh các...

Hội nghị bí mật mà Chu Tứ Nương chủ trì này, một mạch cho đến trời sáng mới giải tán.

Nội dung của hội nghị không thổ lộ ra ngoài, nhưng sáng ngày thứ hai Đoạt Mệnh sứ giả Điền Bân lập tức được lệnh ngoại xuất, nhưng từ trên vẻ mặt đầy hưng phấn của y không khó thấy ra một chút dấu mối.

Sau ngo, Chu Tứ Nương giữ hai ái nữ tọa trấn ở cung còn bản thân cùng Lữ Chính Anh dẫn theo hai đại khuyển đi ra khỏi cung.

Bọn họ men theo bờ sông Trường Giang chậm rãi đi.

Lữ Chính Anh từ lúc gia nhập dưới trướng của Thất Sát lệnh, giống như người nhà sánh vai cùng Chu Tứ Nương thả bộ như thế này là lần đầu tiên.

Đồng thời do vì thần thái ngôn đàm của Chu Tứ Nương đối với chàng đều tỏ ra đặc biệt ôn hòa, vì vậy khiến chàng không đoán được thâm ý của Chu Tứ Nương nên trong lòng có hơi cảm thấy bất an.

Men theo đường cái ven sông, hai người sánh vai đi một đoạn đường Chu Tứ Nương mới quay đầu cười nói :

- Lữ Chính Anh, ngươi có biết nguyên nhân tại sao ta một mình kêu ngươi đi không?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, thuộc hạ không biết!

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Vậy thì để ta nói với ngươi. Ta muốn khảo nghiệm thử ngươi thành tựu đạt được trong ba tháng vừa qua.

Lữ Chính Anh giả vờ như hoảng sợ nói :

- Chút công phu này của thuộc hạ làm sao qua nổi sự khảo nghiệm của chính Lệnh chủ?

Chu Tứ Nương bí mật cười nói :

- Ta không cần tự mình khảo nghiệm ngươi, lát nữa ngươi sẽ biết.

- Ồ...

Chu Tứ Nương không đợi Lữ Chính Anh nói gì liền nghiêm mặt nói tiếp :

- Ta nhìn thấy ra thần khí nội ẩn của ngươi, da nổi hào quang, đây là hiện tượng không tầm thường. Đã chứng tỏ trong mấy tháng vừa qua thành tựu của ngươi tất đã vượt qua Á Nam.

Lữ Chính Anh vội nói :

- Lệnh chủ quá khen!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Ta tuyệt đối không quá lời. Tư chất thiên phú của ngươi trong giới trẻ của võ lâm đương đại cố nhiên không ai hơn được. Nhưng chỉ dựa vào những điều này cho dù có thêm Thiên Niên Thạch Khuẩn cũng không thể trong một thời gian ngắn có được thành tựu hơn người.

Tiếp đó liền quay đầu sang Lữ Chính Anh nhướn mày hỏi tiếp :

- Ngươi hiểu ý của ta chứ?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Thuộc hạ chỉ ngu, vẫn không hiểu được...

Chu Tứ Nương cắt lời cười nói :

- Ý của ta là trong ba tháng này ngươi tất có kỳ ngộ gì khác.

Lữ Chính Anh trong lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ: “Quả thật nhãn quang đáng sợ!”.

Lữ Chính Anh không thể không nói dối, gượng cười đáp :

- Không ạ!

Chu Tứ Nương lạnh lẽo nói :

- Ta không phải là kẻ dằn, ngươi cũng đừng phủ nhận. Đương nhiên thôi! Ngay chính nữ nhi do ta sinh ra cũng giấu ta đủ chứng tỏ các ngươi tất có tâm sự riêng.

Lữ Chính Anh gượng cười không nói gì.

- Cũng may là bây giờ thời thế đã thay đổi, nếu là nửa năm trước đây các ngươi dám nói dối trước mặt ta, ta mà không giết các ngươi mới là lạ!

Dứt lời, lại gằn giọng nói :

- Chẳng qua có một lời ta không thể không nói rõ. Đó chính là trong lòng các ngươi có chuyện gì giấu ta, ta không truy cứu. Nhưng nếu giấu giếm ta ở bên ngoài làm cái chuyện Ngũ bá Lục bá gì đó thì...

Chu Tứ Nương nghiêng răng, gằn giọng nói tiếp :

- Cho dù là nữ nhi do chính ta sinh ra đi nữa, ta cũng sẽ không tha cho đâu.

Lữ Chính Anh không khỏi mặt mày rạng rỡ nói :

- Lệnh chủ an tâm. Thuộc hạ quyết không dám gây ra những chuyện có lỗi với Lệnh chủ.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Chỉ mong như thế...

Từ xa có tiếng vó ngựa vang lên, cát bụi cuốn cuộn, hơn mười kỵ sĩ đang lao nhanh đến.

Chu Tứ Nương mắt lóe sáng lên, góc miệng nhếch lên một nụ cười ác hiểm :

- Chắc là bọn người này.

Lữ Chính Anh có hơi nghi hoặc hỏi :

- Lệnh chủ vì bọn họ mà đến đây sao?

Chu Tứ Nương gật đầu đáp :

- Phải!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Họ là ai vậy?

Chu Tứ Nương bí mật cười nói :

- Lát nữa ngươi sẽ biết.

Hơn mười kỵ mã đó càng lúc càng tiến lại gần.

Chu Tứ Nương nhảy ra giữa đường cái, vẫy vẫy hai tay ra ý bảo bọn họ dừng lại.

Đương nhiên Lữ Chính Anh cũng dẫn hai đại khuyển đi theo.

Trong tiếng hí vang, đoàn người ngựa đó dừng lại cách ngoài hai trượng.

Đoàn người này tổng cộng có mười ba người, mặc võ phục màu đen khăn xanh phủ đầu. người trẻ nhất cũng là những trung niên khoảng tứ tuần, trên vai đều cắm một thanh đao.

Vị hán tử râu quai nón dẫn đầu mỉm cười hỏi :

- Phu nhân chặn đường bọn ta có gì kiến giáo?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ngươi quá đề cao bản thân ngươi đó.

Hán tử râu quai nón ngơ ngác :

- Bọn ta xưa nay không quen biết nhau, như nước giếng không bao giờ đựng nước sông, phu nhân nói vậy ý là sao?

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Không có ý gì cả. Ta chẳng qua nhân nhĩ vô sự muốn tiêu khiển các ngươi một chút mà thôi.

Hán tử râu quai nón gượng cười nói :

- Phu nhân, phu nhân tìm sai người rồi.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Tại sao ngươi lại cho rằng ta tìm lầm người?

- Tại vì... - Hán tử râu quai nón nói - Bọn ta là người của Võ Dương tiêu cục lần này đi bảo tiêu hồi trình. Với lại bọn ta không có thù oán với ai cả.

Chu Tứ Nương cắt lời cười nhạt :

- Đã là vệ sĩ áp tải của Vô Dương tiêu cục, tại sao lại mang mặt nạ da người?

Hán tử râu quai nón giật mình, Chu Tứ Nương lại nhú mày hỏi :

- Ngươi nhận ra ta không?

Hán tử râu quai nón nghiêm mặt nói :

- Vừa rồi tại hạ đã nói hai ta vốn không quen biết...

- Không chắc đâu!

- Phu nhân nói vậy là ý làm sao?

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Y Minh Lễ, cho dù ngươi đầu thai lại ta cũng có thể nhận ra ngươi.

Hán tử râu quai nón ánh mắt thoáng vẻ sợ hãi, bước xuống đất ngựa bắt giắc lùi ra sau hai bước.

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười, quay đầu gần giọng quát bảo Lữ Chính Anh :

- Truy Hồn sứ giả nghe lệnh!

- Thuộc hạ có!

Lột cái da quỉ trên mặt tên chó này cho ta!

- Tuân lệnh!

Dứt lời, loáng một cái một tiếng kêu kinh hãi vang lên. Hán tử râu quai nón đã trở thành một trung niên văn nhân mày râu nhẵn nhụi, nhưng vẫn ở khoảng tuổi tứ tuần.

Có lẽ là bản sắc văn nhân, cũng có thể là tình huống lúc này khiến cho y sợ hãi, trung niên văn nhân này không những mặt mày xanh tái mà thân hình cũng đang rung lên nhè nhẹ.

Chu Tứ Nương bữu môi nói :

- Thần Cơ đường chủ quyền uy hơn người của Vô Định bảo lại khiếp nhược như thế ư?

Hóa ra vị trung niên văn nhân này chính là một trong những kẻ bạc tình năm xưa của Chu Tứ Nương.

Trước đây mười mấy năm, Chu Tứ Nương chịu không nổi sự ngược đãi tình thân ở Vô Định bảo, muốn tìm cơ hội đào thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Thuận Vu Khôn vì vậy gắn kết với Y Minh Lễ để tìm chỗ dựa.

Nhưng... Không ngờ Y Minh Lễ không yêu mỹ nhân mà chỉ yêu danh vị, trong thời điểm khẩn yếu đã bán đứng Chu Tứ Nương.

Vì vậy chức vị Thần Cơ đường chủ của Y Minh Lễ bây giờ là nhờ vào sự thống khổ vô hạn cả về tinh thần và thể xác mà Chu Tứ Nương phải chịu đựng mà có được.

Tình cảnh này thử nghĩ Chu Tứ Nương làm sao không căm hận, làm sao không nghĩ mọi phương cách để giết y thì mới hả dạ chứ.

Cơ thịt trên mặt Y Minh Lễ co rút lại, y gượng cười nói :

- Tứ Nương, ngươi hiểu lầm ta rồi...

Chu Tứ Nương cắt lời cười nhạt nói :

- Bớt lắm lời đi! Ngươi hãy tự xử lấy thì còn có thể toàn thân!

Y Minh Lễ khản cầu nói :

- Tứ Nương, ta hò đồ, ta phải chết...

Chu Tứ Nương lại cắt lời nộ quát :

- Phải chết thì hãy tự xử đi!

Lúc này một vị hán tử ngồi trên ngựa khác đã nhảy vọt xuống trước mặt Chu Tứ Nương, chấp tay thi lễ nói :

- Vị phu nhân đây chắc hẳn là Thất Sát lệnh Chu lệnh chủ.

Chu Tứ Nương không thèm ngước mặt lên, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng :

- Muốn nói chuyện với ta thì hãy lột mặt nạ của ngươi ra, báo danh cho ta xem có đủ tư cách nói chuyện hay không?

Vị hán tử đó bật cười ha hả nói :

- Chu lệnh chủ niên kỷ không lớn, khẩu khí lại to lớn đáng sợ.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Nếu sợ hãi thì hãy kẹp lấy đuôi rồi ngoan ngoãn cúi sang một bên.

Vị hán tử đó ách mặt cười nói :

- Được, được! Cái đuôi của tại hạ phiền phu nhân giúp tại hạ kẹp lấy, rồi bọn ta cùng chuồn đi!

Mấy câu nói này nghe cho kỹ thì nghe thật khó chịu vô cùng.

Ánh mắt Chu Tứ Nương rực lên, đột nhiên giờ cao tay dùng Đại Nhiếp Dẫn thần công hút vị hán tử đó đến trước mặt, gỡ bỏ mặt nạ của y. Chát chát hai tiếng khô khốc vang lên rồi phi một cước đá văng hán tử đó sang phía hai đại huynh.

Tiếp đó một tiếng gầm lên, một tiếng thét thảm, hán tử đã bị hai đại huynh xé nát vụn thân thể ra ngay tại chỗ.

Động tác của Chu Tứ Nương nhanh quá, nhanh đến mức khiến cho đồng môn của hán tử đó không kịp cứu viện mà chịu chết thảm.

Mãi đến lúc thâm biến hiện ngay trước mắt bọn họ thì bọn họ mới nhảy ra khỏi yên ngựa, cung đao xông tới thét lớn :

- Giết tặc nương này!

Có lẽ vì người đông thế lớn, Y Minh Lễ vốn khiếp nhược này cũng thần khí thoát hiện, vung đao xông tới.

Trong cái giây phút căng thẳng và kinh hiểm này, Chu Tứ Nương vẫn ung dung gần giọng thét lớn :

- Lữ Chính Anh hãy lùi sang một bên, bây giờ không phải là chuyện của ngươi.

Tiếp đó, tiếng người thét, ngựa hí chó sủa, kim khí loảng xoảng và những tiếng kêu hòa trộn ầm vang cả không gian.

Tình cảnh này không kéo dài lâu, mọi thứ đều kết thúc sau đó.

Lữ Chính Anh vẫn lặng lẽ đứng một bên.

Hai con đại huynh đã quay về bên cạnh Lữ Chính Anh, toàn thân dính đầy máu người.

Chu Tứ Nương mặt lạnh như băng, ngạo nghễ đứng về chỗ cũ.

Xung quanh là những thi thể nằm la liệt, chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Gặp gỡ kẻ thù

Không, vẫn còn hai người sống sót.

Đó là Y Minh Lễ và một hán tử.

Y Minh Lễ thất thần, toàn thân run rẩy.

Hán tử kia nghiêng răng ken kết cắn phần, nộ thét :

- Chu Tứ Nương, nếu ta có được tha mạng khỏi chết chẳng nữa, thì món nợ máu hôm nay ta nhất định sẽ báo trả gấp bội.
- Ngươi sẽ không có cơ hội đào sinh đâu!

Chu Tứ Nương cười nhạt rồi quay đầu nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ Chính Anh, kẻ còn sót lại này cũng đủ gọi là nhân vật nhất hiệu. Đợi sau khi ta hỏi rõ lai lịch của y rồi thì giao cho ngươi xử trí.

Lữ Chính Anh gật đầu cung kính nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Chu Tứ Nương nhú mày nhìn hán tử đó, cười cười nói :

- Nghe nói địa vị vai vế của ngươi rất cao, tại sao lại giấu đầu lộ đuôi không dám dùng chân diện mục để ngó người khác?

Vị hán tử đó điềm nhiên nói :

- Không liên quan gì đến ngươi!

Chu Tứ Nương gầm mặt nói :

- Ngươi dám hay không dám dùng bốn lai diện mục để nói chuyện cố nhiên không liên quan. Nhưng ta cần phải biết ngươi là cái thứ gì biến hình ra.

Hán tử đó ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi không phải là đã biết lai lịch của ta rồi ư?

Chu Tứ Nương nói :

- Ta chỉ biết vai vế và địa vị của ngươi rất cao, còn những điều khác thì ta không biết.

Hán tử đó lúc này mới ồ lên một tiếng nói :

- Ta lại cho rằng ngươi thật có bản lĩnh biết trước mọi chuyện đó chứ!

Trong lúc nói đã ung dung gỡ bỏ mái tóc giả trên đầu xuống, lột bỏ mặt nạ da người trên mặt, hiện ra một khuôn mặt lão giả đầy những nếp nhăn, nhìn Chu Tứ Nương cười nói :

- Lão phu đã hiển xuất bốn lai diện mục, nhưng ta cho rằng ngươi vẫn chưa nhận ra được ta.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Không sai! Ta không nhận ra được ngươi, tốt hơn ngươi hãy tự giới thiệu một chút.

Lão già ngẩng đầu lơ đãng nói :

- Ba mươi năm trước có một quái kiệt danh chấn giang hồ, được xưng là Thiên Lý Độc Hành Hiệp không biết lệnh sư có nói với ngươi không?

Chu Tứ Nương vốn không có sư phụ, tất nhiên cũng chẳng có ai kể cho nghe về những chuyện dĩ vãng trong giang hồ. Vì vậy sau khi nghe nói xong liền lắc đầu nói :

- Không nghe nói đến :

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Lệnh chủ, thuộc hạ trước đây có nghe tiên phụ nói. Thế nhưng đó là Thiên Lý Độc Hành Đạo chứ không phải Thiên Lý Độc Hành Hiệp.

Lão già liền cười nói :

- Miệng có hai môi, lời nói có thể đổi thay. Huống hồ chuyện thế gian thị phi xấu tốt vốn không chuẩn xác. Hiệp hay đạo cũng không dễ phân biệt, tính danh Thiên Lý Độc Hành Đạo mà ngươi nói đó xem ra có lẽ chính là lão phu.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn Chu Tứ Nương, thấy Chu Tứ Nương không có ý ngăn trở gì liền gật đầu nói :

- Thiên Lý Độc Hành Đạo đó họ là Hoàng Phủ, tên là Thuật.

Lão giả đó hỏi tiếp :

- Còn gì nữa?

Lữ Chính Anh nói :

- Hoàng Phủ Thuật ba mươi năm trước không chuyện ác nào không làm, như là Thuần Vu Khôn ngày nay vậy. Chẳng qua không có người đồng thế lớn như Thuần Vu lão tặc mà thôi.

Lão giả gật đầu nói :

- Nhóc ngươi nói rất đúng. Lão phu chính là Hoàng Phủ Thuật.

Lữ Chính Anh nhún mày nói :

- Theo tiên phụ nói, các hạ khoảng ba mươi năm trước đây đột nhiên biến mất khỏi giang hồ, chuyện đó như thế nào vậy?

Hoàng Phủ Thuật cười cười nói :

- Bây giờ chưa cần thiết phải nói với ngươi, ta bị người giam lỏng, kẻ giam lỏng ta là sư tổ của Thuần Vu bảo chủ.

-Ồ! - Chu Tứ Nương giành lời hỏi - Vậy tại sao các hạ bây giờ lại xuất hiện?

Hoàng Phủ Thuật nói :

- Người thả ta ra là sư phụ Hồ Diên Kỳ của Thuần Vu bảo chủ, y không những thả ta ra mà còn truyền cho ta không ít võ công. Lại thêm ba mươi năm diện bích khổ tu đó, hiện tại có được thành tựu võ công này ta vẫn thật sự cảm tạ kẻ đã giam lỏng ta.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Các hạ đã tự tin có được võ công đủ để tự ngạo, vậy tại sao vừa rồi ngồi nhìn những kẻ kia chết mất mạng mà không ra tay viện thủ?

Hoàng Phủ Thuật cười nói :

- Chết mười người có đáng cái gì chứ! Tại vì ta nghe nói ngươi tuyệt vời lắm, ta muốn mượn mười người này để xem trình độ võ công của ngươi.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Bây giờ các hạ đã nhìn thấy ra trình độ võ công của ta rồi chứ?

- Không sai! - Hoàng Phủ Thuật điềm nhiên cười nói - Xem như là nghe danh không bằng kiến diện.

Chu Tứ Nương quay đầu nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ Chính Anh bước ra!

- Dạ!

Lữ Chính Anh chậm rãi bước ra, Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ngươi biết kẻ trẻ tuổi này là ai chứ?

Nói xong, liền đưa tay chỉ Lữ Chính Anh.

Hoàng Phủ Thuật điềm nhiên cười nói :

- Lão phu đang muốn thỉnh giáo đây!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Kẻ trẻ tuổi này chính là Truy Hồn sứ giả thủ hạ của ta.

Hoàng Phủ Thuật trề môi nói :

- Dạy dỗ ra được một cao thủ trẻ tuổi như vậy thật không dễ, lão phu thay ngươi cùng kẻ này...

Chu Tứ Nương cất lời nói :

- Bớt nói đi! Lữ Chính Anh, đây chính là cơ hội mà ta muốn khảo nghiệm trình độ võ công của ngươi, ngươi còn đợi gì nữa?

- Dạ! - Lữ Chính Anh cung kính hỏi - Lệnh chủ muốn y chết hay vẫn muốn y sống?

Chu Tứ Nương nói :

- Toàn quyền ngươi xử lý!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Những lời đối đáp này nghĩ ra đủ để khiến Hoàng Phủ Thuật tức tối.

Nhưng lão ma đầu này quả thật là có bản lĩnh lợi hại.

Cho dù vừa rồi ăn nói rất thoải mái, cũng chưa hề chính thức giao thủ nhưng căn cứ vào sự duyệt lịch giang hồ phong phú của lão thì thâm biết rõ hai địch thủ lúc này không dễ xử lý.

Trước trận phát nộ là đại kỵ của binh gia, mà ở trước cường địch phát nộ càng không thể được.

Lão vốn là nhân vật vang lừng chốn giang hồ, ngày nay sau khi trải qua sự tiềm tu khổ luyện mấy mươi năm. Nếu vừa xuất sơn mà vấp ngã thì quả thật là một chuyện bất lợi.

Vì vậy lão không thể không kiềm nén phần nộ trong lòng, cười nhạt nói :

- Nói đại ngôn không hăm dọa được. Tiểu tử rút binh khí tiến chiêu đi!

Lữ Chính Anh ung dung cười nói :

- Cung kính bất như tùng mệnh, tại hạ xin thất lễ!

Soạt một tiếng, ánh sáng lạnh lóe lên, một chiêu Tiểu Chi Thiên Nam đâm thẳng tới ngực đối phương.

Có lẽ Lữ Chính Anh cảm thấy xuất chiêu trước thì không quang vinh gì, vì vậy chiêu này chàng thi xuất chiêu thức bình thường nhất.

Thế nhưng, cho dù thi xuất chiêu thức bình thường nhưng hành gia nội khí đã xuất thủ thì không thể đo lường được.

Chiêu Tiểu Chi Thiên Nam bình thường này không những khiến cho Hoàng Phủ Thuật buột miệng khen ngợi, mà ánh mắt của Chu Tứ Nương cũng chợt lóe sáng lên.

Hoàng Phủ Thuật cho dù buột miệng khen ngợi, nhưng hành động vẫn tỏ ra thần nhiên.

Lão không những không hề rút binh khí chống đỡ hay phản kích, mà ngay ý đồ tránh né cũng không có, giống như nhìn thấu chiêu này của Lữ Chính Anh chỉ là ứng phó chiếu lệ cho qua chuyện.

Nhưng công lực của Lữ Chính Anh lúc này như thế nào, chiêu thức Tiểu Chi Thiên Nam cho dù chỉ là hư chiêu nhưng kiếm khí do chân lực ngưng tụ sức tích phát ra ở trên mũi kiếm, tuy còn cách khoảng một tấc đã khiến cho Hoàng Phủ Thuật cảm thấy toàn thân lạnh buốt, giật mình biến sắc.

Lữ Chính Anh dừng kiếm nhú mày cười nhạt nói :

- Lão nhi, có đáng cho lão nhi rút binh khí ra chưa?

Đang nói, trên trường kiếm của chàng đã phát ra một chùm tia sáng chói mắt như mặt trời mới mọc.

Tuyệt đỉnh thần công biến từ kiếm khí vô hình thành ánh sáng hữu hình không những khiến cho Hoàng Phủ Thuật biến sắc, liên lộn ngược một vòng nhảy vọt ra ngoài trường, mà ngay sắc mặt Chu Tứ Nương cũng lộ một thân sắc kỳ dị khó hiểu.

Lúc Hoàng Phủ Thuật tung người nhảy ra xa liền rút ra ống tẩu thuốc bằng thép tinh cắm ở lưng, rồi lập tức phi thân xông ngược trở lại. Chát một tiếng kim khí va chạm liền mình công xuất một chiêu.

Có lẽ do Hoàng Phủ Thuật vội vã ứng biến không tích đủ công lực, cũng có thể là công lực của Lữ Chính Anh cao hơn lão rất nhiều nên chiêu liễu mạng này, Hoàng Phủ Thuật không những không hề chiếm ưu thế mà còn bị chấn động lão đảo, bật lui ra sau ba bước mới gắng gượng đứng vững lại được.

Lữ Chính Anh vẫn soạt soạt soạt liên tục ba kiếm. Tiếp tục bức ép Hoàng Phủ Thuật thoái lui, liên tục cười nhạt nói :

- Lão huynh, mùi vị thế nào hả?

Lữ Chính Anh đắc thế không tha người, hết chiêu này đến chiêu khác, chiêu sau hiểm hơn chiêu trước liên tục bức ép.

Cũng không biết có phải là Hoàng Phủ Thuật lúc này mới thi xuất bản lĩnh thật sự không, hay là Lữ Chính Anh cảm thấy đã lộ quá nhiều tài năng mà hạ thủ lưu tình. Vào chiêu thứ hai mươi Hoàng Phủ Thuật đã ổn định được thế trận, khiến cho chiến cục tạm thời ở trạng thái giao kết.

Lữ Chính Anh vừa bắt đầu chiếm thế thượng phong nhưng ngoại trừ biểu lộ ra nội gia chân lực, về phương diện chiêu thức chỉ là thi xuất Linh Xà kiếm pháp mà Chu Tứ Nương đã truyền thụ, còn đối với chiêu thức tinh diệu mà vị Quý tiên bối thần bí truyền thụ thì không hề thi xuất ra.

Thần sắc trên mặt Chu Tứ Nương rất là kỳ dị, không ai có thể nhìn thấy ra sự suy nghĩ trong lòng. Đối với sự biểu hiện đột xuất này của Lữ Chính Anh thì trong lòng Chu Tứ Nương là vui, là thích, là lo, hay đồ kỵ, hay hưng phấn thì không ai có thể biết được?

Có thể là sự biểu hiện của Chu Tứ Nương quá kín đáo khiến cho Y Minh Lễ đứng co ro ở bên cạnh như đang đợi chết đột nhiên sinh ra ý niệm chạy trốn.

Nhưng Y Minh Lễ đã chợt nhìn thấy hai con đại khuyển ở bên cạnh Chu Tứ Nương.

Vì vậy lúc y âm thầm lui ra phía sau thì hai con đại khuyển đã đồng thanh gầm gừ sủa to, ra thế muốn xông vào y.

Chu Tứ Nương không thèm quay đầu lại, cười nhạt nói :

- Y Minh Lễ, nếu muốn nguoi cứ đào thoát, ta đứng bất động ở đây. Chỉ cần nguoi có thể thoát được sự truy sát của hai con đại khuyển này thì ta sẵn sàng tha cho cái mạng chó của nguoi.

Y Minh Lễ bất giác vui mừng hỏi :

- Thật chứ?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng giận dữ :

- Nói thừa!

Chu Tứ Nương tuy đang nói chuyện với Y Minh Lễ nhưng vẫn không hề quay đầu lại mà nhìn chăm chăm vào trận đấu.

Lúc Tứ Nương dứt lời thì không nghe thấy Y Minh Lễ nói gì nữa.

Nhưng Chu Tứ Nương vẫn không quay đầu lại, chẳng qua chỉ nhếch mép, nở một nụ cười khinh bạc.

Y Minh Lễ tuy đang quay cuồng đầu óc, nhưng trong trận hỗn chiến hồi nãy y chẳng qua mới chịu hai cái tát tai. Còn cho đến lúc này huyết đạo của y vẫn còn không bị khống chế.

Cũng vì vậy mà y sinh ra ý niệm đào thoát.

Đương nhiên Y Minh Lễ hiểu rõ nếu ở lại đây không những phải chịu tội chết mà còn phải chịu tội sống.

Nếu bỏ trốn thì hy vọng thành công cố nhiên không lớn nhưng vạn nhất còn có cơ hội.

Vì vậy, lúc Chu Tứ Nương nói xong hai chữ “Nói thừa”, y liền trầm ngâm một lát rồi nghiêng răng phi thân nhảy vọt người ra phía bờ sông.

Y đã tính toán kỹ, từ vị trí y đang đứng cho đến bờ sông khoảng cách không quá hai mươi trượng. Chỉ cần y có thể vượt qua được khoảng cách này nhảy xuống sông thì xem như thoát được miệng hùm.

Nhưng trên thực tế, Y Minh Lễ còn chưa chạy thoát được mười trượng, thì hai con chó lớn đã đuổi theo kịp. Một tiếng thét kinh hãi vang lên, hai chân của Y Minh Lễ đã bị hai con đại khuyển mỗi con gặm một chân.

Hai con đại khuyển dường như đã được huấn luyện trước, miệng ngoạm chặt hai chân của Y Minh Lễ rồi chia nhau cắn nát.

Y Minh Lễ còn chưa kịp suy nghĩ gì thì toàn bộ thân thể đã bị hai con đại khuyển xé nát chết thảm, cảnh tượng ghê rợn thật không dám nhìn.

Lúc này, Chu Tứ Nương mới quay người lại, khoe miệng nở một nụ cười tàn bạo, tự nhủ: “Xem ra cao xanh cũng có mắt, Chu Tứ Nương ta cũng có ngày rửa được mối hận, giương mày ngáng mặt được với thiên hạ”.

Tiếp đó lạ cười nhạt nói :

- Y Minh Lễ, nguoi hèn nhát quá! Kỳ thật với thân thủ của nguoi giết chết hai con đại khuyển này thì không dễ, nhưng vừa chống vừa chạy thoát xuống sông thì có thể được...

Đây là những lời nói thật từ trong lòng Chu Tứ Nương.

Đáng tiếc là Y Minh Lễ không sáng suốt, lo sợ cường địch, áp lực tinh thần này đã khiến y hoảng loạn mất tỉnh táo.

Y nhất tâm nhất ý chỉ muốn thoát mạng mà không hề nghĩ đến chuyện chống đỡ hay phản kích, đến nỗi bị hai con đại khuyển khổng lồ chế, chết thảm ngay tại chỗ.

Trong lúc Chu Tứ Nương cười nhạt thì Hoàng Phủ Thuật đang ác đấu với Lữ Chính Anh bỗng bật cười ha hả :

- Nhóc con còn trẻ tuổi như thế mà sao sức lực càng lúc càng kém sút vậy?

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Lão nhi cho rằng mình sẽ không thất bại ư?

Hoàng Phủ Thuật cười nói :

- Lúc này thì ta dám chắc như thế đó!

Nhưng lão vừa dứt lời thì Lữ Chính Anh đột ngột soạt soạt soạt liên tục công xuất ba tuyệt chiêu, truy ép lão lùi năm bước rồi cười nhạt nói :

- Lão nhi, ai sức lực kém sút nào? Ngươi còn dám chắc sẽ không thất bại chứ?

Khuôn mặt già nua của Hoàng Phủ Thuật đỏ ửng lên, chỉ thấy lão nghiêng răng, bàn tay trái đột nhiên tuôn ra khói xanh mờ mờ, lại còn dần dần phình trương lên.

Chu Tứ Nương nhìn thấy gần giọng quát :

- Chính Anh, coi chừng độc chưởng của lão!

Lữ Chính Anh cao giọng trả lời :

- Thuộc hạ biết ạ!

Trong nháy mắt bàn tay trái của Hoàng Phủ Thuật đã trương to gấp đôi.

Lão vừa sử dụng ống tẩu thuốc bằng thép tinh bên tay phải rất linh hoạt, gió mưa bắt thấu bảo vệ các nơi hiểm yếu trên người, vừa cười hì hì nham hiểm nói :

- Tiểu tử, lão hồ không phát huy nên ngươi tưởng là một con mèo bệnh chứ gì?

Lữ Chính Anh vẫn điềm nhiên cười nói :

- Ta xem ngươi nhiều lắm cũng chỉ là một con mèo chết!

Luồng khói xanh bên trái của Hoàng Phủ Thuật càng lúc càng đậm đặc. Tuy bàn tay không tiếp tục trương to nữa nhưng toàn bộ bàn tay đã biến thành một vầng mây đen.

Đúng vào lúc này, một đoàn kỵ mã từ trong thành tung bụi mù mịt phóng tới.

Người dẫn đầu quát lớn :

- Chu Tứ Nương, ngươi xem ai đến đây!

Chu Tứ Nương nghe tiếng liền quay người lại, thấy một đoàn người ngựa tổng cộng có bốn kỵ mã đang ở ngoài mười lăm, mười sáu trượng.

Người dẫn đầu là một vị hoàng y lão giả thân hình cao lớn, mặt chữ nhật, râu dài trắng xóa bay lất phất trông rất là uy mãnh. Người này rõ ràng chính là Vô Địch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn hữu danh vang lừng võ lâm.

Theo sát sau là ái cơ của y, chính là Thủy Ngân Cô di mẫu của Lữ Chính Anh và hai đồ đệ của y - Kim Thạch Minh và Tư Đại Niên.

Trong tay Tư Đại Niên đang xách một cái đầu người.

Chu Tứ Nương vừa nhìn thấy thì đối phương đã dừng lại cách khoảng bảy tám trượng ngoài.

Trong tiếng ngựa hí vang, Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Thuần Vu lão tặc! Ngươi đến nạp mạng sớm một chút thì hay đấy!

Chu Tứ Nương chưa dứt lời thì sau lưng chợt vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Trong lúc Tứ Nương thoảng giật mình quay đầu lại nhìn thì thấy một bóng người máu phun như mưa, lao đến trước ngựa của Thuần Vu Khôn. Rầm một tiếng ngã lăn ra đất. Rõ chính là Thiên Lý Độc Hành Đạo Hoàng Phủ Thuật.

Lão ma đầu Hoàng Phủ Thuật, cường đạo ác hiểm đã bị chặt đứt cánh tay, vẫn có thể còn đủ sức lao vọt ra xa bảy, tám trượng.

Tuy lão đang khăn trương thoát chạy nhưng lúc lão ngã xuống trước ngựa của Thuần Vu Khôn vẫn còn cố gắng gượng ưỡn thẳng người dậy, kinh lực của lão quả thật không thể không khiến người khác rất khâm phục.

Còn Lữ Chính Anh một kiếm chém đứt cánh tay trái của Hoàng Phủ Thuật thì sắc mặt trắng xanh, lồng ngực vẫn còn đang phập phồng đập mạnh.

Sự thay đổi tình hình lúc này không những quá nhanh mà còn quá bất ngờ.

Bất ngờ đến nỗi không những Thuần Vu Khôn không thốt nổi nên lời, mà ngay Chu Tứ Nương cũng mãi nhủu mày không thôi.

Chuyện này vốn chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Chính Anh, trúng độc rồi phải không?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Không, thuộc hạ chẳng qua đã dụng lực quá độ.

Chu Tứ Nương lúc này mới hít một hơi dài nói :

- Vậy hãy điều hòa hơi thở cho tốt đi!

Giọng nói của Chu Tứ Nương tuy rất bình hòa, cũng dường như rất quan tâm lo lắng Lữ Chính Anh trúng độc hay trúng thương, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Thuộc hạ đang điều tức đây ạ!

Kỳ thật, không phải Lữ Chính Anh đang điều hòa hơi thở.

Cánh tay trái của Hoàng Phủ Thuật mà vừa rồi Lữ Chính Anh chém đứt là thừa lúc Chu Tứ Nương quay người về phía Thuần Vu Khôn, chàng đột ngột nhanh chóng thi xuất tuyệt nghệ mà Quỷ tiền bối đã truyền thụ cho.

Với tuyệt nghệ của Lữ Chính Anh, Hoàng Phủ Thuật khó mà thoát chết. Nhưng Lữ Chính Anh nhớ kỹ lời của Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam không tiện quá lộ tài nghệ nên lập tức thay đổi ý định, chỉ chém đứt bàn tay trái đã luyện thành độc chưởng của Hoàng Phủ Thuật đồng thời cố ý làm ra vẻ chân lực đã tiêu hao quá độ.

Trong lúc này Thuần Vu Khôn đã ra lệnh cho hai đồ đệ của y băng bó vết thương cho Hoàng Phủ Thuật.

Còn Thuần Vu Khôn thì ánh mắt sáng rực đang quét nhìn khắp châu thân Lữ Chính Anh, dáng vẻ tựa hồ không tin Chu Tứ Nương lại có thủ hạ là cao thủ trẻ tuổi như vậy.

Nhưng Chu Tứ Nương đã nhủu mày nhìn Thuần Vu Khôn, nghiêng răng cắn phần nói :

- Lão tặc, còn chưa xuống ngựa chịu chết hay sao?

Thuần Vu Khôn như rất là nghe lời, liền lập tức nhảy ngay xuống ngựa, tay vuốt chòm râu mỉm cười nói :

- Tứ Nương! Bao năm không gặp ngươi càng lúc càng trẻ ra, càng lúc càng như xinh đẹp hơn.

Không đợi Chu Tứ Nương mở lời, lại mỉm cười nói tiếp :

- Tứ Nương, cái trò này còn kém lắm ngươi hãy xem đây, cái đầu này là của ai hả?

Nói xong rồi chỉ về cái đầu người mà Tư Đại Niên đã vung tay ném xuống đất.

Phải, tình hình diễn biến lúc này quá nhanh, quá dồn dập khiến cho Chu Tứ Nương nếu không được nhắc nhở cơ hồ đã quên mất cái đầu người mà Tư

Đại Niên mang theo.

Vừa nhìn thấy Chu Tứ Nương liền biến sắc, hàm răng nghiến lại kêu ken két.

Hóa ra cái đầu này chính là cái đầu của Qua Vĩnh Bình.

Nguyên là Y Minh Lễ, Hoàng Phủ Thuật và mười cao thủ của đối phương bị giết chết đều là do tin tức của Qua Vĩnh Bình cung cấp. Vì vậy Qua Vĩnh Bình là người rất có công lao với Chu Tứ Nương.

Bây giờ Qua Vĩnh Bình bị Thuần Vu Khôn giết hại, làm sao không khiến Chu Tứ Nương không căm hận chứ.

Thuần Vu Khôn vẫn điềm nhiên cười nói :

- Tứ Nương, khỏi cần phải thương tâm làm gì. Ta chẳng qua giết một con chó rong bán mình cho người, đối với sự tồn thất của ta vì con chó rong này mà phải chịu thì không cách gì tính được...

Chu Tứ Nương cất lời rít lên :

- Lão tặc hãy nạp mạng đi!

Dứt lời liền vung kiếm xông tới, ánh sáng kim khí lạnh buốt lóe lên. Choang một tiếng chấn động vang dội.

Thế nhưng kẻ tiếp lấy kiếm này của Chu Tứ Nương không phải là Thuần Vu Khôn mà là Thủy Ngân Cô.

Thủy Ngân Cô rõ ràng không phải là đối thủ của Chu Tứ Nương, vừa tiếp một chiêu đã bị chấn lùi lao đảo ra sau, vừa kinh sợ buột miệng kêu lên :

- Tứ Nương, hạ thủ lưu tình...

Nhưng ngay sau đó đã dùng chân khí truyền âm nói :

- Tứ Nương đừng nông nổi, sư phụ của lão tặc sắp đến rồi đấy.

Thủy Ngân Cô vừa truyền âm thị cánh, vừa liên tục đưa mắt ra hiệu.

Chu Tứ Nương bị Thủy Ngân Cô xuất đầu đón lấy kiếm của mình thì hơi ngỡ ngàng, nhưng sau khi nghe Thủy Ngân Cô truyền âm nói thì cố ý làm ra vẻ lạnh lùng nói :

- Ai bảo người xuất đầu ra đó!

Thủy Ngân Cô sau khi đứng vững lại được, mỉm cười nói :

- Tứ Nương, có thể nể mặt ta mà nghe một lời hay không?

Tiếp đó lại dùng chân khí truyền âm nói :

- Mau chóng mượn cớ bỏ đi, chậm sợ không kịp!

Không sai. Trên đường đã xuất hiện một kỵ mã vó bụi tung mù phóng nhanh tới.

Do trời sáng tỏ, từ xa có thể nhìn thấy ra người đến là một hoàng y lão nhân thân thể thấp nhỏ.

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Giữa hai ta chẳng có gì để nói cả.

Lúc này Lữ Chính Anh đã bước tới nói nhỏ với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, có thể là Hô Diên Kỳ đến?

Chu Tứ Nương lạnh lẽo gạt đầu nói :

- Không sai!

Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Lệnh chủ, lúc cần thiết thuộc hạ sẽ đối phó với lão tặc đó.

Chu Tứ Nương ngỡ ngàng :

- Ngươi...

Lữ Chính Anh truyền âm cười nói :

- Có được kinh nghiệm chém đứt tay của Hoàng Phủ Thuật vừa rồi, Lệnh chủ nên tin tưởng..

Chu Tứ Nương truyền âm nói :

- Nhưng kẻ đến này không thể đem so sánh với Hoàng Phủ Thuật.

Lữ Chính Anh truyền âm nói :

- Ít ra thuộc hạ có được sự tự tin có thể tự bảo vệ mình.

Đang đối thoại thì Hô Diên Kỳ đã tới nơi.

Y vừa nhảy xuống ngựa, vừa cười hỏi Thuần Vu Khôn :

- Kẻ trước mặt đây có phải là Chu Tứ Nương không?

Thuần Vu Khôn gật đầu cười nói :

- Phải, phải!

Hô Diên Kỳ gật đầu nói :

- Tốt, tốt! Đúng là kiệt tác của trời cao!

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Sư phụ, đóa hoa này rất là gai góc.

Hô Diên Kỳ cười gian tà nói :

- Nữ nhân càng gai góc thì càng thu hút, ta rất thích nữ nhân có sức thu hút.

Chu Tứ Nương lúc này sắc mặt tái xanh, đôi mắt cơ hồ tóa lửa.

Nếu không có Thủy Ngân Cô, Lữ Chính Anh dùng chân khí truyền âm khuyên nhủ thì đã bất chấp tất cả mà lao tới rồi.

Nhưng với cá tính của Chu Tứ Nương, tình huống như thế này thì không thể nào nhẫn nại được, cũng không thể nào chỉ bằng lời mà khuyên nhủ được. Hơn nữa thời gian ức chế càng lâu lúc bạo phát ra thì tất sẽ càng hung mãnh không thể dẹp bỏ được.

Trong lúc nguy cấp thế này thì vấn đề mà Hô Diên Kỳ nói đến đã tạm thời chuyển biến.

Nguyên là lúc Hô Diên Kỳ mới tới thì tập trung chú ý vào Chu Tứ Nương, nhưng cũng chột lớt qua Lữ Chính Anh.

Lúc y phát giác ra Lữ Chính Anh thì hơi ngạc nhiên thốt lên :

- Tiểu tử, ngươi cũng ở đây ư?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Phải! Thật là hạnh hội vô cùng!

Lữ Chính Anh vì muốn thay đổi bầu không khí để khiến cho thế cuộc bớt căng thẳng, đã lập tức mỉm cười nói :

- Lão nhi vẫn còn có ý muốn thu nhận ta làm đệ tử phải không?

Hô Diên Kỳ liền phát ra một chuỗi cười nói :

- Ta bây giờ không còn cái thú ấy nữa.

Chu Tứ Nương đột nhiên ô lên một tiếng, vội truyền âm hỏi Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, còn một con đại khuyển nữa đâu?

Lữ Chính Anh mỉm cười truyền âm trả lời :

- Lệnh chủ, xin thứ cho thuộc hạ đã tự ý, vừa rồi thuộc hạ đã âm thầm phái một đại khuyển quay về đưa tin cho nhị tiểu thư, xin nhị tiểu thư dẫn khi đầu chó lại...

Chu Tử Nương gật đầu không nói gì, nhưng vẻ mặt lại tỏ ra tán thành hành động của Lữ Chính Anh.

Lúc này, Hồ Diên Kỳ lại hướng về Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Thế nhưng nếu người tự động khẩn cầu gia nhập dưới trướng của ta thì ta vẫn rất hoan nghênh.

Đột nhiên một giọng nói êm ngọt chen vào nói :

- Hồ Diên lão nhi, người còn muốn nhận đồ đệ. Vậy chuẩn bị bao nhiêu thê thiếp để gả đền hả?

Thu nhận đệ tử phải chuẩn bị thê thiếp để gả đền, thật là chuyện lạ trong thiên hạ.

* * * * *

Vì vậy lời này vừa dứt, những người của cả hai bên đều không thể không quay nhìn về phía tiếng nói. Hóa ra vị khách không mời mà đến chính là Chu Quân Ngọc.

Sao không có ai phát giác ra nàng đến bao giờ vậy? Từ phía nào đến? Vị tiểu cô nương này quả thật là bí hiểm.

Hồ Diên Kỳ hơi ngơ ngác, nộ quát hỏi :

- Người nói vậy là ý gì?

Chu Quân Ngọc cười tươi nói :

- Người khác không hiểu thì còn có thể, lão nhi người lại không hiểu thì còn ra cái gì nữa?

Không đợi đối phương mở lời, lại lập tức nói :

- Loại chuyện qui quái như vậy, ta cũng chẳng đáng nói thêm làm gì. Người nếu thật không hiểu thì hỏi đồ đệ hiện tại của người, hay quay về hỏi những thê thiếp của người thì rõ.

Lời nói của nàng nghe lúc dứt khoát, lúc ngọt ngào. Nhưng trong tai của hai sư đồ Hồ Diên Kỳ và Thuần Vu Khôn thì thật là khó nghe.

Lúc Hồ Diên Kỳ sắc mặt từ tái xanh chuyển sang trắng bệch không nói nên lời thì Thuần Vu Khôn lại nộ quát một tiếng :

- Câm miệng!

Chu Quân Ngọc cười tươi nói :

- Lê nào người cảm thấy khó chịu hay sao?

Thuần Vu Khôn cố nén nộ hỏa trong lòng, nhú mày nhìn Chu Tử Nương hỏi :

- Tử Nương, a đầu này là gì của người?

Chu Quân Ngọc giành lời nói :

- Chu lệnh chủ vốn không quen biết ta, nếu người hỏi Lữ công tử có thể công tử sẽ cho người một lời giải đáp miễn ý.

Nói xong liền giơ tay chỉ Lữ Chính Anh nói :

- Đây, chính là vị này đây!

Thuần Vu Khôn nhú mày nói :

- Người là nghiệt tử Lữ Chính Anh của Lữ Duy Bình?

Lữ Chính Anh liền nghiêng răng, gằn giọng nói với Chu Quân Ngọc :

- Chu cô nương, đối với Thuần Vu lão tặc ta ngoại trừ dùng đao kiếm để mà nói chuyện thì không nói chuyện với y. Ta thấy cô nương nên tự mình giới thiệu thì tốt hơn.

Chu Quân Ngọc vội vàng gật đầu nói :

- Được! Được! Ta sẽ tự nói. Tuy ta tự mình khua trống múa dùi nhưng ta lượng chắc sẽ không có ai dám phản kháng ta.

Dứt lời, có hai đoàn kỵ mã đã thay nhau tiến tới rồi trở thành một nhóm, chia nhau đứng xa ngoài năm trượng.

Hai đoàn kỵ mã mới lại đó một đoàn trong đó có ba người, trong ba người có hai người là Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân, còn vị kia là một thanh y lão nương tóc trắng xóa da mặt nhăn nheo.

Thanh y lão nương này chính là sư phụ của Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân, là Kim Lão Lão sở trường sử dụng độc trùng.

Lữ Chính Anh tuy không quen biết Kim Lão Lão, nhưng từ Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân thì có thể liên tưởng tới.

Hơn nữa, trong trường hợp lúc này cũng chỉ có Lữ Chính Anh biết bọn ba người Kim Lão Lão là người mà Chu Quân Ngọc đã thu phục.

Còn về đoàn kỵ mã kia cũng chỉ có bốn người. Dẫn đầu là Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, tiếp đó là Tổng tiêu sư Chu Tử Chân của Vô Dương tiêu cục, Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tổ Văn.

Trong mắt của Lữ Chính Anh, Tân Ngọc Phụng tuy có ngoại hiệu là Lạt Thủ Tiên Nương, nhưng về ngoài xem ra cũng tựa hồ chẳng có điểm gì là đặc biệt nổi bật. Thân hình trung bình, y váy màu xám, tóc bạc lốm đốm. Chẳng qua đường nét trên khuôn mặt xem ra rõ ràng là lúc còn trẻ tất là một mỹ nhân có sức thu hút.

Đương nhiên, lúc hai đoàn kỵ mã này đến phạm là người quen biết họ đều không khỏi lịch sự chào hỏi.

Đồng thời do nơi hai bên đối mặt nhau là đường cái ven sông Trường Giang, hành lữ vắng lại rất nhiều.

Cho dù ở hiện trường thì thế vung vãi, máu tươi hắt mũi nhưng một vài nhân vật giang hồ đã đứng lại xa xa quan sát, hơn nữa lại càng lúc càng đông.

Chu Quân Ngọc đưa mắt quay vòng quan sát xung quanh, rồi mỉm cười nói :

- Đương kim Vô lâm Ngũ bá đã đến Tứ bá rồi, cảnh này náo nhiệt lắm đây!

Thuần Vu Khôn ngạc nhiên hỏi :

- Vô lâm Ngũ bá, ý này phải hiểu thế nào?

Chu Quân Ngọc cười tươi nói :

- Lão nhi là Vô Định bảo Bảo chủ, sao đối với đương kim vô lâm đại cục lại lơ mờ như vậy?

Thuần Vu Khôn nhíu mày nói :

- Vô Định bảo của lão phu, Thất Sát lệnh của Chu Tử Nương, Vô Dương tiêu cục của Tân Ngọc Phụng cũng chỉ có thể miễn cưỡng xem là Tam bá, còn hai bá kia là ai chứ?

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Âu Dương Thái Hoàng Sơn phái đã đập báng hiệu của ngươi, không xem là một bá hay sao?

Thuần Vu Khôn hừm một tiếng nói :

- Miễn cưỡng xem là một bá đi thì vẫn còn một bá nữa?

- Còn người này nữa! - Chu Quân Ngọc đưa tay chỉ vào đỉnh mũi của mình, mỉm cười nói - Chính là kẻ hèn mọn Chu Quân Ngọc này đây!

Thuần Vu Khôn bật cười ha hả nói :

- Tên hay lắm! Chỉ mong ngươi không chỉ là bề ngoài vàng ngọc, bề trong giòn rách!

Chu Quân Ngọc cười tươi nói :

- Điểm này lão nhi cứ an tâm, Chu Quân Ngọc không chỉ tự tin là một trong Ngũ bá, hơn nữa cũng tự tin là kẻ thống nhất Ngũ bá, độc tôn vô lâm chính là ta đây. Ngươi nếu không tin thì chống mắt mà nhìn.

Thuần Vu Khôn lạnh lùng cười nói :

- Nếu chỉ dựa vào sự tự tin của ngươi thì có thể độc tôn vô lâm đây!

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Có muốn khảo nghiệm ta một chút không?

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói :

- Lão phu chính là có ý đó!

Nói xong liền gằn giọng thét lên :

- Lão phu thất lễ!

Dứt lời liền công xuất một chưởng đánh thẳng vào ngực của Chu Quân Ngọc.

Nhưng trong nháy mắt, thân hình mềm mại của Chu Quân Ngọc đã nghiêng sang bên né thoát uy lực vô cùng của chưởng này, rồi cười tươi nói :

- Chưởng pháp hay lắm!

Thuần Vu Khôn hơi ngơ ngác rồi lập tức nộ thét một tiếng :

- Đờ tiếp một chưởng này của lão phu!

Hữu chưởng thuận thế quét ngang, tả thủ xia thẳng ra điểm vào hữu Kiên Tĩnh huyết của Chu Quân Ngọc.

Với thân thủ và công lực của Thuần Vu Khôn, công thế một chiêu hai thức này lợi hại như thế nào, nhưng Chu Quân Ngọc quả thật linh hoạt khiến cho Thuần Vu Khôn cảm thấy như có một cơn gió thoảng, bóng người trước mặt như rất xa xôi. Chỉ trong nháy mắt Chu Quân Ngọc đã né thoát chiêu thức của Thuần Vu Khôn.

Lúc Thuần Vu Khôn còn đang ngơ ngác, thì Chu Quân Ngọc đã đứng yên ở xa ngoài trượng cười nhạt nói :

- Người ta thường nói sự bất quá tam, lão nhi có phải vẫn muốn tung chiêu thứ ba nữa phải không?

Thuần Vu Khôn ánh mắt nhìn trừng trừng, lạnh lẽ nói :

- Khỏi!

Chu Quân Ngọc liền cúi người thi lễ, cười tươi nói :

- Vậy thì đa tạ lão nhi vừa rồi hạ thủ lưu tình!

Thuần Vu Khôn lạnh lẽ nói :

- Khỏi cần cảm ơn, vừa rồi ta không hạ thủ lưu tình đâu.

Lúc này, mọi chú ý của quần hào đều tập trung ở trên hai người này, ngay cả khi Chu Á Nam dẫn khi đầu chó và năm đại khuyển âm thầm tới hiện trường thì ngoài Chu Tử Nương, Lữ Chính Anh ra tựa hồ không ai chú ý đến cả.

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Lão nhi cảm thấy ta có đủ tư cách để cùng các ngươi giành giật bảo tọa võ lâm bá chủ hay không?

Thuần Vu Khôn bĩu môi nói :

- Bây giờ mà nói thì quá sớm đấy!

- Không sai! - Chu Quân Ngọc cười nói - Bảo tọa của võ lâm bá chủ cần phải trải qua vô số trận huyết chiến mới có thể tranh đoạt được, chỉ dựa vào cái thế chỉ biết né tránh mà không phản công giống như của ta vừa rồi thì quả không thể làm được.

Thuần Vu Khôn lạnh lùng hỏi tiếp :

- Ngươi chính là tử y nữ lang đã xuất hiện ở Bảo Khánh phủ đó phải không?

Chu Quân Ngọc cười khanh khách nói :

- Phải đấy! Ta vẫn cho rằng tôn phu nhân Cổ Phi Quỳnh chưa hề nói với ngươi chứ?

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng nói :

- Nàng đã sớm nói với ta, chỉ là lúc đó người chưa hề nói với nàng tính danh...

Chu Quân Ngọc cất lời cười nói :

- Rất tiếc! Điều này quả thật là lỗi ở ta.

Thuần Vu Khôn hỏi tiếp :

- Người đã tự phong là một trong đương kim Ngũ bá, đương nhiên cũng phải có một tổ chức cơ bản nào chứ?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Đương nhiên là có! Chẳng qua chưa đến lúc cần thiết tổ chức cơ bản của ta sẽ không xuất lộ.

Chu Tử Nương cũng muốn biết lại lịch của Chu Quân Ngọc, vì vậy mà nãy giờ chịu đựng không chen lời. Nhưng lúc Thuần Vu Khôn hỏi không ra được gì thì không chịu nổi nữa, liền lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- Hai người các người đã nói xong chưa?

Thuần Vu Khôn cười hỏi :

- Tử Nương, nếu không yên lặng được thì có thể tham gia nói chuyện với bọn ta.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Phải đấy! Đương kim Ngũ bá đã có Tử bá, bọn ta hãy nhân cơ hội này nói về chuyện Nguyên Đán đi.

Thuần Vu Khôn bật cười ha hả nói :

- Vô lâm Ngũ bá, chỉ đáng tiếc Âu Dương Thái còn chưa đến...

Y chưa nói dứt lời, trong đám người bên ngoài đã vang lên giọng nói của Âu Dương Thái :

- Chư vị làm ơn, làm ơn xin nhường đường cho!

Nguyên là Hạ Khẩu lúc này khắp nơi đều là người trên đường đến tham gia Nguyên Đán đại hội.

Lúc này tin tức trận ác đấu bên bờ sông lan truyền đi, các nhân vật vô lâm thích chuyện xung đột tất nhiên nghe thế liền ùn ùn kéo lại. Không lâu đã hình thành một bức tường người ngoài mười lăm mười sáu trượng vây quanh, khiến cho Âu Dương Thái đến sau không thể không liên tục nói làm ơn.

Âu Dương Thái vừa mở lời, Chu Quân Ngọc bất giác cười tươi nói :

- Thật là nói đâu có đó!

Thuần Vu Khôn bất giác ngơ ngác :

- Thế nào? Người đến đây là Âu Dương Thái sao?

Chu Quân Ngọc gật đầu cười nói :

- Nghe tiếng biết người, ta bảo chứng không sai.

Âu Dương Thái từ trong đám người chậm rãi đi ra, mỉm cười nói :

- Phải, phải!

Tiếp đó đưa mắt quét nhìn tứ phía, lắc đầu lắc cổ nói :

- Ngũ bá tề lâm, quần hào tấp nập thật là thịnh hội!

Lão đứng lại ở vị trí thích hợp, rồi xoay mình vái chào mọi người xung quanh, mỉm cười nói :

- Chư vị đến đây, Âu Dương Thái kẻ hèn xin hữu lễ.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói :

- Người là Chương môn của bọn lưu manh à?

Âu Dương Thái bật cười ha hả nói :

- Tục ngữ có nói, một sợi tơ không thành được sợi dây, một cái cây không thành một rừng, Âu Dương Thái ta đã tự phong là Thái thượng Chương môn của Hoàng Sơn phái, tất nhiên là có cơ sở của ta.

Lúc này, Tân Ngọc Phụng này giờ chưa hề mở miệng, nhử mày nhìn Chu Tứ Nương nói :

- Chu lệnh chủ, Lệnh chủ là người triệu tập Nguyên Đán đại hội, cũng là chủ địa phương nơi đây. Lúc này cái gọi là Vô lâm Ngũ bá đã vô hình trung tụ lại ở đây, ta nghĩ tốt nhất Lệnh chủ hãy chủ trì vấn đề tình tiết của Nguyên Đán đại hội, hãy thương thảo trước một chút.

Chu Tứ Nương lạnh lùng cười nói :

- Vô lâm đại hội chủ trọng thực lực, không có tình tiết gì cả.

Rồi gần giọng nói tiếp :

- Đồng thời ta phải nhắc các vị một chuyện, trong Thất Sát lệnh mà ta phát ra là ban lệnh cho vô lâm đồng đạo vào Nguyên Đán đến Vân Mộng biệt phủ báo cáo, nhận sự tiết chế còn hậu quả thì tự gánh chịu, vốn không có tình tiết nào để bàn cả.

Tân Ngọc Phụng cười nói :

- Chu lệnh chủ, cái lý tưởng này của Lệnh chủ e rằng không dễ thực hiện.

Chu Tứ Nương hỏi :

- Sao lại không?

- Nguyên nhân rất đơn giản thôi. Người khác không dám nói, với Tứ bá lúc này mà nói e rằng không ai muốn chấp nhận sự tiết chế của người khác cả.

Âu Dương Thái chen lời cười nói :

- Cũng không nhất thiết thế.

Tân Ngọc Phụng biến sắc nói :

- Lễ nào Hoàng Sơn phái của các hạ đã tự chấp nhận sự tiết chế của Thất Sát lệnh?

Âu Dương Thái lơ đãng nói :

- Không phải là chấp nhận sự tiết chế của Thất Sát lệnh, mà là phải nói hai bên hợp tác. Thực ra trước khi Thất Sát lệnh còn chưa công khai tuyên bố, tề đồ đã làm tay chân cho Thất Sát lệnh rồi.

Tân Ngọc Phụng cười hỏi :

- Cái đó mà gọi là hợp tác à?

Âu Dương Thái gật đầu :

- Không sai!

Tân Ngọc Phụng cười nhạt nói :

- Hợp tác như vậy mà người cảm thấy quang vinh lắm ư?

Âu Dương Thái ngẩng mặt lơ đãng nói :

- Quang vinh hay không, không liên quan gì đến người khác. Tân Ngọc Phụng, có phải các hạ muốn tranh thủ vinh dự ra sân đầu tiên?

Tân Ngọc Phụng không ngờ một câu nói đụng chạm đến hai người, liền biến sắc nói :

- Phải...

Lộ Thanh Bình lúc này vội vàng kéo cánh tay sư phụ của mình, lắc đầu nói :

- Sư phụ, sư phụ...

Hơn nữa, Chu Tử Chân ở bên cạnh cũng nói nhỏ :

- Cục chủ, lúc này bọn ta chưa đáng cường hành xuất thủ.

Tân Ngọc Phụng hừ một tiếng nói :

- Nhưng Chu Tứ Nương khi người quá lắm!

Chu Tử Chân gượng cười nói :

- Bọn ta không nên chấp nhặt một nữ nhân tâm lý hay biến thái.

Giọng nói của Chu Tử Chân tuy nhỏ nhưng vẫn bị Chu Tứ Nương nghe thấy, Chu Tứ Nương tức giận nhướn xéch mày lên, tròn tròn hai mắt, rít giọng quát lớn :

- Người nói gì?

Chu Tử Chân điềm nhiên cười nói :

- Ta đang nói chuyện với Cục chủ của ta.

Chu Tứ Nương quay đầu lại kêu Chu Á Nam :

- Á Nam, giết tên thất phu này cho ta!

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Nương mẫu, người ta đâu có trêu gì nương mẫu đâu!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Ngay nữ nhi của ta cũng không nghe lời ta. Được! Hãy để ta tự ra tay!

Chu Á Nam khẩn cầu nói :

- Nương mẫu, hãy nghe tiểu nhi nói :

- Cút đi!

Chu Tứ Nương hất tay ái nữ ra, chỉ thẳng vào mặt Chu Tử Chân rít giọng thét lên :

- Thất phu, rút binh khí ra đi!

Bỗng bóng người lướt tới, Âu Dương Thái, Chu Quân Ngọc đã cùng lúc nhảy tới trước mặt Chu Tứ Nương ngoài trượng.

Nhưng Chu Tứ Nương không đợi đối phương mở lời, lập tức giành lời cười nói :

- Hai người muốn gì?

Chu Quân Ngọc, Âu Dương Thái cùng nhìn nhau cười, rồi Âu Dương Thái vung tay nói :

- Xin mời Chu cô nương nói trước!

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Để tránh cho Chu lệnh chủ sốt ruột đợi, ta đành xin thất lễ.

Tiếp đó, nhíu mày nhìn Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Kính xin Chu lệnh chủ nghe ta một lời!

Chu Tứ Nương lạnh lùng hỏi :

- Người muốn làm kẻ giảng hòa hả?

Chu Quân Ngọc gật đầu nói :

- Phải! Ta nghĩ nếu Lệnh chủ sát nhân thì sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của Nguyên Đán đại hội.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng, đưa mắt nhìn Âu Dương Thái hỏi :

- Còn người?

Âu Dương Thái cười nói :

- Ý của tại hạ đại khái tương đồng với điều mà Chu cô nương nói. Thế nhưng tại hạ còn phải bổ sung một chút.

Dứt lời, liền đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi mỉm cười nói :

- Hôm nay là hai mươi lăm tháng mười hai, chỉ còn năm ngày nữa là đến năm mới, tập tục truyền thống của chúng ta đêm trừ tịch có tập quán đoàn viên. Hôm nay Vô lâm Ngũ bá chúng ta vô tình mà tụ tập lại đây cũng xem như là tiểu đoàn viên. Vì vậy tốt nhất không nên làm thương tổn đến hòa khí. Ngoài ra mỗi phe đều nên dưỡng tính sức khí, đợi đến Nguyên Đán đại hội mà tung lực ra, tại hạ nghĩ...

Lại dừng lời, ánh mắt quét nhìn xung quanh, cao giọng hỏi :

- Ta nghĩ chư vị không đến nổi phản đối chứ?

Khắp nơi vang lên tiếng trả lời rần rần :

- Bọn ta đồng ý cả!

Âu Dương Thái nhú mày nhìn Chu Tứ Nương cười nói :

- Bây giờ chỉ còn đợi sự đồng ý của Chu lệnh chủ.

Chu Tứ Nương trầm tư giây lát, Âu Dương Thái dùng chân khí truyền âm nói :

- Chu lệnh chủ, đầu lực không bằng đầu trí. Cục diện lúc này liệu mình không phải là thượng sách, tốt nhất là lợi dụng thời gian quý báu mấy ngày mà lo làm tốt giao dịch bên ngoài.

Đồng thời Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Chu lệnh chủ, võ lực không thể giải quyết được mọi vấn đề, từ xưa đến nay chỉ có lòng nhân mới là kẻ vô địch.

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Đừng ăn nói như thế trước mặt ta!

Chu Quân Ngọc cười tươi nói :

- Ta chẳng qua chỉ nói tốt mà thôi, Lệnh chủ không thích nghe ta cũng chẳng nói nữa.

Chu Á Nam lại khẩn cầu Chu Tứ Nương :

- Nương mẫu, mọi người đều là hảo ý cả.

- Hảo ý ư? - Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói - Dao kiếm của bọn họ còn chưa mài bén mới kéo dài thời gian, a đầu người hiểu không?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Năm nay đúng là người tốt thật khó sống.

Chu Tứ Nương nộ quát :

- Người tốt ư? Người tốt đã chết hết cả rồi, lúc này bao gồm cả ta, thế gian chẳng còn người tốt nữa.

Không đợi đối phương mở lời, lại hừ một tiếng nói :

- Bất kể các người có ý như thế nào, bây giờ ta tiếp nhận ý kiến của các người, tạm thời không đếm xỉa gì đến các người.

Chu Quân Ngọc, Âu Dương Thái cơ hồ đồng thanh nói :

- Đa tạ Chu lệnh chủ!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Nhưng người của Vô Địch bảo phải ở lại.

Âu Dương Thái gượng cười nhìn Chu Quân Ngọc tỏ ý khó hiểu. Lúc đó Thuần Vu Khôn cao giọng cười nói :

- Thịnh ý của nhị vị Thuần Vu Khôn xin ghi lãnh, còn chuyện liên quan đến Vô Địch bảo tốt nhất hãy để cho ta tự giải quyết.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Không có thương lượng gì hết, hãy rút binh khí ra chịu chết mau!

Rồi xua xua tay với Chu Quân Ngọc, Âu Dương Thái nói :

- Nhị vị lui ra cho!

Chu Quân Ngọc, Âu Dương Thái lui về chỗ cũ, Thuần Vu Khôn nghiêm mặt nhìn Chu Tứ Nương nói :

- Tứ Nương, ta biết mọi chuyện trước đây ngươi sẽ không bao giờ bỏ qua, giữa hai ta sớm muộn cũng phải có một trận tử chiến...

Chu Tứ Nương rít giọng cắt lời nói :

- Đã biết như vậy mà ngươi còn chần chừ kéo dài thời gian gì nữa?

Thuần Vu Khôn vẫn nghiêm mặt nói :

- Tứ Nương, ta mong ngươi hãy nghe hết lời ta, nếu ngươi thấy có lý thì hãy tiếp nhận. Nếu không thì ta cũng không luyến tiếc thân mạng này đâu.

- Được! - Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói - Có gì nói mau!

Thuần Vu Khôn điềm nhiên cười nói :

- Trường hợp của ngày hôm nay ta dám nói không ai có thể liệu trước được rằng lại hình thành cục diện Ngũ bá tề tũ.

Không ai nói gì, Thuần Vu Khôn đưa mắt nhìn quanh quần hùng xung quanh, rồi nghiêm mặt nói :

- Vì vậy cho dù các nhân vật đầu não của Ngũ bá đã tề tũ, nhưng ta tin rằng bất luận là ai cũng đều chưa mang toàn bộ trợ thủ đắc lực của mình đến cả.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Nói vậy ta rất đồng ý, ít ra ta đây là một minh chứng rõ nhất.

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Đa tạ Chu cô nương, lời của ta tóm lại cũng có một vị đầu tiên tán đồng.

Tiếp đó lại nhử mày nhìn Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Tứ Nương, với thực lực Ngũ bá tại đây mà nói, tất mạnh yếu có khác, song sai khác không nhiều lắm đâu.

Âu Dương Thái gật đầu nói :

- Nói vậy rất là công bằng chính trực!

Thuần Vu Khôn không để ý gì đến Âu Dương Thái, vẫn nhử mày nhìn Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Tứ Nương, cho dù là ngươi có sức mạnh giết ta, nhưng ngươi cũng phải trả một cái giá rất đắt mới làm nổi. Lúc ngươi tinh tàn lực tận thì cục diện sẽ trở nên như thế nào?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Ý ngươi nói Tam bá còn lại sẽ hưởng lợi ư?

Thuần Vu Khôn gượng cười nói :

- Trong Ngũ bá mất đi lưỡng bá, tình hình sẽ như thế nào chẳng lẽ còn phải nói rõ nữa hay sao? Huống hồ... huống hồ ngươi vẫn chưa chắc giết chết được ta, vì một trận giết chóc lẫn nhau mà không nắm chắc phần thắng, lại tạo cơ hội cho kẻ khác ngồi không thu lợi thì đây là chuyện mà một người thông minh nên làm hay sao?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng không trả lời.

Thuần Vu Khôn nói tiếp :

- Huống hồ hôm nay ngươi đã giết không ít người của bọn ta, hơn nữa lại còn giết các quý khách mà ta đặc biệt mời đến, lại còn giết chết Y Minh Lễ mà ngươi rất căm ghét, sự bức tức trong lòng tất phải phát tiết không ít. Ngươi đã chịu đựng được hơn mười năm, lẽ nào bốn, năm ngày ngắn ngủi nữa ngươi không chịu đựng được hay sao?

Chu Tứ Nương lặng lẽ trầm tư, không nói gì.

- Bình tâm mà luận lời nói ngắn ngủi này của Thuần Vu Khôn đều rất thuận tình, Chu Tứ Nương trong lòng đã đồng ý nhưng vì lời nói vừa rồi quá đanh chắc nên không tiện sửa lời mà thôi.

Vốn Lữ Chính Anh vì mối phụ thù đã sẵn sàng cùng Thuần Vu Khôn phóng tay xuất thủ nhưng chàng bị Chu Quân Ngọc âm thầm dùng chân khí truyền âm khuyên nhủ ngăn trở.

Cũng vì như vậy, lúc này Lữ Chính Anh cũng dùng chân khí truyền âm nói với Chu Á Nam :

- Á Nam, thời gian đến rồi, hãy khuyên bảo nương mẫu của muội đi!

Chu Á Nam vốn thông minh, thật ra nàng không đợi Lữ Chính Anh truyền âm thị ý cũng đang sẵn sàng có lời nói với Chu Tứ Nương.

Vì vậy, Lữ Chính Anh còn chưa truyền âm dứt lời thì Chu Á Nam đã kéo cánh tay của Chu Tứ Nương lắc lắc cười tươi nói :

- Nương mẫu! Lão tặc đó nói xem ra cũng có lý, tiểu nhi thấy bọn ta nhẫn nại mấy ngày, đợi đến Nguyên Đán hôm đó sẽ tính sổ với y.

Chu Quân Ngọc cũng tươi cười nói :

- Ta cũng là một phần tử ngồi chờ hưởng lợi, nhưng không muốn hưởng lợi từ các vị vì vậy trận này của các vị bỏ qua đi thôi.

Thuần Vu Khôn bật cười ha hả nói :

- Chu cô nương thật là nhanh người nhanh miệng, đáng phục lắm!

Chu Tứ Nương nộ quát một tiếng :

- Bớt lắm lời đi, lão tặc nhà ngươi muốn sống thêm vài ngày thì hãy mau cút đi!

Thuần Vu Khôn gật đầu nói :

- Được! Được! Lão phu chuẩn đi đây!

Y nói là làm ngay, dứt lời liền đưa tay lên vẫy vẫy, chỉ huy thủ hạ của y phóng ngựa đi. Người ngựa đã xa ngoài trượng, mới quay đầu lại nói :

- Chư vị, Nguyên Đán bọn ta gặp lại!

Thuần Vu Khôn cùng đám thủ hạ đi rồi, Chu Tứ Nương không thêm nói với ai một lời, vẫy vẫy tay đám thủ hạ nói :

- Bọn ta cũng đi thôi!

Tiếp theo sau khi đám người của Chu Tứ Nương đã bỏ đi, thì Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái, Chu Quân Ngọc và những người đứng xem xung quanh cũng giải tán dần.

Hiện trường chỉ còn lại những thi thể chết thảm nằm la liệt của Vô Địch bảo.

Không! Phải nói là có hai người sống còn lại.

Đó là một lão giả ăn mặc nông dân và một khô y lão tăng thân thể cao lớn.

Lão giả mặc quần áo xanh vải bông, đầu trùm khăn quấn quanh cổ che kín mặt nên không thể nhìn thấy diện mục của lão giả.

Khôi y lão tăng không ai xa lạ, đó chính là vị lão tăng thần bí đã xuất hiện ở Bảo Khánh phủ, giúp đỡ Lữ Chính Anh, Chu Á Nam.

Hai vị này đứng cách nhau khoảng ba trượng, bất động bất ngôn.

Từ vị trí đứng lúc này của bọn họ mà suy đoán, thì vừa rồi bọn họ rõ ràng đã trà trộn vào trong đám người đứng xem xung quanh.

Trôi qua rất lâu, khô y lão tăng mới thờ dài nói :

- Nghiệt ngã, thật là nghiệt ngã...

Thanh y lão già cười hỏi :

- Đại hòa thượng nói vậy là ý gì?

Khôi y lão tăng vừa đi về phía bờ sông, vừa trả lời :

- Không có ý gì cả!

Thanh y lão già cười hỏi :

- Đại hòa thượng, nhất thiết đừng quần trí, thời tiết này nhảy xuống sông không dễ chịu lắm đâu!

Khôi y lão tăng không quay đầu lại nói :

- Thí chủ đừng nói đùa, bản tăng muốn đào một cái hố để chôn những thi thể này.

Thanh y lão già nói :

- Thật đúng là người xuất gia mới có tấm lòng như vậy!

Khôi y lão tăng không nói gì, lấy ra một cái xẻng mang theo bên thân, đào một cái hố trên bãi cát ven sông.

Thanh y lão già chậm rãi bước tới, mỉm cười hỏi :

- Đại hòa thượng, có cần ta giúp không?

Khôi y lão tăng cười nói :

- Không dám làm phiền thí chủ, chuyện nhỏ này bản tăng có thể một mình đảm nhận thoải mái rồi.

Lão tăng nói rất thật, vận xẻng như bay, dường như không phí chút kinh sức nào.

Thanh y lão già cười nói :

- Đại hòa thượng, hai chữ đảm nhận thì không hổ, nhưng nói thoải mái thì có chút không hợp.

Khôi y lão tăng gượng cười nói :

- Thí chủ trách rằng bản tăng vừa rồi nói khoác chăng?

Thanh y lão già lơ đãng nói :

- Kỳ thật là ý của ta không chỉ điều đó Khôi y lão tăng ngơ ngác :

- Vậy thì thí chủ chỉ điều gì?

Thanh y lão già nghiêm mặt nói :

- Ý của ta là trong lòng của đại hòa thượng vốn chẳng thoải mái gì và cũng rất bí mật.

Khôi y lão tăng ngạc nhiên hỏi :

- Thí chủ làm sao biết được?

- Tại vì... - Thanh y lão già nói - Ta đã thăm chú ý hòa thượng rất lâu rồi...

Khôi y lão tăng không khỏi ồ lên một tiếng nói :

- Từ bao giờ?

Thanh y lão già cười cười nói :

- Kỳ thật cũng không lâu lắm đâu, chỉ từ lúc đại hòa thượng trợ giúp cho Chu Á Nam, Lữ Chính Anh ở Bảo Khánh phủ thì ta mới bắt đầu chú ý...

- A...

- Vừa rồi ý ta đoán không sai chứ?

Khôi y lão tăng hừm một tiếng rồi chỉ mỉm cười mà thôi.

Thanh y lão giả cười nói :

- Để sự phiền não trong lòng thì nặng nề lắm, hãy nói cho ta nghe đi!

Khôi y lão tăng về mặt hơi khó xử nói :

- Điều này...

Thanh y lão giả nghiêm mặt nói :

- Đừng khó xử như thế, cho dù đại hòa thượng không nói thì ta ít nhiều cũng đoán được tâm sự của đại hòa thượng.

Khôi y lão tăng ngơ ngác :

- Thật sao?

Thanh y lão giả nói :

- Không ai có thời gian để nói đùa cả, ta bảo đảm sẽ nghĩ cách hóa giải cho đại hòa thượng. Nếu không thì sẽ có một ngày oan gia gặp nhau, lúc đó thì cái xeng của đại hòa thượng chắc sẽ dùng để đào huyệt chôn đại hòa thượng trước tiên đấy.

Khôi y lão tăng gượng cười nhưng không nói gì.

Thanh y lão giả thở dài nói :

- Ta cũng là người có nhiều khổ não và bí mật, đồng bệnh tương lân bọn ta có thể xem như là bằng hữu mà thổ lộ nỗi khổ tâm cho nhau nghe, để có gì có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Không đợi đối phương mở lời, liền mỉm cười hỏi tiếp :

- Nói về chuyện giúp đỡ lẫn nhau, ta dám đảm bảo ta luôn luôn chịu thiệt.

Khôi y lão tăng gượng cười nói :

- Bản tăng không muốn để cho thí chủ chịu thiệt, cũng không muốn nhắc tới chuyện phiền não năm xưa.

Thanh y lão giả cười hỏi :

- Đại hòa thượng là người của Phật môn, Phật môn có câu mọi sự tương kiến đều là hữu duyên, có đúng không?

Cái hồ cát lớn mà khôi y lão tăng đào đã khá đủ dùng.

Lúc này, lão tăng dừng tay lại, nở một nụ cười nhìn thanh y lão giả không nói gì.

Thanh y lão giả tiếp tục cười nói :

- Bọn ta đã có duyên phận, vì vậy bọn ta hãy kết làm huynh đệ.

Khôi y lão tăng nhú mày hỏi :

- Sao thí chủ lại quan tâm đến chuyện của ta?

Thanh y lão giả nói :

- Bọn ta đã nói rõ với nhau rồi, vấn đề này há không giải quyết được hay sao?

Rồi ngẩng mặt lên trời nói :

- Thời tiết sắp xấu rồi, đêm nay có thể sẽ có một trận tuyết lớn, này! Ta sẽ giúp đại hòa thượng một tay làm tốt chuyện này, sau khi bọn ta chôn xong các thí chủ sẽ đi Hạ Khẩu thành cùng say một bữa.

Khôi y lão tăng cười nói :

- Được! Bản tăng đáp ứng tất cả, nhưng không thể uống rượu với thí chủ được.

Thanh y lão giả ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Khôi y lão tăng cười nói :

- Thí chủ quên ta là người xuất gia hay sao?

Thanh y lão giả bật cười ha hả nói :

- Có sao đâu chứ! Đại hòa thượng, rượu thịt vào bụng, Phật đà trong tâm, đại hòa thượng hiểu hai câu này chứ?

Dứt lời liền nhíu mày nhìn khôi y lão tăng đang chần chừ do dự, thở dài nói :

- Một người nếu không uống rượu, không ăn thịt thì đến nhân gian này để làm gì chứ?

Khôi y lão tăng gượng cười nói :

- Thí chủ đừng nói đùa nữa, bọn ta làm việc mau đi!

Thanh y lão giả gật đầu cười nói :

- Làm việc thì làm việc, nhưng vẫn phải nói rõ, lát nữa ta không những mời đại hòa thượng uống rượu mà còn mời đại hòa thượng ăn thịt chó nữa đó.

Khôi y lão tăng đã mang các thi thể đến, để vào trong cái hồ lớn vừa gượng cười nói :

- Thí chủ còn chưa uống rượu mà đã ăn nói như đang say.

- Đại hòa thượng đừng nói những lời trái lòng mình, nếu đại hòa thượng không thích tử sắc thì tại sao lại có những chuyện phiền não đêm nay.

Rồi lại cố ý nhấn mạnh lời nói :

- Nan huynh nan đệ, bọn ta chỉ cần đại hòa thượng không nói, ta không nói trước mặt mọi người giả vờ nghiêm trang thì ai dám không tôn kính đại hòa thượng là một vị đắc đạo cao tăng?

Dứt lời lại như cười nói :

- Đại hòa thượng, cuộc sống này mọi chuyện không thể chân thật hết được, phải hồ đồ một chút mới là người thông minh. Nếu đại hòa thượng không tin thì có thể thăm dò, từ cổ chí kim có biết bao là nhân vật hiền hách chọc trời khuấy nước hay đạo mạo nghiêm trang, nếu bóc trần mọi sự thật của họ thì phải khiến người khác đầu ngón tay thôi.

Lúc này, khôi y lão tăng tỏ ra đồng cảm, ý vị thâm trường thở dài nói :

- Cái lý này ta hiểu, tình cảnh này ta cũng biết rõ.

Thanh y lão giả cắt lời cười cười nói :

- Vậy thì được, lát nữa ta dẫn đại hòa thượng đi Lưu Thương Viện, nơi đó mới đến một nữ tỷ luận về tư sắc thì quyết không thua kém Chu Á Nam thứ nữ của Chu Tử Nương..

Lời nói của thanh y lão giả có chút đùa cợt, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chú vào sắc mặt của khôi y lão tăng.

Khi lão nói đến ba chữ Chu Á Nam thì thấy vẻ mặt của khôi y lão tăng bỗng thoáng biến sắc.

Lão nhìn thấy vậy bất giác lập tức bật cười ha hả nói :

- Đại hòa thượng, ta biết ngươi là ai rồi?

Khôi y lão tăng hơi ngo ngoác nói :

- Ta không tin!

Thanh y lão giả nói :

- Ngươi không tin cũng không được, tại vì ta đã đoán chắc ngươi chính là sinh phụ của Chu Á Nam.

Choang một tiếng, cây xẻng đang dùng đập mộ trong tay khôi y lão tăng đã rơi xuống đất, người dờ ra như bị trúng tà.

Thanh y lão giả mỉm cười hỏi :

- Bây giờ đại hòa thượng còn tin hay không?

Khôi y lão tăng thở dài nói :

- Ta không thể không phục ngươi!

Một lát sau, một nắm mộ to lớn đã dựng xong.

Trong luồng gió tây bắc đang mạnh dần, thanh y lão giả và khôi y lão tăng nhìn nhau cười, cùng nhau nhắm thành Hạ Khẩu phóng người đi.

* * * * *

Hoa tuyết bay phủ khắp trời đất, khoảng một giờ đồng hồ sau toàn bộ vùng Giang Hán đã phủ một tấm chăn trắng xóa.

Lúc Vân Mộng biệt phủ đã thấp đèn sáng rực. Chu Tứ Nương đang ngồi một mình trên lầu ngắm những đợt sóng nhấp nhô của dòng Trường Giang lặng lẽ trầm tư.

Trôi qua thật lâu, Chu Tứ Nương đột nhiên kêu lên :

- A Vân!

Trong một gian phòng nhỏ ở bên cạnh phòng ở của Chu Tứ Nương, cửa phòng vội mở ra, một thanh y thị nữ tuổi khoảng mười lăm, mười sáu đi ra ứng thanh đáp :

- Tỳ nữ có!

Chu Tứ Nương không quay đầu lại nói :

- Đi mời đại tiểu thư và nhị tiểu thư lại.

- Dạ!

Thanh y thị tỳ ứng thanh xong liền đi nhanh xuống lầu.

Trong phòng Chu Tứ Nương lờ mờ bưng bưng, không khí ẩm áp như tiết xuân.

Chu Tứ Nương dựa người vào chiếc ghế bành nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ nhàn nhã ung dung.

Nếu không phải là người quen biết Chu Tứ Nương thì không ai có thể ngờ rằng một mỹ nhân vẻ ngoài mỹ miều như vậy lại là một nữ sát tinh chọc trời khuấy nước của chốn giang hồ hiện nay.

Một lúc sau Chu Thắng Nam, Chu Á Nam đi vào phòng. Chu Á Nam tươi cười mở lời đầu tiên :

- Nương mẫu, có món gì ngon phải không?

Chu Tứ Nương không mở mắt ra, chỉ nhíu mày nói :

- A đầu, ngươi cũng chẳng còn nhỏ nữa mà sao chỉ biết lo ăn thôi hả?

Nói xong liền nghiêm mặt nói :

- Hai ngươi hãy ngồi xuống, ta có lời muốn nói.

Do vẻ mặt và giọng nói của Chu Tứ Nương rất lạnh lùng và nghiêm khắc, khiến cho hai tỳ muội ý thức ra có đại sự trọng đại gì đây, nên liền ngay ngắn ngồi xuống.

Chu Tứ Nương vẫn nhắm mắt, lại không nói gì nữa.

Một lát sau, Chu Á Nam mới lo lắng hỏi :

- Nương mẫu, bọn tiểu nhi đã ngồi xuống rồi.

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Để ta suy nghĩ cái đã.

Chu Thắng Nam và Chu Á Nam đưa mắt nhìn nhau nhíu mày khó hiểu.

May mà lúc này Chu Tứ Nương đã ngồi thẳng dậy, đưa mắt nhìn hai ái nữ rồi thở dài nói :

- Hai người rất muốn biết thân thế của bản thân các người phải không?

Hai tỷ muội họ Chu đồng thanh gật đầu nói :

- Dạ!

Chu Tứ Nương nói :

- Chẳng qua ta phải nhắc nhở các người một chút, là các người phải chuẩn bị tinh thần để sau khi biết thân thế của bản thân mình rồi thì không đến nỗi phải buồn.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cùng gật đầu.

Chu Tứ Nương bưng chén nước trà trên kỷ lên, chậm rãi hớp một ngụm rồi thở dài nói :

- Tuy là chuyện trước đây mười mấy năm nhưng hồi tưởng lại dường như chỉ là chuyện mới xảy ra thôi.

Dứt lời, liền xa vắng nói tiếp :

- Ngoại công của các người là một vị vệ sĩ áp tải đã lui về ở ẩn, mà ta lại là nữ nhi nhỏ nhất, được sủng ái nhất của lão gia. Lão gia cả đời ham mê võ thuật điên cuồng, sau khi quy ẩn lâm tuyền vẫn không chịu yên ổn mà thu nhận đồ đệ truyền nghệ làm thủ tiêu khiêu, vì thế mà ta trở thành một trong các đồ đệ của lão gia.

Chu Á Nam cười tươi nói :

- Hóa ra nương mẫu tử nhỏ đã luyện võ.

Chu Tứ Nương nói tiếp :

- Bây giờ mà nói ra thì loại võ công đó chẳng qua chỉ có tác dụng cường thân và phòng vệ mà thôi.

Chu Thắng Nam liền hỏi :

- Còn sau đó?

- Sau đó... - Chu Tứ Nương nhíu mày xa vắng nói - Ta cùng một đồ đệ họ Vân tên Trung Hạc thành hôn, Vân Trung Hạc cũng giống như ngoại công của các người vô cùng ham mê võ nghệ, cả ngày kết giao giang hồ nghệ nhân, lấy luyện tập võ nghệ làm niềm vui. Gia cảnh của Vân Trung Hạc khá là sung túc nhưng bản thân trong hoàn cảnh không làm ra tiền, lại tiêu tiền hoang phí không tiết chế nên không đến hai năm đã trở nên nghèo khổ bần cùng..

Chu Á Nam cất lời nói :

- Nương! Tại sao lúc đó nương mẫu không khuyên nhủ Vân Trung Hạc?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Ai nói ta không khuyên nhủ? Nhưng Vân Trung Hạc lúc đó giống như trúng tà vậy, không nghe ai nói cả.

Chu Thắng Nam hỏi tiếp :

- Lúc đó tình cảm của hai người tốt chứ?

Chu Tứ Nương nói :

- Đương nhiên rất tốt, đó là nam nhân duy nhất mà ta yêu trong đời.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Sau này chia tay thế nào?

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Đó là do một bằng hữu tốt, vì hấn mà Vân Trung Hạc tiêu sạch toàn bộ gia sản.

Tiếp đó, liếc mắt nhìn Chu Thắng Nam nói :

- Đó cũng chính là phụ thân của ngươi.

Chu Thảng Nam ngơ ngác :

- Phụ thân của tiểu nhi?

Chu Tứ Nương cất lời nói :

- Đó là một kẻ tâm can lang sói, tuy ta bây giờ nói với ngươi, nhưng ta không cho phép ngươi gọi hắn là phụ thân.

Chu Thảng Nam đau khổ kêu lên :

- Nương..

Chu Tứ Nương xua tay nói :

- Nghe ta nói, kẻ ấy tên là Công Tôn Thái, ngoại hiệu Hoa Hoa công tử, từ ngoại hiệu này các ngươi không khó tưởng tượng ra cách đối xử với người của y.

Dừng lời một lát, Chu Tứ Nương lại thờ dài nói tiếp :

- Võ công của Công Tôn Thái rất cao lúc đó ngang ngửa với Thuần Vu Khôn, hắn muốn kết giao với Vân Trung Hạc mục đích là vì thêm muốn ta. Khi gia tài của Vân Trung Hạc tán tận cái đuôi hồ ly của Công Tôn Thái mới lòi ra...

Chu Thảng Nam sắc mặt đỏ đẫm, ngơ ngác hỏi :

- Bọn họ không hòa thuận hay sao?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Nếu là không hòa thuận thì còn nghe được, nhưng cái kẻ mặt người dạ thú đó lại đút lót tri huyện và bọn cướp sông biển khiến cho Vân Trung Hạc mắc vòng kiện tụng oan khuất...

Chu Thảng Nam nhin không được hỏi tiếp :

- Còn sau đó?

Chu Tứ Nương xa vắng thờ dài nói :

- Sau này tên tiểu tặc từ đó lộ cái đuôi hồ ly ra trước mặt ta, đòi ta lấy hắn nếu không thì ta cố nhiên khó thoát chết mà ngay nương gia ta cũng sẽ mắc tai họa.

Chu Thảng Nam thờ dài nói :

- Vì thế nương mẫu mới đành khuất phục?

- Phải! - Chu Tứ Nương xa vắng nói - Để cứu tai họa cho nương gia ta, cũng vì muốn báo thù cho Vân Trung Hạc, ta đành phải nhẫn nhục sống qua ngày.

Chu Thảng Nam cười nhạt nói :

- Nhưng, nương mẫu không báo thù được cho Vân Trung Hạc mà lại sinh hạ ra tiểu nhi...

Chu Á Nam chen lời nói :

- Tỷ tỷ, sao lại nói như vậy?

Chu Thảng Nam tức giận nói :

- Ngươi biết gì nói?

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Hai ngươi có muốn nghe tiếp không?

Chu Thảng Nam, Chu Á Nam không cãi nữa.

Chu Tứ Nương lại thở dài nói tiếp :

- Không phải là ta không muốn báo thù cho Vân Trung Hạc, nhưng tên Công Tôn Thái quá thông minh, y biết ta hận y thấu xương tủy. Vì vậy ngoại trừ lúc y thú tính nổi lên thì đến tìm ta còn bình thường vốn không tiếp cận ta, mà võ công của y so với ta cao minh hơn rất nhiều, dưới tình cảnh như vậy thử nghĩ ta có cách gì báo thù được cho Vân Trung Hạc chứ!

Chu Thắng Nam lặng lẽ hỏi :

- Sau này hai người chia tay nhau như thế nào?

Chu Tứ Nương nói :

- Điều này phải nói đến lão tặc Thuần Vu Khôn.

Dừng lời rồi thở dài nói tiếp :

- Khoảng nửa năm sau khi sinh hạ người thì Thuần Vu Khôn cũng phát hiện ra ta. Vì thế hai con quỷ sắc dục vì ta mà xuất thủ đánh nhau. Nhưng võ công của hai lão tặc đó ngang nhau, hai kẻ đó ác đấu nhau hơn ngàn chiêu vẫn bất phân thắng bại. Vì thế Thuần Vu Khôn liền đưa ra đề nghị dùng một vạn lượng vàng để đổi lấy ta...

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bạch y quái nhân

Chu Á Nam cắt lời thở dài nói :

- Nói vậy, Công Tôn Thái bán nương mẫu cho Thuần Vu Khôn sao?

- Phải.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Từ đó trở đi, ta trở thành một trong những thị cơ của Thuần Vu Khôn.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cùng thở dài.

Chu Tứ Nương cũng thở dài nói :

- Hải tử, có lẽ các người đang nghĩ tại sao lúc đó không dùng cái chết để bảo toàn sự thanh khiết của bản thân, mà lại chịu đựng sự giày vò của người khác phải không?

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cùng gật đầu nói :

- Phải, hải nhi đúng là đang nghĩ như vậy.

Chu Tứ Nương xa vắng nói :

- Bây giờ nói ra có lẽ các người sẽ phải hiểu ra.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam hơi ngơ ngác, Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Khi một nữ nhân yêu một nam nhân thì không có bất cứ một sức mạnh nào có thể ngăn trở được.

Tiếp đó lại nói :

- Lúc đó, ta đối với Vân Trung Hạc cũng vậy mới có dũng khí sống tiếp, ta hy vọng sẽ tìm được một cơ hội để cứu thoát Vân Trung Hạc.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Sau đó có cứu được Vân Trung Hạc không?

Chu Tứ Nương nói :

- Sau này Vân Trung Hạc thoát được nhưng không phải do ta cứu.

Chu Á Nam hỏi :

- Vậy thì thoát ra thế nào?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Không biết nữa, bây giờ sẽ nói đến thảm biến ở Ý Thủy lầu mười sáu năm trước.

Tứ nương dừng lời, trầm tư một lát rồi hai mắt lệ tuôn nói :

- Ta cũng không biết Vân Trung Hạc đã thoát ngục như thế nào nữa? Cũng không biết Vân Trung Hạc làm thế nào mới hỏi thăm được ta mà đến được Vô Dịch bảo. Vân Trung Hạc vào một buổi tối đi vào Ý Thủy lầu nơi ta ở, tình huống này đối với ta quả thật bất ngờ. Thật là sự kinh ngạc và nỗi vui mừng lẫn lộn. Nhưng bất hạnh là đúng vào lúc này Thuần Vu Khôn cũng tiến vào phòng, lão tặc đó không nói một lời nào liền khống chế Vân Trung Hạc.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói tiếp :

- Lão tặc đó làm nhục ta ngay trước mặt Vân Trung Hạc, sau đó lại giết Vân Trung Hạc ngay trước mặt ta. Cảnh máu đổ đó đến nay nghĩ lại ta vẫn còn căm hận, muốn nghiền xương thiêu cháy Thuần Vu Khôn đi.

Chu Thắng Nam hỏi tiếp :

- Nương mẫu, có một người nương mẫu quên nhắc đến tằm tích của y.

Chu Tứ Nương ngờ ngạc :

- Ai?

Chu Thắng Nam lặng lẽ nói :

- Đó chính là Công Tôn Thái mà nương mẫu cảm hài nhi gọi là phụ thân.

Chu Tứ Nương hừm một tiếng nói :

- Tằm tích của y ta không biết.

Chu Thắng Nam nhú mày nói :

- Nếu không có gì bất ngờ thì y chắc phải còn sống?

Chu Tứ Nương lại hừm một tiếng nói :

- Rất có thể.

Tiếp đó lại nghiêng răng nói :

- Nếu y đã sớm chết thì đó là hạnh vận của y, nếu không thì ta sẽ không tha cho y.

Chu Thắng Nam vẻ mặt đau khổ nói :

- Nương mẫu, câu chuyện xưa nhiều năm trước, nương mẫu hà tất...

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Khổ nạn chịu đựng xưa kia không lúc nào là không gây vò day dứt ta, cho dù trôi qua một trăm năm nữa trong ấn tượng của ta thì chuyện cũ vẫn luôn như mới.

Chu Á Nam đổi sang vấn đề khác :

- Nương mẫu, về sau rồi bỏ Vô Dịch bảo như thế nào?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Chuyện này nói ra thì dài lắm...

(Chuyện liên quan đến Chu Tứ Nương rồi bỏ Vô Định bảo, trước đây Thủy Ngân Cô đã từng kể cho Lữ Chính Anh nghe, ở đây không nhắc lại nữa).

Sau khi Chu Tứ Nương đã kể lại chuyện rồi bỏ Vô Định bảo như thế nào, Chu Á Nam liền thở dài nói :

- Chẳng trách nào nương mẫu đối xử tốt với Đại Hoàng, Tiểu Hoàng như vậy, hóa ra cái mạng của nhà ta đều do Đại Hoàng cứu cả.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Phải! Vì vậy đối với Đại Hoàng, Tiểu Hoàng hai người ngày đêm phải đặc biệt yêu thương chăm sóc chúng.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cùng gật đầu nói :

- Hải nhi nhớ ạ!

Tiếp đó Chu Á Nam lại nhíu mày hỏi :

- Nương mẫu, bây giờ thì phải nói đến phụ thân của hải nhi chứ?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Phụ thân của người thì người đã gặp rồi.

Câu nói này không những khiến cho Chu Á Nam mà ngay cả Chu Thắng Nam cũng phải ngơ ngác :

- Ai thế?

Chu Tứ Nương nhíu mày nhìn Chu Á Nam nói :

- A đầu, còn nhớ lão hòa thượng ở cánh mũi bên trái có một nốt ruồi đen đã từng giúp người ở Bảo Khánh phủ không?

Chu Á Nam hơi thất hồn lạc phách lắm lắm :

- Hòa thượng đó là phụ thân của hải nhi sao?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Theo tình huống mà người miêu tả thì chắc chắn là không sai.

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Người đó làm thế nào mà nhận ra hải nhi?

Chu Tứ Nương nói :

- Điều này rất dễ giải thích, thứ nhất tại vì người là thứ nữ của Chu Tứ Nương ta, người đó có thể tưởng tượng ra được, thứ hai diện mạo của người lại rất giống ta, chỉ có cái cằm nhọn mà hơi vênh lên thì hoàn toàn giống như người đó, chỉ cần người hữu tâm nhìn là có thể biết ngay lai lịch của người.

Chu Á Nam nhíu mày tự nói :

- Không sai, cái cằm của người đó nhọn mà hơi vênh lên...

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi :

- Nương mẫu, phụ thân của hải nhi không phải là người xấu chứ?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Nếu ta gặp được một nửa nam nhân tương đối có tính người thôi thì ta đã không trở thành một con người đầy thiên kiến như thế này.

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Nhưng lão gia đó bây giờ xem ra lại rất hiền từ.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Nhưng lúc đó y lại có biểu hiện như giống súc sinh.

Chu Á Nam nhú mảy nói :

- Nương mẫu, năm đó hai người làm thế nào quen nhau, sao lại chia tay nhau?

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Lúc đó ta dẫn tỷ tỷ ngơoi và Đại Hoàng, hai người một thú đi đến một sơn khu hoang vắng...

Chu Á Nam hỏi :

- Tại sao vậy?

Chu Tứ Nương thờ dài nói :

- Để trốn tránh sự truy đuổi của Thuần Vu Khôn!

Tiếp đó lại trầm tư nói :

- Một ngày nọ, Đại Hoàng đã cứu thoát một nam nhân ra khỏi nguy hiểm...

Chu Á Nam cất lời nói :

- Nam nhân được cứu đó chính là phụ thân của hài nhi?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Phải, ta và Đại Hoàng cứu mạng y, chăm sóc y ở trong sơn động khoảng một tháng, tự lành vết thương.

Tứ nương dừng lời, đưa mắt nhìn hai ái nữ gượng cười nói :

- Các ngơoi đoán xem lão tặc đó báo đáp ta như thế nào?

Chu Thắng Nam lãnh đạm hỏi :

- Y lại làm nhục nương mẫu phải không?

- Phải!

Chu Tứ Nương thờ dài nói :

- Khi vết thương của hấn sắp lành, lúc vừa có thể hoạt động được thì liền thừa cơ hội lúc ta ngủ say đã làm nhục ta, lại còn cướp đi gần như toàn bộ kim ngân châu báu mà ta mang theo bên người rồi bỏ đi.

- Đồ đáng chết!

Chu Thắng Nam căm hận nói :

- Lúc đó, tại sao không kêu Đại Hoàng giết y đi?

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Y thừa cơ lúc Đại Hoàng đã đi ra ngoài mà hạ thủ ta.

Chu Á Nam thờ dài nói :

- Về sau hai người không gặp mặt nữa hay sao?

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Nếu gặp mặt nhau thì y đã không còn sống đến ngày nay.

Chu Á Nam đau khổ nói :

- Nương, bây giờ nương mẫu vẫn còn muốn giết y không?

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Tại sao ta lại tha cho hắn chứ? Ngươi không nghĩ đến trong hoàn cảnh như thế, ta mang thai ngươi và sinh hạ ngươi, ta chịu bao đau khổ... không!
- Chịu khổ, hai chữ quả thật không thể biểu đạt tình cảm lúc đó, phải nói là trải qua sinh tử nhục nhằn mới đúng, nếu không có cái thứ vô lương tâm bệnh hoạn điên cuồng đó thì ta sao lại chịu bao khổ nạn chứ.

Chu Á Nam tuân lệ không nói gì.

Chu Tứ Nương lại thờ dài nói :

- Trong thời gian đó may mà có Đại Hoàng ân cần chăm sóc ta, nếu không có sự chăm sóc của Đại Hoàng và sau đó tìm tới Thiên Tâm cốc động thiên phúc địa thì ba mẫu nữ ta đã sớm chôn thân nơi hoang sơn rồi.

Chu Thắng Nam hỏi :

- Hóa ra Thiên Tâm cốc là do Đại Hoàng phát hiện ư?

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Nếu không phải là Đại Hoàng phát hiện thì một nữ nhân yếu đuối như ta làm sao có thể phát hiện ra một nơi thiên hiểm như vậy?

Chu Thắng Nam thờ dài nói :

- Đại Hoàng phải xem là đại ân nhân của cả nhà ta.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Hai ngươi thấy ta có bao giờ đối đãi hai mẫu tử Đại Hoàng như dị loại chưa?

Chu Thắng Nam mỉm cười nói :

- Tiểu nhi và muội muội tuân thủ lời giáo huấn của nương mẫu, không xem mẫu tử Đại Hoàng là dị loại.

Tiếp đó lại nhũn mày hỏi :

- Nương mẫu, còn những con đại huynh ở đâu mà có vậy?

Chu Tứ Nương nói :

- Đó là mua lại từ tay của mấy dị nhân ở biên cương, ban đầu là một đực, một cái sau này dần dần sinh sản đông lên!

Dứt lời lại thờ dài nói :

- Bây giờ các ngươi đã biết tai họa mà ta chịu đựng xưa kia thì không bắt mặn với cá tính thiên kiến của ta nữa chứ?

Chu Thắng Nam cười tươi nói :

- Nương mẫu, xưa nay tiểu nhi chưa bao giờ như vậy cả!

Chu Tứ Nương nhũn mày nhìn Chu Á Nam hỏi :

- Còn ngươi?

Chu Á Nam sắc mặt đau khổ nói :

- Nương... tiểu nhi cảm thấy chuyện đã xảy ra, có báo phục cũng không cứu vãn được...

Chu Tứ Nương cất lời cười nhạt nói :

- Nhưng có thể trút bỏ nỗi phẫn hận trong lòng ta.

Chu Á Nam khấn cầu nói :

- Nếu nương mẫu có thể khoan thứ cho bọn họ thì so với trừng phạt hay giết bọn họ thì càng có hiệu quả cao hơn.

Chu Tứ Nương đôi mắt xa vắng nghĩ ngợi, rất lâu mới cười nhạt hừ một tiếng nói :

- Ngươi quả thật là đứa nữ nhi tốt của ta...

Do cá tính giữa mẫu tử không thể điều hòa, khiến cho kết quả nghị luận của cả nhà không vui vẻ lắm.

Nhưng cơ hồ cũng trong lúc này ở phe Vô Định bảo cũng xảy ra những chuyện không vui.

Đó là lúc Hồ Diên Kỳ, Thuần Vu Khôn cùng thiếu số bọn ma đầu mở một hội nghị bí mật xong. Lúc này mọi người đã bỏ về, Hồ Diên Kỳ đang một mình ngồi trầm tư trong giây lát, đột nhiên trên khuôn mặt già nua nở một nụ cười bí hiểm, nhìn ra ngoài cửa sổ điềm nhiên cười hỏi :

- Bằng hữu, mục đích muốn nghe trộm điều cơ mật xem như là đạt rồi, sao không đang hoàng thoải mái vào đây ngồi một chút.

Nhưng ngoài cửa sổ vẫn lặng yên không có tiếng cười.

Hồ Diên Kỳ cười nhạt nói :

- Sao? Có can đảm thâm nhập Vô Định bảo thám mật lại không dám công khai xuất hiện hay sao!

Ngoài cửa sổ vẫn không hề có bất cứ một phản ứng nào, chỉ có ngọn gió tây bắc thổi mạnh làm cánh cửa sổ đập vang rắc rắc.

Hồ Diên Kỳ hơi trầm tư, đột nhiên nhướng mày lao đến mở tung cửa sổ ra rồi phóng ra ngoài.

Trên mặt đất lúc này tuyết đã phủ dày bốn năm tấc. Nhưng y cúi người xuống xem xét kỹ, trên mặt đất không có một chút vết tích gì cả.

Tình huống này khiến cho Hồ Diên Kỳ không khỏi bồn chồn ngơ ngác, một lát sau mới tự nhủ nói :

- Nếu không phải thân kinh ta quá nhạy cảm mà lầm lẫn, còn thì kẻ này khinh công cao đến mức đáng sợ...

Đúng lúc này, có một bóng người lướt đi nơi xa xa, Hồ Diên Kỳ liền quát hỏi :

- Ai đó?

- Thủy Tương Vân đây.

Tiếp đó, Thủy Tương Vân liền quay người lướt tới bên Hồ Diên Kỳ, cúi người chào nói :

- Chào lão gia!

Hồ Diên Kỳ tay vuốt chòm râu, mỉm cười nói :

- Được, được! Ngươi đi đâu đó?

Thủy Tương Vân cung kính đáp :

- Đêm nay đến phiên trực của Tương Vân, bây giờ đang đến Thần Cơ đường báo cáo.

Lúc này, Hồ Diên Kỳ đã chậm rãi bước đến gần nàng, đôi mắt mơ mơ màng màng quét nhìn khắp toàn thân nàng, rồi gian tà cười nói :

- Nhóc con thay đổi nhanh lắm, bây giờ đã trở thành một quả táo chín rục rồi!

Lời nói này không chút khoa trương.

Thủy Tương Vân tuy mới không quá mười lăm, so với Chu Á Nam chỉ lớn hơn một tháng, luận về tư sắc thì kém Chu Á Nam, luận về võ công thì càng sai kém xa nhưng so với Chu Á Nam thì nàng phát dục sớm hơn, nên nhìn có vẻ trưởng thành hơn.

Có lẽ Thủy Tương Vân đã nhìn thấy ý gian tà trong đôi mắt của Hồ Diên Kỳ nên liền quyết đoán kịp thời phi thân vọt đi, vừa nói :

- Lão gia, Tương Vân cáo từ...

Nhưng Thủy Tương Vân mới vọt đi không tới một trượng thì Hồ Diên Kỳ đã xuất chiêu dùng Đại Tiếp Dẫn thần công vọt lên không chụp bắt Thủy Tương Vân lại, rồi nhìn xoáy vào mặt nàng cười gian tà nói :

- Tiểu bảo bối đừng sợ, lão gia rất là luyện hương tiết ngọc.

Thủy Tương Vân thất sắc bạt lùi một bước nói :

- Lão gia, Tương Vân còn phải... phải đi Thần Cơ đường...

Hồ Diên Kỳ cắt lời cười nói :

- Hãy theo yêu cầu của ta trước đã, còn về Thần Cơ đường ta sẽ phái người đi.

Thủy Tương Vân run run giọng nói :

- Không... Không được...

Đang nói nàng thoái lui ra sau một bước nữa.

Nhưng nàng lui một bước thì Hồ Diên Kỳ lại tiến hai bước, đưa tay ôm lấy eo của nàng cười gian tà nói :

- Được mà... được mà... lời của ta là mệnh lệnh, không ai dám phản đối đâu.

Nói xong, liền xốc Thủy Tương Vân lên đi vào phòng. Thủy Tương Vân hoảng sợ, hai chân đạp lung tung, hai tay cùng giãy giụa vùng vẫy cố thoát nhưng nàng vẫn còn ý thức cố ý thét lớn lên :

- Cứu mạng!

Hồ Diên Kỳ vác nàng vào phòng rồi, đóng chặt cửa phòng lại rồi ném Thủy Tương Vân lên giường nói :

- Tiểu a đầu đừng có lộn xộn, ở Vô Dịch bảo này ai dám phá hoại chuyện của ta chứ?

Thủy Tương Vân thoát không thể thoát được, đánh cũng không thể đánh lại, lúc đó nàng cũng hiểu rõ sẽ không có ai đến cứu nàng cả, trong sự tuyệt vọng nàng đành phải cầu khẩn van xin :

- Lão gia, Tương Vân chính là tôn nữ nhi của lão gia!

Hồ Diên Kỳ cười gian tà nói :

- Tiểu bảo bối, ngươi không phải là không biết, theo quan niệm của ta chỉ có nam nhân và nữ nhân, ta bất kể danh phận gì, bây giờ ta là nam nhân ngươi là nữ nhân hiểu chưa?

Tiếp đó lại nói :

- Tiểu bảo bối, ta mong ngươi ngoan cho một tí, nếu không ta sẽ điểm huyết đạo của ngươi, như thế không có lợi gì cho ngươi đâu!

Với tình cảnh cầu sống không được, cầu chết không xong nàng đã tính chuyện bất chấp tất cả bằng mọi giá.

Sắc mặt Thủy Tương Vân trở nên xám xanh, nghiêng răng trợn mắt nộ quát :

- Lão nô tài, ta thật không ngờ ngươi lại không bằng loài cầm thú.

Hồ Diên Kỳ bật cười ha hả nói :

- A đầu, ngươi quả thật còn non nớt quá, người và cầm thú vốn không khác nhau mấy, thế nhưng con người hơn cầm thú ở bộ y phục che cái xấu xí và những lời giả dối thị phi mà thôi.

Nói xong y đã bắt đầu cởi bỏ y phục của mình ra, gằn giọng nói :

- A đầu, người đừng có ý nghĩ muốn tìm cái chết... hi hi... nhỏ tuổi như thế này ngay mùi vị nhân sinh còn chưa nếm qua, nếu chết như vậy há không...

Y còn chưa nói dứt hết câu, bỗng rít giọng quát lớn :

- Ai đó?

Ngoài cửa sổ vang lên một giọng nói âm u lạnh lẽo :

- Ta là Trục Nhật Thiên Tào xem xét thiện ác chốn nhân gian.

Thủy Tương Vân vốn đã tính cần lười tự sát rồi, nhưng tình hình thay đổi lúc này bất giác khiến cho nàng trong lòng sinh ra một chút hy vọng.

Hồ Diên Kỳ quả là một kẻ trầm tĩnh, y vẫn ung dung mặc lại quần áo rồi mới cười nhạt nói :

- Kẻ vừa rồi ở ngoài cửa sổ nghe trộm cơ mật có phải là ngươi không?

Nói xong y vẫn chậm rãi quay người lại thì thấy ngoài cửa sổ đang đứng một vị bạch y quái nhân, toàn thân đều bao phủ vải trắng chỉ chừa lại đôi mắt.

Thế nhưng, chỉ đôi mắt sáng quắc đó cũng đủ khiến cho Hồ Diên Kỳ không lạnh mà phát run.

Tại vì đôi mắt đó không những trong lúc chớp thần quang sáng quắc, mà còn lóe lục quang giống như đôi mắt mèo vậy.

Bạch y quái nhân lạnh lùng nói :

- Phải!

Hô Diên Kỳ hừ lên một tiếng nói :

- Cái gan của ngươi quả không nhỏ.

Bạch y quái nhân nói :

- Cái đó chả đáng gì cả, có lẽ ngươi cho rằng nơi đây là long đàm hổ huyết, nhưng trong mắt ta cao lắm cũng chỉ là một cái hang chuột mà thôi.

Hô Diên Kỳ lạnh lùng cười nói :

- Bọn ta không cần đấu võ mồm, hãy phân cao thấp xem!

Bạch y quái nhân gật đầu nói :

- Như thế đúng hợp ý ta!

Hô Diên Kỳ nhú mày nói :

- Ngươi đến đây là để cứu a đầu này sao?

Bạch y quái nhân gật đầu nói :

- Không sai!

Tiếp đó lại điềm nhiên cười nói :

- Ngươi tốt hơn hãy kêu thêm vài trợ thủ nữa đi!

Hô Diên Kỳ hừm một tiếng nói :

- Nếu cần thiết ta sẽ kêu, nhưng lúc này vẫn còn chưa cần thiết.

Bạch y quái nhân cười nói :

- Vậy thì ngươi sẽ hối hận không kịp đâu.

- Không bao giờ!

Hô Diên Kỳ mỉm cười nói :

- Ta đây xưa nay không hề bị khiêu khích, ta chỉ tạm thời không kêu trợ thủ, ngươi hiểu không?

Bạch y quái nhân tựa hồ ngạc nhiên nói :

- Ngươi thật không hổ là một con hồ ly già!

Hô Diên Kỳ cười nói :

- Lời nói này không quá lắm đâu!

Bạch y quái nhân nói :

- Đã muốn dùng hành động phân cao thấp sao ngươi còn chưa ra đây?

Hô Diên Kỳ nói :

- Ý của ta là muốn ngươi động thủ trước đó.

- Đợi ta động thủ trước?

Bạch y quái nhân cười nói :

- Như thế ngươi không phải chịu thiệt thòi lắm sao?

Hô Diên Kỳ thờ ơ nói :

- Bất cứ chuyện gì giữa hai phe tóm lại có một phe phải chịu thiệt, thế nhưng ta không để ý đến chuyện đó.

Tiếp đó lại nhíu mày cười hỏi :

- Ngươi không phải là vì giải cứu a đầu này mà đến đây hay sao?

Bạch y quái nhân hừ một tiếng nói :

- Bớt lời đi!

Hô Diên Kỳ cười cười nói :

- Không phải là lắm lời đâu, ý của ta là ngươi đã đến đây là để giải cứu cho a đầu này. Vậy thì bọn ta sẽ dùng a đầu này để làm mục tiêu thương lượng.

Bạch y quái nhân hơi ngạc nhiên nói :

- Ngươi hãy nói rõ ra.

Hô Diên Kỳ mỉm cười nói :

- Cách thức rất đơn giản, ta đứng bất động ở đây chỉ cần ngươi cứu được a đầu này đi thì không những ta không gọi trợ thủ mà còn sẽ tự mình cung kính tiễn ngươi ra khỏi bảo.

Bạch y quái nhân nói :

- Ngươi thật hào phóng lắm!

Hô Diên Kỳ bật cười ha hả nói :

- Phải, ta đây đã nổi tiếng hào phóng lâu rồi, chỉ cần là bằng hữu ngay thế tử ta cũng có thể sẵn sàng mang ra đãi khách.

Bạch y quái nhân hừ một tiếng nói :

- Vì vậy hai sư đồ ngươi mới dùng chung một phu nhân.

Hô Diên Kỳ cười nói :

- Hai sư đồ ta cái gì cũng dùng chung cả, không phân biệt này nọ.

Nói xong liền hơi ngạc nhiên nói :

- Ngươi biết không ít chuyện đấy!

Bạch y quái nhân thờ ơ nói :

- Cũng chẳng qua một chút này mà thôi.

Hô Diên Kỳ cười hỏi :

- Sao ngươi còn chưa hạ thủ đi?

Bạch y quái nhân ừm một tiếng nói :

- Vừa rồi ngươi nói đứng bất động ở đó là có ý gì?

Hô Diên Kỳ mỉm cười nói :

- Ý của ta là ta không rời khỏi căn phòng này, nhìn ngươi cứu người đi mà không ngăn cản.

Bạch y quái nhân hừm một tiếng nói :

- Đây quả thật là một vấn đề khó khăn.

Hô Diên Kỳ cười nhạt nói :

- Thế gian nào có một chuyện dễ dàng như thế!

Bạch y quái nhân nói :

- Được, người để ta suy nghĩ một chút.

Hô Diên Kỳ gật đầu cười nói :

- Được, chuyện đã quyết định như vậy, người nếu trong phút chốc nữa mà không hành động thì ta sẽ kêu người lại hầu hạ người đó.

Hô Diên Kỳ là một lão ma đầu thật là gian hoạt, địch thủ đã tiến sát đến cửa sổ y ngay ra tay thử tài cao thấp của đối phương cũng không thềm.

Đương nhiên y quyết chắc đối phương chính là nghe trộm hội nghị cơ mật của bọn y vừa rồi.

Từ hành động của đối phương, và từ hiện tượng lưu lại vết chân trên tuyết thì y biết rõ đối phương có trình độ võ công hơn người. Hô Diên Kỳ đã chọn lựa thái độ dùng bất biến ứng vạn biến, nhưng bạch y quái nhân đã có tính toán của riêng bản thân mình.

Nguyên bạch y quái nhân không chỉ đến một mình, mà ngoài ra còn có một đồng môn hóa trang giống như y đang đứng đối mặt với Thủy Ngân Cô ở một góc của tiểu hoa viên.

Rõ ràng là tiếng kêu cứu vừa rồi của Thủy Tương Vân đã làm kinh động không ít người của Vô Định bảo, mà Thủy Ngân Cô là một.

Thế nhưng, tiếng kêu cứu là của nữ nhân, hơn nữa lại phát ra từ căn phòng của Hô Diên Kỳ vô thượng quyền uy nên không hèn mà tất cả đều nở nụ cười hiểu ý rồi giải tán đi.

Duy nhất chỉ còn lại Thủy Ngân Cô.

Nhưng Ngân Cô ngoại trừ đứng ngây người ra đó, cảm thấy lòng như lửa đốt còn thì cũng chẳng dám khinh cử vọng động.

Đương nhiên Ngân Cô hiểu rất rõ với võ công của mình muốn cứu người từ tay của Hô Diên Kỳ thì rõ là một điều mộng tưởng.

Hơn nữa chỉ cần có hành động gì rất có thể cùng mất đi hai tính mạng.

Nhưng nếu tạm thời nhẫn nhịn thì nghĩa nữ của Ngân Cô cố nhiên khó tránh bị làm nhục, nhưng có thể còn giữ được cái thân hữu dụng phụ tá trợ lực cho Lữ Chính Anh, sau này còn có hy vọng rửa hận.

Vì vậy sau khi cân nhắc lợi hại nặng nhẹ Thủy Ngân Cô liền nhẫn nại, nhưng đối với sự nhẫn nại này thì nổi thống khổ trong lòng quả thật là khôn lường.

Lúc Ngân Cô đang nghiêng răng chịu đựng, thân thể đang run lên thì bên tai nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ mà rõ ràng :

- Xin Thủy tiên bồi trầm khí.

Dứt lời liền có một bóng người, một bạch y quái nhân đã xuất hiện trước mặt.

Thủy Ngân Cô ngơ ngác truyền âm hỏi :

- Các hạ là...

Không biết bạch y quái nhân nói gì mà Thủy Ngân Cô nét mặt rạng rỡ lên, há hốc miệng, mắt lóe sáng, nếu bạch y quái nhân đó không nhanh tay ngăn chặn thì rất có thể Ngân Cô đã kêu lên tiếng kinh ngạc.

Tiếp đó hai người này dùng chân khí truyền âm nói chuyện với nhau.

Lúc bạch y quái nhân bên cửa sổ và Hô Diên Kỳ đang tranh luận với nhau thì hai vị phía này đã lặng lẽ bỏ đi.

Trong lúc này người cảm thấy sốt ruột nhất là Thủy Tương Vân.

Cho dù nàng đã tránh được mối nguy cơ bị làm nhục, nhưng vị cứu tinh đến đúng lúc này có thể cứu nàng thoát hiểm được hay không thì không ai có thể bảo đảm được cả.

Hơn nữa nàng cũng có một trình độ võ công không kém cỏi, huyết đạo lại không bị khống chế, hành động hoàn toàn tự do nhưng trước mặt Hô Diên Kỳ lúc này lại như con chuột trước linh miêu, cho dù trong lòng muốn thoát đi cũng không dám nhúc nhích gì.

Trong lúc nàng đang sốt ruột vô cùng, không biết phải làm thế nào thì rầm một tiếng, bức tường sau lưng vỡ đổ một lỗ hổng, tiếp đó bên ngoài vang lên tiếng kêu thúc giục của Thủy Ngân Cô :

- Tương Vân, mau thoát ra!

Thủy Tương Vân vừa kinh ngạc, vừa vui mừng lập tức dùng chiêu Xảo Yến Xuyên Liên phóng ra bên ngoài qua lỗ hồng tường đỏ.

Nguyên là gian phòng của Hồ Diên Kỳ là một nơi nhỏ và độc lập. Trước sau đều là hoa viên vì vậy Thủy Tương Vân phi thân phóng ra ngoài là lọt ngay vào trong hoa viên.

Ngay sau đó thân hình còn chưa đứng yên thì Thủy Ngân Cô đã kéo tay quát lên :

- Đi mau!

Dứt lời, hai bóng người đã lại tung người lên, lún vào trong gió tuyết mù trời.

Diễn biến trong nháy mắt này không những quá bất ngờ mà cũng quá nhanh, nhanh đến nỗi cao thủ hàng đầu võ công cao như Hồ Diên Kỳ cũng ngăn trở không kịp.

Sau lúc ngăn người ra, Hồ Diên Kỳ liền nổ quát một tiếng lao qua lỗ hồng tường đỏ đuổi theo thì đụng ngay một luồng chưởng phong phủ đầu kích tới, đồng thời một tiếng thét vang lên :

- Lão tặc, hãy lĩnh chưởng này!

Hồ Diên Kỳ từ tiếng nói nhận ra đây không phải là Thủy Ngân Cô. Hơn nữa với công lực của Thủy Ngân Cô thì không thể phát ra chưởng lực bỏ không cấp kinh như vậy.

Nhưng Hồ Diên Kỳ lúc này đã không còn kịp phân biệt đối phương là ai, trong lòng vừa lo vừa tức, thân hình vẫn lao về phía trước chiêu thức bất biến, song chưởng dùng tám thành công lực dồn mãnh tung ra chống đỡ.

Rầm một tiếng vang lên thì thấy một bóng bạch y như một mũi tên buồm khỏi dây cung lao đi trong bóng đêm, đồng thời một tiếng cười vang lên :

- Đa tạ thuận phong tương tống...

Tình huống này bất giác khiến cho Hồ Diên Kỳ ngơ ngác :

- Hóa ra là một nữ nhân...

Thì, nghe một tiếng nói âm u lạnh lẽo vang lên sau lưng :

- Không sai, đó chính là tiểu đồ.

Hồ Diên Kỳ vội quay người lại, nhìn thấy bạch y quái nhân đứng bên cửa sổ lúc đầu đã đứng sau lưng cách y khoảng một trượng.

Hồ Diên Kỳ nhìn thấy không khỏi ngơ ngác :

- Đó thật là đồ đệ của ngươi ư?

Bạch y quái nhân lạnh lùng nói :

- Tin hay không là do ngươi.

Hồ Diên kỳ mỉm cười nói :

- Võ lâm bây giờ kẻ có thể tiếp được chưởng lực tám thành chân lực của lão phu thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ta quyết không tin kẻ vừa rồi tiếp chưởng của ta lại là đồ đệ của ngươi.

Bạch y quái nhân cười nói :

- Miệng nói không tin, vậy ngươi có muốn thử không?

Hồ Diên Kỳ hừ một tiếng nói :

- Ta sẽ thử.

Có lẽ tiếng rầm vừa rồi đã kinh động những người có nhiệm vụ trực ban tuần đêm gần đó, nên liền thấy hai hán tử võ trang ùn ùn chạy đến nói :

- Lão gia, xảy ra chuyện gì thế?

Hồ Diên Kỳ xua xua tay nói :

- Không phải là chuyện của các ngươi, đi đi!

Hai hán tử võ trang cung kính ứng thanh một tiếng rồi đưa mắt nhìn bạch y quái nhân lại nhìn cái lỗ khuyết trên tường, về mặt đây nghi hoặc vội vã bỏ đi.

Bạch y quái nhân cười nói :

- Muốn thù thân thù sẽ có nhiều cơ hội. Còn bây giờ ta nhắc ngươi một tiếng, ngươi phải kính cẩn tiễn ta xuất bảo.

Hô Diên Kỳ nộ quát :

- Tại sao?

- Chính lời ngươi nói vừa rồi.

Bạch y quái nhân cười nói :

- Vừa rồi ngươi không phải là đã nói chỉ cần ta có thể cứu a đầu được thì sẽ kính cẩn tiễn ta xuất bảo. Hơn nữa ta tin rằng chưa vượt qua thời hạn mà ngươi muốn.

Hô Diên Kỳ cười nhạt nói :

- May mà ngươi còn có ý nhắc đến.

Bạch y quái nhân cười nói :

- Tại sao ta không thể nhắc chứ?

Hô Diên Kỳ nộ quát hỏi :

- Vừa rồi theo quy định có nói rõ ngươi cần trợ thủ không chứ?

Bạch y quái nhân nói :

- Không, thế nhưng cũng chưa hề nói rõ là cấm không dùng trợ thủ!

Tiếp đó lại như tự nói :

- Ngươi không tiễn cũng không sao, bản thân ta đã có bản lĩnh vào thì cũng có bản lĩnh ra.

Hô Diên Kỳ cười nhạt một tiếng nói :

- E rằng không dễ như thế đâu!

Bạch y quái nhân cười nói :

- Ngươi nhất định muốn ta động thủ, cũng được...

Hô Diên Kỳ cất lời nộ quát :

- Trước hết ta muốn xem ngươi là cái thứ gì!

Dứt lời liền xông vào bạch y quái nhân như mũi tên bắn.

Cái thế toàn thân xông đến đó bên ngoài mà nhìn trừ nhanh ra thì không có gì kỳ lạ cả, nhưng trong con mắt của đại hành gia thì khác, bạch y quái nhân không khỏi buột miệng khen ngợi :

- Thân thủ cao minh lắm!

Đang nói, thân hình nhanh nhẹn như con quay lẩn qua tránh lại khiến cho đòn tấn công như sấm sét của đối phương hụt vào hư không trong gang tấc, rồi bật cười ha hả nói :

- Bây giờ ngươi đã thấy ta là cái thứ gì rồi chứ?

Bình bình bình ba tiếng rung chuyển vang lên, Hô Diên Kỳ ngừng sự tiến kích lại ồ lên một tiếng nói :

- Ta hiểu ra rồi!

Ba chuông dữ dội vừa rồi, kinh khí vang dội, tuyết và đá sỏi tung văng, trong phạm vi một trượng như trải qua một trận pháo nổ, mặt đất như bị lật đi.

Còn về hai người trong cuộc, công xuất ba chuông đã từ khoảng cách tiếp xúc ngăn ngừa ban đầu văng bật cách nhau hơn năm trượng.

Đồng thời người của Vô Định bảo thấy chuyện huyền ảo mà tự lại càng lúc càng đông, ít ra cũng hơn một trăm người.

Thế nhưng những người này đều đứng xa xa mà nhìn, ngay thờ cũng không dám thờ mạnh.

Bạch y quái nhân cười hỏi :

- Người hiểu ra điều gì hả?

Hô Diên Kỳ nhú mày nói :

- Người chính là sư phụ của Chu Quân Ngọc!

Bạch y quái nhân hỏi :

- Còn gì nữa?

- Còn nữa.

Hô Diên Kỳ nói :

- U Linh thân pháp, Thái Ất Quyền Canh, người rõ ràng là cùng Chu Tứ Nương...

Rồi đột ngột tự động ngắt lời, chỉ chăm chăm nhìn phản ứng của đối phương.

Bạch y quái nhân hừ một tiếng nói :

- Còn Chu Tứ Nương thế nào?

Hô Diên Kỳ hừ một tiếng :

- Hai ta hiểu nhau là được rồi.

Bạch y quái nhân bỗng chuyển sang vấn đề khác :

- Hô Diên Kỳ, bây giờ trước mặt đồ tử, đồ tôn của người hãy trả lời ta một câu. Lời người nói có tính tới hay không?

Hô Diên Kỳ ngơ ngác :

- Người nói vậy là có ý gì?

Bạch y quái nhân nói :

- Ý của ta là người nên giữ lời, kính cẩn tiễn ta xuất bảo.

Lúc này bạch y quái nhân đã bỏ đi trước, nay đột nhiên xuất hiện lại, cười hỏi :

- Sư phụ sao lại còn chưa đi?

Bạch y quái nhân được gọi là sư phụ đó cười nói :

- Ta đang đợi Hô Diên lão gia đây kính cẩn tiễn ta về!

Không đợi đối phương trả lời, lại lập tức hỏi :

- A đầu đó thế nào rồi?

Bạch y quái nhân đến sau này nói :

- Tiểu tử đã hộ tống bọn họ đến nơi an toàn.

Bạch y quái nhân đến trước múa tay nói :

- Được! Đồ nhi giỏi lắm, hãy đi trước đi!

Bạch y quái nhân đến sau cười nói :

- Không! Sư phụ, bọn ta cùng đi thì tốt hơn.

Bạch y quái nhân đến trước cười nói :

- Thế nào? Ngươi còn sợ bọn chúng sẽ cầm giữ ta lại sao?

Bạch y quái nhân đến sau gật gật đầu nói :

- Bọn người bụng dạ xấu xa này khó tránh không ý vào người đồng thể lớn mà nuốt lời.

Bạch y quái nhân đến trước bật cười ha hả nói :

- Nếu thật như thế thì ngươi ở đây cũng chẳng giúp gì được cho ta, hơn nữa lại còn có thể phải phân thân chiếu cô hơn nữa.

Bạch y quái nhân đến sau nói :

- Sư phụ, sao lại xem thường tiểu tử đến thế, vừa rồi tiểu tử đã đấu một chiêu với tên này, lão già đó cũng chẳng qua đến thế mà thôi.

Hô Diên Kỳ liền nộ quát :

- Câm mồm!

Bạch y quái nhân đến sau vội nói :

- Ngươi nếu bất phục, bọn ta lại thử lại, không cần phải trợn mắt la quát như thế.

Hô Diên Kỳ hừ một tiếng nói :

- Lão phu thân thể thế nào, há có thể cùng tranh chấp hơn thua với kẻ hậu sinh tiểu bối của ngươi hay sao?

Bạch y quái nhân đến sau hừ một tiếng nói :

- Ngươi đừng khinh thường hậu sinh tiểu bối, đối với hạng người như ngươi ta thật không xem ra gì cả đâu!

Hô Diên Kỳ tức giận xanh xám cả mặt.

- Bạch y quái nhân đến trước nói :

Ngươi thật mau quên, mới vừa nói không tranh chấp hơn thua với hậu sinh tiểu bối mà đã quên ngay rồi.

Hô Diên Kỳ cười nhạt nói :

- Ngươi dạy đồ đệ hay lắm!

- Đa tạ quá khen!

Bạch y quái nhân đến trước nhún mày nói :

- Ngươi thực hiện lời nói của mình chứ? Hay là muốn sư đồ bọn ta mạnh tay hả?

Hô Diên Kỳ hơi trầm tư, khẽ thở dài nói :

- Ngươi lợi hại lắm, đêm nay ta không thể không tha cho các ngươi.

Tiếp đó xua xua tay nói :

- Các ngươi đi đi, lần sau mà gặp sẽ không có chuyện dễ dãi như thế này nữa đâu.

Bạch y quái nhân đến trước bật cười ha hả nói :

- Đây cũng chính là lời ta muốn nói, không ngờ ngươi đã nói trước.

Dứt lời quay đầu về phía bạch y quái nhân đến sau gằn giọng quát :

- Bọn ta đi thôi!

Ngay sau đó trong bóng đêm dày đặc hai bóng trắng như chim nhạn vút đi.

Hô Diên kỳ vội vàng gằn giọng quát :

- Truyền lệnh không ngăn chặn...

Hai bạch y quái nhân đi rồi, người xung quanh cũng bỏ đi.

Hiện trường lúc này chỉ còn lại một mình Hồ Diên Kỳ như bức tường gỗ đứng thẳng đơ trong gió tuyết mù trời.

Rất lâu, rất lâu sau mới cất giọng quát :

- Người đâu! Đi mời Bảo chủ.

Một tiếng vang đáp lời :

- Hồi bẩm lão gia, Bảo chủ đã cung hầu trong hoa sảnh.

Ồ! Tiếp sau tiếng ồ này Hồ Diên Kỳ đã vội vã quay về phòng của y.

* * * * *

Bình minh ngày hôm sau.

Lữ Chính Anh đang ở sân lớn của Vân Mộng biệt phủ, một mình ngắm nhìn cái thế giới trắng bạc đó, đang suy tư thì Từ Y thập nhị hiệu nữ kiếm sĩ trực ban cảnh vệ đột nhiên ồm ồm lao vào cửa lớn, hành lễ với Lữ Chính Anh nói :

- Báo cáo Sứ giả, ở ngoài cổng có một vị thanh niên muốn gặp Sứ giả.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Người thế nào?

Từ Y thập nhị hiệu cung kính nói :

- Y nói họ là Thủy.

Lữ Chính Anh ồ một tiếng nói :

- Mau mời y vào...

Nói xong bản thân Chính Anh cũng đi ra cửa.

Lữ Chính Anh trực giác cho rằng thanh niên họ Thủy đó chính là Thủy Tương Vân. Mà thực tế sự suy đoán của Chính Anh đích xác không sai.

Lúc Chính Anh dẫn Thủy Tương Vân đi vào tiểu khách sảnh trong nơi cư ngụ của mình thì Thủy Tương Vân đã đại lược kể cho Lữ Chính Anh sự cố xảy ra ở Vô Định bảo đêm qua.

Sau khi hai người đã an tọa, Lữ Chính Anh mới hỏi :

- Di mẫu ta sao lại không đến?

Thủy Tương Vân trả lời :

- Nghĩa mẫu vốn muốn hộ tống tiểu muội đi. Nhưng bị ân sư ngăn lại, bản thân ân sư âm thầm hộ tống muội.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi :

- Lệnh sư chính là bạch y quái nhân mà vừa rồi muội nói sao?

Thủy Tương Vân gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Hôm qua muội mới bái sư hay sao?

Thủy Tương Vân gật đầu cười nói :

- Phải!

Câu trả lời tuy rất ngắn gọn, nhưng thần sắc lại tỏ ra rất là hưng phấn.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Vô tình gặp được một sư phụ công lực kỳ cao như thế, ta nên chúc mừng muội.

Thủy Tương Vân cười nói :

- Người chúc mừng là tiểu muội đây mới đúng!

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Ý này phải hiểu thế nào?

Thủy Tương Vân mỉm cười hỏi ngược lại :

- Chính Anh huynh, huynh cho rằng bạch y quái nhân kia là ai?

Do mối quan hệ thân thuộc giữa Lữ Chính Anh và Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân tuy là lần đầu tiên chính thức nói chuyện với Lữ Chính Anh, nhưng nàng kêu là “Chính Anh huynh” rất tự nhiên.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta không có bản lĩnh tiên tri, làm sao biết được!

Thủy Tương Vân cười nói :

- Nói cho huynh nghe, đó chính là Chu Quân Ngọc tỷ tỷ.

Lữ Chính Anh thốt lên một tiếng kinh ngạc, Thủy Tương Vân mỉm cười nói :

- Bọn muội đều đang âm thầm vì cái tương lai Đệ ngũ bá của huynh...

Lữ Chính Anh vội vàng cắt lời quát lên :

- Im đi!

Thủy Tương Vân cười khiêm tốn nói :

- Chính Anh huynh, muội quả thật vui sướng quá mới hớ lời thế thôi!

Tiếp đó lại nói thêm :

- Nhưng những điều này đích xác là chuyện đáng chúc mừng huynh!

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi :

- Tương Vân, lệnh sư tóm lại là ai?

Thủy Tương Vân bí mật cười nói :

- Sau này huynh sẽ biết.

Lữ Chính Anh như chợt nhớ lại điều gì, ồ lên một tiếng nói :

- Vừa rồi muội nói lệnh sư họ tổng muội đến đây à?

- Phải.

- Vậy tại sao lão gia không đến?

Thủy Tương Vân nhú mày trả lời :

- Điều này... muội cũng không biết, lão gia chỉ nói tạm thời vẫn chưa muốn gặp huynh.

Lữ Chính Anh trầm tư một lúc, mới nhú mày hỏi :

- Trương Văn, lão gia là nam nhân hay là nữ nhân?

- Là nam nhân!

Thủy Trương Văn trả lời xong mới ngơ ngác hỏi :

- Sao lại hỏi như thế?

Lữ Chính Anh không trả lời, hỏi ngược lại :

- Lão gia niên kỷ bao nhiêu?

- Muội không nói cho huynh biết đâu!

- Tại sao?

Thủy Trương Văn cười nói :

- Để sau này sẽ tạo nên một niềm vui bất ngờ cho huynh!

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Đây là ý của muội sao?

Thủy Trương Văn trả lời :

- Cũng là ý của lão gia.

Lữ Chính Anh bối rối nhíu mày tự nhủ :

- Kỳ quái...

Chu Á Nam đột nhiên như một làn gió nhẹ lướt tới, cắt lời hỏi :

- Chuyện gì thế?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Á Nam, muội lại rất đúng lúc, hãy nhìn vị khách này là ai?

Nói xong liền đưa tay chỉ Thủy Trương Văn.

Chu Á Nam hơi ngơ ngác, Thủy Trương Văn đã cúi người chào nói :

- Tiểu muội Thủy Trương Văn, đã gặp Chu tỷ tỷ.

Chu Á Nam thốt lên :

- Hóa ra là Thủy tỷ tỷ...

Lữ Chính Anh vội vàng nói :

- Hai người đều gọi nhau là tỷ tỷ, vậy ai mới thật là tỷ tỷ đây?

Chu Á Nam liền nói :

- Bọn ta hãy nói tuổi của mình ra, năm nay ta mười lăm tuổi.

Thủy Trương Văn cười nói :

- Ta cũng mười lăm.

Chu Á Nam nói :

- Ta sinh ngày mười ba tháng tám.

Thủy Trương Văn ngơ ngác :

- Ta sinh ngày mười hai tháng bảy, vậy lớn hơn Chu tiểu thư một tháng.

Chu Á Nam cười nói :

- Vậy gọi là tỷ tỷ không sai!

Dứt lời liền nhíu mày hỏi :

- Thủy tỷ tỷ mới sáng sớm đã vội đến, hẳn là đã xảy ra chuyện gì?

Lữ Chính Anh giành nói :

- Phải, chuyện lớn lắm...

Thủy Tương Vân cũng gật đầu nói :

- Hơn nữa, ta cũng phụng mệnh báo với lệnh đường.

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Thế sao vừa rồi muội không nói?

Thủy Tương Vân gượng cười :

- Muội chỉ có một miệng, làm sao nói hai chuyện cùng lúc được chứ?

Chu Á Nam cười nhạt nói :

- Chính Anh, huynh đừng hỏi ngang nữa, hãy để Thủy tỷ tỷ nói thôi.

Thủy Tương Vân gật gật đầu :

- Chuyện là thế này...

Thế rồi nàng kể lại ngọn nguồn mọi chuyện vừa rồi kể với Lữ Chính Anh.

Chu Á Nam nghe xong liền cười nói :

- Thủy tỷ tỷ nhân họa đắc phúc, muội xin có lời chúc mừng!

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi :

- Lệnh sư có thể dạy dỗ ra một đồ đệ thân thủ siêu tuyệt như Chu cô nương, vậy chắc hẳn là một kỳ nhân cái thế, nhưng không biết người trên kẻ dưới xưng hô như thế nào?

Thủy Tương Vân khiêm tốn cười nói :

- Á Nam muội muội, rất tiếc! Điều này ta phụng mệnh bảo mật.

Lữ Chính Anh cũng gượng cười nói :

- Vừa rồi ta cũng đụng phải một chiếc đinh cứng như thế!

Chu Á Nam nghiêm mặt nói :

- Đã phụng mệnh bảo mật, tiểu muội tất nhiên không tiện cầu hỏi nữa.

Thủy Tương Vân bí mật cười nói :

- Á Nam muội muội đừng lo lắng, không lâu nữa muội sẽ gặp sư phụ của ta, lão gia đối với muội rất ngưỡng mộ, hôm nay có lời nhắn cho muội đây!

- Có lời nhắn cho muội ư?

- Phải!

- Lão gia sao lại biết muội? Lại nhắn gì thế?

- Lão gia sao lại biết muội xin thứ cho ta tạm thời không trả lời, còn về lời nhắn thì rất là đơn giản, lão gia nói xin muội hãy phát huy ảnh hưởng thật nhiều

với lệnh đường, bót tạo sát nghiệp.

- Muội sẽ tận lực làm...

Chu Á Nam trả lời rất thoải mái nhưng không biết vì sao lại khề thờ dài.

Lữ Chính Anh tất hiểu dụng ý của tiếng thờ dài này của Á Nam, để tránh dẫn đến sự thương cảm nhiều cho Á Nam, Chính Anh đành phải vội vàng chuyển sang vấn đề khác :

- Trương Vân, muội nói rõ muốn gặp Lệnh chủ để làm gì được không?

Thủy Trương Vân nghiêm mặt nói :

- Đây là điều cơ mật lớn nhất, muội cần phải gặp Lệnh chủ mới nói.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn Chu Á Nam hỏi :

- Á Nam, bây giờ có thể đi gặp Lệnh chủ được không?

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Thủy tỷ tỷ phụng mệnh đến trình tin tức cho nương mẫu của muội, không phải là thời gian tiếp khách cũng phải tiếp!

Thủy Trương Vân vội nói :

- Không! Nếu Lệnh chủ đang lúc điều tức ta đợi một chút cũng không sao.

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Thủy tỷ tỷ đừng khách khí, nhị vị xin theo muội...

Dưới sự hướng dẫn của Chu Á Nam, bọn họ vượt qua vòng tường chia trong ngoài đi vào nội phủ.

Lúc đến trước phòng của Chu Tứ Nương, Chu Á Nam quay người lại nói nhỏ :

- Xin nhị vị đợi cho một chút để muội thông báo cho gia mẫu trước.

Á Nam chưa nói dứt lời, thì từ lầu hai đã vang lên tiếng nói của Chu Tứ Nương :

- Á Nam, ai đến đây?

Chu Á Nam cất giọng nói :

- Nương, là Thủy Trương Vân tỷ tỷ và Lữ Chính Anh. Thủy tỷ tỷ phụng mệnh lại đưa tin.

Chu Tứ Nương gần giọng nói :

- A đầu thật vựng vè, Thủy Cô Nương từ xa đến là khách, sao lại để người ta đợi lâu ở bên ngoài vậy?

Chu Á Nam cao giọng cười nói :

- Nương mẫu đừng giận dữ, hài tử đã mời Thủy Cô Nương vào rồi...

Bước vào trong thì đã thấy Chu Tứ Nương đợi ở trong tiểu khách sảnh...

Sau khi Lữ Chính Anh, Thủy Trương Vân đã hành lễ, Chu Tứ Nương liền ném một cái nhìn về Thủy Trương Vân, mỉm cười nói :

- Trương Vân, ngươi có gì báo cáo?

Thủy Trương Vân nghiêm túc nói :

- Lệnh chủ, tiểu nữ lần này phụng mệnh đến báo cáo cho Lệnh chủ tin tức cơ mật, nhưng trước khi báo cáo tin mật cần phải nói rõ trước một chuyện đã...

- Ngươi có quyền tự do xử lý...

Thủy Trương Vân liền kể lại đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra ở Vô Định bảo đêm qua.

Chu Tứ Nương lắng nghe rất kỹ, đương nhiên cũng có hỏi về sự phụ của Thủy Tương Vân như Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đã hỏi. Nhưng cũng bị Thủy Tương Vân khéo léo từ chối trả lời.

Chu Tứ Nương đành cười xòa, rồi nhún mày hỏi :

- Tương Vân, người nói là đêm qua lệnh sư đã nghe trộm được hội nghị cơ mật của Vô Định bảo?

Thủy Tương Vân nghiêm mặt nói :

- Phải, đó chính là nhiệm vụ lần này.

- Tin mật mà người muốn đệ trình có liên quan đến hội nghị cơ mật của bọn chúng à?

- Phải! Lệnh chủ, những kẻ đêm qua tham dự hội nghị cơ mật, ngoại trừ Hồ Diên Kỳ, Thuần Vu Khôn và một số cao thủ cao cấp ra. Thì có một nhân vật mà Lệnh chủ không thể ngờ được.

- Đó là ai?

- Chính là Thái thượng Chương môn nhân Âu Dương Thái của Hoàng Sơn phái.

- Có chuyện đó sao?

- Đây là do chính mắt gia sư nhìn thấy, tuyệt đối không sai.

- Bọn chúng bàn luận những gì?

Do vì gia sư đến khá trễ, lúc bắt đầu bọn chúng nói những gì thì không biết, chỉ biết là liên minh giữa Âu Dương Thái và Lệnh chủ là giả. Còn liên minh với Vô Định bảo mới là thật, còn về sau đó phát triển như thế nào thì không thể dự đoán được.

Chu Tứ Nương nghiêng răng giận dữ :

- Lão tặc đáng chết!

Dứt lời lại nhún mày hỏi :

- Vậy thì tóm lại bọn chúng có những âm mưu gì lệnh sư cũng không biết hay sao?

Thủy Tương Vân gượng cười nói :

- Phải!

Chu Tứ Nương quay đầu về phía Chu Á Nam hỏi :

- Tỷ tỷ người đâu?

Chu Á Nam cung kính trả lời :

- Tỷ tỷ cùng Diên Bàn đã đi ra ngoài.

Chu Tứ Nương tức giận nói :

- Hãy mau đi tìm tên súc sinh Diên Bàn về đây, ta phải tự tay giết chết tiểu cẩu đó thì mới cam tâm.

Lữ Chính Anh vội nói :

- Xin Lệnh chủ bớt giận dữ lắng nghe thuộc hạ một lời.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Có lời gì cứ nói?

- Lệnh chủ, lúc này tốt nhất là đừng giết Diên Bàn.

- Tại sao? Tiểu cẩu đó là đồ đệ của Âu Dương Thái. Lẽ nào ta lại tiếp tục giữ một tên mật thám ở bên cạnh chứ!

- Lệnh chủ, cái đáng sợ của mật thám là sợ không biết hắn là mật thám, đã biết hắn là mật thám rồi thì bọn ta có thể lợi dụng dẫn dắt hắn. nếu bây giờ giết hắn, thì ngang như phát cỏ kinh xà, khiến cho đối phương càng thêm đề cao cảnh giác.

- Nhưng thực tế hành tích sự phụ của Trương Văn đem qua đã lộ, thì cũng ngang như bí mật của bọn chúng đã lộ, còn cái gì gọi là phát cò kinh xà nữa?

Lữ Chính Anh hơi ngỡ ngàng một chút, nhưng liền nói :

- Lệnh chủ nói không sai, nhưng bọn chúng biết tin tức đã lộ thì cũng chưa chắc nghĩ đến sự phụ của Trương Văn sẽ trình báo tin tức cho Lệnh chủ.

Thủy Trương Văn cũng gật đầu nói :

- Lệnh chủ, Lữ Chính Anh nói rất đúng, bây giờ là cục diện Ngũ bá phân lập. Âu Dương Thái sẽ không nghĩ đến bọn ta sẽ thâm thông báo tin tức cho nhau.

Chu Tứ Nương gật đầu cười nói :

- Được, được! Vậy ta sẽ giữ cái mạng chó của Điền Bân lại.

Dứt lời, liền gần giọng nói với Chu Á Nam :

- lát nữa lúc Thắng Nam quay về bảo đến gặp ta.

Thủy Trương Văn lúc này đứng dậy cáo từ nói :

- Lệnh chủ, nhiệm vụ của tiểu nữ đã hoàn thành, xin cáo từ. Gia sư đội tiểu nữ đã lâu ở bên ngoài!

Nàng cung kính hành lễ rồi quay người đi ra phía cửa.

Chu Tứ Nương liền nói :

- Á Nam, Chính Anh tiễn khách cho ta.

- Dạ!

Sau khi ba người đi khuất, Chu Tứ Nương liền lập tức cải trang.

Chu Tứ Nương cải trang thành một văn nhân, phong dung từ hậu viện vượt tường mà đi rồi nhanh chóng vòng về cổng trước.

Mục đích là muốn dò xem sự phụ thân bí ẩn của Thủy Trương Văn là ai.

Nhưng lúc Chu Tứ Nương vòng ra cửa trước quét mắt nhìn quanh lại thất vọng vô cùng.

Tại vì Chu Tứ Nương nhìn thấy Thủy Trương Văn đang ở xa ngoài nửa dặm, đang đi về phía bờ sông. Nhưng không thấy bóng người thứ hai nào cả. Vậy thì sự phụ của Thủy Trương Văn đang ở nơi đâu hộ vệ cho đồ đệ của y?

Trong lúc Chu Tứ Nương đang vô cùng thất vọng thì có hai kỵ mã từ xa phóng lại, mà hai kỵ mã này chính là Chu Thắng Nam và Điền Bân, khiến trong lòng bức tức như lửa đổ thêm dầu. Nén nhịn thở dài một tiếng nãy nê.

Hai thanh niên này cho dù đang gió tuyết mù trời nhưng vẫn tỏ ra hào hứng phấn khởi, nói cười rất vui vẻ.

Lúc này xem ra bên ngoài Vân Mộng biệt phủ chỉ có bốn nhân vật này.

Thủy Trương Văn chậm rãi độc hành về phía bờ sông.

Chu Tứ Nương giữ một khoảng cách nửa dặm, âm thầm theo dõi Thủy Trương Văn.

Chu Thắng Nam, Điền Bân đang men theo đường cái phóng đến.

Lúc Thủy Trương Văn từ tiểu lộ bước lên sang đường cái thì cũng vừa lúc Chu Thắng Nam và Điền Bân tới.

Chu Thắng Nam liền tức giận quát :

- Đồ khốn kiếp, rõ ràng nhìn thấy ngựa phóng tới mà không chịu nhường đường.

Nói xong liền xoạt một tiếng, vọt roi xuống đầu của Thủy Trương Văn.

Thủy Trương Văn hơi tránh sang một chút né thoát, nàng tỏ ra rất bình tĩnh, không hoàn thủ cũng không trách vấn tại sao đối phương lại động thủ đánh người. Làm như không hề xảy ra chuyện gì, băng qua con đường cái ven sông đi thẳng ra phía bờ sông.

Chu Thắng Nam hừ lên một tiếng, trong tiếng hí vang của hai con ngựa, đồng thời dựng đứng thẳng, cồng hai vó lên trời.

Cùng lúc Chu Thắng Nam và Điền Bân nhảy vọt tới trước mặt Thủy Tương Vân, cười nhạt nói :

- Dám khinh thường, chắc thân thù của ngươi tuyệt với lắm.

Thủy Tương Vân tuy không có thù địch gì với người của Thất Sát lệnh, nhưng lại không hề có chút cảm tình gì với Chu đại tiểu thư này.

Đối với một kẻ mà mình không có thiện cảm, lại gần như phải chịu đánh một roi, lại gặp cái thái độ quá quắt như vậy thì người cho dù có tu dưỡng công phu cũng không bao giờ chịu nổi.

Vì vậy, nghe nói vậy Thủy Tương Vân lập tức nói :

- Đa tạ quá khen!

Điền Bân chen miệng nói :

- Đại tiểu thư, tiểu tử này từ Vân Mộng biệt phủ của ta đi ra, rõ ràng là mật thám của bọn Vô Dịch bảo.

Chu Thắng Nam hừ một tiếng nói :

- Bất kể hần là cái thứ gì cũng phải bắt lấy rồi hẵng hay.

Điền Bân liền cung kính dạ một tiếng, rồi lập tức rút đao ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lóe lên chia thẳng mũi đao vào mặt Thủy Tương Vân nói :

- Tiểu tử, hãy rút binh khí ra!

Thủy Tương Vân cười nhạt bữu môi nói :

- Khỏi cần!

- Ngươi muốn tay không tiếp đao của ta sao?

- Bọn ta không hề thù oán nhau, sao các ngươi muốn bắt ta hạ Điền đại chương môn nhân?

Điền Bân ngơ ngác :

- Ngươi biết ta?

- Đường đường là Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái, sao lại sợ mọi người nhận ra? Đại chương môn nhân hãy trả lời câu hỏi vừa rồi của ta đi!

- Ta muốn bắt ngươi vì ta quyết chắc ngươi là mật thám của Vô Dịch bảo.

- Ngươi nói như vậy mà không thấy hổ thẹn cho bản thân ư?

Điền Bân liền biến sắc :

- Ngươi nói vậy là ý gì?

Chu Thắng Nam ở bên cạnh liền nói :

- Tiểu tử này rõ ràng là muốn kéo dài thời gian đợi trợ thủ đến đây!

Người mà Chu Thắng Nam nói là trợ thủ đó chính là chỉ Chu Tứ Nương đang đi tới không vội vã.

Chu Tứ Nương đã nghe rõ hết lời đối thoại của ba người này.

Cho dù vẻ ngoài tỏ ra ung dung tự tại nhưng trong lòng lại vô cùng khúc mắc. Buồn cũng không phải, giận cũng không phải, Tứ nương đang rơi vào quần cảnh dở khóc dở cười.

Điền Bân đưa mắt nhìn Chu Tứ Nương đang đến gần hỏi :

- Tên văn nhân nghèo kiết kia là gì của ngươi thế?

Chu Tứ Nương liền giành lời nói :

- Tại sao ngươi không trực tiếp hỏi ta?

Để dò xét sự phụ thân bí của Thủy Tương Vân nên Chu Tứ Nương chỉ vội vã cái trang, không những y phục giọng nói không đổi, mà ngay khuôn mặt cơ hồ vẫn là bản lai diện mục của mình.

Vì vậy khi vừa mới mở lời thì ba người kia đều cảm thấy bất ngờ, nhìn chằm chằm Chu Tứ Nương.

Chu Thăng Nam mừng rỡ kêu lên :

- Nương! Hóa ra là nương!

Tất nhiên Điền Bân cũng vội vã cúi người hành lễ nói :

- Điền Bân tham kiến Lệnh chủ!

Thủy Tương Vân mỉm cười nói :

- Lệnh chủ lại thật đúng lúc, Tương Vân xin cáo từ.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Đừng vội, chuyện vừa rồi ta phải trình trọng xin lỗi người mới đúng.

Thủy Tương Vân vội nói :

- Không dám, kỳ thật vừa rồi Tương Vân cũng có lỗi.

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Tương Vân, người khỏi cần bao che bọn họ, chuyện vừa rồi ta không những nhìn thấy rất rõ mà nghe cũng rất rõ.

Đến lúc này Chu Thăng Nam mới nói với Thủy Tương Vân :

- Người là Thủy Tương Vân sao không nói sớm.

Thủy Tương Vân nghiêm mặt nói :

- Đại tiểu thư, vừa rồi tiểu thư có cho ta cơ hội giải thích đâu? Hơn nữa với tình cảnh vừa rồi cho dù ta có cơ hội giải thích, cũng chẳng có dùng khi!

Lời nói này khiến cho Chu Thăng Nam cứng họng không thốt nên lời.

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- A đầu, sao không trả lời?

Chu Thăng Nam vừa xấu hổ vừa tức giận nói :

- Nương, nương mẫu giúp người ta khinh miệt hài nhi...

Chu Tứ Nương gằn giọng quát :

- Hai người hãy cút mau về, đợi lệnh ta.

Thủy Tương Vân tỏ ra bất an nói :

- Lệnh chủ...

Chu Tứ Nương cắt lời nói :

- Không phải chuyện của người, người đi đi!

Chu Thăng Nam trừng mắt nhìn Thủy Tương Vân, rồi quay sang Điền Bân nói :

- Điền Bân, bọn ta đi thôi!

Rồi phi thân lên ngựa, vút roi phóng đi.

Chu Tứ Nương u buồn thở dài, Thủy Tương Vân cũng thở dài nói :

- Lệnh chủ, Tương Vân mạo muội có mấy lời...

Chu Tứ Nương lạnh lùng cắt lời nói :

- Đã là lời mạo muội thì tốt hơn đừng nói, người đi mau đi!

Đột nhiên từ ven sông vang lên tiếng hát sang sảng hào hùng, trầm bổng.

Chu Tứ Nương nhìn về phía tiếng hát, tiếng hát phát ra từ bờ sông xa ngoài một đường tên bắn, trên một con thuyền bầu.

Con thuyền này đang đậu bên cạnh một lùm lau sậy khô héo.

Một ngư ông đầu đội nón tre, thân khoác áo toi, quay mặt ra dòng sông đang thả câu ở đầu mũi thuyền.

Chu Tứ Nương nhìn thấy, đột nhiên thoáng giật mình hỏi Thủy Trương Vân :

- Trương Vân, lão nhân câu cá đó là sư phụ của người phải không?

- Phải!

Người hãy đi bẩm báo với lệnh sư của người, nói ta muốn nói chuyện với lệnh sư.

Thủy Trương Vân gật đầu, vội vàng lao người về phía chiếc thuyền câu.

Không biết Thủy Trương Vân nói gì lão ngư ông mà vội vã quay trở lại nói với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, rất tiếc...

Chu Tứ Nương biến sắc, cắt lời nói :

- Lệnh sư không muốn gặp ta sao?

Thủy Trương Vân ngượng ngùng cười nói :

- Không phải không muốn gặp Lệnh chủ, mà là thời cơ chưa chín mùi.

- Vậy đến lúc nào mới coi là chín mùi?

- Điều này Trương Vân đây không biết nhưng gia sư nói, điều mà gia sư muốn nói đã sớm nói với Lệnh chủ rồi.

- Tại sao bản thân ta lại không biết chứ?

- Lệnh chủ, điều mà gia sư muốn nói cũng chính là lời mà Chu Quân Ngọc tỷ tỷ xin nhị tiểu thư chuyển cáo cho Lệnh chủ.

- Ô! Hóa ra là chuyện đó.

Tiếp Chu Tứ Nương lại nghiêm mặt nói :

- Giang sơn dễ cái bản tính khó dời, ta cũng biết lệnh sư có hảo ý. Nhưng hảo ý này ta e rằng chỉ có thể nhận lãnh tấm lòng mà thôi.

Thủy Trương Vân nhún mày nói :

- Lệnh chủ, sao Lệnh chủ lại tự làm khổ mình chứ?

- Trương Vân, người còn quá trẻ, đối với tâm cảnh của một trung niên nữ nhân đã trải đủ mùi tang thương thì không thể nào hiểu nổi.

- Nhưng Lệnh chủ cứ khăng khăng một mực làm theo ý mình, chỉ có hại chứ không có lợi.

- Ta không cầu lợi, điều mà ta truy cầu chỉ là làm như thế nào phát tiết hận ý trong lòng mà thôi.

- Lệnh chủ, gia sư rất thông cảm với những nỗi bất hạnh của Lệnh chủ, nhưng không đồng ý với hành vi cố chấp thiên kiến của Lệnh chủ, gia sư cũng chủ trương báo phục, cũng chủ trương nợ máu phải trả bằng máu, nhưng chỉ hạn chế người trong cuộc.

- Trương Vân, người đang thuyết giáo ta đây à?

- Không dám! Trương Vân chỉ truyền đạt ý chỉ của gia sư.

- Ta đã nói, hảo ý này ta chỉ có thể nhận lãnh cái tâm thôi.

- Gia sư cũng đã nói, nếu Lệnh chủ không chịu tiếp nhận khuyến cáo của gia sư, để giảm bớt sát nghiệp gia sư sẽ áp dụng biện pháp cương quyết.

- Cái đuôi của con hồ ly cuối cùng cũng lộ ra. Ta muốn hỏi y chuẩn bị phá đám ta như thế nào đây?

Nói xong liền có ý lao về phía bờ sông.

Thủy Tương Vân liền chặn ngay trước mặt Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, xin phân rõ bạn thù..

- Ngươi còn tự cho là bằng hữu ư?

Thủy Tương Vân gằn giọng trả lời :

- Theo lập trường của Tương Vân này, chỉ cần không là thù thì đều là bạn cả.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hoa Hoa công tử

Lệnh sư sắp phá đám ta mà gọi là bằng hữu ư?

Thủy Tương Vân nói :

- Đó là vì để ngăn chặn Lệnh chủ lạm sát kẻ vô tội, nên bất đắc dĩ mới phải có biện pháp cương quyết...

Ngư ông trên thuyền bầu bồng cất lời lên tiếng :

- Tương Vân, mau lên thuyền bọn ta phải quay về thôi!

Chu Tứ Nương nộ quát :

- Chưa nói gì rõ đã muốn đi rồi sao?

Ngư ông trên thuyền cười nói :

- Ta muốn đi thì không ai ngăn trở được đâu.

Dứt lời liền loáng một cái ngư ông đó đã từ trên thuyền bầu phi thân đến trước mặt Chu Tứ Nương, quắp lấy Thủy Tương Vân trong tay rồi phóng ngược trở về bờ sông.

Với thân pháp kỳ diệu nhanh như chớp của ngư ông đó, thì cái khoảng cách này không thấm vào đâu cả.

Tình huống này đã chứng tỏ ngư ông này đã luyện thành tuyệt đỉnh công lực khinh công - Thiên Lý Thúc Địa đại pháp.

Chu Tứ Nương từ lúc xuất đạo chưa hề muốn làm người thứ hai, cho dù những ngày gần đây Tân Ngọc Phụng, Âu Dương Thái, Chu Quân Ngọc có nổi sóng, Vô Định bảo thực lực hùng cường có khiến Chu Tứ Nương bất ngờ, nhưng những chuyện này cũng chưa hề làm dao động niềm tin tự cho mình là đệ nhất võ lâm.

Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy thân thủ siêu tuyệt cùng khinh công của ngư ông này thì bất giác ngỡ ngác, thoáng giật mình về bản thân mình.

Tứ Nương còn chưa hồi thần, thì chiếc thuyền bầu đã chở ngư ông đó và Thủy Tương Vân chậm rãi bơi ra giữa dòng sông.

Ngư ông này dùng Thiên Lý truyền âm cao giọng nói :

- Chu lệnh chủ, những lời khó nghe của ta nói trước đây, lúc sáng đèn đêm nay ta sẽ đến Vân Mộng biệt phủ nhận sự hồi đáp của ngươi. Nếu ngươi không tiếp nhận sự khuyến cáo của ta thì đêm nay ta sẽ phá đám ngươi đó, còn phá đám như thế nào thì ta nghĩ ngươi chắc đã hiểu rõ...

Giọng nói và bóng người, bóng thuyền dần dần biến mất trong gió tuyết mù trời giữa dòng sông.

Chu Tứ Nương đứng bất động như bức tượng rất lâu, rất lâu mới nghiêng răng hừ một tiếng, chậm rãi quay người đi.

Nhưng liền ngăn người ra ngạc nhiên vì cách khoảng mười lăm, mười sáu trượng Chu Quân Ngọc đang tươi cười đứng nhìn. Chu Tứ Nương lấy lại tinh thần gần giọng nói :

- A đầu, nhà ngươi dám trêu chọc ta ư?

Chu Quân Ngọc cúi người hành lễ nói :

- Xin Lệnh chủ đừng hiểu lầm, Quân Ngọc phụng mệnh của ân sư đến gặp Lệnh chủ có điều muốn trình bày.

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Ta không thèm nghe ngươi nói :

Nói xong liền bước đi.

Nhưng Chu Quân Ngọc đã theo tới nói :

- Lệnh chủ, những lời mà gia sư nói vừa rồi có thể rất khó nghe, nhưng thuốc tốt thường đắng miệng nhưng lợi cho bệnh, lời tốt thường nghịch tai nhưng lợi cho hành..

Chu Tứ Nương cắt lời nộ quát :

- Câm mồm đi!

Rồi không thèm quay đầu lại gần giọng nói tiếp :

- Quay về nói với sư phụ của ngươi, nói ta đợi y đến phá đám.

- Đó là một lời nói vui của gia sư mà thôi.

- Lời nói vui, ngươi nói thật dễ nghe.

- Lệnh chủ không tin thì cũng chẳng còn cách nào nữa.

Rồi Chu Quân Ngọc nghiêm túc nói tiếp :

- Lệnh chủ, nói nghiêm túc bọn ta đều là người một nhà, gia sư nếu muốn phá đám Lệnh chủ thì không ngang như phá đám bản thân mình hay sao?

Chu Tứ Nương liền nhú mày quay đầu hỏi :

- Lời này phải hiểu như thế nào?

Chu Quân Ngọc thờ dãi nói :

- Chuyện này nói ra rất là dài!

Lúc này hai người đã đi đến trước cổng của Vân Mộng biệt phủ, Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Lệnh chủ nếu thích nghe chuyện thì phải chịu mất một thời gian lâu.

Chu Tứ Nương không khỏi gượng cười nói :

- A đầu ngươi quả thật vừa đáng yêu, vừa đáng giận.

Chu Tứ Nương dẫn Chu Quân Ngọc đi thẳng vào nơi ở của mình, mỉm cười nói :

- Ngươi hãy ngồi xuống để ta đi thay y phục cái đã.

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Lệnh chủ, chuyện này cũng có liên quan đến nhị tiểu thư và Lữ Chính Anh vì vậy nên mời bọn họ lại.

- Được!

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Có cần gọi đại a đầu lại không?

Chu Quân Ngọc nói :

- Chuyện này tạm thời không nên cho đại tiểu thư biết thì hay hơn, còn sau đó thì hoàn toàn do Lệnh chủ châm chước tình mà xử lý.
- Được, được...

Chu Tứ Nương gật đầu rồi quay về thị nữ bên cạnh dặn mấy câu, rồi đi thẳng vào phòng nghỉ riêng của mình.

Một lát sau, lúc Chu Tứ Nương quay trở ra thì Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đã đi tới.

Chu Tứ Nương cười nói với Chu Quân Ngọc :

- Bây giờ có thể nói được rồi đó.

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Đợi một chút, xin Lệnh chủ ra lệnh không ai được đến gần tiểu khách sảnh này trong vòng mười trượng.
- Nghiêm trọng đến thế sao?
- Tại vì đây là bí mật lớn nhất.
- Được, ta nghe người.

Lúc này Chu Á Nam nhin không được buột miệng ngạc nhiên hỏi :

- Chu tỷ tỷ, sao lại bí mật thế?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- So với vị Quý tiên bối đó thì thế nào?

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Tỷ tỷ cũng biết Quý tiên bối sao?

Lữ Chính Anh lúc này mới mỉm cười nói :

- Nếu ta suy đoán không sai, Chu cô nương chính là cao đồ của Quý tiên bối?

Chu Quân Ngọc bí mật cười nói :

- Bọn ta cùng thế cả.

Chu Á Nam tròn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Chu tỷ tỷ quả thật là đồ đệ của Quý tiên bối sao?

Chu Quân Ngọc mỉm cười hỏi ngược lại :

- Lễ nào không được sao?

Lúc này Chu Tứ Nương đã khá là ngạc nhiên, nhưng chỉ đưa mắt nhìn ba người không nói gì.

- Được mà, được mà!

Chu Á Nam tươi cười nói :

- Như vậy, tỷ tỷ còn là sư tỷ của muội nữa!

Chu Quân Ngọc cười cười đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Lữ công tử đang liên tưởng gì thế?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Có lẽ trong lòng ta có sự liên tưởng nhưng không dám xác định!

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Có thể nói ta nghe được không?
- Nếu ta nói sai xin đừng cười.
- Đương nhiên thôi!
- Lúc bọn ta ở Bảo Khánh phủ, trước lần gặp mặt đầu tiên thì dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải.
- Phải, hơn nữa không chỉ một lần.

Lữ Chính Anh nhú mồm, muốn nói nhưng lại thôi.

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Nghĩ ra chưa?
- Ta chỉ có cảm giác đã từng quen biết nhau, nhưng nghĩ không ra là đã gặp nhau ở đâu rồi!
- Muội có thể nhắc cho công tử, đó chính là trên đường rời Ác Hồ cầu đi Hạ Khẩu.

Lữ Chính Anh liền đưa tay vỗ vào trán mình, chợt ồ lên một tiếng nói :

- Ta rõ rồi!
- Nói ra nghe xem.
- Bọn ta lần đầu gặp mặt là ở trong thành Hoành Sơn, trong nhà ăn của một lữ quán?
- Không sai.
- Lần thứ hai gặp mặt là ở trên con thuyền nhỏ trên dòng Tương Giang.
- Đúng rồi!
- Gia gia của ngươi lúc đó gọi ngươi là Vân nhi.
- Phải đấy! Hơn nữa, trên con thuyền con trên dòng Tương Giang lúc ấy, ân sư đặc biệt nhắc công tử để tạo ấn tượng sâu sắc cho công tử vì e rằng bọn ta sau này không nhận ra nhau!

Chu Tử Nương vẫn đang lắng nghe.

Chu Á Nam chen lời cười hỏi :

- Lúc đó lệnh sư sao lại mạo xưng là sư phụ của Thuần Vu Khôn?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Sai rồi, thật ra chính sư phụ của Thuần Vu Khôn phát hiện ra Lữ công tử trước.

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói :

- Nói vậy người đầu tiên muốn thu nhận Lữ công tử làm đệ tử thật sự là sư phụ của Thuần Vu Khôn sao?
- Phải!

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Vì ân sư với sư phụ của Thuần Vu Khôn - Hồ Diên Kỳ bảy phần giống nhau, sau này cũng là đem cái sai thành sai luôn để cho nó sai luôn.

Chu Á Nam nói :

- Sau này đến Thiên Tâm cốc, lệnh sư nên mang chân tướng nói rõ ra, tại sao lại giả làm Quý tiên bối gì đó làm gì?

Chu Quân Ngọc nói :

- Gia sư muốn giỡn chơi một chút, nhưng đồng thời cũng là vì người rất giống Hồ Diên Kỳ, e sợ lẫn lộn khó mà giải thích nên đành phải giả ra như vậy.

Chu Á Nam thờ dài nói :

- Hóa ra trong chuyện này lại có nhiều khúc chiết như thế.

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Lệnh sư có ẩn thân pháp sao?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Lúc gia sư giả là Quý tiên bố ở Thiên Tâm cốc, dùng cái gọi là mượn vật che hình thân pháp chứ không phải là ẩn thân pháp gì đâu.

Nói đến đây, Chu Tứ Nương đại khái đã hiểu được tình hình lúc đó, không khỏi thờ dài nói :

- Hóa ra chuyện là như thế.

Rồi đưa mắt nhìn Chu Á Nam và Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Chẳng trách nào võ công của hai người tinh tiến nhanh như vậy, nguyên là có cao nhân chỉ bảo.

Chu Á Nam cười gượng nói :

- Nương, không phải là hài nhi và Chính Anh huynh dám che giấu nương mẫu, nhưng là do ân sư dặn bảo như vậy.

Chu Tứ Nương thờ dài nói :

- Ta không có ý trách cứ các ngươi, mà thật ra các ngươi có được một sư phụ cao minh như vậy ủng hộ ta cũng chẳng ngăn trở gì các ngươi.

- Nương..

- Lời ta nói là thật tình!

Chu Quân Ngọc chen lời cười hỏi :

- Lệnh chủ, bây giờ Lệnh chủ chắc hiểu ý của gia sư nói lúc chia tay chứ?

Chu Tứ Nương gật gật đầu nói :

- Phải, ta hiểu rõ cái mà y nói là phá đám ta là sẽ mang nhị a đầu và Lữ Chính Anh đi..

Chu Quân Ngọc cắt lời cười nói :

- Không sai, nhưng đó chẳng qua chỉ là lời nói vui của gia sư, sự thật ra nhị tiểu thư và Lữ công tử sẽ không rời bỏ Lệnh chủ đâu!

Chu Tứ Nương thờ dài nói :

- Chuyện này thật khó nói!

Chu Á Nam như một con chim nhỏ lao vào vòng tay của Chu Tứ Nương, nũng nịu nói :

- Nương nương hãy an tâm, hài nhi không bỏ nương mẫu đi đâu.

Chu Tứ Nương cười buồn, nhú mày nhìn Lữ Chính Anh hỏi :

- Còn ngươi?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt cười nói :

- Lệnh chủ, thuộc hạ cũng sẽ không bỏ Lệnh chủ?

- Là vì nhị a đầu phải không?

- Chính Anh không có Lệnh chủ thì không có được ngày nay, vì vậy Chính Anh sẽ không rời bỏ Lệnh chủ.

- Lời ngươi nói là thành thật chứ?

Dừng lời một lát, Chu Tứ Nương nhướn mày nói :

- Lòng cánh các người đã đầy đủ có thể tự do bay nhảy, muốn đi thì cứ tùy tiện khỏi cần phải băn khoăn gì, ta cũng chẳng làm khó khăn gì các người, các người mở to mắt ra mà xem, sau khi các người đi Chu Tứ Nương ta có thể báo được thù của mình không?

Chu Á Nam nhú mày nói :

- Nương, bọn tiểu nhi không nói muốn rời bỏ nương!

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ, bọn ta trở lại chuyện chính đi!

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Ta đang nghe đây.

- Lệnh chủ không biết gia sư là ai ư?

- Lệnh sư là ai cũng chẳng liên quan đến ta!

- Lệnh chủ đã quên lời vừa rồi của ta nói, bọn ta vốn là người một nhà hay sao?

- Đúng! Ta đang đợi người giải thích đây.

- Lệnh chủ còn có chút ấn tượng gì về cái tên Kiếp Dur Sinh không?

- Kiếp Dur Sinh ư? Lẽ nào... lẽ nào lệnh sư là Kiếp Dur Sinh?

- Đúng vậy?

- Vậy thì Hô Diên Kỳ chính là đồ đệ của lệnh sư sao?

- Phải! Nhưng lão tặc đó sau khi võ công thành tựu đã thừa cơ hội gia sư hành công nhập định, đã chế ngự gia sư ép gia sư giao bảo tàng của Thiên Tâm cốc rồi khiến cho gia sư tẩu hỏa nhập ma, trải qua thời gian cần tu khổ luyện năm năm mới hồi phục công lực nguyên có.

- Hóa ra là có chuyện như vậy!

- Lệnh chủ, bọn ta xem nhau là một nhà được chứ?

- Võ công của ta tuy nguyên gốc là từ Vạn Bác Chân Thuyền của lệnh sư, nhưng ta cho rằng thiên duyên xảo hợp này không có liên quan gì đến lệnh sư cả!

- Lệnh chủ nói có lý, nhưng nhị tiểu thư của Lệnh chủ và Lữ công tử đều là đồ đệ của gia sư, thì phải nói sao đây?

- Cũng chỉ có một chút quan hệ này mới miễn cưỡng có thể coi là người một nhà. Nhưng lời nói của lệnh sư nói vừa rồi lại không như giọng nói của người nhà.

- Lệnh chủ, bọn ta nói chuyện khác chứ?

- Được!

Chu Tứ Nương trầm tư nói :

- Phe Vô Định bảo có biết thân thế của lệnh sư không?

- Theo ta biết thì phe Vô Định bảo vốn chưa biết thân thế của gia sư.

- Hô Diên Kỳ đã là phản đồ nghịch luân phạm thượng của lệnh sư, lệnh sư tại sao vẫn không trừ khử phe Vô Định bảo đi?

- Nếu làm được thì đã làm rồi.

- Lẽ nào võ công của Hô Diên Kỳ cao hơn lệnh sư?

- Võ công của Hô Diên Kỳ cố nhiên không thể cao hơn gia sư, nhưng gia sư cũng không có cách gì chế phục được.

- Nói vậy võ công của hai người là ngang nhau hay sao?

- Có thể nói như thế. Lệnh chủ có biết phe Vô Định bảo ai là người có võ công cao nhất không?

- Lễ nào không phải là Hô Diên Kỳ sao?
- Kề có võ công cao nhất là Thuần Vu Khôn, lão tặc này phải nói là cường gia thắng!
- Ngươi không cường điệu đấy chứ?
- Tiểu nữ truyền đạt chỉ ý của gia sư, Lệnh chủ phải tin với thân thế của gia sư thì không thể nói bừa được.
- Vậy thì đương kim võ lâm há không có ai có thể chế phục được lão tặc Thuần Vu Khôn sao?
- Tất nhiên có, hơn nữa người này xa tận chân trời mà gần ngay trước mặt.
- Ngươi nói Lữ Chính Anh à?
- Phải!
- Lệnh sư đã thừa lúc Lữ Chính Anh bế quan ở Thiên Tâm cốc đã đặc biệt thành toàn cho y, chính là để Chính Anh thay lệnh sư diệt trừ Vô Địch bảo phải không?
- Phải! Thế nhưng điều này gia sư đã có sự sắp xếp khác.
- Cách sắp xếp thế nào?
- Ý của gia sư, chức vị bá chủ tạm thời bỏ không, trước khi ân thù của Lệnh chủ còn chưa giải quyết xong thì Lữ Chính Anh vẫn là Truy Hồn sứ giả thủ hạ của Lệnh chủ.
- Còn sau này?

Sau này sau khi đại thù của Lệnh chủ đã rửa sạch, Lữ Chính Anh với thân phận nghĩa tử của Lệnh chủ kế thừa chức vị của Lệnh chủ, rồi dồn sức cho việc thống nhất võ lâm.

- Lệnh sư suy nghĩ chu đáo lắm, chỉ là không khỏi quá chủ quan chỉ theo ý mình.
- Lệnh chủ không đồng ý sao?
- Chuyện sau này thì đợi sau hẵng hay!
- Lệnh chủ, chuyện sau này có thể tạm thời không nói đến. Nhưng tình thế võ lâm lúc này không thể không kiểm thảo kỹ càng.
- Ý của ngươi muốn nói chuyện liên thủ giữa Vô Địch bảo với Hoàng Sơn phái?
- Phải! Hai thế lực này kết hợp với nhau quả thật không cho phép xem thường được.

Dừng một lúc, Chu Quân Ngọc trầm tư nói :

- Còn phe Vô Dương tiêu cực trong đương kim Ngũ bá là bá trảm kín nhất. Lúc này bọn họ đang giữ gìn thực lực, không liên lạc với bất cứ phe nào cả, có thể đang tính toán ngồi không thu lợi khi các phe phái khác đâm chém lẫn nhau.
- Niên kỷ còn nhỏ mà đã có kiến giải tinh tế như vậy, thật không hổ là một hiền nội trợ của vị bá chủ tương lai Lữ Chính Anh!

Chu Quân Ngọc đỏ mặt nói :

- Tiểu nữ thật không đáng!
- Ta nói thật đấy!

Chu Quân Ngọc khéo léo chuyển sang vấn đề khác :

- Kỳ thật, Lệnh chủ quá khen. Những lời vừa rồi đều là chính gia sư muốn tại hạ truyền đạt.
- Lệnh sư có phải cũng muốn lôi kéo Tân Ngọc Phụng?
- Gia sư cũng có kế hoạch này nhưng vẫn không hành động, tại vì gia sư cho rằng muốn lôi kéo Tân Ngọc Phụng thì dễ dàng hơn là lôi kéo Lệnh chủ.
- Vì vậy gia sư đem trọng điểm công việc đặt ở bên cạnh ta đây!
- Phải! Lệnh chủ, tiểu nữ đã nói hết lời mong Lệnh chủ đừng khiến ta không cách gì quay về báo cáo kết quả.

- Người mong có thể thu hoạch được những gì ở ta chứ?

- Gia sư nói, cục diện lúc này chỉ hai phe ta hợp tác thì khi tiến mới có thể công, khi lui mới có thể thủ. Mà tiến đến chủ tử toàn cục, bây giờ ta đợi Lệnh chủ một lời hứa.

- Người muốn ta chấp nhận hai phe hợp tác?

- Phải.

- Trên nguyên tắc ta đồng ý...

- Đa tạ Lệnh chủ!

- Khoan! Nhưng ta có điều kiện!

- Tiểu nữ xin lắng nghe.

- Cái gọi là hợp tác, địa vị của hai phe đều bình đẳng. Thế nhưng trên cơ sở nguyên tắc tôn trọng tiên hiền, liên quan đến vấn đề côn phòng đại kế có thể do lệnh sư chủ động hoạch định sách lược, nhưng không được can thiệp vào hành động của ta.

- Điều này, tiểu nữ có thể thay mặt gia sư hoàn toàn tiếp nhận.

Dừng lại, Chu Quân Ngọc gượng cười nói tiếp :

- Cuối cùng, tiểu nữ xin nhắc Lệnh chủ vài câu :

- Xin Lệnh chủ đừng xem bọn ta là ngoại nhân, tại vì bọn ta đều ngang như thay mặt Lệnh chủ làm việc!

- Ý này là sao?

- Bá chủ của bọn ta là Lữ công tử. Mà Lữ công tử lại là nghĩa tử của Lệnh chủ. Lệnh chủ, Lệnh chủ có muốn ta giải thích thêm không?

Lời nói này khiến cho Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đỏ mặt lên.

Chu Tứ Nương điềm nhiên cười nói :

- Còn người? Lẽ nào chỉ mưu cầu cho người khác mà không lo ngại cho mình sao?

Chu Quân Ngọc cũng không khỏi đỏ mặt nói :

- Ta... ta do ân sư và gia gia chủ động.

Chu Tứ Nương quét mắt nhìn ba người trẻ tuổi này, cuối cùng nhìn chăm chăm Lữ Chính Anh nói :

- Theo ta biết còn có nghĩa nữ Thủy Tương Vân của di mẫu người, và hai đồ đệ của Tân Ngọc Phụng đều rất tốt với người. Diễm phúc này có nhiên mọi nam nhân đều ao ước nhưng bọn họ không thể có được.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng quát :

- Khốn kiếp, đây là nơi ở của nương mẫu ta sao người lại không cho ta vào chứ!

Nghe tiếng thì biết ngay Chu Thắng Nam đang xông vào.

Lại nghe một tiếng nói khác vang lên :

- Phải, đại tiểu thư! Đây là lệnh dụ của Lệnh chủ, chưa truyền gọi thì không có ai được phép vào cả.

Chu Tứ Nương đành cất giọng nói :

- Từ Y tam hiệu, bây giờ bỏ cấm lệnh. Người hãy để đại tiểu thư vào!

- Dạ!

Từ Y tam hiệu ứng thanh, Chu Thắng Nam sắc mặt hầm hầm ngạo nghễ đi vào.

Lúc nàng đưa mắt nhìn xung quanh thì lập tức hừ một tiếng, rồi đột nhiên quay người đi ra ngoài.

Tình huống này khiến cho Chu Tứ Nương tức giận la lên :

- A đầu quay lại!

Nhưng Chu Thắng Nam vẫn bỏ đi với những tiếng bước chân nặng nề, nhanh chóng.

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- A đầu này càng lúc càng không ra cái gì cả.

* * * * *

Chu Quân Ngọc sau khi ăn cơm trưa xong ở Vân Mộng biệt phủ mới ra đi.

Còn Chu Thắng Nam giận dữ bỏ đi cho đến sau buổi cơm trưa vẫn không quay lại, hơn nữa ngay Điền Bân cũng không thấy tung tích đâu cả.

Tình huống này tất nhiên khiến cho Chu Tứ Nương rất là phẫn nộ mà cũng rất là đau lòng.

Vì thế với tâm trạng vô cùng bất an Chu Tứ Nương hạ một lệnh nghiêm khắc nhất cho Lữ Chính Anh và Chu Á Nam, phải mau chóng tìm Chu Thắng Nam và Điền Bân về, đối với Điền Bân bọn họ được toàn quyền xử lý có thể giết nếu cần.

Nhưng Chu Thắng Nam và Điền Bân bây giờ ở đâu?

Thật ra, lúc này bọn họ đang ở trong một tửu lầu trong thành Hạ Khẩu tên gọi là Túy Tiên cư, tiêu dao tự tại với rượu.

Trên mặt Chu Thắng Nam thỉnh thoảng tím tím cười, rõ ràng là sau khi đi khỏi Vân Mộng biệt phủ mọi buồn phiền trong lòng nay đã biến mất hết.

Còn về Điền Bân, lại càng đặc ý phoi phới ân cần săn sóc Chu Thắng Nam, hai người đã có vẻ ngà ngà say.

Chu Thắng Nam tựa hồ vô cùng hứng chí, chỉ vào chiếc ly trống trước mặt cười tươi nói :

- Hãy châm rượu cho ta!

Điền Bân mỉm cười nói :

- Thắng Nam, đừng uống nữa!

- Tại sao?

- Uống nữa sẽ say gục đấy!

- Nói giỡn!

Chu Thắng Nam nhướn mày nói :

- Bất luận thế nào ta cũng sẽ không say, mà cho dù ta say đi chăng nữa thì có người bên cạnh ta còn sợ gì chứ!

- Không sợ kẻ nam nhân xấu xa ta đây có ý xấu sao?

- Người chẳng dám đâu!

Điền Bân vừa châm rượu cho Chu Thắng Nam, vừa ý vị cười nói :

- Trước kia ta không dám nhưng bây giờ thì khác, không thể chắc được.

Chu Thắng Nam nhấc ly hớp một ngụm rượu, nhíu mày cười hỏi :

- Bây giờ so với lúc trước có gì khác?

- Lúc trước ta là thuộc hạ của đại tiểu thư, bây giờ bọn ta đã có một hiệp định, đại tiểu thư đã là vị hôn thê của Chương môn nhân của Hoàng Sơn phái.

- Người đừng đặc ý sớm quá, nương mẩu ta có đáp ứng hay không thì còn chưa chắc biết được!

- Đại tiểu thư vẫn còn muốn nghe lời nương mẩu của đại tiểu thư ư?

- Đó là mẩu thân của ta! Ta sao lại không nghe chứ?

- Thắng Nam, chuyện trước trưa hôm nay đã quên rồi hay sao?

- Lúc đó ta đích xác rất giận nhưng bây giờ đã nghĩ kỹ, nương mầu ta cũng đã nói lệnh cấm không phải dành cho ta.
- Nhưng trong lệnh cấm tạm thời đó không nói rõ là đại tiểu thư ngoại lệ, mới khiến cho muội mất mặt trước Từ Y tam hiệu.

Chu Thắng Nam hơi biến sắc, Điền Bân lại nham hiểm nói tiếp :

- Hơn nữa, hội nghị bí mật của bọn họ tại sao lại không để hai ta tham gia?
- Lúc đó bọn ta không phải là không có ở nhà sao?
- Nhưng sau đó ta đã điều tra rõ, lệnh đường vốn không hề cho tìm bọn ta.
- Điều này ta cũng biết.
- Vậy thì điều này phải giải thích như thế nào đây?

Chu Thắng Nam chỉ thờ dãi.

Điền Bân nghiêm mặt nói :

- Đừng tìm lý do cho mình nữa, Thắng Nam ta nghĩ bản thân muội cũng cảm thấy từ sau khi Lữ Chính Anh trở về từ Thiên Tâm cốc địa vị của hai ta vô hình trung bị hạ thấp xuống.

- Lữ Chính Anh là cái thứ gì chứ?
- Đừng bực tức! Sự thật lệnh đường đã có cái nhìn khác với Lữ Chính Anh.

Các thớ thịt trên mặt Chu Thắng Nam hơi co rút lại, nhưng nàng vẫn không nói gì.

Điền Bân nham hiểm cười nói :

- Thắng Nam hãy nghe lời ta, cùng ta về với sư phụ, đợi lúc lệnh đường có khó khăn hãy đi giải cứu, đến lúc đó mới biết ai tốt ai xấu.
- Hãy để ta suy nghĩ cho kỹ đã!
- Còn suy nghĩ gì nữa chứ, thế cuộc bây giờ rõ ràng lắm rồi. Lệnh đường quá thiên kiến, ngang ngạnh, bảo thủ, cố chấp chỉ làm theo ý mình sẽ không làm nên được tiền đồ gì!
- Ngươi nói rất có lý, nhưng bọn ta nên nói với nương mầu ta một câu rồi hẵng đi.
- Ngươi ta thường nói, kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, lúc này hành động của hai ta quan hệ trọng đại thế nào, há lại câu nệ vào tiểu tiết thế tục đó sao?
- Vậy ý của ngươi là bọn ta đi thế này sao?
- Phải! Nếu nói trước với nương mầu của muội thì không những đi không được mà có thể sẽ nguy hại cho tính mạng nữa.

Đột nhiên ở bên cạnh vang lên một giọng nói lạnh lùng :

- Tiểu tử người suy nghĩ chu đáo lắm, nhưng chỉ là đã gặp năm hạn rồi...

Chu Thắng Nam, Điền Bân cùng quay đầu về phía tiếng nói, liền lập tức biến sắc tỉnh rượu ngay hơn phân nửa.

Hóa ra kẻ nói đó chính là Cổ Phi Quỳnh, hữu danh Thiên Ma nữ, phu nhân của Vô Địch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn.

Ngoài ra còn có thất phu nhân Mạc Tú Anh và Hô Diên Mỹ sư mẫu bọn họ.

Điền Bân không hổ là một kẻ bán linh, mặt hơi biến sắc nhưng ngay lập tức đã trấn tĩnh lại, điềm nhiên cười nói :

- Cổ phu nhân có gì kiến giáo?

Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Ngươi là kẻ thông minh, cục diện lúc này còn cần ta phải giải thích ư?
- Cổ phu nhân, xin đừng quyen giữa gia sư và Thuần Vu Khôn đã có hiệp định bí mật.

- Điều này ta biết, nếu không có cái hiệp định ấy thì ta đã không nói nhiều với ngươi như vậy!

- Vậy thì lời nói vừa rồi của Cổ phu nhân là có ý gì?

- Đến Vô Địch bảo ngươi sẽ hiểu ra ngay thôi!

Điền Bân biến sắc, Cổ Phi Quỳnh mờ ám nói tiếp :

- Điền Bân, vì hiệp định của bọn ta, ta hy vọng ngươi hãy tự giác đi theo bọn ta để tránh làm tổn hại đến hòa khí hai phe.

Chu Thắng Nam này giờ yên lặng lắng nghe, bỗng cười nhạt nói :

- Nói thật là hay!

Cổ Phi Quỳnh không tức giận, cười nói :

- Nghe nói a đầu ngươi rất tự phụ, cũng rất là thông minh, nhưng lúc này đây ngươi không được thông minh lắm đấy!

Điền Bân liền cười nịnh nói :

- Thắng Nam, bọn ta đã quyết định đi hạ tất tranh cãi với bọn họ?

Chu Thắng Nam hừ một tiếng nói :

- Ta quyết định đi, là đi đến Hoàng Sơn phái chứ không phải là gia nhập Vô Địch bảo.

Điền Bân cười gượng nói :

- Đừng nói như thế, Thắng Nam! Bây giờ muội đã hiểu rõ. Vô Địch bảo là minh hữu của bọn ta.

Chu Thắng Nam gầm mặt nói :

- Điền Bân, ta không thể không nhắc ngươi, Vô Địch bảo là kẻ thù của nương mẫu ta.

Câu trả lời của Điền Bân đầy vẻ xúi giục :

- Nhưng sự thật trước trưa hôm nay đã chứng minh, lệnh đường không hề xem muội là nữ nhi nữa.

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Bất luận như thế nào, đó vẫn là nương mẫu của ta.

Rồi không đợi đối phương tiếp lời, cười nhạt nói :

- Ngươi nói những kẻ này là minh hữu của ngươi, nhưng thái độ và giọng nói vừa rồi của bọn họ đối với ngươi thì chẳng có chút vẻ gì là minh hữu cả?

Cổ Phi Quỳnh cười hăng hắc nói :

- A đầu, cái trò này còn kém lắm đó!

Chu Thắng Nam nhú mày nhìn Điền Bân hỏi :

- Ngươi hãy nói đi, bọn họ là minh hữu hay là địch nhân?

Điền Bân liền truyền âm nói :

- Thắng Nam, có câu rằng: Đại trượng phu phải biết lúc co lúc duỗi, kẻ thức thời mới là kẻ khôn ngoan...

Chu Thắng Nam nộ quát :

- Ngươi chẳng bằng chó mèo, còn hay ho gì nói anh hùng với trượng phu chứ!

Điền Bân bị chửi mặt đỏ cả lên, Chu Thắng Nam lạnh lùng nói tiếp :

- Xem như ta mù mờ, giờ mới nhìn thấy ra cái hèn nhát của ngươi!

Điền Bân biến sắc :

- Thắng Nam, muội điên rồi!

Cổ Phi Quỳnh chen lời cười nói :

- Điên chừng môn nhân, trong thân thể y thị cũng là cái máu cuồng vọng và cố chấp giống mẫu thân của y thị...

Đột nhiên ánh sáng lạnh lóe lên, Chu Thắng Nam đã rút kiếm xông thẳng vào Cổ Phi Quỳnh thét lớn :

- Yêu nữ đáng chết!

Choang một tiếng hai người đã tiếp nhau một chiêu, trường kiếm của Cổ Phi Quỳnh chặn đứng Chu Thắng Nam lại, y thị bật cười ha hả nói :

- A đầu, so với muội muội của ngươi thì ngươi còn kém xa lắm!

Lời nhận xét của Cổ Phi Quỳnh hoàn toàn không sai.

Chu Thắng Nam kế thừa tính cách cuồng ngạo và cố chấp của mẫu thân, bình thường cảm thấy vô cùng ganh ghét muội muội của mình có thành tựu cao hơn mình.

Nhất là từ lúc Chu Á Nam theo Lữ Chính Anh bề quan trăm ngày ở Thiên Tâm cốc công lực càng tinh tiến. Nàng công lực càng kém thua muội muội của mình, thì tâm đồ kỵ càng thâm nặng hơn.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân không thể cho người ngoài biết được. Trong thâm tâm của nàng, nàng cũng thầm yêu Lữ Chính Anh, càng mong muốn Lữ Chính Anh giống như Điền Bân vậy, ngoan ngoãn phục tùng bản thân nàng, răm rắp tuân theo ý nàng.

Nhưng Lữ Chính Anh không phải là Điền Bân, chàng cũng vốn không biết tâm sự của Chu Thắng Nam. Vì vậy ngoại trừ biểu lộ bên ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới hữu ý vô ý, đều có thái độ kính trọng nhưng xa cách Chu Thắng Nam.

Những điều này cũng chính là nguyên nhân khiến cho Chu Thắng Nam có lúc muốn làm cho Lữ Chính Anh rơi vào chỗ chết, đồng thời đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho nàng không biết làm sao, đành chịu rơi vào vòng tay của Điền Bân. Lúc này, lời nói thái độ của kẻ địch, cái mồm miệng, bộ mặt đáng ghét của Điền Bân khiến nàng tựa hồ phát cuồng. Vì vậy Thắng Nam bất chấp sinh tử, liều mạng với Cổ Phi Quỳnh.

Lại nữa, câu nói của Cổ Phi Quỳnh “A đầu, so với muội muội của ngươi, ngươi quả thật còn kém xa lắm” thì như dầu đổ thêm vào lửa, khiến Thắng Nam như cuồng điên tấn công vào kẻ địch.

Kiểu tấn công này nếu đối với một đối phương mà công lực so với bản thân mình không cao hơn bao nhiêu thì có thể hữu hiệu. Nhưng đối thủ của Chu Thắng Nam lúc này quá mạnh, bất luận Chu Thắng Nam chọn kiểu chiến thuật gì đi nữa thì Cổ Phi Quỳnh cũng chẳng coi Chu Thắng Nam là cái gì cả, y thị cười cười nói :

- A đầu, nói ra ngươi chắc vẫn bất phục, nhưng cách đánh liều mình này chỉ càng biểu lộ thêm sự kém cỏi của ngươi mà thôi.

Nói tuy là cười mà nói nhưng rất không dễ nghe. Hơn nữa, Chu Thắng Nam đã nhanh như sấm điện công xuất hai mươi chiêu hơn, nhưng Cổ Phi Quỳnh trước sau vẫn không hề phản kích lại, vẫn chỉ là cách đánh mèo vờn chuột.

Tình huống này càng khiến cho Chu Thắng Nam bị kích thích, điên cuồng tấn công dữ dội hơn, nàng rít giọng quát :

- Yêu nữ, ta liều chết với ngươi đây!

Vừa dứt lời, lập tức hai tiếng chát chát khô khốc vang lên, Chu Thắng Nam đã bị đánh hai bạt tai khá mạnh.

Đồng thời, Cổ Phi Quỳnh nộ quát hỏi :

- Điền Bân, ngươi nói gì nào?

Điền Bân đang lo sợ co rút người lại, không nói được gì. Nghe hỏi gượng cười nói :

- Xin Cổ phu nhân nương tay cho Chu đại tiểu thư, để tại hạ khuyên bảo đại tiểu thư vài lời.

Cổ Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Không được! A đầu này đã mất lý tính, không thể khuyên bảo gì được.

Điền Bân khẩn cầu :

- Xin cho tại hạ thử xem!

- Được, ngươi thử đi!

Nói ra cũng lạ, Chu Thắng Nam sau khi bị bạt tai lại không còn điên cuồng như trước nữa, kiếm chiêu phát ra cũng rất quy củ chặt chẽ. Tình huống này khiến cho Điền Bản trong lòng bớt lo, nói :

- Thắng Nam, hãy mau lui ra sau, bọn ta hãy nói chuyện với nhau.

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Giữa hai ta còn có gì đáng nói nữa chứ?

Điền Bản cười nói :

- Muội cứ lui lại đi, rồi sẽ có chuyện để nói.

Thật bất ngờ, Chu Thắng Nam lại đáp ứng mau chóng :

- Được!

Dứt lời, liền lui người ra khỏi vòng chiến, nhảy nhẹ tới cạnh Điền Bản.

Trận chiến này tuy không kịch liệt lắm, nhưng cũng xem là một trận ác đấu.

Tuy Cổ Phi Quỳnh này giờ chỉ thủ không công, nhưng công thế liễu mình của Chu Thắng Nam dữ dội đã làm nát vỡ bàn ghế, ly đĩa, bát đĩa xung quanh, còn các tửu khách trong quán ngoại trừ những kẻ nhút nhát sợ hãi chuồn ra bên ngoài, còn kỳ dư các nhân vật giang hồ lại vui thích chịu mất ăn một bữa mà đứng xa xa quan sát trận ác đấu.

Lúc này, Chu Thắng Nam vừa lui ra sau thì trong đám người đứng xem xung quanh có kẻ cảm thấy thất vọng, thờ dãi nói :

- Trận đấu này lại kết thúc như vậy, thật mất hứng!

Nhưng kẻ này chưa nói dứt lời đột nhiên những tiếng kêu kinh ngạc lại vang lên. Nguyên là Chu Thắng Nam chịu sự khuất nhục này truy căn gốc ra phải xem là do Điền Bản gây ra cả.

Trong cách nghĩ của nàng, nếu đồng đội của mình không phải là Điền Bản mà là Lữ Chính Anh, cho dù đánh không lại người khác cũng sẽ song song liên thủ vót vát lại chút ít sĩ diện, làm sao đến nỗi phải chịu sự bất lực mất mặt thế này.

Nghĩ như vậy, nàng càng có ác cảm thù ghét Điền Bản hơn, với tâm trạng yêu thì muốn người sống, ghét thì muốn người chết nàng lại bạt lui ra sau, rồi xuất kỳ bất ý đâm thẳng một kiếm vào giữa ngực Điền Bản. Cho dù Điền Bản công lực có cao hơn Chu Thắng Nam, nhưng với tình huống quá bất ngờ như vậy y cũng không có cách gì chống đỡ nổi.

Nhưng Cổ Phi Quỳnh thấy Chu Thắng Nam chuyển biến đột ngột như vậy khiến y thị sinh nghi mà đề cao cảnh giác, nên lao rượt sát tới Chu Thắng Nam

Cũng vì như vậy nên lúc kiếm của Chu Thắng Nam đâm tới Điền Bản đã bị Cổ Phi Quỳnh đứng lúc ngăn chặn gạt văng kiếm sang bên.

Thế nhưng dù Điền Bản đã thoát được cánh một kiếm xuyên ngực nhưng vẫn bị thương tích không nhẹ, có thể đã chạm vào xương, máu trào ướt đầm vai trái.

Điền Bản sợ hãi toát mồ hôi lạnh ướt đầm người.

- Chu Thắng Nam lại lao lên giao thủ, rằng nghiêng ken kết, phóng tay cuồng công vẫn là cách đánh liễu mình không phòng thủ.

Cổ Phi Quỳnh liền gần giọng quát :

- A đầu, hãy có lý trí một chút, ta không muốn giết người đâu!

- Vậy người hãy mau rút đi cho ta!

- A đầu! Đừng hùng hổ tính khí tiêu thư, hãy ngoan ngoãn đi theo ta.

Chu Thắng Nam vẫn điên cuồng tấn công, cười nhạt nói :

- Đồ thối tha!

Cổ Phi Quỳnh cười mỉa nói :

- Hoàng hoa khuê nữ mười bảy, mười tám tuổi lại nói những lời như vậy, thật không văn nhã chút nào!

Mạc Tú Anh này giờ yên lặng đứng bên cạnh, đột nhiên chen miệng nói :

- Cỗ tử tử, tử tử quên nói với thị một chuyện quan trọng thì làm sao thị chịu theo tử đi chứ?

Cỗ Phi Quỳnh ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì?

Mạc Tú Anh nói :

- Nếu tử tử nói rõ, là bọn ta được sự ký thác của ai đến tiếp dẫn thì tình hình đã khác rồi.

Cỗ Phi Quỳnh ồ lên một tiếng nói :

- Đúng vậy! Ta sao lại lẩn thẩn thế...

Liền gần giọng hỏi nói với Chu Thắng Nam :

- A đầu, người nghe thấy lời ta cùng thất phu nhân nói vừa rồi chứ?

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Nghe thấy thì thế nào?

- Chắc muốn biết ai mời bọn ta đến tiếp dẫn người chứ?

- Không hứng thú muốn biết.

- Nếu người biết ai mời bọn ta đến tiếp dẫn người thì người sẽ hứng thú ngay!

- Chưa chắc!

- Nhất định!

Rồi Cỗ Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Nói thật cho người nghe A đầu, ba người bọn ta đều nhận sự thỉnh thác của lệnh tôn mà đến.

Chu Thắng Nam không khỏi giật mình hỏi :

- Thật không?

Vô hình trung công thể tấn công điên cuồng của Thắng Nam dừng lại.

Chu Thắng Nam nhú mày hỏi :

- Người biết phụ thân của ta sao?

Cỗ Phi Quỳnh hỏi ngược lại :

- Lẽ nào không phải là Hoa Hoa công tử Công Tôn Thái hay sao?

- Người ấy ở đâu?

- Ở Vô Địch bảo!

- Không! Ta không có phụ thân.

- A đầu, thiên hạ không ai là không có phụ mẫu. Người nghe lệnh đường nói mà phủ nhận phụ thân của bản thân mình sao?

- Ta nhắc lại, Ta không có phụ thân!

Nói xong, Chu Thắng Nam liền lao đến tấn công tiếp, miệng hét lớn :

- Chết đi!

Cỗ Phi Quỳnh chỉ đưa kiếm lên gạt đỡ, vừa gần giọng nói :

- A đầu, người không biết phải trái, ta phải xuất thủ bắt người vậy.

Hồ Diên Mỹ này giờ vẫn yên lặng, đột nhiên chen lời nói :

- Cổ phu nhân, đừng kéo dài thờ gian nữa, mau khổng chế y thị rồi quay về.

Cổ Phi Quỳnh gật đầu :

- Được!

Đột nhiên một tiếng quát vang lên từ cầu thang :

- Dừng tay!

Rồi một bóng người lướt tới, tang một tiếng, trường kiếm của Cổ Phi Quỳnh và Chu Thắng Nam lại bị văng ra.

Người chọt đến đó chính là Lữ Chính Anh.

Trong nháy mắt, Chu Á Nam cũng đáp nhẹ xuống cạnh Chu Thắng Nam.

Lữ Chính Anh hướng về Chu Thắng Nam cười nói :

- Thuộc hạ tiếp ứng chậm trễ, đại tiểu thư thứ lỗi!

Chu Thắng Nam hừ một tiếng, không nói gì.

- Điền sứ giả cũng bị thương rồi ư?

Điền Bản cười ngượng ngùng, Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Được! Nhị vị hãy lui sang một bên, món nợ máu này xin để tiểu đệ đòi lại cho!

Cổ Phi Quỳnh cười nhạt nói :

- Thân là đại a đầu chủ nhân chẳng qua cũng chỉ như thế. Ta không tin thân làm tay sai nhà ngươi lại hơn được y thị...

Chưa dứt lời đã vang lên hai tiếng chát chát khô khốc, Cổ Phi Quỳnh đã lãnh hai bạt tai bông rớt mà người đánh là Lữ Chính Anh vẫn không hề nhúc nhích, vẫn hiên ngang uy vũ đứng nguyên tại chỗ, cười nhạt nói :

- Thân thủ của kẻ tay sai như thế nào hả?

Lữ Chính Anh lúc này đã công khai thân pháp của mình trước mặt Chu Tứ Nương mà không hề băn khoăn gì.

Vì vậy thi triển thân thủ thoải mái, nhanh gọn dứt khoát.

Tuy chẳng qua chỉ là vung nhẹ hai tay, nhưng đã trấn nhiếp toàn trường.

Nhất là Chu Thắng Nam, vẻ mặt đầy vẻ kỳ dị, kinh ngạc nhìn Điền Bản, rồi lại nhìn Lữ Chính Anh, rồi lại nhìn Chu Á Nam tâm trạng của nàng lúc này ngay nàng cũng không thể tự hiểu nổi.

Không khí trầm tịch một hồi Cổ Phi Quỳnh mới hồi thần trở lại. Quát lớn một tiếng lao vào tấn công điên cuồng Lữ Chính Anh.

Cổ Phi Quỳnh là đệ nhất phu nhân của Vô Dịch bảo, địa vị đáng tôn sùng. Với thân thế và địa vị của y thị như vậy nếu bại dưới tay của Chu Tứ Nương thì không sao, nhưng lúc này lại bại dưới tay của thuộc hạ Chu Tứ Nương thì bi thảm ê chề vô cùng.

Vì vậy nên y thị không nén nổi tức giận mà điên cuồng tấn công.

Nhưng trong võ lâm sức mạnh quyết định tất cả. Nếu công lực bản thân không bằng người khác cho dù có liều mình thì cũng phí hoài.

Lúc này Cổ Phi Quỳnh đã công xuất hơn hai mươi chiêu như bão táp mưa sa.

Nhưng Lữ Chính Anh vẫn làm như không có chuyện gì, quay đầu lại hỏi Điền Bản :

- Điền sứ giả, chuyện sao lại xảy ra như thế này?

Nhưng Lữ Chính Anh đã phát hiện Điền Bản đã biến mất đi đâu mất dạng.

Tình huống này bất giác khiến cho Chính Anh ngờ ngác, liền hỏi Chu Thắng Nam :

- Đại tiểu thư, Điền Bân đâu rồi?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Có thể thừa cơ hỗn loạn vừa rồi y đã lén lút chuồn đi rồi.

- Chuồn đi ư? - Lữ Chính Anh ngạc nhiên hỏi - Tại sao thế?

Chu Thắng Nam nghiêng răng nói :

- Tên tiểu tử đó về ngoài trung thuận bên trong gian trá. Y đã cấu kết với Vô Địch bảo rồi.

Lữ Chính Anh ồ lên một tiếng :

- Cái đuôi hồ ly của y lòi ra nhanh thế sao?

- Vừa rồi vết thương trên ngực hấn chính là do ta tức khí mà xuất thủ đâm hấn, nếu không có con yêu nữ Cổ Phi Quỳnh này cứu y thì tên tiểu tử đó đã bị ta đâm chết rồi.

Qua mấy lời này cùng với quan sát hiện trường, Lữ Chính Anh đã hiểu sơ qua tình hình trước đó. Lập tức siết chặt kiếm trong tay, bao chụp Cổ Phi Quỳnh vào trong một màn kiếm ảnh dày đặc, rồi gằn giọng hỏi :

- Cổ Phi Quỳnh, có phải vừa rồi ngươi muốn ức hiếp người khác không?

Cổ Phi Quỳnh tuy bị rơi vào liệt thể nhưng vẫn ngoan cố nghiêng răng thét lớn :

- Đúng thế!

Lữ Chính Anh cười nhạt nói :

- Đại hội Nguyên Đán không quá bốn ngày nữa là tới, đợi không nổi hay sao mà muốn sớm xuống gặp Diêm Vương hả?

Liên lập tức chiêu thức tung ra, hết chiêu này đến chiêu khác, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Lữ Chính Anh sau khi trao đổi với Chu Thắng Nam mới bắt đầu phản kích, có lẽ Chính Anh cảm thấy hai bạt tai vừa rồi mình đánh Cổ Phi Quỳnh đã tự bộc lộ tài năng quá nhiều, vì vậy lần phản kích này không tỏ ra mãnh liệt hiểm hóc.

Thái độ này của Chính Anh khiến cho người khác sinh ra cảm giác sai lạc, cho rằng chàng chẳng qua chỉ thế mà thôi. Còn lúc vừa rồi đánh Cổ Phi Quỳnh thân thủ đó cũng chẳng qua là do cơ hội trong tình huống xuất kỳ bất ý mà tạo thành.

Mà cái cảm giác sai lạc này nhất là đối với Cổ Phi Quỳnh càng có ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi y thị lãnh hai bạt tai và đợt công kích điên cuồng bị Lữ Chính Anh ung dung hóa giải, trong lòng vốn càng đánh càng run.

Lúc này Hô Diên Mỹ, Mạc Tú Anh vốn đã âm thầm vận công lực sẵn sàng hành động, nhưng thấy Lữ Chính Anh thân thủ lúc phản kích lại chẳng qua không cao minh lắm thì tâm trạng căng thẳng của bọn họ cũng vì đó mà giãn nhẹ ra.

Mạc Tú Anh cười nhạt nói :

- Cổ đại tỷ, nhường cho ta được không?

Cổ Phi Quỳnh cất giọng nói :

- Khỏi! Ta phải tự tay làm thịt con tiểu cầu này mới được!

Lữ Chính Anh bật cười ha hả nói :

- Cổ Phi Quỳnh, không phải là ta xem thường ngươi nhưng muốn giết được ta có lẽ cả cuộc đời này của ngươi cũng không làm được.

Dứt lời, liền cười nhạt nói :

- Hóa ra là ngươi giấu tài nghệ...

Nguyên lúc này Cổ Phi Quỳnh đã cải biến kiếm lộ có công có thủ, có thanh có sắc.

Có lẽ y thị vì tâm trạng bình tĩnh, có lẽ cũng vì Lữ Chính Anh tài nghệ cũng chẳng cao nên dũng khí trào dâng, khiến cho thân thủ của y thị lúc này đã hoàn toàn khác xa với cái thân thủ điên cuồng lúc nãy.

So ra thân thủ của Lữ Chính Anh không cao minh hơn y thị bao nhiêu, sau khi y thị triển khai phản kích ít ra cũng đã chuyển liệt thể sang bình thể.

Nhưng thể quân bình mà y thị cố gắng giành được trước sau chẳng qua cũng kéo dài chỉ mười chiêu, tiếp sau như bị mê hoặc lại bị Lữ Chính Anh áp chế trở lại. Cổ Phi Quỳnh là đại hành gia, tình huống này khiến cho y thị ý thức được là đã gặp phải một khắc tinh khó nuốt.

Lúc này, Hồ Diên Mỹ và Mạc Tú Anh đã đưa mắt nhìn nhau sẵn sàng hành động.

Những điều này không qua nổi mắt của Lữ Chính Anh nhưng Chính Anh vẫn tỏ ra như không biết gì, cất giọng hỏi Chu Thắng Nam :

- Đại tiểu thư, yêu nữ này xử trí như thế nào đây?

Chu Thắng Nam không thể quên được nỗi nhục bị Cổ Phi Quỳnh đánh hai bạt tai. Nghe xong liền rít giọng nói :

- Giết!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Tiếp đó, liền hướng về Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Cổ phu nhân, đáng tiếc vô cùng! Tiểu khả thượng mệnh chấp hành, phu nhân khoan dung cho...

Dứt lời trường kiếm dòn đầy chân lực, mặc dù trên chiêu thức người ngoài không nhìn thấy biến hóa gì, nhưng người trong cuộc là Cổ Phi Quỳnh lại cảm thấy áp lực đè nặng như núi.

Lúc này Hồ Diên Mỹ và Mạc Tú Anh đã vận công tiến sát tới, sẵn sàng chi viện.

Tình cảnh Cổ Phi Quỳnh càng lúc càng nguy hiểm thì đột nhiên có một bóng người từ trong đám người bên phải lao tới thét lớn :

- Dừng tay!

Tang một tiếng, trường kiếm của Lữ Chính Anh đã bị gạt văng còn thân hình của Cổ Phi Quỳnh được một luồng ám kinh mềm mại bức lùi ngoài nửa trượng.

Đó là một vị thanh y văn nhân tuổi khoảng tứ tuần nhưng trông vẫn còn rất phong độ khoáng đạt.

Sau khi xuất thủ xong, liền nói với Lữ Chính Anh :

- Đây, bọn ta bàn xong hãy đánh.

- Các hạ là ai?

Thanh y văn nhân lại quay đầu về phía Cổ Phi Quỳnh nói :

- Cổ phu nhân, tại hạ tiếp ứng trễ, có tội! Có tội!

Cổ Phi Quỳnh hừ một tiếng nói :

- Bớt nói đi! Hãy mau giúp ta giải quyết chuyện.

- Dạ, dạ! Điều này xin cứ tin tưởng ở tại hạ.

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Các hạ, nên trả lời câu hỏi của ta chứ?

- Lão đệ đã hỏi gì?

Rõ ràng câu hỏi hồi nãy y không nghe thấy.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Ta hỏi ngươi là cái thá gì?

- Hóa ra là hỏi điều ấy!

- Có lẽ ngươi bị con yêu nữ Cổ Phi Quỳnh mê hoặc rồi!

- Lão đệ nói rất phải! Điều này gọi là sắc bắt mê nhân, nhân tự mê! Kẻ hèn này họ là Công Tôn, tên là Thái. Lão đệ có lẽ đã nghe qua rồi chứ?

Vừa nghe thấy cái tên Công Tôn Thái này, không những Lữ Chính Anh giật mình mà Chu Thắng Nam, Chu Á Nam cũng biến sắc. Đối với Lữ Chính Anh đây là một trường hợp không dễ xử lý.

Tại vì người và chuyện có liên đới đến Công Tôn Thái quá phức tạp, rắc rối.

Với địa vị môn hạ của Thất Sát lệnh thì chàng không cách gì xử lý thích đáng được.

Lữ Chính Anh hơi ngỡ ngàng một lát, mới ồ một tiếng nói :

- Hóa ra các hạ là Hoa Hoa công tử Công Tôn Thái.
- Đúng vậy! Cũng may là lão đệ cũng biết ngoại hiệu của ta.
- Các hạ sao lại nhúng tay can thiệp vào chuyện này?
- Chính lão đệ mới nhúng tay can thiệp đấy!
- Tại sao?
- Cổ phu nhân cùng hai vị đây nhận sự ký thác của ta đến tiếp dẫn tiểu nữ này.

Rồi đưa hai tay chỉ Chu Thắng Nam, Công Tôn Thái mỉm cười nói :

- Nếu không có lão đệ nhúng tay vào thì tiểu nữ đã sớm bị Cổ phu nhân tóm lấy.

Lúc này, Chu Thắng Nam bỗng cất giọng nói :

- Lữ Chính Anh, bọn ta đi thôi!

Công Tôn Thái bật cười ha hả :

- A đầu, phụ thân tự lại đón người, người còn đi đâu nữa chứ?

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói :

- Các hạ, vấn đề này các hạ tốt hơn hãy đi cùng bọn ta gặp Lệnh chủ.

Công Tôn Thái nói :

- Đó là chuyện sau này. Bây giờ người và Chu Á Nam có thể đi, nhưng nữ nhi của bọn ta phải để lại.

Chu Thắng Nam nhướn mày nói :

- Muội muội, bọn ta đi thôi...
- A đầu, dám không nghe lời ư?
- Người đã hoàn thành trách nhiệm một phụ thân chưa?
- Chưa! Nhưng từ bây giờ trở đi ta sẽ bù đắp gấp bội những khiếm khuyết nợ nần của quá khứ.
- Ta không cần người bù đắp gì, người tốt hơn hãy mau đi đi!
- Tại sao?
- Để cho nương mẫu ta thấy thì người sẽ mất mạng ngay.

Công Tôn Thái cười sáng khoái nói :

- Nữ nhi ngoan lắm! Có hiếu như vậy cũng không uổng công ta lại đây đón người.

Dứt lời lại cười nói tiếp :

- Nhưng nữ nhi cứ an tâm đi! Nương mẫu của người tất nhiên đã chịu đựng nhiều rồi, ta cũng sẽ không lặp lại chuyện xưa, ta không sợ nương mẫu người sẽ giết ta, người trở về với ta, ta sẽ không để cho người bị thiệt thòi.
- Nhưng thiệt thòi dĩ vãng mà người gây ra cho nương mẫu ta quá nhiều.

- Đó cũng là một cái giá. Nương mẫu ngươi nếu không bị những thiệt thòi đó thì làm sao có được thành tựu như bây giờ...
- Rõ là ăn nói nguy biện lung tung, nếu ngươi không phải là phụ thân của ta thì ta đã chửi rủa ngươi rồi đó.
- Không sao cả muốn chửi thì cứ chửi, ta không những không tức giận mà còn rất thích nghe.

Chu Á Nam kéo nhẹ ống tay áo của Chu Thắng Nam, hai người đi xuống lầu.

Công Tôn Thái bắt người vọt tới :

- A đầu, sao lại bỏ đi..

Nhưng y chưa dứt lời thì đã bị Lữ Chính Anh chặn lại, khiến cho Công Tôn Thái tức giận quát lên :

- Sao ngươi lại ngăn chặn ta đi tìm nữ nhi ta?

Lúc này, Cổ Phi Quỳnh, Mạc Tú Anh cũng lao người tới chặn đường hai tỷ muội họ Chu ở đầu cầu thang.

Cổ Phi Quỳnh đối mặt với Chu Á Nam, Mạc Tú Anh đối mặt với Chu Thắng Nam. Chu Thắng Nam đương nhiên kém cỏi hơn Mạc Tú Anh.

Nhưng Chu Á Nam với Cổ Phi Quỳnh thì ngang tài có dư, có thể phân sức chi viện cho Chu Thắng Nam vì vậy cục thế trận đấu trở nên quân bình.

Lữ Chính Anh hỏi Công Tôn Thái một câu rất hay :

- Các hạ chưa được chứng minh làm sao khẳng định các hạ là Công Tôn Thái?

Công Tôn Thái thấy tỷ muội Chu gia đã bị ngăn chặn nên an tâm cười nói :

- Làm thế nào mới chịu tin?
- Cách đơn giản nhất là hãy cùng ta đi gặp Lệnh chủ.
- Ngươi cho rằng ta không dám sao?
- Dám hay không, đó là chuyện của ngươi!
- Lữ Chính Anh, ngươi phải biết phải trái một chút...
- Rất tiếc! Bảo vệ đại tiểu thư là chức trách của ta.
- Xem ra không làm cho ngươi sáng mắt, ngươi lại cho rằng ta sợ ngươi.
- Có gì hay ho thì ngươi cứ thi diễn ra coi.

Công Tôn Thái liền quát lên :

- Tiểu bối, hãy tiếp chiêu!

Tang một tiếng, hai người đã giao thủ với nhau.

Qua ba chiêu Lữ Chính Anh đã nhìn thấy ra mấu chốt, bất giác nói :

- Ngươi sử dụng Phục Ma đao pháp phải không?

Công Tôn Thái gật đầu cười nói :

- Tiểu tử, ngươi kiến thức rộng lắm!
- Học trộm ở đâu vậy?
- Nhóc con trông rất anh tuấn mà sao ăn nói khó nghe quá vậy? Võ học thiên hạ vạn lưu đồng nguyên...
- Đừng huyên thuyên trước mặt ta. Ngươi nên biết đừng múa rìu qua mắt thợ!
- Vậy thì phải nói sao ngươi mới tin đây?
- Ta chắc chắn võ công của ngươi xuất xứ từ Kiếp Dư Sinh tiền bối.

Lữ Chính Anh và Kiếp Dư Sinh tuy có quan hệ sư đồ nhưng vẫn chưa chính thức báisư, vì vậy mà Lữ Chính Anh gọi là Kiếp Dư Sinh tiền bối chứ không gọi là gia sư. Cũng vì cho đến lúc này thân thế của Kiếp Dư Sinh vẫn chưa chính thức công khai. Nếu bây giờ tôn Kiếp Dư Sinh là gia sư thì đối với tình thế vô lâm hiện tại sẽ gây ảnh hưởng rất lớn.

Công Tôn Thái hơi ngạc nhiên :

- Còn gì nữa?

- Còn nữa, chiêu thức giống với Điền Bản của Hoàng Sơn phái, rõ ràng là đều xuất xứ từ bí kíp phó bản của Kiếp Dư Sinh tiền bối.

- Đùng ănnói huyền thuyềnnữa! Ta đã nói võ học thiên hạ vạn lưu đồng nguyên...

- Cảm ơn đi!

Đúng lúc này Chu Thắng Nam kêu lên một tiếng kinh ngạc. Hóa ra Hô Diên Mỹ đã đột ngột xông vào Chu Thắng Nam, Chu Thắng Nam đối với Mạc Tú Anh vốn đã kém một bậc. Nếu không có sự chi viện của Chu Á Nam thì quả thật không thể tưởng tượng được. Bây giờ lại có thêm Hô Diên Mỹ công lực còn cao hơn cả Mạc Tú Anh thì làm sao Chu Thắng Nam chịu đựng nổi mà làm sao không kinh hãi hét lên một tiếng cơ chứ.

Lữ Chính Anh nhìn thấy vậy, dùng lực bức lui Công Tôn Thái phi thân chi viện, đồng thời Chu Á Nam cũng kịp thời chi viện, chặn ngang Hô Diên Mỹ và Cổ Phi Quỳnh. Cũng vì vậy Lữ Chính Anh phi thân lao tới liền bị Mạc Tú Anh chặn đón, Lữ Chính Anh vừa tức vừa lo thì xuất toàn lực, vừa giao thủ liền bức ép Mạc Tú Anh rơi vào hiểm cảnh, thoái lui liên tục.

Lúc này Chu Thắng Nam xem như được rảnh tay. Công Tôn Thái bị Lữ Chính Anh bức lùi trong lòng bức tức, vừa thấy Chu Thắng Nam ở một mình liền xông đến Chu Thắng Nam cười nói :

- Nữ nhi ngoan ngoãn, hãy đi theo ta!

Nhưng y chưa dứt lời thì một tiếng kêu thảm thiết vang lên lọt vào tai làm y kinh hoàng. Trước ngực Mạc Tú Anh máu tươi phun trào ra, lao ngã vào y.

Nguyên Lữ Chính Anh vì lo lắng an nguy của Chu Thắng Nam, mới không thể không dùng thủ đoạn sấm sét, giết chết Mạc Tú Anh rồi cùng chiêu Thiên Vòng Thân Trương ngăn chặn Công Tôn Thái đến Chu Thắng Nam. Đồng thời thừa theo kiếm thế cắt đứt đi một mảng tóc trên đỉnh đầu Cổ Phi Quỳnh đang cùng Hô Diên Mỹ liên thủ lực chiến Chu Á Nam. Chỉ một chút xú là làm thương tổn đỉnh đầu Cổ Phi Quỳnh.

Vì vậy, đồng lúc thì thể của Mạc Tú Anh ngã vào Công Tôn Thái thì Cổ Phi Quỳnh cũng sợ hãi hét lên một tiếng, phi thân ra ngoài năm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một bước lên mây

Lúc này trận ác đấu chỉ còn lại hai nhóm, Lữ Chính Anh đấu với Công Tôn Thái, Chu Á Nam đấu với Hô Diên Mỹ.

Chu Thắng Nam lúc này tâm thần có bất an, nên chống kiếm đứng sang một bên.

Cổ Phi Quỳnh đưa tay sờ đầu, sau khi thấy trên đầu không bị thương tích gì hết mới định tham chiến trở lại.

Thế nhưng y thì sẽ liên thủ với Hô Diên Mỹ đối phó với Chu Á Nam hay là xông vào Chu Thắng Nam? Điều này vẫn không cách gì phán đoán được. Nhưng Chính Anh vừa múa trường kiếm, vừa cất giọng nói :

- Cổ Phi Quỳnh, ngươi phải biết an phận đây!

Đương nhiên câu nói này rõ ràng là có ý cảnh cáo Cổ Phi Quỳnh, nhưng cũng là thầm nhắc nhở Chu Thắng Nam cẩn thận coi chừng địch thủ đánh lên.

Công Tôn Thái liền bật cười ha hả nói :

- Lữ Chính Anh, ngươi lo lắng hơi nhiều đấy!

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Các hạ, ta đã nể mặt ngươi nhiều rồi, cần phải biết phải trái một chút.

- Thế nào mới là biết điều?

- Hãy tự động thoái lui đi!

- Đúng là chỉ biết nói theo ý mình...

Chưa dứt lời, Lữ Chính Anh đã soạt soạt soạt liên tiếp ba kiếm, bức Công Tôn Thái lùi năm bước, rồi cười nhạt nói :

- Nếu ngươi vẫn còn cảm thấy chưa đủ thì ta sẽ mạnh tay hơn chút nữa.

Công Tôn Thái bật cười nói :

- Nếu muốn mạnh tay hơn thì đừng có giấu tài nghệ nữa, hãy trở ra hết đi!

- Ngươi thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...

Chưa dứt lời, kiếm thế biến hóa tinh diệu, tuyệt chiêu như trường giang đại hải liên miên dâng trào, bao phủ Công Tôn Thái trong một màn mưa kiếm.

Công Tôn Thái rõ ràng là đã mất đi sức mạnh phản kích, nhưng y vẫn tỏ ra không sợ hãi bật cười ha hả nói :

- Lữ Chính Anh, ngươi đã đủ sức để giết ta, sao còn chưa hạ thủ đi?

- Ngươi nhất định muốn ta nói trắng ra sao?

- Ngươi bối rối, hay để ta tự nói ra chứ?

Lữ Chính Anh hừ một tiếng không nói gì.

Công Tôn Thái mỉm cười nói :

- Lữ Chính Anh, vì ta là trưởng phu của Lệnh chủ các ngươi cũng là phụ thân của đại tiểu thư các ngươi nên ngươi không dám hạ thủ giết ta?

Lữ Chính Anh bị nói trúng tâm sự, bất giác hơi ngẩn người ra. Lúc này Chu Á Nam đối đầu với Hồ Diên Mỹ đã đến hồi căng thẳng.

Hồ Diên Mỹ vốn không phải là địch thủ của Chu Á Nam, cố gắng cầm giữ hơn hai mươi chiêu thì rơi vào tình thế bế tắc.

Chu Á Nam thì dư sức đối phó với Hồ Diên Mỹ và Á Nam cũng hiểu rõ tình hình phía Lữ Chính Anh.

Vì vậy, để giải trừ tình cảnh khó xử phía Lữ Chính Anh Á Nam không thể không tăng áp bức với Hồ Diên Mỹ.

Á Nam vừa tăng cường công thế, vừa gầm giọng quát lớn :

- Hồ Diên Mỹ, ngươi cần phải biết thoái lui cho đúng lúc!

Hồ Diên Mỹ cũng đã nhìn thấu tâm ý của Chu Á Nam nên dù y thị rơi vào liệt thế nhưng vẫn nghiêng rằng cố gắng cầm cự.

Lúc này, Công Tôn Thái quay về phía Cổ Phi Quỳnh hét lớn :

- Cổ phu nhân, mau giữ lấy nữ nhi của ta!

Nghe thế, Lữ Chính Anh liền quát lớn :

- Kẻ nào dám vọng động thì hãy lấy Mạc Tú Anh làm gương đó!

Cổ Phi Quỳnh nghe Lữ Chính Anh quát lên như thế thì không dám có hành động gì.

Lữ Chính Anh lại quát lớn với Công Tôn Thái :

- Tóm lại là ngươi muốn gì?

- Ta chỉ muốn nữ nhi ta về.

- Có ta và nhị tiểu thư ở đây thì ngươi đừng hòng!

- Lữ Chính Anh, ngươi đừng cho rằng ta sợ ngươi...

Chưa dứt lời đã nghe Hồ Diên Mỹ hét lớn một tiếng, thì ra y thị đã bị Chu Á Nam đâm trúng một kiếm vào cánh tay, đang lao đảo lùi ra sau.

Cổ Phi Quỳnh thấy thế đành phải nghiêng rằng cố gắng vung kiếm xông tới liên thủ với Hô Diên Mỹ đối đầu với Chu Á Nam.

Chu Thắng Nam vẫn đứng ngơ ngời, dường như trận ác đấu này không có liên quan đến nàng.

Lữ Chính Anh nhướn mày, gần giọng quát :

- Công Tôn Thái, ngươi có rút lui hay không?

- Không bao giờ!

- Không cho ngươi sáng mắt ra thì ngươi vẫn cho rằng ta trị không nổi ngươi!

Dứt lời, ánh sáng lạnh của kiếm khí lóe lên Công Tôn Thái hét lên một tiếng đau đớn, tiếp đó người đổ gục xuống.

Do vì Lữ Chính Anh chỉ dùng mặt kiếm vỗ ngang nên Công Tôn Thái không bị thương tích trầm trọng.

Lữ Chính Anh ấn mũi kiếm vào yết hầu của Công Tôn Thái gần giọng hỏi :

- Công Tôn Thái, ngươi nói thế nào?

- Võ công của ngươi cao hơn ta thì ta còn nói gì nữa!

- Ta không có thời gian nói chuyện dông dài với ngươi!

- Vậy thì ngươi giết ta đi, nếu không dám giết thì hãy thả ta.

- Ta không giết ngươi, nhưng cũng không dễ dàng tha cho ngươi. Ngươi cần phải chấp nhận một điều.

- Chấp nhận gì?

- Vẫn là lời cũ, ngươi hãy lập tức thoái lui đi.

- Ta cũng vẫn lời cũ, không thể làm như thế được!

Chợt sau lưng y vang lên tiếng cười gượng của Hô Diên Mỹ :

- Thôi đi Công Tôn đại hiệp, bọn ta đi thôi!

Công Tôn Thái ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào, Hô Diên phu nhân thua rồi à?

Hô Diên Mỹ gượng cười nói :

- Nếu ta liên thủ với Cổ Phi Quỳnh thì còn có thể chế phục a đầu này, còn bây giờ thì không thể được.

Cổ Phi Quỳnh cũng chen lời nói :

- Bọn ta đối địch không nổi, tự động rút lui thì tốt hơn.

Công Tôn Thái gượng cười nói :

- Ý của nhị vị phu nhân cũng muốn ta phải biết lựa chiều mà hành động ư?

Hô Diên Mỹ, Cổ Phi Quỳnh cùng gật đầu nói :

- Không sai!

Dứt lời, Hô Diên Mỹ lại nghiêm mặt nói :

- Chỉ cần bọn ta toàn thân rút lui được. Sau này còn có nhiều cơ hội để phục hận.

Công Tôn Thái gật đầu nói :

- Được! Ta nghe nhị vị.

Tiếp đó nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Tiểu tử, hãy tha cho ta!

Lữ Chính Anh hừ một tiếng nói :

- Ngươi nghĩ ra rồi đấy!

Chính Anh nhấc mũi kiếm khỏi yết hầu của Công Tôn Thái, Công Tôn Thái liền đứng thẳng dậy, phúi phúi đất bụi bám trên người nói :

- Hậu sinh khả úy. Hôm nay ta mới thật sự lãnh hội được câu nói này.

Chu Thắng Nam đột nhiên bước tới, nghiêm mặt nói :

- Phụ thân xin bình tĩnh một chút, hài tử có chút lời.

Công Tôn Thái cười nói :

- Nữ nhi có lời thì cứ nói!

- Phụ thân! Đây là lần đầu tiên hài tử gọi phụ thân, nhưng cũng là lần cuối cùng hài tử gọi phụ thân.

Công Tôn Thái biến sắc, nhú mày hỏi :

- Ý này là thế nào?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói :

- Phụ thân, nếu nữ nhi nói thẳng ra thì phụ thân đừng tức giận.

Công Tôn Thái bắt gặp cười nói :

- Có gì ngươi cứ nói!

Chu Thắng Nam thờ dãi nói :

- Từ sau khi hài tử biết thân thế của bản thân mình thì vô cùng lấy làm xấu hổ mình có một phụ thân như vậy. Nhưng lúc đó hài tử vẫn có một niềm hy vọng, hy vọng là nương mẫu của hài tử chỉ vì quá tức giận mà nói quá về cái xấu xa của phụ thân.

Công Tôn Thái gượng cười nói :

- Đúng vậy! Nương mẫu của ngươi có cái tính khí xấu như vậy, đối với bất cứ ai yêu thì khen, ghét thì chê!

Chu Thắng Nam lắc đầu nói :

- Không phải thế! Lời của nương mẫu hài tử không nói quá chút nào.

Công Tôn Thái nhú mày hỏi :

- Ngươi sao lại vô đoán như thế?

- Tại vì hài tử tin vào tai và mắt của bản thân mình.

- Ấn tượng của ngươi đối với ta xấu như thế sao?

- Phải! Hành động và lời nói của phụ thân đã khiến cho những mộng tưởng xưa kia của hài tử biến mất, đồng thời cũng khiến cho cái cảm giác xưa kia có một phụ thân đáng xấu hổ lại càng nặng nề thêm.

- Nữ nhi, ta cho rằng ngươi đã trúng quá nhiều độc tố của nương mẫu nhà ngươi, đã quá hiểu lầm phụ thân của ngươi.

- Phụ thân, hài tử không còn là một đứa trẻ con nữa, lẽ nào những điều tai nghe mắt thấy là giả sao?

- Vì vậy sau này ngươi không thừa nhận ta là phụ thân của ngươi sao?

- Không phải thế! Bất kể phụ thân xấu xa như thế nào, phụ thân vẫn là phụ thân của hài tử, hài tử làm sao không thừa nhận cơ chứ?

- Vậy thì tại sao vừa rồi ngươi lại bảo đây là lần cuối cùng gọi ta là phụ thân?

- Tại vì, sau này giữa phụ thân và hài tử sẽ không còn cơ hội gặp mặt nhau nữa đâu.

- Nữ nhi, người nhất thiết không thể nghĩ như thế!
- Phụ thân an tâm đi nữ nhi sẽ sống kiên cường, ý của nữ nhi hoàn toàn là chỉ phụ thân đó.
- Ta? Ta thế nào?
- Phụ thân, phụ thân phải biết nương mẫu hận phụ thân tận xương tủy, có giết phụ thân mới cam tâm. Vì vậy...
- A! Hóa ra điều người muốn nói là thế. Điều này người cứ an tâm đừng thấy nương mẫu của người nói cương quyết như thế mà cho là thật. Dù sao ta và nương mẫu của người cũng là phụ thế.
- Không phải thế, phụ thân! Vừa rồi nữ nhi đã nghĩ kỹ, phụ thân chỉ có một con đường mà đi thôi.
- Được! Nữ nhi, người đã có hiểu tâm như vậy thì ta đây có chết ở trong tay nương mẫu của người thì cũng cảm thấy được an ủi vô cùng rồi. Nữ nhi, ta muốn nói người đừng bị quan như thế, ta sẽ không dễ dàng chết đâu.
- Phụ thân! Phụ thân không nghe theo cách nữ nhi sắp xếp cho phụ thân sao?
- Nghe, nghe! Người hãy mau nói đi!
- Nữ nhi nói ra phụ thân nhất định phải nghe?
- Điều này... chỉ cần chuyện đó phụ thân có thể làm được, phụ thân nhất định nghe theo.
- Được! Cách mà nữ nhi nghĩ giúp cho phụ thân là từ bây giờ trở đi hãy lập tức cao chạy xa bay, tìm một nơi động thiên phú địa, sơn minh thủy tú mà ẩn cư an dưỡng tuổi già.
- Nữ nhi, người cùng đi với ta chứ?
- Nữ nhi không thể! Phụ thân cần biết là nữ nhi phải ở lại để hầu hạ tuổi già của nương mẫu.

Công Tôn Thái trầm tư một lát rồi mỉm cười nói :

- Nữ nhi, lời của người ta không thể nào trả lời ngay lập tức được, để ta suy nghĩ được không?

Chu Thảng Nam gượng cười :

- Còn suy nghĩ gì nữa chứ phụ thân! Phụ thân cần hiểu rõ, tin tức phụ thân xuất hiện ở đây sẽ mau chóng lan truyền đến tai của nương mẫu. Chỉ cần nương mẫu tìm được phụ thân thì thật không thể lường được hậu quả.
- Ta không đến nỗi phải sợ hãi điều này. Thế nhưng nghĩ đến hiểu tâm của người ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Rồi Công Tôn Thái thờ dài nói :

- Nữ nhi, người đã không muốn đi với ta thì ta đành đi một mình vậy.

Chu Thảng Nam cười buồn nói :

- Phụ thân, thỉnh thứ nữ nhi bất hiếu, xin ghi nhớ lời nữ nhi nói vừa rồi.
- Ta sẽ ghi nhớ!

Nói xong, Công Tôn Thái quay về phía Cổ Phi Quỳnh, Hô Diên Mỹ nói :

- Nhị vị phu nhân, bọn ta đi thôi!

Lữ Chính Anh cùng Chu gia tỷ muội sau khi quay về Vân Mộng biệt phủ liền đem sự tình kể lại cho Chu Tứ Nương nghe.

Phản ứng của Chu Tứ Nương rất là lạnh nhạt, ngay hai ái nữ cũng không cách gì đoán ra được trong lòng Tứ Nương đang suy nghĩ những gì.

Hai ngày sau đó, mọi chuyện lặng lẽ trôi qua.

* * * * *

Hôm nay đã là sáng sớm của ngày hai mươi chín tháng mười hai, một ngày nữa sẽ là trừ tịch. Đến Nguyên Đán đại hội chẳng qua chỉ còn hai ngày nữa mà thôi.

Lúc này Chu Tứ Nương đang lặng lẽ thả bộ trong sân lớn một mình, bất chấp trời mưa tuyết.

Đúng lúc đó Từ Y tứ hiệu đang trực ngoài cổng vội vã đi tới Chu Tứ Nương, cúi người thi lễ nói :

- Báo cáo Lệnh chủ, Võ Dương tiêu cục có Lộ Thanh Bình cô nương cầu kiến!

Chu Tứ Nương ngơ ngác ồ một tiếng nói :

- Ngươi hãy dẫn Lộ cô nương vào tiểu hoa sảnh của ta, ta sẽ đến ngay.

Từ Y tứ hiệu cung kính ứng thanh rồi quay người bỏ đi. Chu Tứ Nương lại gọi trở lại nói :

- Khoan đã! Hãy tìm Lữ Chính Anh cho ta!

Từ Y tứ hiệu liền nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, Lữ sứ giả đang cùng Lưu tổng quản ở cổng, thuộc hạ sẽ lập tức đi gọi ngay.

Từ Y tứ hiệu sau khi truyền đạt mệnh lệnh liền dẫn Lộ Thanh Bình đi, còn Lữ Chính Anh liền lập tức đi gặp Chu Tứ Nương.

Chu Tứ Nương đợi Lữ Chính Anh đến gần liền lập tức nói :

- Miễn lễ!

Lữ Chính Anh vẫn cúi người nói :

- Lệnh chủ có chỉ dạy bảo?

- Chuyện riêng mà cũng là chuyện chung.

- Thuộc hạ xin lắng nghe.

- Bọn ta vừa đi vừa nói.

Quay người đi về phía đại sảnh, Lữ Chính Anh cung kính đi theo phía sau.

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Chính Anh, mấy ngày này ngươi thấy đại tiểu thư có vẻ buồn chứ?

- Thuộc hạ có thấy.

- Không biết tại sao lại như vậy?

- Rất có thể là nguyên nhân song trùng Công Tôn Thái và Điền Bân.

- Không! Chỉ đúng một nửa thôi, không phải là vấn đề trọng tâm.

- Thuộc hạ ngu muội, kỳ dư không cách gì đoán được.

- Đoán không được ta có thể nói cho ngươi, không ai có thể hiểu nữ nhi bằng mẫu thân, đối với tâm sự của hai nữ nhi của ta, ta hiểu rất rõ.

Lúc này hai người đã bước vào đại sảnh.

Chu Tứ Nương ngồi xuống một chiếc ghế bành, rồi chỉ vào chiếc ghế bên cạnh nói :

- Ngươi hãy ngồi xuống đi, bọn ta bàn xong chuyện của bản thân rồi hãy đi tiếp kiến Lộ Thanh Bình.

Lữ Chính Anh ngồi xuống, Chu Tứ Nương liền nhủ thầm nói :

- Chính Anh, ngươi chắc không biết Thăng Nam cũng đang yêu thầm ngươi đó.

Lữ Chính Anh giật mình nói :

- Sao lại như thế được?

- Phải! Bất cứ ai ở vị trí của ngươi cũng sẽ không cảm thấy, tại vì trước đây a đầu đã không chỉ một lần muốn ép ngươi tự sát, nhưng sự thật ra lúc đó nếu ngươi thật sự muốn tự sát a đầu tất sẽ ra tay ngăn trở.

- Lệnh chủ đã hỏi đại tiểu thư à?
- Không sai! Cá tính của a đầu còn cô tịch hơn cả ta nữa, cách biểu hiện tình yêu thì càng tàn nhẫn thiên kiến, không một nam nhân nào có thể chịu nổi.
- Nhưng thuộc hạ lại biết kẻ mà đại tiểu thư yêu trong lòng là Điền Bân.
- Làm rồi! A đầu thân thích với Điền Bân là muốn cố ý chọc tức ngươi.
- Thuộc hạ càng nghe càng cảm thấy mơ hồ.
- Tại vì nam nhân mà a đầu yêu là người ngông nghênh giống như ngươi, nhưng a đầu hận ngươi quá lãnh cảm ngạo mạn, không chú ý nên mới cố ý thân thích với Điền Bân, mong muốn gây sự chú ý của ngươi đối với a đầu.

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Các cô nương quả thật khó mò ra tâm ý của họ.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Đối với Điền Bân Thắng Nam tuy không có tình ý, nhưng gã Điền Bân đó rất hiểu ý người, mọi chuyện đều thuận theo, nghe theo Thắng Nam, không những có thể làm cho a đầu giải trừ nỗi cô quạnh mà còn có thể giải tỏa nỗi phiền muộn trong lòng. Bây giờ cái đuôi hồ ly của Điền Bân lộ ra tự động chuẩn bị, lại thêm Công Tôn Thái đứng lúc xuất hiện tạo ra trong lòng Thắng Nam sự kích động song trùng, vì vậy...

Trên mặt Chu Tứ Nương bỗng phảng phất một nỗi u uẩn nặng nề, thờ dãi nói :

- Với cá tính thiên kiến của Thắng Nam ta lo rằng sẽ không chịu nổi mà đi tới chỗ cực đoan.
- Lệnh chủ đã giảng giải khuyên bảo đại tiểu thư chưa?
- Ta nghĩ sự khuyên nhủ của ta hữu hiệu không bằng ngươi.

Lữ Chính Anh ngờ ngác :

- Thuộc hạ...
- Phải! Ngươi nên bớt đi cái ngạo ngông của ngươi, mà nhân nhượng một chút.
- Được! Lát nữa thuộc hạ sẽ cùng Á Nam đi...
- Không! Ngươi cần phải một mình tiếp cận mới thu được hiệu quả.

Lữ Chính Anh nhú chặt lông mày lại không nói gì.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Chính Anh, lần trước đã nói rồi. Ngươi là người tiếp nhận cơ nghiệp của ta, cả đời ta công lực gian khổ chịu bao giày vò ngày nay chỉ có chút cơ nghiệp và hai nữ nhi này, cũng chính là toàn bộ sinh mạng của ta ngươi hiểu rõ không?
- Thuộc hạ hiểu!
- Đã hiểu rồi thì bây giờ ta trình trọng tuyên bố: nữ nhi của ta, cơ nghiệp của ta đều toàn bộ ký thác cho ngươi. Ngươi hãy cố gắng hết mình đừng phụ kỳ vọng của ta.

Lữ Chính Anh giật nảy mình run người nói :

- Lệnh chủ...
- Ngươi đừng nói nhiều, lát nữa ta sẽ tuyên bố trước mặt mọi người, ngay từ bây giờ ngươi thăng nhiệm Phó lệnh chủ. Còn hai chức vị Truy Hồn và Đoạt Mạng sứ giả sẽ do Thắng Nam và Á Nam đảm nhiệm.

Sự thay đổi này quả thật quá bất ngờ khiến cho Lữ Chính Anh không còn cách nào phản kháng.

Lữ Chính Anh vẫn còn đang ngờ ngác thì Chu Tứ Nương đã đứng dậy cười nói :

- Thôi! Bọn ta đi tiếp kiến Lộ Thanh Bình...

Vừa gặp Chu Tứ Nương, Lộ Thanh Bình liền vội vàng đứng dậy cúi người thi lễ nói :

- Lộ Thanh Bình kiến quá Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương gật đầu hoàn lễ, mỉm cười nói :

- Miễn lễ! Thế nhưng cô nương cũng cần phải kiến cáo Phó lệnh chủ của ta mới đúng chứ.

Lộ Thanh Bình tròn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Lữ công tử thắng nhiệm Phó lệnh chủ rồi à?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Không sai!

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Chuyện này bao giờ thế?

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Ta vừa rồi mới quyết định. Đến lúc này Lộ cô nương là người thứ ba biết tin.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Tiệc nữ cảm thấy vô cùng vinh hạnh là ngoại nhân đầu tiên biết được cái tin tức lớn chấn động chốn giang hồ này.

Tiếp đó lại mỉm cười nói với Lữ Chính Anh :

- Lữ công tử! À, không! Lữ phó lệnh chủ xin chúc mừng!

Biểu hiện của Lộ Thanh Bình rất kỳ dị, trong sự hưng phấn lại mang vẻ vắng lạnh khó che giấu.

Nhưng Lữ Chính Anh lại không chú ý đến điều này. Tất nhiên không thể biết được tại sao Lộ Thanh Bình lại như thế, chỉ khiêm tốn mỉm cười nói :

- Đây chỉ là thiên vị của Lệnh chủ, tại hạ cảm thấy lo lắng mà thôi.

Lúc này Chu Tứ Nương mới nghiêm mặt nhú mày nói :

- Lộ cô nương, lần này có gì nhấn nhủ?

- Hồi bẩm Lệnh chủ, Thanh Bình lần này phụng mệnh mang thư đến.

- Phụng mệnh của lệnh sư à?

- Phải!

Lộ Thanh Bình liền đưa tay vào ngực lấy ra một phong thư dán kín, hai tay dâng lên cho Chu Tứ Nương, rồi nói :

- Xin Lệnh chủ xem qua!

Chu Tứ Nương đón lấy phong thư, sau khi mở ra xem hơi nhú mày lại rồi đưa cho Lữ Chính Anh nói :

- Ngươi xem đi!

Lữ Chính Anh xem xong cũng nhú mày nói :

- Kỳ quái! Ba người này sao lại liên thủ với nhau?

Chu Tứ Nương cười nói :

- Với lực lượng của ta hiện nay thì chẳng sợ sự liên thủ của bọn họ, chỉ là lời đề nghị của bọn họ thật không sao hiểu nổi.

Lữ Chính Anh liền nói theo :

- Phải! Kéo dài nửa tháng có lợi gì cho bọn họ chứ?

Nguyên bức thư này là do Thuần Vu Khôn, Âu Dương Thái, Tân Ngọc Phụng liên thanh phát ra yêu cầu Chu Tứ Nương dời thời gian Nguyên Đán đại

hội thêm nửa tháng, đến tiết Nguyên Tiêu ngày mười lăm tháng giêng hằng tiến hành.

Chu Tứ Nương nhìn Lộ Thanh Bình nói :

- Lộ cô nương có biết nội dung của bức thư này chưa?
- Thanh Bình đã biết!
- Lộ cô nương có biết ai khời xướng lá thư này và nguyên nhân tại sao không?
- Nguyên nhân thì Thanh Bình không biết, nhưng người khời xướng là Chu Quân Ngọc.
- Hả!

Lữ Chính Anh ngạc nhiên kêu lên, Chu Tứ Nương lẩm bầm nói :

- Tiểu cô nương này lại dở trò gì đây?

Lữ Chính Anh đột nhiên như nhớ lại nói :

- Lệnh chủ, có lẽ Chu Quân Ngọc phụng mệnh hành sự.

Lộ Thanh Bình cười nói :

- Đúng! Chu cô nương đã nói là sẽ tự thân đến giải thích cho Lệnh chủ.

Lúc này ngoài hoa sảnh có người bầm báo :

- Khải bẩm Lệnh chủ, Chu Quân Ngọc cô nương cầu kiến!

Chu Tứ Nương vội nói :

- Được! Mau mời vào!

Chu Quân Ngọc vào đến, dáng vẻ nao động.

Chu Tứ Nương liền nói :

- Quân Ngọc, ta vừa mới xem qua lá thư mà Lộ cô nương mang đến, cũng đang nhắc đến cô nương thì cô nương đến.

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Lệnh chủ nhắc đến ta có điều gì?

Chu Tứ Nương nói :

- Đó là yêu cầu kéo dài Nguyên Đán đại hội đến nửa tháng sau, theo Lộ cô nương nói đó là do cô nương khời xướng. Hơn nữa cô nương cũng sẽ tự thân đến giải thích cho ta.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói :

- Quân Ngọc đến đây là để giải thích cho Lệnh chủ. Chẳng qua có một điều Quân Ngọc cần phải nói rõ, chuyện này bên ngoài tuy là do Quân Ngọc khời xướng nhưng thật ra là có bàn tay của ân sư âm thầm thúc đẩy.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng, rồi quay đầu về phía Lữ Chính Anh ném một cái nhìn hiểu ý, rồi cười hỏi Chu Quân Ngọc :

- Bây giờ cô nương hãy giải thích đi!

Chu Quân Ngọc cười bí mật nói :

- Lệnh chủ! Vừa rồi Quân Ngọc có nói đây là chuyện do gia sư âm thầm thúc đẩy thì cũng ngang như đã giải thích rồi, Lệnh chủ cần phải tin vào cách cư xử của gia sư không thiên hướng một phe nào, hoặc có ý hãm hại ai cả.

Chu Tứ Nương nhú mày nói :

- Cô nương nói vậy là muốn ta tiếp nhận yêu cầu này?

- Phải!

- Có thể thổ lộ nguyên nhân được chứ?
- Gia sư cũng nghĩ đến Lệnh chủ sẽ hỏi câu này, nhưng gia sư lại bảo Quân Ngọc một câu chân ngôn sáu chữ.
- Sáu chữ gì?
- Đó chính là “Tiên nhân tự hữu đạo lý”.
- Lệnh sư quả thật bí ẩn vô cùng.

Nói xong, Chu Tứ Nương liền tiếp lời :

- Được, nể mặt lệnh sư ta đáp ứng chuyện này.
- Đa tạ Lệnh chủ!
- Vậy thì xin Lệnh chủ cho Thanh Bình một lá thư hồi âm để Quân Ngọc tiện về báo cáo ân sư.
- Được!

Rồi Chu Tứ Nương quay sang Lữ Chính Anh nói :

- Chính Anh, mau viết một lá thư hồi âm cho ta.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Chính Anh tuân mệnh!

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Lệnh chủ, chuyện này còn phải xin Lệnh chủ ngay lập tức công cáo, thông tri cho các võ lâm đồng đạo khác đều được biết rõ.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Được! Ta sẽ lập tức dùng danh nghĩa Thất Sát lệnh Chính Phó lệnh chủ công cáo thông tri để cho tất cả đồng đạo được biết, không những Nguyên Đán đại hội sẽ kéo dài nửa tháng mà ở Thất Sát môn đã có một Phó lệnh chủ.

Chu Quân Ngọc tròn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Ai là Phó lệnh chủ?

Chu Tứ Nương cười nói :

- Đoán thử xem!
- Hẳn là Truy Hồn sứ giả đã vinh thăng?
- Đúng! Phó lệnh chủ của ta chính là Lữ Chính Anh.
- Hay quá! Chính Anh ca, phải ăn mừng thôi!

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Phải, phải! Nhị vị cô nương hãy ở đây dùng cơm rồi hẵng đi.

Sau buổi trưa, giới võ lâm của vùng Giang Hán truyền đi một tin lớn chấn động, đó là Nguyên Đán đại hội do Thất Sát lệnh Lệnh chủ khởi xướng vốn định tiến hành vào nguyên đán đã quyết định kéo dài thêm nửa tháng đến tiết Nguyên Tiêu mới tiến hành.

Đồng thời tin Lữ Chính Anh được vinh thăng Thất Sát lệnh Phó lệnh chủ cũng gây chấn động giang hồ.

* * * * *

Sẩm tối ngày hôm đó Lữ Chính Anh thăng nhiệm Phó lệnh chủ, cũng là lúc sắp ăn cơm tối. Chính Anh đang cùng Chính Phó tổng quản Lưu Từ Kỳ, Vương Nhân Kiệt đàm luận chuyện phiếm. Sau đó cùng đi đến tịnh lâu nơi ở của Chu Á Nam.

Lúc Lữ Chính Anh đi vào tiểu hoa viên trước tịnh lâu của Chu Á Nam thì Chu Á Nam đang dựa lan can trên lầu ngắm cảnh tuyết.

Á Nam vừa thấy Lữ Chính Anh liền lập tức tươi cười nói :

- Phó lệnh chủ, xin chào!

Lữ Chính Anh dừng lại trên mặt tuyết, ngẩng đầu cười nói :

- Á Nam, bọn ta đi thăm tỷ tỷ của muội đi!

- Huynh lên lầu đi, muội có chuyện muốn nói với huynh.

Nói xong liền quay người đi vào trong phòng.

Lữ Chính Anh hơi ngỡ ngàng, rồi lập tức phi thân lên lầu khiến cho a đầu hầu hạ nhị tiểu thư vội cúi người thi lễ nói :

- Phó lệnh chủ!

Lữ Chính Anh gạt đầu rồi tiến vào trong phòng của Chu Á Nam.

Chu Á Nam vênh mặt cười nói :

- Xin mời Phó lệnh chủ ngồi!

- Ta không ngồi, Á Nam muội muốn nói gì?

- Không thể đứng mà nói được!

- Á Nam sắp ăn tối rồi, ta muốn muội đi với ta đến mời tỷ tỷ đi ăn tối.

- Huynh mời khách à?

- Phải!

- Đi đâu?

- Chủ theo khách, ta hoàn toàn theo ý của nhị vị...

- Thật là điệu quá! Theo ý của muội thì chúng ta hãy đi đến Túy Tiên cư, nơi đã khiến huynh nổi trội đó.

- Được! Vậy mau đi mời tỷ tỷ của muội mau.

Chu Á Nam không khỏi cười khích khích nói :

- Lời của nương mẫu nói với huynh, huynh quên rồi sao?

- Lời gì?

Chu Á Nam bí mặt cười nói :

- Đó là chỉ một mình huynh tiếp cận tỷ tỷ của muội mà thôi.

Lữ Chính Anh hơi ngỡ ngàng rồi gượng cười nói :

- Lệnh chủ đã kể hết mọi chuyện cho muội rồi hay sao?

- Ngốc ạ! Sự thật ý của nương mẫu chính là do muội kiến nghị.

- Hả?

Lữ Chính Anh không khỏi kinh ngạc, Chu Á Nam liền nói :

- Thôi, đừng ngờ người ra đó nữa, đi đi!

- Á Nam, bình thường ta vốn không bao giờ một mình tiếp xúc với tỷ tỷ của muội cả. Lần đầu này muội nên cùng đi với ta.

- Thế nào? Nam tử hán, đại trượng phu cũng biết thẹn thùng à?

- Không nói như thế được, bất cứ chuyện gì cũng không thể giải quyết nóng vội mà phải tuân tự tiến hành.

Chu Á Nam trầm tư giây lát rồi gật đầu nói :

- Được! Muội đi theo huynh nhưng chỉ lần này thôi đấy!

Lữ Chính Anh vội chấp tay thi lễ nói :

- Đa tạ Á Nam muội muội!

Chu Á Nam vội vàng né qua một bên, cười nói :

- Ôi! Phó lệnh chủ, cái trò này của Phó lệnh chủ thuộc hạ không dám nhận đâu.

- Á Nam, muội càng lúc càng bướng!

Lúc hai người đến nơi ở của Chu Thắng Nam, thị nữ hầu hạ Chu Thắng Nam chuẩn bị lên lầu thông báo cho Chu Thắng Nam thì bị Chu Á Nam ngăn lại.

Cửa phòng của Chu Thắng Nam khóa chặt bên trong. Chu Á Nam gõ nhẹ vào cửa phòng, bên trong vang lên giọng nói của Chu Thắng Nam :

- Ai đó?

- Tỷ tỷ, muội đây...

- Ngươi đến làm gì?

- Có một quý khách đặc biệt mời muội cùng đến bái vọng tỷ tỷ, mời tỷ tỷ cùng đi Túy Tiên cư ăn cơm tối.

- Vị khách đặc biệt đó là ai?

- Tỷ tỷ, mở cửa phòng là biết ngay.

Lữ Chính Anh lúc này thấy không tiện im lặng mãi, đành phải lên tiếng :

- Đại tiểu thư, chính là Lữ Chính Anh đây!

Giọng nói của Chu Thắng Nam vẫn thờ ơ :

- Ô! Hóa ra là Phó lệnh chủ giá đáo.

Tiếp đó gần giọng hỏi :

- Xin hỏi Phó lệnh chủ, ngoài ăn tối còn có điều gì cần dặn khác không?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Không có chuyện gì khác cả!

Cách một tiếng, cánh cửa phòng bật mở, Chu Thắng Nam xuất hiện trước cửa lạnh lùng như một bức tượng đá nói :

- Rất tiếc Phó lệnh chủ, ăn cơm là chuyện riêng ta có thể không cần phải phục tùng?

Lữ Chính Anh không thể nói được gì, đành đưa mắt nhìn Chu Á Nam cầu viện.

Chu Á Nam đành nói :

- Tỷ tỷ, Phó lệnh chủ hiếm khi mời khách. Hôm nay Phó lệnh chủ phá lệ bọn ta được nhờ vả một phen!

Chu Thắng Nam hừ một tiếng nói :

- Ta không hứng.

Tiếp đó lại nở một nụ cười khó hiểu nói :

- Nhị vị, xin cứ thoải mái ta không làm phiền quý vị.

Nói xong liền đóng chặt cửa lại, Lữ Chính Anh lấy hết can đảm liền đưa tay chặn cửa phòng lại nói :

- Đại tiểu thư, ta lần đầu tiên mời đại tiểu thư đi ăn cơm, đại tiểu thư không nể mặt ta sao?

- Phó lệnh chủ ngôn trọng, đã nói như thế thuộc hạ sao dám nhận?

- Đại tiểu thư, nếu trong lòng đại tiểu thư có gì bất mãn ta, thì cứ thoải mái chửi ta một trận chứ đừng khó chịu với ta như vậy.

- Chửi Phó lệnh chủ ư? Thuộc hạ sao dám!

Chu Á Nam liền vội mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ, ở cửa lạnh lắm! Bọn ta vào trong nói chuyện được không?

Không đợi Chu Thắng Nam có phản ứng gì, Chu Á Nam đã lôi Lữ Chính Anh cùng lách vào trong.

Chu Thắng Nam không ngăn cản, chỉ cười nhạt nói :

- Thế nào? Hai người liên hợp đối phó với ta sao?

- Tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ thấy muội không hợp nhãn muội có thể bỏ đi ngay.

Nói xong liền quay người về phía Lữ Chính Anh liếc một cái rồi nhanh bước đi ra ngoài, thuận tay kéo cửa phòng lại.

Đến lúc này, Chu Thắng Nam vội nói :

- Không..

Bên ngoài cửa vang lên tiếng cười của Chu Á Nam :

- Tỷ tỷ, Phó lệnh chủ, muội đi đến Túy Tiên cư từ lâu trước đợi các vị.

Chu Thắng Nam quay về phía Lữ Chính Anh lạnh lùng nói :

- Sao Phó lệnh chủ chưa đi?

- Đợi đại tiểu thư cùng đi luôn!

- Ta đã nói rồi, ta không hứng.

Lữ Chính Anh trấn định tinh thần, ổn định cảm xúc, sau đó mới nghiêm mặt nói :

- Đại tiểu thư, nếu ta có điều gì vô tâm, có điều gì đắc tội với đại tiểu thư thì xin...

- Phó lệnh chủ không có tội gì với ta cả.

- Đã không có tội gì với đại tiểu thư, vậy thì đối với thành ý của ta sao lại từ chối?

- Thành ý ư? Lời nói của Phó lệnh chủ có mấy phần thành ý chứ?

- Toàn bộ là thành ý cả.

- Tại sao lại bỗng dưng có kiểu thành ý như thế?

Lữ Chính Anh không thể trả lời gì được, Chu Thắng Nam lại tựa như cười, tựa như không nói :

- Có phải tại vì Phó lệnh chủ cao thẳng?

Lữ Chính Anh không kịp nghĩ ngợi nói :

- Phải, phải...

Chu Thắng Nam cười nhạt nói :

- Đừng nói xuôi theo, ta không tin.

- Vậy có móc tim ta ra đại tiểu thư mới tin sao?

- Ta không cần Phó lệnh chủ móc tim, chỉ cần chân thật trả lời ta một câu.

- Được, được! Ta đang lắng nghe đây!

- Thành ý này của Phó lệnh chủ có phải là do nương mẫu ta gợi ý thúc giục?

Lữ Chính Anh không ngờ Chu Thắng Nam lại hỏi một câu như vậy, vì vậy không thể nói thẳng mà cũng không thể phủ nhận. Không thể trả lời gì được.

Chu Thắng Nam cười nói :

- Thật xem ta như con nít vậy.

Tiếp đó lại nhũu mày nói :

- Nói đi, phải hay không cũng không trả lời được hay sao?

Lữ Chính Anh đành phải gắng gượng gật đầu nói :

- Phải.

- Nương mẫu ta nói gì với Phó lệnh chủ?

Lữ Chính Anh hơi ngỡ ngàng, Chu Thắng Nam lại gần giọng nói :

- Hãy nói thẳng sự thật ra đi.

- Đại tiểu thư, đó là thái độ ăn nói với một Phó lệnh chủ của đại tiểu thư hay sao?

- Ta không có thời gian, cũng không có tâm trạng đâu để nói đùa với Phó lệnh chủ.

Nói rồi đưa tay chỉ chiếc ghế trước mặt, nói như ra lệnh :

- Ngồi xuống đi! Chậm rãi mà nói.

Nói xong nàng cũng ngồi xuống chỗ của mình.

Lữ Chính Anh đành gượng cười nói :

- Dạ!

Lữ Chính Anh biết Chu Thắng Nam rất linh hoạt, nàng đã đưa ra lời cảnh cáo cho dù không như vậy thì cũng đành phải nói thẳng sự thật. Chẳng qua lúc nói đến chỗ nào có liên quan đến lòng tự ái của đối phương thì tránh nặng nói nhẹ, nhẹ nhàng lướt qua.

Tất nhiên, Chu Thắng Nam cũng rất hiểu rõ những điều khó nói trong lòng của Lữ Chính Anh.

Nhưng sau khi đã nghe xong hết mọi chuyện, vẻ mặt vẫn không bớt căng thẳng, lạnh lùng nói :

- Phó lệnh chủ tin hoàn toàn lời của nương mẫu ta chứ?

- Phải!

- Bọn ta tương xúc nhau đã một năm, tuy giữa hai ta bình thường rất ít tiếp cận nhau nhưng Phó lệnh chủ cũng đã thấy ra, ý tưởng và tác phong của ta thì cũng giống như cái tên của ta vậy.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Phải, đại tiểu thư quả là đại trượng phu...

Chu Thắng Nam mỉm cười cắt lời nói :

- Đừng nói những lời không ra đầu đuôi như thế, ta thừa nhận nương mẫu ta đã đoán đúng tâm sự của ta, nhưng người đừng cao hứng tại vì ta không tiếp nhận cái tình cảm như bố thí đó.

- Đại tiểu thư thế nào mới chịu tin thành ý của ta?

- Cần nhìn sự thật sau này chứng minh.

- Được, được! Ta sẽ không làm cho đại tiểu thư thất vọng!

Chu Thắng Nam bỗng hỏi :

- Sau này người ân cần với ta, không sợ có người ghen sao?

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Ý đại tiểu thư nói Á Nam hả?
- Theo ta biết, ngoài Á Nam ra còn có bốn người khác nữa...
- Người khác tạm thời không nói, đối với Á Nam đại tiểu thư đã nghĩ sai rồi.
- Ý này là thế nào?
- Nói ra đại tiểu thư không tin, chuyện liên quan mà lệnh đường nói về đại tiểu thư, chính là do Á Nam đưa ra đó.
- Có chuyện này sao?
- Hoàn toàn đúng như thế!
- Nói thế, sau này lúc Phó lệnh chủ ân cần với ta, Á Nam không ghen chứ?
- Chắc chắn thế!
- Còn bốn người kia?
- Chuyện vị lai không ai có thể dự đoán được, chuyện này tạm thời bọn ta đừng nói đến được chứ?
- Tránh né vấn đề thì sẽ không bao giờ giải quyết được vấn đề. Tại vì điều phải đến sẽ phải đến!
- Đợi nó đến rồi hãy hay!
- Vậy thì phải nói gì đây?
- Đến Túy Tiên cư tửu lầu ăn cho no rồi hãy hay.

Tuy là đêm trước của trừ tịch, cho dù Nguyên Đán đại hội đã kéo dài thêm nửa tháng mới tiến hành nhưng Túy Tiên cư tửu lầu lúc này vẫn ngựa xe như nước, cao hữu ngời đầy. Hơn nửa tất cả đều là bằng hữu giang hồ đến từ tam sơn ngũ nhạc.

Tin tức Lữ Chính Anh đã thăng nhiệm Thất Sát lệnh Phó lệnh chủ đã lan truyền đi, nên lúc hai người bước vào tửu lầu mọi ánh mắt đều dồn về phía họ, tiếng ồn ào cũng lắng dịu xuống.

Người phục vụ phụ trách đón tiếp đã vội bước tới, cúi người nói :

- Phó lệnh chủ, đại tiểu thư xin mời theo tiểu tử.

Chu Thắng Nam vừa đi vừa nói :

- Chỗ ngồi muội muội ta đã đặt trước phải không?

Người phục vụ nói :

- Phải, là chỗ ngồi tốt nhất của bốn quán. Thế nhưng nhị tiểu thư đã có chuyện quan trọng đi rồi.

Chu Thắng Nam ngạc nhiên hỏi :

- Đi rồi à? Đi đâu?

Người phục vụ nói :

- Điều này tiểu tử không biết, thế nhưng lại có một vị cô nương khác!

Nói đến đây thì bọn họ cũng vừa đi đến chỗ ngồi, kẻ phục vụ vén bức màn che chỗ ngồi lên, mỉm cười nói :

- Chính là vị cô nương này đây!

Chính là Chu Quân Ngọc!

Lữ Chính Anh, Chu Thắng Nam còn đang ngơ ngác, thì Chu Quân Ngọc đã cười nói :

- Nhị vị có hoan nghênh vị khách không mời mà đến này không?

Lữ Chính Anh cùng Chu Thắng Nam vào chỗ ngồi, Lữ Chính Anh cười nói :

- Sur muội, cái mũi của sur muội dài thật đấy!

Chu Thắng Nam cười nói :

- Đã đến rồi không hoan nghênh cũng không được.

Chu Quân Ngọc nói :

- Đã có lời của đại tiểu thư thì Quân Ngọc an tâm ăn một bữa rồi.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Sur muội, nhị tiểu thư đi đâu?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Nhị tiểu thư đã đi cùng với một đại hòa thượng rồi!

- Sur muội, đừng đùa giỡn!

- Quân Ngọc nói thật đấy!

Chu Thắng Nam như chợt nhớ điều gì đó, liền nháy mắt với Lữ Chính Anh :

- Phó lệnh chủ thật là thông minh nhất thế, ngớ ngẩn nhất thời!

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Ta vốn ngu muội, thật không thông minh bằng nhị vị đây!

Chu Thắng Nam gượng cười nói :

- Vậy để ta nhắc Phó lệnh chủ, phụ thân của Á Nam..

Lữ Chính Anh chợt hiểu, cười nói :

- A! Ta hiểu ra rồi!

Tiếp đó đưa mắt nhìn Chu Quân Ngọc nói :

- Sur muội, phụ thân của Á Nam đến thật à?

Chu Quân Ngọc gật đầu nói :

- Phải.

Chu Thắng Nam chợt u buồn thở dài.

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Đại tiểu thư đừng buồn, gia sư có nói lệnh tôn của đại tiểu thư, nhị tiểu thư những hiềm khích với Chu lệnh chủ lão gia nhất định nghĩ cách hóa giải.

- Đa tạ cô nương! Chỉ mong hóa giải được.

Lữ Chính Anh nói :

- Đại tiểu thư, thế gian không có oan nghiệt nào mà không hóa giải được, chỉ cần gia sư cố gắng thì không có vấn đề gì cả.

Chu Thắng Nam thở dài không nói gì.

Lữ Chính Anh nói với Chu Quân Ngọc :

- Sur muội, nhị tiểu thư đi đâu thế?

- Muội cũng không biết!

- Nhị tiểu thư phát hiện phụ thân đang thăm lén nhìn trộm mình lập tức nói rõ mọi chuyện với muội rồi nhờ muội ngồi đây đợi các vị, rồi đi theo hướng phụ thân của mình.

Chu Thắng Nam gượng cười :

- Phụ thân của Á Nam không dám nhận Á Nam sao?

- Phải! Vị tiền bối đó chỉ thăm lén nhìn trộm nhị tiểu thư, sau khi nhị tiểu thư phát giác đuổi tới thì vị tiền bối đó ùn ùn bỏ đi.

Chu Thắng Nam thở dài nói :

- Sai một bước hận trăm năm. Dù thấy một con người không thể đi sai dù chỉ một bước, chỉ cần đi sai một bước sẽ thống khổ suốt đời.

Lữ Chính Anh nói với Chu Quân Ngọc :

- Bọn họ đi về hướng nào?

- Bọn họ sau khi xuống lầu thì đi về phía nam, dường như đi về phía bến đò. Sur ca đừng lo lắng, có thể lát nữa sẽ có tin đây.

Chu Thắng Nam ngạc nhiên hỏi :

- Chu cô nương phái người theo dõi hả?

- Không phải theo dõi mà là thăm lo liệu. Tại vì vùng Giang Hán lúc này long xà tạp xứ, mọi chuyện đều phải phòng bị mới được.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Phải, ta cũng nghĩ như vậy.

Chu Thắng Nam cười hỏi :

- Người mà Chu cô nương phái theo lo liệu muội muội ta là ai vậy?

Chu Quân Ngọc nói :

- Đó chính là Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân mà muội đã thụ phục ở Bảo Khánh phủ lần trước, võ công tuy bình thường nhưng khinh công lợi hại. Các môn tà môn cũng không thiếu, cần bọn họ giúp đỡ âm thầm thì rất là hợp lúc.

Lúc này Lữ Chính Anh, Chu Thắng Nam đều đồng thầm nghĩ: “Rõ ràng là Á Nam đã mang tình hình của ta hoàn toàn kể lại với quý tinh linh này rồi...”.

Lúc này, người phục vụ đã dọn thức ăn lên.

Khi bắt đầu ăn uống, vấn đề đã chuyển sang thoải mái hơn, nhưng cho đến lúc bọn họ ăn uống no say rồi đến cuối bữa ăn vẫn không thấy tin tức của Chu Á Nam.

Lữ Chính Anh trong lòng cảm thấy bất an nhưng vì Chu Thắng Nam vẫn còn đang ngồi, đồng thời người mà Chu Á Nam đi gặp gỡ là phụ thân của Á Nam. Về lý thuyết thì không có nguy hiểm gì, huống hồ Chu Á Nam thân thủ kỳ cao, với tình huống thông thường cho dù gặp ám toán thì cũng đủ sức đối phó tự bảo vệ.

Vì vậy, cho dù Lữ Chính Anh trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, nhưng không tiện biểu thị ra ngoài.

Trong lúc Lữ Chính Anh đang hoang mang thì Chu Thắng Nam đã giải vây cho, nàng nhều mày hỏi Chu Quân Ngọc :

- Kỳ quái, sao bây giờ không có tin tức gì cả vậy?

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Chu tỷ tỷ hỏi lệnh muội à?

- Phải!

- Lúc này chưa có tin tức gì, điều đó biểu thị không có vấn đề gì xảy ra cả.

Lữ Chính Anh thừa cơ nói :

- Ta thấy bọn họ đi ra bến đò xem sao?

Chu Quân Ngọc trầm tư nói :

- Cũng được!

Đúng lúc này, bên màn ngăn nơi ngồi vang lên tiếng nói của Thủy Cô Nương :

- Bẩm Chu cô nương, đại sự bất hảo!

Ba người ở nơi ngồi giật mình kinh ngạc, Chu Quân Ngọc gần giọng quát :

- Vào đây nói mau!

Tiếp theo tiếng dạ, Thủy Cô Nương liền vén màn bước vào, cúi người thi lễ với ba người.

Lữ Chính Anh lo lắng hỏi :

- Thủy Cô Nương, xảy ra chuyện gì thế?

Thủy Cô Nương thở mạnh nói :

- Chu nhị tiểu thư đánh nhau với người ta.

- Đánh nhau với ai?

- Với hòa thượng đó!

Chu Quân Ngọc gượng cười nói :

- Sao lại thế! Vị hòa thượng đó là phụ thân của nhị tiểu thư cơ mà!

Thủy Cô Nương nói :

- Thuộc hạ nói sự thật, hơn nữa bọn họ đánh nhau rất là kịch liệt!

Lữ Chính Anh liền hỏi :

- Hòa thượng đó võ công như thế nào?

Dường như cao minh hơn Chu nhị tiểu thư.

- Kỳ quái thật!

Chu Thắng Nam liền nói :

- Bọn ta mau đi xem xem.

Chu Quân Ngọc vội phụ họa :

- Phải! Phải!

Nói xong đi ngay, Lữ Chính Anh tiện tay để lại một nén bạc, rồi nhóm bốn người dưới sự hướng dẫn của Thủy Cô Nương vội vã ra đi.

Bọn họ vừa lao đi Chu Quân Ngọc vừa hỏi Thủy Cô Nương :

- Phong Lang Quân đâu?

- Phong Lang Quân đang thăm trợ giúp nhị tiểu thư.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Ngoài hòa thượng đó ra còn ai khác nữa không?

Thủy Cô Nương nói :

- Có, nhưng lúc thuộc hạ đến những người đó không tham chiến.

- Thủy Cô Nương mau nói địa điểm cho ta, ta phải lập tức đi nhanh đây.

- Ở trên bãi cát bên đò Nhân Hòa...

Thủy Cô Nương dứt lời, Lữ Chính Anh đã tung người lên trên mái nhà rồi như một làn khói nhẹ trực hướng bờ sông vút đi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Động ma bão táp

Tại bờ sông, Chu Á Nam chăm chú nhìn một lão hòa thượng nói :

- Đại sư, ta tìm ông mệt quá vì sao ông cứ tránh ta mãi thế?

Lão hòa thượng toàn thân rung động, run giọng nói :

- Tiểu thí chủ, cô tìm ta có chuyện gì?

Chu Á Nam cơ hồ rơi lệ nói :

- Bởi vì, ông là phụ thân của tôi.

Lão hòa thượng lấp bắp :

- Tiểu thí chủ... cô... có nhìn lộn người chăng?

Chu Á Nam cười nhạt :

- Thế vì sao lúc nãy ông nhìn lên tôi?

Lão hòa thượng vội phủ nhận :

- Đâu... đâu có chuyện đó! Người xuất gia lẽ nào nhìn lên con gái?

Chu Á Nam thần sắc đau khổ nói :

- Phụ thân! Con chỉ còn không biết tính danh lai lịch của phụ thân, việc đã như vậy phụ thân còn phủ nhận ư?

Lão hòa thượng thở dài :

- Hải nhi, không phải phụ thân cố ý phủ nhận, thực ra là vì có nỗi khổ tâm.

Chu Á Nam vô cùng xúc động :

- Phụ thân đã thừa nhận rồi?

Lão hòa thượng cười :

- Sự thực ta chính là phụ thân của con, làm sao có thể phủ nhận.

Chu Á Nam :

- Nhưng mới hồi nãy phụ thân cố ý không thừa nhận con.

Lão hòa thượng cười khổ :

- Con biết quá khứ của ta thì không nên nói những lời như vậy!

Chu Á Nam thở dài :

- Phụ thân, quá khứ đã là quá khứ rồi, đừng nhắc đến nữa.

- Nhưng phụ thân chẳng mặt mũi nào nhìn mẫu thân con và con, và lại mẫu thân con không tha thứ cho ta...

Lão bước đến trước mặt Chu Á Nam nói tiếp :

- Hải nhi à, để phụ thân được nhìn hải nhi một lát.

Chu Á Nam cảm động bước tới trước mặt phụ thân.

Nhưng khi cự ly giữa họ chỉ còn năm sáu bước, Chu Á Nam khẽ biến sắc mặt đột nhiên đứng lại.

Lão hòa thượng vẫn từ từ bước tới nói :

- Đưa con khỏi mệnh, phụ thân xin lỗi con...

Nói dứt, đưa tay khẽ vuốt mặt Chu Á Nam :

- Con ơi, mẫu thân con năm xưa cũng đẹp như vậy...

Bàn tay lão hòa thượng đột nhiên trầm xuống điểm vào trọng huyệt Thất Khâm trước ngực Chu Á Nam lẹ như chớp.

Khoảng cách cực gần lại đột nhiên đánh lén trong lúc bất ngờ, dù thân thủ Chu Á Nam có cao siêu đến mấy cũng khó tránh né.

Nhưng sự thực không phải như vậy, khi cổ tay lão hòa thượng trầm xuống trong tích tắc, Chu Á Nam cũng dĩ công phản công, đưa tay hữu điểm vào uyển mạch đối phương, lạnh lùng cười nói :

- Lão tặc muốn chết!

Tay hữu nàng bầu vào uyển mạch của đối phương, tay tả thì điểm huyệt Tương Đài trước ngực đối phương, chẳng những dĩ công hoàn công mà còn cướp tận tiên cơ.

Xem tình hình, khi lão hòa thượng đánh lén chính là lúc Chu Á Nam vì sự đoàn tụ của phụ tử mà sơ ý phân tâm, cũng là cơ hội tốt nhất để ám toán. Thế nhưng sự phản ứng của nàng hoàn toàn bất ngờ, chẳng những ung dung bình tĩnh mà còn hiển nhiên biết trước sự giả vờ của lão hòa thượng.

Cũng vì vậy, sự phản kích của Chu Á Nam làm cho lão hòa thượng tay chân rối loạn, nếu không phải lão kinh nghiệm giang hồ phong phú thì đã trúng độc thủ của Chu Á Nam.

Lão vừa thi triển chỉ chương hồng cướp lại tiên cơ đã mất, vừa nói :

- Con ranh, ngươi điên rồi?

Chu Á Nam cười nhạt :

- Ta bình thường, ngươi mới là điên.

Lão hòa thượng giận dữ :

- A đầu, ngươi nói năng gì há?

Chu Á Nam quát :

- Lão tặc, đừng giả bộ nữa, nói! Ngươi là ai?

Lão hòa thượng cười khỏ :

- Ta là phụ thân của ngươi!

- Là phụ thân của ta? Thế tại sao vừa rồi ngươi lại hạ độc thủ?

- Phụ thân chỉ đùa với con, xem thử võ công của con thế nào thôi.

Chu Á Nam giận dữ :

- Lão tặc, ngươi nói lão không biết mắc cỡ.

- Con ơi, phụ thân vốn không muốn con thừa nhận người cha bất tài này, nhưng con đừng có đối xử với phụ thân như vậy!

Chu Á Nam lớn tiếng :

- Sư phụ, hãy nói lão tặc này là ai?

Lão hòa thượng sùng sốt :

- Hóa ra là sư phụ của cô giờ trò?

Chu Á Nam nói :

- Không sai, khi ngươi tới gần ta nếu không có sư phụ ta ngầm nhắc nhở thì ta đã mắc lừa rồi.

Lão hòa thượng cười nói :

- Thì ra là như vậy.

Trong lúc hai người đối thoại đã cùng nhau giao thủ trên năm mươi chiêu.

Và lại công lực lão hòa thượng rất cao, vốn vẹn trong năm mươi chiêu đã cướp lại thế thượng phong.

Đồng thời do Chu Á Nam nói sư phụ nàng đang ở gần đây nên càng làm lão hòa thượng muốn mau chóng chế phục Chu Á Nam.

Lão hòa thượng vừa tấn công vừa nói :

- Sư phụ ngươi là ai?

Chu Á Nam :

- Trừ phi ngươi nói trước ngươi là ai, ta mới nói lai lịch sư phụ ta.

Lão hòa thượng cười ha ha :

- Ta chính là phụ thân ngươi..

Keng, Chu Á Nam đã rút kiếm tấn công, hết lớn :

- Lão tặc muốn chết!

Chu Á Nam đã rơi vào thế hạ phong, sau khi dùng binh khí thì dần trở lại ưu thế bức lão hòa thượng cũng đành phải dùng binh khí tương nghinh.

Lão hòa thượng dùng một thanh đơn đao công lực thâm hậu, khi sử dụng binh khí thể trầm ẩn dũng mãnh, làm cho Chu Á Nam cũng khó bề đương cự.

Chu Á Nam bị bức trở về thế thủ :

- Ngươi cũng biết Phục Ma đao pháp?

Lão hòa thượng cười :

- Con gái ngoan, nghề của phụ thân hãy còn nhiều lắm!

Tiếp đó lại hỏi :

- Ngươi cho rằng chỉ có ai mới học nổi Phục Ma đao pháp?

Chu Á Nam vừa vung kiếm phòng thủ, vừa trầm tư không hề lên tiếng.

Lão hòa thượng nói :

- Sư phụ ngươi biến đâu mất rồi?

- Im đi!

Lão hòa thượng :

- Theo ta thấy có thể hấn đã quay về rồi.

Lại nói tiếp :

- Đừng có lo, để ta phái người giúp ngươi đi gọi.

Lão cất tiếng quát :

- Đồ đệ, hãy mời sư phụ của con gái ta ra đây!

- Tuân mạng.

Trong đám tuyết gần đó bỗng nhiên xuất hiện bốn người thanh niên áo trắng.

Bốn người này hiển nhiên thân thủ không vừa, sau khi tòà đi bốn hướng tuy không tìm ra sư phụ của Chu Á Nam nhưng lại tìm ra Phong Lang Quân, một người trong bọn cười nói :

- Sư phụ, chỉ tìm được một người.

Một người khác nói :

- Xem ra gã còn trẻ tuổi lắm!

Hòa thượng cười lớn :

- Con gái ngoan, tuổi còn nhỏ thế mà lại yêu thằng nhãi này, thật là...

Chu Á Nam hét lớn :

- Đồ lừa trọc thối tha!

Đồng lúc đó chợt nghe trong bốn người thanh niên có người la lên :

- A! Không xong rồi, thằng nhãi này có yêu thuật.

Lão hòa thượng ngạc nhiên :

- Tà thuật gì?

Thanh niên nọ nói :

- Hai vị sư huynh không hiểu vì sao đều té xuống.

Chỉ nghe Phong Lang Quân cười nhạt :

- Ai dám lại đây thì sẽ như hai gã kia!

Lão hòa thượng vội nói :

- Đồ đệ, ngươi đừng hấp tấp, trước tiên hãy làm rõ lai lịch của hắn rồi hãy nói.

Thanh niên đáp :

- Vâng.

Lão hòa thượng hỏi Phong Lang Quân :

- chàng trai trẻ, ngươi là ai?

Do lão hòa thượng phân tâm nói chuyện với Phong Lang Quân, áp lực của Chu Á Nam giảm đi rất nhiều đã có thể duy trì được thế quân bình.

Phong Lang Quân trầm giọng nói :

- Đại gia là môn hạ của Miêu Cương Kim Lão Lão...

Lão hòa thượng kinh ngạc :

- Ngươi là Phong Lang Quân?

Phong Lang Quân cười nhạt :

- Đã biết lai lịch của Phong Lang Quân ta, đương nhiên cũng biết nghề giết người của Phong Lang Quân.

Lão hòa thượng nói :

- Ta biết, nhưng chúng ta không ai đụng đến ai vì sao người lại hạ độc thù với đồ đệ của ta?

Phong Lang Quân nói :

- Ta chỉ vì tự vệ Lão hòa thượng nói :

- Vừa rồi là hiểu lầm, người đưa thuốc giải rồi hãy đi đi!

Phong Lang Quân :

- Đâu có chuyện dễ dàng vậy.

Lão hòa thượng cũng nói :

- Người còn muốn gì?

Phong Lang Quân trầm giọng nói tiếp :

- Nói cho ta biết người là ai?

Lão hòa thượng nói :

- Nghe khẩu khí của người, hình như hãy còn điều kiện gì khác.

- Không sai.

- Nói thử xem!

- Lập tức ngừng giao thủ với nhị tiểu thư, rồi hãy rút xéo ngay cho ta.

Lão hòa thượng cười nói :

- Người nói nghe còn hay hơn ca hát.

Phong Lang Quân cười nói :

- Người không cần hai tên đồ đệ này thì có thể không tiếp nhận điều kiện của ta.

- Đồ đệ cố nhiên là trọng yếu, nhưng lão phu đã tốn bao công sức mới bức được con nhãi này, làm sao có thể để người ra điều kiện!

Phong Lang Quân hướng sang Chu Á Nam hỏi :

- Nhị tiểu thư, ta xin chờ tiểu thư phân phó!

Chu Á Nam hỏi :

- Người thấy sư phụ ta chứ?

Phong Lang Quân nói :

- Lệnh sư phát hiện Thuần Vu Khôn đã truy đuổi theo, nhưng lão nhân gia đã nói sẽ lập tức quay lại.

Lão hòa thượng cười nói :

- Nước xa khó cứu lửa gần. A đầu, người chịu thua đi!

Soạt, soạt, soạt liên tục ba nhát đao đánh Chu Á Nam lùi ba bước, làm cho thể quân bình vừa mới được duy trì lại biến hóa.

Phong Lang Quân lại cất giọng :

- Nhị tiểu thư, Phó lệnh chủ cũng sắp tới rồi.

Lão hòa thượng cười nhạt :

- Đồ đệ, tiên cướp thượng phong, giết thẳng nhãi này.

Hai người thanh niên đồng thời lao tới trước mặt Phong Lang Quân, hai người đều tránh chiều gió.

Phong Lang Quân cười :

- Tránh chiều gió chỉ có thể tránh được Mê Hồn Hương Vụ. Đồ lừa trọc nguoi nên biết môn hạ của Kim Lão Lão hãy còn thứ lợi hại hơn Mê Hồn Hương Vụ.

Câu nói này quả thật có hiệu nghiệm, hai người thanh niên không dám tiến tới nữa.

Chu Á Nam nói :

- Phong Lang Quân, hãy giúp ta giết lão tặc này.

- Vâng!

Phong Lang Quân đáp xong, phi thân tới sát bên người lão hòa thượng.

Lão hòa thượng cười nhạt :

- Đồ chó, muốn chết!

Tay tả của lão vung lên, không biết là sử dụng ám khí gì, Phong Lang Quân rú lên một tiếng quy xuống đất.

Lão hòa thượng cười ha hả :

- Đồ nhãi ranh như nguoi nếu lão phu không hạ được thì làm sao có thể tranh võ lâm bá nghiệp.

Tiếp đó quát lớn :

- Thằng chó này võ công bình thường lắm, hai người chúng bay còn không thừa cơ hạ nó đi.

Hai người thanh niên nghe vậy bèn bỏ tới Phong Lang Quân.

- Khi họ còn cách Phong Lang Quân chừng hai thước chỉ thấy Phong Lang Quân khẽ động tay hữu, hai người thanh niên lại có một người té xuống.

Nhưng Phong Lang Quân cũng bị thương bởi ám khí của người thanh niên cuối cùng, do đó cũng ngã gục xuống đất.

Tuy người thanh niên kia dùng ám khí đắc thủ nhưng không dám mạo hiểm tiếp cận Phong Lang Quân. Tình thế trở nên căng thẳng, lão hòa thượng cười ha hả :

- Con gái ngoan, bây giờ chẳng còn ai giúp nguoi nữa đâu, nên đi theo ta!

Chu Á Nam từ khi xuất đạo đã từng trải qua nhiều phen nguy hiểm, nhưng chưa hề bị rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như thế.

Lão hòa thượng trầm giọng nói :

- A đầu, lão phu không nỡ sát hại nguoi, nguoi nên biết điều một chút.

Chính lúc tình thế của Chu Á Nam cực kỳ khó khăn, một tiếng hú lanh lảnh vọng tới.

Chu Á Nam nghe tiếng biết rằng Lữ Chính Anh đã tới, bất giác phấn chấn tinh thần tạm thời giữ được thể cục.

Phong Lang Quân mình bị thương hai chỗ, cũng mừng rỡ ngó ra nói :

- Nhị tiểu thư, Phó lệnh chủ tới rồi!

Chu Á Nam đáp :

- Ta biết, nguoi không sao chứ?

Phong Lang Quân cười khò :

- Không sao cả, hãy còn chưa chết...

Lão hòa thượng nói :

- Đừng tưởng tên tiểu tử Lữ Chính Anh có thể cứu được nguoi, lão phu nhất định phải giết nguoi trước!

Phong Lang Quân cười nói :

- Giả hòa thượng, người đã vô năng vì lực rồi!

Lão hòa thượng nói với tên đồ đệ còn lại :

- Ngần ra đó làm gì, sao không giết thẳng nhãi này đi.

- Vâng! Tên đồ đệ nọ miệng đáp rất sáng khoái nhưng chân tay thì dường như không nghe lệnh chỉ huy.

Đúng lúc đó, tiếng hú lanh lảnh của Lữ Chính Anh lại vọng tới càng gần hơn ban nãy nhiều lần.

Thế tấn công của lão hòa thượng đối với Chu Á Nam càng lúc càng mãnh liệt, miệng hét giận dữ :

- Tiểu tử mau lên!

- Vâng...

Tên đồ đệ đột nhiên phi thân lao tới Phong Lang Quân đang nằm trên mặt đất.

Hầu như lúc ngay lúc đó một đạo hàn quang lướt tới, phập phập hai tiếng thân hình tên đồ đệ biến thành hai đoạn rớt xuống bên cạnh Phong Lang Quân.

Keng một tiếng, đơn đao của lão hòa thượng bị kẹp cứng, đến lúc này mới thấy rõ đạo hàn quang làm cho gã đồ đệ biến thành hai đoạn vừa rồi là trường kiếm của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh xuất hiện như thiên thần giáng hạ, kịp thời cứu được Phong Lang Quân, ghim được đơn đao của lão hòa thượng, trầm giọng nói :

- Á Nam, lùi qua một bên!

Chu Á Nam từ khi xuất đạo đến nay chưa từng gặp qua địch thủ, nhưng trận chiến hôm nay làm cho nàng vô cùng khổ sở, toàn thân đổ mồ hôi. Sau khi Lữ Chính Anh đã ghim được đao của lão hòa thượng nàng mới coi như trút được gánh nặng, thối lui ra ngoài.

- Lữ Chính Anh nhìn lão hòa thượng, nhíu mày hỏi :

- Tại sao lão tiên bối giao chiến với lệnh ái..

Chu Á Nam quệt mồ hôi, buột miệng nói :

- Không! Hòa thượng này là đồ giả mạo.

- Lữ Chính Anh lúc này mới hiểu rõ.

Chu Á Nam nói tiếp :

- Lão tặc này còn biết sử dụng Phục Ma đao pháp.

Lữ Chính Anh nói :

- Biết Phục Ma đao pháp võ công lại mạnh hơn muội, lai lịch của người này chắc thú vị lắm.

Lão hòa thượng từ từ thu hồi đao của mình, lạnh lùng cười nói :

- Người cho rằng ta là ai?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đã gặp nhau rồi, trước sau ta cũng sẽ làm rõ lão là ai.

Chàng quay sang Chu Á Nam hỏi :

- Á Nam, xem thử thương thế của Phong Lang Quân thế nào.

Phong Lang Quân cười nói :

- Đa tạ sự quan tâm của Phó lệnh chủ. Tiểu đệ bị thương do ám khí, không nguy hiểm mấy còn có thể gắng gượng được.

Chu Á Nam bước tới nói :

- Ám khí đã rút ra chưa? Để ta xem sao...

Lữ Chính Anh nói với lão hòa thượng :

- Xem tình hình giữa hai chúng ta nếu không so tài cao thấp thì lão chẳng chịu nói rõ lai lịch.
- Phải!

Lão hòa thượng cười khà khà :

- Cần phải xem tài nghệ của ngươi như thế nào mới có thể quyết định.
- Ta sẽ không để cho lão thất vọng đâu.
- Mời!
- Mời!

Hai tiếng vừa dứt, hai người đã động thủ.

Hai người nói chuyện rất khách khí, nhưng khi giao thủ thì không hề khách khí, chẳng những đôi bên đều thi triển tuyệt chiêu, hơn nữa đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương mà công kích. Trong giây lát hai người giao thủ hơn hai mươi chiêu, không ai chiếm được ưu thế.

Lữ Chính Anh công lực cao biết chừng nào, ấy vậy mà lão hòa thượng chẳng những đánh bại Chu Á Nam mà còn có thể đánh ngang ngửa với Lữ Chính Anh.

Ba mươi chiêu đã qua Lữ Chính Anh đã chiếm thượng phong, đối với lai lịch của đối phương chàng cũng có một sự nghi vấn.

Lúc này Chu Á Nam đã băng vết thương cho Phong Lang Quân, ba người ở Túy Tiên lâu là Chu Thảng Nam, Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương cũng đã tới, đứng sang một bên quan chiến.

Lữ Chính Anh hỏi Chu Á Nam :

- Á Nam, vừa rồi muội đã có kinh nghiệm lâm địch, bây giờ lại đứng ngoài trông rõ hơn, có phải đã hiểu được gì về lai lịch của lão hồ ly này?

Chu Á Nam nói :

- Lão trọc này sử dụng Phục Ma đao pháp, điều đó là hiển nhiên.
- Điểm này ta đồng ý.
- Và lại chiêu thức hoàn toàn giống với Điện Bàn, nhưng về công phu và hỏa hầu đều cao minh hơn Điện Bàn.
- Những phân tích này muội liên tưởng đến ai?
- Chẳng lẽ là Âu Dương Thái giả trang?

Chu Thảng Nam cũng phụ họa :

- Không sai, rất có thể là như vậy.

Lữ Chính Anh hướng về Chu Quân Ngọc hỏi :

- Quân Ngọc, thế nào?

Lúc này Lữ Chính Anh và lão hòa thượng đã giao đấu gần trăm chiêu, có lẽ Lữ Chính Anh xuất thủ có chừng mực, cũng có thể là thân thủ của lão hòa thượng thực sự phi phạm. Trong lúc này dù lão hòa thượng đã rơi vào thế hạ phong nhưng cũng chưa lộ rõ về thất bại.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Ê giả hòa thượng, tự ngươi nói ra đi!

Lão hòa thượng hỏi :

- Ngươi muốn ta nói gì?
- Có phải ngươi là Âu Dương Thái?
- Các ngươi cho rằng ta là ai cũng được!

Lão hòa thượng đã thấy tình hình bất lợi, chuẩn bị chuồn đi.

Chỉ thấy chiêu thức công thủ của lão bỗng chuyển sang độc hiểm, chuyển thế bị động thành chủ động.

Lữ Chính Anh cười vang :

- Muốn chạy ư! Đâu có dễ vậy.

Soạt, soạt, soạt liên tiếp ba chiêu kiếm lại giành được ưu thế.

Lão hòa thượng bị đối phương nói trúng ý định của mình, hiển nhiên lộ rõ sự nôn nóng nhưng lão bề ngoài vẫn cười nói :

- Đừng tự tác thông minh, tiểu bối đêm nay các ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta!

Lữ Chính Anh nói :

- Chỉ một mình ngươi mà có thể ư?

Đương nhiên ta hãy còn trợ thủ.

- Vừa nói đến trợ thủ thì đã có bốn bóng người phi tới đầu trường mau như chim bay.

Bốn người này một là Hồ Diên Bách Văn sư đệ của Thuần Vu Khôn, hai người khác cũng là sư đệ của Thuần Vu Khôn, nhưng đến giờ vẫn không biết tính danh của họ, người sau cùng là Chương môn nhân phái Hoàng Sơn, chính là phản đồ của Thất Sát lệnh Điền Bân.

Ba sư đệ của Thuần Vu Khôn thì Hồ Diên Bách Văn từng bị Chu Á Nam chặt đứt tay trái, hai người kia cũng là kẻ bại trận dưới kiếm của Chu Á Nam.

Bốn người vừa tới đầu trường, Điền Bân lập tức nói với lão hòa thượng :

- Lão gia tử, cần ta giúp sức chứ?

- Không cần, trước hết hãy hạ gục mấy đứa tiểu bối kia.

- Được, Điền Bân đáp ứng huy đao lao thẳng tới Chu Thắng Nam.

- Thắng Nam, chúng ta quen nhau lâu rồi, nào đêm nay hãy ôn tồn một phen.

Chu Thắng Nam nghiêng răng vung kiếm công kích, chỉ muốn một nhát kiếm đâm chết Điền Bân mới hả dạ.

Thân thủ Điền Bân chẳng kém gì so với Chu Thắng Nam, vừa giao thủ không thể phân rõ ai thắng ai thua.

Khi Điền Bân giao thủ với Chu Thắng Nam, Hồ Diên Bách Văn cũng xông tới Chu Á Nam, hét lớn :

- Tiện tì, trả tay trái cho ta.

- Xuống Diêm Vương mà đòi!

Do Chu Á Nam vừa rồi tiêu hao quá nhiều chân lực để đối phó với giả hòa thượng, cho nên lúc này chỉ đánh ngang ngửa với Hồ Diên Bách Văn. Hai người kia thấy tình hình bên song song lao tới trợ chiến cho Hồ Diên Bách Văn nhưng đều bị Chu Quân Ngọc chặn lại.

Hồ Diên Bách Văn trầm giọng nói :

- Hai vị sư huynh cứ để con tiện nhân này cho ta, ta phải tự chế phục nó mới hả giận.

- Được! Hồ Diên sư đệ, chúng ta nghe lời ngươi.

Keng! Một đao một kiếm của hai người đều bị Chu Quân Ngọc kệp lại.

Chu Quân Ngọc lạnh lùng nói :

- Ba người chúng bay đều là đồ đệ của Hồ Diên Kỳ?

Một trong hai người cười nói :

- Không sai, Hồ Diên sư đệ còn là nghĩa tử của ân sư!

- Hai người chúng bay hãy báo danh đi.

- A đầu này người tuy nhỏ nhưng khẩu khí lớn thật!

Người bên phải cười :

- Lớn? Càng lớn càng tốt!

Lão hòa thượng bỗng lên tiếng :

- Nhị vị lão đệ chớ khinh địch, con tiểu a đầu đó thân thủ kỳ cao không phải dễ đối phó!

Lữ Chính Anh nói :

- Giả hòa thượng, lão hãy tự lo cho chính bản thân mình đi!

Một loạt tiếng kim khí va chạm vang lên ba người đã đồng thời xuất thủ, do nhân thủ đối phương tăng lên, Lữ Chính Anh sợ vạn nhất phát sinh biến hóa, không còn tâm trí tiếp tục du đấu nữa. Do đó vô luận về chân lực hay chiêu thức đều tăng cường sức lực không ít.

Lão hòa thượng đã ở thế hạ phong lại càng thêm khốn đốn, khó lòng cầm cự nổi bèn nói lớn :

- Hô Diên lão đệ chớ tham chiến, bốn vị hãy rút trước đi.

Hiển nhiên lão tự biết đại thế đã mất, chuẩn bị tháo chạy.

Lữ Chính Anh thấy vậy càng tăng gia thế công, cười nói :

- Muốn chạy cũng được, có điều dễ mạng lại đã.

Tiếp đó cất giọng hô :

- Ba vị cô nương nghe đây: diệt ác tức khả dĩ hành thiện, đối với lũ chuột này hạ thủ bất lưu tình!

Chu Quân Ngọc đáp :

- Biết rồi!

Bốn cặp ác đầu, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc đều chiếm ưu thế, duy nhất ở thế hạ phong lại là Chu Thắng Nam.

Lão hòa thượng tuy yếu thế nhưng lão nhìn thế cục rất rõ.

Tuy bị Lữ Chính Anh liên tiếp uy hiếp nhưng trong lúc hữu ý lại lui về phía Chu Thắng Nam.

Nhưng cử chỉ của lão không lọt qua cặp mắt của Lữ Chính Anh.

Chàng cười nhạt :

- Giả hòa thượng, đừng có làm bộ vô ý nữa.

Dứt lời bèn đổi phương hướng bức lão hòa thượng thối lui trở lại vị trí cũ, cười ha hả nói :

- Các hạ hãy còn chưa chịu nộp mạng!

- Ngươi tưởng ta sợ ngươi hay sao?

- Không sợ thì đừng có lui như vậy nữa!

Lão hòa thượng hướng sang Điền Bân nói :

- Điền Bân, hãy khống chế con nhãi đó.

Điền Bân đáp :

- Sắp khống chế được nó rồi!

- Đừng nằm mơ!

Chu Á Nam đột nhiên quét một kiếm cơ hồ lấy luôn một mạng của Điền Bân.

Hóa ra Chu Á Nam đang đấu với Hồ Diên Bách Văn cũng thấy được nguy cơ của Chu Thắng Nam, bèn bức Hồ Diên Bách Văn lùi tới bên Chu Thắng Nam.

Nhất kiếm này của nàng tuy chưa trúng Điền Bàn nhưng cũng làm cho Điền Bàn toát mồ hôi lạnh lùi ra xa đến một trượng, giúp cho Chu Thắng Nam tạm thời có được cơ hội nghỉ ngơi.

Tiếp đó, Chu Á Nam nói gấp :

- Thử thử hãy lại sát muội, chúng ta liên thủ ứng địch.

Câu nói của nàng chưa dứt, Điền Bàn đã lại xông tới :

- Hai tỷ muội các ngươi liên thủ để một mình ta nhất tiễn song điều cũng tốt, ha ha ha...

Một bên Chu Quân Ngọc một mình đấu hai vị sư huynh của Hồ Diên Bách Văn tuy chiếm được thượng phong, nhưng hai người đó là sư đệ của Thuần Vu Khôn thân thủ đương nhiên không yếu, lần trước họ vì khinh địch mà thua về tay Chu Á Nam. Bây giờ thời thế đã khác, chẳng những đã đề cao cảnh giác, mấy tháng này cũng luyện được khổ công phu. Do đó Chu Quân Ngọc có cao minh hơn Chu Á Nam nhưng cũng không dễ dàng như Chu Á Nam khi trước.

Lúc này nàng chiếm được thượng phong nhưng muốn giết chết đối phương e rằng phải tốn nhiều công phu mới được.

Lữ Chính Anh hốt nhiên cười nói :

- Xin thất lễ, thất lễ!

Hóa ra áo cà sa của lão hòa thượng đã bị Lữ Chính Anh xé toang một mảnh, lộ rõ bên trong là một chiếc áo dài màu xanh.

Lão hòa thượng trong tâm đã loạn, không để ý đến ba vị đồng bọn nữa, cố sức đánh ra một chiêu rồi phi thân lên toan chạy.

Nhưng Lữ Chính Anh tiên phát chế nhân đã chế ngự được lão, cười lớn :

- Đuôi hồ ly mới hiện ra một nửa, làm sao có thể chạy được!

Soạt, soạt, soạt liên tiếp ba kiếm bức đối phương thoái bộ liên liên, trầm giọng quát :

- Giả hòa thượng, mấy chiêu của ta đủ lấy mạng ngươi chưa?

Lữ Chính Anh hiện rõ bản lãnh thật sự của mình, trường kiếm tung hoành chẳng những uy lực vô cùng mà chiêu thức cũng tân kỳ khó lường trước được, làm cho lão hòa thượng không cách nào phản công, nhứu mày nói :

- Ngươi tự tin có bản lãnh giết chết ta, vì sao hãy còn trù trù chưa động thủ?

Lữ Chính Anh cười :

- Ta muốn biết ngươi do cái gì biến thành?

- Điều đó không phải dễ!

- Giả hòa thượng, ta đã đoán định ngươi là ai rồi nếu ngươi biết điều một chút thì hãy tự động cởi bỏ mặt nạ, ta có thể thả ngươi đi vô điều kiện.

- Ngươi đoán định ta là ai?

- Ngươi là Âu Dương Thái.

- Đã biết rồi còn phải hỏi?

- Ta cần phải giả đĩ chứng thực mới được...

Chàng vừa nói, nhưng chiêu thức mỗi lúc thêm lợi hại, bức lão hòa thượng đành phải nói :

- Ta tự động gỡ mặt nạ xuống, ngươi thật sự để ta đi vô điều kiện chứ?

- Đương nhiên!

- Thân ngươi là Phó lệnh chủ Thất Sát lệnh, nói không được nuốt lời?

- Đừng nói nhiều!

- Thế thì ngươi kêu mọi người tất cả đều dừng lại.

- Xem ngươi còn có thể giờ trò gì?

Chàng quát lớn :

- Tất cả dừng tay!

Mọi người đang ác đấu nghe vậy đều dừng lại.

Lữ Chính Anh cười :

- Các hạ còn đợi gì?

Lão hòa thượng cười khở, đưa tay từ từ gỡ mặt nạ da người xuống nói :

- Ta không thể không bội phục ngươi thông minh.

Không sai, lão hòa thượng này quả nhiên là Âu Dương Thái giả trang.

Mọi người đều sùng sốt, Chu Á Nam giận dữ quát :

- Tại sao ngươi dám mạo xưng phụ thân ta?

Âu Dương Thái cười nói :

- Ngươi đã chẳng còn phụ thân nữa, mạo xưng một chút có hề gì!

Chu Á Nam biến sắc :

- Ngươi nói thế có nghĩa gì?

Âu Dương Thái đáp :

- Đồ ngọc nhà ngươi ngay cả câu nói giản đơn thế mà còn muốn ta giải thích.

- Phụ thân ta đã chết?

- Không sai.

Âu Dương Thái từ từ cởi bỏ áo cà sa bên ngoài, cầm cả mặt nạ đưa cho Chu Á Nam nói :

- Đây đều là di vật của phụ thân ngươi, ngươi hãy lấy lại làm kỷ niệm.

- Là ngươi giết?

- Ta và y vô oán thù, vì sao giết y?

- Thế tại sao phụ thân ta lại chết?

- Ông ta đã chán sống rồi! Hơn nữa lệnh đường lại không chịu tha ông ta cho nên tự giải thoát còn đỡ hơn sau này chết trong tay lệnh đường.

- Ông ấy tự sát?

- Không sai, ở đây có di thư làm chứng.

Lão lại nói tiếp :

- Cho nên ngươi phải khách khí với ta một chút, nếu không ta sẽ không đưa di thư này cho ngươi.

- Được! Đưa ta xem thử.

- Ngay cả tôn tính đại danh của lệnh tôn cũng không biết, còn nói chi đến chuyện nhận ra bút tích, may mà di thư có hai bức. Một cho ngươi và Lữ Chính Anh, một cho lệnh đường, cứ đưa trước cho lệnh đường xem thì biết ngay thật giả.

Nói xong rút trong người ra hai bức thư, Chu Á Nam gần giọng hỏi :

- Di thư này sao lại đến tay ngươi?

Có lẽ là duyên phận, trước lúc quyết định tự sát lệnh tôn chọn ta làm người đưa thư.

Tiên phụ có phải từng để lại di thư?

- Lệnh tôn từng nói qua, những điều ông ấy muốn nói đều viết trong di thư.

Lúc nào phát sinh chuyện này?

- Ba hôm trước.

Lúc đó sao ngươi không ngăn cản lão nhân gia?

- Khi ông ấy gặp ta thì đã uống thuốc độc rồi, dù cho Hoa Đà tái thế, Biển Thước sống lại cũng hết chữa, ta còn có biện pháp nào nữa?

Hắn lại nói tiếp :

- Hậu sự của lệnh tôn ta một tay lo liệu, mộ phần trên gò đất cách Vân Mộng biệt phủ chừng ba dặm.

- Có phải mộ phần mà trên mộ bia viết là Vô Danh Chi Mộ không?

- Phải!

- Hai bức thư này ta lập tức trình gia mẫu, nếu lời nói của ngươi đúng ta sẽ đáp tạ...

- Không cần đáp tạ, chuyện này chẳng đáng gì.

- Nhưng còn một chuyện ngươi phải làm cho rõ mới được.

- Chuyện gì vậy?

- Chính là chuyện ngươi mạo xưng tiên phụ.

- Hóa ra là chuyện này, chuyện này dễ giải thích lắm. Ngươi thử nghĩ, trong cục diện võ lâm quần hào quật khởi, lệnh đường là Thất Sát lệnh chủ có phải là thuộc một trong những bá chủ thực lực hùng hậu?

- Điểm này ta thừa nhận.

- Căn cứ điểm này mà suy luận, nếu Âu Dương Thái này mà được sự toàn lực giúp đỡ của lệnh đường thì có thể trở thành Minh chủ độc bá võ lâm.

- Ta hiểu rồi, sở dĩ ngươi mạo danh tiên phụ là để tiện thừa cơ chế phục ta, dùng ta làm con tin uy hiếp nương mẫu ta?

- Đúng! Ngươi nghĩ xem, hãy còn gì lý tưởng hơn để có thể uy hiếp được lệnh đường?

- Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, có ngờ đâu dự định của ngươi lại bất thành.

- Phải, chẳng những tâm nguyện không hoàn thành mà suýt nữa mất mạng.

Lữ Chính Anh bỗng nhiên nói :

- Ngươi nên bồi mạng mới phải.

Âu Dương Thái biến sắc :

- Chẳng lẽ ngươi không giữ y lời hứa?

- Lời ta nói đương nhiên phải giữ lời, nhưng ngươi đâu có giữ lời hứa.

- Ta đã gỡ mặt nạ ra rồi, lúc đầu ngươi không từng nói, chỉ cần ta gỡ bỏ mặt nạ là để ta đi vô điều kiện hay sao?

- Nhưng mặt ngươi hãy còn một lớp mặt nạ da người nữa.

Câu nói này vừa xuất, chẳng những Âu Dương Thái đứng sững không nói được lời nào mà cả mọi người xung quanh cũng ngưng thần nhìn vào mặt Âu Dương Thái.

Âu Dương Thái hãy còn chưa định thần thì Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Chiếc mặt nạ của ngươi chế tạo tinh xảo, nếu không quan sát kỹ thì dù là ban ngày cũng nhìn không ra.

Âu Dương Thái hỏi :

- Vậy tại sao ngươi nhìn ra?

Lữ Chính Anh nói :

- Có lẽ mục lực của ta khác người thường, ngươi đã nói như vậy tức là thừa nhận hãy còn đeo một chiếc mặt nạ?

- Không sai!

- Vậy hãy gỡ xuống đi, có lẽ ta sẽ tha cái mạng cho ngươi.

- Lão phu không cần ngươi tha, ta tự tin sau khi gỡ mặt nạ xuống ngươi cũng không có đảm lược để giết ta.

- Đừng quá tự mãn, quyền lực giết ngươi hay không đều nằm trong tay ta.

- Ngươi dám cá cược với ta không?

- Cá những gì?

- Ý của ta là nếu ta bỏ mặt nạ ra thì ngươi không dám giết ta?

Chu Quân Ngọc nói :

- Sư huynh, đừng mắc lừa lão hồ ly này, hãy động thủ trước tốt hơn.

Âu Dương Thái cười khỏ :

- Ta nói cho các ngươi biết, nếu muốn lột tấm mặt nạ của ta xuống thì còn khó hơn lấy cái đầu của ta.

- Vậy thì dễ lắm

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Sư huynh, chúng ta sẽ chặt đầu hắn trước.

- Đúng!

Lữ Chính Anh đáp, chậm rãi bước tới trước mặt Âu Dương Thái :

- Ý của các hạ thế nào?

Âu Dương Thái cười khỏ :

- Khỏi cần ngươi động thủ, để ta gỡ mặt nạ vậy.

- Đừng nói nhiều nữa làm đi.

- Được, ngươi xem...

Hắn vừa nói vừa từ từ gỡ mặt nạ xuống.

- Tấm mặt nạ đã gỡ xuống, đôi bên chính tà toàn bộ đều sống người.

Nhất là Chu Thắng Nam, lặng đi một lúc rồi bật lên tiếng bi ai, che mặt chạy đi.

Chu Quân Ngọc vội vã chạy theo cất tiếng gọi :

- Đại tiểu thư chờ đi, có thể đây là giả...

Nguyên là Âu Dương Thái sau khi gỡ mặt nạ ra lại biến thành phụ thân của Chu Thắng Nam là Công Tôn Thái, tình huống này làm sao không làm cho Chu Thắng Nam bị thương cho được.

Công Tôn Thái cười ha hả nói :

- Lần này sẽ không thay đổi nữa, ta chính là Công Tôn Thái.

Tiếp đó đặc ý hướng sang Lữ Chính Anh cười nói :

- Lời của ta có sai đâu?

Lữ Chính Anh hỏi lại :

- Cái gì?

- Ta nói khi gỡ mặt nạ xuống ngươi không dám giết ta nữa.

- Có điều e rằng có người không thể tha ngươi.

- Có phải là Chu Tứ Nương?

- Không sai.

Công Tôn Thái cười nói :

- Không đâu, ngươi đừng nghe những lời nói của bà ta, kỳ thực quan trọng ở điểm...

Chu Á Nam hỏi :

- Đừng nói nhiều, ta hỏi ngươi một chuyện.

- A đầu, đứng ra ngươi phải tôn ta một tiếng Công Tôn tiên bối mới phải chứ?

- Nhưng tìm khắp người của ngươi chẳng có một chỗ nào đáng để ta tôn kính.

- Không sao cả, không ai tôn kính ta thì ta tự tôn kính vậy.

Chu Á Nam hỏi :

- Thân phận Âu Dương Thái vừa rồi của ngươi là giả, thế thì những lời vừa rồi cũng là giả?

Công Tôn Thái cười :

- Rất xin lỗi, đoạn có quan hệ đến chuyện phụ thân ngươi tự sát lại là thực.

- Ngươi không gạt ta?

- Tại sao ta phải gạt ngươi, huống chi hầy còn di thư do phụ thân ngươi tự tay viết có thể làm chứng.

Lúc này, Hồ Diên Bách Văn cũng xen vào hỏi :

- Công Tôn tiên bối! Thế Âu Dương Thái tiên bối đâu?

Công Tôn Thái giờ tay chỉ vào mũi mình cười nói :

- Ở đây.

Âu Dương Thái chính là sự hóa thân của Công Tôn Thái. Tình huống này tuy có thể xem là bất ngờ, nhưng do chỉ trong một khoảng thời gian mà có quá nhiều biến hóa, cho nên quần hào tuy cảm thấy bất ngờ nhưng không chấn kinh.

Hồ Diên Bách Văn ngăn người :

- Hóa ra hai vị chỉ là một người :

- Chính phải, chính phải.

- Trong võ lâm, người biết ông có thân phận của hai người chắc không nhiều?

- Phải, dĩ vãng trừ tiểu đồ Diên Bàn ra, người bên ngoài chỉ có đại sư huynh của ngươi biết được mà thôi.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Ngươi nói trước kia thân phận thực sự của ngươi chỉ có Diên Bàn và Thuần Vu Khôn hai người biết?

- Không sai! Ngươi còn muốn thấy gì ở ta nữa?

Lữ Chính Anh thở dài :

- Bắt tất, các người đi đi!
- Đa tạ Phó lệnh chủ khoan dung, có điều người đi về trước mặt Chu Tứ Nương phải nói sao cho tốt đây!
- Công Tôn Thái, người muốn khích ta cải biến chủ ý đối với người chẳng có lợi gì đâu.
- Được! Ta không đứng đến người, thôi thì đi vậy!

Nói xong phẩy tay xuất lĩnh bọn Hồ Diên Bách Văn, Điền Bản phóng đi.

Lữ Chính Anh thở dài nhìn Chu Á Nam cười khổ nói :

- Á Nam, chúng ta phải đuổi kịp Thăng Nam. Vừa rồi chúng ta không cách nào chiếu cố cho nàng.

Á Nam khẽ than :

- Chính Anh ca, đứng tại vị trí của người thứ ba mà nhìn, ta và tỷ tỷ của ta vận mệnh của ai xấu hơn?

Lữ Chính Anh trầm tư :

- Á Nam, tất cả mọi quá khứ bắt tất nói đến nữa, chúng ta đi thôi!
- Không!

Chu Á Nam nói tiếp :

- Huynh phải trả lời ta mới được.
- Muội nhất định muốn ta nói vậy ta nói sự thực, vận mệnh của muội tốt hơn thư thư của muội.
- Ta và tỷ tỷ đều có phụ thân chẳng ra gì, sự phân biệt tốt xấu của huynh lấy gì làm tiêu chuẩn?
- Căn cứ sự quan sát của ta, phụ thân của muội và Chu Thăng Nam ta đều tận mắt thấy qua.
- Có lẽ huynh nói rất công bình, đáng tiếc là phụ thân của ta đã chết rồi.

Lữ Chính Anh đành dùng lời an ủi :

- Bắt tất buồn bã, lời của Công Tôn Thái làm sao đáng để muội tin! Nếu lệnh tôn thực sự đã tự vẫn thì càng là vận may cho muội, cũng chứng minh mệnh vận của muội tốt hơn thư thư của muội.

Chu Á Nam nước mắt lưng tròng hỏi :

- Đó là vì sao?
- Á Nam muội là người thông minh, thiết tưởng muội nên hiểu mới phải.
- Nhưng trong đầu ta chỉ là một mảng hồ đồ, không thể nghĩ được gì cả.

Lữ Chính Anh khẽ nâng cổ tay của nàng nói :

- Ta thể nghiệm được cảm thụ trong lòng muội, Á Nam hãy kiên cường lại đừng vì sự bất hạnh trong quá khứ mà canh cánh bên lòng.

Hai người Phong Lang Quân, Thủy Cô Nương đứng ở bên cạnh, đi cũng không phải mà ở cũng không thỏa, cuối cùng Thủy Cô Nương lấy lại dũng khí nói với Lữ Chính Anh :

- Phó lệnh chủ, chúng tôi đi trước được không?
- Đúng rồi, ta hãy còn chưa cảm ơn hai vị...

Chu Á Nam nói :

- Đêm nay may nhờ hai vị鼎力 tương trợ, tiểu muội xin đa tạ.

Nói xong hướng hai người vái một vái, làm hai người vội vã tránh ra nói :

- Nhị tiểu thư, chúng tôi đâu dám...

Lữ Chính Anh cười lớn :

- Đều là người nhà đừng khách khí làm chi, thời gian không còn nhiều nữa hai vị đi Vân Mộng biệt phủ nghỉ đêm nay đi!

Sau khi về đến Vân Mộng biệt phủ, hai người Chu Thắng Nam và Chu Quân Ngọc đã tới trước rồi, đang cùng Chu Tứ Nương đàm luận chuyện vừa xảy ra lúc này.

Quả nhiên, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam hai người vừa bước vào cửa thì gặp ngay sự chế diễu của Chu Thắng Nam. Nhưng hai người vẫn coi như không có gì xảy ra.

Di thư mà Chu Á Nam mang về đã được Chu Tứ Nương chứng thực, chính xác là bút tích của phụ thân Chu Á Nam. Di thư có hai bức, bức gửi cho Chu Tứ Nương đã được Chu Tứ Nương xem qua, nét mặt vẫn hiện vẻ lạnh lùng, phản ứng duy nhất là buông một tiếng thở dài buồn bã, trên mặt Chu Tứ Nương không có vẻ gì phẫn hận đủ chứng minh do đối phương dùng cái chết tạ tội nên bà không hận nữa.

Bình tâm mà luận, vị sinh phụ của Chu Á Nam hành vi trong quá khứ quả thực khó làm cho người ta lượng giải, nhưng do cuối cùng ông ta tự giác ngộ, dùng cái chết chuộc tội thì so với người tàng tâm bệnh cuồng như Công Tôn Thái thì hẳn còn được xem là người tốt.

Có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu mà Chu Tứ Nương không còn hận ông ta nữa.

Bức di thư cho Chu Á Nam và Lữ Chính Anh hai người, Chu Á Nam đã dự cảm được bên trong viết những gì do đó nàng bóc xem trước, xem xong tự nhiên nước mắt lưng tròng.

Nhưng khi Lữ Chính Anh đưa tay định lấy thư thì nàng cất bức thư vào người nói :

- Sau này hãy xem!

Chu Quân Ngọc bỗng đứng dậy :

- Chư vị, ta cáo từ đây.

Chu Tứ Nương ngạc nhiên nói :

- Đêm khuya như vậy lại còn đi đâu?

- Vâng, gia sư đang đợi ở ngoài.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên nói :

- Quân Ngọc, sư phụ chờ ở ngoài sao không nói sớm?

- Lão nhân gia vừa đến, ở bên ngoài dùng thiên lý truyền âm nói cho ta biết muốn ta chuyển cáo Lệnh chủ và chư vị, mọi người hãy an tâm vui vẻ qua một năm, tất cả mọi chuyện hãy đợi đến明年 hãy nói.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Vừa rồi tại bờ sông lão nhân gia đã truy đuổi người nào? Lão nhân gia không nói rõ nhưng có thể đoán được nhất định phải là nhân vật đầu não của Vô Địch bảo, đồng thời lão gia muốn chúng ta vui vẻ qua năm mới, có thể thấy tất nhiên cùng bọn họ thủ được hiệp ước nào đó.

- Ồ, có thể.

Chu Tứ Nương gật đầu, nhú mồm nói tiếp :

- Ta luôn muốn được ngắm phong thái của lệnh sư, nhưng vẫn vô duyên. Hôm nay lệnh sư đã quá môn bất nhập làm ta rất thất vọng.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Gia sư là người vô cùng bận việc, điểm này xin Lệnh chủ hiểu cho.

Chu Tứ Nương vội nói :

- Cô nương ngôn trọng rồi!

Chu Quân Ngọc :

- Ta nghĩ khi thời cơ đã thành thực thì gia sư nhất định sẽ đến bái vọng Lệnh chủ.

Chu Tử Nương cười khỏ :

- Ta đâu dám, đáng lý ta đi bái vọng lão nhân gia mới đúng.

Lữ Chính Anh cười :

- Lệnh chủ, chuyện này cũng không việc gì, sự thực lão nhân gia là sư phụ của thuộc hạ và Á Nam. Nhưng Á Nam và thuộc hạ hãy còn chưa chính thức bái kiến qua lão nhân gia!

Chu Quân Ngọc không khỏi bật cười nói :

- Ta thấy sau này gặp mặt chắc phải gọi Quý tiền bối sư phụ quá!

Nói xong hướng mọi người bái một bái rồi đẩy cửa nhảy ra, trong bóng đêm vọng lại một câu :

- Lệnh chủ, sư huynh, sáng hôm sau ta sẽ đến chúc tết, nhớ chuẩn bị bao lì xì đấy nhé...

* * * * *

Đây là gian phòng lộng lẫy trong nội xá của Vô Dịch bảo, thời gian ước khoảng canh hai, cũng chính là lúc Chu Quân Ngọc từ Vân Mộng biệt phủ cáo từ đi ra.

Trên lầu trong một gian phòng hoa lệ, vị cô nương Hồ Diên Mỹ xinh đẹp yêu kiều đang khoác chiếc áo lụa màu hồng nhạt mỏng nhẹ như cánh ve, nàng dựa vào một chiếc ghế mềm.

Cửa phòng mở ra rồi khép lại, trong phòng xuất hiện một bóng người như u linh tiến sát tới Hồ Diên Mỹ.

Dưới ánh nến lắc lư màu đỏ, có thể thấy bóng người này chính là Vô Dịch bảo Bảo chủ Thuần Vu Khôn. Thuần Vu Khôn chăm chú nhìn tấm thân mỹ diện ẩn hiện dưới lớp áo lụa mỏng, lặng yên đứng đó như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Thuần Vu Khôn chưa có một hành động nào nhưng Hồ Diên Mỹ lại không chịu được nữa, y thị mỉm cười nói :

- Hãy còn muốn đến đây ư?

Thuần Vu Khôn đáp :

- Lúc nào ta cũng muốn đến, nhưng vẫn không dứt thân ra được!

Nói xong bèn chậm chậm bước tới bên Hồ Diên Mỹ, đưa tay vuốt bờ vai của y thị.

Nhưng Hồ Diên Mỹ lại giơ tay gạt động tác âu yếm này của hắn, giận dữ quát :

- Đừng đụng đến ta!

Nàng lạnh lùng nói :

- Năm xưa sao ngươi có thể dứt thân mà đến với ta?

Thuần Vu Khôn cười khỏ :

- Nàng hiểu lầm rồi.

Hồ Diên Mỹ ngồi dậy, chú mục hỏi :

- Ngươi nói thử ta hiểu lầm ngươi thế nào?

- Ta nói không thể dứt thân ra được chỉ là việc vô vọng!

- Ngươi chỉ có chối là giỏi, không phải bị hồ ly bám riết nên đẩy sang chuyện công ư?

- Sự thực là như thế, vừa rồi ta gặp phải một đối thủ cực kỳ lợi hại, cơ hồ thoát thân không nổi.

- Ngươi nói Lữ Chính Anh?

- Không phải, đó là một lão già bề ngoài rất giống Lão Bất Từ...

- Có phải là Lão Bất Từ?

- Tuyệt đối không phải, nàng nên biết nói về chân chính võ công, mấy chiêu của Lão Bất Từ ta chẳng coi vào đâu.
- Ngươi đã cùng người đó tỷ thí qua?
- Phải.
- Kết quả là ngươi thua?
- Hai người bọn ta đấu trăm chiêu không phân cao thấp, hai bên đồng ý bãi chiến nghỉ ngơi.
- Ngươi có hỏi lai lịch của hắn?
- Hỏi qua, hắn nói là sư phụ của Lữ Chính Anh.
- Là sư phụ của Lữ Chính Anh? Thế thì võ công lộ số của hắn cũng giống chúng ta.
- Phải! Hơn nữa còn tinh diệu hơn chiêu thức của chúng ta.
- Tuổi tác người đó thế nào?
- Ước chừng trên thất tuần.
- Nếu vậy có lẽ là Kiếp Dư Sinh, người sáng thủy võ học của bản môn.
- Ta cũng đoán thế.
- Nếu thật sự là Kiếp Dư Sinh thì sẽ có nhiệt náo để coi rồi. Kiếp Dư Sinh có hảo đồ đệ là Hô Diên Kỳ, ngày nay Hô Diên Kỳ nhận ngươi làm hảo đồ đệ, ngươi chẳng những bội phản sư phụ, ngay cả sư nương cũng...

Thuần Vu Khôn thừa cơ ôm nàng vào lòng cười nói :

- Cũng làm sao hả?

Hô Diên Mỹ cười nói :

- Đó gọi là tác hiện thế báo, chỉ e rằng đồ đệ của ngươi cũng như thế mà thôi.

Thuần Vu Khôn nhướn mày :

- Ai dám!
- Có muốn ta cung cấp một số tin tức không?
- Xem ra nàng hình như thật sự biết được nhiều chuyện.
- Ai dám đùa với Bảo chủ!
- Nói thử xem!
- Nói thì được, nhưng ta nhắc ngươi trước, không được tức giận, cũng không được giết người, nghe xong thì làm như không biết.
- Cái đó...
- Người đừng áp úng, đường đường là Vô Dịch bảo chủ thì trời có sụp xuống ngươi cũng chống lên được, hãy còn sợ gì?
- Được, được! Ta đáp ứng vẫn giả vờ không biết, có thể nói được rồi chứ!
- Giả bộ không biết vẫn chưa được, phải chính thức không giết người mới được.
- Được! Ta nghe nàng tất cả.
- Theo ta biết, thất nương Mạc Tú Anh và tam đồ đệ của ngươi Thân Văn Bính có quan hệ với nhau.

Không đợi y thị nói hết, Thuần Vu Khôn đã nghiêng răng :

- Đồ chó chết!

- Vừa mới nói xong lại quên rồi!

Thuần Vu Khôn cười khổ :

- Măng vài câu không được à?

- Không sai, nguoi mắng nguoi ta đồ chó, thế giống như chúng ta thì nguoi ta nên chửi thế nào?

Thuần Vu Khôn cười khổ, không lên tiếng.

Hô Diên Mỹ cười nói :

- Ta đã nói qua đây là báo ứng, nguoi khó chịu à.

Tiếp đó lại nói :

- Thế thiếp của nguoi đông đảo, để cho đồ đệ thay nguoi săn sóc có gì không được đâu, cổ nhân chẳng phải đã nói: hữu sự đệ tử hựu kỳ lao!

- Nghe ngữ khí này của nàng hình như ngoài ra hãy còn gì nữa.

- Ấm thực nam nữ, nhân chi đại dục yên, chuyện này có lúc nào lại không có, có nơi nào lại không có, nguoi hà tất phải oán trách!

- Được, ta không hỏi nữa là xong.

- Có một điểm ta đặc biệt muốn nhắc nhở nguoi, đó là nếu hai người Thân Văn Bính, Mạc Tú Anh có chuyện gì xảy ra với bọn họ thì ta sẽ hỏi nguoi.

- Ta đã nói là sẽ không truy cứu bọn họ, nàng còn gì mà không an tâm nữa.

- Nói được lắm, nếu nguoi nhất thời không nghĩ được như vậy mà giết bọn họ thì coi như chết trong tay ta.

- Có cần ta lập quân lệnh trạng không?

- Không cần đâu, nhớ lời nhắc nhở của ta là được.

- Ta đã ghi nhớ trong lòng rồi!

- Thế mới là ngoan!

Hô Diên Mỹ tự động hôn hân một cái, sau đó nghiêm nét mặt nói :

- Bây giờ hãy nói chuyện của hai chúng ta.

- Hai chúng ta có chuyện gì đâu?

- Tại sao không có, chẳng lẽ nguoi muốn ta cả đời làm đồ chơi cho nguoi?

- Đừng nói khó nghe như vậy được không?

- Sự thực là như thế!

Hô Diên Mỹ thở dài :

- Mạng của ta thực sự khổ, trước đây là đồ đệ của Lão Bất Tử, từ đồ đệ biến thành nghĩa nữ, từ nghĩa nữ thăng cách thành phu nhân...

- Quả thực là nhanh!

- Nguoi ta đau khổ như vậy mà nguoi còn đùa giỡn.

- Vâng vâng, ta sai rồi!

- Từ hồi bị nguoi dụ dỗ, ta cho rằng có thể thoát được cái lão đáng ghét Lão Bất Tử, không ngờ nguoi cứ chối lần chối lần, không có một hành động gì.

- Sắp rồi.

Thuần Vu Khôn khẽ hôn lên cằm y thi, cười nói :

- Ta đã đáp ứng qua chuyện gì thì nhất định làm được.

- Nhưng mãi đến giờ Lão Bất Tử vẫn bình yên vô sự.
- Mỹ Mỹ, chẳng lẽ nàng không biết ý đồ của ta.
- Chuyện gì người cũng giấu trong lòng, gần đây lại ít tới, ta làm sao có thể biết?

Thuần Vu Khôn hạ giọng :

- Trước mắt, cường địch áp cạnh, đại hội Nguyên Tiêu lại gần đến, thế thì chúng ta làm sao có thể sát hại lẫn nhau?
- Người muốn được lực lượng của Lão Bất Tử?
- Phải rồi!
- Lão Bất Tử tuy là vật cản giữa hai chúng ta, nhưng cũng là trợ thủ hữu hiệu của ta.
- Thế thì người chuẩn bị lúc nào hạ thủ?
- Qua Nguyên Tiêu đại hội là lúc hạ thủ.
- Người có chắc đánh bại được kẻ địch khác?
- Nếu không chắc sao ta có thể là Vô Địch bảo Bảo chủ được!
- Nhưng hai vị Chính Phó lệnh chủ của Thất Sát lệnh cũng đủ làm người đau đầu rồi, huống chi hãy còn...
- Còn ai?
- Hãy còn người người vừa nói lúc nãy. Người đó có thể là người của Kiếp Dư Sinh.
- Điều đó ta tự khắc biết, nàng khỏi phải lo.
- Người đã có kế hoạch, ngay cả ta cũng giấu.
- Không phải ta muốn giấu nàng, mà là ta không muốn để nàng lo lắng, hi hi... chúng ta đã lâu chưa có thân mật.

Hắn giơ tay phẩy tắt ngọn nến trong phòng trở lên tối đen, trong đêm tối vang lên những tiếng cười dâm đãng.

* * * * *

Trước khi trời sáng, Thuần Vu Khôn rời khỏi căn phòng của Hô Diên Mỹ.

Thuần Vu Khôn vừa đi, Hô Diên Kỳ lại lên vào mỉm cười với Hô Diên Mỹ :

- Tốt, tốt! Biểu diễn thật tuyệt vời, nếu như không phải là chủ ý của ta nhất định ta sẽ ghen.
- Người còn nói ư? Tự mình không đủ bản lĩnh đi tranh cường đấu thắng lại chịu để bị cầm sừng, muốn thê tử hi sinh để giúp đỡ.
- Thế mới là người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết.
- Ta hỏi người, việc đã thành thì đáp tạ ta như thế nào?
- Ta đã định được giang sơn thì cho nàng làm thái thượng hoàng, ta được gì nàng được này.

Tiếp đó hắn hít một hơi cười nói :

- Ta hiểu rồi, đáng lý ra ta phải báo hiếu một phen mới đúng.

Nói xong đã nằm xuống bên người Hô Diên Mỹ.

Tiếp đó những tràng cười lại vang lên liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Các hiện thần thông

Đã là ngày ba mươi tháng Chạp, cũng chính là ngày cuối cùng của một năm.

Mấy tháng này, các nhân vật võ lâm đã được lệnh truyền của Thất Sát lệnh đều tập trung tại vùng Giang Hán qua một thời gian, còn lại hầu hết đều đã đến Vân Mộng biệt phủ.

Thời gian khoảng giữa giờ ngọ và giờ mùi, đại tuyết vùng Giang Hán tuy đã ngừng rơi nhưng còn ngập cao hơn một thước, trên không mây mù dày đặc, hàn phong lạnh lẽo như cắt da.

Vì khí trời quá xấu, trong Vân Mộng biệt phủ hơn ngàn người võ lâm hào khách đều ở trong tân quán đốt lò để sưởi ấm, bên ngoài vắng lặng chẳng hề thấy một người bộ hành nào.

Đương nhiên cũng có người bên ngoài, dưới trời giá bắc mãnh liệt đi qua các lều được dựng lên làm tân quán trên quảng trường.

Đó là một thanh niên mặc bộ quần áo hòa đồng với màu tuyết, cũng chính là Thất Sát lệnh Phó lệnh chủ Lữ Chính Anh.

Chàng khoanh tay đi qua từng túp lều tuần tra thị sát, nhưng chàng chỉ ở bên ngoài nhìn mà không vào trong.

Những tân quán lâm thời này người ở đều là những nhân vật bình thường trong giang hồ, những nhân vật tương đối có địa vị đều trụ ở những tân quán kiên cố trong Vân Mộng biệt phủ. Còn những tân quán lâm thời thì không phân địa vị, tám người một lều đãi ngộ hường thụ hoàn toàn tương đồng, chẳng qua biệt hiệu trước lều không giống nhau mà thôi.

Khi Lữ Chính Anh đi ngang qua lều thứ mười chín thì tấm vải dày che cửa lều vén lên, một lão già xông ra miệng cười nói :

- A! Chào Phó lệnh chủ.

Đó là một lão già thấp lùn mình mặc áo bông vải xanh, đầu đội mũ da kéo sụp xuống nửa mặt chỉ thấy cái miệng lớn đầy răng vàng khè, góc tóc của lão bạc phơ.

Một người giang hồ sống đến khi tóc bạc trắng mà cũng chỉ là nhân vật bình thường trong lâm thời tân quán loại này, điều đó làm Lữ Chính Anh bất giác cảm khái vô cùng. Chàng vội vã đáp :

- Lão nhân gia khỏe chứ!

Lão nhân cười khỏ :

- “Niên niên nan quá niên niên quá, xứ xứ vô gia xứ xứ gia” (năm nào cũng không qua, năm nào cũng qua, xứ xứ không có nhà, xứ xứ cũng là nhà), người nói ta khỏe hay là không khỏe?

- Lão nhân gia nói đùa rồi.

- Không! Lão hủ nói đều là thực tình.

- Lão nhân gia thực sự cô độc chỉ có một mình?

- Lão gạt người làm gì?

- Kỳ thực, tại hạ cũng giống như lão nhân gia chỉ có một mình

- Lão hủ sao bị được với Phó lệnh chủ? Lão hủ đã là phong chức tàn niên sắp xuống lỗ rồi mà Phó lệnh chủ như thái dương mới mọc, thiếu niên đắc chí. Tuy người đã trải qua biến cố phi thường nên chỉ còn lại một mình, nhưng trước mắt người là nhân vật phong vân trong võ lâm, có sư phụ, phụ chấp và hồng phần giai nhân quan hoài đến người. Càng có vô số người khâm phục người, sùng bái người..

- Cũng có không ít người muốn giết ta mới cam tâm.

- Đó cũng là sự thực, nhưng nhìn khắp võ lâm người có đủ lực lượng giết chết người thật không dễ tìm... Tóm lại, bất luận từ góc độ nào mà nói người đều may mắn hơn ta vạn lần.

Lữ Chính Anh chuyển đề tài :

- Lão nhân gia muốn đi đâu?

- Tùy ý, không giấu gì Phó lệnh chủ, trong những lâm thời tân quán này quả thực lạnh quá, dù có lò than nhưng lão hủ đã già chịu lạnh không nổi nữa...

- Ta giúp lão sắp xếp đến ở tân quán bên trong được chứ?

- Đa tạ Phó lệnh chủ! Thế thì quá tốt!

Ngừng một lát lão lại nói :

- Phó lệnh chủ, nếu người không chê ta không biết tri túc thì lão hủ này còn có hai yêu cầu.

- Xin cứ nói, chỉ cần trong phạm vi có thể của ta thì nhất định không để lão nhân gia thất vọng.

- Thế thì lão hủ đa tạ trước! Yêu cầu thứ nhất là xin Phó lệnh chủ kháng khái đến cùng, để cho ta trú ở đệ nhất hiệu chính thức tân quán.

Đệ nhất hiệu chính thức tân quán chuyên môn chiêu đãi Chương môn các môn phái trong võ lâm, hoặc là danh nhân võ lâm có địa vị ngang với Chương môn nhân. Sự hào hoa cùng thiết bị và sự thoải mái của hương thụ trong đó so với lâm thời tân quán chẳng khác nào một trời một vực.

Lữ Chính Anh không ngờ lão già lại đề ra yêu cầu này, chàng bất tiện từ chối đành phải gật đầu nói :

- Trong số đệ nhất hiệu tân quán phòng chống hầy còn nhiều, yêu cầu này của lão nhân gia ta đáp ứng!

Mắt lão già sáng lên, miệng nói :

- Đa tạ Phó lệnh chủ!

- Nhưng ta cũng có một yêu cầu là lão nhân gia đừng nói với người khác. Bởi vì ai cũng yêu cầu như vậy thì ta không cách nào đáp ứng nổi.

- Đương nhiên! Đương nhiên!

- Yêu cầu thứ hai của lão là gì?

- Yêu cầu thứ hai của ta là hãy bảo lưu vị trí của ta trong lâm thời tân quán.

- Vì sao?

- Bởi vì người trú trong đệ nhất hiệu tân quán đều là người có địa vị trong võ lâm, tuy lão hủ nhận được ân hoài của Phó lệnh chủ mới được tới đó nhưng chắc chắn là không thể hòa hợp với họ được, thử tưởng xem ở đó buồn như thế nào?

- Cho nên lão cần bảo lưu vị trí trong lâm thời tân quán để lúc tất yếu có thể quay về lâm thời tân quán tiêu bớt sự phiền muộn?

- Chính phải, chính phải...

Hai người vừa nói vừa đi bất giác đã vòng qua năm cái lều lâm thời tân quán.

Lữ Chính Anh nói :

- Ta đáp ứng yêu cầu thứ hai của lão nhân gia.

- Đa tạ! Đa tạ!

- Lão nhân gia ở lâm thời tân quán số mấy?

- Ta trú ở số mười chín.

- Xin lỗi! Ta hãy chưa được biết tôn tính đại danh của lão nhân gia?

- Lão hủ họ Giả tên Nam Tinh.

- Ô! thì ra là Giả lão nhân gia. Mời Giả lão nhân gia đợi một lát, sau giờ cơm tất có người dẫn lão đến ở đệ nhất hiệu tân quán.

Giả Nam Tinh cười :

- Tốt! Thế lão hủ cáo từ vậy!

Lão chấp tay vái một vái rồi quay mình phóng đi.

* * * * *

Trú tại đệ nhất hiệu tân quán trừ Giả Nam Tinh là người lai lịch không rõ ràng ra còn có bốn vị nữa, nhân số tuy ít nhưng lại là bốn phái trong Lục đại

môn phái hiện nay.

Đương nhiên thân phận của Chương môn nhân Hoàng Sơn phái đã bị vạch trần, lão ta là kẻ đối đầu của Chu Tứ Nương đương nhiên không đến, phái Nga Mi có thể vì đường xa cũng không có người đến.

Hiện giờ bốn vị trú tại tân quán là Thiếu Lâm phái tặc gia trưởng lão Khai Bí Thủ Khang Thành, sư đệ của Vô Đang phái Chương môn nhân Vô Vi chân nhân. Hoàng Sơn phái tặc gia trưởng lão Dương Dụ Dân và Chương môn nhân Thiên Đài phái Lưu Nguyên Tự. Bốn vị này không nhất định là đại biểu các phái đến quy phục Chu Tứ Nương, nhưng địa vị của họ trong võ lâm thì Chu Tứ Nương phải dùng lễ quý khách mà đãi họ.

Màn đêm phủ xuống, Vân Mộng biệt phủ bắt đầu dọn ra bữa cơm tối vô cùng thịnh soạn.

Những nhân vật giang hồ bình thường trú tại lâm thời tân quán mỗi một lều dọn một bàn tiệc, còn người của chính thức tân quán nhân số không đông, do đó bữa cơm giao thừa họ cùng ngồi với người của Thất Sát lệnh.

Ngọc Phụng sảnh của Vân Mộng biệt phủ đêm nay hiện vẻ náo nhiệt lạ thường làm cho lòng người cảm thấy say say.

Bởi vì trong Vân Mộng biệt phủ của Chu Tứ Nương vốn như một nữ nhi quốc, buổi thanh hội này đã là bữa cơm giao thừa, đương nhiên trừ những người luân phiên trực gác ra tất cả các nữ kiếm sĩ cũng đều tham dự.

Phía đầu đại sảnh bày hai vị trí, Chính Phó lệnh chủ của Thất Sát lệnh, Truy Hồn, Đoạt Mệnh hai người Sứ giả, Chính Phó tổng quản, Hộ giá Song tướng vừa vận ngồi một bàn. Còn vị trí kia là bốn vị khách mời đại diện cho bốn môn phái.

Lúc bắt đầu nhập tiệc bỗng người gác trực khẽ đến bên Lữ Chính Anh nói nhỏ :

- Khai bẩm Phó lệnh chủ, có một lão nhân họ Giả nói lão ta muốn đến đây.

Lữ Chính Anh nhíu mày, quay đầu sang nói nhỏ với Chu Tứ Nương vài câu, Chu Tứ Nương gật đầu. Lữ Chính Anh dặn người gác :

- Sang bên đó bày một chỗ ngồi rồi mời Giả lão nhân gia tới.

Chu Tứ Nương hỏi :

- Người có cảm thấy người họ Giả rất khả nghi hay không?

Chính Anh tuy cảm thấy lão nhân đó hơi có chút khả nghi, nhưng không thấy được chỗ nào đặc biệt, chẳng khẽ lên tiếng :

- Lệnh chủ đã thấy ông ta rồi?

- Phải, ta cải trang thành một hoàng y nữ kiếm sĩ đi xem ông ta.

Lúc này người gác lại trở lại :

- Khai bẩm Phó lệnh chủ, vị họ Giả không chịu tiến vào còn nói năng rất là không khách khí.

Câu nói này thu hút sự chú ý của các tân khách có mặt trên bàn tiệc.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Ông ta nói gì?

- Vị họ Giả nói: Ông ta là một trong những khách quý đặc biệt, Lệnh chủ và Phó lệnh chủ mời những khách đặc biệt khác mà không mời ông ta làm ông ta cảm thấy mất mặt, cho nên ông ta mới tự chạy tới yêu cầu...

- Ta chẳng phải đã đáp ứng yêu cầu của ông ta rồi sao?

- Nhưng ông ta lại nói Phó lệnh chủ không biết kính lão tôn hiền, không tự mình đến cửa lớn tiếp rước ông ta, cho nên ông ta vẫn không chịu vào.

Lữ Chính Anh nhìn Chu Tứ Nương cười khỏ :

- Lệnh chủ, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, hay là để Lữ Chính Anh đi tiếp rước ông ta vào vậy!

- Cũng được.

Lữ Chính Anh đi đến cửa lớn của Ngọc Phụng sảnh thấy Giả Nam Tinh đứng trên bậc cấp dưới hàn phong lạnh lẽo.

Có lẽ ăn mặc quá mỏng ngăn không nổi hàn phong thấu xương, dù ông ta vẫn đứng thẳng nhưng toàn thân vẫn phát run.

Lữ Chính Anh và người gác đã tới cổng nhưng không biết ông ta không nghe thấy hay cố ý giả bộ mà vẫn không có một cử động nào.

Người gác kều :

- Lão gia, Phó lệnh chủ của chúng tôi đã tự thân ra đón ngài!

Lúc này Giả Nam Tinh mới từ từ quay mình lại, cười nói :

- Phó lệnh chủ thật là đại nhân đại lượng, vừa rồi lão hủ thất lễ nguoi chẳng những không nổi giận mà lại còn thân tự đến tiếp ta.

- Đầu dăm, vừa rồi vì tại hạ bận nhiều việc, nghinh tiếp hơi chậm xin Giả lão nhân gia lượng thứ.

Chàng đưa tay ra hiệu :

- Mời lão nhân gia!

Hai người vừa bước vào Ngọc Phụng sảnh, tất cả ánh mắt đều chiếu vào Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh vẫn giữ vẻ ung dung tự nhiên, không hề cảm thấy khó chịu. Lão ta hướng sang từng người thi lễ nói :

- Rất xin lỗi, để cho chư vị chờ lâu.

Bốn vị khách cùng lên tiếng :

- Không dám! Lão nhân gia, mời ngồi!

Trong bốn vị quý khách niên kỷ lớn nhất là Thiếu Lâm phái tục gia trưởng lão Khang Thành cũng không quá năm mươi mấy tuổi, cho nên so với Giả Nam Tinh tóc râu đều bạc thì họ hãy coi như trẻ hơn, do đó đều tôn xưng Giả Nam Tinh là lão nhân gia.

Giả Nam Tinh vừa đứng đó mắt nhìn bàn tiệc rồi nói :

- Chỗ ngồi của quý vị chắc đã chia ngôi thứ?

Trong bốn người quý khách chỉ có Thiên Đài phái Nhất Tự Kiếm Lưu Nguyên Tự là có thân phận Chương môn một phái, nhưng thực tế ngồi đầu bàn tiệc lại là người có tuổi lớn nhất trong bốn người là Thiếu Lâm phái tục gia trưởng lão Khang Thành.

Ngồi phía bên trái là Lưu Nguyên Tự gật đầu đáp :

- Chính phải, chính phải!

Giả Nam Tinh cười nói :

- Phải rồi! Lữ phó lệnh chủ đây tuổi còn rất trẻ đã biết kính lão tôn hiền, chư vị đều là nhân vật lãnh đạo một phương của võ lâm hiện nay, nếu cả đạo lý này cũng không biết thì...

Lão ta cười khan không nói nữa, từ từ ngồi xuống.

Nhưng mông chưa chạm ghế thì Khang Thành ngồi ở đầu bàn tiệc giờ tay ngăn lại :

- Giả lão nhân gia, chúng ta hãy đổi chỗ ngồi!

Chỗ ngồi của Giả Nam Tinh sắp bên phải Hoành Sơn phái tục gia trưởng lão Dương Dụ Dân, cách chỗ ngồi đầu bàn tiệc của Khang Thành rất gần cho nên Khang Thành vừa đưa tay đã ngăn được Giả Nam Tinh rồi.

Câu nói vừa rồi của Giả Nam Tinh là ý tại ngôn ngoại, chính là muốn ngồi chỗ đầu bàn tiệc, nhưng khi Khang Thành chủ động muốn đổi chỗ ngồi với lão, lão lại giả bộ hồ đồ nói :

- Khang đại hiệp có ý gì?

Khang Thành giống như chim ưng cấp gà, đem Giả Nam Tinh ấn ngay vào chỗ của mình cười nói :

- Không có ý gì, trong năm người chúng ta tuổi của lão nhân gia lớn nhất.

Nói xong tự mình ngồi vào chỗ của Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh nói :

- Thế thì hay lắm, cái khác ta không dám nói, luận về tuổi tác quả thực ta là người cao nhất ở đây lý ra ngồi ở vị trí này mới đáng.

Lão hướng sang Lữ Chính Anh nói :

- Đa tạ Phó lệnh chủ! Mời Phó lệnh chủ hãy ngồi.

Nói xong cầm ly rượu đứng lên nói lớn :

- Chư vị, vì lão hủ mà làm cho chậm trễ không ít thời gian quý báu của chư vị, lão hủ biểu thị khiêm ý xin phạt trước ba ly sau đó kính toàn thể các vị một ly.

Nói xong quả nhiên cạn liền ba ly, mới nâng ly thứ tư nói :

- Ly này xin kính cáo chư vị đồng đạo, lão hủ cạn trước.

Nói xong lại ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Toàn thể quần hào cũng cạn ly, thế là Giả Nam Tinh lại ngồi xuống.

Có lẽ Lữ Chính Anh kính lễ đối với Giả Nam Tinh là một sự kính lão tôn hiền, bốn vị đại biểu Tứ đại môn phái đối với Giả Nam Tinh tự nhiên cũng có lễ.

Khang Thành cầm lấy bình rượu rót đầy ly cho Giả Nam Tinh, cười nói :

- Giả lão nhân gia, Khang mỗ kính lại ngài một ly.

Ông ta nói rất khách khí, nhưng thủ pháp rót rượu của ông ta lại ngầm hiện thủ đoạn.

Về mặt ngoài ông ta rót rượu không có gì đặc biệt cả, nhưng rượu vừa đổ vào ly thì ly rượu ấy như chịu sức ép ngàn cân từ từ khảm sâu vào mặt bàn.

Khi ly rượu đã đầy thì cả ly rượu đã khảm chặt vào trong mặt bàn, mép ly rượu vừa vắn ngay với mặt bàn.

Khang Thành chẳng những biểu diễn được sự thâm hậu của võ công mà về kinh lực cũng thật là tuyệt diệu.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều chiếu vào mặt Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh thần sắc có vẻ ngượng ngùng, nói nhỏ :

- Kỳ quái! Sao cái bàn này mềm như đậu hũ vậy?

Tiếp đó lão nhìn Lữ Chính Anh cười khỏ nói :

- Phó lệnh chủ, ly rượu này lão hủ không có phúc để uống đành phải chuyển kính Phó lệnh chủ vậy.

Nói xong tay hữu của lão khẽ vỗ lên mặt bàn, ly rượu khảm sâu trong mặt bàn nhảy vọt lên. Giả Nam Tinh khẽ đưa tay đẩy đi ly, ly rượu bay tới trước mặt Lữ Chính Anh.

Lúc này toàn thể quần hào đều nhất tề chăm chú xem màn biểu diễn ở đầu bàn tiệc. Khi ly rượu bay tới trước mặt Lữ Chính Anh chàng cười nói :

- Tiểu khả niên kỷ còn nhỏ, Giả lão nhân gia hãy hưởng nó vậy!

Chàng khẽ phẩy tay phải, ly rượu lại bay sang trước mặt Giả Nam Tinh. Sự bình ổn và kinh lực của chàng không hề thua sút Giả Nam Tinh.

Toàn thể quần hào đều buột miệng kêu :

- Hay quá.

Giả Nam Tinh cười nói :

- Phó lệnh chủ nói không sai, người không có công không dám thụ lộc, ly rượu này lão hủ đành phải trả lại vậy.

Lão phẩy tay một cái, ly rượu bên người lão lại bay trở về trước mặt Khang Thành, nhưng ly rượu bay vùn vụt không chậm như lúc nãy nữa. Tuy thế nó vẫn bảo trì được sự bình ổn, rượu trong ly không sánh ra ngoài một giọt.

Khi Giả Nam Tinh dùng diệu thủ làm ly rượu từ trong bàn nảy bật lên, mặt mũi Khang Thành hiện rõ vô cùng khó coi. Nhưng lúc này Khang Thành đành phải nghiêm túc tập trung toàn lực giữ tay nhắm hướng ly rượu bắn tới phẩy một cái, cái phẩy tay này đã hiện rõ song phương công lực cao thấp rồi.

Chỉ thấy ly rượu bay nửa chừng thì dừng lại nhưng do công lực Khang Thành không ước lượng kỹ, khi ly rượu bị cản lại thì rượu trong ly trào ra ngoài không ít, điều đó làm Khang Thành thẹn đỏ mặt.

Nói thì chậm việc thì nhanh, khi ly rượu bắn tới khẽ ngừng lại cũng chính là lúc mặt Khang Thành đỏ lên, ly rượu ấy lại đột nhiên hướng mặt Khang Thành

vọt tới.

Do thế quá gấp, cự ly gần đã bức Khang Thành không kịp nghĩ nhiều bèn há miệng cắn lấy ly rượu.

Ly rượu đó thật là kỳ quái, khi Khang Thành há miệng ra để cắn thì ly rượu bỗng tan, rượu văng tung tóe. Khang Thành chẳng những không tiếp được ly rượu mà còn bị rượu văng ướt người. Giả Nam Tinh cười ha hả nói :

- Khoang đại hiệp uống rượu quả thật cao minh hơn người.

Khang Thành vừa nấc cỡ vừa giận bèn đứng dậy, nhìn Giả Nam Tinh nói :

- Họ Giả kia, đừng vội đắc ý. Có giới chúng ta hãy tỷ thí bằng quyền cước xem sao.

- Ngươi có thân phận thế nào mà đòi tỷ thí với ta.

- Đương nhiên là thân phận Thiếu Lâm tục gia trưởng lão.

- Đùng có tự khi người, trước tiên ngươi hãy lột mặt nạ của ngươi ra đã.

Khang Thành ngạc nhiên :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Ngươi lột mặt nạ ra thì sẽ biết!

Khang Thành cười nhạt nói :

- Không sai! Trên mặt ta đang đeo mặt nạ da người, nhưng ta không thích gỡ xuống, ngươi làm gì được ta?

Đương nhiên ta bắt tất phải làm gì, nhưng đây là trọng địa của Thất Sát lệnh Chu lệnh chủ. Ngươi giả mạo thân phận của Thiếu Lâm tục gia trưởng lão trà trộn vào nơi đây. Ta nghĩ Chu lệnh chủ và Lữ phó lệnh chủ sẽ không bỏ qua ngươi đâu.

Tiếp đó, quay sang Chu Tứ Nương và Lữ Chính Anh nói :

- Lệnh chủ, Phó lệnh chủ! Các vị nói phải không?

- Không sai! - Chu Tứ Nương lạnh lùng gật đầu.

Khang Thành nói :

- Phải! Lão họ Giả là cái gì biến ra cũng nên giới thiệu một chút.

Giả Nam Tinh nói :

- Giả Nam Tinh chính là Giả Nam Tinh, không phải đồ giả!

Khang Thành hừ một tiếng nói :

- Chu lệnh chủ muốn biết lai lịch chân thực của ngươi.

- Cái đó Giả mỗ sẽ giới thiệu rõ ràng trước Lệnh chủ và Phó lệnh chủ. Bây giờ nên nói chuyện của chính ngươi.

- Chuyện của ta không có liên can với ngươi.

Nói xong lại ngồi xuống.

Giả Nam Tinh nhìn Lữ Chính Anh :

- Phó lệnh chủ, có cần lão hủ ra tay hay không?

Chu Tứ Nương nói :

- Đa tạ lão trưởng, việc này để chúng tôi xử lý tương đối thích hợp hơn.

Giả Nam Tinh gật đầu nói :

- Phải! Lão hủ cũng có ý này.

Chu Tứ Nương nhìn Khang Thành, trầm giọng nói :

- Các hạ với bộ mặt nạ này lại lừa gạt được bao con mắt của bản môn, về phương diện này các hạ coi như đã là một vị cao nhân rồi.

Khang Thành cười nói :

- Đa tạ quá khen!

Chu Tứ Nương nói với Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, việc này nhờ đến người nhọc sức một phen.

- Chính Anh nhận lệnh.

Chu Tứ Nương trầm giọng :

- Nhớ lấy, phải sống!

Lữ Chính Anh nhìn Khang Thành :

- Mời!

Khang Thành lạnh lùng nói :

- Phó lệnh chủ thân tự hạ trường chỉ giáo, quả thực vô cùng vinh hạnh đối với tại hạ. Nhưng tại hạ phải làm rõ một nghi vấn về vị họ Giả này mới được.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Được! Hãy hỏi đi khi còn sớm.

- Giả lão đầu, tại sao người nhận ra ta đeo mặt nạ.

- Ta chẳng thấy sự sơ suất nào trên mặt người, nhưng ta lại thấy đặc trưng trên tay người.

- Trên tay ta có đặc trưng gì?

- Tay người chẳng có đặc trưng gì, nhưng trên tay của Khai Bí Thủ Khang Thành lại có một đặc trưng rất rõ rệt, đó chính là tay trái của ông ta vốn có một ngón tay mọc dư, vì luyện võ công không tiện lợi nên mới chặt ngón tay đó đi, do đó bên ngón tay cái có để lại một vết sẹo rất rõ.

Khang Thành cười khỏ :

-Ồ! Hóa ra là như thế!

Giả Nam Tinh cười nói :

- Người quá sơ suất đã muốn mạo xưng tại sao lại không chuẩn bị chút công phu.

- Đa tạ các hạ chỉ điểm, lần sau ta sẽ không phạm sai sót này nữa.

- Đêm nay người đã đâm đầu vào lưới thì làm gì có lần sau nữa.

Lữ Chính Anh tiếp :

- Bằng hữu, đừng kéo dài thời gian nữa, mời!

Khang Thành cười :

- Tại đây?

- Không sai!

Bỗng nhiên trong đại sảnh vang lên một tiếng hét :

- Bằng hữu, người khi người quá đáng!

Một tiếng nói khác vang lên :

- Ta khi phụ người thì sao nào?

Rầm một tiếng cái bàn đã lật, chỉ thấy hai hán tử mặc khinh trang bắt đầu động thủ đánh nhau ầm ầm.

Khang Thành giả mạo giận dữ quát :

- Hai người các ngươi điên rồi à?

Hai hán tử đang ác đấu hình như có liên hệ với hán cho nên hán phi thân bỏ tới, nhưng bị Lữ Chính Anh chặn lại :

- Bằng hữu, chuyện đó không có can hệ đến ngươi...

Giả Nam Tinh cười nói :

- Trò này không đủ cao minh. Bằng hữu, ngươi nghĩ xem đây là nơi đâu mà tùy tiện như vậy.

Lúc này hai hán tử càng đấu càng hung mãnh, làm cho hiện trường gần đó lộn xộn cả lên.

Tình hình này làm cho Chu Tứ Nương nhướng mày, trầm giọng quát :

- Hộ giá Song tướng, bắt hai tên đó cho ta!

Lâm Trung, Lâm Dũng hai người ứng tiếng phóng tới hai người kia. Lúc này Khang Thành giả mạo đã đấu với Lữ Chính Anh rồi.

Thân thủ của Khang Thành giả cũng rất cao minh, dù Lữ Chính Anh có tấn công mau lẹ và lợi hại tới mấy y cũng giữ vững được thế thủ, trong thời gian ngắn hai người vẫn giằng co.

Lữ Chính Anh nói :

- Ngươi là gì của Thuần Vu Khôn?

Khang Thành giả nói :

- Có bản lĩnh gỡ mặt nạ ta ra thì biết liền!

- Các hạ! Nếu sau mười chiêu không cho ngươi nằm xuống thì ta không xứng với tên Lữ Chính Anh nữa.

Lúc này Lữ Chính Anh vừa chuyển dịch đến trước mặt Vô Vi chân nhân của phái Võ Đang, lưng quay lại phía ông.

Nói thì chậm việc thì nhanh, Lữ Chính Anh nói còn chưa dứt lời thì Vô Vi chân nhân tay cầm ly rượu uống, chăm chú nhìn đấu trường. Đột nhiên dùng thủ pháp nhanh khôn tả đem ly rượu trong tay đánh vào đại huyệt linh đài sau lưng Lữ Chính Anh, Thiên Đài chuông môn nhân Lưu Nguyên Tự, Hoành Sơn phái tục gia trưởng lão Dương Dụ Dân cũng cơ hồ đồng thời phát động, nhất tề dùng ly rượu làm ám khí phóng vào huyệt Chỉ Nhược trên người Lữ Chính Anh.

Vô Vi chân nhân do gần Lữ Chính Anh nhất đã chiếm được tiện nghi, ly rượu rời khỏi tay thì năm ngón tay cũng giương ra chụp vào vai hữu Lữ Chính Anh. Tình huống này dù cho Lữ Chính Anh thân thủ cao mấy cũng phải lạnh mình, tay chân rối loạn.

Do đối phương bốn người cơ hồ bốn mặt đánh tới, mà bốn người võ công lại rất cao, lại đột kích bất ngờ. Do đó làm cho Lữ Chính Anh không còn đường tránh né, đành thi triển công phu thu rút xương cốt, làm cho thân thể dường dường cao bảy thước vụt thấp nhỏ lại.

Thân pháp này của Lữ Chính Anh làm cho sự liên thủ mười phần chắc ăn chín của bốn người phải lạc không, mà suýt chút nữa bốn người đánh trúng lẫn nhau.

Nhưng họ đều không phải là tay tầm thường, tuy đã lỡ tay nhưng thân thể công lại kịp thời, tránh khỏi cục diện tàn sát lẫn nhau.

Chỉ trong khoảng thời gian chậm lại đó, Lữ Chính Anh đã dùng một thức Dạ Chiếu Bát Phương vụt đứng thẳng lên, quát :

- Đồ chuột thoắt tha vô sỉ!

Đối phương bốn người bị tiếng quát của chàng làm chấn động thoái lui lại, bàn ghế đổ hàng loạt, bốn người trụ lại đứng nguyên vị.

Lữ Chính Anh đánh lui bốn người xong đã rút trường kiếm, trầm giọng quát :

- Các ngươi hãy rút binh khí, ta cho các ngươi một cơ hội công bình.

Mãi đến giờ, quần hào mới chú ý thấy trong tay trái của Lữ Chính Anh đã kẹp một chiếc mặt nạ da người mỏng dính.

Thì ra trong lúc chàng dùng thức Dạ Chiếu Bát Phương, chàng đã dùng thủ pháp nhanh khôn tả lột được mặt nạ của Khang Thành giả, quần hào bên cạnh đều chú ý nhìn diện mục thật của Khang Thành giả.

Hóa ra Khang Thành lại là một người thanh niên nho nhã. Trong quá khứ không có ai phát giác trong Vô Định bảo lại có người thanh niên thân thù cực cao này, do đó quần hào không ai biết lai lịch của y.

Đồng thời có một chuyện mà cũng khiến người ta kinh ngạc.

Đó chính là hai hán tử đang sinh sự, cự chiến cùng Lâm Trung, Lâm Dũng huynh đệ đánh cầm đồng ngang sức.

Chu Tứ Nương phái Hộ giá Song tướng để đối phó với hai tên tiểu mao tặc sinh sự, tưởng rằng phái Hộ giá Song tướng coi như giết gà mà lại dùng dao mổ trâu, sẽ bắt được ngay tức khắc.

Nhưng trên thực tế hai tên giặc cỏ này không giản đơn chút nào, dù họ rơi vào thế hạ phong nhưng Lâm Trung, Lâm Dũng muốn trong thời gian ngắn chế phục được họ cũng không phải dễ.

Giả Nam Tinh bỗng quát :

- Khoan đã!

Do sự biểu hiện đột xuất của Giả Nam Tinh, dù quần hùng hãy chưa có người biết lai lịch của ông ta nhưng thái độ đối với ông ta từ khiêm cung chuyển sang tôn kính xuất phát từ nội tâm.

Giả Nam Tinh nhìn Khang Thành giả, trầm giọng nói :

- Ngươi là thù hạ thế nào của Thuần Vu Khôn?

Người thanh niên hừ một tiếng nói :

- Nếu ngươi nói ra thân phận thực sự của ngươi thì ta mới nói lai lịch chân thực của ta.

- Lúc này ngươi hãy còn dám ra giá với ta!

- Người của Vô Định bảo không gì không dám làm.

- Tốt! Nể một phần hào khí của ngươi, ta có thể nói lai lịch của ta...

Câu nói này làm tắt cả mục quang đều chiếu về phía ông ta.

Giả Nam Tinh cười hỏi Lữ Chính Anh :

- Chắc ngươi đã lờ mờ biết được ta là ai?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Ta nghĩ lão nhân gia chính là vị Quý tiên bối sư phụ?

- Nếu ngươi mà còn không nghĩ ra thì chắc phải phạt đòn ngươi!

Chẳng những Lữ Chính Anh cảm thấy hưng phấn khôn tả, cả mẫu tử Chu Tứ Nương cũng cảm thấy bất ngờ. Chu Á Nam tựa như con bách linh điều, cười nói :

- Sư phụ, sớm muộn gì cũng đã tới đây rồi, vậy mà hãy còn đóng kịch nữa.

Nói xong nàng ôm lấy sư phụ.

Giả Nam Tinh đẩy nàng ra nói :

- A Đầu, bây giờ không phải lúc nhõng nhẽo.

Ông đưa mắt nhìn người thanh niên hỏi :

- Bây giờ ngươi đã biết ta là ai chưa?

- Ngươi... ngươi chính là Kiếp Dư Sinh?

- Không sai! Nếu các ngươi là đồ đệ của Thuần Vu Khôn thì phải gọi ta một tiếng sư tăng tổ mới phải!

- Bọn ta chỉ biết có Bảo chủ, cả danh xưng của sư phụ cũng không có nói chi đến sư tổ, sư tăng tổ.

- Như vậy các ngươi chỉ là thủ hạ được Thuần Vu Khôn bí mật đào luyện?

- Đúng! Bọn ta chỉ là sát thủ phụ trách giết người.

Một tiếng hú vang lên làm cho người thanh niên biến sắc, Lâm Dũng đã đâm chết một trong hai người hán tử mặc khinh trang.

Giả Nam Tĩnh bình tĩnh hỏi :

- Hai người đó đều là sát thủ?

- Không sai!

- Các ngươi đến đây bao nhiêu người?

- Sáu người, ngươi đã thấy rồi đấy.

- Ta muốn biết tường tận.

- Ngươi tưởng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?

- Sát nhân giả tử, ngươi có hiểu không?

- Ta chỉ biết giết người!

Chu Tử Nương bỗng lên tiếng :

- Được! Ta cho ngươi nắm mùi vị bị giết! Chính Anh, giết bốn tên này cho ta!

- Vâng, Lệnh chủ! Chính Anh muốn hỏi họ vài câu.

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn những người mạo xưng nói :

- Ba người các ngươi đã bị lộ rồi, sao không gỡ mặt nạ xuống?

Người thanh niên lúc đầu nói :

- Được! Các vị hãy gỡ bỏ mặt nạ để xem hấn làm gì được?

Người thanh niên này hiển nhiên là thủ lĩnh trong bốn người, gã vừa nói xong ba người kia đều gỡ mặt nạ. Không sai, ba người còn lại cũng là thanh niên chừng hai mươi tuổi, bốn người này tuy diện mạo không giống nhau, nhưng có một điểm giống là sắc mặt âm trầm và mục quang sắc xảo.

Lữ Chính Anh hỏi :

- Thuần Vu Khôn đào luyện tất cả bao nhiêu người sát thủ như các ngươi?

- Không ít hơn nữ kiếm sĩ của các ngươi!

Một người nói tiếp :

- Mà võ công của mỗi người bọn ta đều cao hơn nữ kiếm sĩ của các ngươi...

- Điểm này ta tin!

Người thanh niên lúc đầu nói :

- Điều đó hiển nhiên!

Lữ Chính Anh nói :

- Đợi lát nữa chúng ta thử võ công thì biết liền, nói cho ta biết các ngươi xưng hô thế nào?

- Bọn ta không cần tính danh mà dùng tự hiệu để nhận biết, điểm này cũng tương đồng với nữ kiếm sĩ của các ngươi.

- Thế thì số hiệu của các ngươi?

Người thanh niên lúc đầu nói :

- Ta số bảy, ba người kia số tám, chín, mười.

Già Nam Tinh hỏi :

- Như thế các ngươi là tinh anh trong số sát thủ của Thuần Vu Khôn đào luyện ra?

Già Nam Tinh tiếp :

- Số hiệu của các ngươi còn chia ra Thiên, Địa Huyền Hoàng.

Số bảy đáp :

- Bọn ta đều ở chữ Thiên, nhưng sự phân biệt Thiên Địa Huyền Hoàng chỉ để dễ quản lý mà thôi, chứ không vì võ công cao thấp mà phân.

Tiếp đó lại đột ngột hỏi :

- Các ngươi dường như biết rất nhiều?

Già Nam Tinh cười cười nói :

- Kỳ thật cũng chẳng qua biết chút ít này mà thôi.

Tên số bảy cười nhạt rồi ra ám hiệu, bốn người đồng loạt rút kiếm rồi vây Lữ Chính Anh vào giữa.

Lữ Chính Anh nhìn tên số bảy cười hỏi :

- Các ngươi đến đây là có mục đích gì?

- Lữ Chính Anh, ngươi hỏi như thế thì không thông minh lắm đấy.

Tên số tám nãy giờ yên lặng, bỗng cười nhạt nói :

- Ngươi nghĩ xem, một sát thủ đến đây để làm gì chứ?

Lữ Chính Anh buột miệng nói :

- Phải, quả thật là ta hỏi hơi thừa!

Già Nam Tinh bỗng dùng chân khí truyền âm nói :

- Chính Anh, hãy nhớ lúc chúng ta ở Thiên Tâm cốc ta có nói gì với ngươi chứ?

- Lời gì ạ?

- Chính là câu thế gian có người kiếm pháp cao minh hơn ta.

- Người mà sư phụ muốn nói chính là bọn người này?

- Không! Kể lúc đó ta muốn nói chính là Thuần Vu Khôn...

Tên số bảy thấy hai người dùng chân khí truyền âm nói chuyện với nhau, bất giác quát hỏi :

- Các ngươi đã nói xong chưa?

Già Nam Tinh cười nói :

- Ngươi đừng hòng hách, ba chiêu mà Thuần Vu Khôn truyền cho các ngươi thì chẳng làm gì được ở đây đâu!

Lữ Chính Anh bất giác ngơ ngác :

- Sư phụ, bọn họ chỉ có ba chiêu kiếm pháp thôi sao?

Già Nam Tinh nói :

- Bọn họ mỗi người chỉ biết ba chiêu, ba chiêu của người này khác người kia, nếu bọn họ đồng loạt thi triển thì địch thủ không chết cũng bị thương...

Chu Tử Nương chen lời nói :

- Lão gia, hai kẻ vừa rồi bị Hộ giá Song tướng giết, dường như không thi triển tuyệt chiêu gì.

Giả Nam Tinh gật đầu nói :

- Phải! Đó là vì Hộ giá Song tướng không phải là mục tiêu đối phó lần này của bọn họ mà hiệu lệnh của Thuần Vu Khôn lại nghiêm, không phải là địch thủ chủ yếu phải đối phó lúc chưa được phép kẻ nào tiết lộ ba tuyệt chiêu đó ra sẽ bị xử chết, vì vậy hai kẻ vừa rồi có hơi oan uổng.

Chu Tứ Nương nhú mày hỏi :

- Vậy mục tiêu chủ yếu của bọn chúng là ai?

Giả Nam Tinh cười nói :

- Với Thất Sát lệnh các vị mà nói là Chính Phó lệnh chủ và hai nữ nhi của Lệnh chủ.

Tên số bảy chen lời cười nhạt nói :

- Lão nhi biết nhiều thật đấy!

Giả Nam Tinh cười nhạt nói :

- Vì vậy, ta nói người chẳng có gì đáng coi là bí hiểm cả.

Tiếp đó dùng chân khí truyền âm hỏi Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, hiểu ý của ta không?

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Đồ nhi vẫn không hiểu!

- Ý ta đơn giản thôi, người phải toàn lực ứng phó không được xem thường địch thủ dù chỉ một chút.

- Đồ nhi sẽ cẩn thận!

- Ta sẽ canh chừng ở bên cho người, mong rằng không cần đến ta xuất thủ.

Lúc này tên số bảy đã không còn nhẫn nại được nữa, nhướn mày lên nộ quát một tiếng :

- Xông lên!

Ngay lập tức ánh sáng lạnh buốt lóe lên vun vút, bốn trường kiếm nhất tề nhắm Lữ Chính Anh vút tới.

Bốn trường kiếm tuy đồng thời phát động nhưng góc độ tiến công, bộ vị, chiêu thức của mỗi trường kiếm đều khác nhau, rất hiểm ác và chớp nhoáng.

Rõ ràng là bọn họ muốn tốc chiến tốc thắng, vì vậy mỗi người đều sử dụng chiêu thức trong tam chiêu tuyệt nghệ.

Nhưng chỉ trong một chớp mắt, mọi người nhìn thấy những hào quang lạnh buốt lóe lên giao nhau, rồi vang lên những tiếng phụt phụt không khốc. Sau đó không khí trở lại tĩnh lặng. Mọi người định thần nhìn lại thì thấy Lữ Chính Anh đang cầm ngang trường kiếm, tư thế oai nghi như thiên thần đứng tại chỗ, còn trên lưỡi kiếm thì thấm đẫm máu tươi đang nhỏ xuống thành giọt.

Kiểm pháp của Lữ Chính Anh quả thật quá nhanh, nhanh đến nỗi khi đối phương bị giết chết thì thể vẫn còn nguyên thể đứng thẳng, vẫn không ngã đổ xuống.

Giả Nam Tinh, Chu Tứ Nương, Chính Phó tổng quản, Hộ giá Song tướng vui sướng vây lấy Lữ Chính Anh, Giả Nam Tinh cười nói :

- Chính Anh, không bị thương gì chứ?

- Không sao cả, chỉ vài vết xước nhẹ mà thôi. Sư phụ, đồ nhi thật kém tài. Nếu không có sư phụ nhắc nhở trước phải dùng toàn lực ứng chiến thì có lẽ bây giờ không phải là bọn họ mà là đồ nhi đã nằm dưới đất rồi.

- Không phải người yếu kém, mà là thủ đoạn của Thuần Vu Khôn quá ác hiểm.

Lúc này Chu Á Nam đã đến sát gần Lữ Chính Anh, dùng ngón tay khều nhẹ vết thương trên vai trái Lữ Chính Anh, đột nhiên kinh ngạc kêu lên :

- Vết thương này mà bảo là nhẹ ư?

Chu Tứ Nương vội thét lên :

- Lâm Trung, mau dùng Kim Sang được băng bó cho Phó lệnh chủ.

Lập tức Lâm Trung và Lưu Tử Kỳ liền mau chóng băng bó vết thương cho Lữ Chính Anh.

Chu Tử Nương liền chỉ bảo các thủ hạ và tân khách còn lại :

- Thanh lý hiện trường, sắp xếp lại bàn tiệc, bữa cơm tất niên tiến hành như thường lệ.

Người đồng cùng làm, không mất bao lâu hiện trường đã được dọn sạch sẽ, bàn tiệc được sắp xếp lại.

Sau khi nhập tiệc, người đầu tiên được mọi người kính từa là Giả Nam Tĩnh, Lữ Chính Anh mỉm cười nói :

- Sư phụ, tại sao sư phụ không nói rõ trước khi sự việc xảy ra mà dùng cái tư thế này đùa giỡn với bọn đồ nhi?

Giả Nam Tĩnh cười nói :

- Nếu ta không dùng cái tư thế này thì sáu tên tiểu tử đó làm sao xuất hiện nguyên hình chứ.

Chu Á Nam chen lời cười nói :

- Hóa ra là sư phụ đã sớm biết lai lịch của bọn họ.

Giả Nam Tĩnh nói :

- Ta cũng không hoàn toàn biết hết, chẳng qua là cảm thấy bộ dạng của bốn vị khách đặc biệt này hơi khác lạ mà thôi.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Đúng rồi, không biết bốn vị khách đặc biệt thật sự có phải đã từng đến rồi hay không?

Giả Nam Tĩnh thở dài nói :

- Xem ra chín phần mười hung nhiều cát ít.

Chu Tử Nương liền hỏi :

- Ý của lão gia là cho rằng bốn vị khách đó đã gặp phải độc thủ của bốn sát thủ này?

Giả Nam Tĩnh gượng cười nói :

- Chỉ mong sự suy đoán của ta đừng đúng!

Chu Á Nam chen lời hỏi :

- Sư phụ, tính danh của sư phụ bây giờ là tính danh thật hay là giả?

Giả Nam Tĩnh cười nói :

- Cái tên Giả Nam Tĩnh của ta là đồ thật đấy.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Tính danh này của sư phụ Thuần Vu Khôn có biết không?

- Thuần Vu Khôn không biết, nhưng Hồ Diên Mỹ biết.

- Vậy tại sao sư phụ lại còn tự xưng là Kiếp Dư Sinh?

- Ta còn có thể sống được đến ngày hôm nay lẽ nào không phải là trải qua kiếp nạn mà còn sống sót hay sao?

Lữ Chính Anh bỗng thở dài nói :

- Sư phụ tình hình vừa rồi bây giờ đồ nhi hỏi tương lại vẫn còn sợ hãi.

- Người nên biết là trời thì cao, đất thì rộng!

Chu Tử Nương nhíu mày nói :

- Loại kiếm pháp bá đạo đó không biết được luyện thành như thế nào? Nếu nhân số của những sát thủ đó nhiều như nữ kiếm sĩ của ta thì thật là một vấn đề nghiêm trọng.

Giả Nam Tinh trầm tư nói :

- Không thể nhiều bằng số nữ kiếm sĩ của Lệnh chủ, nhưng theo ta biết có thể không ít hơn bốn mươi người.

Chu Á Nam nói :

- Nói vậy đã giảm đi sáu kẻ bị giết hồi nãy thì nay cũng còn lại hơn ba mươi người?

- Phải! Hơn nữa, bọn chúng đã lộ tung tích sau này có thể sẽ không dùng thủ đoạn lạm sát nữa, vì vậy từ bây giờ trở đi người của phe ta đều phải đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi, gia cường giới bị mới được.

Lữ Chính Anh nhú mày nói :

- Phải, xem ra bọn chúng còn có người lẫn trong đám khách khứa đó.

- Điều này khó tránh, trong thời gian sắp tới người của phe ta sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Ta cần phải mau chóng trừ khử tên lão tặc Thuần Vu Khôn này mới được.

- Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, nếu đơn đả độc đấu bọn ta đây không ai là đối thủ của Thuần Vu Khôn cả.

Lữ Chính Anh ngơ ngác :

- Nhưng lần trước lúc đồ nhi đụng độ lão tặc đó, thì biểu hiện của hắn đâu có cao minh gì?

- Đó là y giấu tài nghệ, bây giờ mọi thứ đã phơi bày ra. Lúc đụng độ hắn thì người sẽ thấy hắn lợi hại như thế nào!

Chu Á Nam hỏi :

- Sư phụ, lẽ nào ngay sư phụ cũng không đánh lại nổi hắn hay sao?

- Nếu ta đánh nổi hắn thì thời gian qua đã không phải âm thầm lén lút hành động.

Chu Tứ Nương thở dài :

- Làm sao đây?

- Vấn đề tuy gai góc, nhưng bọn ta cũng chẳng phải bị quan hay lo lắng gì, từ từ sẽ nghĩ ra cách thôi. Hơn nữa thật ra ta cũng đã sớm có tính toán sắp xếp rồi.

Chu Á Nam lúc này mới giãn mặt cười nói :

- Hóa ra sư phụ đã có cảm nang diệu kế, đồ nhi lo sợ thật vô ích!

- Sắp xếp tính toán của ta có hiệu quả hay không lúc này vẫn còn khó dự liệu, vì vậy không thể tỏ lộ được.

Chu Á Nam cười nói :

- Ngay hai đồ đệ bảo bối của sư phụ mà sư phụ cũng giấu hay sao?

- Đừng nói bừa, hai người đã bái sư bao giờ đâu?

Chu Á Nam liền nhìn Lữ Chính Anh cười nói :

- Được! Chính Anh ca, bọn ta tiến hành bái sư đại lễ đi!

Nhưng Giả Nam Tinh đã vội vã xua tay ngăn chặn nói :

- Không! Không! Ta không hứng gì cái trò này. Hơn nữa bây giờ không phải là lúc tiến hành bái sư đại lễ.

Chu Á Nam cười đắc ý nói :

- Vậy sư phụ có thể nói cho đồ nhi biết kế hoạch của sư phụ chứ?

- Ta sẽ nói cho các ngươi, nhưng đợi sau này đã.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Đợi đến bao giờ?

- Ta đang đợi thư trả lời của một người, chậm nhất không quá ba ngày.

Nói xong liền nâng ly rượu uống cạn.

Chu Á Nam đổi vấn đề hỏi :

- Đồ nhi nhớ lại, lúc ở Thiên Tâm cốc ẩn thân pháp của sư phụ, bây giờ không phải là lúc để đem ra sử dụng hay sao?

- Đó không phải là ẩn thân pháp, mà là tà đạo bàng môn của võ học, tên gọi là Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật.

Chu Á Nam cười nói :

- Sư phụ, danh xưng không quan trọng, chủ ý mà đồ nhi muốn nói đó là bây giờ là lúc sử dụng nó.

- Dùng thế nào?

- Sư phụ không phải vừa rồi đã nói, võ công của lão tặc Thuần Vu Khôn cao đến mức không ai có thể chế phục được hay sao?

- Chính xác là như vậy!

- Vậy thì bọn ta sao không lợi dụng Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật âm thầm tiếp cận lão tặc Thuần Vu Khôn...

- A đầu, ngươi muốn sư phụ đi ám sát hắn?

- Điều này gọi là sự cấp tòng quyền, không thỏa đáng sao? Nếu sư phụ cảm thấy khó làm thì hãy dạy pháp thuật đó cho đồ nhi, đồ nhi sẽ thực hiện.

- Nói tới nói lui, cuối cùng cũng lòi ra là ngươi muốn học Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật...

- Sư phụ đừng hiểu oan đồ nhi!

- Ta hiểu oan gì ngươi?

- Sư phụ, đồ nhi muốn học Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật cố nhiên không sai. Nhưng đồ nhi muốn học để đi giết lão tặc Thuần Vu Khôn là thật lòng!

- Chuyện này ta biết, nhưng đó là một trò tà môn thấp kém, ta không thể truyền cho ngươi được, sự thật cho dù ngươi có học được thì cũng chẳng dùng được vào việc gì đâu.

- Tại sao?

- Tại vì sử dụng Tiềm Vật Tiềm Hình Thuật tiêu hao rất nhiều chân lực, vì vậy lúc ngươi thi triển trò tà môn này sự thật đã không còn dư lực để làm cái chuyện ám sát nữa.

- Thật thế sao?

- Sư phụ nói dối ngươi sao... Hơn nữa, ta chỉ có đôi đồ đệ bảo bối các ngươi, có cái gì hay không truyền cho các ngươi lẽ nào để mang xuống Âm phủ dâng cho Diêm Vương gia làm lễ kiến diện sao?

Nghe nói thế mọi người đều bật cười.

Chu Tứ Nương nâng ly nói với Giả Nam Tĩnh :

- Lão gia, ta kính rượu lão gia một ly.

Giả Nam Tĩnh bật cười ha hả nói :

- Bình thường Lệnh chủ cấm hặn bọn nam nhân xấu xa thối xương, bây giờ lại kính rượu một nam nhân vừa xấu xa vừa già lão như ta, thật khiến ta kính ngạc vô cùng!

- Lão gia, chuyện này ta vẫn nghĩ không thông.

Câu nói không đầu không đuôi này khiến cho Giả Nam Tĩnh nhú mày hỏi :

- Lệnh chủ nghĩ không thông chuyện gì?
- Chính là võ công của Thuần Vu Khôn.
- Thuần Vu Khôn xem như là truyền nhân dòng chính của ta điều đó không sai, ý của Lệnh chủ là muốn nói nguồn gốc kiếm chiêu mà Thuần Vu Khôn đã huấn luyện cho những sát thủ đó phải không?
- Phải, phải.
- Cũng chính điểm này là nút khúc mắc trong lòng mà ta trước giờ không cách gì gỡ bỏ được.

Nghe vậy, Lữ Chính Anh không khỏi giật mình nói :

- Sư phụ, lẽ nào trong chuyện này có uẩn khúc ản tình gì sao?
- Chính Anh, vừa rồi ngươi đã lĩnh hội được kiếm chiêu mà các sát thủ đó sử dụng, ngươi thấy có điểm gì đặc biệt?
- Đồ nhi cảm thấy kiếm chiêu đó dường như có tác dụng khắc chế Linh Xà kiếm pháp của bọn ta?
- Ngươi đã có cảm giác như vậy đủ chứng minh cách nghĩ của ta không phải do ta lo vu vơ đâu.
- Sư phụ nói vậy ý là sao?
- Chuyện này nói ra rất dài.

Giả Nam Tinh nói xong liền đưa mắt nhìn quanh, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Nơi đây nói không tiện, ta thấy bữa cơm giao thừa này đã ăn sắp xong. Có thể sớm bãi tiệc, đổi nơi khác nói chuyện. Đồng thời sau khi bọn ta bãi tiệc, mọi người còn lại cũng sẽ cảm thấy tự thoải mái hơn. Trong năm chỉ có một đêm trừ tịch, xin Lệnh chủ ra lệnh: Trừ những kẻ trực ban phải đặc biệt đề cao cảnh giác. Còn những người không có nhiệm vụ gì có thể thoải mái nghỉ ngơi.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Lão gia nói phải.

Nói xong liền dặn bảo Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quản, rồi cùng với Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh và hai ái nữ đứng dậy rời bàn đi vào buồng của mình.

Sau khi mọi người đã an vị, Giả Nam Tinh mới chậm rãi nghiêm mặt kể :

- Các vị đều biết, bộ kiếm pháp tên gọi là Linh Xà kiếm pháp đó của ta chính là biến thể từ thân pháp huyền diệu của loài rắn khi công kích địch thủ. Hơn nữa cũng không phải là do một mình ta sáng chế mà căn cứ trên di cảo của một dị nhân tiền bối mà cải sửa lại, để hình thành bộ kiếm pháp tương đối hoàn chỉnh lúc này.

Dứt lời lại trầm tư nói tiếp :

- Lúc ta cùng Linh Xà kiếm pháp bên ba khắp nơi, lúc đó kiếm pháp của ta hiệu xưng vô địch nhưng có một lần đã thất bại dưới tay một đạo sĩ trẻ tuổi, sau đó mới biết đạo sĩ trẻ tuổi đó tự xưng là Thiên Hạc Tử, kiếm pháp mà y sử dụng cũng có tên gọi là Thiên Hạc kiếm pháp.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói :

- Trời sinh vật này khắc vật kia, hạc có thể khắc xà, chẳng trách nào năm đó sư phụ thất bại.
- Mà sự thật Thiên Hạc kiếm pháp của Thiên Hạc Tử cũng đích xác là căn cứ vào thân pháp lúc hạc bắt rắn mà chế biến ra, vì vậy nên ta bị khắc chế hoàn toàn.

Chu Tứ Nương thốt lên :

- Ô! Ta hiểu ra rồi.

Giả Nam Tinh đưa mắt nhìn ba thanh niên còn lại nói :

- Ba ngươi cũng hiểu ra rồi chứ?

Chu Á Nam mỉm cười giành lời nói :

- Có phải sư phụ nghi ngờ Thiên Hạc Tử đó cũng ở Vô Địch bảo?

- Có thể nói thế, thế nhưng ở Vô Định bảo ta đã có một chỗ dựa rất đáng tin. Ta cũng đã tự mình thăm kiểm tra nhưng không có một nhân vật như thế.

Chu Á Nam nói :

- Nói vậy, Thiên Hạc Tử ẩn thân ở một nơi khác, âm thầm chỉ cho Thuần Vu lão tặc?

- Phải! Điều này hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của ta. Chẳng qua điều này đến nay vẫn còn chưa được chứng minh.

Lữ Chính Anh cười hỏi :

- Cái chỗ dựa của sư phụ ở Vô Định bảo là ai?

- Đây là một bí mật của riêng ta, vì bất cứ một chuyện gì mà hơn một người biết thì đã giảm bớt một phần bí mật, vì vậy ta sẽ không nói cho bất cứ ai biết.

Chu Tứ Nương nhún mày nói :

- Lão gia, xem ra sự cơ mật này cũng có một khuyết điểm.

- Lệnh chủ muốn nói khuyết điểm gì?

- Tỷ dụ như, người đó đụng độ với người của phe ta vạn nhất võ công của y không địch nổi mà bị bọn ta ngộ sát thì sao?

- Ta cũng đã nghĩ đến điều này, nếu rơi vào trường hợp đó y tất sẽ nói ra thân thế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Võ Dương bá trù

Chu Á Nam nhún mày nói :

- Sư phụ, có một điều đồ nhi nghĩ không thông.

- Điều gì?

- Đó là làm sao sư phụ biết Thiên Hạc Tử đang âm thầm chỉ trợ cho Thuần Vu Khôn?

- Trước đây, ta nghĩ tất có kẻ khác võ công cực cao đang âm thầm chỉ trợ cho Thuần Vu Khôn, chứ không hề nghĩ đến đó là Thiên Hạc Tử.

- Có phải sư phụ nghĩ đến kẻ đó là Thiên Hạc Tử là do vừa rồi nhìn thấy những sát thủ đó thi triển kiếm pháp?

- Phải!

- Đến lúc này sư phụ cho rằng Thiên Hạc Tử đang âm thầm chỉ trợ cho Thuần Vu Khôn là không sai chứ?

- Tuy ta nghĩ như vậy, nhưng trong giang hồ chuyện xảy ra bất ngờ rất nhiều, vì vậy ta vẫn cần phải đợi sự thật chứng minh.

- Sư phụ, nếu người đó quả thật là Thiên Hạc Tử, nhìn những sát thủ mà hắn đào luyện thì võ công của bản thân hắn há không cao đến mức không ai có thể chế phục được à?

- Không chắc như thế, cần biết tinh lực của một người có hạn, người đó tinh ở kiếm pháp thì công phu ở các mặt khác chưa chắc đã cao minh như vậy.

Giả Nam Tinh dừng lời rồi nói tiếp :

- Cho dù là võ công ở các mặt khác cũng cao minh như thế, bọn ta cũng không cần phải lo sợ. Tại vì sự thật ra thế gian không thể có loại võ công tuyệt đối vô địch thiên hạ.

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Lão gia nói không sai, nhưng kiếm pháp của bọn sát thủ đó quả là một nỗi lo lớn.

Già Nam Tinh nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ lo sợ những sát thủ đó là đúng, nhưng không cần thiết phải quá lo nghĩ về kẻ có thể là Thiên Hạc Tử đó.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Sư phụ nói thế thật khó hiểu :

- Thế nào là khó hiểu?

- Những sát thủ do hắc đảo luyện ra khiến người khác ưu lo thì lý do gì lại không ưu lo về bản thân hắc?

- Hỏi rất có lý! A đầu, nếu ta chỉ truyền cho người ba chiêu kiếm pháp, sau khi trải qua thời gian luyện tập lâu dài thì sẽ như thế nào?

- Thì đồ nhi đã tinh lại càng tinh hơn, có thể đạt mức độ đắc tâm ứng thủ...

Rồi đột nhiên dừng lời, Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói :

- Ta hiểu ra rồi!

- A đầu hiểu ra điều gì?

- Ý của sư phụ muốn nói Thiên Hạc Tử đó chỉ truyền cho mỗi sát thủ có ba chiêu kiếm pháp mà không truyền cho võ công khác.

- Phải, nhưng cũng không tuyệt đối không truyền võ công khác, khinh công, nội công tất cần phải luyện, các chiêu thức phù trợ khác cũng không phải ít.

Tiếp đó, Già Nam Tinh lại đưa mắt nhìn quanh rồi mỉm cười hỏi :

- Vậy bây giờ chư vị sẽ không còn nhìn kẻ có thể là Thiên Hạc Tử đó là thiên thần nữa chứ?

Chu Á Nam giành lời nói :

- Phải, bây giờ đồ nhi đã hoàn toàn hiểu rõ.

- Vì vậy, ta vừa rồi mới nói những sát thủ đó so với bản thân Thiên Hạc Tử thì lại càng đáng sợ hơn, vì bọn họ đều đang lên lút hoạt động, nếu đồng loạt xuất thủ ngoại trừ bọn ta ở đây ra thì sẽ có rất ít người có thể ngăn chặn được chúng.

Dứt lời, Già Nam Tinh liền nghiêm mặt nói tiếp :

- Tất nhiên đối với kẻ có thể là Thiên Hạc Tử đó, lúc đụng độ cũng không thể xem thường.

Mọi người gật đầu đồng tình, Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Những sát thủ đó rất có thể còn có kẻ trà trộn trong đám hào khách thông thường, bọn ta phải nghĩ ra một cách ép bọn chúng lộ mặt ra mới được.

- Đây có lẽ là một đại sự cần làm gấp, nhưng đối tượng mà bọn chúng hạ thủ là các nhân vật đầu não bọn ta. Vì vậy từ bây giờ bất kỳ kẻ nào tiếp cận chúng ta đều phải cẩn thận, cho dù là người quen biết cũng không thể buông lỏng giới bị.

Chu Á Nam ngơ ngác :

- Tại sao đối với người quen biết cũng phải giới bị?

- Ngốc ạ, điều này còn phải hỏi, lẽ nào bài học của bốn vị khách đặc biệt hôm nay vẫn không đủ để người học hỏi hay sao?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Phải, bọn chúng bắt kẻ thù đoạn có thể sẽ lợi dụng trò cũ, biến hóa thành bọn người chúng ta đến thừa cơ ám toán.

Chu Á Nam gượng cười nói :

- Nói ra quả thật là cái gì cũng phải đề phòng cả!

Lúc này, Lữ Chính Anh đã chú ý đến vẻ mặt lạnh lùng cô quạnh của Chu Thắng Nam bắt gặp trong lòng Lữ Chính Anh nổi lên một cảm giác mà bản thân cũng không phân biệt nổi.

Lữ Chính Anh đã hiểu rõ cá tính của nàng, có thể hiểu rõ nỗi lòng của nàng. Vì thế Chính Anh lựa lúc Chu Á Nam đang nói liền dùng chân khí truyền âm

nói với Chu Thắng Nam :

- Thắng Nam, hãy thoải mái một chút, ta nhất định thỉnh cầu ân sư đưa Thắng Nam nhập môn của ân sư.

Chu Thắng Nam vẫn lạnh lùng, chỉ đưa mắt ném một cái nhìn về phía Lữ Chính Anh.

Đương nhiên một cái nhìn vội vàng như vậy thì không ai có thể nhìn thấy tâm trạng của nàng như thế nào.

Nhưng Giả Nam Tinh là người duyệt lịch giang hồ, kinh nghiệm cuộc sống phong phú, cho dù Lữ Chính Anh không nhìn thấy ra nội tâm của Chu Thắng Nam nhưng Giả Nam Tinh đã thâm đoán ra nguyên nhân bên trong từ cái nhìn vội vàng của Chu Thắng Nam.

Vì vậy Giả Nam Tinh không trả lời câu hỏi của Chu Á Nam, mà vuốt râu nhìn Lữ Chính Anh cười nói :

- Tiểu tử, ngươi và Chu Thắng Nam có gì bí mật với nhau thế?

Lữ Chính Anh bị sư phụ khám phá ra, không khỏi đỏ mặt nói :

- Sư phụ đoán xem?

- Tiểu tử, ngươi đừng bày trò trước mặt ta, ta không đoán thì thôi, nếu đoán thì trúng ngay.

Chu Á Nam cười nói :

- Phải đưa ra sự thật chứng minh mới thuyết phục.

Giả Nam Tinh trước mặt các thanh niên cảm thấy như trẻ lại, bật cười ha hả nói :

- Được! Chúng ta đánh cá với nhau nhé, ngươi dám không?

- Có gì không dám chứ, sư phụ nói đi!

- Nếu ta đoán đúng thì ngươi phải chịu trách nhiệm giết mười sát thủ thủ hạ Thuần Vu Khôn, thời gian có thể không hạn định nhưng về phương diện con số thì tuyệt đối không được giảm bớt.

- Được! Nếu sư phụ đoán sai?

- Thì ngươi nói đi!

Chu Á Nam nghiêng đầu, hơi trầm ngâm rồi đưa mắt cười nói :

- Nếu sư phụ đoán không đúng thì đồ nhi sẽ nhổ một cọng râu của sư phụ.

Giả Nam Tinh liền bật cười ha hả nói :

- A đầu bọn ta quy định với nhau như vậy, nếu ta thua đừng nói nhổ một cọng râu, mà nhổ một chùm râu của ta cũng không nhăn nhó gì đâu.

- Vậy thì bây giờ sư phụ đoán đi!

- Đơn giản thôi! Đại a đầu hãy mang văn phòng tứ bảo lại đây!

Chu Thắng Nam liền đứng dậy vội vã đi ngay.

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ cần văn phòng tứ bảo để làm chi?

- Miệng có hai môi, lời nói có thể thay đổi, nếu sư huynh muội hai người thông đồng với nhau bịp ta, rõ ràng ta nói trúng mà các ngươi lại cứ bảo là sai, thì râu của ta há không hi sinh oan uổng hay sao?

Lữ Chính Anh chen lời cười nói :

- Sư phụ, bọn đồ nhi sao dám qua mặt sư phụ chứ!

- Điều này sao biết được!

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Vì vậy mà sư phụ muốn mang văn phòng tứ bảo lại để viết nó lên giấy ư?

- Phải! Giấy trắng mực đen, ai dám quyệt nợ!

Chu Thắng Nam đã mang văn phòng tứ bảo lại. Rồi thì Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh quay lưng lại nhau, mỗi người viết vài chữ trên tờ giấy, sau đó quay người lại đưa tờ giấy ra.

Trên tờ giấy của Lữ Chính Anh viết:

“Xin ân sư thành toàn đại tiểu thư”.

Trên tờ giấy của Giả Nam Tinh viết:

“Tiểu tử có ý xin cho đại a đầu”.

Điều này xem như là hoàn toàn đúng.

Giả Nam Tinh đưa mắt nhìn rồi đưa tay vuốt râu, nhìn Chu Á Nam cười nói :

- A đầu, thế nào?

Chu Á Nam cố ý chuyển sang vấn đề khác, cười hỏi :

- Sư phụ, sư phụ đã đáp ứng rồi chứ?

- Nề mặt các nguoi, ta có thể không đáp ứng sao? Chẳng qua, lúc này ta quả thật không thể truyền thụ võ công được, phải do tiểu a đầu nhà nguoi và tiểu tử Chính Anh hãy thay ta phí công một chút...

Không đợi Giả Nam Tinh nói hết, Chu Tứ Nương đã gằn giọng quát lớn :

- Đại a đầu, còn không mau bái kiến sư tôn hay sao?

Chu Thắng Nam lúc này trong lòng thật bối rối.

- Tại vì được Kiếp Dư Sinh Giả Nam Tinh thu nhận làm đồ đệ thì thật là sung sướng. Nhưng võ công lại do muội muội của mình và Lữ Chính Anh từng là thủ hạ của mình truyền thụ cho thì thật không thú vị chút nào.

Nhưng thật ra lúc này không thể suy nghĩ gì hơn, cũng không có cách lựa chọn nào khác đành phải hướng đến Giả Nam Tinh vái vái, tươi cười nói :

- Đồ nhi Chu Thắng Nam bái kiến ân sư...

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói của nữ kiếm sĩ trực ban :

- Khải bẩm Lệnh chủ, đại sư bắt hảo.

Chu Tứ Nương giật mình lên tiếng :

- Chuyện gì?

- Ở Ngọc Phụng sảnh có kẻ sinh sự, lãnh đội lưỡng đội lam bạch của bốn môn hi sinh, bốn nữ kiếm sĩ tử vong. Chính Phó tổng quản và Hộ giá Song tướng đều đã bị thương đang gắng gượng chiến đấu...

Những tin xấu liên tiếp này khiến cho Chu Tứ Nương xám xanh mặt, vùng đứng dậy.

Nhưng Giả Nam Tinh cười nói với Chu Á Nam :

- Tiểu a đầu, đây là việc của nguoi còn chưa mau đi sao!

Chu Á Nam ứng thanh, cùng lúc kéo tay Lữ Chính Anh phóng về phía Ngọc Phụng sảnh.

Giả Nam Tinh vẫn tỏ ra ung dung, cười nói với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, đây là chuyện mà chúng ta đã dự liệu chẳng cần phải tức giận, tốt hơn hãy mau ra bên ngoài xem sao!

Lúc Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đến Ngọc Phụng sảnh thì trận ác đấu đang diễn ra ác liệt, ngoại trừ Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quản mỗi người đang khổ chiến với một thanh niên ra thì còn có bốn thanh niên khác, mỗi người đang lực chiến với bốn nữ kiếm sĩ với thế công liên tục đang dồn ép bốn nữ kiếm sĩ vào thế lúng túng.

Về phía Thất Sát lệnh, ngoại trừ hai lãnh đội và bốn nữ kiếm sĩ đã tử vong, bây giờ lại có thêm một nữ kiếm sĩ bị thương, đồng thời gã thanh niên đó bật

cười ha hả nói :

- Thất lễ, tiểu gia đây không biết luyện hương tiếu ngọc...

Nhưng y chưa dứt lời thì trường kiếm trong tay y đã bị Lữ Chính Anh gạt ra, đồng thời quát lớn bốn nữ kiếm sĩ :

- Các ngươi lùi lại đi!

Với thân thủ của Lữ Chính Anh, cho dù trên thân mình vẫn còn mang vết thương không nhẹ, cho dù kiếm pháp của đối phương cũng có tác dụng khắc chế đối với bản thân, nhưng với công lực của chàng và kinh nghiệm giết chết bốn vị khách đặc biệt vừa rồi thì cũng không khó khăn ứng phó đối phương.

Nhưng lúc này Chính Anh không giết chết đối phương mà chỉ gạt trường kiếm của đối phương ra là cũng có nguyên nhân của nó.

Tại vì Chính Anh biết kiếm pháp của đối phương có tác dụng khắc chế đối với mình nên có ý tìm hiểu qua.

Lữ Chính Anh có trí nhớ rất tốt, chỉ cần nhìn qua là có thể nhớ kỹ.

Không lâu trước đây lúc Chính Anh giết bốn vị khách đặc biệt đó, do vì trước đó chưa hề nghĩ đến. Vì vậy mà kết thúc quá sớm nên nuối tiếc đã không ghi nhớ chiêu thức của đối phương, cơ hội lúc này tất nhiên Lữ Chính Anh không thể bỏ qua.

Nhưng Lữ Chính Anh mới vừa gạt đỡ trường kiếm của đối phương ra, Chu Á Nam đuổi tới đã thúc giục :

- Chính Anh ca, không được giành với muội! Sáu tên này phải để cho muội thanh toán.

Lúc này, gã thanh niên đó đã nhận ra Lữ Chính Anh đã bị thương tích nên tận dụng lợi thế, ngay lập tức xuất thủ ba tuyệt chiêu bá đạo lợi hại đó.

Lữ Chính Anh vừa chống đỡ, vừa âm thầm ghi nhớ chiêu thức của đối phương, vừa cất giọng cười nói :

- Hay lắm, ta giữ lại con tin cho muội, muội hãy mau giải vây cho phía bên kia!

Do có sự chi trợ của Lữ Chính Anh và Chu Á Nam nên khiến cho người của Thất Sát lệnh tinh thần trở nên hưng phấn, cũng nhờ vậy đã khiến cho bốn nữ kiếm sĩ kia vốn đang rơi vào liệt thế, cùng Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quân đã tạm thời tranh thủ ổn định lại trận đồ.

Chu Á Nam ứng thanh :

- Được.

Á Nam đưa mắt nhìn quanh, trong sáu nhóm đang ác đấu ngoại trừ nhóm của Lữ Chính Anh không kể, thì tình thế của Phó tổng quân Vương Nhân Kiệt và bốn nữ kiếm sĩ khá là nguy hiểm. Vì vậy, Á Nam liền lao về phía Vương Nhân Kiệt kêu lớn lên :

- Vương thúc thúc hãy lùi lại!

Á Nam vung kiếm gạt phát trường kiếm của gã thanh niên đang giao thủ với Vương Nhân Kiệt, không để cho đối phương rảnh tay phản kích đã nộ quát :

- Buông tay!

Á Nam vừa dứt lời, trường kiếm của gã thanh niên đã văng xuống đất.

Tiếp đó hào quang lạnh lẽo lên, đồng thời vang lên một tiếng quát :

- Nằm xuống!

Một tiếng thét thảm thiết, thân hình gã thanh niên đã bị chém làm hai khúc.

Chu Á Nam không chậm trễ, phi thân ngay đến chỗ các nữ kiếm sĩ quát lớn :

- Tránh ra!

Bốn nữ kiếm sĩ vừa lui ra hào quang lạnh đã lóe lên, gã thanh niên đầu cùng các nữ kiếm sĩ đã ngã gục ngay xuống.

Ngay sau đó, với thân thủ nhanh như điện chớp đã lao về phía Lưu Tử Kỳ.

Lúc này, Giả Nam Tinh, Chu Tứ Nương, Chu Thắng Nam đã đến.

Chu Tứ Nương ngạc nhiên hỏi Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, sao ngươi lại du đấu với gã này thế hả?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đó là ý của Á Nam muốn thuộc hạ giữ lại con tin để Á Nam tự tay thanh toán.

Giả Nam Tinh vuốt râu cười nói :

- Đúng rồi, đây là nghĩa vụ mà a đầu phải trả do đánh cược thua.

Chu Tứ Nương nhú mày nói :

- Chính Anh, vết thương của ngươi lại rỉ máu hãy nhường lại cho ta!

Lữ Chính Anh cười nói :

- Không sao, vết thương chút xíu này không đáng gì cả.

Chu Thắng Nam nói :

- Tuy không đáng gì nhưng ảnh hưởng đến tốc độ trận đấu, hãy để đó cho Thắng Nam!

Chu Tứ Nương vội ngăn chặn :

- Không! Ngươi không thể...

Chu Thắng Nam cười nói :

- Nương, nương mẫu xem thường nữ nhi quá!

Dứt lời đã vung kiếm xông tới, quát lớn :

- Lữ Chính Anh hãy lui lại.

Thời thế thay đổi, tính khí của Chu Thắng Nam cũng đã sửa đổi tốt hơn, có lẽ bản thân nàng trong cách xưng hô cũng muốn khách khí hơn với Lữ Chính Anh một chút. Nhưng lúc này lại không sửa đổi gì mà vẫn là kiểu khẩu khí ngạo mạn khinh người như cũ.

Nhưng Lữ Chính Anh không đếm xỉa gì đến điều này, hơn nữa lúc lui ra sau còn dùng chân khí truyền âm nói :

- Thắng Nam, phải đặc biệt cẩn thận!

Lúc này, sát thủ đang cùng Lưu Từ Kỳ giao thủ đã chết gục dưới tay của Chu Á Nam.

Chu Á Nam vừa vung kiếm xông về phía Hộ giá Song tướng, vừa quát lớn :

- Hộ giá Song tướng hãy lui lại!

Nghe tiếng hét của Chu Á Nam, Hộ giá Song tướng liền đánh một hư chiêu rồi lui lại sau. Chu Á Nam có ý định tốc chiến tốc thắng, vừa giao thủ với hai sát thủ này liền thi triển liên tiếp tuyệt chiêu, liên tục bức ép đối phương thoái lui.

Hai sát thủ này liền đưa mắt nhìn nhau, lập tức mỗi người phân lực công xuất một chiêu rồi vọt người phân hướng đào thoát.

Bọn họ tính toán rất hay, cách này đích xác đã có hơi bất ngờ cho Chu Á Nam khiến cho nàng hơi ngơ ngác.

Nhưng Á Nam phản ứng rất nhanh, nộ quát :

- Hãy để mạng lại!

Dứt lời liền phóng trường kiếm về kẻ đào thoát phía phải rồi phi thân truy đuổi kẻ đào thoát phía trái.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, kẻ đào thoát về phía phải đã bị trường kiếm của Chu Á Nam đâm xuyên ngực.

Cùng lúc, kẻ đào thoát về phía trái đã bị Chu Á Nam truy đuổi tới cách chỉ còn khoảng hơn trượng.

Thân thủ truy đuổi vẫn không đổi, Á Nam vươn tay kích xuất một chưởng bổ vào không trung miệng hét lớn :

- Nằm xuống!

Á một tiếng, sát thủ trước mặt Á Nam đã gục xuống đất. Chu Á Nam lướt tới, đưa tay điểm vào tử huyệt của đối phương. Nhưng nàng vừa xuất thủ thì thấy hào quang lóe lên, kiếm phản kích của sát thủ sắp chết này nhanh như điện chớp bổ thẳng tới trước mặt Á Nam. Chu Á Nam quá tự tin lại tay

không, không thể gạt đỡ kiếm bất ngờ này của đối phương, hơn nữa cũng không cách gì tránh né tình huống này. Chu Á Nam không chết thì cũng sẽ trọng thương. Không những bản thân Á Nam bị bất ngờ mà ngay những người xung quanh cũng bất ngờ không cách gì tiếp cứu.

Trong lúc Chu Á Nam rung động thân mình, khuôn mặt biến sắc tình thế nghìn cân treo sợi tóc thì một luồng ánh sáng lạnh buốt lóe lên lao vút tới. Tang một tiếng, kiếm thế của sát thủ đó bị đánh văng sang trái đồng thời Chu Á Nam cũng xoay người né tránh đường kiếm giết người của sát thủ đó.

Nhưng cho dù được tiếp cứu Chu Á Nam phía trái áo cũng đã bị rách một đường, chỉ chút xíu nữa là đã cắt vào da thịt.

Chu Á Nam mồ hôi toát lạnh toàn thân.

Hóa ra kẻ tiếp cứu kịp thời đó lại chính là Lâm Trung.

Do vị trí của Lâm Trung cách Chu Á Nam rất gần đồng thời Lâm Trung phản ứng thần tốc, vung tay phóng trường kiếm trúng vào lưỡi kiếm của sát thủ đang hướng về Chu Á Nam mới cứu được Chu Á Nam thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Chu Á Nam phần nộ chỉ chường tề xuất, giết chết ngay sát thủ đó.

Lúc này Chu Tứ Nương, Giả Nam Tinh đã vây lại, Chu Tứ Nương vội nói :

- Á Nam, không bị thương chứ?

Chu Á Nam cười nói :

- Không sao cả, may mà có Lâm hộ giá tiếp cứu kịp thời.

Giả Nam Tinh không khỏi bật cười ha hả nói :

- Lần này, Hộ giá Song tướng thật sự là đã phát huy công hiệu hộ giá của mình!

Chu Tứ Nương cười nói với Lâm Trung :

- Lâm Trung, đêm nay ngươi đã xuất sắc ta sẽ thưởng ngươi ngàn lạng vàng, đồng thời ghi nhớ đại công của ngươi.

Lâm Trung vội gập người nói :

- Đa tạ Lệnh chủ!

Lúc này tình hình trận đấu phía Chu Thắng Nam cũng có thay đổi.

Vừa rồi Chu Thắng Nam muốn chứng tỏ bản thân mình mà thế chỗ cho Lữ Chính Anh chiến đấu với sát thủ đó là có hai tác dụng. Một là vì Giả Nam Tinh đã đáp ứng nhận nòng làm đồ đệ nên tâm trạng vui vẻ thoải mái mà có hành động nhanh lẹ, hai là muốn lấy lòng Lữ Chính Anh để bù lại hành động ngược đãi quá khích của mình lúc trước.

Trong thời gian sau này võ công của Chu Thắng Nam đã rơi vào thân phận nhị lưu trong Thất Sát lệnh, mà với thân thủ của hạng nhị lưu thì không phải là đối thủ của sát thủ này, huống hồ sát thủ này tự biết mình đang ở trong tình huống đào sinh vô vọng nên đã có tính toán xấu xa nhất muốn vót vát lại những thua thiệt. Mặt khác Chu Thắng Nam đã cố ý vùng vẩy một phen nên mạng tinh thần bất chấp tất cả toàn lực xông tới. Do hai phía đều có tâm lý cực đoan vì vậy trận đấu này đã trở nên rất ác liệt.

Nhưng trong vô lâm sức mạnh quyết định tất cả. Chu Thắng Nam lúc này cho dù đã toàn lực công xuất liều mình bất chấp, nhưng do tài nghệ thua kém nên vẫn phải chịu rơi vào thế yếu.

Tình huống phía Chu Á Nam sát thủ đang tử chiến cùng Chu Thắng Nam cũng đã nhìn thấy.

Nhưng lúc tình huống phía Chu Á Nam biến chuyển nhanh chóng, sát thủ này liền ngay lập tức liên tiếp công xuất tam thức tuyệt chiêu ra, bức ép Chu Thắng Nam liên tục thoái lui, rồi miệng hét lớn :

- A đầu nằm xuống!

Chu Thắng Nam tuy cảm thấy chống đỡ không nổi nhưng vẫn gắng gượng tránh né. Sát thủ này thừa lúc Chu Thắng Nam đang lúng túng liền phi thân vọt đi, phóng ra bên ngoài đại sảnh.

Lữ Chính Anh tất nhiên không khoanh tay bàng quan. Chính Anh vừa phi thân truy chặn vừa cười nhạt nói :

- Hãy để mạng lại!

Thì nghe tiếng hét của Chu Á Nam và Giả Nam Tinh :

- Hãy để hán sống!

- Chính Anh ca, để cho muội...

Vốn tinh thể cấp bách, sát thủ này liền quét một kiếm ngang lưng Lữ Chính Anh thể trăm kinh mãnh, chiêu xuất thủ chính là tinh diệu tuyệt chiêu đã khiến y thành danh sát thủ.

Lữ Chính Anh vừa vung kiếm nghênh chiến, vừa cười nói :

- Các hạ, tam chiêu kiếm pháp này cũng vô dụng thôi!

Quả thật thế, vì chiêu thức mà Lữ Chính Anh dùng đánh trả chính là tam thức tuyệt chiêu mà đối phương đã sử dụng, hơn nữa sự vận dụng còn tỏ ra thuần thục hơn so với đối phương tuyệt không kém thua.

Lúc này, Lữ Chính Anh cất giọng cười nói với Chu Á Nam :

- Á Nam, ta giúp muội lập công! Công lao vẫn là của muội thôi!

Không đợi Chu Á Nam trả lời, Lữ Chính Anh đã quát lên :

- Buông tay!

Như có hướng ứng, trường kiếm của đối phương đã bị chấn vắng đi, thân hình như tượng gỗ đứng ngậy ra. Đó là do cùng lúc chấn vắng trường kiếm của đối phương chẳng đã vọt người lên không, giương chỉ điểm vào ba đại huyệt trước ngực đối phương.

Trận hỗn chiến này xem như kết thúc!

Nhưng trong Vân Mộng biệt phủ lúc này còn có sát thủ của đối phương tiềm phục hay không thì không có ai bảo chứng cả.

Cũng vì vậy khi trận hỗn chiến kết thúc Chu Tứ Nương vẫn lặng lẽ không nói gì. Hơn nữa lúc này tính ra lại có tám người chết, năm bị thương, những nữ kiếm sĩ này đều do chính tay Chu Tứ Nương đào luyện nên.

Vì vậy Chu Tứ Nương vô cùng buồn lo bất an.

Chu Á Nam vốn thông minh đã hiểu ra tâm trạng của mẫu thân mình, liền nhẹ nhàng đến sát bên Chu Tứ Nương, thấp giọng nói :

- Nương mẫu đừng buồn lo, nữ nhi nhất định giết sạch hết những sát thủ này báo thù cho các kiếm đã tử nạn của bọn ta.

Chu Tứ Nương gượng cười thờ dài nói :

- Giết sạch hết bọn chúng thì cũng không làm cho các nữ kiếm sĩ sống lại.

Chu Á Nam nhú mày hỏi Giả Nam Tinh :

- Sư phụ, tại sao lại để cho hấn sống?

Giả Nam Tinh cười cười nói :

- A đầu, lẽ nào ngươi không muốn biết còn có các sát thủ tiềm phục ở bên cạnh bọn ta hay sao?

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói :

- Đây đích xác là một chuyện rất trọng yếu.

Giả Nam Tinh vuốt râu cười nói :

- A đầu, ngươi còn kém xa lắm.

Dứt lời chậm rãi đi tới sát thủ đó, vuốt râu cười nói :

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Sát thủ đó lạnh lùng nói :

- Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Muốn chết thì giản đơn thôi ngươi cứ nói không biết gì, còn muốn sống thì phải thành thật trả lời câu hỏi của ta.

- Loài kiến còn ham sống thì ta mang thân người sao lại không muốn sống chứ! Chẳng qua...

- Còn có gì khó xử hả?

- Không phải, bọn ta vốn bị gom góp từ khắp nơi từ nhỏ hoặc là những cô nhi, thân thể bản thân không thể biết được, nên bất luận làm việc gì cũng chẳng thấy gì là khó xử cả.

- Vậy sao ngươi không nói ra đi?

- Ý của ta, điều ta biết chỉ hữu hạn e rằng không làm cho ngươi mãn ý. Vậy thì ta vẫn không thể tránh được cái chết?

- Điều này ngươi cứ an tâm ta tự tin không lầm lẫn, lời ngươi nói là thật hay là giả ta đều có thể nhìn thấy ra mà sẽ châm chước cho ngươi một sự xử lý thích ứng.

- Vậy thì ta an tâm.

Giả Nam Tinh nhú mày hỏi :

- Ngươi tên gì?

- Bọn ta không có tính danh, chỉ có biên hiệu.

- Biên hiệu ngươi là gì?

- Thứ chín chữ Huyền.

- Sát thủ bọn ngươi tổng cộng có bao nhiêu người?

- Bọn ta vốn có năm mươi người, nhưng trong lúc huấn luyện đã bị chết tám người vì vậy chỉ còn lại bốn mươi hai người.

Chu Á Nam cười nói :

- Sư phụ, so với dự tính của sư phụ thì dư hơn hai người.

Giả Nam Tinh nói :

- Bây giờ tính cả ngươi xem như đã giảm bớt mười hai người, chỉ còn lại ba mươi người đúng không?

- Phải!

- Bọn ngươi đến đây bao nhiêu người?

- Điều này ta không thể trả lời được?

- Tại sao?

- Vì bọn ta đến đây không có liên lạc gì với nhau, ngoại trừ bản thân mình ra thì vốn không biết ai khác.

- Cái trò này của lão tiểu tử các ngươi quả là cao tay.

- Phải! Báo chủ đã có nói, với cách thức như vậy cho dù trong bọn ta có người thất thủ bị bắt cũng sẽ không ảnh hưởng đến đồng môn.

Giả Nam Tinh quay đầu cười nói với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, Lệnh chủ có tin lời hần nói không?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Xem ra y không nói dối.

Giả Nam Tinh thở dài :

- Ta vốn muốn thu hoạch chút gì, nay lại chẳng được gì cả.

Lữ Chính Anh liền truyền âm nói với Giả Nam Tinh :

- Sư phụ, sao không hỏi tình hình tên Thiên Hạc Từ đó?

- Được!

Giả Nam Tinh liền quay sang tên thứ chín chữ Huyền hỏi :

- Tiểu tử, kẻ huấn luyện các người có phải là một lão đạo sĩ thấp ốm phải không?
- Không phải! Bọn ta đều do Bảo chủ dạy dỗ cả.
- Lẽ nào... trong chuyện này còn có uẩn khúc gì?
- Chẳng qua bọn ta chỉ nhìn thấy một lão đạo sĩ vừa thấp vừa ốm đứng bên cạnh xem bọn ta luyện kiếm.
- Đúng rồi! Thế lão đạo sĩ đó có nói gì với các người không?
- Không! Hơn nữa, bọn ta chỉ nhìn thấy có một lần.

Giả Nam Tinh im lặng vuốt râu không nói gì.

Tên thứ chín chữ Huyền hỏi :

- Người còn muốn hỏi gì nữa không?
- Tạm thời thì không.
- Vậy người có giết ta không?
- Không giết người nhưng phải phế võ công của người.

Tên thứ chín chữ Huyền biến sắc, Giả Nam Tinh đã vọt lên không trung liên tiếp điểm vào ba huyệt đạo của sát thủ này, gần giọng nói :

- Người đừng buồn, tuy người đã trở thành một kẻ tàn thương có thể không chắc sẽ tham gia vào chốn giang hồ nữa. Nhưng có thể làm một lương dân an phận thủ thường.

Tên thứ chín chữ Huyền rung động người, gượng cười thờ dài nói :

- Ta vốn không có kỹ năng mưu sinh, phế đi võ công của thì cũng như đoạn tuyệt sinh lộ của ta.

Giả Nam Tinh cười nói :

- Đừng lo, Chu lệnh chủ nơi đây có rất nhiều kim ngân châu báu, đến lúc đó xin Chu lệnh chủ trợ giúp cho một chút là được.

Không đợi đối phương mở lời gần giọng nói :

- Bây giờ phải tạm thời làm phiền người mấy ngày đó. Chính tà quyết chiến xong sẽ hồi phục tự do cho người.

Tiếp đó quay đầu về phía Lữ Chính Anh nói :

- Tiểu tử, cử người mang hấn nốt lại rồi cử người canh giữ. Đồng thời tin tức liên quan đến việc hấn bị phế bỏ võ công cũng không được tiết lộ, hiểu không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Hiểu, hiểu.

Lúc này thì thấy Chu Quân Ngọc và Lộ Thanh Bình dưới sự hướng dẫn của một nữ kiếm sĩ đang vội vã đi vào.

Chân phải và tay trái băng chặt bằng vải trắng, bên ngoài còn có vết máu xem ra không hỏi cũng biết đã bị thương.

Chu Quân Ngọc không đợi nữ kiếm sĩ truyền báo liền giành lời nói :

- Hay lắm! Hóa ra nơi đây cũng có chuyện lộn xộn... A! Chính Anh ca, tại sao huynh cũng bị thương vậy?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Thân ta cũng là máu thịt, sao lại không thể bị thương chứ!

Lúc này Lộ Thanh Bình đã hướng về Chu Tứ Nương thì lễ, cười buồn nói :

- Nạn nữ Lộ Thanh Bình thỉnh an Lệnh chủ.

Dứt lời liền nước mắt rùng rùng, giọng nói tắc nghẹn.

Chu Tứ Nương nhìn thấy ngạc nhiên hỏi :

- Lộ cô nương, xảy ra chuyện gì thế?

Chu Quân Ngọc nãy giờ vẫn đang cười cười, chợt trầm mặt giành nói :

- Lệnh chủ, Võ Dương tiêu cục trong một đêm toàn bộ đều đã bị tiêu diệt.

Tin tức này đối với quần hào mà nói quả thật là một tin sấm sét. Tại vì trong đương kim Ngũ bá luận về thực lực thì không thua kém nhau nhiều, chẳng qua từ lúc Công Tôn Thái tự xưng là Thái thượng Chương môn nhân Hoàng Sơn phái (cũng chính là Âu Dương Thái trước đây) cùng Vô Địch bảo hợp tác, còn phe Thất Sát lệnh của Chu Tứ Nương đã dứt bỏ thành kiến cùng một bá hữu thực vô danh là Lữ Chính Anh kết hợp thành một thể, hình thành hai phái đại thế lực vô hình trung đã đẩy Võ Dương tiêu cục của Tân Ngọc Phụng vào thế yếu kém!

Thế nhưng cho dù Võ Dương tiêu cục cùng lưỡng đại thế lực mới hình thành là không thể so sánh được với nhau, nhưng muốn trong một đêm tiêu diệt được Võ Dương tiêu cục thì không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng sự thật lúc này làm sao không khiến cho quần hào cảm thấy vô cùng bất ngờ!

Lữ Chính Anh không khỏi buột miệng hỏi :

- Ai gây ra vậy?

Chu Quân Ngọc giành trả lời cho Lộ Thanh Bình :

- Rõ ràng đó là những sát thủ của Vô Địch bảo gây ra.

Lộ Thanh Bình gật đầu nói :

- Không sai, đó là người của Vô Địch bảo.

Tiếp đó nhú mày nhìn quanh nói :

- Xem ra trong náo sự ở đây, kẻ khiến cho Chính Anh ca bị thương cũng chính là nhóm người đó.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Không sai!

Chu Tứ Nương nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay của Lộ Thanh Bình liền từ hỏi :

- Thanh Bình, lệnh sư thế nào?

Lộ Thanh Bình nói không ra lời :

- Lão gia... chết rồi!

Quần hào giật nảy mình, Lộ Thanh Bình đưa tay vào trong ngực rút ra một vạt áo lấm đốm đầy vết máu dâng lên cho Chu Tứ Nương, nghẹn ngào nói :

- Đây... đây là di thư... của lão gia...

Chu Tứ Nương mở vạt áo ra thì thấy bên trong những dòng chữ nghiêng ngả viết bằng máu:

“Chu lệnh chủ, xin thương xót cho đệ tử của ta”.

Tân Ngọc Phụng tuyệt bút.

Giả Nam Tinh không khỏi thở dài nói :

- Y thị nếu sớm biết nghe lời ta thì sao đến nỗi rơi vào thảm cảnh thế này.

Chu Tứ Nương và Tân Ngọc Phụng đều là một trong các thủ lĩnh của Ngũ bá. Trước đây giữa họ không có giao hảo gì tốt đẹp, hai bên ở trong trạng thái đối địch. Nhưng lúc này Tân Ngọc Phụng đột nhiên tử vong bất ngờ đã khiến cho Chu Tứ Nương xúc động vô cùng.

Chu Tứ Nương nén nhịn sự chua xót trong lòng, cuộn vạt áo đó lại nhét vào trong ngực, rồi ôn tồn khuyên nhủ Lộ Thanh Bình :

- Hải tử đừng buồn, ta sẽ chăm lo cho các người như lệnh sư các người vậy.

Tiếp đó lại quay về phía Già Nam Tinh cười buồn nói :

- Lão gia, bọn ta vào trong nói chuyện đi.

Tiếp đó kéo tay Lộ Thanh Bình đi vào bên trong, tất nhiên các quần hào còn lại ngoại trừ thiếu số có nhiệm vụ còn thì cũng lần lượt đi theo.

Quay vào trong hoa sảnh nơi ở của Chu Tứ Nương, Chu Tứ Nương để Lộ Thanh Bình ngồi sát mình rồi nắm tay Lộ Thanh Bình thấp giọng nói :

- Bây giờ ngươi hãy nói rõ mọi chuyện ra đi.

Lộ Thanh Bình cười buồn, Chu Quân Ngọc giành lời nói :

- Lệnh chủ, có một chuyện mà tiểu nữ không bẩm báo đã làm, xin Lệnh chủ thứ tội cho.

Chu Tứ Nương ngơ ngác rồi mỉm cười nói :

- Chuyện đã làm rồi mới nói với ta, cho dù làm sai thì ta làm gì được nữa mà còn cần ta phải thứ tội cho!

Tiếp đó lại gật đầu nói :

- Ta tin ngươi không làm chuyện gì bậy bạ cả, ngươi nói đi!

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Lệnh chủ, lần này tiểu nữ có chuyện chính đáng!

Dứt lời liền nghiêm mặt nói tiếp :

- Lệnh chủ, nhân mã tàn dư của Võ Dương tiêu cục tiểu nữ đã dẫn tất cả đến, trong số những người đó có người thương tích không nhẹ, để cứu họ kịp thời tiểu nữ đã tự ý xin những người trực ban kịp thời trị liệu và an trí cho bọn họ. Trong số đó vì Thượng Quan tỷ tỷ nội thương khá nặng tiểu nữ đã đưa thẳng vào nhà khách đặc biệt.

Lữ Chính Anh giành lời nói :

- Quân Ngọc, vết thương của Thượng Quan cô nương nặng lắm sao?

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Vết thương của Thượng Quan tỷ tỷ không nặng lắm, nhưng cũng không nhẹ...

Lộ Thanh Bình nói thêm :

- Chỉ cần trị liệu cho thật tốt thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Chu Tứ Nương cười nói :

- Quân Ngọc, vừa rồi ngươi muốn ta tha cho ngươi cái tội lần quyền chính là điều này sao?

- Phải!

- Chuyện này ngươi không những không có tội hơn nữa xử trí rất đúng lúc, ta còn phải xin lão gia đặc biệt khen thưởng ngươi nữa!

- Đa tạ Lệnh chủ!

Lộ Thanh Bình khẽ thở dài nói :

- Lệnh chủ, thật ra nếu đêm nay không có Quân Ngọc muội muội kịp thời lại chi viện thì người của Võ Dương tiêu cục đã hoàn toàn bị tiêu diệt cả rồi!

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng, Lữ Chính Anh đột nhiên đứng thẳng dậy :

- Lệnh chủ, chúng ta đi thăm Thượng Quan cô nương đi.

Lúc này, ngoài cổng chợt vang lên giọng nói của nữ kiếm sĩ trực ban :

- Khải bẩm Lệnh chủ, Mạc đại phu cầu kiến.

Mạc Quân là thần y. Chu Tứ Nương sau khi lập Vân Mộng biệt phủ đã vô cùng trọng đãi Mạc Quân, thu phục về dưới trướng.

Chu Tứ Nương liền lập tức nói :

- Mời vào, mời vào!

Tiếp đó một lão già tóc bạc lốm đốm, tướng mạo phượng phi thanh thoát chậm rãi bước vào, chấp tay thi lễ Chu Tứ Nương, Lữ Chính Anh nói :

- Mạc Quân tham kiến Lệnh chủ, Phó lệnh chủ :

- Mời Mạc tiên sinh ngồi :

Sau khi chào hỏi khách khứa, Chu Tứ Nương liền lập tức nói :

- Mạc tiên sinh, tiên sinh đang trị liệu cho Thượng Quan cô nương phải không?

- Phải, thuộc hạ vì chuyện này mà đến?

Chu Quân Ngọc giật mình chen lời hỏi :

- Thế nào? Thượng Quan cô nương ra sao rồi?

Chu cô nương đứng lo, Thượng Quan cô nương đã ngủ rồi.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Mạc tiên sinh, Thượng Quan cô nương bị thương ở đâu? Thương tích không nặng lắm chứ?

- Bấm Phó lệnh chủ, chân phải và vòng lưng của Thượng Quan cô nương thương tích không nhẹ, nội phủ cũng bị chấn thương, đồng thời do mất máu quá nhiều thân thể rất suy yếu.

- Không nguy hiểm gì chứ?

- Điều này... lúc này... thuộc hạ không dám nói..

- Vậy thì nguy hiểm lắm sao?

- Nếu bình an qua khỏi ngày mai thì sẽ không có vấn đề gì.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Mạc tiên sinh, người phải dùng hết mọi khả năng cứu sống Thượng Quan cô nương.

- Dạ, thuộc hạ cũng đang cố gắng như vậy.

Lữ Chính Anh đứng bật dậy :

- Lệnh chủ, bọn ta đi xem xem.

Mạc Quân vội vàng nói :

- Lúc này tốt nhất là không nên quấy nhiễu Thượng Quan cô nương, mọi chuyện đều phải đợi qua ngày mai hẵng hay.

Lữ Chính Anh bần khoản nói :

- Được, có gì xảy ra thì hãy mau chóng đến báo cáo ngay.

- Dạ, thuộc hạ phải quay về chăm sóc Thượng Quan cô nương ngay, xin cáo từ.

Nói xong Mạc Quân liền đứng bật dậy thi lễ rồi quay người vội vàng bỏ đi.

Chu Tứ Nương buồn bã thở dài, Lữ Chính Anh nhú mày nhìn Lộ Thanh Bình hỏi :

- Lộ cô nương, tóm lại kịch chiến đêm nay xảy ra như thế nào?

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Nói ra đơn giản thôi, chính là lúc bữa cơm giao thừa lại xảy ra chuyện.

Lữ Chính Anh thở dài nói :

- Xem ra Thuần Vu lão tặc muốn đồng thời triệt hạ bốn môn và Võ Dương tiêu cục. Lúc này bốn môn chỉ tổn thất chút này xem như đã là đại hạnh trong bất hạnh.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Tổn thất của bọn ta vẫn còn là nhẹ lắm sao?

Lữ Chính Anh gượng cười nói :

- Lệnh chủ, tổn thất đêm nay của bọn ta cố nhiên không nhẹ nhưng so với Võ Dương tiêu cục thì tổn thất này là không đáng kể!

Chu Tứ Nương chỉ mỉm cười rồi hướng về Lộ Thanh Bình nhún mày hỏi :

- Những tặc tử đó có phải là hóa trang thành người của các người, thừa lúc kính tửu mà hạ sát.

- Phải, phải! Chuyện này làm sao Lệnh chủ biết?

- Ta nghĩ chắc hẳn là vậy.

Nói đến đây, trong lòng Chu Tứ Nương vẫn còn không khỏi lo lắng nói với Giả Nam Tinh :

- Lão gia, đêm nay nếu không có lão gia phá gian mưu của bọn họ thì lúc này đây bọn ta cũng đã rơi vào thảm cảnh như Tân Ngọc Phụng rồi!

Giả Nam Tinh nghiêm mặt nói :

- Ta tuy không dám kể công, nhưng nói thật với thân thủ cao cường của các sát thủ đó, nếu thực hiện ám sát xuất địch bất ý thì hậu quả thật không lường được.

Dứt lời lại thờ dài nói :

- Nhưng ta lại quá kín mật không hề báo cho Tân cục chủ đề cao cảnh giác trước, khiến nay ta cảm thấy áy náy ân hận vô cùng.

Lộ Thanh Bình u buồn nói :

- Có lẽ vận mệnh là như thế, lão gia không việc gì phải áy náy ân hận cả.

Giả Nam Tinh gượng cười nói :

- Không sai mọi chuyện đều có số mạng cả, vạn sự vạn vật ở thế gian đều dường như đã được định đoạt từ trước vậy.

Lộ Thanh Bình thờ dài :

- Như chuyện đêm nay! Nếu Quân Ngọc muộn muộn đến chậm một chút thôi thì cái mạng của tiểu nữ lúc này chắc đã chẳng còn nữa!

Chu Quân Ngọc khiêm tốn cười nói :

- Quân Ngọc cũng chẳng hay gì, sự phụ vốn là muốn Quân Ngọc sau buổi trưa đến chỗ Tân cục chủ xin hồi âm, nếu Quân Ngọc đến sớm hơn chút nữa thì có thể giảm bớt không ít thương vong.

Giả Nam Tinh cười nói :

- Chuyện đã xảy ra rồi, có hối hận cũng vô ích thôi!

Chu Tứ Nương hỏi tiếp :

- Thanh Bình, tổng cộng có bao nhiêu sát thủ đến chỗ người?

- Tổng cộng chín người.

Lữ Chính Anh nhún mày hỏi :

- Tình hình chín sát thủ đó như thế nào?

Lộ Thanh Bình trầm tư nói :

- Ban đầu bọn chúng xuất hiện hai người, mạo xưng tiêu sư của bốn cục thừa lúc tiên sư và Châu tổng tiêu đầu kính tửu đã hạ sát thủ, nhưng tiên sư và Châu tổng tiêu đầu dù bị thương nặng mỗi người vẫn đủ sức giết hai sát thủ đó, Quân Ngọc muộn muộn đến đã giết thêm hai sát thủ nữa, hai kẻ còn lại

nhìn thấy tình hình bất lợi đã thừa lúc hỗn chiến mà đào tẩu.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng :

- Bốn mươi hai người, giảm mười hai, giờ lại giảm sáu vậy chỉ còn lại hai mươi bốn người thôi!

Lộ Thanh Bình quay đầu hỏi :

- Nhị tiểu thư, bên này có mười hai người đến à?

Chu Á Nam gật đầu nói :

- Đã phát hiện có mười hai người, nhưng còn có người tiềm phục hay không thì rất khó nói.

Chu Tứ Nương nhíu mày nói :

- Tuy chỉ còn lại hai mươi bốn sát thủ, nhưng địch ẩn ta hiện nên đó là một vấn đề đau đầu.

Lữ Chính Anh nói với Giả Nam Tinh :

- Sư phụ, bọn ta không thể đợi bị đánh, cần phải trước tiên tìm cho ra cái tên Thiên Hạc Tử đó mới là biện pháp giải quyết căn bản.

Giả Nam Tinh gượng cười nói :

- Biện pháp thì rất hay nhưng tiến hành thì không dễ.

Chu Tứ Nương nhướn mày nói :

- Biện pháp ngắn gọn nhất là trực tiếp tìm gặp Thuần Vu lão tặc.

Giả Nam Tinh nhíu mày nói :

- Vậy sẽ đánh cỏ kinh xà.

Chu Á Nam cười cười nói :

- Ý của Á Nam đây là bọn ta không cần phải suy nghĩ gì nhiều, chẳng bằng ngay lập tức tập trung toàn lực tiêu diệt Vô Địch bảo, chỉ cần giải quyết xong Vô Địch bảo còn lại một kẻ Thiên Hạc Tử đó cho dù công lực cao thâm cũng chẳng cách nào làm gì được.

Giả Nam Tinh nghiêm mặt nói :

- Vấn đề này tạm thời không bàn đến. Bây giờ mỗi người hãy quay về nghỉ ngơi đồng thời có thể suy nghĩ sâu hơn, ngày mai bọn ta sẽ thông thả bàn bạc lại.

* * * * *

Nửa giờ sau, ngoại trừ cảnh vệ trực ban ra toàn bộ Vân Mộng biệt phủ đều chìm trong giấc ngủ. Do là đêm trừ tịch năm mới, lại đã qua giao thừa nên xem như đã là mùng một đầu năm, trong thành Hạ Khẩu không xa đó tiếng pháo vốn đã thỉnh thoảng nổ nay càng lúc càng vang lên tập trung nhiều hơn.

Đúng vào lúc này, ở vườn sau của Vân Mộng biệt phủ có hai bóng người như u linh vọt lên rồi biến mất dần vào trong bóng đêm sâu thẳm.

Hai nhân vật thần bí từ Vân Mộng biệt phủ đi ra đó là một trung niên văn nhân tuổi khoảng tứ tuần và một bạch y thư sinh tuổi khoảng mười bảy mười tám, hai người sau khi rời Vân Mộng biệt phủ với những bước chân như hành vân lưu thủy, theo đường cái quan nhắm hướng Hạ Khẩu phóng tới.

Lúc này tuy tuyết đã không còn rơi, nhưng gió bắc vẫn còn mạnh, mặt tuyết cũng khá dày. Nhưng hai nhân vật thần bí đang phóng đi trên mặt tuyết này chỉ để lại những vết chân mờ mờ, nếu không tinh ý thì sẽ không dễ gì nhận ra.

Bạch y thư sinh vừa đi vừa cười nói :

- Sư phụ, lúc này trông sư phụ trẻ đi ít nhất hai mươi tuổi.

Thanh y văn nhân nói :

- Thế à! Chỉ tiếc thời gian không thể chảy ngược, vì vậy cái lão hoàn đồng cuối cùng cũng chỉ là một ảo vọng mà thôi.

- Nhưng sự thật thì sư phụ đã cái lão hoàn đồng rồi.

- Ngươi đừng châm chọc ta!

- Đồ nhi nói thật lòng! Sư phụ, kỳ thật sư phụ ngoại trừ tóc trắng bạc đầu thì không thấy có vẻ già cả gì cả, võ công thì độc bộ võ lâm..
- Những điều này có lợi gì cho ta chứ? Ta trước sau vẫn là một lão già cô độc.
- Không! Sư phụ không đơn độc chút nào cả, sư phụ còn có mấy đồ đệ hiếu kính sư phụ, hầu hạ sư phụ...
- Hải tử, ngươi còn quá trẻ, không thể nào hiểu được tâm trạng của một lão già đơn độc.
- Sư phụ, đồ nhi đã là người lớn làm sao mà không hiểu được chứ? Nói ra có lẽ sư phụ không tin, đồ nhi có một suy nghĩ rất là huyền diệu.
- Suy nghĩ gì?
- Sư phụ thấy Chu lệnh chủ như thế nào?
- Cũng tốt thôi! Chi là cá tính có hơi cổ chấp.
- Vậy thì còn di mẫu của Chính Anh ca thì sao?
- Ngươi muốn nói Thủy Ngân Cô à?
- Phải! Chính Anh ca chỉ có người ấy là thân nhân thôi.

Hai người đang nói chuyện này chính là Giả Nam Tinh và Chu Quân Ngọc.

Giả Nam Tinh gật đầu nói :

- Thủy Ngân Cô cũng rất tốt!

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi :

- Ngươi đột nhiên nhắc đến hai người này làm gì?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Sư phụ! Đồ nhi đã bàn bạc riêng với Chính Anh ca, đã sẵn sàng tác thành cho sư phụ và Chu lệnh chủ.
- Hai ngươi thật là hồ đồ!
- Không phải là hồ đồ, Chính Anh ca cũng cho rằng đây là do trời đất tạo thành, nên đang nghĩ cách tìm cơ hội cùng hai tỷ muội Chu gia bàn bạc.
- Không được! Chu lệnh chủ trước đây đã bị nhiều kích động rất là căm hận bọn nam nhân lại có thể lấy một lão già như ta được sao. Chuyện này nhất thiết không được nhắc đến, nếu đụng đến chuyện đó thì chút tình hữu hảo có được hiện nay e rằng sẽ không giữ gìn được.
- Sư phụ, sư phụ đừng quá lo lắng. Nếu chuyện này không thông thì rút lui mà tính chuyện sau. Phía Thủy Ngân Cô chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.
- A đầu, hãy mau chóng đi vào thành, ngươi hãy bớt nói đi nhé!
- Sư phụ, bọn ta cải trang như thế này là để đi gặp ai vậy?
- Đi chúc năm mới một nhân vật thần bí.
- Trời còn chưa sáng, e rằng còn quá sớm chẳng?
- Không sai! Quà là hơi sớm, nhưng bọn ta có thể sẽ tới một nơi không coi là sớm gì để qua bớt thời gian.
- Nơi nào?
- Phòng đánh bạc.

Phòng đánh bạc nằm ở một bến tàu nhỏ ven sông gần phụ cận thành Hạ Khẩu náo nhiệt.

Lúc Giả Nam Tinh và Chu Quân Ngọc đến bến tàu thì Giả Nam Tinh bỗng dừng cùi chỏ thúc vào Chu Quân Ngọc nói :

- Ngươi có thấy có người đi sớm không?

Nguyên trước mặt họ cách khoảng năm trượng có hai dạ hành nhân cũng đang quẹo vào bến tàu.

Đó là một người mặt áo ngắn và một người khoác trường bào.

Do khoảng cách xa, hai người lại đội nón che khuất nên không thể nhìn thấy diện mục của bọn họ.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Hai người to như thế đương nhiên thấy thôi!

Giả Nam Tinh cũng mỉm cười nói :

- Có nhìn thấy lai lịch của hai người đó không?

- Sư phụ muốn khảo nghiệm sự duyệt lịch giang hồ của đồ nhi phải không?

- Phải! Đây là cơ hội để giáo dục.

- Nhìn bước đi nhẹ nhàng của bọn họ, thân thủ linh hoạt thì họ rõ ràng là các đạo thượng nhân.

- Không sai, còn gì nữa không?

- Còn gì nữa thì đồ nhi không thấy ra.

- Nói cho người biết, bọn họ cũng đến từ Vân Mộng biệt phủ đấy.

- Sư phụ! Đồ nhi không thấy ra được sao sư phụ biết?

Lúc này bóng dáng của hai người đó đã mất hút, Giả Nam Tinh cười cười nói :

- Đây chính là sự duyệt lịch giang hồ đấy!

Chu Quân Ngọc muốn quay về, nhưng Giả Nam Tinh đã vội vã truyền âm nói :

- A đầu, hãy mau đi đến phòng đánh bạc, phải chú ý hai người đó.

Không lâu sau bọn họ đã đến phòng đánh bạc.

Bọn họ đi đến một quầy đánh đơn song.

Một vị cô nương xinh đẹp liền vội vàng mỉm cười mời gọi :

- Nhị vị, xin mời ngồi bên này!

Chu Quân Ngọc vừa đưa mắt nhìn, bất giác giật mình thầm nghĩ: “Đây không phải là Thủy Cô Nương hay sao? Tuy đã khéo hóa trang nhưng đôi mắt đủ sức làm điên đảo nam nhân trong thiên hạ đó thì không cách gì thay đổi và che giấu được”.

Chu Quân Ngọc đang suy nghĩ như thế thì nghe Giả Nam Tinh mỉm cười nói :

- Người đồng đức như thế này còn ngồi đâu được nữa chứ?

Cô nương xinh đẹp mỉm cười nói :

- Nhị vị tạm thời chờ một chút, nếu có chỗ nào trống nhất định sẽ ưu tiên nhường cho nhị vị.

Chu Quân Ngọc cũng phát hiện ra giọng nói của cô nương xinh đẹp này rất giống Thủy Cô Nương.

Giả Nam Tinh gật đầu cười nói :

- Được, thưởng cho người một bao đồ!

Nói xong liền rút từ trong túi ra một bao giấy đỏ khá nặng. Chu Quân Ngọc đưa mắt ước lượng bao đồ này ít nhất cũng năm lạng trở lên. Quả thật là đã quá hào phóng :

Cô nương xinh đẹp vội cảm ơn :

- Đa tạ đại gia! Đa tạ đại gia!

Giả Nam Tinh vuốt râu cười nói :

- Đã là năm mới, cũng nên chúc mừng ta chứ?

- Dạ, dạ! Phải, phải!

Nói xong liền chấp tay thi lễ, tươi cười nói :

- Kính hỉ đại gia và công tử gia niên niên như ý, tuế tuế bình an!

Nói xong liền đưa bàn tay xinh đẹp ra, tươi cười nói :

- Đưa đây!

Giả Nam Tinh làm bộ ngờ ngác hỏi :

- Đưa gì?

- Thì bao đỏ đó! Lễ nào báỉ niên mà không đưa bao đỏ?

- A đầu này quả thật lợi hại!

Nói vậy nhưng Giả Nam Tinh vẫn đưa bao đỏ cho cô nương xinh đẹp.

Trong lúc cô nương xinh đẹp đang liên tục đa tạ, đa tạ thì Chu Quân Ngọc dùng chân khí truyền âm hỏi Giả Nam Tinh :

- Đây là Thủy Cô Nương phải không?

Giả Nam Tinh truyền âm trả lời :

- Phải!

- Sư phụ kêu y thị đến à?

- Phải!

- Đến nơi này làm gì?

- A đầu! có rất nhiều chuyện ngơoi không hiểu, từ đây trở đi bớt hỏi đi mà nên quan sát cho nhiều.

Thủy Cô Nương đã mau chóng mang hai chiếc ghế lại mời :

- Đại gia, công tử gia ngồi xuống, nô gia sẽ mau chóng châm trà cho nhị vị.

Nói xong liền quay người bỏ đi.

Giả Nam Tinh cười nói :

- Ngọc nhi ngồi đi! Mười lạng bạc một chỗ ngồi, không ngồi một chút thì quá là phí!

Một lát sau Thủy Cô Nương đã quay trở lại.

Tay trái xách một bàn trà, tay phải bưng một khay trà.

Sau khi sắp xếp xong liền tươi cười nói?

- Nhị vị, xin mời?

Lúc này Chu Quân Ngọc mới ghé sát tai Giả Nam Tinh hỏi nhỏ :

- Sư phụ, sao không dẫn Chính Anh ca đến?

- Lữ Chính Anh thương tích còn nặng, mau nhất cũng phải sau hai ngày mới lành lặn, không thể đánh nhau được thì làm sao đến được chứ?

- Nơi đây sẽ có đánh nhau sao?

- Điều này cũng khó nói.

Tiếp đó hỏi tiếp :

- Ngọc nhị, người nhìn thấy hai tiểu tử ngồi bên cạnh nhà cái không?
- Có phải hai bạch y nhân không?
- Phải! hai người đó thế nào?
- Nếu ta quan sát không lầm thì hai kẻ đó là hai tên vừa rồi đi trước mặt chúng ta lúc đến đây.
- Ồ... sao lại như thế?
- Ở đây có quá nhiều chuyện, lúc này nói cũng không hết. Tốt hơn hãy chịu khó quan sát thì hay hơn.

Lúc này, Thủy Cô Nương mới tươi cười hỏi :

- Nhị vị đang bàn luận gì thế?

Giả Nam Tinh cười cười chỉ Chu Quân Ngọc :

- Tiểu tử đây rất thích nhà ngươi nhưng không tiện nói ra.

Chu Quân Ngọc vừa tức giận vừa hổ thẹn đỏ mặt.

Thủy Cô Nương cười khúc khích nói :

- Thật là vinh hạnh cho nô gia không giấu đại ca, một công tử phong lưu hào hoa như thế này, nô gia chưa từng được gặp bao giờ.

Giả Nam Tinh liền kéo tay Chu Quân Ngọc nói :

- Tiểu tử, đừng xấu hổ nữa. Hãy mau đi cùng y thị, mọi chi phí hãy để ta tính.

Chu Quân Ngọc đưa mắt nhìn Giả Nam Tinh có ý như dò hỏi, vẻ mặt do dự.

Giả Nam Tinh liền ghé sát tai Chu Quân Ngọc nói nhỏ :

- Hãy tỏ ra lão luyện, mọi thứ hãy theo sự sắp xếp của Thủy Cô Nương...

Tiếp đó lại vỗ vào vai của Chu Quân Ngọc, cất to giọng nói :

- Hãy mạnh dạn lên...

Thủy Cô Nương cười cười, kéo tay Chu Quân Ngọc tươi cười nói :

- Công tử gia, xin đi theo nô gia!

Chu Quân Ngọc như vùng vằng nhưng vẫn đi theo Thủy Cô Nương, nhú mồm hỏi :

- Làm gì đây?

Thủy Cô Nương cười nói :

- Hãy đi vào phòng rồi hẩn hay.

Thủy Cô Nương dẫn Chu Quân Ngọc vào một gian phòng trần thiết xa hoa rồi đóng chặt cửa lại.

Sau đó Thủy Cô Nương dùng chân khí truyền âm nói với Chu Quân Ngọc :

- Bọn ta hãy lên giường nằm rồi nói chuyện.

Sau khi lên giường nằm xong, Thủy Cô Nương liền ôm chặt lấy Chu Quân Ngọc, rồi ghé sát tai Chu Quân Ngọc dùng chân khí truyền âm nói :

- Chu cô nương, bọn ta phải tỏ ra như thật mới được!

Chu Quân Ngọc ngờ ngác cũng dùng chân khí truyền âm hỏi :

- Lẽ nào vách tường có người nhìn trộm hay sao?
- Không phải thế! Nhưng bọn ta cẩn thận một chút vẫn hơn.

- Phòng kế bên là ai thế?
- Từ từ lắng nghe rồi sẽ biết thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trường phường nổi sóng

Lúc này vách kế bên vang lên một giọng nữ :

- Sao lại vội thế?

Một giọng nói sang sảng của nam nhân vang lên :

- Tên đã lấp cung rồi, sao lại không vội chứ!

Giọng nữ hừm một tiếng nói :

- Thôi đi! Hãy nói chuyện chính đi!

Giọng nam cười hắc hắc nói :

- Thế gian còn có chuyện gì chính hơn chuyện này.

Lúc này Chu Quân Ngọc truyền âm nói :

- Nam nhân đó hình như là Công Tôn Thái?
- Phải!
- Còn nữ nhân đó là ai?
- Chính là Hồ Diên Mỹ phu nhân đồng thời là đồ đệ của Hồ Diên Kỳ.
- Hồ Diên Mỹ ư? Nghe nói y thị cũng lăng nhăng tăng tị với Thuần Vu Khôn, nay lại có mặt ở đây với Công Tôn Thái ư?
- Chu cô nương nói đi! Một nam một nữ ở chung một phòng, cô nương nói đi bọn họ còn làm gì khác?

Chu Quân Ngọc đỏ mặt hừ một tiếng nói :

- Nữ nhân này quả không biết xấu hổ.

Lại nghe giọng nói của Hồ Diên Mỹ vang lên :

- Bây giờ nói chuyện chính đi.

Công Tôn Thái thờ dài nói :

- Nói đến chuyện chính thì tin tức chẳng có gì tốt lành cả.
- Đầu năm mừng một, nghe ngươì than thở thật chẳng kiết lợi gì cả.
- Các sát thủ mà bọn ta phái đi, chỉ thành công một nửa nhưng lại là cái nửa không quan trọng.
- Ý ngươì muốn nói chỉ thành công phía Võ Dương tiêu cục?
- Phải! Võ Dương tiêu cục đã bị tiêu diệt hoàn toàn, Tân Ngọc Phụng, Châu Tử Chân đều bị giết ngay tại chỗ, nhưng cái nửa mà ta muốn thành công thì lại toàn quân tận mạt.
- Đây quả là một tin không tốt lành, nhất là đối với ngươì.

- Đối với ta? Sao lại nói thế?

- Đừng vờ vĩnh nữa. Ai chẳng biết chuyện xưa kia giữa ngươi với Chu Tứ Nương. Chu Tứ Nương muốn giết chết ngươi thì mới cam tâm. Vì vậy Chu Tứ Nương không chết thì ngươi sẽ ăn ngủ không yên.

- Nói nhỏ hơn chút được không?

- Sợ gì chứ? Những kẻ lại đây đều để tìm sự kích động, chẳng ai gây chuyện gì đâu.

- Nhưng nơi đây là phạm vi thế lực của Chu Tứ Nương.

- Ngươi đừng quên phòng đánh bạc này vốn thuộc về Vô Địch bảo.

- Bất luận như thế nào, bọn ta cần thận một chút cũng tốt hơn.

Giọng Hồ Diên Mỹ quả nhiên nhỏ lại, nhưng Chu Quân Ngọc công lực cao thâm vẫn nghe rõ mồn một :

- Phải! Phía Chu Tứ Nương, người của bọn ta thất bại như thế nào?

- Tường tình thì không rõ, nhưng những kẻ phe ta phái đi chỉ còn lại hai người. Hơn nữa vừa rồi Thuần Vu huynh đã dùng bỏ câu truyền thư chỉ thị, hai kẻ còn lại đó không cần phải quay về.

- Hai kẻ đó đã quay về đây rồi hay sao?

- Phải!

- Hai kẻ đó lọt lưới thoát chết hay là tự ý quay về báo tin.

- Với tình thế như thế làm sao mà lọt thoát được, tất nhiên chưa xuất hiện nên tự động quay về báo tin.

- Hai kẻ đó hình tích chưa lộ, tại sao không kêu bọn họ quay về đội cơ hội khác?

- Chu Tứ Nương trải qua chuyện xảy ra vừa rồi sẽ đề cao cảnh giác, muốn đội cơ hội khác là không thể được. Ngươi phải biết các sát thủ đó huấn luyện lại tất không phải dễ. Đêm qua một lúc mất mười tám người, những kẻ còn sót lại cũng chẳng đáng gì nữa.

- Bọn ta xuất nhiều người như vậy, lẽ nào phe Chu Tứ Nương không tổn thất chút nào sao?

- Tất nhiên phải có! Nghe nói các nữ kiếm sĩ của Văn Mộng biệt phủ chết và bị thương không ít, Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quân gì đó, thậm chí Phó lệnh chủ cũng bị thương...

- Nói vậy là tên tiểu tử Lữ Chính Anh cũng bị thương hay sao?

- Phải!

- Thật tức! Nếu giết chết được tên tiểu tử Lữ Chính Anh đó thì tốt biết bao.

- Ngươi căm hận tên tiểu tử Lữ Chính Anh như vậy sao?

- Đây không phải là vấn đề hận hay không hận, tên tiểu tử đó tuổi còn nhỏ đã tài giỏi như vậy, sau này thật không biết sẽ như thế nào nữa.

Công Tôn Thái im lặng không nói gì.

Sau một lúc yên lặng, Hồ Diên Mỹ lại lên tiếng :

- Ngươi đang suy nghĩ gì đó?

Công Tôn Thái thờ dãi nói :

- Ta đang suy nghĩ, cục diện Ngũ bá tranh hùng cho đến ngày hôm nay thì Vô Dương tiêu cục đã bị tiêu diệt, Kiếp Dư Sinh gì đó thì lại liên kết với Chu Tứ Nương.

- Hoàng Sơn phái của ngươi không phải đang liên thủ với Vô Địch bảo sao?

- Vì vậy nhân sự tang thương thật sự khiến người ta cảm khái, chẳng được bao lâu từ cục diện Ngũ bá tranh hùng đã diễn biến thành song hùng đối nghịch lúc này.

- Phải! Vừa đúng lúc Tân Ngọc Phụng trước mùng một đầu năm bị tiêu diệt đã hình thành cục diện song hùng đối nghịch, lúc này mối quan hệ giữa hai

phe sẽ càng lúc càng kịch liệt, cũng là chuyện nằm trong dự đoán.

- Năm mới, ngươi có dự tính gì không?
- Lúc này ta bị bức bách phải ăn nhờ ở đậu, còn có thể tính toán gì được chứ?
- Ta không thể không nhắc nhở ngươi, Thuần Vu Khôn là một người chỉ cùng chịu hoạn nạn chứ không chịu cùng hưởng hoan lạc đâu, ngươi phải sớm tính toán cho bản thân mình đi.
- Ý của ngươi nói là nếu Thuần Vu Khôn thông nhất được vô lâm thì sẽ tìm cách tiêu diệt ta phải không?
- Phải!
- Nói không sai! Ta cũng đã suy nghĩ về điểm này, nhưng lúc này ta ngoại trừ cùng y hợp tác, còn thì không có sinh lộ nào khác.
- Ngươi quả thật là thông minh một đời, ngu dốt nhất thời.
- Ý này là thế nào?
- Ta có một cách rất tốt cho ngươi.
- Thật thế sao? Vậy thì ta kính cần cầu giáo.
- Tất nhiên sẽ nói cho ngươi nhưng ta có một điều kiện, ngươi cần phải thừa nhận trước mới được.
- Được, được! Có thêm điều kiện hơn nữa ta cũng chấp nhận.
- Kẻ đáp ứng quá nhanh thường là kẻ không đáng tin, thế nhưng ta cũng tin vào lời nói của ngươi.
- Nam tử hán đại trượng phu, lời nói há không tin sao?
- Vậy thì ngươi hãy nghe đây!

Hô Diên Mỹ sau khoảnh khắc yên lặng liền lên tiếng :

- Ta muốn ngươi hợp tác với Chu Tứ Nương.

Lời nói này không những khiến cho Công Tôn Thái bất ngờ, mà còn khiến cho Chu Quân Ngọc và Thủy Cô Nương hết sức bất ngờ.

- Công Tôn Thái ngờ ngác một hồi mới gượng cười nói :
- Sao ngươi lại đưa ra biện pháp tồi như vậy?
- Ta đã nghĩ cho ngươi một thượng sách tốt, ngươi không cảm ơn lại còn chê là tồi sao?
- Chu Tứ Nương cấm hận ta tận xương tủy, có giết chết ta mới thỏa lòng.

Thượng sách này của ngươi làm sao thực hiện được chứ?

- Điều này thì ngươi không cần phải lo lắng, mọi chuyện để ta lo cho.
- Ta cần phải biết tường tận trước đã.
- Lý do rất đơn giản, Chu Tứ Nương tuy cấm hận ngươi thấu xương tủy. Nhưng đối thủ sinh tử thật sự của y thị là Thuần Vu Khôn, chỉ cần ngươi có thể hiệp trợ y thị trừ diệt đối thủ sinh tử đó tình huống sẽ thay đổi rất nhiều. Huống hồ, ngươi còn có một nữ nhi ruột thịt ở bên cạnh y thị, đến lúc sẽ dùng công lao của ngươi và ảnh hưởng của nữ nhi nhà ngươi. Lại thêm sự khuyến bảo của những người có thế lực thì cho dù là thù bất cộng đố thiên cũng sẽ hóa giải hết, hơn nữa giữa các ngươi chỉ là rắc rối khúc mắc về tình cảm.

Dứt lời, Hô Diên Mỹ lại nói tiếp :

- Nói cho cùng, cho dù Chu Tứ Nương đến lúc đó không chịu tha cho ngươi thì y thị vẫn không thể truy đuổi ngươi đến chân trời góc bể.

Công Tôn Thái hừm một tiếng nói :

- Nghe ra rất là có lý!
- Tiến hành thì càng thuận lợi hơn!

Công Tôn Thái chợt hỏi :

- Hẳn là người nhận chỉ thị của Thuần Vu Khôn đến thử thách ta?
- Thật là người nghi ngờ như quý ám, sao người lại nghi như vậy chứ?
- Tại vì ta thật sự không nghĩ ra người vì lý do gì lại có ý muốn giúp đỡ Chu Tứ Nương?
- Ta muốn giúp người thôi.
- Nhưng lúc này chúng ta là những kẻ đối địch với Chu Tứ Nương, vậy sao người lại muốn lập quan hệ với Chu Tứ Nương.
- Đây là chuyện riêng của ta, cũng xem là một bí mật của riêng ta, người đừng hỏi quá nhiều.
- Chuyện trọng đại như thế này, ta há có thể không hỏi sao?
- Người không tin ta ư?
- Trừ phi người có thể để ta nói chuyện trực tiếp với Chu Tứ Nương.
- Xem ra ta không mời được người có liên quan trực tiếp với Chu Tứ Nương đến thì người vẫn không chịu tin?
- Người thật có thể mời được người có liên quan trực tiếp với Chu Tứ Nương đến hay sao?
- Phải!

Hô Diên Mỹ cười cười, rồi gõ nhẹ ba tiếng lên vách tường nói :

- Đây, những người bên kia vách nghe rõ cả chứ?

Chu Quân Ngọc ngơ ngác, nhưng Thủy Cô Nương đã mỉm cười nói :

- Nghe rõ cả!
- Nghe rõ cả thì mời sang đây!

Thủy Cô Nương nhìn Chu Quân Ngọc cười nói :

- Bọn ta đi thôi!

Chu Quân Ngọc gượng cười :

- Thần thông của người thật là quảng đại, có thể thông hiểu được tâm ý của Hô Diên Mỹ.
- Ta mà có được thần thông như vậy thì tốt quá!
- Chuyện này ai sắp xếp vậy?
- Đều do lệnh sư sắp xếp cả đấy!
- Công phu bảo mật của lão gia quả thật cao minh.

Vừa nói chuyện, hai người đã đi đến cửa phòng kế bên.

Thủy Cô Nương đưa tay gõ nhẹ cửa mỉm cười nói :

- Quý khách đến đây!
- Mời vào! Mời vào!

Tiếp theo cửa phòng bật mở, Hô Diên Mỹ đưa mắt nhìn Chu Quân Ngọc rồi quay sang hỏi Thủy Cô Nương :

- Vị này là ai?

Thủy Cô Nương cười nói :

- Là đồ đệ của Giả lão gia, Chu Quân Ngọc cô nương.

Hô Diên Mỹ nhìn Chu Quân Ngọc cười nói :

- Tiểu muội, ta gọi muội như thế được không?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Đã là người nhà đương nhiên có thể. Chỉ là như thế thì ta lại hơi trào cao rồi.

Hô Diên Mỹ kéo tay Chu Quân Ngọc tự trào cười nói :

- Tiểu muội tài sắc vẹn toàn, ăn nói khiêm tốn như vậy quả lợi hại thật!

Thủy Cô Nương nhắc nhở :

- Hô Diên phu nhân, thôi đừng giỡn nữa, nói chuyện chính đi!

Hô Diên Mỹ ồ lên một tiếng nói :

- Vừa rồi ta và Công Tôn lão nhi nói chuyện nhị vị nghe rõ cả chứ?

Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương mỉm cười gật đầu nói :

- Nghe rõ cả!

- Đã nghe rõ rồi thì ta khỏi phải nói lại, cũng khỏi phải giới thiệu.

Rồi Hô Diên Mỹ quay đầu về phía Công Tôn Thái nói :

- Bây giờ ta chỉ bổ sung một điều, Thủy Cô Nương là người liên lạc của Giả lão gia ở đây còn Chu Quân Ngọc cô nương là đại biểu chính thức của Giả lão gia.

Công Tôn Thái nhú mày nói :

- Ngươi và Giả tiên bối đã có liên lạc từ trước rồi à?

Hô Diên Mỹ gật đầu nói :

- Có thể nói như thế.

- Vậy thì vừa rồi nghe ngươi nói dường như vẫn còn không biết người đến là Chu cô nương, tại sao vậy?

- Ta chỉ biết hôm nay Giả lão gia sẽ phái đại biểu đến, nhưng không biết là ai.

Công Tôn Thái liền chăm chú nhìn Chu Quân Ngọc hỏi :

- Chu cô nương, sự thật đúng thế chứ?

Chu Quân Ngọc gật đầu nói :

- Phải! Không giấu gì Công Tôn tiên bối, lúc ta đến đây cũng không biết đây là nhiệm vụ của mình.

- Vị Giả tiên bối này hành sự quả thật thần bí!

Hô Diên Mỹ nghiêm mặt nói :

- Bây giờ, ngươi đã chính thức đáp ứng ta rồi chứ?

Công Tôn Thái trầm tư nói :

- Về nguyên tắc ta đã đáp ứng, nhưng liên quan đến vấn đề chi tiết thì còn phải bàn kỹ mới được.

Hô Diên Mỹ nhướn mày nói :

- Nam tử hán đại trượng phu, tác sự thì cần phải dứt khoát!

- Được! Đêm nay lúc sáng đèn ta sẽ chính thức phúc đáp.

- Còn phải suy nghĩ lâu như thế ư?

- Chuyện này quan trọng như thế, nếu sơ sẩy một chút thì hậu quả khó lường há có thể không thận trọng sao?
- Nhưng ta cần phải quay về, buổi tối không tiện ra ngoài.
- Điều đó không quan trọng, ta sẽ trực tiếp phúc đáp cho Chu cô nương.

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Được! Bọn ta chia tay nhau được rồi.

Giả Nam Tinh đã ngồi vào quầy đánh bạc, lão cũng là một tay đánh bạc cừ khôi, thủ đoạn rất cao. Trong thời gian Chu Quân Ngọc vắng mặt, ít nhất đã thắng ba ngàn lạng bạc. Lúc Chu Quân Ngọc quay lại, lão vẫn không quay đầu lại, cười nói :

- Tiểu tử, không tòi chứ?

Chu Quân Ngọc gượng cười nói :

- Tốt lắm!

Sau đó nói tiếp :

- Bọn ta phải đi đâu chứ?
- Đi à! Đi đâu?
- Bọn ta không phải là đi chúc năm mới hay sao?
- Ồ! Ta thật hồ đồ, ngồi vào quầy bạc thì quên hết mọi chuyện.

Nói xong, Giả Nam Tinh liền hỏi Chu Quân Ngọc :

- Bây giờ là mấy giờ rồi?
- Ước chừng quá Ngọ rồi!
- Vậy thì phải đi thôi.

* * * * *

Một lát sau Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc đã ở ngoài phố.

Do là mùng một năm mới, do vì mặt tuyết vẫn chưa tan, thời tiết lại rất lạnh. Vì vậy ngoài đường ngoài một số người đi chúc tết và một số trẻ con đốt pháo ra, còn số người trên đường phố không đông lắm.

Hai người đi một đoạn đường, Giả Nam Tinh nhìn không được ngạc nhiên hỏi :

- A đầu, sao không nói gì cả vậy?

Chu Quân Ngọc trầm tư nói :

- Đồ nhi đang suy nghĩ chuyện này có điều không thỏa đáng.
- Điều gì không thỏa đáng chứ?
- Đồ nhi nghĩ y sẽ không được buông tha!
- Nghe người nói dường như vẫn có người không chịu tha cho Công Tôn Thái?
- Không sai!
- Vậy là ai?
- Chu Á Nam! Sinh phụ của Chu Á Nam chết ở trong tay của Công Tôn Thái, đây là mối thù bất cộng đái thiên. Sư phụ nghĩ Chu Á Nam sẽ tha cho y chứ.
- Hừm! Đúng thật là vậy!

- Sư phụ, vậy sao sư phụ lại nghĩ ra một ý định tồi thế?
- Cái ý định tồi như thế không phải do ta nghĩ ra.
- Vậy ai nghĩ ra?
- Hồ Diên Mỹ.
- Ô! Lê nào lúc đó sư phụ không suy nghĩ ra điều này sao?
- Cũng có nghĩ qua. Nhưng ta chỉ nhìn vào đại cuộc, nếu có thể lôi kéo Công Tôn Thái ra khỏi Thuần Vu Khôn thì có lợi ích vô cùng, vì vậy ta chấp nhận ngay.
- Cho dù Chu lệnh chủ có chịu chấp nhận sự khuyên bảo của sư phụ đi nữa thì về phần Chu Á Nam sẽ ăn nói sao đây?
- Bọn ta tranh thủ Công Tôn Thái là vì công ích, còn thù sát phụ của Á Nam là tư thù không thể đặt song song nhau. Á Nam là một hải tử rất hiểu biết, huống hồ Công Tôn Thái bị Thuần Vu Khôn khống chế, mọi hành động của Công Tôn Thái đều hành động theo chỉ thị của Thuần Vu Khôn. Thù sát phụ của Á Nam phải coi là món nợ của Thuần Vu Khôn. Chuyện này lại do ta đứng ra, ta nghĩ Chu Á Nam có thể thuyết phục được.
- Chỉ mong thế thôi! Sư phụ, bọn ta đi đâu đây?
- Không phải đã nói rồi sao, bọn ta đi chúc năm mới chứ đi đâu!
- Đồ nhi muốn hỏi là chúc năm mới ai?

Giả Nam Tinh cười cười rồi dùng chân khí truyền âm nói :

- Bọn ta đi chúc năm mới Thiên Hạc Tử!
- Thật không?
- Đương nhiên là thật rồi, thế nhưng...
- Thế nhưng gì?
- Ta vẫn không thể xác định hoàn toàn.
- Đã không xác định được người thì đi chúc mừng ai chứ?
- Chúc mừng là giả, thăm dò hư thực mới là thật. Ngốc ạ, bây giờ đã hiểu rõ rồi chứ?
- Bọn ta còn phải đi bao xa đây?

Giả Nam Tinh đưa tay chỉ một tòa nhà lớn cổng sơn đỏ cách khoảng hai mươi trượng nói :

- Chính là tòa nhà lớn đó.

Chu Quân Ngọc đưa mắt ngắm nhìn tòa nhà lớn đó, cười nói :

- Qui mô to lớn, đình viện mệnh mông, trông thật là khí phách!
- Nếu sự suy đoán của ta không sai, cái kẻ ngang như là thái thượng Bảo chủ Vô Định bảo đó há có thể không chú trọng phô trương hình thức.

Lúc này bọn họ đã tới chiếc cổng đó.

Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc bước lên thềm. Giả Nam Tinh đưa tay lắc nhẹ ba lần chiếc vòng đồng ở trên cổng, bên trong liền vang lên giọng nói sang sảng :

- Ai đó?

Giả Nam Tinh cất giọng trả lời :

- Có người tới chúc năm mới đây!

Cạch một tiếng, cánh cổng bật mở. Nhưng chỉ một khe hở rồi một khối y lão giả ăn mặc như hầu phòng thò đầu ra đưa mắt quan sát hai sư đồ Giả Nam Tinh.

Giả Nam Tinh chấp tay cung kính nói :

- Cung hi, cung hi!

- Cung hi, cung hi!

Khôi y lão giả cũng khách sáo đáp lại, nhưng ánh mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên, hai lông mày rậm nhíu lại.

Cuối cùng, y cũng gượng cười nói :

- Nhị vị, rất tiếc! Không nhận ra các vị.

Là một kẻ hầu đối với khách đến chúc mừng năm mới chủ nhân lại ăn nói như vậy, quả thật khiến người khác kinh ngạc.

Vì vậy Giả Nam Tinh vốn đã nghi hoặc. Lúc này lại càng thêm tin chắc, mỉm cười nói :

- Lão không biết tại hạ cũng không sao, chỉ cần quý thượng biết tại hạ là được rồi.

Khôi y lão giả liền nói :

- Không! Bằng hữu của tề thượng không nhiều, ta không thể không biết được.

- Nhưng tại hạ là một ngoại lệ.

- Không được! Ta đã đi theo tề thượng nhiều năm, bằng hữu của tề thượng ta đều biết cả.

Dứt lời lại ồ một tiếng nói :

- Ta nghĩ ra rồi, có lẽ quý vị muốn tìm chủ nhân cũ của tòa nhà này, tại vì tề thượng dọn đến đây không đến ba tháng.

- Không! Tại hạ chính là đến chúc mừng năm mới chủ nhân hiện tại.

- Quý vị đến từ đâu?

- Đến từ Vân Mộng biệt phủ.

- Rất tiếc, ta không nghe nói đến nơi đó!

- Nhưng quý thượng chắc biết.

- Quý vị biết tính danh của tề thượng chứ?

- Đương nhiên biết, quý thượng là Thiên Hạc Tử.

- Quý vị nhầm người rồi. Quý vị lại không tin, nơi đây không có ai là Thiên Hạc Tử cả.

Nói xong liền định đóng sập cửa lại, nhưng đã bị Giả Nam Tinh đưa tay chặn lại, mỉm cười nói :

- Lão huynh, tại hạ có hảo ý đến chúc mừng năm mới, cho dù là có kiếm nhầm người thì mừng một năm mới, lão huynh cũng nên chiêu đãi tại hạ một tách chè xanh chứ?

- Rất tiếc! Tề thượng sinh tính đạm bạc, không thích giao du. Điều này xin quý vị thông cảm tha thứ cho!

Nói xong, cánh tay đặt sau cửa của y đã vận mạnh kình lực.

Nhưng cánh cửa đồ đồ lại không đóng lại mà lại bật mở lớn ra, hắt khôi y lão giả bật sang bên.

Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc chậm rãi tiến vào bên trong.

Khôi y lão giả bất giác biến sắc, rít giọng quát lớn :

- Các hạ ý muốn gì đây?

Giả Nam Tinh mỉm cười nói :

- Các hạ khỏi cần lo lắng, tại hạ đến đây là để chúc mừng quý thượng chứ không ác ý gì khác.

- Chúc mừng ư! Chồn cáo đi chúc mừng gà vịt ư?

- Các hạ vừa rồi tự phụ quá lần này lại quá tự hạ thấp mình, bọn ta có thể nói thẳng với nhau, quý thượng không phải là gà, tại hạ cũng không phải là chồn, bọn ta là bằng hữu cũ nhiều năm trước đây.

- Ta không tin đâu!

Dứt lời liền xia ngón tay ra, điểm thẳng vào trọng huyệt Tương Đài ở ngực của Giả Nam Tinh.

Chỉ này không những chuẩn xác mà còn chớp nhoáng công lực bất phàm, vừa rồi bị Giả Nam Tinh đẩy bật cửa rõ ràng là do bất ngờ mà thôi.

Giả Nam Tinh liền lập tức vùng hữu chưởng lên, lập tức hóa giải vô hình chỉ phong dũng mãnh của đối phương, rồi bật cười ha hả :

- Tướng mạnh không hề có binh yếu, thủ hạ của Thiên Hạc Tử quả thật không tầm thường..

Lúc này, khôì y lão giả nhanh như điện chớp công xuất ba chưởng, đồng thời điểm xuất ba chỉ nhưng đều bị Giả Nam Tinh nhẹ nhàng hóa giải hết.

Trong lúc khôì y lão giả đang tiếp tục cường công, thì bên trong chợt vang lên tiếng quát :

- Dừng tay!

Khôì y lão giả nghe tiếng liền dừng tay, rồi quay đầu hướng vào bên trong nói :

- Bẩm Tổng quản, kẻ này khi người quá đáng!

Bên trong vang lên tiếng quát :

- Bớt lời đi! Còn không mau dẫn quý khách vào trong nhà sao?

- Dạ!

Khôì y lão giả ứng thanh rồi quay đầu về phía Giả Nam Tinh hừ một tiếng nói :

- Đi theo ta!

Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc đi theo sau khôì y lão giả đến trước một mái ngói phía trước một đại sảnh.

Khôì y lão giả cung kính nói :

- Bẩm Tổng quản, nhị vị quý khách đã đến!

Giọng nói từ bên trong lại vang lên :

- Ngươi lui đi! Mời nhị vị quý khách vào trong phụng trà!

Khôì y lão giả dạ một tiếng, quay người bỏ đi.

Giọng nói bên trong đại sảnh vang lên :

- Xin mời nhị vị quý khách!

Tiếp đó, một trung niên mặc trường bào trắng chậm rãi bước ra cửa, đưa tay ra làm động tác chào mời.

Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc bước vào. Chu Quân Ngọc vừa đi vừa cười hỏi :

- Vị đại gia đây chắc hẳn là Tổng quản ở đây chứ?

Vị trung niên lạnh lùng nói :

- Tại hạ chỉ là kẻ hầu của Tổng quản.

Giả Nam Tinh ồ một tiếng nói :

- Một kẻ hầu của Tổng quản lại ăn mặc hào hoa như vậy, chắc quý thượng hào phú không thể tưởng nổi.

Vị trung niên này hơi mỉm cười nói :

- Các hạ nhìn lầm rồi, đồ ta mặc chỉ là đồ giả!

Nói xong liền bước nhanh mấy bước lên trước dẫn đường.

Đi qua đại sảnh rồi theo một hành lang đi vào một hoa sảnh đối diện một vườn hoa, sau khi phân chủ khách yên vị. Vị trung niên đó mới nhú mồm nói :

- Nhị vị quý khách có thể nói rõ ý định đến đây của mình?

Giả Nam Tĩnh đem những lời đã nói với khôi y lão giả lúc nãy nói lại, vị trung niên liền nói :

- Nơi đây không có ai là Thiên Hạc Tử cả.

Giả Nam Tĩnh cười nói :

- Cho dù tại hạ tìm nhầm người, nhưng mong một năm mới đến chúc mừng thì cũng không thể coi là lầm lẫn.

Vị trung niên găm mặt nói :

- Chúc năm mới không sai, nhưng nhị vị đến cửa cần phải khai báo rõ.

Chu Quân Ngọc chen lời cười nói :

- Ý của các hạ muốn khai báo như thế nào mới vừa lòng?

- Tại hạ thay mặt cho tể Tổng quản tiếp khách, nhị vị cần phải lộ hai tay ra để cho tại hạ xem xem..

Chu Quân Ngọc quay đầu về phía Giả Nam Tĩnh hỏi :

- Sư phụ, y nói gì thế?

Giả Nam Tĩnh vuốt râu cười nói :

- Người ta đã nói rõ rồi, người xin y chỉ bảo vài đường!

- Được!

Chu Quân Ngọc đưa mắt nhìn vị trung niên cười nói :

- Khách không ép chủ, tuy người chỉ là một kẻ hầu nhưng người cứ tiến chiêu trước đi.

- Được!

Chỉ phong chuông ảnh ào ạt ập tới người Chu Quân Ngọc.

Hữu thủ giương chỉ như điện, tả thủ dùng thức Ngũ Đinh Khai sơn một chiêu hai thức, vừa nhanh vừa hiểm.

Chu Quân Ngọc vẫn bất động ở tư thế ngồi, song thủ tề xuất nhanh như một chớp mắt, kinh lực phi thường dồn ép công thế dữ dội của đối phương khiến đối phương phải triệt chiêu nửa chừng, mặt biến sắc thoái lùi một bước lớn.

Vị trung niên hồi thần, lạnh lùng nói :

- Người hãy tiếp thêm mấy chiêu của ta xem!

Dứt lời, hàng loạt tuyệt chiêu dừng mạnh vù vù tuôn ra, trong nháy mắt đã công xuất năm chiêu.

Nhưng Chu Quân Ngọc vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, ung dung nhẹ nhàng gạt đỡ các chiêu thức của đối phương, mỉm cười nói :

- Nếu cứ là những chiêu thức tầm thường như vậy thì khi ta hoàn thủ, người sẽ chịu không nổi đâu!

Dứt lời, hữu thủ một chiêu Bạt Vân Kiến Nguyệt, hất văng chỉ chuông của đối phương, tả thủ thừa thế phóng thẳng ra, chỉ nghe bình một tiếng vị trung niên đó liền ngã quỵ ngay xuống trước mặt Chu Quân Ngọc, mặt đỏ bừng.

Chu Quân Ngọc bật cười ha hả nói :

- Không dám! Không dám! Hành lễ như bình thường là được rồi, mời đứng dậy. Mời đứng dậy mau!

Điều khiến người khác thắc mắc là cục diện đã diễn biến như thế này, lại không hề thấy đối phương xuất hiện người thứ hai.

Sự thật, Giả Nam Tĩnh đã phát giác ra bên vách cửa tiểu hoa sảnh rõ ràng có hai người đang nghe lỏm.

Nhưng đến lúc này cho dù kẻ hầu đánh tiên phong này đã thúc thủ, hai kẻ nghe trộm ở phía sau của tiểu hoa sảnh đó lại không thấy có hành động gì cả.

Chu Quân Ngọc ném một cái nhìn về phía Giả Nam Tinh, cố ý cười nói :

- Sư phụ có mang theo bao đồ không?

Giả Nam Tinh mỉm cười hỏi ngược lại :

- Hôm qua ta đã cho tiền mừng tuổi, người còn muốn bao đồ nữa hả?

Chu Quân Ngọc đưa tay chỉ gã trung niên đang quỳ dưới đất, mỉm cười hỏi :

- Người ta không chịu đứng dậy, không cho bao đồ thì phải làm sao đây?

- Thế à! Nhưng gã này lại không phải chúc năm mới ta, ta có lý do gì để cho bao đồ chứ?

Đột nhiên một tiếng cười vang lên từ phía sau tiểu hoa sảnh :

- Tiểu ca này thân thủ quả thật cao minh!

Tiếp theo một hoàng y lão giả tóc râu lởm đốm bạc, tuổi khoảng ngũ tuần từ cửa chậm rãi bước ra, chấp tay thi lễ sư đồ Giả Nam Tinh nói :

- Quý khách quang lâm hàn xá, ta vì bận việc không thể tiếp nghênh, xin lượng thứ cho!

Giả Nam Tinh vừa đứng dậy hoàn lễ, vừa cười nói :

- Hay lắm, hay lắm! Sư đồ tại hạ mạo muội thăm viếng, có gì phiền nhiễu xin tha thứ cho!

Sau khi phân lại chủ khách an vị, hoàng y lão giả liền nói với Chu Quân Ngọc :

- Gã hầu vô tri mạo phạm hổ uy, xin tiểu ca khoan thứ cho y lần này.

Sư đồ Giả Nam Tinh đồng lúc thầm nghĩ: “Lão hồ ly này thật là giao hoạt, y biết không nắm chắc giải khai huyết đạo được cho gã trung niên, để tránh khỏi mất mặt nên mới tỏ ra vui vẻ nồng nhiệt...”.

Chu Quân Ngọc thoáng nghĩ vậy, liền khiêm tốn cười nói :

- Nào, nào! Vừa rồi tiểu khả cũng có điều không phải..

Dứt lời liền giương chỉ giải huyết cho gã trung niên.

Hoàng y lão giả liền gần giọng quát gã trung niên.

- Còn không mau đứng dậy tạ lỗi vị thiếu hiệp đây sao?

Gã trung niên đứng dậy, lúng túng chấp tay thi lễ Chu Quân Ngọc nói :

- Đa tạ thiếu hiệp hạ thủ lưu tình.

Nói xong, không đợi phản ứng của Chu Quân Ngọc, quay người bỏ đi.

Nhưng hoàng y lão giả đã gần giọng quát :

- Đứng lại!

Gã trung niên vội dừng lại, cung kính nói :

- Thuộc hạ xin lắng nghe!

Hoàng y lão giả gầm mặt nói :

- Bản thân học nghệ bất tinh, người còn trách ai hà... lại còn tỏ ý bất phục sao?

Gã trung niên run run người nói :

- Tiểu tử không dám!

Hoàng y lão giả gần giọng nói :

- Nghe ta dặn đây, bảo nhà bếp chuẩn bị tiệc khoản đãi nhị vị quý khách đây.

- Tuân mệnh!

Gã trung niên ứng thanh rồi vội bỏ đi.

Giả Nam Tinh nhíu mày cười hỏi :

- Các hạ là Tổng quản ở đây?

Hoàng y lão giả nói :

- Không sai!

- Còn phải trải qua những thủ tục gì mới có thể gặp được quý thượng?

- Rất tiếc! Thủ tục thì không có, nhưng tề thượng lúc này không ở nhà.

Chu Quân Ngọc chen lời cười nhạt nói :

- Gã hầu vừa rồi lại không nói như thế!

Hoàng y lão giả nói :

- Gã hầu vô tri, y tất không thể biết được hành động của tề thượng.

- Vậy thì... - Giả Nam Tinh nhìn chăm chú hỏi - Quý thượng đi đâu?

- Về vấn đề này tại hạ không cách gì trả lời được, nhưng nếu nhị vị không ngại trễ thì có thể đợi ở đây, có lẽ tề thượng sẽ quay về đúng lúc.

Giả Nam Tinh hừm một tiếng nói :

- Bọn tại hạ không những có thể đợi thêm, cho dù là có đợi bốn năm ngày nữa cũng không sao cả. Tóm lại, lần này không thể không gặp quý thượng.

Hoàng y lão giả cười nói :

- Những kẻ hầu vừa rồi đã nói rồi, ở đây không có ai là Thiên Hạc Từ cả.

- Không phải là Thiên Hạc Từ bọn tại hạ cũng cần phải gặp.

- Tại hạ lắng nghe đây!

- Các hạ đã biết, ta đến từ Vân Mộng biệt phủ chứ?

- Phải, tại hạ đã nghe báo cáo.

- Từ những việc đã trải qua đủ để chứng minh các vị đây đều là cao thủ thượng nhân?

- Phải, nhưng đó là chuyện trước đây.

- Đã là đạo thượng nhân tất biết động thái võ lâm ở vùng Giang Hán, cũng phải biết chủ nhân của Vân Mộng biệt phủ là ai chứ?

- Điều này tất cũng có thoáng nghe qua...

- Nơi đây là khu vực trú đóng của Thất Sát lệnh Lệnh chủ, trước đây không lâu Thất Sát lệnh do Nam Thất Tinh Lục lâm Tổng đà chủ Tây Môn Nhuệ truyền hạ, các hạ không đến nỗi không nghe nói qua chứ?

- Nghe thì có nghe, nhưng tề thượng đã sớm treo đao quy ẩn. Hơn nữa cũng không nhận được Thất Sát lệnh.

Giả Nam Tinh hừm một tiếng quát lên :

- Đồ nhãi, cho hấn một tấm lệnh bài!

- Dạ!

Ngau sau đó, phập một tiếng trên trà kỷ trước mặt hoàng y lão giả đã cắm một tấm lệnh bài Thất Sát lệnh. Chu Quân Ngọc nhếch miệng cười nói :

- Bây giờ các hạ đã nhận được Thất Sát lệnh rồi đó!

Giả Nam Tinh nhũn mày nói :

- Có cần ta phải nói rõ lý do lần đến này không?

Hoàng y lão giả gượng cười nói :

- Các hạ là người hiểu sự, tất hiểu rõ việc lớn như thế này ta chỉ là Tổng quản thì làm sao có thể phúc đáp được.

Chợt phía sau tiểu hoa sánh vang lên một giọng nói sang sảng lạnh lùng :

- Ma tổng quản, chuyện này ta có thể tác chủ, bọn ta không chấp nhận bất cứ sự uy hiếp nào.

Giả Nam Tinh vuốt râu cười nói :

- Các hạ quả thật biết nhẫn nại chờ đợi đấy...

Những tiếng bước chân chậm rãi vang lên, hai người mặc cẩm bào tuổi khoảng ba mươi, một cao một thấp khoan thai bước vào.

Hoàng y lão nhân vội vàng đứng dậy cười nói :

- Đây là đại công tử và nhị công tử của tệt Đông Ông...

Rồi đưa tay về phía Giả Nam Tinh và Chu Quân Ngọc nói :

- Còn đây là...

Lão ngập ngừng nói :

- Rất tiếc! tại hạ chưa hề thỉnh giáo nhị vị...

Giả Nam Tinh cười nhạt nói :

- Sư đồ bọn tại hạ là đại biểu lâm thời của Chu lệnh chủ.

Hai vị công tử khoan thai ngồi xuống, đại công tử cười nhạt nói :

- Con chó con mèo cũng có tên cơ mà!

Chu Quân Ngọc trầm mặt nói :

- Sư phụ, gã này xúc phạm tội thứ bảy “Bất phục tiết chế” của Thất Sát lệnh. Hơn nữa lại ă nói ngạo mạn, lý ra lập tức xuất trảm.

Giả Nam Tinh vuốt râu cười nói :

- Bọn ta đến chúc năm mới, lại là ngày mừng một, tốt hơn hãy nói lỏng một chút.

Chu Quân Ngọc phản ứng :

- Lệnh xuất bắt hành, mọi người làm sao phục!

Đại công tử cười nhạt nói :

- Đừng lớn tiếng! Bỏn công tử không để ý gì ngày mừng một năm mới đâu, muốn giết là giết thôi!

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Sư phụ! Sư phụ có nghe không? Bọn họ không để ý, bọn ta để ý làm gì!

Đại công tử rít giọng quát lớn :

- Ma tổng quản nghe lệnh!

Hoàng y lão giả biến sắc nói :

- Lão nô xin lắng nghe!

- Hãy giết con tiểu cầu này trước cho ta!

Hoàng y lão giả lúng túng nói :

- Đại công tử xem xét...
- Bớt lời đi! Theo mệnh lệnh hành sự, mọi trách nhiệm ta chịu cho.
- Dạ!

Soạt một tiếng, hoàng y lão giả đã rút trường kiếm ra, lạnh lùng cười nói :

- Tiểu ca, xin mời!

Lúc này, hai vị công tử và Giả Nam Tinh không hẹn mà mỗi bên cùng rút về một góc của hoa sảnh.

Chu Quân Ngọc vẫn tỏ ra ung dung ngồi yên bất động, cười nhạt nói :

- Khách không lần chủ, tiểu khả là khách các hạ hãy tiến chiêu trước!

Hoàng y lão giả nhú mày nói :

- Nhưng các hạ vẫn chưa rút binh khí.
- Các hạ cứ tiến chiêu, tại hạ tất rút binh khí.

Hoàng y lão giả vẫn còn hơi do dự, đại công tử đã gần giọng quát :

- Ma tổng quản, ngươi còn khách khí gì nữa?
- Dạ!

Hoàng y lão giả ứng thanh, hừm một tiếng nói với Chu Quân Ngọc :

- Xem ra tiểu tử nhà ngươi khá là cuồng ngồng. Hãy tiếp chiêu!

Dứt lời, hào quang lạnh lóe lên, một kiếm phóng thẳng vào giữa ngực Chu Quân Ngọc.

Kiểm thức của hoàng y lão giả có điểm giống Bạch Xà Thổ Tín, nhưng so với uy lực của Bạch Xà Thổ Tín sự biến hóa và sát cơ ẩn tàng trong đó thì cao thâm khó lường hơn nhiều.

Xoảng, tiếng binh khí va chạm nhau, kiếm chiêu chớp nhoáng dừng mảnh của hoàng y lão giả đã bị Chu Quân Ngọc gạt đỡ văng ra.

Hoàng y lão giả biến sắc, Chu Quân Ngọc đã triển khai một đợt cuồng công như vũ bão, cười lớn nói :

- Những chiêu thức này của ngươi vô dụng thôi, hãy mau mang công phu tối cao của ngươi thi xuất đi.

Dứt lời, toàn thân hoàng y lão giả đã bị bao phủ chặt kín trong một màn kiếm.

Nhị vị công tử liền nhú mày, đại công tử gần giọng quát :

- Ma tổng quản, hãy dùng bốn môn kiếm pháp đối phó!
- Dạ!

Dứt lời, hoàng y lão giả đã cải biến ngay kiếm pháp. Mà kiếm pháp thay đổi này chính là kiếm pháp mà những sát thủ của Thuần Vu Khôn đã sử dụng.

Thế nhưng, các sát thủ đó mỗi người chỉ luyện ba chiêu nên tinh thuần và mãnh liệt, còn hoàng y lão giả lại mang trọn bộ kiếm pháp ra thi xuất liền miên không dừng. Nhìn thì rất là hùng tráng, nhưng thật ra uy lực lại kém thua rất nhiều so với các sát thủ.

Chu Quân Ngọc đã có kinh nghiệm giao thủ với các sát thủ đó. Vì vậy cho dù bộ Thiên Hạc kiếm pháp này vốn có công hiệu khắc chế đối với Linh Xà kiếm pháp mà Chu Quân Ngọc sử dụng, nhưng Quân Ngọc vẫn ung dung bình tĩnh ứng phó được.

Hơn nữa, do vì Quân Ngọc được Giả Nam Tinh cho dùng Thiên Niên Thạch Khuẩn và các loại linh dược hiếm thấy tăng cường bồi dưỡng, vì vậy nội gia chân lực gia cường, trong lớp thanh niên chỉ kém thua một mình Lữ Chính Anh mà thôi.

Hoàng y lão giả cũng không tầm thường, nhưng so về nội gia chân lực thì kém thua Chu Quân Ngọc, nên dù kiếm pháp có tác dụng khắc chế được đối phương cũng không chiếm được thế thượng phong.

Trong nháy mắt hai bên đã giao thủ sáu mươi chiêu.

Kiểm pháp của hoàng y lão giả càng lúc càng tinh thâm và dừng mạnh, nhưng Chu Quân Ngọc vẫn ung dung tự tại chống đỡ dễ dàng.

Đại công tử nhìn tình huống bất lợi, trong lúc đang nhú mảy tìm cách xử lý thì nhị công tử đã gằn giọng quát :

- Dừng lại!

Cơ hồ cùng lúc với tiếng dừng lại của nhị công tử, Chu Quân Ngọc cũng quát lớn một tiếng :

- Buông tay!

Chát một tiếng, trường kiếm trong tay hoàng y lão giả đã bị chấn văng đi cắm vào vách tường chỉ còn lại ra chuôi kiếm.

Chu Quân Ngọc dùng mũi kiếm ấn vào ngực của hoàng y lão giả, cười sáng khoái nói :

- Ngươi tuy gian hoạt nhưng thấy ngươi chưa mạo phạm gì nặng, ta tha chết cho ngươi lần này.

Thu trường kiếm về, Chu Quân Ngọc nhìn đại công tử cười nhạt nói :

- Thiên Hạc kiếm pháp chẳng qua như thế mà thôi.

Sắc diện đại công tử trở nên trắng xanh, Chu Quân Ngọc gằn giọng nói tiếp :

- Gọi Thiên Hạc Tử ra đây, ta sẽ tha chết cho ngươi!

Đại công tử nghiêm diện nói :

- Ngươi có thể gọi danh xưng Thiên Hạc kiếm pháp, ngươi là gì của Giả Nam Tinh?

Chu Quân Ngọc hừ một tiếng nói :

- Ngươi không đáng hỏi!

Soạt một tiếng, đại công tử đã rút trường kiếm, cười nhạt nói :

- Phải giết nhà ngươi trước, rồi lão gia sẽ ra...

Chợt phía sau hoa sảnh vang lên tiếng thở dài :

- Tiểu tử thật yếu kém, ta ra đây!

Đại công tử hơi ngạc nhiên :

- Phụ thân! Người quay về lúc nào vậy?

Tiếng nói sau hoa sảnh lại vang lên :

- Ta vừa về đây...

Tiếp theo tiếng nói một khôi y lão giả thân hình đầm nước, tóc râu lốm đốm bạc, sắc diện hồng hào chậm rãi bước ra, cười nói với Giả Nam Tinh :

- Giả huynh càng lúc càng trẻ ra!

Giả Nam Tinh cười nói :

- Ta trẻ ra nhờ dị dung thuật mà thôi.

Tiếp đó đột nhiên ồ lên một tiếng nói :

- Các hạ quả thật đã hoàn tục rồi ư?

Khôi y lão giả vuốt râu cười nói :

- Phải! Làm đạo sĩ khổ lắm, mặc đạo bào trên người làm việc gì cũng chướng ngại cả nhất là không thân cận được nữ nhân, thật là một chuyện thống khổ vô cùng.

Giả Nam Tinh cười nói :

- Vì vậy các hạ bây giờ tự do tự tại, quả thật đã cải lão hoàn đồng...

Hai người này như bằng hữu lâu ngày mới gặp gỡ, chuyện nói không dứt.

Lúc này, Chu Quân Ngọc nhíu mày gần giọng hỏi khô y lão giả :

- Ngươi là Thiên Hạc Từ?

Khô y lão giả gật đầu cười nói :

- Phải!

Chu Quân Ngọc hỏi tiếp :

- Vừa rồi tại sao thủ hạ của lão lại nói không có ai là Thiên Hạc Từ ở đây?

Khô y lão giả cười nói :

- Điều này có nguyên nhân của nó, Thiên Hạc Từ là pháp hiệu kẻ xuất gia. Ta bây giờ họ Lãnh, tên Vô Tình. Nếu ngươi nói rõ muốn tìm Lãnh Vô Tình thì bọn họ tất sẽ tiếp đón đúng lễ.

- Hóa ra như vậy, thế mà ta lại cho là lão tránh né chứ?

Lãnh Vô Tình cười nói :

- A đầu ă nói thật lợi hại! Ngươi là Chu Á Nam hay là Chu Quân Ngọc?

- Ngươi không cần phải quan tâm đến điều ấy.

Rồi Quân Ngọc quay sang Giả Nam Tĩnh hỏi :

- Sư phụ, kẻ đó vừa rồi xúc phạm Thất Sát lệnh, chúng ta có phải lập tức thi hành không?

Lúc này, Lãnh Vô Tình từ lời nói của Giả Nam Tĩnh đã biết đây là Chu Quân Ngọc, sau khi nghe vậy liền cười hỏi :

- Ngọc a đầu trở thành thủ hạ Chu Tứ Nương từ lúc nào vậy?

Chu Quân Ngọc lạnh lùng nói :

- Chính là hôm nay...

Giả Nam Tĩnh cắt lời nói :

- Ngọc nhi, chuyện đại công tử xúc phạm Thất Sát lệnh hãy đợi Chu lệnh chủ xuất hiện xử lý.

Chu Quân Ngọc nói :

- Nhưng bọn chúng đã giết quá nhiều người vô tội, lại làm trọng thương Thượng Quan tỷ tỷ, vì vậy ta cần phải trừng trị bọn chúng...

Lãnh Vô Tình cắt lời cười nói :

- Ngọc a đầu, ngươi đừng cho rằng ngươi từ khi nhập chốn giang hồ đến nay chưa hề bị vui đập nên ngông cuồng ngạo mạn. Nếu ngươi giao thủ với đại nhi tử của ta thì ngươi sẽ hối hận đấy!

Chu Quân Ngọc hừ một tiếng nói :

- Ta không muốn nhiều lời với ngươi.

Dứt lời, liền đưa mắt nhìn trừng đại công tử, gần giọng quát :

- Kẻ họ Lãnh kia, mau rút binh khí ra!

Đại công tử không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn phụ thân của mình dò hỏi.

Lãnh Vô Tình gật đầu rồi cười nói với Chu Quân Ngọc :

- A đầu, chỉ cần ngươi giết được đại nhi tử đây của ta, ta không những không trừng phạt ngươi mà còn sẽ ngay lập tức rút lui ra khỏi chuyện rắc rối này,

mãi mãi sẽ từ bỏ chốn giang hồ.

Tuy cười nói nhưng ngữ khí ngông cuồng, không những Chu Quân Ngọc biến sắc mà ngay Giả Nam Tinh cũng phải chau mày.

Chu Quân Ngọc cười nhạt với đại công tử :

- Ngươi còn đợi chờ gì nữa!

Đại công tử nhướng mày rút soạt trường kiếm ra.

Chu Quân Ngọc thét lớn :

- Tiếp chiêu!

Vút một tiếng, trường kiếm đã quét tới ngang hông đại công tử.

- Đại công tử chỉ cười nhạt, vung kiếm chống đỡ.

Chát một tiếng dữ dội, hai người đều bị chấn lui một bước lớn.

Đại công tử bật cười ha hả nói :

- A đầu, sao lại không thi xuất Linh Xà kiếm pháp của mình ra?

Dứt lời thì Chu Quân Ngọc đã soạt soạt soạt triển khai một đợt cuồng công như vũ bão.

Có lẽ qua một chiêu vừa rồi hai bên đều biết rõ đối phương không phải là hạng tầm thường, vì vậy trận ác đấu lúc này hai bên đều phát chiêu hết sức thận trọng. Thiên Hạc kiếm pháp của đại công tử cho dù đối với Linh Xà kiếm pháp có công năng khắc chế, nhưng do vì Chu Quân Ngọc đã có kinh nghiệm lâm địch và hiểu biết khá về Thiên Hạc kiếm pháp, lại thêm hai bên có công lực tương đương vì vậy tạm thời ở thế bình thủ.

Giả Nam Tinh, Lãnh Vô Tình mắt không rời đấu tràng, quan sát chăm chú hai người đang ác đấu, biểu hiện bên ngoài của Giả Nam Tinh và Lãnh Vô Tình rất là khoan thai điềm tĩnh nhưng trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng.

Lúc Chu Quân Ngọc và đại công tử đã đấu với nhau được năm mươi chiêu vẫn ở trong thế trận giằng co, Lãnh Vô Tình đột nhiên thở dài nói :

- Giả huynh, ta ganh tị với ngươi đó.

Giả Nam Tinh ngờ ngác :

- Ta có gì đáng để các hạ ganh tị chứ?

Lãnh Vô Tình nói :

- Tại vì các thiếu niên có căn cốt nhất, có tư chất nhất và có ngộ tính nhất ở thế gian đều bị ngươi thu phục cả.

- Nhưng ta thấy kiếm pháp của ngươi lại cao minh hơn ta.

- Cao minh hơn thì có lợi gì! Mọi chuyện xảy ra từ đêm qua tới nay đã chứng minh kẻ thất bại là ta.

Nhắc đến chuyện tối qua, Giả Nam Tinh không khỏi thừa cơ tiếp lấy vấn đề :

- Lãnh huynh! Ta chính vì chuyện đêm qua mà tới đây.

Lãnh Vô Tình cười nhạt nói :

- Ta biết! Nhưng không thể không nhắc huynh, ta là Lãnh Vô Tình không chỉ có hư danh.

- Huynh bị mồm bị miệng tại hạ đẩy sao?

- Phải, chuyến đi này của huynh vốn dư mà thôi.

- Lãnh huynh, hai ta đều là người lớn tuổi cả, sao lại đục nước béo cò như vậy?

- Vậy thế còn huynh thì sao?

- Ta vì thanh lý môn hộ mới bắt đắc dĩ.

- Lý tưởng ư? Lời hứa ư?

Già Nam Tinh ngơ ngác :

- Ý này là thế nào?

Lãnh Vô Tình nghiêm mặt nói :

- Già huynh, hai ta tuy xem là bạn cũ lâu năm, nhưng huynh lại không biết lai lịch quá khứ của ta. Hiện tại hai thanh niên này tạm thời vẫn còn chưa phân thắng bại, thừa lúc này mà thuật sơ qua.

Dứt lời, vẫn nghiêm mặt nói tiếp :

- Ta vốn là đệ tử tục gia của Võ Đang phái, do nhiều nguyên nhân mà ta bị Chưởng môn nhân trục xuất môn hộ...

- Lãnh huynh có thể nói rõ được không?

- Rất tiếc! Vì chuyện có liên quan đến danh dự của Võ Đang phái, cho dù ta chịu oan khuất nặng nề nhưng vẫn không muốn nói ra chuyện của bốn môn.

- Không ngờ Lãnh huynh lại là một vị quân tử không vong bản.

Lời này của Già Nam Tinh không thể hiểu được là hạ người hay nâng người.

Nhưng Lãnh Vô Tình không để ý gì đến điều này, nói tiếp :

- Vì ta lúc đó chịu oan khuất nặng nề không cách gì giải bày nên quyết tâm lập đại nguyện, lúc còn sống nhất định sẽ khai sáng ra một bộ kiếm pháp vượt trội thiên hạ. Khiến bản thân có thể ngẩng mặt đương mày danh chấn giang hồ.

- Tâm nguyện này huynh đã thực hiện được rồi.

- Chưa! Đến lúc này người biết Lãnh Vô Tình ta đây, e rằng chỉ có một người là Già huynh!

- Điều này dễ thôi, ta có thể thừa nhận thất bại trước mặt mọi người, rồi thông qua mối quan hệ với Thất Sát lệnh Chu lệnh chủ sẽ lập tức quảng bá tuyên dương người, chỉ cần Lãnh huynh có thể...

- Chỉ cần ta rút lui khỏi cái mớ rắc rối này phải không?

- Phải!

- Già huynh, suy nghĩ cho tại hạ rất chu đáo, nhưng hảo ý này của huynh ta tâm lãnh mà thôi.

- Tại sao?

- Tại vì ta đã vỡ ngực với Thuần Vu Khôn đem toàn lực trợ giúp y, mối quan hệ trọng yếu này ta làm sao có thể dứt bỏ được!

- Nói vậy giữa hai ta là thế khó lưỡng toàn.

- Đây là chuyện không cách gì được.

Dứt lời, Lãnh Vô Tình nghiêm mặt nói :

- Già huynh, hôm nay là mừng một năm mới, bọn ta cũng xem như là bằng hữu cũ, chuyện không vui hay không thể giải quyết được đều tạm gác sang một bên, hai thanh niên kia cũng không cần phải đánh nhau nữa. Bọn ta sẽ say với nhau một bữa, qua ngày hôm nay bọn ta sẽ lại một phen sinh tử với nhau.

Đột nhiên từ bên ngoài cửa bỗng xuất hiện Thuần Vu Khôn, y gần giọng quát :

- Không! Lão gia, cơ hội tốt như thế này chúng ta sao lại bỏ qua?

Đi theo phía sau Thuần Vu Khôn còn có một sư đệ của y, một vị khôi y lão ni và một vị bạch bào lão tăng.

Tình hình biến chuyển đột ngột, khiến cho lão giang hồ công lực kỳ cao như Già Nam Tinh cũng phải giật mình lo lắng trong lòng.

Tại vì lúc này bọn họ chỉ có hai sư đồ, Chu Quân Ngọc đối phó với đại công tử bất phân cao thấp, bây giờ lại thêm bọn ba người Thuần Vu Khôn thì rõ ràng là thân đơn thế cô.

Thế nhưng cho dù trong lòng lo lắng, nhưng về ngoài vẫn tỏ ra điềm tĩnh tự tại nói :

- Không sai, bỏ qua cơ hội này thì sau này sẽ không còn có cơ hội nào nữa.

Thuần Vu Khôn quay đầu về phía sư đệ của y quát :

- Sư đệ, mau hiệp trợ đại công tử giết chết a đầu đó đi!

Trong mấy đồ đệ của Hồ Diên Kỳ, ngoại trừ Thuần Vu Khôn tài nghệ tỏ ra vượt trội còn có Hồ Diên Bách Văn, kẻ đã bị Chu Á Nam chặt đứt tay trái. Lúc này kẻ mà Thuần Vu Khôn dẫn lại có họ là Võ tên là Duy Dương, trong số đồ đệ của Hồ Diên Kỳ thì y xếp hàng thứ hai, võ công kém nhất.

Võ Duy Dương hét lớn một tiếng, rút soạt trường kiếm ra.

Trong lúc Chu Quân Ngọc đang bất phân thắng bại với đại công tử, nếu lại thêm một cao thủ như Võ Duy Dương thì hậu quả thật khó lường.

Vì vậy Giả Nam Tĩnh về ngoài vẫn an nhiên tự tại xem như không có vấn đề gì, nhưng trong lòng đã có sự tính toán ứng phó với tình huống xấu nhất.

Nhưng trong khi Võ Duy Dương đã rút kiếm sẵn sàng lao vào trận đấu, cùng Lãnh đại công tử hiệp kích Chu Quân Ngọc thì Lãnh Vô Tình đột nhiên quát lớn :

- Dừng tay!

Võ Duy Dương đứng lúc hăm thế xông tới thì Chu Quân Ngọc, Lãnh đại công tử cũng vung một hư chiêu rồi phi thân thoái lui ra sau.

Thuần Vu Khôn dường như cảm thấy quá bất ngờ, nhìn chằm chằm Lãnh Vô Tình nhú mày ngạc nhiên hỏi :

- Lão gia có ý gì vậy?

Lãnh Vô Tình lạnh lùng nói :

- Chẳng có ý gì khác cả, lão phu không muốn có kẻ ngang ngược trước mặt lão phu.

Thuần Vu Khôn gượng cười nói :

- Không phải tại hạ dám tỏ ra ngang ngược trước mặt lão gia, mà là tận dụng cơ hội nhất thời tòng quyền!

- Thuần Vu bảo chủ cho rằng không có Bảo chủ thì lão phu đây không giữ nổi hai sư đồ bọn họ ư!

- Lão gia tất nhiên làm được như vậy, nhưng lão gia vừa rồi vốn không có ý cầm giữ bọn họ lại!

- Bằng hữu cũ bọn ta mới có thể hiểu nhau mà thôi!

Thuần Vu Khôn như chợt hiểu điều gì. Ồ một tiếng nói :

- Ta hiểu ra rồi..

Giả Nam Tĩnh chen lời nói :

- Không đổ máu mà khuất phục được người tất là thượng sách. Nhưng người trông sư đồ lão phu chịu thúc thủ cho người bất hay sao?

Lãnh Vô Tình cười nói :

- Thuần Vu bảo chủ, qua lời giải thích của bằng hữu cũ của ta người chắc đã hiểu rõ hoàn toàn rồi chứ?

Thuần Vu Khôn gượng cười nói :

- Ta vẫn không hiểu. Chẳng lẽ lão gia có kế sách không đổ máu mà khuất phục được người hay sao?

Giả Nam Tĩnh giành lời nói :

- Với ta tất nhiên không thể hạ độc trong thức ăn, mà chỉ có thể kéo dài thời gian để tiện âm thầm điều động cao thủ đến thật đông mà thôi.

Lãnh Vô Tình mỉm cười gật đầu nói :

- Không sai, mọi chuyện Giả huynh đã nói rõ cả rồi thì ta cũng thẳng thắn nói trắng ra, ta cũng chẳng có cảm nang diệu kế gì cả. Chỉ là muốn dùng số đông cao thủ với xa luân chiến pháp làm tiêu hao sinh lực các vị để giảm bớt thương vong của phe ta.

Giả Nam Tĩnh cười hỏi :

- Lão bằng hữu, nhân thủ của huynh vẫn còn chưa điều đến đủ?

Giả Nam Tinh lúc này rất trầm tĩnh, điều này bất giác khiến cho Lãnh Vô Tinh cảm thấy khó hiểu ngạc nhiên hỏi :

- Ý này là thế nào?

- Chẳng có ý gì đặc biệt cả ta chỉ muốn nói, nếu các sát thủ của huynh chưa điều đến đủ thì sư đồ bọn ta vẫn còn có thể chờ đợi được, tránh cho các vị thua mà không phục.

- Cho dù Giả huynh nói thế nào, kế hoạch của ta vẫn không đổi.

Dứt lời, Lãnh Vô Tinh liền quay đầu lại gọi :

- Người đầu... đem tiệc rượu lên đây!

- Dạ...

Một tiếng dạ vang lên, một đoàn hồng y nữ lang xinh đẹp mỗi người bưng một khay lần lượt đi vào, mỗi người đặt rượu và thức ăn trong khay xuống, mau chóng tạo thành một tiệc rượu vô cùng thịnh soạn.

Giả Nam Tinh kéo tay Chu Quân Ngọc ngồi ngay vào đầu bàn, rồi như tự nói :

- Giả Nam Tinh ta đây là quý khách đến chúc mừng năm mới Thiên Hạc Tử, cũng là sư tổ của Thuần Vu Khôn, đồ nhi nguoi theo ta ngồi ở đầu bàn, chắc chắn không có ai dám phản đối đâu...

Nghe Giả Nam Tinh nói vậy, Lãnh Vô Tinh và Thuần Vu Khôn chỉ gượng cười, phân tả hữu ngồi theo. Khôi y lão ni vào bạch bào lão tăng đành phải ngồi ở cuối bàn.

- Giả Nam Tinh nâng ly rượu lên, mỉm cười và nói :

Giả Nam Tinh mượn hoa tiến Phật, kính Lãnh huynh và Thuần Vu bảo chủ cùng ni cô, hòa thượng một ly, kính chúc chư vị niên niên như ý, tuế tuế bình an. Lát nữa sẽ gây khó khăn được cho Giả Nam Tinh này...

Nói xong liền ngửa cổ, nốc cạn ly rượu.

Chu Quân Ngọc nhú mày nói :

- Sư phụ, phòng người vẫn hơn, bọn chúng ta không thể không đề phòng bọn họ hạ độc trong rượu!

Giả Nam Tinh cười nói :

- Ngốc ạ, trúng độc chết tóm lại cũng toàn thân, không dễ chịu hơn là bị người ta bắn tên xuyên ngực mà chết hay sao?

Lãnh Vô Tinh cũng cạn ly rượu nói :

- Giả huynh, ta không thể không phục sự bình tĩnh của huynh.

Lúc này một mỹ nữ tuyệt trần đang châm rượu cho Giả Nam Tinh, Giả Nam Tinh mỉm cười nói :

- Ta lại thêm khát diễm phúc vô cùng của nguoi.

Chu Quân Ngọc nhú mày, không hề động qua ly nữa.

Giả Nam Tinh quay đầu cười nói :

- A đầu, sư phụ dẫn nguoi đến nơi long đàm hồ huyết này tất phải có bản lĩnh hàng long phục hổ mà dẫn nguoi bình an thoát đi. Vì vậy nguoi cứ an tâm ăn uống cho thoải mái rồi hăn hay.

Lãnh Vô Tinh cười nói :

- Đúng! Chuyện sau này thì đợi sau hăn hay, lúc này bọn ta hãy uống rượu thoải mái.

Rồi đưa ly lên, mỉm cười nói :

- Thuần Vu bảo chủ, Võ lão đệ, nhị vị đại sư, nào bọn ta hãy cùng kính tửu sư đồ Giả đại hiệp.

Mọi người cạn ly xong, Giả Nam Tinh liền nhú mày nhìn Thuần Vu Khôn mỉm cười nói :

- Đồ tôn, vị hòa thượng rượu thịt và ni cô xinh đẹp đây từ đâu tới vậy?

Bạch bào lão tăng ăn thịt uống rượu, gọi y là hòa thượng rượu thịt thì không quá đáng. Nhưng khôi y lão ni lớn tuổi như vậy lại bị gọi là ni cô xinh đẹp thì không tránh khỏi đùa cợt xúc phạm. Hơn nữa, Thuần Vu Khôn lại bị gọi là đồ tôn nên đã khiến cho ba người này biến sắc. Chu Quân Ngọc không khỏi bật cười.

Thuần Vu Khôn nén giận trong lòng, cười nhạt nói :

- Huynh cứ ăn nói như vậy, ta e rằng không kéo dài nổi cái mạng sống của mình đâu!

Giả Nam Tinh cười nói :

- Người nói không sai chút nào cả, quả thật ta sống đến bây giờ đã đào luyện ra một lũ đồ đệ sát sư, một bọn đồ tôn vong tổ làm vẩn đục hỗn loạn giang hồ, xem ra ta phải chết mới phải!

Lãnh Vô Tinh cười nói :

- Giả huynh đừng dè dặt, bọn ta hãy nói chuyện chính đi!

Giả Nam Tinh thân nhiên nốc cạn ly rượu rồi nói :

- Ta không hiểu nổi, giữa bọn ta lúc này có gì để nói nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phạt môn bại hoại

Lãnh Vô Tinh cười nói :

- Sao lại không có chứ! Hai vị đại sư mà vừa rồi lão huynh nhắc đến, ngay ta là chủ nhân ở đây cũng không biết được lai lịch của bọn họ nữa là!

Giả Nam Tinh hừ một tiếng nói :

- Nếu quả thật như vậy thì có điều đáng nói đấy.

Lãnh Vô Tinh không khỏi ngơ ngác :

- Nghe cách nói của lão huynh, dường như lão huynh đã biết lai lịch của bọn họ?

Giả Nam Tinh lơ đãng nói :

- Thì là...

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng nói :

- Bây giờ thì các hạ muốn nói gì thì đã đến lúc rồi đấy.

- Đa tạ Bảo chủ!

Giả Nam Tinh mỉm cười nói :

- Trong giang hồ có hai kẻ Phạt môn bại hoại, một tên là Pháp Bôn, một tên là Diệu Thiện, chư vị đã nghe nói đến bao giờ chưa?

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng, hỏi ngược lại :

- Các hạ biết lai lịch của bọn họ ư?

- Nghe nói, hai kẻ Phạt môn bại hoại này vốn là đệ tử của Nga Mi phái, luận về thứ hạng thì đều là sư thúc của Nhân đại sư hiện là trưởng giáo của Nga Mi phái!

- Còn gì nữa?

- Đương nhiên còn, nghe nói cặp Phật môn bại hoại này không những lúc còn trẻ giữa sư huynh muội quan hệ nam nữ bất chính. Hơn nữa, phần lớn tượng nam thiếu nữ trong dân thường cũng là đối tượng nhắm tới của bọn chúng, cũng vì như vậy đã khiến cho Nga Mi chương giáo lúc đó phần nộ muốn giết bọn chúng để giữ nghiêm môn quy, nhưng trong thời gian bị giam cầm bọn chúng được đồng môn sư đệ tự ý thả cho đi.

Dứt lời một lát lại trầm tư nói :

- Nghe nói, hai Phật môn nghịch thường đạo lý, bại hoại thanh quy này ngoại trừ trời sinh dâm tặc thì đồng thời cũng có được trong tay một bản võ công bí kiếp tà giáo.

Thuần Vu Khôn nhú mày hỏi :

- Các hạ biết đó là bí kiếp gì chứ?

- Danh xưng của bí kiếp đó ta không biết. Nhưng ta biết võ công trong bí kiếp đó luyện thành thì tà môn vô cùng.

Thuần Vu Khôn cười hỏi :

- Thế nào là một tà môn pháp?

- Loại luyện công tâm pháp này đã tà môn lại còn tàn độc, nhưng lại giúp cho võ công tăng tiến nhanh chóng.

Dừng lời một lúc, Giả Nam Tinh đưa mắt quét nhìn bạch bào lão tăng, khôi y lão ni rồi mới chậm rãi nói :

- Cặp nam nữ bại hoại này từ lúc thoát ra khỏi Nga Mi bất chấp tất cả, không chút sợ hãi, làm đủ mọi chuyện, nên không tới ba năm đã trở thành nhân vật cầm đầu trong hắc đạo, đương nhiên bọn chúng cũng càng lúc càng vô lại hơn.

Lúc này, Lãnh Vô Tình mới lên tiếng :

- Còn sau đó?

- Sau đó, bọn chúng đã chọc cho võ lâm nổi giận, Lục đại môn phái lúc bấy giờ đã phái các cao thủ đến bao vây tiêu trừ. Nhưng cặp nam nữ bại hoại này lại vô cùng giao hoạt, lúc các cao thủ của Lục đại môn phái truy tìm ra hành tung của bọn chúng, chúng đã có sự chuẩn bị đầy đủ ứng dụng ứng phó, một trận huyết chiến nổ ra các cao thủ của Lục đại môn phái tử vong quá nửa, còn cặp nam nữ bại hoại đó lại đột phá vòng vây đào thoát?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Cao thủ đông như thế lại không làm gì nổi bọn chúng hay sao?

- Phải, thế nhưng cặp nam nữ bại hoại ấy cũng đã bị thương tích nặng nề, vì vậy mấy năm lại đây đã ẩn danh biệt tích, không nghe thấy bọn chúng có hành động ác nghiệt gì, không ngờ...

Thuần Vu Khôn mỉm cười nói :

- Không ngờ bọn chúng lại xuất sơn đúng không?

Bạch bào lão tăng đột nhiên hừ một tiếng nói :

- Trong võ lâm, còn có hạng ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa các ngươi chưa được thanh trừ thì bọn ta làm sao chết được?

Giả Nam Tinh cười nói :

- Vậy là các ngươi đã thừa nhận, các ngươi chính là Pháp Bồn và Diệu Thiện?

Pháp Bồn gật đầu nói :

- Không sai! Ngươi làm sao biết được?

Lãnh Vô Tình cũng liền hỏi :

- Phải đấy! Chuyện xảy ra đã lâu, mọi người phần lớn không còn nhớ đến hai người bọn họ nữa. Giả huynh sao lại biết?

Giả Nam Tinh bí hiểm cười nói :

- Không những biết những điều này, hơn nữa còn biết bọn chúng được Công Tôn Thái dụ dỗ cấu kết, cùng những kẻ bại hoại trong Lục đại môn phái như tục gia trưởng lão Khai Bài Thủ Khang Thành của Thiếu Lâm, sư đệ Vô Vi Chân Nhân của Võ Đang chương môn. Hoành sơn tục gia trưởng lão Dương Dụ Dân, Nhất Tự Kiếm Lưu Nguyên Tự của Thiên Đài... Cấu thành ban hệ của Công Tôn Thái.

Thuần Vu Khôn không khỏi biến sắc nói :

- Tin tức của các hạ thật bất ngờ.

- Điều này có đáng là gì, ta còn biết những kẻ bại hoại võ lâm kẻ trên đã cùng với Công Tôn Thái gia nhập Vô Địch bảo. Lúc này đều là Hộ pháp của Thuần Vu Khôn nhà ngươi.

- Đúng vậy! Các hạ còn biết gì nữa?

- Nếu ngươi chịu ngoan ngoãn kêu ta một tiếng sư tổ thì ta sẽ nói cho ngươi biết...

Pháp Bồn giương mày quát :

- Bảo chủ, đừng phí lời với hần để hai thuộc hạ thanh toán hần cho.

Dứt lời, Pháp Bồn, Diệu Thiện xô ghế đứng dậy.

Lúc này Lãnh Vô Tình, Thuần Vu Khôn, Vô Duy Dương nhảy lui người ra sau khoảng một trượng, ẩn tránh đằng sau tấm bình phong.

Pháp Bồn, Diệu Thiện không chút chậm trễ, vừa dứt lời tứ phương tề dương, một luồng kinh lực mãnh liệt cũng là một luồng chưởng phong vô cùng tanh hôi đập thẳng vào giữa ngực của Giả Nam Tinh và Chu Quân Ngọc.

Chưởng phong vừa đến thì Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc giống như biến mất tại chỗ vậy, không thấy hình dáng đâu cả.

Thấy thế, Pháp Bồn kêu lên một tiếng ô đầy kinh ngạc nói :

- Lẽ nào bọn họ biết tà môn hay sao?

Giọng nói của Thuần Vu Khôn từ sau tấm bình phong vang lên :

- Đại sư, xảy ra chuyện gì thế?

Pháp Bồn gượng cười nói :

- Hai người đó đột nhiên không còn nhìn thấy đâu nữa.

- Có chuyện đó sao?

Giọng nói của Lãnh Vô Tình vang lên :

- Bọn ta có thể vào chứ?

Diệu Thiện trả lời :

- Chưởng phong vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu tán, chư vị tốt nhất hãy đợi một chút nữa rồi hãy vào.

Chẳng trách nào bọn người Thuần Vu Khôn đã vội vàng trốn tránh, rõ ràng chưởng phong của Pháp Bồn và Diệu Thiện có hàm chứa chất độc cực mạnh.

Trong lúc mấy ma đầu đó đang kinh nghi bất định thì Giả Nam Tinh, Chu Quân Ngọc đang đi vào trong một lữ quán cách nơi ở của Lãnh Vô Tình ước chừng ngoài xa một tầm tên bắn.

Tên tiểu nhị dẫn đường phía trước, Giả Nam Tinh nhíu mày hỏi :

- Nơi đây sao lại lạnh lẽo thế này?

Tên tiểu nhị cười nói :

- Khách đã quay về nhà đón năm mới cả rồi!

Dứt lời, lại vội vàng nói :

- Tiểu quán này vốn trú ngụ không ít các đại gia trong võ lâm, nhưng các đại gia đó đều bị Vân Mộng biệt phủ và Vô Địch bảo thay nhau mời đi cả!

Giả Nam Tinh ồ lên một tiếng :

- Hóa ra là như vậy.

Đang nói, đã đi đến cửa một gian phòng trên lầu, tên tiểu nhị mở cửa phòng ra mỉm cười hỏi :

- Nhị vị đại gia, gian phòng này là gian phòng tốt nhất của tiểu quán này.

Giả Nam Tinh gật đầu nói :

- Được! Nhưng các người phải nhớ lấy, hai gian phòng bên cạnh tạm thời không được cho ai ở.

Tên tiểu nhị vội vàng gật đầu nói :

- Tiểu tử biết, tiểu tử biết...

Giả Nam Tinh xua tay nói :

- Người hãy lui đi, lát nữa trở lại ta phải tiễn người đến Vân Mộng biệt phủ một chuyến...

- Dạ dạ...

Tên tiểu nhị sau khi cúi người lùi lại, Giả Nam Tinh liền đóng cửa phòng lại gượng cười nói :

- Tình hình lúc này quá nguy hiểm.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Đồ nhĩ đang muốn thừa cơ hội này giết hai Phật môn bại hoại đó, tại sao sư phụ lại ngăn trở đồ nhĩ vậy?

- A đầu, người chỉ biết một mà không biết hai. Ta đã nói qua, mượn vật trần hình pháp này của ta là một môn tà môn không văn nhã gì, thi triển nó không những tiêu hao nhiều sức lực, mà sẽ không còn sức động thủ với đối phương. Vừa rồi ta liều mình dùng toàn lực thi xuất, mới cùng ẩn trốn được cả thân hình của người, nếu người muốn thừa cơ giết hai Phật môn bại hoại đó thì có thể thành công, nhưng hai sư đồ bọn ta đừng hòng mong sống sót.

- Sư phụ, sư phụ đừng đề cao bọn chúng mà hạ thấp uy phong của mình. Vừa rồi đồ nhĩ đối phó với tên đại công tử đó đã chưa dùng hết toàn lực!

- Điều này ta đã nhìn thấy, chân lực của người mạnh hơn đối phương nhưng kiếm pháp của hắn thì lại hay hơn bọn ta. Lại còn có Thuần Vu Khôn, Lãnh Vô Tình không thể không tính đến.

- Sư phụ, đôi Phật môn bại hoại đó dùng tà công gì vậy?

- Ta cũng không biết nhưng người thấy Lãnh Vô Tình, Thuần Vu Khôn vội vàng lẩn tránh thì có thể hình dung ra chương phong đó độc hại như thế nào!

- Nhưng bọn ta có trúng độc đâu!

- Đó là tại vì bọn ta đã uống Thiên Niên Thạch Khuẩn đó!

- Xem ra nội gia chân lực của đôi Phật môn bại hoại đó quả rất mạnh.

- Phải! Có thể không thua kém Thuần Vu Khôn bao nhiêu...

Rồi Giả Nam Tinh đột nhiên gấp dài nói :

- Á! Một Quái! A đầu, ta ít nhất phải đợi một giờ mới có thể phục nguyên, người phải cẩn thận hộ pháp cho ta. Lát nữa lúc tên tiểu nhị quay lại kêu y đưa tin cho Vân Mộng biệt phủ, tránh cho người ở nhà thấp thỏm lo lắng.

- Dạ...

* * * * *

Sau trưa hôm đó, một chiếc kiệu đưa Giả Nam Tinh về Vân Mộng biệt phủ. Đề phòng bất trắc, chiếc kiệu do Chu Tứ Nương tự thân ngênh bộ.

Do sự biến đổi nhanh chóng của tình hình, Chu Tứ Nương sau khi ngênh hồi Giả Nam Tinh về Vân Mộng biệt phủ liền lập tức chủ trì hội nghị bí mật, Hộ giá Song tướng, Chính Phó tổng quân và ngay cả Giả Nam Tinh đang rất cần điều tức tất cả đều phải tham dự.

Hội nghị bí mật này thương thảo vấn đề gì tuy người ngoài không thể biết được. Nhưng hội nghị kéo dài hơn cả giờ đồng hồ thì không khó tưởng thấy nghị đề trọng đại và rộng lớn như thế nào.

Lúc hội nghị kết thúc, Giả Nam Tinh về mặt còn đầy mệt mỏi vừa đi ra khỏi cánh cửa phòng hội nghị thì một tử y nữ kiếm sĩ đã chấp tay thi lễ nói :

- Lão gia, có Phong Lang Quân cầu kiến ở khách sảnh.

- Đến bao giờ thế?

- Đã đến được nửa giờ rồi, nhưng lão gia đang họp không tiện truyền bả. Vì vậy...

- Mau mời y vào!

- Dạ!

Từ y nữ kiểm sĩ ứng thanh rồi quay người đi, Giả Nam Tĩnh liền cười nói với Chu Tứ Nương, Lữ Chính Anh :

- Chư vị chậm một chút, có thể sắp có tin bất ngờ đây.

Giấy lát, Phong Lang Quân vội vã đi vào.

Lúc Phong Lang Quân hành lễ quần hào thì Giả Nam Tĩnh cười nói :

- Lão đệ đến thật đúng lúc, ta đang định cử người đến mời hai người các ngươi quay lại.

Phong Lang Quân ngơ ngác :

- Có chuyện gì thế?

- Nguyên nhân rất nhiều, lúc này không tiện nói..

- Lão gia muốn bọn tại hạ quay lại, bọn tại hạ đương nhiên phải tuân lệnh. Thế nhưng mất đi một cơ hội tốt quả thật đáng tiếc.

Lữ Chính Anh liền hỏi :

- Cơ hội gì thế?

Phong Lang Quân trả lời :

- Cơ hội thâm nhập Vô Dịch bảo.

Giả Nam Tĩnh liền nói :

- Được! Hãy nói tin của ngươi trước đi.

Phong Lang Quân cung kính nói :

- Hồi bẩm lão gia, trưa ngày hôm nay. Những kẻ cầm đầu phòng đánh bạc nhận được mệnh lệnh khẩn cấp của Thuần Vu Khôn, sau canh một đêm nay phải triệt hồi về bảo.

- Tại sao phải triệt thoái?

- Điều này tại hạ không biết, chỉ nghe nói phạm là kẻ tiềm phục ở phía Hạ Khẩu đều phải triệt hồi cả.

Giả Nam Tĩnh cười nói với Chu Tứ Nương :

- Chu lệnh chủ, xem ra kế hoạch của bọn ta e rằng phải biến đổi chút ít.

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Phải, đã như vậy thì tên Thiên Hạc Tử đó cũng rất có thể đi theo, thế nhưng..

Dừng lời, liền lập tức cương quyết nói :

- Bọn ta vẫn cứ theo kế hoạch hành động, nhiều nhất chỉ thay đột kích bằng đánh chặn mà thôi.

Giả Nam Tĩnh gật đầu nói :

- Phải! Phải!

Sau đó đưa mắt nhìn Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam gần giọng nói :

- Do tình hình đã thay đổi, hai a đầu các ngươi phải chịu khổ một chuyến thôi!

Chu Quân Ngọc cười hỏi :

- Có phải muốn bọn đồ nhi đi giám thị động tĩnh của Thiên Hạc Từ không?

Giả Nam Tinh nghiêm mặt gật đầu nói :

- Không sai, nhiệm vụ lần này khó khăn, cũng rất nguy hiểm, hai người phải đặc biệt cẩn thận đấy!

Chu Á Nam cười nói :

- Sự phụ cứ an tâm, bọn đồ nhi đi lần này không phải là đi đánh nhau!

- Nói không sai, nhưng Thiên Hạc Từ là người như thế nào, y tất nhiên cũng sẽ phòng bị có người giám sát hành động của y.

Thủy Ngân Cô bên cạnh này giờ, lúc này mới lên tiếng :

- Lão gia, ta cũng có dự tính ta sẽ mang theo Thủy Tương Vân phối hợp tác chiến ở bên cạnh, vạn nhất có rắc rối gì bọn ta song phương sẽ chi viện cho nhau.

Giả Nam Tinh mới mỉm cười gật đầu nói :

- Được, cứ làm như thế!

Sau đó nhìn quần hào nói :

- Chư vị cứ tùy tiện, ta còn phải cùng Phong lão đệ thương đàm riêng với nhau một chút.

Sau khi quần hào đều đã đi hết, Giả Nam Tinh mới nghiêm mặt hỏi Phong Lang Quân :

- Phong lão đệ, từ lúc hai người phục vụ cho Lữ phó lệnh chủ đến nay, có điều gì bất mãn hay không?

Phong Lang Quân tựa hồ vô cùng bất ngờ ngơ ngác nói :

- Không có gì ạ!

Giả Nam Tinh nhìn chằm chằm Phong Lang Quân nói :

- Nếu ta có nhiệm vụ trọng đại gì hơn, và nguy hiểm hơn thì người có muốn tiếp tục phục vụ cho bọn ta nữa hay không?

Rồi nói thêm :

- Đương nhiên về giá cả thì cũng hậu hĩ hơn. Hơn nữa, có thể đưa trước một nửa.

Phong Lang Quân không do dự nói :

- Được, lão gia cứ dạy bảo.

Giả Nam Tinh gật đầu nói :

- Được, người ghé sát tai lại đây...

Do Giả Nam Tinh sáng nay đã dùng chân lực quá độ, vẫn chưa phục nguyên không tiện dùng chân khí truyền âm giao phó nhiệm vụ bí mật, nên đành phải ghé sát tai dùng mật ngữ.

Phong Lang Quân sau khi nghe mật ngữ xong, liền gật đầu nói :

- Tiểu tử sẽ cố hết sức mình.

Tiếp đó lại cười nhỉnh nói :

- Lão gia, tiểu tử đã sớm có kiến nghị, nhưng lão gia lúc đó không chịu tiếp nhận.

Giả Nam Tinh thờ dài nói :

- Tình hình lúc đó khác, bây giờ tình hình đã khác. Nếu cứ bám giữ nguyên tắc cũ, thì e rằng phe ta phải chịu nhiều hi sinh to lớn.

Chu Tử Nương chậm rãi bước tới, nghiêm mặt nói :

- Phải, có nguyên tắc thì cũng có ngoại lệ, bây giờ là lúc bọn ta thông quyền đạt biến linh hoạt vận dụng quyền thuật.

Ba người này sau khi mặt thương một lúc, Phong Lang Quân liền tỏ ra hưng phấn mà đi.

Lúc chiều xuống, mọi người đang chuẩn bị đi ăn cơm tối thì Thủy Tương Vân đi một mình tới.

Giả Nam Tinh vội vàng hỏi :

- Có tin gì không?

Thủy Tương Vân cười nói :

- Hồi bữa lão gia, tuy không nhìn thấy có dấu vết gì rõ ràng nhưng theo sự phán đoán của nghĩa mẫu Tương Vân, thì Thiên Hạc Tử cũng sẽ đi trong đêm nay.

- Sao lại phán đoán như thế?

- Tại vì đã nhìn thấy từ trong ngôi nhà đó liên tiếp thả ra hai con bồ câu đưa thư. Hơn nữa trước khi Tương Vân quay về không lâu, vị đại công tử đó một mình ra cửa vội vã đi về phía bến tàu.

Chu Tứ Nương liền hỏi :

- Ở bến tàu có chuyện gì khác thường không?

- Không! Mọi con thuyền đỗ ở bến tàu đều tĩnh lặng!

Giả Nam Tinh gật gật đầu nói :

- Được, người hãy mau ăn cơm đi, sau đó người hãy kêu nghĩa mẫu của người và nhị vị cô nương quay về...

Lúc Thủy Tương Vân quay lại gần nơi nhà của Thiên Hạc Tử, vẫn còn chưa liên lạc được với Thủy Ngân Cô, Chu Á Nam thì lại gặp đệ tử của Thuần Vu Khôn là Văn Nhân Ngọc, đang cùng đại công tử của Lãnh Vô Tình dựa sát vào nhau đi ra khỏi tòa nhà.

Với thân thế trước đây của Thủy Tương Vân thì Văn Nhân Ngọc là sư tỷ của nàng.

Đương nhiên Thủy Tương Vân biết rất rõ tính lẳng lơ của Văn Nhân Ngọc, vì vậy thái độ thân mật của Văn Nhân Ngọc với đại công tử lúc này Thủy Tương Vân không hề kinh ngạc, nhưng trong lúc khẩn cấp lại vô tình đụng độ hai người khiến cho Thủy Tương Vân không khỏi bối rối.

Tuy trong lòng thoáng có chút lúng túng, nhưng về ngoài Thủy Tương Vân vẫn tỏ ra bình thản.

Đại công tử gần giọng quát :

- Đi đâu thế? đứng lại!

Thủy Tương Vân biết hành tích đã lộ nhưng nàng vẫn bình tĩnh, hừ một tiếng nói :

- Sao nào?

Vừa nói, chân vẫn bước đi vừa cười nhạt nói tiếp :

- Người không phải là quan sai tuần hạ đâu! Thật đáng cười.

Liền thấy gió nhẹ thoảng tới, đại công tử và Văn Nhân Ngọc đã cản ngay trước mặt Thủy Tương Vân, bốn mắt bọn họ đồng loạt soi mói dò xét khắp người Thủy Tương Vân.

Thủy Tương Vân nhướn mày hỏi :

- Sao? Giữa phố chợ đông người thanh thiên bạch nhật, các người lẽ nào muốn chặn đường đánh người cướp của hả?

Văn Nhân Ngọc bật cười nói :

- Phải, bọn ta đang muốn bắt tiểu mỹ nhân nhà người đây.

Rồi đột nhiên chuyển giọng cười gằn nói :

- Tiểu sư muội, quá cả gan!

Đã bị đối phương nhận biết ra rồi, Thủy Tương Vân liền dứt khoát cười nói :

- Sư tỷ quả có con mắt sắc bén.

- Người còn thừa nhận ta là sư tỷ hay sao?

- Đương nhiên! Chỉ cần sư tỷ chịu quay về chính phái thì muội đảm bảo sư tỷ sẽ có được sự đãi ngộ như muội đây...

Đại công tử gần giọng nói :

- Ngọc muội, y thị là sư muội của muội thì mọi chuyện dễ thôi. Thời gian chúng ta rất quý, để ta bắt y thị đã rồi hãy hay.

Dứt lời, năm ngón tay phải như điện chớp chụp lấy Thủy Tương Vân.

Thủy Tương Vân nhảy người né tránh, đồng thời rút xoạt trường kiếm ra.

Lúc đại công tử lao tới truy kích tiếp thì gặp ngay đường kiếm chém ngang người của Thủy Tương Vân, nếu đại công tử thân thủ không cao minh thì chắc đã không chết cũng bị thương.

Đại công tử vội vã rút kiếm tương nghênh, nhưng Thủy Tương Vân đã thừa thế triển khai một đợt tấn công chớp nhoáng.

Do vì Thủy Tương Vân đã chiếm thế thượng phong, cũng do vì thời gian gần đây được Giả Nam Tĩnh và Lữ Chính Anh không tiếc công sức dạy bảo, vì vậy kiếm thuật của nàng đã tiến bộ rõ rệt.

Cho dù thành tựu hiện nay của nàng vẫn không thể so được với Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam, nhưng với tình huống chớp thời cơ tiềm kích khiến cho đại công tử dù có kiếm pháp có tác dụng khắc chế, thì cũng chỉ có thể giữ được thế bình thủ.

Văn Nhân Ngọc nhìn thấy thế không khỏi cảm thấy bất ngờ, cười nhạt nói :

- Tiểu sư muội, những ngày qua công phu đã tinh tiến quả không ít!

- Đa tạ quá khen!

Thủy Tương Vân đã thâm biết mình tuy đơn độc nhưng Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam, Thủy Ngân Cô ở gần đây nghe tiếng động sẽ đến chi viện ngay.

Vì vậy nàng đặc biệt lợi dụng ưu thế chiếm tiên cơ lúc này, cố gạt đỡ trường kiếm đối phương để gây ra hàng loạt tiếng kim khí va chạm nhau.

Nhưng Văn Nhân Ngọc đã nhìn ra dụng tâm của Thủy Tương Vân, liền cười nhạt nói :

- A đầu, ta thấy người lớn tiếng kêu cứu, thì còn hay hơn...

Đồng thời đại công tử cũng đã dần dần từ thế bình thủ chuyển sang thế thượng phong. Vừa tăng cường tấn công, vừa bật cười ha hả nói :

- Ngọc muội, thân thủ của vị sư muội này của muội không kém hơn muội!

Văn Nhân Ngọc cười nói :

- Người của Vô Định bảo vẫn có thể kém cỏi như thường.

Đại công tử âm muội cười nói :

- Không biết công phu các mặt khác như thế nào?

Văn Nhân Ngọc cười khích khích nói :

- Sao không thử đi.

Đại công tử cười nói :

- Muội không ghen sao?

Lúc này Thủy Tương Vân đã chịu áp lực cực lớn của đối phương, liên tục thoái lui.

Đại công tử ha hả cười nói :

- Không ghen thì hay lắm!

Thủy Tương Vân quát lớn :

- Khốn kiếp!

Đại công tử cũng thét lớn :

- Hãy buông tay ra!

- Chưa chắc đâu!

Thủy Tương Vân tuy nói cứng nhưng chát một tiếng, thân hình đã bị chấn lui một bước lớn!

Đại công tử bật cười ha hả nói :

- Tiểu sư muội, vừa rồi ta hạ thủ lưu tình, ngươi phải biết điều một chút...

Trong bóng đêm thăm thẳm vang lên tiếng kêu của Chu Á Nam :

- Thủy tỷ tỷ đừng hoảng, muội đến giúp tỷ tỷ đây.

Ngay lập tức một bóng người như thiên mã hành không lao vọt tới.

Thủy Tương Vân biết đã có chi viện, tinh thần liền trở nên hưng phấn, chợt nghe trong tiếng kim khí va chạm nhau chói tai vang lên tiếng hô kinh ngạc của Văn Nhân Ngọc, đồng thời cũng vang lên tiếng cười nhạt của Chu Á Nam :

- Đồ không biết xấu hổ!

Nguyên là Văn Nhân Ngọc không biết lượng sức, có ý định chặn ngăn Chu Á Nam nhưng đã bị Chu Á Nam công kích một kiếm chấn lui ba bước lớn, cơ hồ thọ thương.

Chu Á Nam một kiếm chấn lui Văn Nhân Ngọc, lập tức phi thân chặn ngang đại công tử gần giọng nói :

- Xin Thủy tỷ tỷ lui về sau nghỉ.

Lúc này, Chu Quân Ngọc, Thủy Ngân Cô chia nhau từ các hướng phi thân tới. Chu Quân Ngọc cất giọng nói :

- Á Nam muội muội, kẻ này chính là đại công tử gì đó không tuân thủ Thất Sát lệnh.

Chu Á Nam cười nhạt nói :

- Được, bây giờ ta sẽ cho hắn biết lợi hại của Thất Sát lệnh.

Chu Á Nam liền xuất thủ đại công tử lập tức cảm thấy áp lực nặng nề, rơi ngay vào liệt thể, nhưng y vừa cố gắng vận toàn lực vùng kiếm phản kích hòng thay đổi tình thế, vừa quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Chu Á Nam vừa phân lực công kích, vừa cười nhạt nói :

- Ta là Đoạt Mạng sứ giả của Lệnh chủ...

Đại công tử cắt lời ồ một tiếng nói :

- Hóa ra ngươi chính là Chu Á Nam, thật là nghe danh không bằng thấy mặt.

Tiếp đó lại cười nói :

- Nghe nói ngươi rất đẹp sao không lột bỏ lớp nguy trang đi, để cho bốn công tử thưởng thức thiên tử quốc sắc của ngươi một chút.

- Đừng mơ mộng, cái mà Đoạt Mạng sứ giả muốn là cái mạng chó của ngươi đó.

Vút, vút, vút liên tiếp ba kiếm bức lui đại công tử ba bước.

Do vì Chu Á Nam đã có hiểu biết sâu sắc về Thiên Hạc kiếm pháp của đối phương nên toàn lực thi xuất, khiến cho đối phương vốn có ưu thế hiệu năng khắc chế cũng mất đi tác dụng.

Đại công tử trong lòng tuy kinh sợ, nhưng y dựa vào đại viện phía sau nên vẫn không sợ hãi, vừa toàn lực chống đỡ vừa cười gian tà nói :

- Đây, đây, đây, nương tử! Tiểu sinh nhìn hết nỗi rồi.

Lúc này Chu Quân Ngọc hướng về phía Văn Nhân Ngọc cười nói :

- Văn Nhân Ngọc cô nương, nào! Bọn ta đừng nhàn hạ nữa!

Văn Nhân Ngọc hừ một tiếng nói :

- Ai sợ người chứ!

- Không sợ thì tốt lắm..

Dứt lời, hai người đã giao thủ với nhau.

Văn Nhân Ngọc tất nhiên không phải là đối thủ của Chu Quân Ngọc, vì vậy giao thủ không đến mười chiêu Văn Nhân Ngọc đã phải liên tục thoái lui.

Lúc này, Thủy Tương Văn đã truyền đạt cho Thủy Ngân Cô chủ ý của Gia Nam Tĩnh, vì vậy cho dù lúc này nữ nhân bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng Thủy Ngân Cô đã gằn giọng quát lớn :

- Chu cô nương, Á Nam tha cho bọn chúng đi, bọn ta đi thôi.

Chu Á Nam cất giọng nói :

- Để tiểu nhi giết tên này đã.

Không sai, đại công tử lúc này dưới công thế như sấm sét của Chu Á Nam, không những đã mất đi sức hoàn thủ mà đã rơi vào thế nguy hiểm. Rất có thể thêm bốn năm mười chiêu nữa thì đại công tử chắc chắn chết thảm dưới kiếm của Chu Á Nam.

Thủy Ngân Cô lão luyện đã nhìn thấy rõ thế trận, vẫn gằn giọng quát :

- Lệnh chủ có lệnh, muốn bọn ta lập tức triệt thoái.

Chợt không xa vang lên tiếng cười nhạt :

- Còn lui được sao?

Dứt lời, một bóng người như u linh lướt tới.

Người đó có lẽ phát ra tình hình nguy cấp của đại công tử, liền lập tức phi thân vọt người lên, cất giọng quát :

- Đại công tử mau lui ra!

Chu Á Nam có ý muốn giết đại công tử lập uy, nhìn thấy đối phương sinh tử đã nắm chắc trong tay mình, lại thấy viện binh của đối phương đến tất nhiên dồn toàn lực công kích.

Vì vậy, lúc bóng người đó vung kiếm lao tới thì vị đại công tử đã bị Chu Á Nam đâm một kiếm xuyên ngực, một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Cơ hồ đúng ngay lúc đó, kiếm của bóng người đó đã quét tới Chu Á Nam, đồng thời bóng người đó thét lên :

- A đầu hãy chịu chết!

Bóng người đó chính là nhị công tử của Lãnh Vô Tình.

Nhị công tử so với đại công tử thì cao minh hơn vài phần. Lúc này lại có tâm cứu đại công tử nên toàn lực công kích, kiếm thế vừa mạnh vừa nhanh, rít lên kinh người.

Tròng kiếm của Chu Á Nam vẫn còn đang cắm ở trên ngực của đại công tử, tình huống khẩn cấp, nàng không kịp suy nghĩ liền nhờ kiếm, vung một cước đá thi thể của đại công tử văng đúng kiếm thế đang quét đến của nhị công tử, bản thân Á Nam cũng mượn thế nhảy nhẹ ra sau.

Chiêu này của Chu Á Nam quả thật rất tuyệt.

Vị đại công tử đó có lẽ là sinh tiền tạo nghiệt quá nhiều, sau khi chết còn bị đệ đệ của y chém một kiếm thi thể đứt thành hai đoạn, nhị công tử hai mắt như muốn phun ra lửa, quát lên :

- A đầu hiểm ác...

Chu Á Nam để tránh hiểm thế của địch thủ nên đã mượn thế nhảy lùi ra sau, nhưng một chân vừa chạm đất đã vung kiếm xông lên lại.

Vì vậy, nhị công tử còn chưa nói hết lời đã bị tiếng binh khí va chạm nhau lần áp đi.

Chu Á Nam cười nói :

- Này! Người so với tên hồi này dường như cao mình hơn một chút, người là ai?

Lúc này Thủy Tương Vân, Thủy Ngân Cô cũng đã bị viện binh địch đổ đến quần thảo.

Còn về Văn Nhân Ngọc, cũng vì nhờ viện binh nên tạm thời chuyển nguy thành an.

Viện thủ đang cùng Văn Nhân Ngọc song chiến Chu Quân Ngọc là một hán tử diện mục lạ lẫm, nhưng thân thủ khá cao mình.

Do các viện binh đều sử dụng trường kiếm và đều thi triển Thiên Hạc kiếm pháp của Lãnh Vô Tình, đã đủ chứng minh bọn họ đều là thủ hạ của Lãnh Vô Tình.

Có thể là vì hai bên mới tiếp xúc, nên tạm thời lúc này đều đang quan sát thực lực đối phương, vì vậy cục diện trận đấu tạm thời bình thủ.

Lúc Chu Á Nam cười hỏi nhị công tử thì Chu Quân Ngọc đã nhìn thấy nhị công tử, liền cất giọng hỏi :

- Á Nam muội muội, đó chính là nhị công tử của Lãnh Vô Tình đó.

Chu Á Nam ồ một tiếng nói :

- Vậy bốn cô nương sẽ thành toàn cho huynh đệ hai người!

Dứt lời công thế đã trở nên dũng mãnh hơn.

Nhưng do thân thủ của nhị công tử cao mình hơn đại công tử, vì vậy Chu Á Nam phát động thế tấn công chiếm được thế thượng phong, nhưng muốn giết chết đối phương thì cũng không dễ dàng.

Lúc này Chu Quân Ngọc đang một địch hai, Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân đang hai địch năm, chỉ có Chu Á Nam là một địch một ác đấu cùng nhị công tử.

Chu Á Nam phát động công kích chiếm thế thượng phong, Chu Quân Ngọc cũng không chịu kém thua, lập tức xông tới giành thế thượng phong.

Chỉ có Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân là xem như thực lực kém nhất, lại diện đối với ba cường địch nên chịu rơi vào hạ thế.

Thủy Ngân Cô lão luyện từng trải, biết rằng chủ lực địch nhân còn chưa xuất động, bốn người bọn họ lúc này chính đang rơi vào nguy cơ, lúc này muốn rút lui cũng không thể được.

Vì vậy, vừa cực chiến, vừa cất giọng quát :

- Á Nam, Quân Ngọc, Lệnh chủ có lệnh muốn bọn ta lập tức triệt thoái.

Đột nhiên một tiếng cười nhạt vang lên :

- Còn lui được sao!

Hóa ra không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm bốn người.

Trong bốn người, hai người là trợ thủ chủ yếu của Lãnh Vô Tình, Pháp Bồn, Diệu Thiện hai Phật môn bại hoại, hai người kia là thất phu nhân Mạc Tú Anh của Vô Địch bảo và sư đệ Võ Duy Dương của Thuận Vu Khôn.

Tiếng cười nói “Còn lui được sao!” là do Võ Duy Dương nói, tiếp theo đó Pháp Bồn quay đầu lại hỏi :

- Võ sư đệ, bọn người này thân thủ không tồi, là những ai trong môn hạ Thất Sát lệnh vậy?

Võ Duy Dương mỉm cười nói :

- Bọn họ đều đã cải trang dị dung vì vậy ta cũng không rõ. Thế nhưng nãy chữ Thất Sát lệnh tuy nghe ta cũng thấy sợ nhưng thật ra chỉ là một đám mỹ nhân âm thịnh dương suy, vì vậy mấy người lúc này tất nhiên là một đám mỹ nhân nhỏ nhoi mà thôi.

Chu Quân Ngọc đã nhìn thấy tình hình bất lợi, trong lúc Võ Duy Dương đang nói năng đã dùng hết thần lực, bức lùi Văn Nhân Ngọc và trung niên văn nhân đó lùi liên tục, rồi cất giọng quát :

- Á Nam muội muội, bọn ta đi thôi xem ai chặn được ta nào!

Pháp Bồn nghe thấy tiếng nói của Chu Quân Ngọc, vì vậy Chu Quân Ngọc còn chưa dứt lời thì y đã nhảy vọt tới trước mặt Chu Quân Ngọc, bật cười ha hả nói :

- Hóa ra là a đầu nhà người, vừa rồi được lão quý sư phụ nhà người thi triển ẩn hình thân pháp mang đi nhưng bây giờ Phật gia đã thấy người rồi, xem có thể thoát ra được khỏi tay ta không!

Tiếp đó, hướng về Văn Nhân Ngọc và trung niên văn nhân quát lớn :

- Hai người lui ra mau!

Dứt lời tả thủ phát lên, gạt đỡ trường kiếm của Chu Quân Ngọc, rồi cười gian tà nói :

- Nghe nói a đầu người trong đám trẻ tuổi rất là tuyệt vời, bây giờ Phật gia không dùng Thất Tuyệt độc chương để tránh giết hại xung quanh, mà chỉ dùng võ công thông thường thu phục người, để Phật gia tiêu dao một chút.

Y chặn ngang Chu Quân Ngọc, phía khác Võ Duy Dương cũng phi thân tới liên thủ với nhị công tử đối phó với Chu Á Nam, xoay chuyển tình thế từ liệt thế thành bình thủ.

Chu Quân Ngọc sau khi giao thủ với Pháp Bồn thì xem như đây là lần đầu tiên gặp kinh địch mà bị ép bức vào thế yếu, may mà Pháp Bồn không thi triển Thất Tuyệt độc chương, nếu không thì hậu quả thật nghiêm trọng khó lường.

Cục diện trận đấu lúc này đã xoay chuyển hẳn, nhưng do Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân vốn rơi vào liệt thế vì vậy mà Diệu Thiện và Mạc Tú Anh vẫn chưa vội tham chiến, chỉ đứng một bên quan sát.

Mạc Tú Anh đã nhận ra Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân không khỏi cười nói :

- Ô! Hóa ra là tam phu nhân và Thủy a đầu.

Tiếp đó lại mỉm cười nói :

- Bảo chủ đối xử với nhị vị rất tốt, sao lại gia nhập dưới trướng Chu Tứ Nương chứ?

Thủy Ngân Cô hừ một tiếng tả thủ vung lên, một hòa tiễn ám hiệu bắn vọt lên không.

Mạc Tú Anh cười nói :

- Tam phu nhân, nước xa khó cứu lửa gần không kịp đâu!

Diệu Thiện nín thở nói :

- Thất phu nhân, theo bản ni thấy, phu nhân nên mau ra tay thanh toán bọn chúng cho xong.

- Được!

Mạc Tú Anh chậm rãi bước tới, cười nói :

- Tam phu nhân, Diệu Thiện đại sư vừa rồi có nói, phu nhân nghe rõ cả chứ?

Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân sau khi phát hòa tiễn tín hiệu đã tuân thủ tôn chỉ cầm cự chờ viện binh, cố gắng tiết kiệm sức lực chỉ thủ không công nên không đáp lời Mạc Tú Anh.

Phía Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam không hẹn mà đồng cũng chọn lấy hành động như vậy.

Mạc Tú Anh nhìn thấy, liền bật cười nói :

- Các người thật hiểu ý nhau!

Dứt lời liền nghiêm mặt nói :

- Tam phu nhân, ta không thể không nhắc phu nhân, nếu cứ ngoan cố chống đỡ thì không giải quyết được vấn đề đâu, theo ta thấy tốt hơn hãy đầu hàng thì còn vinh dự một chút. Đồng thời dựa vào mối quan hệ xưa ta có thể sẽ nói tốt cho người trước mặt Bảo chủ cho!

Thủy Ngân Cô nộ quát :

- Đồ khốn kiếp!

Mạc Tú Anh nhướn mày nói :

- Thủy Ngân Cô, vậy thì bọn ta sẽ thành toàn cho các người!

Dứt lời liền phi thân vọt lên, vung kiếm nhắm tới Thủy Tương Vân.

Hai mẫu nữ này đang hai đối năm vốn đã ở liệt thế, bây giờ lại thêm Mạc Tú Anh thì ngang như ở tình huống một đối ba, mức độ khó khăn sẽ tăng lên

không ít.

Phía Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân đã rơi vào khốn cảnh, phía Chu Thắng Nam, Chu Quân Ngọc tình huống cũng không khá hơn bao nhiêu.

Chu Á Nam đấu với nhị công tử và Võ Duy Dương vốn cũng tạm thời bình thủ mà thôi.

Do vì Á Nam lo lắng cho toàn cục nên tâm thần không thể chuyên chú, hơn nữa lại thêm thân thủ của nhị công tử và Võ Duy Dương cũng quá cao minh, vì vậy thể bình thủ không thể kéo dài lâu.

Nhất là từ lúc Mạc Tú Anh tham chiến, trong lòng Á Nam không thể nào duy trì được sự bình tĩnh, vì thế càng biến chuyển nhanh theo chiều xấu.

Chu Á Nam nghĩ mẫu nữ Thủy Ngân Cô là người thân duy nhất lúc này của Lữ Chính Anh, nếu bọn họ có chuyện gì thì Á Nam ăn nói làm sao đây với Lữ Chính Anh.

Vì vậy Á Nam xông tới, thoát khỏi sự ngăn chặn của nhị công tử và Võ Duy Dương rồi lao về phía Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân.

Nhưng Á Nam trong lòng càng rối loạn lại càng không thể đắc tâm ứng thủ.

Huống hồ nhị công tử, Võ Duy Dương đã nhìn thấu tâm ý của Á Nam nên vừa tăng cường công kích, vừa dùng những lời nói khinh bạc kích nộ, khiến cho nàng bối rối thêm.

Nhưng may Á Nam vốn thân thủ thâm hậu, cảnh giác cao, nhìn thấy tình huống bất lợi lập tức thu liễm tâm thần, toàn lực ứng chiến ổn định lại được tình thế.

Còn về Chu Quân Ngọc, do Pháp Bồn dâm tăng muốn bắt sống một mỹ nhân còn toàn vẹn mà không thi triển món độc môn tà công Thất Tuyệt độc chưởng, Chu Quân Ngọc tuy ở vào liệt thế tạm thời vẫn có thể cầm cự được. Nhưng tình huống này lại khiến cho Diệu Thiện ghen tức, cất giọng nộ quát :

- Pháp Bồn, có cần ta giúp không?

Pháp Bồn vội vàng mỉm cười nói :

- Khỏi! Đối phó với con nhóc này cần gì hai người liên thủ chứ...

Diệu Thiện cất lời hừ một tiếng nói :

- Vậy thì hãy dẹp cái tâm luyện hương tiếu ngọc, mau thành toàn a đầu đó đi!

- Biết rồi...

Lúc này, Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân đã rơi vào quẫn cảnh nhưng vẫn cắn răng cầm cự.

Mạc Tú Anh gần giọng quát :

- Tam phu nhân, ta đã hạ thủ lưu tình, ngươi nếu không biết phải trái...

Đột nhiên một bóng người như thiên thần hạ giáng, một chưởng chấn lui Mạc Tú Anh rồi cất lời cười nhạt nói :

- Không biết phải trái thì sao?

Người kịp thời đến chi viện này chính là Thất Sát lệnh Lệnh chủ Chu Tứ Nương.

Cú đánh lôi đình của Chu Tứ Nương vô cùng uy lực, không những khiến cho Mạc Tú Anh liên tục lão đảo bật lui bảy tám bước, mà sau đó còn ngời bệt xuống phun ra một ngụm máu tươi.

Do được Chu Tứ Nương kịp thời đến chi viện nên mọi người chí khí phần chấn hấn lên.

Chu Tứ Nương một chưởng đánh trọng thương Mạc Tú Anh xong, liền không chậm trễ vùng kiếm quét ngang, chấn giọng quát lớn :

- Kẻ nào ngăn chặn ta sẽ giết!

Hào quang lạnh lóe lên, những tiếng kêu thảm vang lên, năm hán tử vây đánh mẫu nữ Thủy Ngân Cô đã ngã gục ngay hai người.

Chu Tứ Nương không thèm để ý tới mà lao ngay về phía Chu Á Nam, tay kiếm vùng lên hạ xuống, Võ Duy Dương đã bị chém ngang lưng, còn nhị công tử cũng bị Chu Tứ Nương cùng lúc phát ra một chưởng bổ không chấn văng ra sau, nhị công tử này xem ra chưa chắc đã khỏe hơn Mạc Tú Anh bao nhiêu.

Chu Tứ Nương như một cơn gió mạnh quét rụng lá liên tục đánh hạ năm cường địch, thân hình như điện chớp sao sa miệng thét lớn :

- Đồ trục, mau nạp mạng...

Sau khi Chu Tứ Nương một kiếm chém Võ Duy Dương, một chưởng hạ nhị công tử, đã phi thân xông tới Pháp Bồn như phong ba cuồng nộ, quét sạch tất cả.

Sự thay đổi chớp nhoáng quá bất ngờ khiến cho Diệu Thiện ngẩn người xuất thần, không có phản ứng gì.

Cho đến lúc Chu Tứ Nương phi thân tới Pháp Bồn, Diệu Thiện mới hồi thần nhảy tới ngăn chặn, tung ra một chưởng. Cú va chạm này quá mạnh, rầm một tiếng chấn động hai bên bị chấn văng bật người ra sau một trượng, đồng thời cùng phát ra một tiếng ồ.

Diệu Thiện sau khi ngã rơi xuống đất, gắng gượng lao đảo đi tới trước ba bốn bước mới đứng vững lại được.

Hai người gần như đồng thời quát hỏi :

- Người là ai?

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói :

- Bồn Lệnh chủ Chu Tứ Nương.

Diệu Thiện cũng lạnh lùng nói :

- Bần ni Diệu Thiện!

Rồi lập tức phi thân xông tới, nộ quát :

- Bất được người, tất cả mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Hai bên liền lập tức triển khai một cuộc quyết đấu.

Lúc này, ba hán tử vây công Thủy Ngân Cô toàn bộ đã bị thanh toán hết, Chu Á Nam cũng đã gia nhập phía Chu Quân Ngọc, song chiến Pháp Bồn. Pháp Bồn, Diệu Thiện đã nhìn thấy thế đơn cô khổ chiến, hai người không hẹn mà cùng thi xuất độc môn tả công Thất Tuyệt độc chưởng.

Chu Quân Ngọc vội vàng cất giọng kêu lên :

- Lệnh chủ coi chừng độc chưởng của đối phương. Thủy phu nhân và Trương Văn hãy mau lui về vị trí trên ngọn gió.

Chu Tứ Nương cất giọng cười nói :

- Phàm là người đã uống qua Thiên Niên Thạch Khuẩn thì khỏi cần phải sợ độc chưởng của bọn họ. Ngân Cô và Trương Văn mau lui về vị trí trên ngọn gió. Quân Ngọc, Á Nam cẩn thận ứng phó với con lừa trục đó, đợi ta thanh toán xong tặc ni này sẽ lo liệu tên trục đó...

Dứt lời đã xuất thủ hàng loạt chiêu thức, bức ép Diệu Thiện liên tục thoái lui.

Pháp Bồn, Diệu Thiện bản lĩnh nội gia của bọn họ chính là Thất Tuyệt độc chưởng này.

Thất Tuyệt độc chưởng là do bọn họ thu thập từ bảy loại tuyệt độc trùng xà, khi đồng lúc thi triển người bình thường chỉ cần ngửi thấy một chút chưởng phong cực tanh khó chịu này sẽ chóng mặt quay cuồng mà hôn mê ngã xuống đất.

Cũng vì nguyên nhân này nên Công Tôn Thái vốn giao hoạt đã dụ dỗ hai người bọn họ làm trợ thủ đắc lực.

Trước đây không lâu Công Tôn Thái nhìn thấy tình hình bất ổn, tự động mang hai trợ thủ này chuyển nhượng cho Lãnh Vô Tình. Đây cũng là lý do vì sao đôi Phật môn bại hoại trợ thủ của Công Tôn Thái lại ở bên cạnh Lãnh Vô Tình.

Nhưng đôi Phật môn bại hoại xem như đi đêm lăm có ngày gặp ma, lúc này địch thủ mà bọn họ diện đối không những không sợ Thất Tuyệt độc chưởng mà cũng là nhân vật hàng đầu của Thất Sát lệnh.

Tại vì các nhân vật hàng đầu của Thất Sát lệnh đã có mặt ba người, lúc này chỉ còn thiếu Giả Nam Tinh và Lữ Chính Anh là còn chưa đến mà thôi.

Vì vậy, Diệu Thiện liên tục bị Chu Tứ Nương dồn ép thoái lui. Pháp Bồn bị Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc liên thủ tấn công, tình huống cũng thảm không kém gì.

Ban đầu, hai nữ hài tử này vẫn còn lo lắng băn khoăn về độc chưởng của Pháp Bồn, từ lúc được Chu Tứ Nương nhắc nhở, lại trải qua khảo nghiệm thực địa nên hai nữ hài tử này đã an tâm trở nên mạnh dạn hơn, đồng loạt phóng thủ tấn công, dồn ép không ngừng Pháp Bồn.

Thế nhưng Pháp Bồn, Diệu Thiện công lực thâm hậu, kinh nghiệm phong phú, tuy rơi vào nghịch cảnh vẫn lâm nguy bất loạn trầm tĩnh ứng phó.

Vì vậy, Chu Tứ Nương, Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc thật sự vẫn không thể trong thời gian ngắn đạt được mục đích của mình.

Thủy Ngân Cô, Thủy Tương Vân đã đứng ở vị trí trên ngọn gió, mới cất giọng hỏi Chu Tứ Nương :

- Chu lệnh chủ, Lệnh chủ nhìn thấy tín hiệu hỏa tiễn mà đến phải không?

Chu Tứ Nương cất giọng cười nói :

- Không, ta vì không an tâm chư vị, sau khi sắp xếp xong mọi thứ phía đó liền vội đến đây.

- Vậy thì còn những người khác đâu?

- Những người khác đều luôn sẵn sàng, nhìn thấy tín hiệu hỏa tiễn tất sẽ đến ngay.

Dừng lời một lúc, lại cất giọng hỏi tiếp :

- Ngân Cô tỷ, tặc ni tặc tăng này lai lịch ra sao?

Nghe nói đó là đôi Phật môn bại hoại Pháp Bồn, Diệu Thiện do Công Tôn Thái dụ dỗ lại.

Nghe thấy ba chữ Công Tôn Thái, Chu Tứ Nương chợt nửa giận phùng phùng, vừa tấn công quyết liệt hơn, vừa gằn giọng quát hỏi :

- Diệu Thiện, Công Tôn Thái ở đâu?

Diệu Thiện tuy bị dồn ép, nhưng vẫn không tỏ ra yếu thế, cười nhạt nói :

- Thế nào? Có phải là tình cũ chưa dứt?

Chu Tứ Nương nộ quát :

- Tặc ni muốn chết!

Vút một kiếm, dù Diệu Thiện ứng biến thần tốc, vẫn bị trúng kiếm ở vai trái rướm máu.

Lúc này, Pháp Bồn đã bị Chu Á Nam chém rớt vạt áo cà sa phía trước, trước ngực đã thấy rướm máu.

Pháp Bồn hoảng kinh toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chu Á Nam cười nói :

- Đại hòa thượng! Thất lễ! Thất lễ!

Pháp Bồn rít giọng quát :

- A đầu, ngươi phải chịu lấy hậu quả đây!

Lại nghe Chu Tứ Nương cười nói :

- Diệu Thiện, chỉ cần ngươi chống đỡ được ta mười chiêu thì ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Dứt lời một tiếng hừ vang lên rồi tiếng binh khí va chạm nhau, ngay lập tức cây phát trần trong tay của Diệu Thiện đã bị chấn văng lên trời, đồng thời thân hình cũng bị một chưởng chấn lui lao đảo.

Chu Tứ Nương thừa thắng, vung kiếm phi thân xông tới nhưng ngay lập tức đã bị Lãnh Vô Tình chặn ngang.

Lãnh Vô Tình gạt đỡ trường kiếm của Chu Tứ Nương đang chém tới Diệu Thiện, rồi phóng kiếm cuồng công, đồng thời quát hỏi :

- Ngươi là ai?

- Bồn Lệnh chủ Chu Tứ Nương.

Vừa dứt lời liền gằn giọng quát :

- Ngươi là Lãnh Vô Tình phải không?

Lãnh Vô Tình không đếm xỉa gì đến lời nói của Chu Tứ Nương, thét hỏi :

- Chu Tứ Nương, hai nhĩ tử của ta do ngươi giết phải không?

- Cho dù không phải ta giết thì ngươi cũng có thể tìm ta tính sổ.
- Vậy tốt lắm! Ta cần phải vòn ngươi trước đã, sau đó sẽ nghiền xương đốt thịt ngươi.
- Đừng mơ tưởng Lành lão tặc, hai nhĩ tử đó của ngươi sẽ hoan hô ngươi lắm đấy...

Hai cao thủ đầu đàn này không dài lời, ngay lập tức tuyệt chiêu liên triển, đặc sắc nhưng cũng vô cùng kịch liệt.

Xem ra Thiên Hạc kiếm pháp của Lành Vô Tình đã có tác dụng khắc chế Linh Xà kiếm pháp của Chu Tứ Nương.

Nhưng Chu Tứ Nương ở Thiên Tâm cốc thường xuyên uống Thiên Niên Thạch Khuẩn nên thể chất và chân lực đều cao hơn người thường, lại thêm bí mật của Thiên Hạc kiếm pháp đã bị các sát thủ trước đó lộ ra, vì vậy các nhân vật hàng đầu của Thất Sát lệnh đã có sự chuẩn bị về tinh thần lẫn hành động, vì vậy Lành Vô Tình không thể nào giành ưu thế được.

Lúc hai bên đã kịch chiến hơn trăm chiêu, Lành Vô Tình vốn chiếm ưu thế đã bị bức ép về thế thủ.

Lúc này Chu Tứ Nương vừa tăng cường thế công, vừa cười nói :

- Lành Vô Tình, hóa ra ngươi cũng chỉ thế mà thôi.

Lành Vô Tình hừ một tiếng nói :

- Yêu phụ đừng đắc ý quá sớm, cuối cùng thắng lợi thuộc về ai thì vẫn còn chưa chắc đâu...

Pháp Bồn lúc này đã bị trúng kiếm dưới thế công kịch của Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam, tuy thương thế không nặng lắm nhưng nguy cảnh của y trầm trọng hơn, y liền cất giọng hỏi Lành Vô Tình :

- Lành huynh, người của ta đâu sao không thấy?
- Bọn họ sẽ đến ngay lập tức...

Y chưa dứt lời đã thấy xuất hiện ào ào mấy mươi nương tử quân xung quanh.

Những nương tử quân này là những nữ kiếm sĩ của Thất Sát lệnh, lãnh đội là Truy Hồn sử giả Chu Thắng Nam.

Nàng không những dẫn đến bốn mươi nữ kiếm sĩ, còn dẫn đến hai mươi đại khuyển. Sau khi Chu Thắng Nam xuất hiện liền cất giọng hỏi :

- Nương, liệu có cần hài nhi trợ giúp không?
- Khỏi! Chú ý ngăn chặn viện binh của kẻ địch, hãy sang phía Chu Quân Ngọc, Á Nam giết tên đầu trọc đó đi!
- Dạ!

Chu Thắng Nam ứng thanh, rồi cúi người nói nhỏ với một đại khuyển mấy tiếng. Chỉ thấy con đại khuyển xông về phía Pháp Bồn.

Lúc này, thủ hạ của Lành Vô Tình gồm mấy sát thủ cùng viện binh của Lành Vô Tình cũng đã ùn ùn kéo đến.

Hai bên đồng loạt tiếp xúc nhau, lập tức triển khai một trận ác đấu vô cùng kịch liệt. Văn Nhân Ngọc này giờ tránh sang một bên cũng đã trở lại gia nhập cuộc hỗn chiến.

Tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng xung sát, tiếng thét thảm thiết, tiếng chó sủa... vang lên hỗn loạn, không phân biệt được ai đang chiếm ưu thế cả.

Dưới sự liên thủ hợp kích của Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam. Pháp Bồn bị thương tích đầy mình vừa đánh vừa lùi, cũng không biết là hữu ý hay trùng hợp, lúc cùng đường mặt lộ đã lùi tới bên cạnh Diệu Thiện.

Diệu Thiện vừa rồi bị Chu Tứ Nương một chưởng kích thương, đang tịnh tọa điều tức.

Lúc Pháp Bồn lùi đến bên Diệu Thiện, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam cho rằng có thể đại công cáo thành nên không phòng bị. Diệu Thiện đang vận công điều tức liền tận dụng thời cơ, song thủ tề dương phóng ra ám khí nhắm đến lưng của Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam.

Đúng vào lúc này con đại khuyển nhận ám thị của Chu Thắng Nam đang xông tới Pháp Bồn cắn vào hông. Pháp Bồn đau đớn la thét thảm thiết, bỏ cơ hội định truy sát Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam đã bị ám toán mà quay người tung chưởng nhắm vào đại khuyển.

Nhưng con đại khuyển này rất tinh khôn nó tựa hồ biết được công lực của đối phương cao thâm, nên sau khi cắn đứt một mảng thịt ở hông của Pháp Bồn, đã không đợi đối phương phản kích lập tức nhảy lùi ra sau.

Ám khí của Diệu Thiện phóng lên tựa hồ có độc tính mạnh, nhanh. Chỉ thấy Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam lão đảo lần lượt ngã gục xuống.

Chu Thắng Nam nhìn thấy bèn hoảng kinh, vội vả phi thân tới cứu.

Nhưng nàng không nhanh bằng được Pháp Bồn và Diệu Thiện.

Lúc Chu Thắng Nam lao đến, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam đã bị Pháp Bồn, Diệu Thiện khống chế.

Pháp Bồn bắt chấp toàn thân thương tích đau đớn, ướt đẫm máu, gần giọng quát Chu Thắng Nam :

- Đứng lại!

Không còn cách nào khác, Chu Thắng Nam đành đứng lại cười nhạt nói :

- Âm hiểm hại người, các người quả là một hạng tiểu nhân đê hèn...

Pháp Bồn cắt lời quát :

- Câm mồm đi! Hãy lập tức lui ra sau một trượng, rồi đuổi mấy con súc sinh đi!

Hóa ra lúc này đã có ba đại huynh đang chờ vây xung quanh sẵn sàng hành động.

Chu Thắng Nam nhú mày hỏi :

- Người muốn gì?

- Nếu người muốn hai nữ nhân kia sống sót, thì phải ngoan ngoãn nghe chỉ thị của ta.

Diệu Thiện lạnh lùng nói :

- Hai nữ nhân đó của người không sợ Thất Tuyệt độc chưởng của bọn ta, nhưng đã phải khuất phục trước Thất Tuyệt độc châm của ta.

Chu Thắng Nam đành phải thoái lui, đồng thời kêu các đại huynh triệt thoái, rồi nhú mày hỏi :

- Các người tính sao?

Pháp Bồn cười gian tà nói :

- Người nghĩ bọn ta sẽ làm gì hả?

Lúc này Chu Tứ Nương cũng đã nhìn thấy, muốn xông đến chi viện.

Nhưng Lãnh Vô Tình đã liệu mình với Chu Tứ Nương, vì vậy Chu Tứ Nương trong lòng như lửa đốt cũng không biết làm sao!

Lúc này Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam sắc mặt xanh đen đi, rõ ràng trúng độc rất nặng.

Pháp Bồn nhú mày nhìn Chu Thắng Nam cười nham hiểm nói :

- A đầu, người đã thấy đấy, nếu không kịp giải cứu thì hai nữ nhân này sẽ tiêu tán hương ngọc!

Chu Thắng Nam nghiêng răng nói :

- Người có điều kiện gì thì cứ nói ra đây.

Pháp Bồn cười nhạt nói :

- Người hãy mau nói với nương mẫu của người, kêu y thị hãy lập tức dừng lại, bọn ta sẽ thương lượng mọi chuyện.

Y vừa dứt lời thì một tiếng hét vang lên :

- Đồ đê tiện...

Pháp Bồn giật mình quay đầu lại, nhưng đã quá trễ.

Chỉ thấy một bóng người như xé không trung lao tới, giường chỉ điểm liên tục, chớp nhoáng Pháp Bồn, Diệu Thiện đã không thể nhúc nhích cử động gì được nữa.

Người vừa đến đúng lúc này chính là Phó lệnh chủ Lữ Chính Anh của Thất Sát lệnh.

Chu Thắng Nam mắt sáng lên, cười nói :

- Chính Anh, huynh đến thật đúng lúc!

Lữ Chính Anh lập tức nói với Chu Thắng Nam :

- Thắng Nam, mau đến đỡ Á Nam và Quân Ngọc rồi ép lấy giải dược của hai tên trọc đó...

- Được...

Chu Thắng Nam lao đi, Lữ Chính Anh đã vung kiếm phi thân xông vào đám hỗn chiến đó.

Đám thủ hạ của Lãnh Vô Tình và người của Vô Dịch bảo bị Chính Anh xung sát một hồi đã ngã gục hơn mười tên, ngay cả các sát thủ cũng chết bốn tên.

Trong nháy mắt, phe Thất Sát lệnh đã giành được ưu thế tuyệt đối.

Chu Thắng Nam vừa nhảy tới bên cạnh Pháp Bồn, Diệu Thiện đã lập tức đá hai người ấy lộn hai ba vòng, lại tát mỗi người bốn bạt tai nảy lửa rồi rít giọng quát :

- Tặc nì, mau đưa thuốc giải đây.

Nhưng Pháp Bồn, Diệu Thiện tựa hồ tự biết không còn hy vọng sống sót gì nên quyết bất chấp tất cả.

Diệu Thiện sắc mặt đánh lại, phun ra một ngụm máu tươi, gằn giọng nói :

- A đầu thối tha! Hãy giết ta đi!

Pháp Bồn cũng cười gằn nói :

- Đúng đấy! Có hai mỹ nhân đó cùng chết thì bọn ta cũng không oan.

Nếu một kẻ bất chấp sống chết thì quả thật đáng sợ!

Thủ đoạn này của Pháp Bồn, Diệu Thiện thật sự đã khiến cho Chu Thắng Nam lúng túng.

Đương nhiên Pháp Bồn, Diệu Thiện cố ý thét lớn là cũng có tác dụng của nó, đó là nhắc nhở các nhân vật cầm đầu hai phe đang ác đấu, hai người bọn họ tuy bị khống chế nhưng vẫn có ảnh hưởng đến sức mạnh của toàn cục. Do Lữ Chính Anh đột ngột đến nên đã đảo ngược cục diện chung. Bản thân Lãnh Vô Tình đã hiểu rõ tình thế của bản thân.

Pháp Bồn, Diệu Thiện sau khi dứt lời, Lãnh Vô Tình đã lập tức gằn giọng quát :

- Chu lệnh chủ, ngươi đã nhìn thấy phía đó rồi chứ?

Chu Tứ Nương hừ một tiếng nói :

- Nhìn thấy thì sao, chỉ cần có người đền mạng là được rồi.

Tiếp đó cất giọng quát lớn :

- Thắng Nam, dùng thủ pháp Phân Cân Thất Cốt, Trầm Mạch Nghịch Lưu, ép lấy giải dược của hai tên nam nữ chó đó!

- Hải nhi biết.

Phân Cân Thất Cốt và Trầm Mạch Nghịch Lưu là hai khốc hình không thể chịu đựng nổi, nếu đồng loạt thi hành hai cái cùng lúc thì sự thảm khốc thật khó lường.

Vì vậy, Lãnh Vô Tình liền vội nói :

- Chu lệnh chủ hãy dừng lại đi, chúng ta hãy thương thảo với nhau!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Chẳng có gì để thương thảo cả, đêm nay các ngươi ở đây một người cũng đừng hòng sống sót quay về!

- Có lẽ ngươi sẽ làm được như thế...

- Không phải có thể mà là chắc chắn.

- Nhưng như thế người sẽ tổn thất hai đại tướng, huống hồ một trong hai người đó lại là nữ nhi của người!
- Ta không tin bọn chúng sẽ chịu được hai khổ hình đó!
- Người ngại gì không nhìn xem?

Chu Tứ Nương quét mắt nhìn thì thấy Pháp Bồn, Diệu Thiện mặt mày nhăn nhó đang lăn lộn dưới đất nhưng không hề rên la.

Chu Tứ Nương trong lúc đang nhíu mày, thì Lãnh Vô Tình đã nghiêm mặt nói :

- Chu Tứ Nương, đối với cá tính của Pháp Bồn, Diệu Thiện ta biết rõ, bọn họ rất cang liệt bất khuất, khổ hình chẳng làm gì được họ đâu.

Chu Tứ Nương liền nói :

- Người có cách gì?
- Phải, ta có thể thuyết phục bọn họ?

Lữ Chính Anh cũng đã thấy tình huống nghiêm trọng, liền nói với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, bọn ta tạm thời tiếp nhận ý kiến của Lãnh lão nhi đi!

Chu Tứ Nương gật gật đầu nói :

- Được! Người hạ lệnh tất cả dừng lại đi!
- Dạ!

Lữ Chính Anh ứng thanh, rồi lập tức thét lớn :

- Tất cả ngừng tay!

Trận huyết chiến ngay lập tức kết thúc sau tiếng thét của Lữ Chính Anh.

Chu Tứ Nương, Lãnh Vô Tình mỗi người đánh một hư chiêu, rồi tung người nhảy ra khỏi vòng chiến, Chu Tứ Nương lập tức cất giọng nói :

- Thắng Nam, giải trừ cấm chế cho hai kẻ đó.
- Dạ!

Chu Thắng Nam ứng thanh rồi giải hết gân cốt của Pháp Bồn, Diệu Thiện trở lại bình thường, đồng thời giải trừ thủ pháp độc thủ của Trầm Mạch Nghịch Lưu. Pháp Bồn, Diệu Thiện vốn đã chịu nội ngoại thương không nhẹ, lại thêm cú đá và bốn cái tát tai của Chu Thắng Nam và trận tra đòn này khiến bọn họ như người chết sống dậy, hung uy biến đâu mất cả.

Đồng thời, Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc cũng vì trúng độc quá lâu nên sắc mặt và thần sắc trông thật tàn tạ.

Chu Tứ Nương vội nói với Lãnh Vô Tình :

- Mau đưa giải dược cho bọn họ đi!

Lãnh Vô Tình điềm nhiên cười nói :

- Khỏi lo, ta bảo đảm bọn họ không chết đâu!

Chu Tứ Nương cười nhạt nói :

- Người còn muốn giờ trò gì nữa?
- Ta còn có thể giờ trò gì nữa chứ? Đêm nay xem như ta đã thất bại hoàn toàn, lúc này điều ta xin là sự an toàn của ba mạng già này và các thủ hạ còn sót lại.

Không đợi Chu Tứ Nương nói gì liền thờ dài nói :

- Vì vậy ta không thể không thừa lúc bọn họ đang hồi phục nguyên khí mà bàn đến điều kiện.
- Người còn muốn nói đến điều kiện sao?
- Chu lệnh chủ, ta không thể không nhắc người, bọn ta tuy thất bại nhưng vẫn còn có khả năng đánh nhau, muốn đánh ngã hẳn ta thì cũng phải trả một cái

giả tương đương...

- Người uy hiếp đây à?

- Người muốn đánh gục ta thì ta cũng đòi một cái giả tương đương, đây không phải là uy hiếp, sự thật ra lúc này cũng không thể uy hiếp gì được người, chẳng qua vấn đề sinh mạng của lệnh ái và Chu cô nương, Chu lệnh chủ không thể không suy nghĩ nhiều hơn.

Nhắc đến hai cô nương trúng độc đó, Chu Tứ Nương không thể không băn khoăn lo lắng.

Liên thử dài nhú mày hỏi :

- Được, người nói đi! Nhưng trước tiên phải tính toán một chút, chuyện không làm được thì tốt nhất đừng nói ra.

- Ta biết, điều kiện của ta là yêu cầu của mức thấp nhất, đó chính là những người còn sống của phe ta được phép rời nơi đây toàn bộ, không ai được gây khó khăn hay gở trò ám toán.

- Điều này ta có thể đáp ứng, nhưng phải đợi độc chất trong người hai cô nương được hóa giải toàn bộ thì các người mới có thể triệt thoái được.

- Đương nhiên thôi!

Tiếp đó Lãnh Vô Tình quay đầu hỏi Pháp Bồn và Diệu Thiện :

- Nhị vị đại sư, các vị đều nghe lời ta nói với Chu lệnh chủ chứ!

- Nghe rõ cả!

- Vậy thì xin nhị vị giao giải được ra cho hai nữ hài tử đó.

Diệu Thiện hừ một tiếng nói :

- Ta đã bất chấp tất cả, ta muốn hai a đầu đó chết cùng với ta!

Lãnh Vô Tình gượng cười nói :

- Đại sư, sao lại tự làm khổ mình như thế?

- Lãnh đại hiệp cần biết rõ, Diệu Thiện ta đây từ lúc xuất giang hồ đến nay có bao giờ chịu đựng sự khuất phục như thế này...

Pháp Bồn cắt lời nói :

- Vì vậy có sống sót cũng chẳng còn mặt mũi nào nhìn người khác, chẳng bằng có hai a đầu này chết cùng thì cũng được an ủi.

Lãnh Vô Tình nghiêm mặt nói :

- Nhị vị đại sư đừng cố chấp quá! Tình hình vừa rồi đại sư đã tận mắt thấy, thù hạ của ta tử thương quá nửa, hai nhi tử của ta đều đã tuần mạng mà ta vẫn cố gắng sống đây.

Pháp Bồn, Diệu Thiện thử dài không nói gì.

Lãnh Vô Tình nói tiếp :

- Nhị vị đại sư, chính vì bọn ta chịu sự khuất nhục quá nặng vì vậy mà bọn ta cần nghĩ cách sống sót, chỉ cần cái mạng này sống sót, thì sự khuất nhục đêm nay sẽ có ngày trả được.

Pháp Bồn, Diệu Thiện vẫn không nói gì.

Lãnh Vô Tình gằn giọng nói tiếp :

- Nhị vị đại sư, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, nỗi khổ nhục lúc này đáng là gì chứ!

Pháp Bồn trầm ngâm rồi thử dài nói :

- Lãnh đại hiệp đã nói như thế, bọn ta cũng đành phải miễn cưỡng.

Rồi quay đầu nói với Diệu Thiện :

- Quân tử báo thù ba năm trưa trễ, ta thấy tốt hơn hãy giao giải được cho bọn họ!

Diệu Thiện không nói gì, đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, mở nắp bình đổ ra hai viên được hoàn, lạnh lùng nói với Lãnh Vô Tình :

- Uống với nước trong, trong vòng nửa giờ đồng hồ có thể giải trừ hoàn toàn.

Lãnh Vô Tình vội nói :

- Đa tạ đại sư!

Thuận tay đón lấy được hoàn đưa cho Chu Tứ Nương nói :

- Mau đưa cho nhị vị cô nương uống!

Diệu Thiện lại móc ra một vật màu đen đưa cho Lãnh Vô Tình nói :

- Đây là Hấp Thiết Thạch, ấn vào vết thương độc châm sẽ được rút ra.

Chu Tứ Nương vừa ra lệnh cho thủ hạ đến các nhà dân gần đó xin nước sạch, vừa bảo Chu Thắng Nam hút độc châm cho Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam rồi nói với Lãnh Vô Tình :

- Vừa rồi ta đã nói, cần phải đợi độc chất trong người nhị vị cô nương đây được hóa giải toàn bộ, ta mới để cho các người rời nơi đây.

Lãnh Vô Tình gượng cười nói :

- Đừng lo, bọn ta có thể đợi.

Lúc này, những người bị thương của hai bên đã được người của mình khẩn cấp xử lý trị liệu. Tính lại, phe Chu Tứ Nương ngoại trừ Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc bị ám toán trúng độc thì nữ kiếm sĩ chết ba, bị thương chín.

Còn về phía Lãnh Vô Tình, ngoại trừ hai nhĩ tử của Lãnh Vô Tình và sư đệ Võ Duy Dương của Thuần Vu Khôn chết thảm ra thì còn có bốn sát thủ chết, các thủ hạ chết mười hai, còn lại bị thương nặng nhẹ hơn hai mươi người.

Đương nhiên Pháp Bồn, Diệu Thiện nội ngoại thương không nhẹ.

Vì vậy xem ra tuy hai bên đều thua thiệt nhưng so sánh ra tổn thất của phe Lãnh Vô Tình vượt xa phe Chu Tứ Nương.

Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn quanh khe thờ dài, rồi gượng cười nói với Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, may mà người đến đúng lúc, nếu không thì hậu quả càng nặng nề hơn!

Chu Thắng Nam vừa hút độc châm cho Chu Quân Ngọc, vừa cười hỏi :

- Phải, Chính Anh huynh nghĩ sao đột nhiên lại đến nơi đây?

Lữ Chính Anh cười cười nói :

- Ta có hơi không an tâm, vì vậy mới vội đến đây.

Chu Thắng Nam cười nói :

- Huynh không sợ có người thừa lúc Vân Mộng biệt phủ vắng người mà ra tay sao?

Chu Tứ Nương nhướn mày nói :

- Đó là cơ hội của bọn chúng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tình hải hưng ba

Lữ Chính Anh cười nói :

- Bên ấy có ân sư trấn giữ, có cả trăm nữ kiếm sĩ hiệp trợ, cộng thêm Hộ giá Song tướng đều là những người tài ba. Hơn nữa lại có sự hỗ trợ của Đại

Hoàng, Tiểu Hoàng có thể nói là kiên cố như Thái Sơn. Còn nữa, trước lúc ra đi ta đặc biệt căn dặn Hộ giá Song tướng, nếu có động tĩnh gì phải lập tức dùng hỏa tiễn báo hiệu. Cho nên có thể nói không có việc gì đáng tiếc xảy ra.

Trong nửa canh giờ chờ đợi tuy cảm thấy rất khó chịu nhưng rốt cuộc cũng đã qua đi.

Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam cử động một hồi, cùng đứng lên.

Chu Tứ Nương vội nói :

- Quân Ngọc, Á Nam mau vận khí thử xem. Phải chăng còn có chỗ không ổn?

Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam cả hai đồng thanh đáp :

- Đã thử qua rồi... nhưng không có chỗ nào là không ổn...

Chu Tứ Nương quay về phía Lãnh Vô Tình cười lạnh lùng nói :

- Tốt! Các ngươi có thể đi...

Nhưng Chu Quân Ngọc lại cất ngang :

- Khoan đã!

Nàng quay sang cung kính nói :

- Lệnh chủ, xin thứ lỗi cho tại hạ nhiều lời.

Chu Tứ Nương cười thân nhiên đáp :

- Không hề gì, có việc gì cứ việc nói.

- Đa tạ Lệnh chủ.

Chu Quân Ngọc quay sang cười nhạt với Lãnh Vô Tình :

- Lão mau kêu lão ni cô để lại một nửa thuốc giải và Hấp Thiết Thạch.

Lãnh Vô Tình ngạc nhiên hỏi :

- Làm vậy có ý gì?

Chu Quân Ngọc hừ một tiếng :

- Việc này không cần giải thích!

Lãnh Vô Tình sa sầm nét mặt :

- Lệnh chủ của các người đã hứa qua, chẳng lẽ người lại phạm vào lời hứa sao?

Chu Quân Ngọc thấp giọng nói :

- Ta không phải môn hạ của Thất Sát lệnh có thể không tuân theo nội quy của bản môn. Ta hành sự tự mình chịu trách nhiệm không có liên quan gì đến lời hứa của Lệnh chủ. Huống hồ ta chẳng qua chỉ yêu cầu các người để lại một chút đồ, căn bản không hề ảnh hưởng đến hiệp nghị giữa người và Lệnh chủ.

Lãnh Vô Tình tiếp lời :

- Đây quả thật là cường từ đoạt lý.

Chu Quân Ngọc cười cười đáp :

- Cho dù là cường từ đoạt lý, nhưng đối phó với hạng người như lão ni cô này cũng chẳng có gì là quá đáng!

Lãnh Vô Tình quay sang nhìn Chu Tứ Nương nói :

- Chu lệnh chủ, người nói sao đây?

Chu Tứ Nương nghiêm sắc mặt nói :

- Chu cô nương nói toàn là sự thật. Ta nghĩ người cũng đã biết, nếu luận căn nguyên thì Chu cô nương là sư muội của Hồ Diên Kỳ, căn bản không phải là thủ hạ của ta...

Lãnh Vô Tình cố biện bạch :

- Nhưng Chu cô nương ở chỗ Chu lệnh chủ.

Chu Tứ Nương hạ giọng :

- Đó là vì kết hợp bảo vệ chân lý và chánh nghĩa, đồng thời cũng là quan hệ tự giao. Ta dựa vào cái gì mà có thể can thiệp hành động của Chu cô nương.

Ngừng lại giây lát, Chu Tứ Nương lại nói tiếp :

- Huống hồ, Chu cô nương đã nói rõ, chẳng qua chỉ yêu cầu các người để lại chút đồ chứ không hề có ý khó dễ các người, vậy người còn nói gì chứ?

Lãnh Vô Tình trầm tư giây lát mới quay qua nói với Diệu Thiện :

- Đại sư, chúng ta muốn rời khỏi đây không thể không chịu thiệt thòi một chút.

Diệu Thiện nhìn cầm hờn Chu Quân Ngọc, sau đó mới đem một nửa số thuốc giải và cục Hấp Thiết Thạch trao cho Lãnh Vô Tình nghiêng răng nói :

- Giao cho ả đi! Hy vọng lần sau ả đừng rơi vào tay ta.

Chu Quân Ngọc nhận lấy thuốc giải và cục Hấp Thiết Thạch từ trong tay Lãnh Vô Tình, cười nhạt nói :

- Bây giờ các người có thể rút được rồi đấy!

Nhưng Chu Tứ Nương hạ giọng nói :

- Hãy mang theo thi thể người của bọn người. Đừng để mặt đất phải bị phiền phức.

* * * * *

Lần này Chu Tứ Nương có kế hoạch đột kích. Tuy Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam bị ám toán và thương vong hơn mười tay nữ kiếm sĩ, nhưng nói chung vẫn thành công.

Ít nhất bọn họ cũng thu được hiệu quả mỹ mãn, đồng thời cũng khiến cho Lãnh Vô Tình, Pháp Bồn và Diệu Thiện thất bại quay trở về. Chu Tứ Nương vừa về đến chỗ ở thì Giang Hán danh y Mạc Quân đã vội vã chạy đến thi lễ, báo tin :

- Khai bẩm Lệnh chủ, thuộc hạ vô năng thương thế của Thượng Quan cô nương đột nhiên có chuyển biến xấu.

Tin tức ngoài ý muốn khiến cho Chu Tứ Nương phải chau mày một hồi lâu mà chẳng nói được lời nào.

Lữ Chính Anh đứng kế bên liền hỏi :

- Mạc tiên sinh, không có nguy hiểm chứ?

Mạc Quân thở dài một tiếng :

- Việc này... rất khó nói...

Lữ Chính Anh liền tiếp lời :

- Vậy tiên sinh mau nghĩ cách cứu Thượng Quan cô nương đi!

Mạc Quân gượng cười nói :

- Phó lệnh chủ, thuộc hạ đã cố gắng hết sức rồi!

- Lẽ nào một chút hy vọng cũng không hay sao?

- Trừ khi có kỳ tích xuất hiện.

Chu Tứ Nương trầm nét mặt nói :

- Mạc tiên sinh, ta nhớ đêm qua tiên sinh đã từng nói qua tình hình Thượng Quan cô nương không mấy nghiêm trọng mà.

- Đúng vậy!

Mạc Quân gật đầu tiếp :

- Thuộc hạ đã từng nói vậy nhưng thuộc hạ cũng đã từng nói qua, phải bình an qua khỏi ngày hôm nay mới có thể nói là thoát được.

Lữ Chính Anh quay sang nói với Chu Á Nam :

- Á Nam, chúng ta đi xem xem..

Mạc Quân vội ngăn cản nói :

- Không! Phó lệnh chủ xin tạm thời đừng đi làm phiền Thượng Quan cô nương nghỉ ngơi.

- Tại sao?

- Thượng Quan cô nương mắc tâm bệnh rất nghiêm trọng, trong lòng vô cùng bất an. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu ảnh hưởng đến thương thế của Thượng Quan cô nương. Vì bất đắc dĩ lão phu đành phải điểm Mặc Điền huyết của cô ta để cô ấy ngủ nhiều một tí.

Tiếp theo lại thờ dài nói :

- Phó lệnh chủ và nhị tiểu thư muốn đi thăm cô ta nên đợi một canh giờ nữa là tốt nhất.

Lữ Chính Anh và Chu Á Nam đồng gật đầu nói :

- Được!

Lộ Thanh Bình đứng bên đã rơi lệ, môi mấp máy định nói gì nhưng lại thôi.

Chu Tứ Nương thấy vậy bèn nói :

- Lộ cô nương, cô nương và Thượng Quan cô nương thâm tình như tỷ muội, chắc chắn cô nương biết được tâm sự của Thượng Quan cô nương...

Lộ Thanh Bình trầm tư giây lâu, rồi thờ dài :

- Lệnh chủ, theo tiểu nữ được biết trong lòng của Tô Vân đã chết từ lâu, thương thế hiện tại chẳng qua chỉ là một ngòi nổ mà thôi!

Dừng lại giây lát, nàng cười thê lương nói tiếp :

- Cho nên tình hình trước mắt cho dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước tái sanh cũng khó mà cứu được Tô Vân...

Mạc Quân liền vội lắc đầu :

- Không! Thương thế của Thượng Quan cô nương ta dám đem mạng mình ra bảo đảm là có thể trị khỏi. Nhưng vấn đề là tâm bệnh của cô ta, tâm bệnh phải được trị bằng tâm được mới khỏi.

- Đúng vậy!

Lộ Thanh Bình gật đầu nói tiếp :

- Nếu nói đại khái, tiểu nữ cũng biết đôi chút...

Nói đến đây nàng đưa mắt nhìn một vòng, rồi như muốn nói nhưng lại thôi.

Chu Tứ Nương hiểu ý của Lộ Thanh Bình, vì ở đây quá nhiều người nên không tiện nói ra.

Thế rồi Chu Tứ Nương xua tay nói :

- Trừ Thanh Bình ra, mọi người hãy thối lui đi.

- Dạ!

Sau đó tất cả mọi người kéo nhau đi ra ngoài.

Chỉ có một mình Chu Á Nam là cười nói :

- Nương nương, hài nhi có thể ở lại không?

Chu Tứ Nương thở ra một tiếng :

- Người hỏi Lộ tỷ tỷ xem.

Lộ Thanh Bình liền lên tiếng :

- Nhị tiểu thư nên ở lại, như vậy sẽ tốt hơn.

Câu nói này làm cho Chu Á Nam lấy làm ngạc nhiên. Nàng mở hai to hai mắt nhìn Lộ Thanh Bình nói :

- Tỷ tỷ nói câu này là có ý gì?

Lộ Thanh Bình thở dài một tiếng :

- Bởi vì trong sự tưởng tượng của ta thì chỉ có nhị tiểu thư mới có thể ra tay cứu lấy sinh mạng của Thượng Quan Tổ Vân.

Chu Á Nam liền đáp ngay mà không cần phải suy nghĩ :

- Chỉ cần có thể làm được là muội sẽ sẵn lòng giúp đỡ ngay.

Lộ Thanh Bình cười một cách thê lương :

- Đa tạ nhị tiểu thư! Để thực hiện việc này còn có rất nhiều khó khăn.

Chu Á Nam cười cười nói :

- Chỉ cần có thể cứu lấy tính mạng của Thượng Quan Tổ Vân dù có khó khăn gì chúng ta cũng đều nghĩ cách khắc phục. Bây giờ, tỷ tỷ hãy đem tâm sự của cô ấy nói ra để mọi người chúng ta nghĩ cách.

- Được!

Lộ Thanh Bình trầm tư hồi lâu rồi thở dài nói :

- Lệnh chủ, nhị tiểu thư thử nghĩ xem. Một vị thiên kim tiểu thư con nhà quan phủ, vì báo thâm thù mà không ngại thân thế, tự hủy thanh danh, ảm tích phong trần như vậy có thể xem là “diện mạo như hoa mà số mạng như giấy” không chứ?

Chu Tứ Nương và Chu Á Nam cả hai đồng gật đầu.

Chu Tứ Nương thở dài :

- Không sai, cảnh ngộ của cô gái này quả thật rất đáng thương.

Lộ Thanh Bình nói tiếp :

- Bao năm nay, mục đích duy nhất cô ta sống là để phục thù cho song thân. Trong khi bị giày vò đau khổ tột cùng hầu như toàn bộ tinh thần ý chí không còn nữa. Không! Phải nói là băng hoại hết mới phải, nếu như không phải tiên sư và tiểu nữ đã nhiều lần khuyên ngăn có lẽ đã sớm thế phát đi tu rồi!

Chu Á Nam vô cùng lấy làm lạ, vọt miệng hỏi :

- Tại sao chứ!

Lộ Thanh Bình gượng cười nói :

- Nhị tiểu thư suy nghĩ một chút sẽ rõ liền.

Chu Á Nam cũng gượng cười nói :

- Muội nghĩ không ra nên mới nói vậy.

Chu Tứ Nương thở ra một tiếng :

- A đầu, người thật là khờ, người thử nghĩ xem một vị thiên kim tiểu thư gặp phải cảnh ngộ không may, tất cả tâm nguyện không còn nữa vậy không phải đi làm nì cô là tất nhiên sao?

- Không!

Chu Á Nam phản đối nói :

- Thượng Quan tỷ tỷ vừa trẻ vừa đẹp, võ công cũng thế, sau này cũng có thể chọn người mà hầu hạ.

Lộ Thanh Bình không biết phải giải thích sao, đành gượng cười nói :

- Mấu chốt của vấn đề là vì báo thù Thượng Quan Tổ Văn đã ản tích phong trần, tự xem mình như cánh hoa đã rụng khỏi cành. Người mà nàng ta vừa ý thì cảm thấy mình không xứng đáng, còn đối với hàng phàm phu tục tử thì nàng lại xem thường, chỉ bằng làm ni cô sống cuộc đời thanh tịnh tự tại.

Dừng lại một lát, Lộ Thanh Bình thở dài nói :

- Vì vết thương tinh thần đau khổ hơn nhiều so với vết thương xác thịt, cho nên nàng mới nghĩ đến đoạn tuyệt sinh mạng, khiến cho Mạc đại phu cũng cảm thấy bó tay.

Chu Á Nam bất chợt ồ một tiếng như hiểu ra việc gì :

- Mọii hiểu rồi!

Chu Tứ Nương cười hỏi :

- A đầu, người nói ra nghe thử xem.

Nhưng Chu Á Nam lại nhìn Lộ Thanh Bình hỏi :

- Lộ tỷ tỷ, trong lòng của Thượng Quan tỷ tỷ đã có ý trung nhân rồi phải không?

Lộ Thanh Bình miễn cưỡng gật đầu :

- Ta nghĩ hình như là vậy.

- Hơn nữa...

Chu Á Nam miễn cưỡng mỉm cười nói :

- Ý trung nhân của Thượng Quan tỷ tỷ chính là Chính Anh ca?

Lộ Thanh Bình hết sức lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao mọii biết?

Chu Á Nam về đắc ý, nhìn Chu Tứ Nương nói :

- Bởi vì vừa rồi tỷ tỷ nói rằng muốn mọii ra tay cứu giúp, cho nên mọii mới liên tưởng đến việc này.

Chu Tứ Nương nghiêm giọng nói :

- A đầu đừng quá đắc ý, việc này có rất nhiều vấn đề.

Chu Á Nam cười nói :

- Chỉ cần hài nhi và đại tỷ không phản đối, vậy còn vấn đề gì chứ?

Chu Tứ Nương thở dài nói :

- Vấn đề còn rất nhiều, đầu tiên là chính bản thân Thượng Quan cô nương.

Quay sang Lộ Thanh Bình, Chu Tứ Nương hỏi :

- Thanh Bình, tâm sự này của Thượng Quan cô nương đã từng thổ lộ cho cô nương biết chưa?

Lộ Thanh Bình gượng cười đáp :

- Không có chính thức thổ lộ...

- Nói vậy, toàn bộ đều căn cứ vào sự quan sát hàng ngày của cô nương thôi sao?

- Đúng vậy, nhưng Thanh Bình này tự tin sự quan sát của mình tuyệt đối không sai.

Chu Tứ Nương nghiêm sắc mặt nói :

- Bản thân Thượng Quan cô nương đã chưa từng biểu hiện rõ ràng, người khác làm sao có thể thay cô ta lo tính.

Dừng lại giây lát, Chu Tứ Nương lại thở dài :

- Các người phải biết, trong thâm tâm một người có tự ti mặc cảm thì lòng tự trọng của người ấy càng đặc biệt lớn. Nếu các người sơ suất điểm này mà đi khuyên giải nàng như thế sẽ gặp phải thất bại ngay.

Chu Á Nam không biết phải làm thế nào, nói :

- Nương nương, thế bây giờ phải làm sao?

Chu Tứ Nương trầm tư hồi lâu :

- Để ta sau khi suy nghĩ chắc chắn mới có thể quyết định được.

- Nương nương..

Chu Á Nam nói tiếp :

- Nhưng mà tình hình của Thượng Quan tỷ tỷ không thể nào kéo dài thời gian được nữa...

Thượng Quan Tổ Vân, Lộ Thanh Bình và Lữ Chính Anh trước đây ở Ác Hồ câu đã từng kết giao bằng hữu, cũng có thể nói là bạn hoạn nạn. Những sự việc này chính miệng Lữ Chính Anh kể với Chu Á Nam

Chu Á Nam luận về võ công tuy là nhân vật cao thủ trong võ lâm đương thời. Nhưng tuổi tác của nàng còn quá trẻ, đối với những chuyện nam nữ vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu hết.

Có thể nàng không hiểu gì là ghen tuông, cũng có thể do bản tính bao dung rộng lượng của nàng.

Lại thêm khi nàng và Lữ Chính Anh trên đường từ Thiên Tâm cốc trở về Hạ Khẩu, ở trong thành Bảo Khánh cùng với Thượng Quan Tổ Vân kết giao bằng hữu. Vì Thượng Quan Tổ Vân là hảo bằng hữu của Lữ Chính Anh, cho nên Chu Á Nam cũng có tình cảm đặc biệt đối với nàng. Một tình bằng hữu vượt qua người thường.

Cũng chính vì thế mới khiến cho Chu Á Nam quan tâm lo lắng cho Thượng Quan Tổ Vân đến như vậy.

Chu Tứ Nương cười cười nói :

- Ta biết, ta phải xử lý việc này cho mau.

Chu Tứ Nương liếc nhìn ái nữ một cái đầy ý nghĩa :

- A đầu, ta phải nhắc nhở người, Lữ Chính Anh tên tiểu tử này không phải thuộc về một nữ nhân nào cả, thêm một Thượng Quan Tổ Vân vẫn chưa đủ người hiểu ý ta nói gì không?

Chu Á Nam cười đáp :

- Hải nhi hiểu, nương nương, còn Chu Quân Ngọc và Thủy Tương Vân tỷ tỷ nữa phải không?

- Không sai!

Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn Lộ Thanh Bình đang cúi đầu trầm tư, hạ giọng nói :

- Còn một người nữa!

* * * * *

Trong khi Chu Tứ Nương và ái nữ tính chuyện lâu dài thì bên phía Vô Định bảo đang xảy ra một trận phong vũ.

Thuần Vu Khôn đang ở trong gian phòng trên Ý Thúy lầu, lão đi qua đi lại cơ hồ đang có vẻ chờ đợi.

Tuy là vào mùa xuân mới nhưng trên mặt lão đầy khấn trương, một chút niềm vui vào ngày mùa xuân cũng không có.

Thời gian trôi qua chừng khoảng một tuần trà, bên ngoài cửa có tiếng bầm bầm :

- Khái bầm Bảo chủ, Hạ Khẩu có tin truyền đến.

Thuần Vu Khôn hai mắt sáng rỡ :

- Nói như thế nào?

- Bẩm Bào chủ Lãnh lão gia đã rút lui, đang trên đường qua sông. Nhưng hy sinh tương đối nhiều.

Thuần Vu Khôn biến sắc mặt :

- Mau kể tỷ mỉ một chút.

Người bên ngoài liền nói :

- Dạ! Ở chỗ thuộc hạ có mật thư do bề câu đưa đến của thất phu nhân. Tốt nhất xin mời Bào chủ tự xem qua.

Thuần Vu Khôn gật đầu :

- Được, mau trình lên đây!

- Dạ!

Một gã hán tử từ ngoài bước vào hai tay cung kính trao mảnh giấy, sau đó cúi mình thối lui ra.

Thuần Vu Khôn đọc xong, nghiêng răng ken két, một hồi lâu mới hứ lên một tiếng :

- Tốt! Chúng ta đi xem thử.

Ngoài cửa có giọng phụ nữ truyền vào :

- Bào chủ, người đang nóng giận với ai vậy?

Một luồng hơi thơm xông vào, theo sau là dáng đi tha thướt của Cổ Phi Quỳnh.

Thuần Vu Khôn liền nói :

- Phu nhân đến thật đúng lúc, nàng xem cái này trước.

Nói đoạn tiện tay trao mảnh giấy cho Cổ Phi Quỳnh.

Cổ Phi Quỳnh chậm rãi đón lấy mảnh giấy cùng lúc đưa tay khóa trái cửa lại, sau đó ngồi xuống chiếc ghế Thái Sư của Thuần Vu Khôn rồi mới chính thức xem tờ giấy một lượt.

Thuần Vu Khôn chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng, rõ ràng lòng lão có vẻ thấp thòm không yên.

Sau khi xem xong, Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Bào chủ vì chuyện này giận dữ à?

Thuần Vu Khôn vẻ bức tức nói :

- Bên phía Lãnh Vô Tình bằng với một nửa thực lực của ta, giờ thất bại thảm như vậy không những bọn sát thủ bị hi sinh hơn một nửa, bản thân lão ta cũng tháo chạy lấy thân, tình hình như vậy còn không nghiêm trọng sao?

Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Nói rất phải. Nhưng việc thắng bại là chuyện bình thường của người cầm binh. Nếu nói ra cũng đâu có gì ghê gớm lắm đâu.

Thuần Vu Khôn im lặng hồi lâu rồi lên tiếng hỏi :

- Phu nhân có kế sách chi hay không?

Cổ Phi Quỳnh không trả lời nói sang chuyện khác :

- Chu Tử Nương hiện đang vô cùng bị phần, quyết chí phục thù. Bây giờ lại có thêm lão hồ ly Giả Nam Tinh ở phía sau chống lưng cho ả, tự nhiên là ả không chịu buông tay.

Thuần Vu Khôn thở dài một tiếng, ngồi xuống tay ghế thái sư.

Cổ Phi Quỳnh nghiêm chỉnh nói :

- Bào chủ, người ta có chủ ý kích phá các nơi, Bào chủ có nhìn ra hay không?

Thuần Vu Khôn gật đầu thừa nhận :

- Phu nhân nói không sai.

Cổ Phi Quỳnh tiếp :

- Sáng nay Chu Tử Nương dốc hết tàn lực công kích ta, Lãnh Vô Tình và hai vị đại sư có thể toàn thân rút lui. Đây có thể nói tuy thất bại nhưng còn vinh dự. Huống hồ tổn thất của đối phương cũng không phải nhỏ.

Thuần Vu Khôn gượng cười :

- Phu nhân quả thật là người rất biết chuyện!

Cổ Phi Quỳnh cười cười nói :

- Kỳ thực kẻ sách kích phá nhiều nơi là do chúng ta sử dụng trước tiên. Võ Dương tiêu cực bị tiêu diệt không phải là bằng chứng đó sao?

Thuần Vu Khôn gượng cười, nhưng không lên tiếng nói gì.

Cổ Phi Quỳnh nghiêm sắc mặt nói :

- Bảo chủ, trong Vô Dịch bảo của chúng ta có nội gian, Bảo chủ biết hay không?

Thuần Vu Khôn vẻ ngạc nhiên :

- Có chuyện này sao?

Cổ Phi Quỳnh cười vẻ thần bí :

- Chính là Công Tôn Thái!

Thuần Vu Khôn biến sắc mặt :

- Phu nhân, nàng mau kể tỷ mi xem!

- Sự việc là như vậy. - Cổ Phi Quỳnh nói - Công Tôn Thái có tên đồ đệ miệng rất ngọt là Điền Bàn, không phải Bảo chủ rất hâm mộ hắn ta hay sao?

Thuần Vu Khôn cười gượng nói :

- Võ công của tên tiểu tử đều hơn hẳn bọn đồ đệ của ta, miệng lại biết nói ngọt, thật sự khiến cho ai cũng phải thích hắn.

Cổ Phi Quỳnh bĩu môi nói :

- Đúng! Nam nhân còn thích hắn vậy trước mặt nữ nhân khỏi cần nói.

- Vậy thì cũng không đúng. Trước mặt công tử Chu Thắng Nam không phải tên tiểu tử này đã bị thất bại đó sao?

- Bởi vậy mới nói, “không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng đúng với hàng”. Nếu mang tên tiểu tử này ra so với Lữ Chính Anh e rằng một trời một vực.

Thuần Vu Khôn vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao nàng biết được, ai đó kể với nàng?

Cổ Phi Quỳnh cười đắc ý :

- Ai kể chứ, tin này của thiếp chính là từ chỗ tên tiểu tử Điền Bàn mà biết được.

Thuần Vu Khôn đành phải gượng cười nói :

- Tốt! Phu nhân hãy nói xem!

Cổ Phi Quỳnh đột nhiên vẻ mặt nghiêm trọng :

- Tên tiểu tử này quả thật ăn gan hùm mật gấu, ăn trộm cả ngay sát bên cạnh thiếp.

Thuần Vu Khôn biến sắc mặt :

- Phu nhân nói vậy có ý gì?

Cổ Phi Quỳnh cười cười đáp :

- Nói ra thật là trùng hợp, đối với...

Đột nhiên Cổ Phi Quỳnh đổi giọng :

- Bảo chủ cảm thấy đứa a đầu bên cạnh thiếp thế nào?

Thuần Vu Khôn có vẻ hơi ngạc nhiên :

- Phu nhân định nói là A Đào?

- Đúng vậy! - Cổ Phi Quỳnh cười nham hiểm nói - Không phải Bảo chủ đã từng có quan hệ mật thiết với ả sao?

Thuần Vu Khôn cười bối rối :

- Phu nhân làm sao biết được?

Cổ Phi Quỳnh hừ một tiếng :

- Những việc của Bảo chủ sao có thể giấu được thiếp?

Thuần Vu Khôn chỉ biết cười hòa :

- Phu nhân, hay là chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi!

Cổ Phi Quỳnh lại hừ một tiếng :

- Thi thiếp đang nói chuyện nghiêm túc đây. Ồ a đầu A Đào này đã mê hoặc Điền Bân.

Thuần Vu Khôn liền thay đổi sắc mặt :

- Tin tức này của phu nhân chính là từ miệng của A Đào biết được?

- Không sai! - Cổ Phi Quỳnh nói - Sáng sớm hôm nay trong lúc tình cờ thiếp phát hiện bọn họ đang vụng trộm với nhau...

Thuần Vu Khôn không nén được tức giận cắt ngang :

- Tên tiểu tử này thật đáng chết!

Cổ Phi Quỳnh cười hỏi :

- Bảo chủ ghen à?

Thuần Vu Khôn gượng cười :

- Được, phu nhân nói tiếp đi!

Cổ Phi Quỳnh trầm tư giây lát rồi nói :

- Lúc ấy thiếp không làm kinh động bọn họ. Đợi sau khi tên tiểu tử Điền Bân đi khỏi, thiếp mới nghiêm phạt A Đào.

Dừng giây lát. Cổ Phi Quỳnh bất chợt hỏi ngược Thuần Vu Khôn :

- Bảo chủ đoán xem A Đào đã nói những gì?

Thuần Vu Khôn chỉ biết cười gượng :

- Ta làm sao biết được chứ!

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Ồ sợ hãi quỳ xuống nói rằng chỉ cần tha mạng cho ả, ả xin nguyện lấy công chuộc tội.

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng :

- À ta có công gì chứ?

Sau khi nói xong, Thuần Vu Khôn mới ồ một tiếng :

- Đúng rồi! À đem cái tin kia kể với nàng, coi như lấy công chuộc tội?

- Không sai! - Cổ Phi Quỳnh nói - À nói Diên Bân nói với à, hắn vừa nhận được mật thư của Công Tôn Thái dùng bồ câu đưa đến, kêu hắn phải lập tức hành động. Bằng bất cứ giá nào mua cho bằng được Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương.

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Muốn lợi dụng tà môn của hai kẻ đó đối phó với ta à?

Cổ Phi Quỳnh gật đầu :

- Đúng thế! Bọn chúng cho rằng đây là con đường ngắn nhất, cũng là biện pháp có hy vọng thành công nhất.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Thì ra Công Tôn Thái muốn cùng ta hợp tác nhưng trong lòng có dã tâm ngầm hại ta.

Cổ Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Đây cũng là chuyện thường tình, ai mà chẳng lo nghĩ cho mình chứ.

Thuần Vu Khôn hỏi :

- Tên tiểu tử kia còn nói những gì?

- Tên tiểu tử kia nói chỉ cần sự việc thành công, hắn sẽ chính thức lấy A Đào làm phu nhân.

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng :

- Đừng có nằm mơ!

Cổ Phi Quỳnh nghiêm giọng nói :

- Bảo chủ đừng quá khinh địch. Nếu như kế hoạch bọn họ được thực hiện đối với chúng ta mà nói quả thật là một uy hiếp lớn.

Thuần Vu Khôn vuốt râu cười nói :

- Nhưng mà Thuần Vu Khôn ta hồng phúc tề thiên, đã biết trước tin tức.

Cổ Phi Quỳnh nhướn đôi mày ngài nói :

- Vậy Bảo chủ làm sao đã tạ cho thiệp đây?

Thuần Vu Khôn cúi người xuống hôn lên má Cổ Phi Quỳnh :

- Phu nhân muốn ta tạ gì nào?

Cổ Phi Quỳnh thở ra một tiếng :

- Kỳ thật thiệp không muốn gì cả, chỉ cần Bảo chủ cấp thời hành động để thiệp khỏi phải lo lắng cho Bảo chủ.

Thuần Vu Khôn cười lớn :

- Ta sẽ lập tức hành động.

- Đúng rồi! - Cổ Phi Quỳnh nói - Phải chăng Bảo chủ đã nghe được tin tức của Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương?

Thuần Vu Khôn chau mày đáp :

- Chưa có nghe qua, nhưng Công Tôn Thái đã chỉ thị cho đệ tử của mình, như vậy đôi yêu nữ này rất có thể đã đến khu vực Giang Hán.

Lão nhìn thẳng vào mắt của Cổ Phi Quỳnh hỏi :

- Tên tiểu tử Diên Bân đã đi khỏi chưa?

- Chưa, thiếp đã phái người ngầm theo dõi hắn.

- Tốt lắm!

Thuần Vu Khôn lại hôn Cổ Phi Quỳnh một cái :

- Quả là phu nhân tốt của ta!

Dứt lời, lão quay ra phía ngoài cửa quát :

- Người đâu!

Bên ngoài có tiếng vọng vào :

- Thuộc hạ đang chờ lệnh!

Thuần Vu Khôn nói :

- Đi xem Công Tôn lão gia đã trở về chưa, nếu như đã về thì mời người đến ngay chỗ ta. Nói rằng ta có việc quan trọng cần thương lượng.

- Tuân lệnh!

Sau khi tên thuộc hạ bên ngoài đi khỏi, phía ngoài cửa có người cung kính báo :

- Khải bẩm phu nhân, thuộc hạ có điều cơ mật cần báo cáo.

Cổ Phi Quỳnh hạ giọng nói :

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, một văn sĩ mặc thanh y bước vào. Vừa bước vào trong hắn liền hành lễ nói :

- Tham kiến Bảo chủ và phu nhân!

Cổ Phi Quỳnh liền hỏi :

- Thế nào rồi?

Tên văn sĩ mặc thanh y thấp giọng đáp :

- Bẩm báo phu nhân, thuộc hạ vừa trông thấy Điền Bản cùng với Hồ Diên phu nhân bí mật bàn việc gì đó.

Thuần Vu Khôn liền cướp lời :

- Bọn chúng nói những gì?

Tên văn sĩ mặc thanh y về bối rối :

- Bẩm Bảo chủ, bọn họ nói rất nhỏ đồng thời có mặt Hồ Diên phu nhân cho nên thuộc hạ không dám tiến đến gần.

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng :

- Cho nên người không nghe gì cả?

Tên văn sĩ mặc thanh y hoảng hốt :

- Thuộc hạ đáng chết!

Thuần Vu Khôn lại hừ một tiếng, nhưng không lên tiếng.

Cổ Phi Quỳnh nhìn lão một cái, rồi chau mày nói :

- Việc này không thể trách hắn được.

Sau đó, Cổ Phi Quỳnh nhìn tên văn sĩ mặc thanh y nói :

- Bọn chúng nói chuyện ở đâu?

Tên văn sĩ đáp :

- Bên ngoài gian nhà của Hô Diên phu nhân.

Hắn lại nói thêm :

- Xem tình hình dường như Hô Diên phu nhân vừa mới từ bên ngoài trở về.

Thuần Vu Khôn quay sang hỏi Cô Phi Quỳnh :

- Phu nhân, Hô Diên Mỹ ra đi lúc nào?

Cô Phi Quỳnh về giận dữ :

- Bây giờ ngay cả Bảo chủ còn không biết, vậy thiếp làm sao biết được chứ?

Thuần Vu Khôn gượng cười, rồi quay sang hỏi gã văn sĩ mặc thanh y :

- Lúc đó Hô Diên lão gia có mặt ở bên cạnh không?

Gã văn sĩ cung kính đáp :

- Bẩm Bảo chủ, lúc ấy không có mặt Hô Diên lão gia.

Cô Phi Quỳnh liền hỏi :

- Bây giờ, tên tiểu tử Diên Bân đang ở đâu?

- Thuộc hạ không biết.

Gã văn sĩ đáp :

- Nhưng thuộc hạ đã phái người ngầm theo dõi hành động của gã.

Cô Phi Quỳnh xua tay nói :

- Thôi được rồi, người lui ra ngoài đi.

- Dạ!

- Có tin tức gì mới phải lập tức báo cáo ngay.

- Thuộc hạ biết. Thuộc hạ xin cáo từ!

Sau khi tên văn sĩ mặc thanh y ra khỏi phòng, Thuần Vu Khôn nhíu mày tự lẩm bầm :

- Không lẽ Hô Diên Mỹ cũng bị tên tiểu tử Diên Bân mê hoặc sao?

Cô Phi Quỳnh hứ một tiếng :

- Một bên là phụ nữ là loi, một bên là trai tơ nịnh hót. Sự việc này xảy ra có gì lạ đâu!

Trong khi Thuần Vu Khôn có vẻ giận dữ, thì Cô Phi Quỳnh lại bĩu môi nói :

- Bây giờ không phải lúc để ghen tuông. Bảo chủ hãy lo động não suy nghĩ thử xem.

Thuần Vu Khôn ngạc nhiên hỏi :

- Phu nhân muốn nói cuộc nói chuyện giữa bọn họ có thể còn có vấn đề khác?

Cô Phi Quỳnh chậm rãi nói :

- Thiếp không dám đem lòng tiểu nhân mà so với người. Nhưng sự thật, trước đây mấy ngày thiếp cũng đã từng nhìn thấy Hô Diên Mỹ cùng với Công Tôn Thái nói cười ở bên ngoài đại môn.

Thuần Vu Khôn lấy làm ngạc nhiên, sau đó mới thở dài :

- Nếu nói vậy e rằng Hồ Diên Mỹ đã có vấn đề. Nếu đúng như vậy thì tình hình rất nghiêm trọng.

Cổ Phi Quỳnh liền trấn an :

- Không cần phải khẩn trương, bây giờ phát giác xem như cũng còn chưa muộn.

Thuần Vu Khôn trầm ngâm một lúc, đột nhiên lão nghiêng răng nói :

- Tên tiểu tử Diên Bân này cũng không nên xem thường, chúng ta phải lập tức hành động.

Cổ Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Cũng tốt!

* * * * *

Khoảng chừng sau nửa canh giờ.

Diên Bân vội vã trở về chỗ ở của gã, thu dọn một số vật dụng rồi mở cửa bước ra. Xem tình hình hình như gã đang chuẩn bị đi xa. Nhưng vừa ra khỏi cửa thì có gã hán tử vội vàng chạy đến, cao giọng hỏi :

- Diên đại hiệp, lệnh sư có nhà không?

Diên Bân cười đáp :

- Còn chưa trở về, có chuyện gì vậy?

Gã hòa thượng đáp :

- Bảo chủ có chuyện mời lệnh sư đến thương lượng.

Không đợi cho Diên Bân lên tiếng, gã lập tức nói tiếp :

- Bảo chủ còn nói qua, nếu như Công Tôn lão gia đi khỏi Diên đại hiệp đến cũng được.

Diên Bân ngạc nhiên hỏi :

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

- Tiểu nhân cũng không biết.

Hắn gượng cười nói tiếp :

- Việc cơ mật đương nhiên tiểu nhân không được biết. Diên đại hiệp gặp Bảo chủ tự nhiên sẽ biết rõ.

- Nói rất đúng! - Diên Bân gượng cười hỏi - Hiện Bảo chủ đang ở đâu?

- Bảo chủ đang ở Ý Thúy lâu.

- Được! Ta sẽ lập tức đi ngay.

Sau khi Diên Bân đi khỏi, gã hán tử cười nhạt lách mình bước vào phòng Diên Bân.

Thì ra từ lúc thầy trò Công Tôn Thái và Diên Bân mang thủ hạ của họ đến Vô Dịch bảo, bọn thủ hạ đều an bài ở bên ngoài. Còn thầy trò Công Tôn Thái thì được tiếp đãi ở trong khu tịnh xá của Ý Thúy lâu không xa.

Đây chính là chỗ lợi hại của Thuần Vu Khôn.

Nhìn vào tường rằng lão ta đặc biệt ưu đãi thầy trò Công Tôn Thái nhưng thật ra là để tiện giám sát bọn họ.

Thuần Vu Khôn đã có tâm đề phòng, cho nên bọn phục dịch trong tịnh xá hiển nhiên đều là người của lão ta.

Vì vậy, khi gã hán tử bước vào phòng Diên Bân không bị một người nào hỏi đến.

* * * * *

Sau khi Diên Bân bước vào phòng Thuần Vu Khôn, Thuần Vu Khôn vẻ mặt nghiêm trọng hỏi :

- Điền Bản, từ khi hai thầy trò ngươi về với Vô Dịch bảo, bốn Bảo chủ phải chăng cũng có điều chi thất lễ hay là không phải?

Điền Bản ngạc nhiên :

- Đâu có! Kẻ trên người dưới trong Vô Dịch bảo đều rất tốt với hai thầy trò tại hạ.

Thuần Vu Khôn nghiêm sắc mặt hạ giọng nói :

- Nếu tốt như vậy, tại sao hai thầy trò ngươi lại ôm lòng bội phản?

Điền Bản trong lòng đã cảm thấy kinh động nhưng ngoài mặt giả bộ hỏi :

- Bảo chủ nói vậy là ý gì chứ?

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Ngươi tuổi tác tuy trẻ nhưng rất lão luyện, quả thật không hổ là danh sư xuất cao đồ!

Điền Bản gượng cười :

- Bảo chủ, văn bối và gia sư quả thật không có thay lòng đổi dạ...

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng :

- Ngươi thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa sợ chết. Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi ngoan ngoãn tự nhận hay là ta phải động thủ?

Điền Bản tự biết nếu dựa vào công lực của bản thân mà muốn phản kháng thì chẳng khác gì châu chấu đá xe. Huống hồ bên cạnh lão ta còn có Cổ Phi Quỳnh.

Vì vậy, Điền Bản liền gượng cười hạ giọng :

- Văn bối tự hỏi lòng không cảm thấy hổ thẹn, nếu như Bảo chủ đã nghi ngờ văn bối, vậy Bảo chủ có trừng phạt thế nào đi nữa văn bối cũng quyết không kêu la.

Thuần Vu Khôn cười âm u :

- Tốt, như vậy ta sẽ không khách sáo!

Vừa nói lão vừa đưa tay lên điểm huyệt trên người Điền Bản. Lúc này Điền Bản không thể động đậy thân hình được nữa.

Điền Bản chau mày gượng cười nói :

- Bảo chủ, người không thể để cho văn bối chết mà không biết tại sao?

- Không sai! - Thuần Vu Khôn cười cười nói - Đợi giây lát nữa ta sẽ công bố tội trạng của ngươi..

Dứt lời lão đã lướt người đến cạnh Điền Bản, tiện tay lục soát toàn thân hắn nhưng kết quả không tìm ra được gì.

Lúc ấy tên hán tử vào phòng của Điền Bản cũng xuất hiện bên ngoài cửa, cung kính bẩm báo :

- Khai bẩm Bảo chủ, thuộc hạ vô năng không tìm thấy gì cả.

Thuần Vu Khôn chợt nhíu mày, nhưng Cổ Phi Quỳnh lại cười nói :

- Thiếp không nói sai chứ! Thông minh như bọn họ làm sao để lại chứng cứ.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Tìm không ra chứng cứ, vậy có thể đem nhân chứng.

Vừa nhắc đến nhân chứng Điền Bản này giờ cổ trăn tỉnh không khỏi hơi biến sắc.

Thuần Vu Khôn hạ giọng quát :

- Ngươi đâu, mang A Đào ra đây!

Vừa nghe nhắc đến A Đào Điền Bản đã biến sắc mặt, liền lên tiếng :

- Bảo chủ không cần mang A Đào ra, văn bói sẽ cung khai sự thật được rồi.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Ngươi dám không khai thật sao?

Điền Bân gượng cười :

- Bảo chủ, văn bói chỉ là phụng mệnh hành sự. Hơn nữa đến nay chưa có làm qua việc gì có lỗi với Bảo chủ. Cho nên xin Bảo chủ khai ân miễn cho tội chết.

- Có thể! - Thuần Vu Khôn nói - Sự thật ta cũng rất hâm mộ tư chất và thành tựu trước mắt của ngươi. Nhưng vấn đề là ngươi có biết tự cứu mình hay không?

Điền Bân vừa lộ vẻ vui mừng vừa băn khoăn :

- Bảo chủ nói vậy nghĩa là...

Thuần Vu Khôn liền nói tiếp :

- Nghĩa là xem lời khai của người có thành thật hay không mới quyết định có miễn tội chết cho ngươi?

Điền Bân vội vàng nói :

- Những lời văn bói sắp khai ra đây toàn là sự thật.

- Được! Ngươi hãy nói đi!

Thế rồi Điền Bân đem việc phụng mệnh sư phụ chuẩn bị mua chuộc Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương kể hết. Nội dung lời khai của Điền Bân hoàn toàn trùng hợp với những điều Cổ Phi Quỳnh kể, chỉ là hơi tường tận hơn một chút.

Thuần Vu Khôn sau khi nghe xong liền hỏi :

- Còn gì nữa không?

Điền Bân ngạc nhiên đáp :

- Dạ hết rồi!

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Thế thì ngươi không muốn cứu ngươi rồi.

Tiếp theo lão cười nhạt nói :

- Ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi cùng Hô Diên Mỹ nói những gì?

Điền Bân cúi người nói :

- Bẩm Bảo chủ, vừa rồi văn bói cùng Hô Diên phu nhân nói chuyện, vấn đề không có liên quan đến những việc này.

- Nhưng nói những chuyện gì?

- Hô Diên phu nhân chỉ hỏi gia sư đã trở về chưa và tình hình sinh hoạt của văn bói trong bảo gia sao?

Cổ Phi Quỳnh liền xen vào :

- Hô Diên Mỹ đi tìm ngươi hay là ngươi tìm Hô Diên Mỹ?

Điền Bân cung kính trả lời :

- Lúc ấy văn bói đang đi ngang qua, Hô Diên phu nhân bèn gọi văn bói.

Cổ Phi Quỳnh tiếp :

- Hô Diên Mỹ hỏi sư phụ ngươi về chưa để làm gì?

Điền Bân vội đáp :

- Điều này Hồ Điền phu nhân không có nói rõ, và lại văn bối cũng không hỏi.

Dựa vào thần sắc và mấy câu trả lời của Điền Bân cơ hồ hẳn kể toàn là sự thật. Vì vậy sau khi Thuần Vu Khôn và Cổ Phi Quỳnh cùng nhìn nhau một cái, Thuần Vu Khôn mới lên tiếng hỏi Cổ Phi Quỳnh :

- Phu nhân, việc này ta phải xử lý sao đây?

Cổ Phi Quỳnh cười cười đáp :

- Theo thiệp thấy thì chúng ta có thể bắt đầu từ phía Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương.

Thuần Vu Khôn liền nói :

- Ý của phu nhân là dùng Điền Bân để mua hai người này?

Cổ Phi Quỳnh liền gật đầu :

- Đúng vậy! Việc này đối với Điền Bân cũng xem như lấy công chuộc tội.

Thuần Vu Khôn gật đầu nói :

- Tốt! Cứ y như vậy mà làm.

Lão quay sang hạ giọng hỏi Điền Bân :

- Điền Bân, ngươi phải biết làm sao rồi chứ?

Điền Bân gượng cười :

- Văn bối biết phải tự làm gì.

Thuần Vu Khôn hạ giọng :

- Thế thì ta ra lệnh cho ngươi bằng bất cứ giá nào cũng phải mua chuộc cho bằng được Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương lập tức mang về đây.

Sau khi ngạc nhiên, Điền Bân gượng cười nói :

- Lập tức đưa bọn họ về đây? Bào chủ có giết văn bối, văn bối cũng không thể làm được.

Thuần Vu Khôn ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Điền Bân gượng cười như cố ý :

- Bởi vì văn bối tuy quen biết Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương, cũng biết bọn họ hiện giờ đang ở khu vực Giang Hán nhưng không biết chỗ dừng chân của bọn họ. Trong một thời gian ngắn khó mà có thể tìm được bọn họ.

Thuần Vu Khôn trầm tư giây lát rồi nói :

- Được! Ta cho ngươi thời gian ba ngày, ngươi cũng biết ta đã khống chế các huyết đạo trên người của ngươi, nếu như trong ba ngày mà chưa hoàn thành nhiệm vụ thì ngươi không cần phải trở lại tìm ta.

- Dạ dạ! - Điền Bân mặt mày tái nhợt gật đầu nói - Văn bối sẽ cố gắng hết sức mình.

Cổ Phi Quỳnh chợt xen vào :

- Chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn thì không những ngươi cứu được tính mạng của ngươi, còn được tặng thưởng nhiều châu báu.

Điền Bân gật đầu không ngớt :

- Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân!

Trong khi ấy, Thuần Vu Khôn đưa tay ra giải huyết đạo cho Điền Bân nhưng đồng thời điểm vào ba huyết đạo khác trên người Điền Bân rồi xua tay nói :

- Đi đi! Hy vọng ta và ngươi còn có cơ hội gặp lại...

Sau khi Điền Bàn đi khỏi, Cổ Phi Quỳnh mới cười nói :

- Bảo chủ, người xem Điền Bàn có thể hoàn thành nhiệm vụ không?

Thuần Vu Khôn thở nhẹ một tiếng :

- Rất khó! Bởi vì chúng ta ra tay quá chậm!

Cổ Phi Quỳnh hỏi tiếp :

- Ý của Bảo chủ là...

Thuần Vu Khôn cau mày nói :

- Phu nhân phải biết cặp yêu nhân Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương là những nhân vật thấy tiền là sáng mắt. Ai ra giá cao thì bọn chúng bán mạng cho người đó. Bây giờ bọn họ đã ở Giang Hán, ta thật sự lo lắng là bọn họ sớm đã bị Chu Tứ Nương mua chuộc rồi.

Cổ Phi Quỳnh gật đầu đáp :

- Bảo chủ nói rất đúng! Nếu như vậy đối với cặp yêu nhân tà đạo này chúng ta phải đặc biệt tăng cường phòng bị mới được.

* * * * *

Trời vừa chạng vạng, Công Tôn Thái một mình trở về Vô Địch bảo.

Nhưng vừa bước vào cửa thì tên gia nhân đặc cách hầu hạ lão mỉm cười nói :

- Lão gia, Bảo chủ đã phái người đến đây thỉnh lão gia mấy lần rồi.

Công Tôn Thái ngạc nhiên hỏi :

- Người biết là tìm ta có chuyện gì không?

Tên gia nhân đáp :

- Tiểu nhân không biết, chỉ nghe đâu là Bảo chủ có chuyện quan trọng cần thương lượng với lão gia.

Công Tôn Thái cười cười nói :

- Được! Ta lập tức đến đây ngay.

Có lẽ lão ta cảm thấy có điều gì không ổn nên trước khi đến Ý Thúc lâu lão đã căn kè suy nghĩ một hồi và thăm chuẩn bị.

Khi lão ra đến cửa, liền quay sang hỏi tên gia nhân :

- Điền Bàn đi đâu rồi!

Tên gia nhân cười nhạt :

- Tiểu nhân không được rõ, Điền thiếu hiệp đã ra đi rất lâu rồi.

- Ồ!

Công Tôn Thái từ từ chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Thuần Vu Khôn đang ở trong một gian mật thất tầng đình Ý Thúc lâu một mình tiếp Công Tôn Thái.

Sau khi phân chủ khách ngồi xuống Thuần Vu Khôn bắt ngay vào vấn đề :

- Công Tôn huynh, Thuần Vu Khôn ta có bạc đãi với người không?

Công Tôn Thái hơi giật mình, nhưng mặt ngoài vẫn giả vờ trấn tĩnh hỏi :

- Thuần Vu huynh nói vậy là ý gì?

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Không cần phải nói ra, chắc lão huynh cũng biết là chuyện gì rồi!

Công Tôn Thái giả vờ không hiểu, chau mày nói :

- Nếu như tại hạ có chỗ nào không phải xin Thuần Vu huynh minh thị tội trọng!

- Được! Vậy thì ta nói thẳng cho ngươi biết.

Thuần Vu Khôn cười âm u nói tiếp :

- Không phải ngươi đã mệnh lệnh cho Điền Bân mua chuộc Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương để chuẩn bị ngầm đối phó ta sao?

Công Tôn Thái gượng cười nói :

- Thuần Vu huynh, ngươi đừng bao giờ trúng kế của địch. Tình thế hiện giờ nếu như chúng ta tương tàn chém giết lẫn nhau, như vậy đối với Chu Tứ Nương mà nói chỉ có lợi cho ả.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Nhưng rất tiếc! Giữa chúng ta không còn cách gì để hợp tác. Nói thật cho ngươi biết, lệnh đồ Điền Bân đã khai ra hết rồi..

Công Tôn Thái biến sắc mặt, cắt ngang nói :

- Ngươi đã giết hấn?

- Ta không có giết hấn. - Thuần Vu Khôn cười nham hiểm - Bởi vì hấn ta còn giá trị lợi dụng. Nhưng toàn bộ thù hạ của ngươi đều đã bị bao vây hết rồi.

Công Tôn Thái sắc mặt thay đổi liên tục nhưng không nói gì cũng không có hành động gì.

Thuần Vu Khôn cười nham hiểm :

- Ta và ngươi đều từng là phu quân của Chu Tứ Nương, cũng là người mà Chu Tứ Nương lúc nào cũng muốn giết. Đây chính là điểm tương đồng giữa ta và ngươi, cho nên ta không muốn giết ngươi. Hơn nữa ta cũng không có ý định giết ngươi.

Công Tôn Thái hơi nhú mày nói :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Thuần Vu Khôn nghiêm giọng nói :

- Bây giờ có ba con đường cho ngươi đi, hy vọng ngươi sẽ chọn đúng đắn!

Công Tôn Thái gượng cười :

- Ta đang nghe ngươi đây!

Thuần Vu Khôn hạ giọng :

- Thứ nhất, ngươi ngoan ngoãn để ta khống chế huyết đạo, sau khi quét sạch tất cả mọi chướng ngại ta sẽ cho ngươi một nơi yên ổn để hưởng tuổi già, đồng thời thù hạ của ngươi cũng không phải chết. Nhưng đến khi đó võ công của ngươi phải bị phế hết.

- Con đường này hình như không đủ rộng!

Công Tôn Thái gượng cười nói tiếp :

- Còn con đường thứ hai?

Thuần Vu Khôn nói :

- Con đường thứ hai là ta và ngươi sẽ không tồn thương hòa khí. Ngươi có thể nhảy xuống từ cửa sổ này, bên dưới là Đông Hồ ta biết ngươi bơi lội rất giỏi. Vậy ngươi có thể lợi qua hồ thoát thân.

Công Tôn Thái bĩu môi nói :

- Con đường này dường như rộng hơn con đường trước một chút!

Thuần Vu Khôn mỉm cười :

- Con người của ta từ trước đến nay đều khoan dung độ lượng.

Công Tôn Thái hỏi tiếp :

- Còn con đường thứ ba?

Thuần Vu Khôn trầm nét mặt :

- Con đường thứ ba chính là giữa hai chúng ta. Ở tại Ý Thủy lâu này ta và ngươi cùng nhau so tài. Chỉ cần ngươi có thể chịu được năm trăm chiêu, ta sẽ mở rộng cửa đích thân tiễn ngươi ra khỏi Vô Địch bảo.

Công Tôn Thái nhún mày nói :

- Được! Ta chọn con đường thứ ba!

Nói đoạn liền đứng lên.

Thuần Vu Khôn hạ thấp giọng hỏi :

- Ngươi không cần nghĩ thêm?

Công Tôn Thái thản nhiên trả lời :

- Ta không cần phải suy nghĩ.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Ta không thể không nhắc ngươi trước, trong Ý Thủy lâu này mỗi tầng đều có cao thủ mai phục. Nếu ngươi muốn từ phía dưới lầu thoát thân, như vậy không thể được. Khi cần ngươi cứ nhảy xuống Đông Hồ qua cánh cửa sổ này mới có thể thoát thân.

Công Tôn Thái cũng cười nhạt nói :

- Trong lòng ta không hề có chữ chạy.

Dứt lời liền hạ giọng nói :

- Mời!

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng nói :

- Tiếp chiêu!

Soạt một tiếng, ánh kiếm liền lóe lên đâm thẳng vào ngực của Công Tôn Thái. Hơn nữa vừa ra chiêu Thuần Vu Khôn đã sử dụng ngay tuyệt chiêu Thiên Hạc kiếm pháp.

Công Tôn Thái không hề tỏ ra thấp kém, một mặt vung đao lên đỡ, mặt khác cười nhạt nói :

- Hào kiếm pháp!

Keng keng keng một loạt tiếng binh khí va chạm vang lên, đồng thời nghe thấy tiếng cười của Công Tôn Thái :

- Hèn gì ngươi ngông cuồng như vậy, thì ra ngươi đã học lên Thiên Hạc kiếm pháp của Lãnh Vô Tình.

Thuần Vu Khôn cười đáp :

- Bây giờ ngươi sửa lại chọn con đường thứ hai vẫn còn kịp.

Công Tôn Thái cười lạt :

- Thuần Vu Khôn, chỉ cần ngươi giữ lời ta sẽ hy vọng được ngươi đích thân tiễn ra tận cửa Vô Địch bảo.

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Xem ra ngươi còn sức giết ta sao?

Công Tôn Thái cười nói :

- Điều đó chưa biết được!

Thuần Vu Khôn và Công Tôn Thái đều là những nhân vật đầu não trong Ngũ bá, cũng là một trong số những cao thủ số một trong võ lâm đương thời.

Trong mười chiêu đầu, song phương đều tỏ ra kẻ tám phân người nửa lượng, không ai hơn ai cả.

Sau một trăm chiêu vẫn chưa thể phân thắng bại.

Thuần Vu Khôn đột nhiên thở dài một tiếng :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Công Tôn Thái ngạc nhiên hỏi :

- Có gì đáng tiếc chứ?

Thuần Vu Khôn cười đáp :

- Ta muốn nói trận đấu vừa khẩn trương vừa hấp dẫn như vậy mà lại không có người xem.

Công Tôn Thái cười nhạt :

- Không phải người mai phục không ít cao thủ ngăm nhìn trộm sao?

Thuần Vu Khôn cười lạt :

- Những tên này không phải ở bên trong xem nào nhiệt.

Công Tôn Thái cười nói :

- Đúng vậy! Nhiệm vụ của bọn chúng là truy sát ta khi ta bỏ chạy.

Thuần Vu Khôn hạ giọng :

- Người tự biết như vậy là tốt!

Khi ấy cuộc chiến đã gần hai trăm chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Có lẽ hai người bọn họ đều hy vọng có thể sớm kết thúc trận đấu nên bọn họ tuy vừa đánh vừa nói chuyện nhưng vẫn tập trung vào trận đấu. Công Tôn Thái vừa công vừa thủ không để lộ một sơ hở nào. Hơn nữa còn cười ha hả nói :

- Thuần Vu Khôn, người lệnh cho bọn chúng mở cửa trước chuẩn bị tiễn ta ra khỏi Vô Địch bảo là vừa.

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng :

- Còn đến ba trăm chiêu, người tự tin có thể chịu được năm trăm chiêu sao?

Công Tôn Thái mỉm cười :

- Trừ phi Thuần Vu Khôn người còn có tuyệt kỹ gì chưa thi triển, bằng không trong năm trăm chiêu máu nhuộm nơi đây chính là Thuần Vu Khôn người...

Sau câu nói, chiêu thức đột nhiên thay đổi, vù vù vù liên tiếp ba đao quả nhiên ép Thuần Vu Khôn thoái lui ra sau hơn năm thước.

Thuần Vu Khôn hơi biến sắc mặt :

- Không ngờ ta đã xem nhẹ người...

Vừa dứt câu, Thuần Vu Khôn liền lập tức trả lại liên tiếp ba chiêu tuyệt kỹ, đẩy lùi Công Tôn Thái ra sau cũng năm thước.

Công Tôn Thái gượng cười :

- Thuần Vu Khôn, xem tình hình e rằng trên một ngàn chiêu cũng không phân thắng bại. Tại sao chúng ta lại để Chu Tứ Nương ngư ông đắc lợi chứ!

Thuần Vu Khôn liền hỏi :

- Theo ý người thì sao?

Công Tôn Thái vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Theo ý kiến của ta thì chúng ta nên hòa trận chiến này. Nhưng mà ngươi đã trúng kế ly gián của địch nên mới hiểu lầm ta. Hay là tạm thời chúng ta không bàn đến việc hợp tác.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Không nói đến chuyện hợp tác thả cho ngươi đi kết hợp với Chu Tứ Nương đối phó với ta à?

Công Tôn Thái gượng cười :

- Ngươi nghĩ thử xem, Chu Tứ Nương lúc nào cũng muốn giết chết ta và ngươi mới cam tâm, vậy ả đồng ý cùng ta hợp tác không chứ?

Bây giờ là hơn ba trăm chiêu, kiếm pháp của Thuần Vu Khôn càng lúc càng lợi hại. Không biết Công Tôn Thái vì muốn bảo tồn thực lực hay sao mà chỉ thấy lão ta thủ thế chứ không hề có tấn công.

Thuần Vu Khôn một mặt ra sức tấn công, một mặt cười nhạt :

- Ta sẽ cho ngươi rời khỏi nơi đây, nhưng không phải đi ra mà là được khiêng ra.

Trong khi nói, lão đã dồn Công Tôn Thái đến sát cửa sổ phía Đông Hồ.

Công Tôn Thái tuy đã rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn phòng thủ cẩn thận, không để lộ một sơ hở nào, hơn nữa còn cười ha hả nói :

- Thuần Vu Khôn, ngươi thật sự muốn ép ta nhảy xuống hồ?

- Không sai? - Thuần Vu Khôn hạ giọng tiếp - Bây giờ đi con đường thứ hai vẫn còn kịp.

Công Tôn Thái cười nói :

- Ngươi rất muốn ta đi con đường thứ hai, chẳng lẽ bên ngoài cửa sổ có mai phục rất lợi hại?

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Ngươi nói rất đúng!

Công Tôn Thái cười nói :

- Đã như vậy ta sẽ không cần phải xông ra ngoài...

Không sai, cánh cửa sổ bên cạnh hồ quả thật có mai phục, nhưng người mai phục không phải ở bên ngoài cửa sổ mà ở bên cạnh bàn sách bên trong cửa sổ.

Người mai phục chính là một trong bốn đồ đệ của Hồ Diên Kỳ. Người này tuổi tác trẻ nhất xếp hàng nhỏ nhất nhưng võ công thì chỉ xếp sau đại sư huynh, đó chính là Hồ Diên Bách Văn.

Do vì trời tối, lại thêm bàn sách tương đối cao to vì vậy một người nấp trong ấy không dễ gì phát hiện được.

Công Tôn Thái vừa dứt lời liền thủ thế bay ra ngoài cửa sổ.

Nhưng đúng ngay lúc ấy Hồ Diên Bách Văn đã rời khỏi chỗ nấp, không nói không rằng đánh một trường như búa bổ vào đại huyệt Linh Đài phía sau lưng của Công Tôn Thái.

Linh Đài là một trong những yếu huyệt. Tay trái của Hồ Diên Bách Văn đã bị Chu Á Nam chém đứt, thay bằng bàn tay sắt. Hơn nữa ngũ chỉ còn có tám chất kịch độc.

Vì vậy khi Công Tôn Thái bị trúng vào huyệt Linh Đài đồng thời cũng bị ngũ chỉ đánh trúng. Đòn chí mạng này cho dù công lực của Công Tôn Thái có cao thâm hơn nữa cũng phải thổ huyết và thoái lui ra sau năm bước lớn.

Có lẽ do vì nghĩ rằng Công Tôn Thái sẽ không chịu nổi chiêu vừa rồi nên Thuần Vu Khôn chỉ cười nhạt mà không thừa cơ truy kích.

Đúng lúc ấy kỳ biến đã xuất hiện.

Chỉ thấy Công Tôn Thái bỗng nhiên xoay người nhanh như tia chớp, một vầng sáng lóe lên thanh trường đao trong tay lão đã đâm thẳng vào ngực Hồ Diên Bách Văn, đóng đinh hẳn vào trong tường, miệng nghiêng răng quất :

- Trong đời ta ghét nhất là những kẻ đánh lén!

Thương thế của Công Tôn Thái cũng rất trầm trọng. Sau khi ra tay lão phải chống tay vào tường mới có thể đứng vững được. Đòn tấn công bất ngờ này lão đã dốc hết toàn lực nên dù Thuần Vu Khôn đứng gần nhưng vẫn không kịp cứu hộ Hồ Diên Bách Văn.

Thương thể trầm trọng lại trúng độc, thêm hao tổn nhiều chân lực. Công Tôn Thái sắc mặt đã trắng bệch, đứng không vững mà phải dựa vào tường để khỏi ngã.

Thuần Vu Khôn vẫn chưa chịu ra tay, chỉ thở dài một tiếng :

- Chiêu này của ngươi vừa hiểm ác, vừa chính xác.

Sắc mặt Công Tôn Thái từ từ chuyển sang xanh, cười đau đớn nói :

- Nhưng so với ngươi thì còn kém xa...

Tiếp theo lão nghiêng răng nói :

- Trước khi ta chết cũng có thể nói là chiêu này không có đánh sai!

Thuần Vu Khôn lại thở dài :

- Ngươi muốn nói đao cuối cùng của ngươi giết chết vị sư đệ này của ta?

- Không sai! - Công Tôn Thái nói tiếp - Nếu như đao vừa rồi ta nhắm vào ngươi thì ta nghĩ không thể tìm người chết cùng mình. Như vậy ta chết cũng không nhắm mắt.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Bây giờ ngươi có thể nhắm mắt rồi đấy!

Công Tôn Thái thở nhẹ một tiếng :

- Đúng vậy! Ta sẽ ở dưới suối vàng đợi ngươi, đợi ngươi chịu sự báo ứng của Chu Tứ Nương...

Thuần Vu Khôn vội cắt ngang :

- Điểm này chắc ngươi phải thất vọng!

Công Tôn Thái nghiêng răng chịu đau :

- Không bao giờ, ta rất có lòng tin ở mình.

Thuần Vu Khôn đưa mắt nhìn thi thể Hồ Diên Bách Văn rồi thở dài :

- Công Tôn Thái, ta hối hận vì đã xem thường ngươi!

Công Tôn Thái nghiêng răng nói :

- Ta cũng hối hận vì đã xem thường ngươi!

Thuần Vu Khôn ngạc nhiên :

- Ngươi nói vậy là ý gì?

Công Tôn Thái như đèn đã hết dầu, giọng nói càng lúc càng yếu :

- Ngươi đã từng nói qua sẽ không ngầm ám toán ta... nhưng kết quả ngươi lại...

Nói đến đây, người lão đã ngã nhào xuống đất.

Sau khi Công Tôn Thái chết, Cổ Phi Quỳnh dẫn người bao vây lấy bọn thủ hạ của Công Tôn Thái và cũng ra tay hành động.

Thủ hạ của Công Tôn Thái nhân số hơn hai trăm, nếu nói về thực lực thì cũng không phải yếu. Nhưng vì Công Tôn Thái đã chết chúng như rắn mất đầu không sao chống cự nổi với người của Vô Dịch bảo.

Cổ Phi Quỳnh, con người này cũng thật gian hiểm. Bà ta dẫn số quân chủ lực tinh nhuệ của Vô Dịch bảo xông vào chém giết đối phương. Vì vậy không đến nửa canh giờ hơn hai trăm quân của địch đã bị giết hơn hai phần ba.

Số còn lại thì đang trong tình thế nguy khốn, đúng lúc ấy Thuần Vu Khôn đến. Thuần Vu Khôn mang đầu Công Tôn Thái đưa cao để mọi người đều nhìn thấy, sau đó lên giọng nói :

- Công Tôn Thái đã chết, mọi người còn sống sót mau buông binh khí xuống, có thể được miễn chết.

Thuần Vu Khôn vừa nói xong tất cả số thù hạ còn lại của Công Tôn Thái nhất tề đều buông binh khí xuống đầu hàng.

Không ngờ Cổ Phi Quỳnh đột nhiên quát lớn :

- Giết! Giết hết toàn bộ cho ta!

Diễn biến xảy ra quá đột ngột khiến cho thù hạ của Công Tôn Thái không kịp cầm binh khí lên thì toàn bộ đã bị giết sạch sẽ.

Thuần Vu Khôn ban đầu hơi tỏ vẻ ngạc nhiên, kể đó thì cười nói với Cổ Phi Quỳnh :

- Phi Quỳnh! Cũng lại là do nàng làm.

Cổ Phi Quỳnh vuốt tóc, cười nói :

- Đây gọi là vô độc bất trượng phu. Bảo chủ phải biết, nếu giữ lại bọn này không những không có ích mà còn phải phái người giám sát bọn chúng, như vậy không phải chúng ta tự tìm phiền phức sao?

- Rất đúng, rất đúng! - Thuần Vu Khôn cười nói - Cho nên ta thường nói phu nhân tính toán chu đáo hơn ta!

Cổ Phi Quỳnh nhìn Thuần Vu Khôn một cái rồi nói :

- Bây giờ trong Ngũ bá đương thời thì Tân Ngọc Phụng và Công Tôn Thái đã bị tiêu diệt, còn Chu Tứ Nương chỉ nhờ vào Giả Nam Tĩnh. Cho nên nếu nghiêm chỉnh mà nói thì chỉ còn ta và Giả Nam Tĩnh, cũng có thể xem là đại nghiệp đã sắp thành.

Thuần Vu Khôn hơi chau mày :

- Nhưng mà trận chiến sau cùng cũng là trận chiến gian nan nhất.

Cổ Phi Quỳnh cười cười nói :

- Thắng lợi từ trong gian nan như vậy mới đáng quý chứ!

Nói xong liền nghiêm giọng nói :

- Đi! Chúng ta đi xem Hồ Diên Mỹ.

Thuần Vu Khôn hơi ngạc nhiên :

- Ý của phu nhân là chúng ta cũng đột kích bất ngờ?

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Thiếp cũng có ý định như vậy, nhưng e rằng chúng ta chỉ phí sức mà thôi.

Thuần Vu Khôn lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Ta không hiểu ý phu nhân!

Cổ Phi Quỳnh hứ một tiếng :

- Bảo chủ thử nghĩ xem ở đây chúng ta làm náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ Hồ Diên Mỹ là người chờ chết hay sao?

Thuần Vu Khôn ồ một tiếng :

- Ý phu nhân muốn nói ả ta có ẩn tình đã sợ bỏ chạy trước rồi?

Cổ Phi Quỳnh mỉm cười hỏi ngược lại :

- Nếu là Bảo chủ, người ở lại đây chờ chết ả?

Đúng ngay lúc ấy Hồ Diên Kỳ đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cổ Phi Quỳnh không khỏi ngạc nhiên :

- Lão gia, có chuyện gì chẳng?

Hồ Diên Kỳ hứ một tiếng :

- Không có chuyện ta không thể đến đây được sao?

Cổ Phi Quỳnh gượng cười nói :

- Lão gia, Phi Quỳnh không hề đắc tội với người!

Hồ Diên Kỳ cười nhạt :

- Đúng vậy! Có thể nói người không xem ta là kẻ địch.

Thuần Vu Khôn liền xen vào :

- Sư phụ, người đừng giận dữ, có chuyện gì xin nói rõ ra.

Hồ Diên Kỳ cười mỉa mai :

- Người không gọi ta bằng sư phụ, ta dường như quên hẳn thân phận của mình.

Không đợi đối phương lên tiếng, lão vội chìa tay phải ra trước :

- Người xem cái này trước!

Trong tay Hồ Diên Kỳ là một tờ giấy.

Thuần Vu Khôn nhận lấy tờ giấy mở ra xem, bất giác thay đổi sắc mặt.

Thì ra nét chữ viết trên tờ giấy là của Hồ Diên Mỹ. Bên trong ngoài việc tự thừa nhận bị Thuần Vu Khôn dụ dỗ có quan hệ mờ ám ra, đồng thời cũng nói rõ Cổ Phi Quỳnh vì đồ kỵ nên cố ý tìm cách ly gián. Sau khi loại trừ Công Tôn Thái xong tức sẽ đến lượt bà ta, cho nên Hồ Diên Mỹ bắt đắc dĩ ra đi mà không từ biệt.

Cổ Phi Quỳnh vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Bảo chủ, đã xảy ra chuyện gì?

Thuần Vu Khôn không trả lời, chỉ đem tờ giấy giao cho Cổ Phi Quỳnh.

Sau khi xem xong, Cổ Phi Quỳnh hứ một tiếng :

- Làm người nếu như không làm việc tự hổ với lương tâm vậy cần gì phải bỏ trốn chứ?

Hồ Diên Kỳ cười nhạt :

- Nếu như người là Hồ Diên Mỹ, người có ở đây đợi chết không?

Cổ Phi Quỳnh gượng cười :

- Lão gia, người không thể chỉ nghe từ một phía, mà cho rằng văn bối ép bà ta bỏ đi.

Hồ Diên Kỳ cũng hứ một tiếng nói :

- Nghe một phía à? Người thử kiểm tra người bên cạnh người xem!

Cổ Phi Quỳnh ngạc nhiên :

- Người bên cạnh của văn bối như thế nào?

Hồ Diên Kỳ nói tiếp :

- Vừa rồi ta đã ra cửa đại môn hỏi, Hồ Diên Mỹ đã cùng nữ tỳ bên cạnh của người là A Đào trốn mất rồi.

Sau khi ngạc nhiên, Cổ Phi Quỳnh mới ngẩn ngơ nói :

- Á yêu nữ này quả là lợi hại, không ngờ ngay cả nữ tỳ của ta cũng mua chuộc được.

Hồ Diên Kỳ thở nhẹ ra một tiếng :

- Nếu nói về lợi hại thì Hồ Diên Mỹ làm sao bì kịp người. Nhưng cũng xem như có chút bản lĩnh, nếu không lần này Hồ Diên Mỹ cũng chết thảm như Công Tôn Thái vậy.

Thuần Vu Khôn thở dài :

- Sư phụ, người vẫn còn tin rằng giữa bọn họ có hiềm nghi với nhau?

Hồ Diên Kỳ mỉm cười :

- Nếu so với Tào A Man người còn kém xa. Tự mình bị lừa mà còn không biết.

Thuần Vu Khôn ngạc nhiên :

- Ý của sư phụ cho rằng đây là kẻ mượn đao giết người giống như Châu Du đã sử dụng.

Vào thời Tam Quốc, Tào Tháo mang tám mươi ba vạn thủy quân thảo phạt Đông Ngô. Đại tướng của Đông Ngô là Châu Du biết được đồ đốc của Tào quân là Thái Mạo và Trương Xung, liền dùng cơ hội chỗ quen biết cũ đến thăm bọn họ để sử dụng kế phản gián khiến Tào Tháo sinh nghi đem Thái Mạo và Trương Xung ra chém. Sau khi Tào Tháo giết chết Thái Mạo và Trương Xung mới tỉnh ngộ mình đã trúng kế mượn đao giết người của Châu Du.. Hiện tại lời của Hồ Diên Kỳ muốn chỉ chính là câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thiên thúc lương duyên

Hồ Diên Kỳ hừ một tiếng nói :

- May mà người còn có thể nghĩ được điểm này.

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Lão gia, ta không đồng ý cách nói như vậy!

Hồ Diên Kỳ gượng cười nói :

- Người bị máu ghen làm mê muội, đương nhiên không nghĩ tới những điều đó.

- Lão gia, Diên Bàn là truyền nhân y bát của Công Tôn Thái, lời hắn nói không phải giả, cũng không có lý do bán đứng sư phụ của mình.

Hồ Diên Kỳ nói :

- Diên Bàn tự động nói cho người biết?

- Không phải, ta bức hắn nói ra.

- Phải rồi, người bị tra khảo đương nhiên..

- Ta không hề dùng khảo hình đối với Diên Bàn.

- Chuyện đó tạm thời không nói, ta chỉ hỏi phụ thê người một tiếng. Chu Tứ Nương hận Công Tôn Thái không thua gì Thuần Vu Khôn, thế tại sao Công Tôn Thái lại giúp sức cho Chu Tứ Nương?

- Có lẽ là đem công chuộc tội!

- Người đánh giá Chu Tứ Nương quá thấp!

Thuần Vu Khôn nhú mày nói :

- Thế ý của sư phụ là...

- Ý của ta là Công Tôn Thái tư thông với kẻ địch...

Cổ Phi Quỳnh nói :

- Lão gia đã cho rằng Công Tôn Thái tư thông với địch là sự thật thì sự việc không nghiêm trọng lắm ư?
- Công Tôn Thái thông địch là sự thật, nhưng chúng ta mắc lừa Chu Tứ Nương thì không giả chút nào.

Thuần Vu Khôn cười khò :

- Xin sư phụ nói rõ?

Hô Diên Kỳ phản vấn :

- Công Tôn Thái là người Chu Tứ Nương muốn giết, đồng thời cũng là phụ thân của Chu Thắng Nam các người đều biết cả rồi chứ?

Thuần Vu Khôn, Cổ Phi Quỳnh hai người đồng thời gật đầu nói :

- Phải, đều biết cả!
- Và lại, Công Tôn Thái cũng là kẻ thù sát phụ của Chu Á Nam, các người biết chứ?
- Biết!
- Thế thì các người nghĩ coi, nếu như Chu Tứ Nương tận tay giết chết Công Tôn Thái thì y thị ắt nói sao với Chu Thắng Nam, còn không giết Công Tôn Thái thì Chu Á Nam sẽ không đáp ứng. Hơn nữa, Chu Á Nam võ công cao cường rất có thể sẽ tự tay giết Công Tôn Thái báo thù rửa hận. Lúc đó tỷ muội bọn chúng sẽ ra sao?

Thuần Vu Khôn bất giác ồ lên một tiếng nói :

- Bây giờ ta hiểu rồi!
- Hiểu những gì?
- Qua sự phân tích của sư phụ, đồ đệ mới hiểu Công Tôn Thái đối với Chu Tứ Nương như một cái gai trước mắt.
- Đêm nay thì các gai ấy đã được người giúp y thị lấy đi một cách dễ dàng rồi.

Cổ Phi Quỳnh gượng cười :

- Kiến giải của lão gia quả nhiên rất có lý, nhưng Chu Tứ Nương vị tất đã nghĩ như vậy.
- Người thật là đến chết vẫn không tỉnh ngộ!

Tiếp đó lão lại thở dài :

- Phu thê các người hai người nhập lại cũng sắp trăm tuổi rồi, không ngờ khi có chuyện lại ấu trĩ như vậy.

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Sư phụ, sự việc đã bị sai lầm rồi hối hận cũng vô ích. Bây giờ chỉ bằng nghĩ cách về sau.
- Cách gì? Người còn có thể gọi Công Tôn Thái sống lại ư?
- Tuy Công Tôn Thái không thể sống lại, nhưng chúng ta hãy có thể mời sư mẫu trở về.
- Quá trễ rồi! Hô Diên Kỳ khê thở dài.
- Sư phụ cho rằng sư mẫu trừ về với Chu Tứ Nương còn có thể về với ai? Ta phải gấp thông tri với người bên Hạ Khâu...

Nói xong, chấp tay bái Hô Diên Kỳ một bái, rồi quay người bỏ đi.

Hô Diên Kỳ khê lắc đầu gượng cười nói :

- Khó lắm, cũng quá trễ rồi!

Nói xong cũng quay mình bỏ đi, chỉ còn lại một mình Cổ Phi Quỳnh đứng yên mắt thần.

* * * * *

Khi Vô Định bảo bị Giả Nam Tĩnh dùng kế mượn đao giết người làm cho thất điên bát đảo thì tại Vân Mộng biệt phủ, Chu nhị tiểu thư đang đi đi lại lại, lúc này trên đôi lông mày của nàng xuất hiện một vẻ ưu uất như đang chờ đợi một điềm chẳng lành xảy tới.

Thật lâu, cửa phòng của Thượng Quan Tổ Vân bỗng mở, vị y sinh Mạc Quân sắc diện trầm trọng từ từ bước ra.

Chu Á Nam vội bước tới hỏi khẽ :

- Mạc tiên sinh, thế nào rồi?

Mạc Quân nói :

- Đã tỉnh rồi.

- Bây giờ có thể nói chuyện với nàng ta được không?

- Được! Hy vọng nhị tiểu thư đi chuyến này kỳ tích sẽ xuất hiện!

- Ta nghĩ sẽ có kỳ tích xuất hiện!

Nói xong, nàng đã tiến vào phòng đưa tay khép cửa lại rồi cất bước tới trước giường của Thượng Quan Tổ Vân.

Thượng Quan Tổ Vân vốn xinh đẹp kiều diễm như hoa, lúc này tiểu tụy đến chẳng còn dáng người nữa.

Mắt nàng trũng sâu, gò má nhô cao, đầu tóc rối bù, sắc mặt vàng như sáp thật vô cùng cảm thương.

Chu Á Nam nhìn thấy vậy nước mắt bất giác tuôn trào.

Hồi lâu, nàng mới lau nước mắt kêu nhỏ :

- Thượng Quan tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ tỷ đây!

Chu Á Nam gọi liền hai lượt, Thượng Quan Tổ Vân mới mở đôi mắt đã thất thần, mỉm cười với nàng :

- Cảm ơn Á Nam muội muội...

Chu Á Nam ngồi bên giường thuận tay nắm tay Thượng Quan Tổ Vân khẽ vuốt nhẹ.

Chu Á Nam dầu sao cũng còn quá trẻ, dù trong lòng nàng có bao điều muốn nói nhưng lúc này không biết mở miệng nói ra sao.

Thượng Quan Tổ Vân tựa hồ tinh thần có đỡ hơn, trong đôi mắt thất thần cũng xuất hiện một tia nhìn sinh khí, nhìn Chu Á Nam hỏi :

- Á Nam, muội khóc ư?

Chu Á Nam sững sốt :

- Không có đâu!

Thượng Quan Tổ Vân cười :

- Đừng giấu ta, trên lông mi của muội có nước mắt.

Chu Á Nam lại vội vã nói dối :

- Ô! Đó là lúc nãy có bụi bay vào mắt...

Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Tuy ta không soi gương nhưng cũng biết mình đã không còn hình dáng con người, muội nhìn thấy ta vừa ốm vừa xanh xao cho nên mới thương tâm mà rơi lệ phải không?

- Không, không phải đâu!

Tuy miệng Chu Á Nam phủ nhận, nhưng sự biểu lộ trên mặt nàng cũng như đã thừa nhận rồi, dòng lệ cổ nén bất giác lại trào ra.

Thượng Quan Tổ Vân vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói :

- Muội đừng vì thế mà buồn, lúc này tinh thần của ta hãy còn tốt chúng ta có thể nói chuyện hồi lâu.

Câu nói thật ý tứ, mục đích chuyến đi này của Chu Á Nam là an ủi Thượng Quan Tổ Vân. Nhưng lúc này lại trở thành Thượng Quan Tổ Vân đang an ủi Chu Á Nam.

Chu Á Nam nước mắt tuôn rơi, đôi môi mấp máy nhưng không nói được nên lời.

Thượng Quan Tổ Vân cười hỏi :

- Muội muội, sinh lão bệnh tử đó là quá trình của đời người có gì đáng để thương tâm đâu.

Rồi nàng khẽ nói :

- Ta xuất thân quan thần chi gia, tuy trên chặng đường nhân sinh chỉ qua vồn vện mười chín mùa xuân, nhưng ta đã nếm qua bao đắng cay ngọt bùi. Đến nay thâm thù rửa sạch, đã hoàn thành tâm nguyện coi như không còn gì phải lo nữa. Cứ thế này mà lặng lẽ ra đi là trời cao đã ưu đãi lắm rồi...

Chu Á Nam nghiêng răng thốt lên :

- Không! Tỷ tỷ không thể chết, tất cả mọi người đều hy vọng tỷ tỷ sẽ sống, nhất là muội và Chính Anh ca càng bức thiết hy vọng tỷ tỷ sẽ sống. Vốn Chính Anh ca sẽ cùng muội đến thăm tỷ tỷ, nhưng muội nghĩ có Chính Anh ca bên cạnh chúng ta sẽ có nhiều điều không tiện nói, cho nên muội mới để Chính Anh ca lát nữa sẽ đến thăm.

Thượng Quan Tổ Vân cười nói :

- Sống chết do mệnh, phú quý do trời, ta làm sao cưỡng lại được?

- Được! - Chu Á Nam nói - Nhân định khả dĩ thắng thiên, chỉ cần tỷ tỷ có ý chí muốn sống, Mạc y sinh bảo đảm có thể trị khỏi vết thương cho tỷ tỷ.

Nàng ngừng một lát rồi lại nói :

- Tỷ tỷ nên biết muội đến đây thăm là mang theo điều chúc phúc và nguyện vọng của biết bao người...

Thượng Quan Tổ Vân lắp bắp nói :

- Cảm ơn muội! Cảm ơn tất cả những người quan tâm đến ta. Nhưng đối với sự yêu thương của các vị e rằng kiếp sau mới báo đáp được.

- Tỷ tỷ đừng nói thế! Nếu bọn muội thật đáng để báo đáp thì muội muốn tỷ tỷ báo đáp trong kiếp này.

- Tiểu muội, yêu cầu này đã quá tàn nhẫn...

- Trong nhóm chúng ta, Chính Anh ca ca quen biết tỷ tỷ và Lộ tỷ tỷ trước tiên phải không?

- Phải! Tại Tổng đàn của Ác Hồ câu Tây Môn lão tặc.

- Còn nữa, trong nhóm chúng ta có phải hai người chúng ta có mối giao hảo hơn hết?

- Không sai! Trong tâm khảm của ta, ta luôn coi muội như ruột thịt của mình.

- Tỷ tỷ hãy còn nhớ những ngày tháng trong phủ Hạ Khẩu chứ?

Đôi mắt thất thần của Thượng Quan Tổ Vân lóe lên ánh sáng hưng phấn, nhưng chẳng qua chỉ lóe lên mà thôi, nàng thở dài :

- Phải! Trừ tuổi thơ hạnh phúc của ta đó là những ngày đáng nhớ nhất trong đời ta. Khi ấy thâm thù đã rửa sạch, cả ngày cùng bầu bạn với muội và Lữ thiếu hiệp, vui vầy chốn sơn thủy không có điều chi lo nghĩ...

Ngừng một lát nàng lại nói tiếp :

- Nhưng tất cả đều đã là quá khứ...

- Không sai! Quá khứ đều là quá khứ, nhưng hiện tại vị lai hãy còn vô số những ngày tháng tươi đẹp đang chờ chúng ta đi khai phá, đi hưởng thụ.

- Muội nói đúng, nhưng những điều đó thuộc về muội...

- Không! Tỷ tỷ cũng có phần, tất cả đều thuộc về chúng ta.

- Ta ư?

Thượng Quan Tổ Vân thở dài, không nói tiếp nữa.

- Vân tỷ tỷ, tỷ tỷ không tin lời muội ư?
- Lời của muội đương nhiên ta tin, nhưng thương thế của ta thế này còn sống được nữa hay sao?
- Tuyệt đối có thể sống được. Mạc y sinh đã nói và đã đảm bảo, vấn đề là tỷ tỷ phải có ý chí cầu sinh.

Thượng Quan Tổ Vân mỉm cười thê lương không lên tiếng.

Chu Á Nam bỗng cúi người ghé sát tai Thượng Quan Tổ Vân thầm thì một hồi.

Chỉ thấy trên gương mặt vàng vọt của Thượng Quan Tổ Vân bỗng đỏ lên, thờ dài :

- Tiểu muội nghĩ quá ngây thơ...
- Không! Đây không phải là muội nghĩ mà là tất cả những người đương sự đều đồng ý.
- Chỉ có người đương sự như ta là ngoại lệ!
- Không! - Chu Á Nam vội tiếp - Vân tỷ tỷ đừng bướng nữa, không thể làm thất vọng hảo ý của mọi người được.
- Tiểu muội ý tốt của mọi người ta xin khắc ghi. Ta là người đã lăn lộn phong trần không có mắc cỡ. Bây giờ xin thứ cho ta được nói, nếu có thể cùng các muội hầu hạ người như Lữ công tử thì có gì hơn nữa. Nhưng những vấn đề trong việc này quá lớn lao, hãy đợi ta có thể sống được hãy nói.

Chu Á Nam cười nói :

- Vân tỷ tỷ đã đáp ứng rồi ư?

Không đợi Thượng Quan Tổ Vân lên tiếng, bèn lập tức cất giọng nói :

- Thượng Quan tỷ tỷ đã đáp ứng. Nương mẫu, chư vị tỷ tỷ mọi người hãy mau vào đây.

Theo tiếng gọi của Chu Á Nam, mọi người lập tức xuất hiện. Đó là Chu Tứ Nương, Thủy Ngân Cô, Chu Quân Ngọc, Chu Thắng Nam, Thủy Tương Vân và Lộ Thanh Bình.

Chu Á Nam nói :

- Nương mẫu, hài nhi đã phí bao nhiêu sức mới khai đạo cho Thượng Quan tỷ tỷ.

Đối diện với những ánh mắt quan tâm của mọi người, Thượng Quan Tổ Vân cảm động trào nước mắt, không nói được tiếng nào.

Chu Tứ Nương khẽ cầm tay Thượng Quan Tổ Vân, tỏ vẻ vô cùng thân thiết nói :

- Tổ Vân, bất tất phải nói gì cả. Chỉ cần an tâm dưỡng thương, mọi chuyện để ta lo liệu.

Thượng Quan Tổ Vân run run nói :

- Lệnh chủ...
- Không! - Chu Tứ Nương cắt ngang - Nếu người không cho rằng yêu cầu ta quá mạo muội thì hãy kêu ta một tiếng nghĩa mẫu.
- Nghĩa... mẫu...

Thượng Quan Tổ Vân quá xúc động, hai tiếng nghĩa mẫu kêu không thành âm.

Chu Tứ Nương nói :

- Từ nay người chính thức trở thành nhi nữ ta, cũng là tỷ tỷ của Thắng Nam và Á Nam.

Trong tiếng chúc mừng của chư vị nương tử quân. Chu Tứ Nương nói :

- Tổ Vân thân thể bị thương, tao ngộ bị thảm chư vị đều đã biết. Ta cũng là người trải qua mọi khổ nạn, trên cơ sở đồng bệnh tương lân cho nên ta phải đặc biệt thông cảm và chiếu cố Tổ Vân.

Đoạn đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tổ Vân nói :

- Tổ Vân, gian nan đã qua rồi, người là một người như thái dương vừa xuất sơn, viễn cảnh tương lai vô cùng xán lạn đang chờ đợi con. Cho nên con phải phấn chấn lên để thân thể mau bình phục kịp thời tham gia cuộc chiến thần thánh và trang nghiêm cuối cùng của chúng ta.

Tác động tinh thần thực sự hơn tất cả. Trong giây lát thương thế của Thượng Quan Tổ Văn tựa hồ giảm nhẹ không ít, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Do đó, Chu Tứ Nương vừa dứt lời nàng lập tức hỏi :

- Nghĩa mẫu, chúng ta đã bố trí xong xuôi?
- Phải, hầu như đã bố trí xong.
- Hy vọng hai nhi có thể tham gia cuộc chiến thần thánh này.
- Có thể! Ta sẽ mệnh lệnh cho Mạc y sinh cố gắng hết sức giúp con phục hồi trong vòng bảy ngày.
- Nghĩa mẫu! Nghĩa mẫu thật tốt...
- Nếu không tốt với nghĩa nữ của mình thì còn tốt với ai được nữa?

Tiếp đó bà cười với Chu Á Nam :

- Bây giờ ngươi là tam a đầu rồi, tam a đầu mau đi mời Mạc y sinh tới.
- Dạ!

Nàng đáp chưa dứt lời, Mạc Quân đã mỉm cười tiến vào :

- Lệnh chủ, thuộc hạ chờ ngoài cửa đã lâu!

Chu Tứ Nương hỏi :

- Ta nói chuyện khi này ngươi đều nghe thấy chứ?

Mạc Quân đáp :

- Vâng, đều đã nghe!
- Thế thì, trong vòng bảy ngày hãy giúp nghĩa nữ của ta chóng bình phục, có gì khó khăn không?
- Tâm cảnh của Thượng Quan cô nương đã khai thông thì không khó khăn nữa, lại thêm vào Thạch Khuẩn ngàn năm của Lệnh chủ, thuộc hạ bảo đảm trong vòng bảy ngày Thượng Quan cô nương sẽ bình phục...

* * * * *

Lúc Chu Tứ Nương trở về nơi ở thì tin tức về con biến cố của Vô Định bảo vừa truyền tới.

Tin tức do Hồ Diên Mỹ và A Đào trực tiếp mang đến, cùng đến với Hồ Diên Mỹ là Giả Nam Tĩnh.

Nhân vật như Hồ Diên Mỹ trước lúc chính tà đại quyết chiến lại đến quy phục, bất luận là có ảnh hưởng hữu hình hay vô hình đều rất trọng đại.

Qua một hồi khách sáo, Chu Tứ Nương nhìn Giả Nam Tĩnh cười nói :

- Nước cờ hay này của lão gia thật là thắng cả mười vạn giáp binh, ta không biết phải cảm tạ lão gia thế nào mới xong.

Tiếp đó lại khẽ than rằng :

- Không giấu gì lão gia, đối với người như Công Tôn Thái ta lại không nghĩ ra được phải xử trí hấn ra sao!

Giả Nam Tĩnh cười nói :

- Ta là người bàng quan chuyện này ta rõ lắm. Trong ba mẫu nữ thì có hai người muốn giết Công Tôn Thái mới cam tâm, nhưng y lại là phụ thân của một người trong ba người, tình hình này bất cứ ai ở vị trí của Lệnh chủ cũng cảm thấy khó xử. Cho nên ta mới ngấm ngấm mượn tay Thuần Vu Khôn giết Công Tôn Thái đi.

Chu Tứ Nương nói tiếp :

- Cho nên ý của lão gia lần này...

Giả Nam Tĩnh cắt ngang :

- Chúng ta không bàn chuyện này, nếu ta quả thật đáng để cho Lệnh chủ cảm tạ thì cũng chẳng cần báo đáp gì. Chỉ cần bớt tạo sát nghiệp là được rồi.

- Lão gia quả thật có tâm Bồ Tát. Được! Ta nhất định theo ý lão gia, cố gắng khắc chế.

- Đa tạ Lệnh chủ! Kỳ thật không phải tỏ ra từ bi gì đâu, mà chỉ vì truy tận căn gốc, tai họa chém giết bây giờ là do ta gây ra. Vì vậy ta không thể không tìm cách giảm bớt sát nghiệt, đây cũng chính là giảm bớt tội nghiệt của chính ta mà thôi.

- Lão gia nói hay lắm! Còn nữa, Thắng Nam lúc này xin lão gia phí thần khai đạo cho a đầu một phen.

- Đây là chuyện nhỏ thôi, nói rồi lại đến lúc này mọi tội ác đều tập trung ở Thuần Vu Khôn, mà phía bọn ta cũng tập trung mọi sức mạnh đối địch với Vô Địch bảo. Nhất tâm nhất ý chờ đợi bắt đầu hành động quyết chiến.

Chu Tứ Nương gật đầu, như nhớ ra điều gì nhíu mày nhìn Hô Diên Mỹ hỏi :

- Hô Diên muội tử, có một chuyện rất trọng yếu mà ta nghĩ rằng muội biết.

Hô Diên Mỹ ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì?

- Đó là nhóm sát thủ do Lãnh Vô Tình huấn luyện nên, tất vẫn còn có kẻ trà trộn trong nhà khách của bốn phủ.

- Ý của Lệnh chủ là cho rằng ta có thể biết tin tức về những sát thủ này?

- Phải!

- Nhưng thật ra ta chẳng biết chút gì cả, tình hình này có lẽ Già lão gia biết rõ.

Già Nam Tinh gật đầu nói :

- Đây là thực tế, từ lúc Lãnh Vô Tình âm thầm phục vụ cho Vô Địch bảo, sự quan trọng của Hô Diên Kỳ trong Vô Địch bảo đã không còn nhiều nữa, rất nhiều cơ mật đều không được tham dự...

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng gượng cười nói :

- Trước trận quyết chiến này, những sát thủ này đối với ta có thể nói là đại họa bên hông, lão gia và Hô Diên muội muội có thể giúp ta nghĩ cách gì không?

Hô Diên Mỹ trầm tư nói :

- Trên thân những kẻ đó đều có hiệu bài...

Chu Tứ Nương cắt lời nói :

- Cách kiểm tra hiệu bài cũng chẳng xong.

- Lệnh chủ đã kiểm tra rồi ư?

- Phải! Kết quả kiểm tra cho thấy chẳng ai có hiệu bài trên người cả, nhưng trong rãnh nước quanh ngoài tường thì tìm được năm hiệu bài.

- Vậy thì ít ra còn có năm sát thủ nữa trà trộn trong đám tân khách ở nhà khách.

- Rất có thể như thế.

- Những kẻ này vô công đã cao lại trà trộn trong đám người mà âm thầm hành động, quả thật là một đại họa sát hông.

- Vì vậy ta mới cầu xin nhị vị giúp ta nghĩ cách giải quyết.

Già Nam Tinh gượng cười nói :

- Lệnh chủ, vấn đề này ta đã suy nghĩ rồi nhưng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp.

Hô Diên Mỹ đột nhiên ồ lên một tiếng :

- Có rồi, có thể thử cách này.

Mắt Chu Tứ Nương sáng lên :

- Cách gì?

- Muội phải thỉnh giáo lão gia một vấn đề trước đã.

Tiếp đó, Hồ Diên Mỹ nhìn Giả Nam Tinh cười hỏi :

- Lão gia, một người trải qua thủ thuật đặc thù làm cho công lực của y tăng tiến đặc biệt, thì trên người y có đặc trưng gì không?

Giả Nam Tinh nói :

- Một người tiếp nhận thủ thuật đặc thù khiến cho công lực tốc thành thì trên thân người tất có lưu lại đặc trưng..

Tiếp đó lại ồ lên một tiếng nói :

- Ý của người là những sát thủ đó đã trải qua thủ thuật đặc thù tốc thành sao?

- Phải!

Sắc diện Hồ Diên Mỹ đột nhiên đỏ lên rất không tự nhiên, nói tiếp :

- Có một bữa, ta đã vô tình nghe Thuần Vu Khôn nói y đang thi triển một loại thủ thuật gọi là Di Hoa Tiếp Mộc gì đó khiến cho những thanh niên này trở nên cao thủ vô địch.

- Di Hoa Tiếp Mộc? - Giả Nam Tinh giật mình nói - Người không nhớ sai chứ?

- Chắc chắn không sai!

Giả Nam Tinh nghiêng răng nói :

- Chẳng trách nào y có thể ngay lập tức huấn luyện nên nhiều cao thủ trẻ tuổi như vậy, hóa ra là dùng loại thủ pháp tàn khốc như thế để tạo thành.

Chu Tứ Nương liền hỏi :

- Thủ pháp tàn khốc như thế nào?

- Như tình hình của những sát thủ đó thì mỗi sát thủ đó ít nhất phải hy sinh bốn sinh mạng đồng nam, bọn chúng tổng cộng có bốn mươi sát thủ, vậy là trong quá trình thành tựu những sát thủ đó, ít nhất phải hy sinh một trăm sáu mươi nhân mạng.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói :

- Đúng là kẻ táng tận lương tâm!

Hồ Diên Mỹ tràn đầy hy vọng hỏi :

- Lão gia, như loại thủ thuật đó trên người bọn họ có đặc trưng gì, kiểm tra được không?

- Có, ta biết...

- Vậy thì không chậm trễ nữa, bọn ta hãy lập tức đi kiểm tra đi.

Cả bọn liền kéo nhau đi.

- Đồng thời để tránh phát cổ kinh xà cả bọn chia nhau ra tiến hành. Đó là Giả Nam Tinh, Chu Tứ Nương, Lữ Chính Anh, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam mỗi người dẫn năm trợ thủ cùng lúc kiểm tra năm tòa nhà khách.

Sắp xếp như vậy tất nhiên khiến cho những sát thủ đang tiềm phục sẽ có ít cơ hội để đào thoát.

Nhưng thực tế việc khuấy động gần nửa giờ đồng hồ lại chỉ tra ra hai sát thủ. Điều này chứng tỏ có kẻ đã thừa cơ bỏ trốn.

Đương nhiên, hai sát thủ này đều bị bắt sống, nhưng hai kẻ này bất luận là uy hiếp hay dụ dỗ như thế nào cũng không thể nào moi được tin tức quan trọng gì từ miệng bọn chúng. Muốn cái tạo bọn chúng để sử dụng cũng không thể được, vì vậy Chu Tứ Nương trong lúc bực tức đã xuất thủ đâm vào tử huyệt của bọn chúng.

Nếu nhóm sát thủ do Thuần Vu Khôn huấn luyện ra là đúng bốn mươi tên thì đến nay xem như đã bị tiêu diệt hai mươi hai tên, chỉ còn lại mười tám tên.

Cho dù bọn sát thủ này thân thủ kỳ cao, nhưng chỉ cần bọn chúng không tiềm phục nữa thì sự uy hiếp xem như đã giảm nhiều.

Sau lần đột kích kiểm tra này, Giả Nam Tinh đã có sự sắp xếp bố trí trong những nhà khách tin rằng những sát thủ đó đã không còn cách gì tiềm phục ở Vân Mộng biệt phủ được nữa.

Vì vậy sau lần đột kích kiểm tra quay về nghị hội, Chu Tứ Nương liền nói với Giả Nam Tĩnh :

- Lão gia, bây giờ hiểm họa ẩn tàng đã giải trừ, ta nghĩ chúng ta hãy lập tức phát động tấn công Vô Địch bảo.

Giả Nam Tĩnh cười bí mật nói :

- Lệnh chủ, Lệnh chủ có muốn chúng ta bắt chiến mà thắng không?

- Bắt chiến mà thắng là dùng mưu lược, chuyện thù sát của giang hồ chúng ta đây e rằng không thích dụng lắm!

- Trên nguyên tắc, vẫn có thể thích dụng được.

- Trên giang hồ đều là bọn vong mạng, cho dù hiểu rõ đại thế đã mất, cũng vẫn liều chết thí mạng.

Lệnh chủ nói không sai! Bất cứ tình huống nào, Thuần Vu Khôn cũng sẽ không đầu hàng mà y thì lại như một con mãnh thú hung hăng, để giảm bớt thương vong của bọn ta là một chuyện không dễ chút nào.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói :

- Trường hợp liều mạng thì thương vong khó tránh!

Giả Nam Tĩnh liền nói :

- Nhưng bọn ta sẽ cố gắng giảm bớt thương vong.

Dứt lời liền nghiêm mặt nói :

- Lệnh chủ, nhanh thì một hai ngày, chậm thì bốn năm ngày ta tất sẽ có tin tốt phụng cáo. Đến lúc đó Lệnh chủ tùy lúc có thể chỉ huy quân binh vượt sông, quét sạch tất cả.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Được! Vậy ta sẽ chờ đợi vài ngày...

* * * * *

Sáu ngày lặng lẽ trôi qua, lúc này là hoàng hôn của mùng tám tháng giêng.

Sau khi ăn cơm xong, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam liền đi vào phòng của Thượng Quan Tổ Vân.

Vừa bước vào cửa, Chu Á Nam lập tức nói :

- Vân tỷ tỷ, muội báo cho tỷ tỷ một tin vui.

Tâm trạng thoải mái, lại thêm linh dược chữa trị, tuy chỉ mới qua sáu ngày ngắn ngủi Thượng Quan Tổ Vân không những nội ngoại thương đều đã bình phục, mà khí sắc cũng đã hồi phục, sắc mặt hồng hào.

Thượng Quan Tổ Vân nghe nói vậy, liền ngơ ngác nói :

- Tin vui gì thế?

Miệng vừa nói vừa ném một cái nhìn về phía Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh liền cười hỏi :

- Muội đoán xem?

Thượng Quan Tổ Vân liền đưa mắt nhìn Chu Á Nam, hỏi :

- Tiểu muội, có phải là đã quyết định ngày giờ hành động với Vô Địch bảo?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Đoán một cái đã đúng ngay.

- Quyết định ngày nào?

Chu Á Nam liền nói :

- Tin này là vừa rồi ở trên bàn ăn lão gia kiến nghị với nương mẫu...

Sau đó ghé sát tai Thượng Quan Tổ Vân nói mấy câu, rồi cười hỏi :

- Nghe rõ không?

- Nhanh thế sao? Nhưng ta như thế này làm sao tham gia?

Nói xong, ngơ ngẩn đưa tay sờ vào lớp vải băng thuốc quấn trên người.

Nhìn thấy vậy Chu Á Nam nhin không được bật cười khúc khích.

Thượng Quan Tổ Vân như chợt hiểu ra điều gì, ồ lên một tiếng nói :

- Ta rõ rồi!

Chu Á Nam cười hỏi :

- Rõ gì?

Thượng Quan Tổ Vân gượng cười nói :

- Mọii nhất định đang lừa ta!

- Phải! Ngay Mạc đại phu cũng đang dối tỷ tỷ. Kỳ thật thương thế của tỷ tỷ ngày kia là đã có thể giải trừ rồi.

* * * * *

Ngày hôm sau, sau buổi trưa mùng chín tháng giêng ở Vô Dịch bảo, Thuần Vu Khôn đang cùng Lãnh Vô Tình, Hô Diên Kỳ đàm đạo. Đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng nói sang sảng :

- Khải bẩm Bảo chủ, Vương Trung có cơ mật phụng bẩm!

Thuần Vu Khôn hơi ngơ ngác rồi gần giọng quát :

- Vào đây!

Một hán tử khoảng ngũ tuần ứng thanh đi vào, sau khi làm lễ liền nói nhỏ với Thuần Vu Khôn :

- Bảo chủ, e rằng đêm nay sẽ có chuyện phát sinh.

- Sao lại như thế?

Vương Trung nói :

- Hồi bẩm Lệnh chủ, từ sáng sớm hôm nay số lượt tàu thuyền qua sông từ Hạ Khẩu tăng cao, số người qua sông cũng tăng nhiều.

- Người đã tổng kết số người qua sông chứ?

Vương Trung cười nói :

- Không cần phải đếm số người đôi mắt già của thuộc hạ chưa lừa, đối với phần lớn các nhân vật giang hồ cải trang thuộc hạ tin rằng không đến nỗi nhìn không ra.

Hô Diên Kỳ nhíu mày nói :

- Đôi bên đều nói rõ tiết Nguyên Tiêu quyết chiến một trận, nếu đơn phương phát động trước đối với bọn họ có lợi gì chứ?

Thuần Vu Khôn trầm tư nói :

- Vương Trung, truyền cho Đường chủ trực nhật, toàn bảo nghiêm gia giới bị.

- Dạ!

Vương Trung cúi người thoái lui, Thuần Vu Khôn nhìn Hô Diên Kỳ và Lãnh Vô Tình cười nói :

- Nơi đây xin lão gia và Lãnh huynh dòm ngó canh giữ giúp, ta phải tự thân đi vào thành khảo sát thực địa xem sao.

Kỳ thật, thành Vũ Xương khá lớn, trong một chốc tăng thêm mấy trăm người thì vốn cũng khó nhận ra.

Đương nhiên Thuần Vu Khôn cũng hiểu rõ tình huống này. Vì vậy y đi vào thành tra khám là giả, mà có ý khác mới là thật.

Y cải trang vội vã đi ra khỏi bảo, sau một vòng cưỡi ngựa xem hoa trong thành liền lúi vào trong một bến tàu nhỏ hoang vắng, rồi âm thầm đi vào một ngôi nhà to lớn nhưng cũ nát.

Với thân thế địa vị và võ công siêu tuyệt của Thuần Vu Khôn, y tự tin sẽ không có ai dám dòm ngó gì hần.

Nhưng thật ra đã có kẻ ăn mật gấu gan báo âm thầm bám sát theo y.

Kẻ âm thầm bám sát theo Thuần Vu Khôn đó chính là Chu Quân Ngọc. Hơn nữa phía sau Chu Quân Ngọc còn có Thủy Cô Nương kẻ đã bị Điền Bân thay mặt Thuần Vu Khôn mua đứt.

Đương nhiên Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương đều không dùng bốn lai diện mục mà đã cải trang thay đổi khuôn mặt.

Vì là năm mới ánh dương phổ chiếu, bầu trời xanh biếc, dân nông thôn vào thành dạo chơi rất đông. Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương đã cải trang thành hai đại cô nương nông thôn đập phở ngắm cảnh. Thủy Cô Nương dường như là bị cảnh phồn hoa phố chợ làm cho mê hoặc, rõ là có hơi ngẩn người ra đi sau Chu Quân Ngọc cả trượng.

Lúc Thuần Vu Khôn đi đến cánh cửa lớn của ngôi nhà đồ nát thì Chu Quân Ngọc cũng đã đến bến tàu.

Chu Quân Ngọc vừa dùng mắt giám thị hành vi của Thuần Vu Khôn, vừa cười nói với Thủy Cô Nương :

- Đại tỷ sao thế?

Thủy Cô Nương cười nói :

- Tiểu muội, cảnh vật thật phồn hoa...

Lúc này Thuần Vu Khôn ném một cái nhìn về phía Chu Quân Ngọc rồi bước vào ngôi nhà cũ.

Chu Quân Ngọc quay người về phía Thủy Cô Nương, hai người dựa sát vào nhau dùng chân khí truyền âm nói :

- Mau đi thông báo cho Điền Bân, Thuần Vu Khôn đã đi vào ngôi nhà xưa cũ rồi, bảo hắn nghĩ cách đi vòng tra khám xem, ta sẽ âm thầm yểm hộ.

Nguyên Điền Bân hợp lực với Phong Lang Quân, Thủy Cô Nương cùng thông đồng với phe của Chu Tứ Nương, mọi việc đều trôi chảy.

Thủy Cô Nương gật đầu, hai người lập tức chia tay vội vã bỏ đi.

Thủy Cô Nương vừa mới đi, Thuần Vu Khôn đã nhẹ nhàng đến bên cạnh Chu Quân Ngọc.

Thuần Vu Khôn ho nhẹ một tiếng cười hỏi :

- Tiểu cô nương thích nhìn ngắm cảnh lắm sao?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Phải! Tiếc là ban ngày, nếu là ban đêm có đèn sáng thì nhất định sẽ càng tuyệt hơn!

Thuần Vu Khôn nắm lấy cổ tay mềm mại của Chu Quân Ngọc, mỉm cười nói :

- Nào, ta dẫn cô nương vào nhà xem những đồ thú vị hơn...

Chu Quân Ngọc vùng vùng vầy vầy nhưng không vùng ra hần, tỏ ra như xấu hổ nói :

- Vị đại thúc này mau buông tay, người ngoài nhìn thấy khó xử vô cùng!

Đang nói thì đã bị Thuần Vu Khôn ép dẫn đi hơn mười bước, Thuần Vu Khôn cười gian tà nói :

- Thật là một cô nương nông thôn, ta lớn tuổi như thế này rồi đủ có thể làm phụ thân của cô nương kéo tay của cô nương thì có quan hệ gì chứ?

- Không được đâu! - Chu Quân Ngọc vùng vầy nói - Lát nữa đại tỷ của ta không thấy ta sẽ lo sợ phát khóc lên.

- Đừng lo! Đại tỷ cô nương đã đến rồi kìa!

Không sai, Thủy Cô Nương vừa lo lắng vừa tức giận bước tới thét lớn :

- Tiểu muội, tiểu muội... Kê khốn kiếp! Nhà ngươi sao dám chọc ghẹo muội muội của ta?

Thuần Vu Khôn nắm tay Chu Quân Ngọc quay ngoắt người lại, diện đối Thủy Cô Nương cười nhạt nói.

- Lão phu dụ dỗ muội muội của ngươi thì làm sao?

Thủy Cô Nương buột miệng nói :

- Ta lập tức báo quan!

- Được! Ngươi đi báo quan đi!

Y vừa dứt lời thì cổ tay của Chu Quân Ngọc chợt trở nên trơn như bùn vậy, vùng thoát ra khỏi nắm tay của Thuần Vu Khôn, nhảy tới đứng song song bên Thủy Cô Nương.

Thuần Vu Khôn tay nắm chặt tay của Chu Quân Ngọc nhưng không dùng chân lực, dù vậy thoát ra được nắm tay của y thì không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng thực tế Chu Quân Ngọc rất dễ dàng thoát ra khỏi nắm tay của y, y liền bết sắc hỏi :

- Ngươi là ai?

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Hãy gọi ta là sư thúc đi, ta tất sẽ nói cho ngươi biết.

Thuần Vu Khôn biến sắc :

- Ngươi là Chu Quân Ngọc ư?

- Phải! Ngươi ngay sư tổ cũng không nhận ra, nên không nhận ra sư thúc ta đây...

Vừa dứt lời đã thấy Thuần Vu Khôn giương chưởng lao tới, cười nhạt một tiếng nói :

- A đầu đáng chết!

Chu Quân Ngọc nhảy né sang một bên quát lên :

- Dừng tay lại!

Thuần Vu Khôn quyền cước kiêm xuất liên tục truy kích, bao chụp Chu Quân Ngọc trong một màn chưởng ào ạt, cười nhạt nói :

- Có gan theo đến đây lại không có gan tiếp chiến hay sao?

Thuần Vu Khôn là đệ nhất hiệu ma đầu của hắc đạo, ngay thụ nghiệp ân sư Hô Diên Kỳ của y cũng không thể không sợ y, thậm chí ngay Giả Nam Tinh cũng không làm gì được y.

Lúc này, y toàn lực công kích có ý muốn bắt sống Chu Quân Ngọc nên phát huy uy lực vô cùng dũng mãnh.

Vì vậy cho dù công lực của Chu Quân Ngọc ở Thất Sát lệnh chỉ thua kém Lữ Chính Anh cũng không dám xem thường, nòng chỉ dựa vào thân pháp linh hoạt thần kỳ mà tránh né, vừa cười nhạt nói :

- Thuần Vu Khôn, nếu ngươi không biết vâng lời thì thua thiệt là do tại ngươi đó.

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng nói :

- Lão phu sao lại phải chịu thiệt thòi chứ?

Chu Quân Ngọc liền hỏi :

- Ngươi tin rằng có thể trong khoảng thời gian ngắn giết chết ta hay không chế được ta không?

- Ta đương nhiên nắm chắc!

- Đừng khoác lác! Trong năm trăm chiêu ngươi chắc chắn không làm gì được ta.

Thuần Vu Khôn không nói gì chỉ thăm tăng chân lực, tăng cường tấn công.

Chu Quân Ngọc tuy cố gắng tránh né không va chạm với đối phương, nhưng cũng có lúc công xuất một hai chiêu.

Hơn nữa công thế của nàng không xuất thì thôi, lúc xuất thủ lại nguy hiểm vô cùng, nàng cười nói :

- Thuần Vu Khôn, đã thấy thân thủ ta như thế nào, mau quỳ xuống!

Thuần Vu Khôn tức giận vô cùng, nhưng lúc này lại tỏ ra bối rối.

Chu Quân Ngọc cười cười nói :

- Thuần Vu Khôn, ta hỏi ngươi một tiếng, ngươi biết hôm nay là ngày gì không?

- Hôm nay là ngày chuyển thế đầu thai của ngươi đó...

- Những lời này phải do ta nói mới đúng. Thuần Vu Khôn, ta có thể nói thật với ngươi, bắt đầu từ ngày hôm nay tất cả tình anh nghĩa hiệp đều đã lực tục kéo đến Vũ Xương cáo mộ của Vô Địch bảo.

Thuần Vu Khôn đột ngột nhảy ra khỏi vòng chiến, nhú mào hỏi :

- Đây là ý của Chu Tứ Nương hả?

- Không sai! Trên danh nghĩa Chu Tứ Nương là đại nguyên soái của liên quân chính nghĩa.

- Trên danh nghĩa ư? Vậy ai là đại nguyên soái thật sự?

- Ngươi quả thật ngốc nghếch! Đương nhiên là ân sư Già lão gia của ta!

Thuần Vu Khôn không nói gì nhưng đôi lông mày rậm nhíu lại.

Đương nhiên trên đường phố xảy ra một trận đấu lớn tất sẽ có không ít kẻ rồi việc vây quanh xem.

Chu Quân Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh, mỉm cười nói :

- Thuần Vu Khôn, ta chỉ cần kêu một tiếng sẽ ngay lập tức kéo đến hơn mười nữ kiếm sĩ của Thất Sát lệnh, ngươi tin không?

Thuần Vu Khôn hừm một tiếng, Chu Quân Ngọc nói :

- Vì vậy nếu ngươi không mau chóng quay về chuẩn bị hậu sự tất sẽ chết chẳng nhắm mắt đâu. Hơn nữa kẻ thua thiệt lúc này tất vẫn sẽ là ngươi.

Câu nói này xem như đã đánh trúng vào yếu điểm tâm sự của Thuần Vu Khôn.

Chỉ thấy y hơi biến sắc, vô tình hay hữu ý y chợt liếc mắt về phía bến tàu vừa rồi mới đi qua.

Chu Quân Ngọc lại hừ một tiếng nói :

- Mau cút đi thì hay nhất, không cần nhìn về phía ấy, đã có người của bọn ta đến dọn sạch rồi.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói :

- Được! Vô Địch bảo bọn ta xin tạm biệt!

Nói xong liền tung người phi thân vọt đi.

- Không sai ngôi nhà xưa cũ to lớn ở bến tàu đã bị người của Thất Sát lệnh bao vây. Hơn nữa người phụ trách chỉ huy chính là Phó lệnh chủ của Thất Sát lệnh Lữ Chính Anh.

Lúc Chu Quân Ngọc quay đến cổng của ngôi nhà cũ to lớn thì Lữ Chính Anh đang cùng Thủy Cô Nương đàm luận với nhau.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Chính Anh ca, ca ca mới đến sao?

- Phải! Ta đang muốn đi xem nhưng Thủy Cô Nương không muốn ta gặp nguy hiểm.

Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương vốn không ai biết được tính danh của bọn họ, vì vậy Lữ Chính Anh đành phải gọi là Thủy Cô Nương.

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Lễ nào Thủy tỷ tỷ đã phát hiện có điều khác lạ?
- Phải! Bên trong có lẽ là ân sư của ta.
- Lễ nào tỷ tỷ nói là có Miêu cương Cổ mẫu Kim Lão Lão cũng được Thuần Vu Khôn mời đến?
- Rất có thể?
- Sao lại thấy như thế?
- Tại vì vừa rồi ta nhìn thấy có vị sư muội của ta ở bên trong.
- Không ngờ lệnh sư lại như thế!
- Tiểu muội, việc vẫn chưa xác định, có thể phán đoán của ta không chính xác, cho dù gia sư quả thật bị Thuần Vu Khôn mua chuộc mà nuốt lời bội tín thì bên trong cũng có thể có ẩn ý gì đó.

Lữ Chính Anh tiếp lời nói :

- Rất có thể như thế, Thuần Vu Khôn lão tặc chỉ cần mục đích bất chấp thủ đoạn.

Chu Quân Ngọc nhíu mày hỏi :

- Nếu Thuần Vu Khôn lão tặc lợi dụng lệnh sư âm thầm chế tạo nhiều độc trùng và độc dược ở đây thì thật là đáng sợ.

Lữ Chính Anh nhìn chăm chăm Thủy Cô Nương hỏi :

- Thủy Cô Nương, những ngày qua lễ nào ngươi không hề có liên lạc gì với lệnh sư sao?
- Phải! Lần trước từ Bảo Khánh phủ cùng đến đây không lâu, lão gia đã một mình quay về.

Lữ Chính Anh trầm tư nói :

- Nếu quả thật lệnh sư ở đây thì rất có thể lệnh sư lúc trên đường quay về Miêu Cương bị Thuần Vu Khôn mua chuộc đi.

Thủy Cô Nương nghiêm mặt nói :

- Phó lệnh chủ và tiểu muội có tin tưởng ở ta và sư huynh của ta không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Đối với hai vị ta rất tin tưởng.
- Vậy thì Phó lệnh chủ cũng phải tin rằng ta và sư huynh của ta đã có được toàn bộ chân truyền của gia sư.
- Điều này ta cũng rất tin.
- Vậy chỉ cần sư huynh muội ta ở bên cạnh Phó lệnh chủ thì mọi chuyện sẽ được vận hồi.
- Ý của Thủy Cô Nương là...
- Lúc này ta và Chu tiểu muội sẽ đi vào làm rõ chân tướng hãn hay.
- Ta cũng đi.
- Không! Lần đi này không cần phải chém giết hai người đi là được rồi, võ công của tiểu muội cũng đủ bảo vệ được ta, mặt khác các trò tà môn của ta có thể yểm hộ tiểu muội không có vấn đề gì cả.

Chu Quân Ngọc gật đầu nói :

- Được! Tạm thời làm như thế!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi :

- Thủy Cô Nương, còn lệnh sư huynh đâu?

Thủy Cô Nương gượng cười nói :

- Phó lệnh chủ biết đấy, nhiệm vụ của sư huynh to lớn nặng nề, lúc này không thể dứt ra được.
- Còn tên Điền Bán đó, tâm lang dạ sói, phản phúc bất định, phải cẩn thận hẩn đấy.

Chu Quân Ngọc nhú mày nói :

- Chính Anh ca đã phát hiện điều gì không thỏa đáng sao?
- Phải! Người nghĩ xem, nếu Thuần Vu Khôn lão tặc quả thật đã mời Kim Lão Lão đến thì tại sao còn phải kèm cặp Điền Bán làm gì, sao không mời Thủy Cô Nương và sư huynh đến. Hơn nữa còn khiến cho sư đồ không thể liên lạc gì với nhau?

Thủy Cô Nương liền nói :

- Không sai! Điều này quả thật khiến người khác khó hiểu.

Chu Quân Ngọc nói :

- Bất luận như thế nào bọn ta cứ đi vào bên trong xem đã.
- Cũng được!

Thủy Cô Nương đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, hai tay dâng lên cho Lữ Chính Anh nói :

- Đây là được hoàn có thể dự phòng bốn môn độc trùng và độc được, mời Phó lệnh chủ và nhân viên tùy hành mỗi người uống một viên đề phòng vạn nhất.

Tiếp đó lại lấy ra một chiếc khăn tay giao cho Chu Quân Ngọc cười nói :

- Tiểu muội, muội cần phải mang cái này mới được.
- Được!

Chu Quân Ngọc ứng thanh, rồi nói với Lữ Chính Anh :

- Chính Anh ca, các vị tạm thời giữ ở bên ngoài chờ đợi tin tức của bọn muội.
- Ta biết!
- Nếu có nguy hiểm muội sẽ hú lên cầu viện.

Nói xong liền nắm tay Thủy Cô Nương bước vào cánh cổng lớn.

Trong nhà vô cùng yên lặng, hai người không bị ngăn trở gì cũng không gặp bất cứ một người nào, đi suốt qua dãy nhà đầu tiên.

Khi bọn họ tiến vào khoảng sân giữa dãy nhà thứ nhất và dãy nhà thứ hai, Chu Quân Ngọc tỏ ra bất an nói :

- Thủy tỷ tỷ, vừa rồi tỷ tỷ quả thật có nhìn thấy sư muội của tỷ tỷ chứ?
- Phải!
- Tại sao bây giờ một cái bóng cũng không thấy vậy?

Thủy Cô Nương đột nhiên dùng chân nhú mày nói :

- Ta nghĩ bọn họ có thể ở dãy nhà thứ ba hay là ở hoa viên sau?

Chu Quân Ngọc chăm chú quan sát xung quanh giây lát, rồi dùng chân khí truyền âm nói :

- Trong sảnh đường của dãy nhà thứ hai có mai phục.

Môn hạ của Kim Lão Lão tuy có trò tà môn khiến kẻ khác phải e sợ, nhưng võ công thì tầm thường, Thủy Cô Nương lúc này không thể dùng chân khí truyền âm đánh phải ghé sát tai Chu Quân Ngọc nói :

- Vậy bọn ta phải làm sao?

Chu Quân Ngọc vẫn dùng chân khí truyền âm nói :

- Bọn ta giả như không biết, xông thẳng vào bên trong.

Tiếp đó nắm tay Thủy Cô Nương chậm rãi đi vào cổng của sảnh đường, vừa tự nhiên cười nói :

- Theo ta nghĩ, e rằng bọn chuột bọ đó không ở đây nhà thứ ba cũng chẳng ở trong hoa viên.

Có Chu Quân Ngọc bảo hộ, Thủy Cô Nương tuy không sợ nhưng ta lộ địch ẩn, ta ít địch nhiều nên trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Thế nhưng, y thị đã từng trải giang hồ trong lòng tuy bất an nhưng về ngoài vẫn tỏ ra thản nhiên cười nói :

- Lê nào muội cho rằng bọn chúng chuẩn đi mất hay sao?

- Phải, ta đích xác nghĩ như vậy.

Chưa dứt lời trong bóng tối của đại sảnh đã vang lên tiếng quát sang sảng :

- Đứng lại!

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Ngươi nhìn nài thật giỏi!

Giọng nói sang sảng hừng một tiếng nói :

- Hai nhóc ngươi cả gan thật.

Chu Quân Ngọc đã đoán ra manh mối, bất giác cười nói :

- Hóa ra là ngươi!

Giọng nói sang sảng ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi biết lão phu là ai à?

- Nếu ngươi không phải là Thiên Lý Độc Hành Đạo Hoàng Phủ Thuật đã bị Chính Anh sư ca của ta chặt mất một tay thì ta sẽ làm chuyện đó.

- Hóa ra là a đầu thối tha nhà ngươi, chẳng trách nào có cái gan lớn như thế.

Tiếp đó giọng sang sảng gần hỏi :

- Tiểu cầu Lữ Chính Anh đó sao không vào hả?

- Giết gà không cần phải dùng dao mổ trâu, đối phó với nhà ngươi chỉ cần ta là đủ siêu độ cho ngươi rồi.

Giọng Hoàng Phủ Thuật cười gian tà nói :

- Cũng được, lão phu thu chút lợi từ ngươi hẵng hay.

Tiếp theo, một làn gió nhẹ thoảng đến. Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương thấy xuất hiện trước mắt mình ngoài một trượng là một bóng người như u linh.

Do vì trong ngôi nhà cổ sâu hun hút ánh sáng mờ ảo, lại thân ở trong sảnh đường nên khiến cho người khác cảm thấy bộ mặt già lão đang nở một nụ cười gian tà của Hoàng Phủ Thuật càng trở nên u ám nặng nề.

Tay phải của y cầm một cái tẩu thuốc bằng thép tinh loại lớn, tay trái đeo găng tay da đen.

Tay trái của Hoàng Phủ Thuật vì thi triển tà công cực độc mà trong lần giao thủ trước đây với Lữ Chính Anh đã bị Lữ Chính Anh chém đứt đến khuỷu tay.

Vì vậy tình huống này bất giác khiến cho Chu Quân Ngọc vừa nhìn thấy liền đề cao giới bị.

Chu Quân Ngọc vừa thoáng suy nghĩ, Hoàng Phủ Thuật cười nhạt nói :

- Đây đúng là thiên đường có nẻo mà không đi, địa ngục không cửa lại cứ vào...

- Bớt lời đi! Ta hỏi ngươi, ngươi không ở lại Vô Địch bảo mà ở đây làm gì?

- Lát nữa ngươi sẽ biết.

- Ở đây còn có những ai nữa hả?

- A đầu, có một mình lão phu hầu hạ ngươi cũng đủ cho ngươi rồi.

Nói xong, Hoàng Phủ Thuật tiến sát lại cười ha hả nói :

- Tiểu a đầu, ngươi thử thủ đoạn của lão xem thế nào...

Chu Quân Ngọc hất trường kiếm lên, quát một tiếng gạt văng tẩu thuốc của đối phương sang một bên, cười nhạt nói :

- Ta tưởng rằng những ngày qua ngươi có tiến triển gì chứ, hóa ra vẫn chỉ thế.

Hoàng Phủ Thuật ồ lên một tiếng nói :

- Không xong rồi!

Thủy Cô Nương lúc này ghé sát tai Chu Quân Ngọc nói nhỏ :

- Có sư phụ của ta ở đây, tiểu muội hãy cố gắng lên mọi chuyện có ta, muội cứ toàn thần đối phó Hoàng Phủ Thuật lão tặc.

Chu Quân Ngọc gạt đầu rồi cười hỏi Hoàng Phủ Thuật :

- Lão nhi, có gì không xong nào?

- Không quan hệ gì đến ngươi!

Thủy Cô Nương cắt lời nói :

- Lão nhi nhà ngươi tại vì tiểu muội ta đây không trúng độc mới nói không xong.

Hoàng Phủ Thuật ngờ ngác rồi nhú mày nói :

- Ngươi là ai?

Chu Quân Ngọc chợt thét lên :

- Rắn!

Hóa ra khắp sảnh đường đều có rất nhiều rắn đủ kỳ hình quái trạng, lớn có nhỏ có đang uốn éo bò đến chỗ hai người bọn họ đang đứng.

Thủy Cô Nương nói nhỏ :

- Đừng sợ! tiểu muội làm như không nhìn thấy gì cả, lũ rắn này không dám cắn muội đâu.

Quả thật cái đám rắn bò đến cách bọn họ ba thước thì dừng lại, không những bọn chúng co đầu rút lưỡi lại mà còn tỏ ra có vẻ thuần phục nữa.

Chu Quân Ngọc bật cười nói :

- A! Trông thật vui...

Thủy Cô Nương cười nói :

- Vui à? Nếu không có cách chế phục bọn chúng thì không vui đâu!

Thì nghe một giọng nói dịu ngọt vang lên từ trong bóng tối :

- Ý! Đó là tiếng nói của đại sư tỷ phải không?

Thủy Cô Nương gạt đầu cười nói :

- Không sai! Ta là đại sư tỷ của ngươi đây. Ngươi có phải là cửu muội Tiểu Đào?

Giọng dịu ngọt lại vang lên :

- Phải! Đại sư tỷ mau quay về bên này.

Hoàng Phủ Thuật gằn giọng hỏi :

- Tiểu Đào, đại sư tỷ này của ngươi có phải là Thủy Cô Nương ở cùng với nhị sư huynh Phong Lang Quân các ngươi không?

Một thanh y thiếu nữ tuổi khoảng mười bảy, mười tám chậm rãi đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Thuật cười nói :

- Dạ!

Hoàng Phủ Thuật hừ một tiếng nói :

- Chẳng trách nào bọn chúng chẳng trúng độc, cũng chẳng sợ rắn...

Thủy Cô Nương ngắt lời cười nói :

- Đại thủy đánh đổ miếu Long Vương, người của mình gây khó khăn cho người của mình, thật chẳng hay chút nào?

- Thủy Cô Nương tóm lại người đứng về phe nào?

- Lão nhi nhà ngươi cho rằng ta đang đứng về phe nào?

- Tiểu Đào, mau đi mời sư phụ người lại.

- Lão gia đang nhập định!

Hoàng Phủ Thuật cố ý nói to :

- Việc đã xảy ra quá bất ngờ, sao không lo được chứ!

Rõ ràng Hoàng Phủ Thuật cố ý nói to là muốn làm tỉnh thức Kim Lão Lão đang hành công nhập định không xa đây.

Và trên thực tế mục đích của lão đã đạt được.

Lão vừa dứt lời thì nghe một tiếng sang sang từ phòng bên vang lên :

- Chuyện gì thế?

Tiểu Đào vội vàng cất giọng nói :

- Sư phụ, đại sư tỷ đến rồi!

Hoàng Phủ Thuật gần giọng nói :

- Đồ đệ bảo bối của ngươi đang ở về phe địch, tốt hơn ngươi hãy ra đây!

- Được, ta sẽ ra ngay...

Kim Lão Lão vừa xuất hiện ở sảnh đường thì Chu Quân Ngọc đã gần giọng nói :

- Kim Lão Lão đến không vì việc gì chứ?

Do Chu Quân Ngọc đã cải trang nên Kim Lão Lão không nhận ra, vì vậy nghe xong liền ngơ ngác hỏi :

- người là ai?

- Ta chính là Chu Quân Ngọc, lão lão còn nhớ không?

- Hóa ra là Chu Quân Ngọc cô nương, thật lâu lắm không gặp!

Sắc mặt và giọng nói của Kim Lão Lão có hơi không tự nhiên.

Thủy Cô Nương liền bái lễ Kim Lão Lão nói :

- Sư phụ, đồ nhi thỉnh an sư phụ!

- Được, được! Sư phụ khỏe.

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Kim Lão Lão, lời nói ngày xưa còn nhớ không?

- Nhớ, nhớ, đương nhiên nhớ!

- Vẫn nhớ, vậy tại sao lại đi trợ giúp cho Vô Định bảo?
- Không giấu gì Chu cô nương, ta có điều khó nói.
- Có phải là trùng ám toán của Thuần Vu Khôn?
- Có thể nói như vậy.
- Vậy thì xin lão quay về chính đạo, mọi vấn đề Chu Quân Ngọc chịu trách nhiệm giải quyết.
- Điều này...

Hoàng Phủ Thuật đột nhiên cười nhạt nói :

- Ngươi nghĩ ngây thơ quá!
- Dứt lời liền nhảy tới bên cạnh Kim Lão Lão.

Kim Lão Lão cười nhạt nói :

- Hoàng Phủ Thuật, đừng cho rằng ngươi có giải dược của ta thì không còn sợ gì cả. Không tin thì ngươi cứ đựng thử xem.

Hoàng Phủ Thuật do dự, rồi liền cười gằn nói :

- Kim Lão Lão, đừng quên ngươi phải chịu hai cấm chế song trùng.

Ít ra ngươi cũng chẳng uy hiếp được ta.

- Nhưng nếu ngươi bước ra khỏi đây thì một giờ sau ngươi sẽ chết ngay.

Tiếp đó, Hoàng Phủ Thuật cười nhạt nói :

- Huống hồ ngươi vẫn chưa chắc có thể rời khỏi đây.

Kim Lão Lão cười nói :

- Đừng hù dọa ta Hoàng Phủ Thuật, ta đã sáu mươi không sợ gì chết cả.
- Vậy thì chúng ta cùng chết, ta cũng không muốn sống.

Nói xong liền xuất thủ. Hơn nữa chính là cánh tay giả mang găng tay da bên trái.

Rất rõ ràng, Hoàng Phủ Thuật quả như lời Kim Lão Lão nói, tuy y có giải dược của Kim Lão Lão nhưng đối với trò tà môn của Kim Lão Lão vẫn thấy lo lắng trong lòng. Vì vậy mới thi xuất cánh tay giả đó để hy vọng chế ngự đối phương.

Kim Lão Lão võ công tuy tầm thường, nhưng kinh công thân pháp lại rất cao minh. Huống hồ đã sớm phòng bị chiêu này của đối phương. Chiêu này của Hoàng Phủ Thuật xem như là một cú đột kích bất ngờ, nhưng Kim Lão Lão đã tránh được.

Hoàng Phủ Thuật đánh không trúng đã ngay lập tức lão tới truy kích tiếp, vừa nộ quát :

- Hãy để mạng lại!

Chát một tiếng, cánh tay giả của Hoàng Phủ Thuật đã bị trường kiếm của Chu Quân Ngọc gạt đi.

Cánh tay giả của Hoàng Phủ Thuật không những bằng thép tinh mà còn được chế tạo năm ngón tay cử động được.

Vì vậy, Chu Quân Ngọc kịp thời phi thân đến giải cứu cho Kim Lão Lão nhưng bản thân mình lại rơi vào hiểm cảnh.

Tại vì thân thủ của Hoàng Phủ Thuật so với Thuần Vu Khôn không thua kém nhiều, từ sau khi bị Lữ Chính Anh chặt đứt cánh tay lão cho đó là một sự sỉ nhục vô cùng cần phải trả.

Vì vậy những ngày qua để phục thù rửa mối hận, lão đã bế quan khổ luyện, công phu tăng tiến, nhất là cánh tay giả này đã đạt mức độ đắc tâm ứng thủ, không thua gì một cánh tay thật.

Đồng thời do vì cánh tay giả này được đúc bằng thép tinh, nên có lúc còn hữu dụng hơn cả cánh tay thật.

Lúc này lão phát huy công năng đặc biệt của cánh tay giả, đã khiến cho Chu Quân Ngọc rơi vào nguy cảnh. Sau cú va chạm Chu Quân Ngọc ngã

người ra.

Trong cuộc đấu của các cao thủ đầu đàn điều cần tranh giành là tiên cơ, khoảnh khắc Chu Quân Ngọc đang ngăn người ra thì là một cơ hội quý hiếm đối với Hoàng Phủ Thuật.

Lão liền tận dụng ngay cơ hội hiếm hoi này. Cánh tay trái chụp vào trường kiếm của Chu Quân Ngọc, đồng thời tẩu thuốc bằng thép tinh bên tay phải nhanh chóng đâm vào đại huyệt Kiên Tĩnh của Chu Quân Ngọc, rít giọng hét lên :

- A đầu nằm xuống!

Quá bất ngờ, Chu Quân Ngọc thân thủ tuy cao nhưng giờ khắc này đây nàng không còn kịp suy nghĩ hay giữ kiếm gì nữa, vội buông kiếm lộn một vòng phồng ra ngoài năm trượng.

Phản ứng của Chu Quân Ngọc tuy nhanh nhưng phản ứng của Hoàng Phủ Thuật cũng không kém.

Chu Quân Ngọc vừa hạ người xuống đất, Hoàng Phủ Thuật đã như bóng theo hình bám theo, vừa lao tới tẩu thuốc đã đâm vào đại huyệt Chương Môn của Chu Quân Ngọc.

Do thân thủ của hai bên ngang ngửa với nhau mà Hoàng Phủ Thuật đã chiếm tiên cơ, đồng thời nắm chắc Chu Quân Ngọc vừa hạ người xuống sẽ không kịp biến thức tránh né.

Hoàn cảnh của Chu Quân Ngọc cũng là danh sư cao đồ, lâm nguy bất loạn, nguy cơ vừa phát liền lách nhẹ người đã tránh ngay được cú đâm huyệt chết người của Hoàng Phủ Thuật. Cùng lúc thì xuất chiêu bất ngờ tung tả cước đá xéo vào hông đối phương.

Chỉ nghe rẹt một tiếng, tẩu thuốc của Hoàng Phủ Thuật đã cắt rách phần y phục gần Chương Môn huyệt của Chu Quân Ngọc có thể đã chạm vào da thịt.

Nhưng cước lâm nguy phản kích của Chu Quân Ngọc là một chiêu thức liều mình, Hoàng Phủ Thuật đã chiếm thế thượng phong tất không muốn để sát thương địch mà bản thân lại thọ thương, vì vậy mà không thể không lách người tránh né.

Chu Quân Ngọc liền tận dụng ngay khoảnh khắc hoãn chiến này mà nhảy vọt ra ngoài hai trượng.

Lúc này đám rắn đã bị Kim Lão Lão xua đuổi đi. Cùng lúc trường kiếm mà Hoàng Phủ Thuật đoạt được lúc y phi thân truy kích Chu Quân Ngọc thì y đã thuận tay ném trường kiếm đi, và trường kiếm đã rơi vào tay của Thủy Cô Nương.

Lúc Chu Quân Ngọc phóng ra ngoài hai trượng thì lập tức Thủy Cô Nương đã ném trường kiếm lại hét lên :

- Tiểu muội đón kiếm!

- Đa tạ...

Chu Quân Ngọc vừa mới đón lấy trường kiếm, Hoàng Phủ Thuật đã đứng lúc xông đến.

Chu Quân Ngọc có kiếm trong tay như cá trở về với nước, liền vùng kiếm xông lên tấn công. Soạt soạt soạt liên tiếp ba kiếm chặn đứng công thế của Hoàng Phủ Thuật cười nhạt nói :

- A đầu, lão phu không tin ngươi có thể thoát được tay ta.

Hai bên đều dùng nhanh chế nhanh, liều mạng tấn công nhưng thân thủ hai người đều không kém nhau. Trong lúc này không ai làm gì được ai.

Chu Quân Ngọc xem như mới xuất giang bị đụng độ địch thủ cao minh, tình huống vừa rồi phải được xem là cuộc đụng đầu dữ dội nhất từ trước đến nay của Chu Quân Ngọc.

Vì vậy nàng cơ hồ tung hết cân sức hy vọng có thể sát thương đối phương.

Nhưng công lực của Hoàng Phủ Thuật quá cao mà Chu Quân Ngọc không thể so bì được với Lữ Chính Anh, vì vậy ác đấu năm mươi chiêu hơn mà vẫn không thoát được thế giằng co.

Lúc trận kịch chiến vượt quá năm mươi chiêu, Diệu Thiện lão ni chợt đáp nhẹ xuống cạnh Kim Lão Lão, lạnh lùng nói :

- Kim Lão Lão, ngươi quên lập trường của bản thân rồi sao?

Kim Lão Lão theo phản ứng nhảy lùi ra sau một bước, mới điềm nhiên nói :

- Không đâu!

Diệu Thiện ngơ ngác :

- Vậy tại sao ngươi lại giúp địch nhân?

- Đó chính là lập trường ứng thù của ta!

Diệu Thiện nộ quát :

- Ngươi dám giỡn mặt với ta ư?

- Ta không phải là nam nhân, đối với một lão ni cũng chẳng có thú vị gì để mà giỡn cả!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hô Diên phản chánh

Hai mắt Diệu Thiện đờng đờng sát khí đưa tay tung ra Phách Không chuông đồng thời giận dữ quát :

- Ngươi tự tìm đường chết!

Nhưng chuông lực mạnh mẽ vô song của Diệu Thiện lại bị Kim Lão Lão lách người né tránh, và cười ha hả nói :

- Rõ ràng biết khinh công của ta không tệ, tại sao lại dùng Phách Không chuông? Diệu Thiện, có giỏi thì cứ đấu chính thức với ta!

Diệu Thiện tỏ ra muốn xông vào nhưng suy nghĩ gì đó lại thôi.

Kim Lão Lão cười nói :

- Sao hả? Không có gan à?

Diệu Thiện tức tối quát :

- Họ Kim kia, ngươi đừng có quên tính mạng của ngươi đang nằm trong tay ta.

Kim Lão Lão cười khở sở :

- Không có quên nhưng ta đã thông suốt. Con người cho dù có sống đến trăm tuổi rồi cuộc cũng chỉ có một cổ quan tài và một nắm mồ. Vì vậy chết không có gì đáng sợ, huống hồ ta vẫn còn tới sáu canh giờ, bấy nhiêu cũng đủ rồi.

Từ miệng của ái đồ Thủy Cô Nương, Kim Lão Lão hiểu thấu đáo bên phía bọn quần hùng trên thực tế đã phát động tiến công cho nên mới có những lời như vậy. Đồng thời cũng kiên quyết lập trường kiên định của mình.

Diệu Thiện hình như vẫn còn chưa tỉnh ngộ được câu nói của Kim Lão Lão, bất chợt nhíu mày hỏi :

- Hôm nay là ngày gì?

Đột nhiên, Lữ Chính Anh từ trên cao hạ xuống trước mặt Diệu Thiện như một thiên thần, đồng lúc cười nhạt nói :

- Là ngày tàn của bọn gian tà các ngươi!

Thì ra Lữ Chính Anh nghe bên trong có tiếng sát phạt, tuy Chu Quân Ngọc còn chưa phát ra tiếng thanh tiêu cứu viện nhưng chàng cảm thấy không yên tâm cho nên một mình vào trong xem thử.

Thủy Cô Nương tự nhiên cười nhẹ :

- Phó lệnh chủ đến thật đúng lúc...

Lúc ấy Diệu Thiện bất giác không tự chủ lùi ra sau ba bước lớn. Lữ Chính Anh lập tức quát khễ :

- Chạy thoát sao?

Diệu Thiện giả vờ không nhận ra Lữ Chính Anh, lãnh đạm hỏi tiếp :

- Người là ai?

Thủy Cô Nương liền cướp lời :

- Lão ni cô, người đã không biết Phó lệnh chủ vậy tại sao vừa nhìn thấy người người lại hoảng sợ lùi ra sau?

Trong khi ấy Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân cũng đã đuổi đến nơi, Thủy Tương Vân liền lên tiếng hỏi :

- Chu tỷ tỷ, cần muối tiếp tay không?

Chu Quân Ngọc cất giọng nói :

- Không cần, ta phải tự tay kết liễu lão tặc này.

Lữ Chính Anh nhìn thấy tình thế như vậy cũng lên tiếng nói :

- Sư muội đừng bướng bỉnh, chúng ta liên thủ lại giải quyết xong ở đây, còn phải mau mau đến Vô Dịch bảo nữa.

Chu Quân Ngọc không còn cách nào khác, đành cười nói :

- Được, muội nghe lời huynh...

Lữ Chính Anh vội nói :

- Di mẫu và Tương Vân sư muội mau liên thủ lại kết liễu lão tặc này.

- Được...

Hai mẫu nữ Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân đồng hô một tiếng, Hoàng Phủ Thuật nhìn thấy nguy cơ trước mắt, dùng toàn lực đánh bật thanh trường kiếm của Chu Quân Ngọc lợi dụng cơ hội thoát thân.

Nhưng trong lúc hoảng loạn lão ta đã chọn sai hướng, lão ta chạy lại vị trí của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh lập tức đưa tay lên xuất chiêu Phách Không chương, đồng thời quát lớn :

- Trở về chỗ cũ.

Hoàng Phủ Thuật đối với Lữ Chính Anh như kẻ thù gặp mặt, cực kỳ giận dữ. Đồng thời lão nhìn thấy đã rơi vào trong vòng vây kẻ địch, không còn cơ hội thoát chết.

Vì vậy đối với Phách Không chương vừa rồi của Lữ Chính Anh, Hoàng Phủ Thuật chỉ hơi né tránh sang bên mà không hề có ý định thối lui. Đồng thời lão đưa song chương đánh về Lữ Chính Anh, còn miệng thì quát :

- Tiểu tử, trả lại cho người chương này.

Thì ra thiết chương của Hoàng Phủ Thuật cũng giống như Hồ Diên Bách Văn trước đây bị Chu Á Nam chém đứt một tay. Thiết chỉ đó không những có kịch độc mà còn có thể phóng ra ám khí.

Lão ta dùng hết sức, năm ngón tay sắt của tay trái cũng xé không nhằm vào ba yếu huyệt trước ngực của Lữ Chính Anh chém tới, còn tay phải cứng như sắt của lão nhắm vào đầu Lữ Chính Anh đánh xuống.

Khoảng cách giữa song phương tương đối gần, chiêu thức của Hoàng Phủ Thuật lại nhanh lẹ. Nếu như Lữ Chính Anh không phải một đại cao thủ thì quả thật khó mà thoát khỏi từ thân.

Mọi người xung quanh chỉ thấy một tia sáng lóe lên, tiếp theo là một loạt tiếng kêu của kim loại phát ra, không những năm ngón tay sắt có kịch độc gãy mất, ngay cả tay phải cũng bị đánh văng ra, chỉ nghe thấy tiếng cười của Lữ Chính Anh :

- Lão tặc, lần này người hết cơ hội rồi!

Lữ Chính Anh rất hiểu tâm tình của Chu Quân Ngọc cho nên sau khi chàng chặn đứng thế công của Hoàng Phủ Thuật không vội ra tay xuất thủ, mà tung mình bay ra xa ngoài năm trượng.

Vừa đúng lúc ấy, Chu Quân Ngọc băng mình lướt tới chắn ngang lối thoát của Hoàng Phủ Thuật và lạnh lùng nói :

- Lão tặc, đừng hòng chạy thoát!

Trong khi nói, Chu Quân Ngọc đã đánh liền ba kiếm vù vù vù, ép Hoàng Phủ Thuật trở lại vị trí cũ.

Vừa rồi Hoàng Phủ Thuật mang ý phục thù nên đã muốn thí mạng với Lữ Chính Anh. Cho dù lúc ấy lão ta đã tránh được thế Phách Không chương của Lữ Chính Anh, nhưng công lực hùng hậu của Lữ Chính Anh vẫn khiến cho lão ta thọ thương.

Vì vậy, lần này lão cùng Chu Quân Ngọc giao đấu tình huống hoàn toàn trái ngược.

Chu Quân Ngọc tiến công tới tấp, dồn Hoàng Phủ Thuật vào tận góc đại sảnh.

Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân đang muốn nhúng tay vào.

Chu Quân Ngọc mỉm cười bảo họ :

- Hai vị không cần phải vào trận, nếu như trong vòng một trăm chiêu mà ta không giết được lão tặc này, lúc đó sẽ nhờ vào sự giúp đỡ của hai vị.

Trong khi tất cả mọi người đang tập trung vào trận đấu giữa Chu Quân Ngọc và Hoàng Phủ Thuật thì Diệu Thiện lão ni ngược lại tìm đường âm thầm rút lui êm.

Nhưng Lữ Chính Anh sau lưng dường như có mắt, đột nhiên cười lạnh lạnh :

- Hãy để mạng lại!

Chưa dứt lời, người đã lộn về sau một vòng chắn trước mặt Diệu Thiện, khiến cho Diệu Thiện vừa mới tung người lên đánh phải quay trở lại chỗ cũ, đồng thời tức giận nói :

- Tiểu tử, ai sợ nhà ngươi chứ!

Chính Anh cười cười hỏi :

- Không sợ thì đâu cần phải trốn.

Trong khi Diệu Thiện đảo mắt nhìn quanh, Lữ Chính Anh cười đắc ý tiếp :

- Lão ni cô, ngươi hãy tỏ ra là nhân vật có bản lĩnh một chút. Hãy mang Thất Tuyệt độc chương của ngươi ra thì triển đi.

Kim Lão Lão lên tiếng :

- Đúng đấy, nếu bỏ lỡ cơ hội hôm nay sau này sẽ không có cơ hội thi triển đấy.

Diệu Thiện nghiêng răng quát :

- Ta không cần dùng Thất Tuyệt độc chương cũng có thể đối phó với các ngươi.

Chưa dứt lời, Diệu Thiện đã hươ kiếm xông vào tấn công ngay.

Lữ Chính Anh một mặt đưa gương lên tiếp chiêu, một mặt a lên một tiếng :

- Quả nhiên là Thiên Hạc kiếm pháp của Lãnh Vô Tình.

Diệu Thiện cười nhạt :

- Đâu có gì là lạ, Linh Xà kiếm pháp của các ngươi ta cũng có thể sử dụng.

Lữ Chính Anh cười nói :

- Người của Vô Định bảo biết sử dụng toàn bộ võ công bốn môn, điều này chẳng có gì mới lạ. Nhưng ta cũng không thể không nhắc cho ngươi biết, dấu sao người vẫn là ni cô nửa đường xuất gia, tuy học trộm được không ít tuyệt kỹ, nhưng chẳng có thứ nào lợi hại cả.

Trong lúc ấy, cả hai đã giao đấu trên năm chiêu.

Hơn nữa lời của Lữ Chính Anh vừa dứt, đột nhiên chiêu thức đánh ra liên tục, bắt Diệu Thiện phải liên tiếp lùi ra sau.

Diệu Thiện một mặt đưa kiếm chống đỡ mặt khác cho tay vào người, Kim Lão Lão đứng bên cạnh thấy vậy liền nói lớn :

- Phó lệnh chủ hãy cẩn thận lão tặc ni sử dụng độc.

Lữ Chính Anh cao giọng cười nói :

- Đa tạ lão nhắc nhở, lão tặc ni này sẽ không có cơ hội để sử dụng độc đâu.

Kim Lão Lão hồi thúc nói :

- Tuyệt đối đừng để tay trái của thị rút ra.

Trong khi ấy ở trong góc đại sảnh phát ra tiếng kêu thảm thiết, Thiên Lý Độc Hành Đạo Hoàng Phủ Thuật đã chết thảm dưới lưỡi kiếm của Chu Quân Ngọc.

Tiếng kêu này làm chấn động tâm can của Diệu Thiện, thị giận dữ quát :

- Tiểu tử, mau nộp mạng!

Chưa dứt lời, ba thế kiếm hiểm ác trong Thiên Hạc kiếm pháp của Diệu Thiện chặn đứng thế tấn công của Lữ Chính Anh. Đồng thời bàn tay trái của Diệu Thiện cũng thừa cơ tung ra.

Nhưng trong lúc Diệu Thiện vừa rút tay ra khỏi người thì Lữ Chính Anh đã cười nhạt nói :

- Muốn chết.

Chỉ thấy tay trái chàng nhanh như chớp điểm trúng vào tay trái của Diệu Thiện, tiếp theo là một tiếng thảm thiết vang lên.

Nhưng Diệu Thiện bản thân công lực cao siêu. Tuy tay trái bị Lữ Chính Anh điểm trúng nhưng vẫn dòn sức phát ra một chiêu rồi tung mình vọt người ra sau tẩu thoát.

Lữ Chính Anh quát lớn :

- Mau để mạng lại!

Tiếng chưa dứt người đã bắn mình đuổi theo.

Kim Lão Lão thấy vậy liền nói lớn :

- Phó lệnh chủ, xin giữ lại mạng y thị.

Nhưng bà ta hơi muộn một chút. Gần như trong khi Kim Lão Lão thốt ra câu này thì đầu của Diệu Thiện lão ni đã rơi xuống đất nhưng cái xác không đầu vẫn còn đòi chạy ra khỏi cửa.

Trong khi ấy Lữ Chính Anh đột nhiên quay đầu lại hỏi :

- Việc gì?

Kim Lão Lão gượng cười nói :

- Không có việc gì, chỉ là ta bị sự khống chế của Thuần Vu Khôn và lão tặc ni mới làm việc cho họ.

Lữ Chính Anh ồ một tiếng :

- Lão lão nói sớm một chút quá tốt rồi.

Kim Lão Lão về bối rồi nói :

- Nói sớm một chút à! Làm gì có thời gian!

Nói đoạn liền nghiêm sắc mặt nói :

- Nhưng mà không sao loại thuốc giải lão thân có thể nhận biết, để thử tìm trong phòng và trên người của lão tặc ni xem sao.

Hóa ra Kim Lão Lão không những bị Thuần Vu Khôn dùng thủ pháp đặc biệt, đồng thời cũng bị Diệu Thiện dùng thuốc khống chế. Vì vậy cứ cách ba ngày Kim Lão Lão được Thuần Vu Khôn giải huyết một lần, và mỗi ngày phải uống thuốc giải một lần. Nếu không thì đã khó mà bảo toàn tính mạng.

Có thể nói Kim Lão Lão vẫn còn vận may, thuốc giải mà lão cần đã tìm thấy trên người của Diệu Thiện.

Đối với các huyết đạo bị Thuần Vu Khôn điểm do vì Thuần Vu Khôn, Lữ Chính Anh, Chu Quân Ngọc đồng một sư môn, nên cách điểm huyết không mấy khác biệt. Vì vậy Chu Quân Ngọc lập tức giải hết huyết đạo cho Kim Lão Lão.

Sau một canh giờ Chu Quân Ngọc hoàn toàn hoàn thành trách nhiệm, nàng thở phào như trút được gánh nặng nói :

- Mạng lão còn lớn, bây giờ vận khí thử xem sao?

Kim Lão Lão cười cười nói :

- Đa tạ cô nương! Thiết nghĩ không cần phải thử, ta đã cảm thấy khí huyết hoàn toàn lưu thông.

Khi ấy Lữ Chính Anh dưới sự hướng dẫn của Thủy Cô Nương và Tiểu Đào, dẫn theo tám vị nữ kiếm sĩ bắt hết tất cả mọi người trong tòa nhà cổ này, tập trung vào một gian.

Do vì trên dưới, trong ngoài tòa nhà này đều bị người của Thất Sát lệnh bao vây, cho nên trừ những tên bị giết chết ra không có một tên nào lọt lưới.

Trong khi Kim Lão Lão hoàn toàn dần dần hồi phục lại, cũng đúng lúc Lữ Chính Anh trở lại bên cạnh bọn họ và hướng mắt về phía Kim Lão Lão hỏi :

- Lão tặc Thuần Vu Khôn bắt lão đến đây mục đích chủ yếu là chế độc dược cho bọn chúng?

Kim Lão Lão cười gượng :

- Đúng vậy, ngoài ra còn điều giáo một số độc trùng.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Phải chăng lão đem độc trùng đã luyện xong giao cho lão tặc Thuần Vu Khôn?

Kim Lão Lão đáp :

- Vẫn còn chưa, ta đã vì nói chưa đủ hóa hầu không thể sử dụng được...

- Thật là tạ ơn trời đất.

Lữ Chính Anh lại cười hỏi :

- Nói vậy, Thuần Vu Khôn bảo lão đi đến đây vẫn chưa được lợi ích gì.

Kim Lão Lão gật đầu đáp :

- Đúng vậy, nhưng mà ta đã giao cho lão tặc Thuần Vu Khôn một số lượng lớn thuốc giải.

- Thuốc giải?

Lữ Chính Anh không khỏi ngạc nhiên :

- Thuốc giải gì?

Thủy Cô Nương vội cướp lời nói :

- Chính là loại thuốc giải ta giao cho Phó lệnh chủ, nó có thể hóa giải và dự phòng độc trùng của bốn môn và thanh xà.

Lữ Chính Anh à một tiếng :

- Thuần Vu Khôn suy nghĩ thật chu đáo. Có một số lượng thuốc giải lớn, tương lai lão ta có thể tự sử dụng độc trùng mà không hề phải lo sợ.

Kim Lão Lão gật đầu nói :

- Chính là vậy...

Lữ Chính Anh đột nhiên nhớ điều gì, quay sang nói với Thủy Cô Nương :

- Thủy Cô Nương, mau tìm cách thông báo cho lệnh sư huynh và Điền Bân một tiếng.

Thủy Cô Nương ngạc nhiên :

- Việc gì chứ?

Lữ Chính Anh nghiêm giọng nói :

- Thủy Cô Nương còn nhớ nhiệm vụ của ba chúng ta là gì không?

Thủy Cô Nương lúc ấy mới chợt hiểu nói :

- À! Việc này quả thật có chút không hay...

Thì ra Già Nam Tinh không ngờ rằng Thuần Vu Khôn sẽ có con cò là Kim Lão Lão, mới đặc biệt giao cho Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương hai người tương kế tựu kế tiếp nhận lời mời của Điền Bân, và ngằm kéo Điền Bân về.

Như vậy Phong Lang Quân, Thủy Cô Nương, Điền Bân ba người bề ngoài làm việc cho Vô Dịch bảo, bên trong ngằm giúp cho Thất Sát lệnh chủ Chu Tứ Nương, mục đích lợi dụng thời cơ ra tay hạ độc những nhân vật đầu não của đối phương, để giảm bớt sự lợi hại của đối phương.

Bây giờ biết rõ Thuần Vu Khôn có Kim Lão Lão trong tay, sau khi có được một số lượng không ít thuốc giải thì nước cờ này đã mất đi hiệu dụng. Hơn nữa, Điền Bân và Phong Lang Quân cũng dễ dàng lộ tông tích và nguy hiểm tới tính mạng.

Cho nên Lữ Chính Anh và Thủy Cô Nương mới có đoạn đối thoại mà khiến cho mọi người không hiểu gì cả.

Lữ Chính Anh nhú mồm nói tiếp :

- Cứu người như cứu hỏa, vì vậy cô nương phải lập tức đi ngay, hơn nữa phải cải trang hình dung mới được.

Thủy Cô Nương gật gật đầu đáp :

- Vâng, ta lập tức đi ngay.

Lữ Chính Anh hạ giọng :

- Chú ý, phải can đảm lên ta sẽ ngằm phái người theo giúp đỡ.

Thủy Cô Nương đột nhiên cười đáp :

- Đa tạ Phó lệnh chủ.

Sau khi Thủy Cô Nương đi khỏi, Lữ Chính Anh mới quay qua hỏi Kim Lão Lão :

- Lão lão, Diệu Thiện lão tặc ni ở đây đã làm những việc xấu gì?

Kim Lão Lão thở dài một tiếng :

- Diệu Thiện và Pháp Bồn, đôi bại hoại Phật môn này đã gây ra không ít việc xấu!

Lữ Chính Anh hỏi tiếp :

- Đúng rồi tại sao không thấy Pháp Bồn.

Kim Lão Lão đáp :

- Pháp Bồn cũng ở chỗ này, nhưng mà đã đến Vô Dịch bảo còn chưa trở về.

Tiếp theo lão gượng cười nói :

- Hai người họ hành sự rất cẩn thận nên ta cũng không rõ việc của họ. Ta chỉ biết bọn họ muốn luyện số lượng lớn độc dược gì đó để giúp cho Thuần Vu Khôn lên chức võ lâm bá chủ.

Lữ Chính Anh nghiêm giọng hỏi :

- Đã luyện thành bao nhiêu rồi?

- Ta không nhớ rõ ràng lắm.

Ngừng một lát lão lão tiếp :

- Nhưng ta biết, yêu cầu của Thuần Vu Khôn đối với bọn họ cũng giống như yêu cầu đối với ta, là phải trước ngày mười hai tháng giêng giao hàng.

Lữ Chính Anh không khỏi thở dài một tiếng :

- Quả là người tính không bằng trời tính. Nếu như chúng ta sớm phát động tổng tiến công nhất định sẽ gặp thất bại nặng nề. May mà chúng ta quét sạch nơi này trước, nếu không hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Kim Lão Lão hiểu được thở dài nói :

- Đúng thế, những việc hại người không dễ gì thực hiện được.

Lữ Chính Anh ngẩng đầu nhìn trời, nhều mây nói :

- Bây giờ trời cũng đã gần sáng, hay là chúng ta đến Vô Địch bảo.

Nói đoạn, đưa mắt nhìn Kim Lão Lão nghiêm giọng nói :

- Còn công việc ở đây làm phiền lão lão lo liệu giúp.

Kim Lão Lão liền vội gật đầu :

- Được, công việc ở đây cứ để ta lo liệu.

Dừng lại một lát, lão quay sang hỏi Tiểu Đào :

- Đào nhi, thủ hạ của Diệu Thiện vẫn còn sống chứ?

A đào gật đầu.

Kim Lão Lão nói :

- Như vậy rất tốt, muốn xử lý những độc được phải có trợ thủ hợp tác mới được...

Thế rồi cả đoàn người dưới sự dẫn đường của Lữ Chính Anh, Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân âm thầm nhắm hướng Vô Địch bảo thẳng tiến.

* * * * *

Vô Địch bảo tọa lạc ở Lạc Giả sơn trước mặt có hồ sau lưng là núi. Xung quanh cây cối xanh rì, cảnh sắc mê mẩn lòng người.

Đêm nay do tình hình đặc biệt cho nên cả tòa Vô Địch bảo đều đã trong tình trạng canh phòng nghiêm ngặt, nhưng không hề nghe tiếng một người. Cả tòa Vô Địch bảo rộng lớn giống như một nghĩa địa đầy chết chóc.

Nhưng vòng ngoài của Vô Địch bảo trừ một mặt hồ, ba mặt còn lại đều có cây cối rậm rạp, có không ít bóng người đang đứng với dáng vẻ chờ đợi. Cũng có một số âm thầm di động qua lại.

Đương nhiên đám người bên ngoài này đều là môn hạ của Thất Sát lệnh và những giang hồ hảo hán mới đầu quân làm môn hạ của Thất Sát lệnh.

Đám người này tuy đông nhưng bọn họ không để phát ra tiếng động nhỏ nào.

Vì vậy bên trong và ngoài Vô Địch bảo đều vô cùng yên lặng.

Đột nhiên một làn khói nhẹ bay từ trong đám rừng cây phía ngoài vào thẳng bên ngoài tường. Thì ra đó chính là một vị cô nương trang phục toàn màu đỏ còn tay cầm một thanh trường kiếm.

Vị cô nương này chẳng phải ai khác chính là thứ nữ Chu Á Nam của Chu Tứ Nương vừa đặt chân xuống đất. Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tổ Vân cũng theo sát bên.

Dưới tình trạng canh phòng cẩn mật của Vô Địch bảo, đột nhiên xông vào ba kẻ địch vậy mà không có chút phản ứng gì.

Chu Á Nam đảo mắt một vòng, cười nhạt nói :

- Bọn chết nhát này không có chút động tĩnh gì cả.

Thượng Quan Tổ Vân cười nói :

- Bọn chúng biết rõ ngăn cản không được nên đành phải giả câm giả điếc!

Chu Á Nam à một tiếng :

- Thượng Quan tỷ tỷ vết thương vừa khỏi, nếu không phải tình thế nguy ngập thì không cần phải xuất thủ...

Thượng Quan Tổ Vân cắt ngang :

- Ta đến đây không phải để xem cảnh náo nhiệt. Ta cảm thấy nội gia chân khí sung mãn hơn nhiều so với trước đây!

Lộ Thanh Bình liền xen vào :

- Đó là nhờ uống Thiên Niên Thạch Khuẩn. Nói thật ta có chút đồ kỵ đấy.

Thượng Quan Tổ Vân vội cắt ngang :

- Đừng có nói chơi.

Sau đó đưa mắt nhìn sang Chu Á Nam cười hỏi :

- Tiểu muội, chúng ta không thể cứ ở đây mãi chứ!

Chu Á Nam nghiêng răng nói :

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Chúng ta hãy xông vào Ý Thúy lâu.

Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tổ Vân đều tỏ ý tán đồng, đột nhiên từ chỗ không xa có tiếng truyền đến :

- Các người giết Điền Bân ta thì chẳng có chuyện gì, nhưng sẽ có người lập tức báo thù cho ta...

Chỉ nghe một âm thanh giận dữ quát :

- Đừng nằm mơ, không có ai đến cứu ngươi...

Tuy Chu Á Nam không mấy thích Điền Bân nhưng Điền Bân và nàng đã từng quen biết nhau, hơn nữa trước mắt Điền Bân vì mình mà hành sự.

Vì vậy Chu Á Nam xoay người vọt đi, và hồi thúc nói :

- Nhị vị tỷ tỷ, hãy mau theo tiểu muội...

Chưa dứt lời, người đã ngoài mười trượng. Sau khi người của Vô Định bảo biết được mục đích của Chu Á Nam là muốn cứu Điền Bân, đã kêu gọi đồng bọn hiện thân ngăn chặn lại. Đồng thời các loại vũ khí từ nhiều phía bắn về phía bọn Chu Á Nam.

Chu Á Nam đã nhìn thấy ngoài bảy tám trượng có ánh đao chém xuống cổ của Điền Bân và Phong Lang Quân.

Nhưng đại đao trong tay của bọn họ bay ngược trở lại, cùng lúc phát ra tiếng kêu thảm thiết, rồi ngã xuống.

Thì ra Chu Á Nam nhìn thấy mạng sống của Điền Bân và Phong Lang Quân giống ngàn cân treo đầu sợi tóc, không cách chi giải cứu kịp. Dưới tình thế nguy cấp đó nàng liền vùng kiếm chém chết hai tên cản đường nàng. Đồng thời tay trái đoạt lấy thanh trường kiếm của hai người phóng mạnh về phía trước, nhờ vậy mà Điền Bân và Phong Lang Quân mới thoát khỏi tay thần chết.

Điền Bân và Phong Lang Quân không khỏi vui mừng cảm ơn rồi rít :

- Đa tạ nhị tiểu thư...

Chu Á Nam vội cắt ngang :

- Tại sao hai vị bị bại lộ thân phận?

Trong khi hỏi nàng đã nhanh tay giải huyết cho hai người. Điền Bân gượng cười nói :

- Nhị tiểu thư, chuyện này nói ra rất dài dòng...

Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tổ Vân lúc ấy đã đến bên cạnh Chu Á Nam. Trong khi ấy bên ngoài của Vô Định bảo có một ngọn tên lửa bay vút lên cao giữa bầu trời tối om.

- Lệnh chủ đã hạ lệnh phát động tổng tấn công.

Chu Á Nam quay sang hỏi Điền Bân và Phong Lang Quân :

- Hai người không việc gì chứ?

Điền Bân và Phong Lang Quân đồng đáp :

- Không sao!

Chu Á Nam nói tiếp :

- Vậy thì hãy cùng ta xông vào trong!

Trong lúc ấy từ phía Vô Định bảo đều vang lên tiếng hò hét dậy cả một vùng.

Lộ Thanh Bình bỗng nhiên í lên một tiếng :

- Nhị tiểu thư, tình hình có chút không ổn.

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi :

- Có gì không ổn?

Lộ Thanh Bình nhú mồm đáp :

- Trong Vô Định bảo tại sao không có người ứng chiến?

Chu Á Nam thoáng chốc suy nghĩ nói :

- Hay là chúng ta xông vào Ý Thúy lâu trước.

Chỉ nghe thấy giọng nói âm u :

- Không cần, nơi đây chính là nơi chôn xác các ngươi.

Tiếp sau đó từ trên đỉnh Ý Thúy lâu khu trung tâm sao huyết của Vô Định bảo phát ra hỏa tiễn tín hiệu.

Tất cả mọi nơi trong Vô Định bảo bỗng chốc đèn đuốc rực rỡ. Tiếng binh khí va chạm và tiếng kêu la cũng bắt đầu dữ dội hơn. Một cảnh thảm sát ác liệt xảy ra, khắp nơi trong Vô Định bảo.

Người chắn đường bọn họ chính là sư đệ của Thuần Vu Khôn tên Tuyên Tất Tín. Bên cạnh Tuyên Tất Tín là một lão tăng và một gã đầu đà to béo. Ngoài ra còn có hai gã thanh niên mặt mày lạnh ngắt lưng mang trường kiếm.

Chu Á Nam nhìn một lượt, lập tức dùng cách truyền âm nói với cả bọn :

- Hãy cảnh giác hai gã thanh niên, rất có thể đó là sát thủ...

Chu Á Nam truyền âm chưa dứt, Tuyên Tất Tín đã nhìn Chu Á Nam hỏi :

- Ngươi là ai?

Chu Á Nam cười nhạt :

- Ta chính là Đoạt Mệnh sứ giả đến đây để thu mạng chó của ngươi.

Tuyên Tất Tín hừ một tiếng :

- Hóa ra là Chu nhị tiểu thư, thật may! thật may!

Chu Á Nam hừ khẽ một tiếng :

- Ngươi là ai?

Tuyên Tất Tín trước nay một mạch bế quan khổ luyện, người trong Thất Sát lệnh ngoài Hô Diên Mỹ và Diên Bàn ra hầu như không có ai nhận ra y.

Diên Bàn truyền âm nói với Chu Á Nam :

- Nhị tiểu thư, đây chính là tên sư đệ duy nhất còn sống của Thuần Vu Khôn tên Tuyên Tất Tín. Do vì hắn một mạch bế quan khổ luyện, lại được sự chỉ dẫn đặc biệt của Thuần Vu Khôn. Thành tựu trước mắt của người này có thể vượt xa Hô Diên Bách Văn đã chết...

Chu Á Nam ồ một tiếng, nhưng nằng không thốt lên lời nào.

Diên Bàn lại truyền âm nói :

- Còn nữa lão hòa thượng và lão đầu đà kia đều là bằng hữu của tiên sư thính đến, họ có võ công rất uyên thâm, không hề thấp hơn so với Diệu Thiện và Pháp Bồn...

Tuyên Tất Tín đã nhìn ra Diên Bàn đang dùng truyền âm nói với Chu Á Nam. Vì vậy đợi sau khi Diên Bàn truyền âm xong mới cười lạnh lùng nói :

- Nếu như hậu sự còn chưa thương lượng xong, các ngươi có thể tiếp tục thương lượng.

Lúc ấy tiếng kêu la hò hét đã mỗi lúc một gần.

Tình hình này đã rất rõ ràng, phía Thất Sát lệnh tuy tiến công thần tốc đang dốc toàn lực đánh vào Ý Thủy lâu của Vô Định bảo. Nhưng mà số thương vong cũng không phải ít.

Khi ấy số hung khuyến mà bên Thất Sát lệnh dùng để tấn công Vô Định bảo liên tiếp kêu lên. Số hung khuyến to lớn chừng bằng những chú bê này mạnh mẽ và dữ tợn hơn những con báo. Nếu là cao thủ bình thường thì không thể nào có sức lực chống cự lại bọn chúng.

Nhưng trong khi ấy liên tục phát ra những tiếng kêu thảm thương. Tình hình này khiến cho mọi người kinh ngạc.

Chu Á Nam không hề để ý đến lời châm biếm của Tuyên Tất Tín, quay sang Điền Bân chau mày hỏi :

- Điền Bân, bọn chúng dùng phương pháp gì đối phó với bầy khuyến của chúng ta?

Điền Bân gượng cười nói :

- Điều này tại hạ cũng không biết.

Tuyên Tất Tín cười nhạt nói :

- Nhị tiểu thư, Điền Bân chẳng qua chỉ là ngọn cỏ, gió thổi chiều nào ngã theo chiều đó hần biết gì, hiểu gì chứ?

Điền Bân nghiến răng quát :

- Ngươi là thứ gì và biết gì?

Tuyên Tất Tín cười nói :

- Ít nhất ta biết bọn khuyến kia vì sao mà chết!

Chu Á Nam mỉm cười tiếp lời :

- Ngươi thử nói xem!

- Dùng lửa!

Tuyên Tất Tín cười nhạt tiếp :

- Vô Định bảo là chỗ nào? Người còn không dám ra vào tự do, há là lũ súc sinh đó sao?

Chu Á Nam cười tươi :

- Nhưng sự thật bọn ta đã thu hẹp vòng vây và chỉ chốc lát thôi sẽ đánh đến trung tâm sào huyệt của bọn ngươi.

Đúng ngay lúc ấy ở chỗ không xa một hung khuyến nửa thân sau bị cháy, vừa chạy vừa la như điên rồi đâm đầu vào một gốc thông già, chết tươi.

Tuyên Tất Tín cười nham hiểm nói :

- Nhị tiểu thư, ngươi đã thấy rõ chưa?

Trong không trung bỗng nhiên truyền ra tiếng của Giả Nam Tĩnh :

- Môn hạ Thất Sát lệnh nghe lệnh! Mỗi người hãy dừng lại nguyên vị trí của mình, không được tiến tới trước và chờ mệnh lệnh.

Lão đầu đà cười ha hả nói :

- Nếu tiếp tục tiến vào e rằng sẽ nộp mạng hết.

Chu Á Nam hừ khẽ một tiếng :

- E rằng chưa chắc, những vũ khí ấy có hiệu quả với lũ súc sanh, còn đối với người thì khác hẳn.

Chu Á Nam dừng lại một chút rồi cười nói tiếp :

- Ngươi có thể sử dụng cho ta xem không?

Lão đầu đà cười một cách gian tà nói :

- Đây không phải là việc chơi, đẹp giống như mỹ nhân đây Phật gia đầu nữ để nàng mạo hiểm.

Chưa dứt lời, lão ta liền cười hô hô hướng về phía Chu Á Nam vẫy tay gọi :

- Lại đây mỹ nhân, mau bỏ vũ khí xuống, ngoan ngoãn hầu hạ Phật gia đêm nay.

Cười cười chưa dứt, trên không đã có tiếng truyền xuống :

- Đến mà bảo Diêm vương hầu hạ?

Lời chưa dứt người đã đến, một ánh sáng lóe lên một tiếng thảm thiết phát ra liền theo sau. Đầu của lão đầu đà đã bị bắn xa ra ngoài, mang theo một dòng máu tươi. Thuận thế đường kiếm quét ngang đúng lúc thanh trường kiếm của Tuyên Tất Tín và cây tích trượng của lão tăng liền hợp lại nghiêng đổ.

Do vì cây tích trượng của lão tăng quá nặng lại dùng đủ lực, quả thật uy lực không phải nhỏ. Huống hồ có thêm sự phụ giúp từ thanh trường kiếm của Tuyên Tất Tín. Bởi vậy trước tình thế đó dù là nhân vật có võ công cao thâm tới đâu cũng khó mà chống đỡ nổi.

Cho nên chỉ nghe keng một tiếng, người kia đã mượn thế kiếm lách người bay ra xa hơn trượng.

Sự biến hóa nhanh lẹ này khiến cho mọi người hoa cả mắt, há hốc miệng ra nhìn. Đến lúc này mới nhìn rõ người chém roi đầu của gã đầu đà chính là Lữ Chính Anh.

Thân hình Lữ Chính Anh vừa rơi xuống đất, Chu Quân Ngọc, Thủy Ngân Cô và Thủy Tương Vân cũng đồng loạt hạ mình xuống.

Chu Á Nam vui mừng kêu lên :

- Chính Anh ca, bên ấy đặc thù chứ?

Lữ Chính Anh cười nói :

- Toàn bộ đã giải quyết xong.

Dừng một lát chàng ủa một tiếng :

- Tại sao im lìm như vậy? Lệnh chủ đâu?

Có lẽ vì kẻ địch quá mạnh, cũng có thể là vì một âm mưu khác nào đó mà không muốn chính diện công kích, cho nên bọn người Tuyên Tất Tín đã lợi dụng trong lúc Lữ Chính Anh nói chuyện âm thầm rút lui êm. Bọn Lữ Chính Anh vì muốn giải quyết tình huống nên cũng không ngăn cản.

Lúc ấy có tiếng của Chu Tứ Nương vang đến :

- Lão tặc Thuần Vu Khôn mau ra chịu chết!

Giọng nói của Giả Nam Tinh cũng cùng lúc vang lên :

- Thuần Vu Khôn hãy tỏ ra là một kẻ cầm đầu, đừng kêu bọn thủ hạ ra thế mạng.

Trên tầng đình của Ý Thúy lầu, truyền ra một giọng cười cuồng dại của Thuần Vu Khôn :

- Lão phu ở đây, có bản lĩnh hãy tấn công vào.

Ngừng giây lát, lão ta chợt ồ một tiếng hỏi :

- Ta còn chưa thỉnh giáo các hạ là ai?

Giọng nói của Giả Nam Tinh tiếp lời lão :

- Lão phu là Giả Nam Tinh.

- Ô! Hóa ra là Giả lão gia. Theo lễ giáo giang hồ thì ta phải gọi lão bằng sư tổ mới phải. Nhưng dưới tình thế trước mắt chúng ta ngược lại trở thành tử oan gia.

Giả Nam Tinh giận dữ cắt ngang :

- Đừng nhiều lời vô ích, hãy mau ra đây chịu chết!

Thuần Vu Khôn cười đáp :

- Giả lão gia, nói thật cho ngươi biết ta không cùng các ngươi thí mạng. Bây giờ ta coi các ngươi như cá ở trong hồ, chỉ đợi đưa các ngươi lên cân mà thôi.

Giả Nam Tinh cười nhạt :

- Ngươi tưởng rằng cứ rút đầu như rùa là bọn ta hết cách hay sao?

Thuần Vu Khôn cười đắc ý nói :

- Nhưng sự thật là vậy. Xung quanh Ý Thụy lầu của ta mai phục thiên la địa võng nếu có bản lĩnh cứ việc tấn công vào.

Tiếp theo lão ta quát lớn :

- Tắt đèn!

Lập tức tất cả đèn đuốc đều tắt hết, từ trong bóng đen dày đặc truyền ra tiếng của Thuần Vu Khôn :

- Giả lão gia đầu sao lão cũng đã gián tiếp truyền dạy công phu cho ta, hãy nghe ta khuyên một câu thật lòng: Việc giang hồ không cần lão phải bận tâm, hay là lão dẫn Chu Tứ Nương tìm một nơi tiên cảnh cùng nhau hưởng thụ hạnh phúc...

Chu Tứ Nương giận tím mặt quát :

- Lão tặc cam mờ!

Thuần Vu Khôn cười đắc ý :

- Tứ Nương, Ý Thụy lầu này cũng có thể nói là chỗ ở cũ của ngươi. Ở đây đã có dấu tích phong lưu của ngươi cũng có nước mắt và món nợ của người tình của ngươi. Nếu như ngươi nhất định muốn tính sổ thì đến đây là thích hợp nhất.

Khi ấy bốn bề đều yên tĩnh, Chu Tứ Nương tức giận đến nỗi nghe cả tiếng nghiêng răng ken két.

Thuần Vu Khôn lại cười nói :

- Đến đây ta bảo đảm sẽ không ngăn cản các ngươi. Các ngươi có thể đi thẳng đến trước Ý Thụy lầu.

Đột nhiên Chu Tứ Nương cất cao giọng :

- Á Nam ở đâu?

Chu Á Nam vội đáp :

- Nương nương, Á Nam ở đây Chính Anh ca và Chu tỷ tỷ cũng đều ở đây.

- Được lắm, ta lập tức đến gặp các ngươi.

Thuần Vu Khôn liền nói :

- Tốt, trận chiến này cho dù mở ra một cuộc hội nghị chiến thuật cũng không tính toán cho hết, và lại lão phu bảo đảm tuyệt đối sẽ không can thiệp vào.

Thuần Vu Khôn vừa dứt lời, Chu Tứ Nương, Giả Nam Tinh, Hồ Diên Mỹ cả ba đã lướt người đến sát bên cạnh Lữ Chính Anh. Chu Tứ Nương trước tiên hỏi thăm tình hình ra sao? Lát sau giọng cười nói :

- Sự việc của ngươi tiến hành tuy thuận lợi, nhưng mà bên phía ta thì gặp trở ngại rất lớn.

Chu Á Nam chau mày hỏi :

- Có phải do loại hỏa khí kia không?

- Không sai!

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Đó là loại ống sắt được dùng các cơ quan thiết kế, lửa mạnh từ trong phun ra. Những nơi cách xa ngoài ba trượng, người còn có thể nghe tiếng tránh né, nhưng súc vật thì không thể.

Chu Tứ Nương nói tiếp :

- Hung khuyến của chúng ta chết rất nhiều. Thiệt mạng hơn một nửa, ngay cả Đại Hoàng, Tiểu Hoàng gần như cũng đều bị thọ thương.

Lữ Chính Anh chen vào hỏi :

- Lệnh chủ, người của chúng ta không bị thương vong chứ?

Chu Tứ Nương thân nhiên đáp :

- Trước mắt người của ta cơ bản không có thương vong. Nhưng những người vừa gia nhập vào Thất Sát lệnh của chúng ta ngược lại tử thương trên ba mươi người.

Nói đoạn bà ta nghiêng răng nói tiếp :

- Nhưng mà bọn tặc tử chết rất nhiều, tuy không đến một trăm nhưng cũng không dưới tám mươi.

Lữ Chính Anh quay sang Giả Nam Tinh nhũn mày hỏi :

- Sư phụ, người có từng nghe qua trong võ lâm đương thời có người chế tạo ra loại vũ khí này không?

Giả Nam Tinh lắc lắc đầu đáp :

- Chưa từng nghe qua, hơn nữa gần một trăm năm trở lại đây về phương diện vũ khí cũng không có xuất hiện nhân vật có thành tựu đặc thù như vậy.

Chu Tứ Nương thở dài một tiếng :

- Đây cũng giống như chiêu thức võ công, là kinh nghiệm của người trước, cộng thêm sự chuyên tâm nghiên cứu của bản thân. Cho nên người chế tạo ra hỏa khí này tất nhiên là một thiên tài về chế tạo mà còn là một nhân vật mới vô danh.

- Rất có lý!

Giả Nam Tinh gật gù đầu, thở dài nói :

- Lão tặc Thuần Vu Khôn này quả thật rất lợi hại. Ta tự tin đã điều tra được tất cả bí mật của hắn, nhưng nghĩ không ra hắn còn có những tên sát thủ như vậy.

Hô Diên Mỹ cười gượng nói :

- Lão gia, người mà cảm thấy hồ thẹn nhất chính là văn bối. Văn bối thường bên cạnh lão nhưng những bí mật trọng đại như vậy văn bối một chút cũng không biết.

Chu Tứ Nương nghiêm sắc mặt nói :

- Những việc này không cần phải bàn đến, việc trước mắt là chúng ta làm thế nào để tấn công.

Lữ Chính Anh trầm tư giây lát rồi lên tiếng :

- Lệnh chủ, xem tình hình thì vũ khí của lão tặc Thuần Vu Khôn không phải chỉ có hỏa khí đâu!

Chu Tứ Nương nhướn mày nói :

- Không cần biết lão tặc có những vũ khí gì, không cần quan tâm lão ta có âm mưu gì, ta cũng phải quyết định tấn công...

Giả Nam Tinh ngăn cản nói :

- Lệnh chủ đừng quá xung động, chúng ta phải nghĩ cách mới là thượng sách.

Lữ Chính Anh lại trầm tư nói :

- Sư phụ, cứ như vậy hoài cũng không phải cách, hay là để đệ tử dẫn người ngầm vào trước thám thính.

Giả Nam Tinh cười gượng nói :

- Bây giờ không phải là lúc để thám thính mà là lúc phải xông vào. Nhưng người và Chu Tứ Nương đều không phải là người thích hợp.

Chu Tứ Nương không khỏi ngạc nhiên :

- Tại sao?

Tiếp theo lại gượng cười nói :

- Trước mắt hiểm trở trùng trùng. Ta thân là Lệnh chủ, nếu không phải tự mình mạo hiểm vậy gọi ai đi đây!

Lữ Chính Anh cũng nghiêm nét mặt nói :

- Đệ tử cũng nghĩ như vậy.

Giả Nam Tinh lắc đầu nói :

- Không được, hai người do vì thù hận đối với Thuần Vu Khôn quá nặng nên không tránh khỏi những khi không tự chủ mà để rơi vào bẫy. Cho nên ta chuẩn bị phái đi một người tương đối khách quan một chút.

Trong lúc đó lão cố ý đưa mắt nhìn Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam. Chu Quân Ngọc bản chất thông minh, không đợi sư phụ nói hết lập tức cười nói :

- Sư phụ, hay là phái đệ tử đi vậy?

Chu Á Nam cũng lập tức lên tiếng :

- Đệ tử cũng muốn đi!

Giả Nam Tinh gật đầu nói :

- Được, nhưng ta nhắc cho hai người biết đây không phải là chuyện đùa, các người phải hết sức cẩn thận.

Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam đồng thanh đáp :

- Dạ biết!

Giả Nam Tinh ra hiệu cho hai người :

- Các người qua đây, sư phụ có lời muốn nói với hai người.

Hô Diên Mỹ mỉm cười nói :

- Lão gia, ta nghĩ rằng ta cũng là người thích hợp nhất, vậy tại sao không phải ta chứ?

Giả Nam Tinh cười nói :

- Không sai, người thích hợp hơn cả hai đệ tử của ta. Bởi vì người thuộc địa hình và hoàn cảnh ở đây. Nhưng vì người thân phận là khách cho nên ta không tiện...

Hô Diên Mỹ liền cười cắt ngang :

- Ta không hề gì, việc này có thể giao cho ta một phần không?

Giả Nam Tinh liên tục gật đầu đáp :

- Có thể, có thể, hơn nữa còn rất hoan nghênh.

Thế rồi Giả Nam Tinh sau khi căn dặn ba người mới xua tay nói :

- Được rồi, chúc các người mọi việc thuận lợi.

Sau khi Hô Diên Mỹ dẫn Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc hai người đi khỏi, Giả Nam Tinh mới gượng cười nói :

- Lệnh chủ, trước mắt chúng ta nên tạm thời nhẫn nại.

Chu Tử Nương chỉ biết cắn răng không lên tiếng. Từ trên Ý Thụy lầu vọng xuống tiếng của Thuần Vu Khôn :

- Tử Nương! Nể tình trước đây ta thành thật khuyên người một câu: Xung quanh Vô Dịch bảo đều là những hào sâu không có cách gì công phá. Bây giờ người thừa cơ sớm rút lui, ta sẽ không truy kích người. Nếu không trước khi trời sáng mà chưa tiến được đến Ý Thụy lầu, sau khi trời sáng các người mở mắt ra xem. Đến lúc ấy ta cũng không còn nghĩ tình phụ thê.

Chu Tử Nương nghiêm giọng quát :

- Lão tặc cam miệng!

Từ trong màn đêm phát ra tiếng cười ha hả của Thuần Vu Khôn.

* * * * *

Hồ Diên Mỹ dẫn Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam. Theo sự thông thuộc địa hình và hoàn cảnh ở đây, lợi dụng sự che bóng của rừng cây, cả ba người nhanh chóng đến một con đường mà hai bên toàn là tre.

Hồ Diên Mỹ thấp giọng nói :

- Hai vị đều đã nhìn thấy. Những tịnh xá trong khu rừng tre này cách Ý Thủy lầu chừng ba bốn trượng, lại có một cây đại thụ có thể ẩn thân. Cho nên chỉ cần chiếm lĩnh khu tịnh xá thì tiến lên Ý Thủy lầu rất tiện lợi.

Chu Á Nam cười miễn cưỡng nói :

- Nói rất đúng, nhưng khu tịnh xá này nhất định có người canh giữ. Địch trong tối ta ở ngoài sáng, nếu muốn...

Hồ Diên Mỹ vội cắt ngang :

- Việc đó không hề gì, nơi khác ta không dám nói nhưng một ngọn cỏ, một gốc cây ở đây ta đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Chu Quân Ngọc ồ một tiếng :

- Đây là nhà mà trước đây Hồ Diên phu nhân đã từng ở qua.

- Không sai!

Hồ Diên Mỹ gật đầu thừa nhận :

- Hơn nữa, ở đây còn có một đoạn đường hầm dài chừng mười năm, mười sáu trượng có thể lợi dụng được.

Chu Á Nam hai mắt sáng rực lên :

- A! Thế thì thật là tốt.

Hồ Diên Mỹ cười cười nói :

- Bây giờ ta chui vào trước, hai vị phải nín thở nếu không nghe thấy ám hiệu của ta thì không nên vào.

Hồ Diên Mỹ định thân quan sát một lượt, đột nhiên vươn người phóng đi như một làn khói vào trong khu hàng rào trúc. Hơn nữa thân hình còn chưa rơi xuống đất đã nhanh tay điểm huyết hai bóng người đang nấp sau hai gốc cây. Hai tên này chẳng hử lên được tiếng nào liền té ngã xuống đất.

Hồ Diên Mỹ nhanh nhẹn cỡi y phục ngoài của hai tên, đồng thời đưa tay vẫy vẫy Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc ở bên ngoài hàng rào. Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam lập tức tung mình bay vào bên trong đến sát bên cạnh Hồ Diên Mỹ.

Hồ Diên Mỹ thúc giục nói :

- Mau lấy y phục của hai tên này khoác vào...

Chưa dứt lời có một tên đại hán mặc hắc y vội vã chạy đến, đồng thời hạ giọng hỏi :

- Trương Đắc Công, Ngô Đức Quý, ở đây có động tĩnh gì không?

Hồ Diên Mỹ đáp khẽ một tiếng, nhanh như chớp thanh trường kiếm của Hồ Diên Mỹ đã chìa ngay ngực của hắn, cùng lúc đó quát :

- Muốn sống thì im mồm.

Gã đại hán liên tục gật đầu đáp :

- Dạ, dạ! Xin phu nhân sai bảo!

Hồ Diên Mỹ nhìn thẳng vào hắn hỏi :

- Lão gia đâu?

Lão gia mà Hồ Diên Mỹ nói chính là chỉ Hồ Diên Kỳ.

Gã đại hán sợ hãi đáp :

- Nghe nói lão gia đã bị Bào chủ giam lỏng.

- Lão gia bị giam lỏng ở nơi nào?

- Hình như là ở trong gian nhà bên dưới Ý Thúy lầu.
- Ngươi biết tình hình địa đạo ở đây không? Ý ta là bên trong đường hầm phải chăng có người canh giữ cẩn mật?
- Việc này tiểu nhân không biết!
- Ở đây ngoài ba đứa ngươi ra, còn có ai?
- Không giấu gì phu nhân, ngoài bọn tiểu nhân ra còn có bốn người sử dụng hỏa khí.

Hô Diên Mỹ ồ một tiếng :

- Đúng rồi, những tên sử dụng hỏa khí đó từ đâu đến?

Tên hán tử cười khỏ sở :

- Điều này tiểu nhân không biết.
- Bốn tên sử dụng hỏa khí đó đang ở đâu?
- Ở phía trên lầu.
- Tốt!

Hô Diên Mỹ cắt ngang :

- Mau cởi áo ngoài ra, nếu như những lời của ngươi là giả thì lát nữa ta quay lại lấy đầu ngươi.

Gã đại hán vội vàng cởi y phục ra, đồng thời cười gượng nói :

- Tiểu nhân nói toàn là sự thật cả!

Hô Diên Mỹ điểm vào huyết đạo của đại hán, thuận tiện mang cả ba tên giấu vào một góc kín đáo. Sau đó mặc y phục của gã đại hán vào rồi vẫy tay cho Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc nói :

- Hãy mau theo ta!

Do vì cả ba đã cải trang, hơn nữa Hô Diên Mỹ lại thuộc đường đi nước bước ở nơi đây, vì vậy mà cả bọn dễ dàng lên thẳng đến lầu hai.

Chưa lên đến lầu hai Hô Diên Mỹ đã nhìn thấy bốn gã hán tử, mỗi tên trong tay đang cầm một loại vũ khí màu đen, chia nhau đứng ba phía cửa sổ hướng vũ khí xuống bên dưới.

Trong đó có một tên quay đầu lại hỏi :

- Ba vị chạy lên đây làm gì?

Hô Diên Mỹ quay sang nháy mắt với Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc, cả ba nhanh như tên bắn phóng đến khống chế các huyết đạo của chúng. Vì sự việc xảy ra quá bất ngờ nên cả bốn tên hán tử không sao trở tay kịp.

Đã toàn bộ đắc thủ, Hô Diên Mỹ mới cười nói :

- Bây giờ các ngươi đã hiểu tại sao chưa?

Do vì các huyết đạo bị khống chế, thân không thể cử động được, miệng không thể nói được mà chỉ nhìn bọn Hô Diên Mỹ một cách kinh ngạc.

Hô Diên Mỹ cười tươi nói :

- Nếu như các ngươi không muốn chết thì hãy thành thật trả lời những câu hỏi của ta.

Nói đoạn liền giải á huyết cho tên hán tử đứng gần nhất.

Hô Diên Mỹ nhìn hán tử hỏi :

- Chủ nhân của bọn ngươi ở đâu?

Gã hán tử đáp :

- Câu hỏi này ta không thể trả lời được.

- Tại sao?

- Bởi vì rất có thể người đang ở gần đây, cũng có thể là đang ở chỗ Bảo chủ.

Chủ nhân của các người là người như thế nào?

- Chủ nhân của bọn ta họ Đông Phương, còn tên là Tụ. Người ở nước Thiên Trúc nhiều năm, trong võ lâm Trung Nguyên e rằng càng không có ai biết được lai lịch của người.

Hô Diên Mỹ ồ một tiếng :

- Hóa ra là vậy!

Dừng một lát, Hô Diên Mỹ nhìn thẳng vào hán tử hỏi tiếp :

- Các người đến đây đã bao lâu?

- Còn chưa đến hai canh giờ.

- Tổng cộng bọn người có bao nhiêu tên?

- Hai trăm bốn mươi người.

Tên hán tử có vẻ hợp tác, lập tức nói thêm :

- Trước đây bọn ta đều phân tán ra ở các nơi trong thành Vũ Xương.

Hô Diên Mỹ không khỏi chau mày, gượng cười nói :

- Lão tặc này quả thật là mưu mô xảo quyệt.

Chu Quân Ngọc nãy giờ lặng im, bây giờ mới lên tiếng :

- Hơn hai trăm tay hỏa khí bảo vệ Y Thủy lâu, cho dù võ công có uyên thâm tới đâu cũng phải hi sinh rất nhiều tính mạng. Vì vậy chúng ta không thể chánh diện tấn công.

Tiếp theo chỉ thấy nàng mỉm cười, thấp giọng nói với Hô Diên Mỹ :

- Hô Diên phu nhân, ta có một phương pháp, phu nhân xem có thể dùng được không?

Đến lúc ấy tên hán tử đã trấn tĩnh lại và hắn đã nhận ra đó là giọng nữ, bất giác í lên một tiếng :

- Hóa ra các vị đều là nữ...

Chu Quân Ngọc cười nói :

- Điều này có gì là đáng kinh ngạc.

Hô Diên Mỹ cười hỏi :

- Tiểu muội có hảo kế gì?

Chu Quân Ngọc dùng cách truyền âm, đem tất cả kế sách nói cho Hô Diên Mỹ, sau đó cười nói :

- Có thể tại hạ nghĩ còn quá trẻ con.

Hô Diên Mỹ trầm tư giây lát :

- Biện pháp này có thể dùng thử. Nhưng mà chúng ta trước hết phải tìm cho ra điều kiện hợp tác giữa bọn chúng mới được.

Chu Quân Ngọc đồng ý nói :

- Đúng! Nếu như hợp tác với chúng bằng tiền bạc thì càng dễ tiến hành hơn.

Hô Diên Mỹ quay sang nhìn tên hán tử, đồng thời nghiêm sắc mặt nói :

- Các người biết được tình thế nguy hiểm trước mắt chưa?

Tên hán tử hoảng sợ đáp :

- Đương nhiên là biết, sinh mạng của bọn ta đều nằm trong tay của ba vị.
- Biết vậy thì tốt!

Hô Diên Mỹ nói tiếp :

- Nhưng chỉ cần người có thể hợp tác chân thành với bọn ta thì không những giữ được mạng sống, mà còn có được một số tiền lớn, người muốn hay không chứ?

Gã hán tử liên tục gật đầu đáp :

- Đương nhiên là muốn, đương nhiên là muốn.
- Thế thì...

Ngừng lại một lát, Hô Diên Mỹ lại tiếp :

- Người biết chủ nhân của bọn người cùng với Thuần Vu Khôn hợp tác với điều kiện gì không?

Gã hán tử gượng cười đáp :

- Điều kiện hợp tác giữa họ đương nhiên là tiền. Nhưng cụ thể là bao nhiêu thì tiểu nhân không được rõ.

Hô Diên Mỹ lại hỏi :

- Người biết sự kết oán giữa Chu lệnh chủ và Thuần Vu Khôn không?

Gã hán tử có vẻ lo sợ đáp :

- Việc này tiểu nhân không biết!

Hô Diên Mỹ nghiêm nét mặt nói :

- Được, ta sẽ kể cho người biết...

Thế rồi, Hô Diên Mỹ đem việc giữa Chu Tử Nương và Thuần Vu Khôn, giữa Thuần Vu Khôn và Giả Nam Tinh kể lại sơ lược cho hán tử nghe. Sau đó nói rõ thân phận của chính mình cùng với Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc.

Gã hán tử nghe vậy ồ lên một tiếng kinh ngạc :

- Thì ra việc này bên trong còn có nhiều uẩn khúc như vậy.

Gã lại nói tiếp :

- Hô Diên phu nhân kể cho tiểu nhân nghe những việc này có ý gì?

Hô Diên Mỹ nghiêm giọng nói :

- Ta muốn người hiểu rõ, trong ba người bọn ta đều có thể thay mặt Chu lệnh chủ nói chuyện.

Gã hán tử gật đầu ra vẻ hiểu ý nói :

- Việc này... tiểu nhân cũng tin tưởng.

Hô Diên Mỹ cười nói :

- Tốt, nếu như bây giờ người vừa muốn bảo toàn tính mạng lại vừa muốn phát tài thì phải trong thời gian chừng bữa ăn, tìm mọi cách mời cho bằng được chủ nhân của các người đến đây.

Gã hán tử hỏi ngược lại :

- Ý của phu nhân là muốn cùng chủ nhân của chúng tôi bàn điều kiện?
- Không sai!

Hô Diên Mỹ nghiêm giọng nói :

- Các ngươi đã vì tiền, còn Chu lệnh chủ của chúng ta của cái châu báu chất như núi, vậy tại sao không đổi lấy giá cao hơn chứ? Huống hồ dưới tình hình hai bên giao tranh như thế này, không phải là số thương vong giữa hai chúng ta giảm đến mức tối thiểu sao? Thậm chí còn có thể hoàn toàn tránh được thương vong. Hơn nữa ngươi còn có một phần thù lao không phải nhỏ, vì ngươi là công thần có công lao lớn nhất.

Câu nói này quả thật rất có lý, đồng thời cũng có sức hấp dẫn. Bởi vậy gã hán tử liên tục gật đầu :

- Đúng đúng! Tiểu nhân lập tức đi ngay. Nhưng mà thời gian trong chừng bữa ăn e rằng không dễ gì làm được. Hay là cho tiểu nhân thêm một ít thời gian để tiểu nhân còn phải đi tìm chủ nhân.

Hô Diên Mỹ ừ một tiếng :

- Được! Nhưng không được quá nửa canh giờ.

Gã hán tử đáp :

- Tiểu nhân sẽ cố hết sức.

Hô Diên Mỹ giải các huyết đạo cho gã. Nhưng lại điểm vào Thiên Huyệt, rồi nghiêm giọng nói :

- Trong nửa canh giờ ngươi phải trở lại đây, nếu không ngươi sẽ cảm thấy sống không được mà chết cũng không xong. Hơn nữa cách điểm huyết của ta không ai giải được.

Gã hán tử gượng cười đáp :

- Tiểu nhân biết.

Hô Diên Mỹ liền xua tay nói :

- Mau đi đi!

Gã hán tử sau khi cúi người thi lễ mới chuyển mình đi khỏi. Hô Diên Mỹ nghiêm sắc mặt nói với Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam :

- Nhị vị tiểu muội, vì để cho Lệnh chủ an tâm trong ba chúng ta phải có một người trở về hồi báo mới được.

Chu Quân Ngọc liền lên tiếng :

- Để ta đi!

- Vậy thì phải cẩn thận một chút, nhớ đi sớm về sớm!

Hô Diên Mỹ nhìn một lượt nói :

- Khoan đã tiểu muội, đem những ống phun lửa này về. Đến khi cần cũng có thể cho Thuần Vu Khôn vài điều bất ngờ chơi.

Sau khi lấy hết những ống phun lửa của bọn hán tử và hỏi rõ cách sử dụng.

Chu Quân Ngọc mới lặng lẽ rời khỏi Ý Thúy lâu.

Cũng trong khi ấy, ở tầng dưới đất của Ý Thúy lâu. Thuần Vu Khôn cùng phu nhân Cổ Phi Quỳnh đang ngồi im lặng đối diện với Hô Diên Kỳ. Sắc mặt cả ba người đều có vẻ rất nghiêm trọng, đặc biệt là Hô Diên Kỳ. Có thể là lão đã bị điểm huyết nên trông mặt lão càng khó coi hơn. Bên ngoài cửa tầng hầm là một gian thạch thất thoáng rộng. Tại cửa có hai tên đại hán tay cầm trường kiếm lớn, trước bàn là Lãnh Vô Tình đang thì thầm bàn tính với một người mặc hoàng bào trạc ngũ tuần. Xem tình hình thì họ nói chuyện rất là hợp ý, thần thái thanh thản. Bên ngoài đều bị cường địch bao vây, vậy mà họ thản nhiên không chút lo lắng.

Sau một hồi yên lặng, Thuần Vu Khôn mới mỉm cười nói :

- Làm người thì không nên quên gốc, bất luận là lão đối xử với ta thế nào thì lão vẫn là sư phụ của ta. Vì vậy cho dù ra sao đi nữa, ta cũng không nỡ giết lão.

Hô Diên Kỳ hừ một tiếng :

- Ngươi còn thừa nhận ta là sư phụ của ngươi?

Thuần Vu Khôn gật đầu cười nói :

- Đương nhiên!

Hô Diên Kỳ hứ một tiếng :

- Trên thế gian có đệ tử ám toán sư phụ...

Thuần Vu Khôn cắt ngang :

- Sư phụ, người quên hành vi của mình đối với Giả Nam Tinh?

Hô Diên Kỳ gượng cười nói :

- Đây có thể xem là báo ứng.

Thuần Vu Khôn cười âm u :

- Nếu đem so sánh, đệ tử như ta còn biết đạo lý hơn nhiều. Bởi vì ta không có ý định giết lão, nhưng lão lại có dã tâm muốn hủy diệt ta trước.

Hô Diên Kỳ giận dữ quát :

- Súc sanh, ngươi dựa vào việc gì mà dám ngậm máu phun người?

- Lão muốn chứng cứ?

Thuần Vu Khôn cười nhạt tiếp :

- Hô Diên Kỳ là người đồng tịch đồng sàng với lão, như vậy còn không đủ chứng minh sao?

Hô Diên Kỳ cười gượng :

- Súc sanh, ngươi đừng quên rằng Hô Diên Kỳ cũng là người tình của ngươi.

Thuần Vu Khôn cười cười nói :

- Đừng có gạt người, Thuần Vu Khôn ta không phải kẻ khờ. Ta đã nhìn ra từ lâu đó là cạm bẫy do lão cố ý bày ra.

Hô Diên Kỳ thở dài :

- Ta nhắc cho ngươi nhớ, ta là nghịch đồ của Giả Nam Tinh, nếu ta có thành ý với lão đối phó với ngươi. Liệu lão có tha thứ cho ta không?

Thuần Vu Khôn ồ một tiếng :

- Theo ta nghĩ lão định lấy công chuộc tội.

Hô Diên Kỳ trầm tư một hồi, lão thở dài nói :

- Nếu ngươi nói vậy thì ta đã hết cách, vậy ngươi hãy mau giết ta đi.

Thuần Vu Khôn cười nham hiểm :

- Muốn chết không đơn giản như vậy đâu. Nhưng ta cũng sẽ không đích thân giết lão.

Đoạn dừng lại quay sang phía Cổ Phi Quỳnh ra hiệu :

- Theo kế hoạch, mang lão ta đi!

Cổ Phi Quỳnh gật gù đầu, nhưng lại đáp :

- Trận này có thể yên lặng đến lạnh người.

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Không cần phải nghi thần nghi quỷ, người bằng xương bằng thịt làm sao có thể cứng hơn hỏa khí! Á tiện nhân kia nhất định ngừng tay lại để tìm phương pháp khác. Hơn nữa ta rất tin tưởng ở không thoát khỏi thần cơ diệu toán của ta...

Khi ấy lão nhân mặc hoàng bào đột nhiên xuất hiện trước cổng tầng hầm, nghiêm mặt nói với Thuần Vu Khôn :

- Bảo chủ, ta nghĩ ta phải ra ngoài tuần tra một vòng.

Thuần Vu Khôn nhìn thấy phía sau người mặc hoàng bào còn có một gã hán tử. Đó cũng chính là gã hán tử đã bị Hô Diên Mỹ uy hiếp.

Như vậy người mặc hoàng bào chính là thủ lĩnh của những tay hòa khí có tên là Đông Phương Tự.

Thuần Vu Khôn đưa mắt lướt nhanh qua gã hán tử, sau đó nhìn vào người mặc áo hoàng bào hỏi :

- Đã xảy ra chuyện?

Người mặc hoàng bào cười nói :

- Không có, nhưng vừa rồi xảy trận hỗn chiến, thù hạ của tiểu đệ thương vong không ít. Đệ muốn đi xem thử để bọn chúng yên tâm.

Thuần Vu Khôn gật gù đầu nói :

- Đông Phương lão đệ nói rất đúng!

Đông Phương Tự cung tay nói :

- Vậy tiểu đệ xin cáo từ.

Sau khi Đông Phương Tự và gã hán tử đi khỏi, Lãnh Vô Tình nghiêm sắc mặt với Thuần Vu Khôn :

- Ta thấy người này có chút khả nghi.

Thuần Vu Khôn vẻ ngạc nhiên :

- Lãnh huynh nói Đông Phương Tự?

Lãnh Vô Tình đáp :

- Không! Ta muốn nói gã thuộc hạ của hắn.

- Câu này có ý gì?

- Vừa rồi khi gã báo cáo với Đông Phương Tự thần sắc không được tự nhiên, lời nói thì úp úp mở mở.

Thuần Vu Khôn cười cười nói :

- Bọn người này đều vì tiền mới đến bán mạng, nhìn thấy thương vong quá nhiều trong lòng chúng cảm thấy không yên đó cũng là hợp lý thôi. Về điểm này Lãnh huynh không cần phải đa nghi.

Lãnh Vô Tình nghiêm giọng hỏi :

- Đối với con người này, Bảo chủ cảm thấy có đáng tin tưởng không?

Thuần Vu Khôn cười rất tự tin :

- Đông Phương Tự thọ ân của ta hơn nửa năm. Từ một gã lang bạt nghèo cùng biến thành một đại phú ông nhất hô bá ứng, như vậy hắn có thể bội nghĩa vong ân không?

Lãnh Vô Tình nghiêm túc nói :

- Bảo chủ, ta không thể không nhắc nhở người, một người vì tiền mà bán mạng thì người khác cũng có thể dùng cách ấy mua chuộc hắn.

Thuần Vu Khôn cười lớn hỏi :

- Lãnh huynh muốn ám chỉ Chu Tứ Nương?

- Không sai!

Lãnh Vô Tình nói :

- Bảo chủ đã nói qua, Chu Tứ Nương được thừa kế bảo tàng của Lý Sấm Vương châu báu nhiều vô kể.

Thuần Vu Khôn có vẻ không yên tâm :

- Nhưng mà người của Đông Phương Tự ở chỗ bọn ta. Trước mắt hai bên không giao tranh, Chu Tứ Nương dù tài giỏi đến đâu cũng không cách chi mua chuộc được Đông Phương Tự.

Lãnh Vô Tình vẫn nghiêm sắc mặt đáp :

- Tục ngữ có câu: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”. Bảo chủ đã quên bài học của Kim Lão Lão? Đối với Kim Lão Lão Bảo chủ không phải cũng rất tự tin hay sao?

Thuần Vu Khôn gật gật đầu :

- Lãnh huynh nói rất phải. Ta sẽ đặc biệt đề ý đến Đông Phương Tự.

Tiếp theo hai người lại nhỏ tiếng nói mấy câu gì đó, lát sau Thuần Vu Khôn mới đứng lên bước ra khỏi gian phòng

* * * * *

Hô Diên Mỹ và Chu Á Nam đang ở trong tịnh xá đợi, tuy tứ bề đều yên lặng nhưng bên trong đang rất khẩn trương. May mà không bao lâu Chu Quân Ngọc đã trở lại, mang theo lời của Chu Tứ Nương là đồng ý với kế hoạch của bọn họ và căn dặn họ phải hết sức cẩn thận.

Sau khi Chu Quân Ngọc nói hết những lời của Chu Tứ Nương căn dặn, nàng liền hỏi :

- Còn tin tức của Đông Phương Tự?

Đột nhiên Chu Á Nam thấp giọng nói :

- Có người đến!

Không sai, cả ba người đều đã nghe thấy từ xa những tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn. Sau đó tiếng bước chân đã tiến đến cầu thang. Sau khi giới thiệu sơ lược, Hô Diên Mỹ lập tức nói thẳng vào vấn đề :

- Đông Phương bằng hữu, thuộc hạ của ngươi đã đem ý của ta nói với các hạ. Vậy các hạ tính như thế nào?

Đông Phương Tự cười cười nói :

- Tại hạ đã đến đây, ít nhiều cũng nói rõ thái độ của mình nhưng..

Ngừng lại giây lát, lão nghiêm sắc mặt nói :

- Ta muốn biết điều kiện của phu nhân mới có thể quyết định.

Hô Diên Mỹ nhìn thẳng vào mắt lão hỏi :

- Thuần Vu Khôn chấp thuận điều kiện gì của các hạ?

Đông Phương Tự đáp :

- Nửa năm nay, mỗi huynh đệ của tại hạ mỗi tháng được thưởng một trăm lượng. Còn riêng tại hạ thì mỗi tháng ba ngàn lượng vàng. Ngoài ra còn cung cấp đầy đủ tất cả những nhu cầu sinh hoạt hàng ngày.

Lúc ấy, từ một người bình thường mỗi tháng có hai ba ngàn lượng vàng, có thể nói là không đến nỗi tệ cho nên sự đối đãi này của Thuần Vu Khôn đối với một kẻ bình thường cũng có chút tự hào.

Chu Á Nam là người lớn lên trong cảnh giàu sang phú quý, nàng cười chế giễu nói :

- Vì một số bạc như vậy mà ngươi đồng ý bán mạng cho Thuần Vu Khôn?

Đông Phương Tự ngạc nhiên :

- Nhị tiểu thư muốn ra điều kiện gì?

Chu Á Nam cười nói :

- Ngươi tự mình nói đi.

Đông Phương Tự ồ một tiếng :

- Đúng rồi, tại hạ còn quên một việc rất quan trọng.

Hô Diên Mỹ vẻ nôn nóng :

- Vậy mau nói ra đi!

Đông Phương Tự đột nhiên mỉm cười :

- Đêm nay, Thuần Vu bảo chủ tặng tiền thù lao cho chúng tôi gấp ba lần những tháng bình thường. Nếu như có thương vong sẽ được tăng thêm gấp bội.

Hô Diên Mỹ nghiêm giọng nói :

- Chúng ta phải tranh thủ thời gian, các hạ dứt khoát một chút. Hãy nói giá ra đi.

- Phu nhân nói rất đúng.

Đông Phương Tự trầm tư giây lát nói :

- Tổng cộng mười vạn lượng, tại hạ lập tức trở mặt với Thuần Vu Khôn ngay.

Giọng lão ta có vẻ ồm ồm, còn thần sắc thì không mấy tự nhiên. Lúc này lão tự trách mình tại sao ra giá quá cao, cao hơn nhiều so với Thuần Vu Khôn. Nhưng Chu Á Nam mở miệng đáp ứng ngay :

- Tốt! Sau khi xong việc ta sẽ tặng thêm cho các hạ hai vạn lượng.

Hai mắt của Đông Phương Tự bỗng sáng rỡ lên :

- Thật à?

Hô Diên Mỹ mỉm cười nói :

- Lời nói của nhị tiểu thư người không tin, vậy người còn tin ai chứ?

Đông Phương Tự vẽ do dự :

- Nhưng mà... nói suông khó tin...

Chu Á Nam liền cắt ngang :

- Ý của người là muốn có bảo chứng?

Đông Phương Tự cười tươi nói :

- Đúng vậy!

Chu Á Nam lấy trong người ra hai viên Dạ Minh châu lớn chừng trứng chim, chìa ra trước mặt lão.

- Cái này đáng giá không?

Đông Phương Tự nuốt nước bọt đánh cái ực :

- Cái này... mỗi viên ít nhất cũng đáng một vạn lượng vàng.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Dùng cái này bảo chứng được không?

Đông Phương Tự gật đầu liên tục :

- Được, được...

Chu Á Nam đưa hai viên Dạ Minh châu cho lão nói :

- Thế thì các hạ cầm đi!

Có lẽ do quá kích động, khi Đông Phương Tự đón nhận Dạ Minh châu từ trong tay của Chu Á Nam, tay lão không khỏi run lên.

Hô Diên Mỹ nghiêm giọng nói :

- Bọn ta có rất nhiều ngọc ngà châu báu. Sau khi xong việc bọn ta có thể thỉnh cầu Lệnh chủ đặc biệt tặng cho các hạ vài hạt.

Đông Phương Tự gật gù đầu đa tạ :

- Xin đa tạ phu nhân. Xin đa tạ phu nhân!

Hô Diên Mỹ đem ám hiệu hai bên dùng để liên lạc nói cho Đông Phương Tự nghe một lượt. Sau đó nghiêm giọng nói :

- Mau đi tiến hành đi. Nhớ phải bình tĩnh, đừng để có sơ suất xảy ra.

- Tại hạ biết...

Nói xong, Đông Phương Tự cúi người hành lễ rồi quay người đi. Nhưng Chu Quân Ngọc liền gọi lớn :

- Khoan đã, để ta cải trang thành thủ hạ của các hạ để bảo vệ cho người.

Đông Phương Tự vui mừng lộ ra ngoài mặt nói :

- Thế thì rất tốt! Không giấu gì các vị, võ công của tại hạ chỉ liệt vào hạng tầm thường, nếu như có Chu cô nương bên cạnh thì tại hạ yên tâm đi lo liệu công việc này.

Chu Quân Ngọc cải trang xong mới cùng Đông Phương Tự rời khỏi. Sau khi hai người đi khỏi, Hô Diên Mỹ và Chu Á Nam đều trầm ngâm suy nghĩ, một hồi lâu sau Chu Á Nam đột nhiên thấp giọng hỏi :

- Hô Diên cô cô, không phải cô cô đã từng nói qua, nơi đây có một con đường hầm hay sao?

Hô Diên Mỹ dường như có nhiều tâm tư, nên sau khi nghe xong giống như người trong mộng tỉnh dậy, hơi ngạc nhiên nói :

- Đúng thế!

Chu Á Nam cười nói :

- Bọn họ đi ít nhất cũng phải mất thời gian chừng bằng bữa ăn mới có tín hiệu. Trong thời gian này thật là buồn tẻ, tại sao chúng ta không đi vào con đường hầm này xem thử!

Hô Diên Mỹ tiếp lời :

- Chỉ cần con đường vừa rồi của chúng ta thuận lợi, như vậy cũng chẳng cần dùng đến con đường hầm kia.

- Không phải cô cô đã từng nói, lối ra của đường hầm rất gần với Ý Thụy lâu sao? Khi cần chúng ta xuất biến đột xuất thẳng đến Ý Thụy lâu, như vậy không phải càng làm khiếp đảm Thuần Vu Khôn hơn sao?

Hô Diên Mỹ cười cười nói :

- Rất có lý. Được! Chúng ta cùng đi xem thử...

Hô Diên Mỹ đã từng là chủ nhân ở đây, tự nhiên rất thông thuộc đường đi nước bước, chẳng bao lâu họ đã đến được bên ngoài cửa đường hầm.

Cửa vào đường hầm ở dưới lầu trong gian nhà hoa lệ. Gian nhà này cũng chính là phòng ngủ của Hô Diên Mỹ trước đây. Còn con đường hầm này chính là con đường tắt mà vào thời gian ban đầu Thuần Vu Khôn và Hô Diên Kỳ thường lui tới.

Do vì đêm khuya, lại không tiện dùng đèn Chu Á Nam thị nhãn rất tốt nhưng cũng không sao thấy rõ bằng ban ngày. Nhưng nàng đã nhìn thấy chỗ lối vào con đường mà bên ngoài được che bởi một bức họa đồ vẽ cảnh mùa xuân rất là sinh động.

Chỉ thấy Hô Diên Mỹ sau khi ghé sát tai lên trên bức họa đồ cẩn thận nghe ngóng xong, mới nhẹ nhàng mở cánh cửa gỗ ra.

Hô Diên Mỹ truyền âm nói :

- Á Nam, công lực của người cao hơn ta, tạm thời người định thần nghe ngóng xem bên trong phải chăng có mai phục?

Chu Á Nam liền thâu nhiếp tinh thần lắng tai nghe, rồi chau mày nói :

- Bên trong có tiếng thở khê nhưng không phân biệt được là của người hay chuột.

Hô Diên Mỹ truyền âm hỏi :

- Người cần vào bên trong không?

Chu Á Nam cũng truyền âm nói :

- Đã đến đương nhiên phải vào, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Hô Diên Mỹ gật gù đầu nói :

- Được, lấy bảo kiếm ra cầm tay theo ta vào.

Đường hầm này rất rộng rãi, đủ cho hai người cùng đi song song. Trong đường hầm đương nhiên tối hơn nhiều so với bên ngoài tịnh xá.

Khi hai người tiến gần đến trung tâm đường hầm, Chu Á Nam đột nhiên thấp giọng nói :

- Cần thận!

Trong khi nói nàng đã nhanh như chớp kéo tay Hô Diên Mỹ bay thối lui ra sau hơn một trượng. Hóa ra có người đứng ép sát vào trong tường, đợi cho Hô Diên Mỹ đi đến gần mới đưa tay điểm tới. Cũng may Chu Á Nam ứng biến thần tốc, có thể kịp thời phát hiện mới tránh khỏi thể hiểm này.

Kẻ đánh lên kia ra tay không trúng đích những cũng không truy đuổi mà chỉ cười nhạt nói :

- Còn chạy hay sao?

Chu Á Nam truyền âm hỏi Hô Diên Mỹ :

- Hắn là ai vậy?

Hô Diên Mỹ vẫn còn chưa hoàn hồn đang thở dốc, sau khi nghe Chu Á Nam hỏi vội truyền âm đáp :

- Chính là lão tặc Thuần Vu Khôn!

Lúc ấy Chu Á Nam mới cười nhạt nói :

- Ngươi là Thuần Vu Khôn?

- Không sai!

Thuần Vu Khôn nói tiếp :

- Còn ngươi là ai?

Trong khi nói lão đã từ từ bước ra, song phương cách nhau trong vòng chừng một trượng. Nội lực của Thuần Vu Khôn quả nhiên cao thâm, trời tối như vậy mà lão ta cũng nhìn ra đi cùng với Hô Diên Mỹ chính là Chu Á Nam. Vì vậy lão lập tức nói tiếp :

-Ồ! Thì ra là nhị a đầu...

Chu Á Nam hừ một tiếng :

- Chính là bổn cô nương!

Thuần Vu Khôn bỗng nhiên quát to một tiếng :

- Thả cửa sắt xuống!

Một tiếng ầm khùng khiếp vang lên, một tấm cửa sắt lớn rơi xuống phía sau lưng bọn Chu Á Nam, cắt đứt đường rút lui của bọn họ.

Chu Á Nam cười nhạt :

- Lão tặc, họa đã đến đầu mà còn giờ trò sao.

Thuần Vu Khôn không để ý đến câu nói của Chu Á Nam, quay sang nhìn Hô Diên Mỹ nói :

- Tình nhân của ta tại sao không lên tiếng chứ?

Sau một phút định thần, Hô Diên Mỹ từ từ lên tiếng :

- Ngươi có ý đợi ta nên đã mai phục ở đây?

Thuần Vu Khôn cười nham hiểm :

- Đúng vậy! Nơi đây là nơi ta và ngươi vụng trộm lần đầu tiên. Cho nên ta cũng muốn bố trí ở nơi đây một lần nữa...

Chu Á Nam giận dữ nạt ngang :

- Câm miệng...

Tiếp đó nàng bước lên nhìn thẳng lão hỏi :

- Tại sao ngươi biết bọn ta sẽ đến đây?

Thuần Vu Khôn cười đáp :

- Việc này có gì khó khăn, nương nương của ngươi có thể phái ả đến, ta đâu đến nỗi ngu mà không nghĩ ra chứ? Nhưng còn ngươi đến đây là việc thu hoạch ngoài ý muốn. Chỉ có điều ngươi còn hơi trẻ, còn chưa hiểu gì về phong tình ha ha ha...

Chu Á Nam giận tím người, cắt ngang giọng lão quát :

- Lão tặc muốn chết!

Vù một tiếng, lưới grom đã đến bên cạnh lão.

Thuần Vu Khôn nhanh nhẹn lách người tránh sang một bên, đồng thời vọt người ra sau hơn trượng rồi quát lên :

- Chặn a đầu này lại!

Một loạt tiếng dạ vang lên, bốn gã đại hán không biết xuất hiện từ đâu đã hiện ra chặn đường Chu Á Nam. Trong tiếng keng va chạm của binh khí, bỗng nghe tiếng Chu Á Nam í lên một tiếng :

- Bọn này đều là những tay sát thủ!

- Dừng tay!

Sau khi Thuần Vu Khôn ra lệnh cho bọn chúng dừng tay lại, mới gật đầu nói :

- Không sai, nhưng ta không muốn dùng thủ đoạn tàn bạo với các ngươi. Vì vậy ta hy vọng các ngươi hãy ngoan ngoãn đầu hàng để tránh khổ thân xác.

Hô Diên Mỹ cười nhạt :

- Ngươi nói quả thật còn hay hơn hát nữa.

Thuần Vu Khôn trầm giọng quát :

- Đốt đèn lên!

Ánh sáng vừa lóe lên đã đốt cháy bốn ngọn đuốc, soi sáng bên trong đường hầm như ban ngày.

Thuần Vu Khôn sau khi nhìn qua một vòng mới cười híp mắt nói với Hô Diên Mỹ :

- Tình nhân của ta, nơi đây không khác trước là bao phải không?

Hô Diên Mỹ chau mày hỏi :

- Ngươi đã thiết kế lại nơi này khi nào?

Hiển nhiên ở đây rộng hơn nhiều so với trước, cho nên Hô Diên Mỹ mới hỏi câu này.

Thuần Vu Khôn cười âm hiểm nói :

- Sau khi ngươi phản bội lại Vô Định bảo. Ta đã cho người ngày đêm xây dựng lại.

Hô Diên Mỹ cười nhạt :

- Dừng để chuyên vào việc tiếp đãi ta.

- Đúng vậy!

Thuần Vu Khôn cười vẻ gian tà :

- Gian phòng nhỏ trước đây chỉ có thể để cho hai chúng ta dùng vào việc vụng trộm. Bây giờ ở đây rộng rãi như vậy chúng ta có thể làm gì cũng được...

Chu Á Nam hứ một tiếng :

- Người suy nghĩ thật là chu đáo.

Thuần Vu Khôn cười đáp :

- Tục ngữ có câu: “Làm người nếu không nghĩ xa, ắt có họa gần”. Ta từ một kẻ không một chút tiếng tăm mà có thể lao được đến đài cao danh vọng như ngày hôm nay, đó không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Chu Á Nam nhiu mày, đổi giọng nói :

- Dựa vào những tên này mà có thể ngăn chặn được bọn ta!

Thuần Vu Khôn cười ha hả :

- Tiểu a đầu, đừng giả vờ nói cứng, cho dù bọn người có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng xông ra được.

Chu Á Nam vừa định tuốt gươm ra đã bị Hô Diên Mỹ cản lại, truyền âm nói :

- Định động ta ít. Trước mắt chúng ta chỉ có thể chờ đợi bên ngoài phát động tổng tấn công vào mới có cơ hội đột phá vòng vây. Như vậy vừa đỡ tổn sức lại vừa an toàn...

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Ta biết các người đang chờ lão bắt từ đến giải cứu cho các người...

Hô Diên Mỹ không để cho lão nói hết lời vội cắt ngang :

- Chúng ta không cần có người đến cứu, tự mình cũng đủ sức xông ra.

Thuần Vu Khôn ồ một tiếng :

- Nhưng ta cần nhắc nhở các người, lão bắt từ hiện tại đã bị mất tự do.

Hô Diên Mỹ hơi chột dạ, nhưng miệng vẫn hừ một tiếng :

- Người tưởng rằng bọn ta sẽ tin lời của người?

Thuần Vu Khôn cười nói :

- Được! Ta sẽ làm một việc tốt để cho phu thê các người được gặp mặt lần cuối cùng.

Nói xong lão liền hạ lệnh :

- Mau mời lão gia đến đây!

- Dạ!

Nhưng từ xa đã có giọng hoảng hốt vọng đến :

- Không xong rồi, lão gia đã trốn mất rồi.

Thuần Vu Khôn liền biến sắc mặt, giận dữ quát :

- Đồ đáng chết! Ngay cả một tên đã bị điểm huyết cũng canh giữ không xong.

Đồng thời lão ta quát lớn :

- Còn mau không đi tìm!

- Dạ! Dạ! Dạ!

Trong lúc ấy, đột nhiên có giọng từ xa vọng đến :

- Không cần phải phí sức, lão phu sẽ tới ngay...

Một trận gió thổi đến, Hô Diên Kỳ đã xuất hiện trước mặt Thuần Vu Khôn khoảng ngoài một trượng. Trước tình hình đó khiến cho sắc mặt Thuần Vu Khôn biến đổi, cất giọng hỏi :

- Là Cổ Phi Quỳnh phân lại ta?

Hô Diên Kỳ cười một cách thân nhiên :

- Đừng nghi oan cho người tốt, Cổ Phi Quỳnh vẫn một mực trung thành với người.

Thuần Vu Khôn hứ một tiếng :

- Lão đã bị điểm huyết, vậy ai giải huyết cho lão?

Hô Diên Kỳ cười cười nói :

- Huyết đạo của ta vốn không bị điểm, cần gì phải có người giải.

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Ta không tin lão đã luyện thành công phu Di Cân Dị Huyết.

Hô Diên Kỳ từ tốn đáp :

- Sự thật lúc nào cũng hơn sự hùng biện. Người không không chế nổi huyết đạo của ta, điều này không đủ chứng minh sao?

Trong lúc nét mặt Thuần Vu Khôn đang sa sầm xuống, Hô Diên Kỳ nghiêm sắc mặt nói với Chu Á Nam :

- Nhị tiểu thư, xin người chuyển lời cho lệnh sư. Người cũng là ân sư của ta, xin nói với ân sư rằng đệ tử như ta cả đời chưa từng làm qua việc tốt. Nhưng trước lúc chết ta quyết định nghe theo lời khuyên dạy của người. Quay đầu trở lại làm một việc tốt duy nhất trong cuộc đời của ta.

Chu Á Nam cười hỏi :

- Người quả nhiên đã giác ngộ rồi sao?

- Đúng vậy!

Hô Diên Kỳ thở dài một tiếng :

- Tuy đã muộn nhưng cũng có thể xem là làm được một việc có ý nghĩa.

Sau đó đưa tay chỉ Thuần Vu Khôn quát :

- Tên súc sanh phản đồ này, để ta thí mạng cùng với người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lê đình tảo huyết

Chu Á Nam vội vàng nói :

- Không! Lão tặc này nương mấu của ta, Chính Anh ca và ta đều phải dạy cho hắn một bài học mới cam tâm. Cho nên người không cần phải quan tâm đến, trước tiên hãy giúp bọn ta xông ra khỏi đường hầm này được rồi.

Hô Diên Kỳ cười khở sở nói :

- Tình hình này ta biết nhưng ta muốn nói một điều, hiện tại trong võ lâm bao gồm luôn cả ta nếu như đơn đã độc đấu thì không có ai là đối thủ của hắn cả.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói :

- Lão đã biết rõ như thế, vậy tại sao còn dám lớn tiếng cùng ta thí mạng?

Hô Diên Kỳ cười nói :

- Chỉ ít ta cũng có thể làm tiêu hao hai phần ba chân lực của ngươi. Đến lúc ấy bọn họ ra tay, ta nghĩ sẽ bắt đi được nhiều phiền phức.

Tiếp theo lão đưa mắt nhìn Hô Diên Mỹ cười gượng nói :

- Mỹ Mỹ! Trong cuộc đời ta điều mà ta cảm thấy không an tâm nhất chính là nàng. Nhưng những việc trước mắt không thể bỏ qua được, thực sự ta không có thời gian để quan tâm đến nàng.

Hô Diên Mỹ cười đáp :

- Những chuyện đã qua đừng nhắc đến nữa, bây giờ lão hãy mau giúp bọn họ thoát ra khỏi chỗ này.

Hô Diên Kỳ gật đầu đáp :

- Được!

Tiếp theo, lão trầm giọng quát :

- Mở cửa mau!

Nhưng lời nói của lão chẳng có phản ứng gì cả.

Ngược lại Thuần Vu Khôn nhếch mép cười nói :

- Lão quên rằng ai là chủ nhân ở đây à!

Hô Diên Kỳ cười gượng gạo nói :

- Ngoài thí mạng ra, ta không còn cách gì có thể giúp bọn ngươi cả.

Nói dứt câu này, lão nghiêm nét mặt nói tiếp :

- Bây giờ Thuần Vu Khôn để ta lo liệu còn hai vị lo thu dọn bọn sát thủ, chỉ cần tiêu diệt bọn chúng xong là có thể thoát ra ngoài..

Đột nhiên có âm thanh của Cổ Phi Quỳnh từ ngoài đường hầm truyền âm vào :

- Báo chủ, nghe nói lão gia đã đến đây?

- Đúng vậy.

Thuần Vu Khôn tiếp lời :

- Ta nghĩ lão đã luyện thành công phu Di Căn Dị Huyết.

Cổ Phi Quỳnh tiếp giọng :

- Cần thiết vào giúp một tay không?

- Không cần, chỉ cần nàng cùng với Lãnh Vô Tình trấn giữ bên ngoài Y Thủy lâu được rồi.

- Được!

- Tình hình bên ngoài ra sao?

- Hai bên đều không có động tĩnh gì.

- Bây giờ đã là canh mấy?

- Khoảng chừng canh ba.

Thuần Vu Khôn cười lạnh lạnh nói :

- Có lẽ bọn chúng có âm mưu khác. Phi Quỳnh, nàng phải cẩn thận một tí, không nên lơ là!

Cổ Phi Quỳnh ngoan ngoãn đáp :

- Thiếp biết rồi.

Thuần Vu Khôn nói tiếp :

- Tôi đã trong nửa canh giờ ta sẽ trở ra Y Thủy lâu...

Hô Diên Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Súc sanh, ngươi đừng hòng có cơ hội trở ra ngoài ấy!

Thì ra trong khi ấy Hô Diên Mỹ dùng chân khí truyền âm nói cho Hô Diên Kỳ biết kế sách chuyển đi lần này của họ, khiến cho tinh thần lão chán động. Vì vậy nghe câu nói của Thuần Vu Khôn lão ta liền vùng kiếm xông lên, lập tức triển khai thể tiến công.

Thuần Vu Khôn lão tặc này là một ma đầu trong võ lâm. Đầu óc lão ta linh hoạt mưu mô xảo quyệt, trên võ lâm thành tựu của lão cực cao, ngay cả bậc trưởng bối như sư phụ, sư tổ của lão cũng chưa sánh kịp. Lớp hậu bối có thành tựu cao như Lữ Chính Anh cũng chưa phải là địch thủ của lão.

Bây giờ hai thầy trò họ đang giao tranh, Hô Diên Kỳ dốc hết toàn lực tấn công, ngược lại Thuần Vu Khôn bình tĩnh phá giải chiêu thức, mặt khác lão trầm giọng quát :

- Nể tình lão trước đây truyền thụ võ công cho ta, cho dù thế nào đi nữa ta cũng không có ý định giết lão.

Hô Diên Kỳ cười nói :

- Chẳng lẽ ngươi còn sợ người ta罵 ngươi là kẻ sát sư sao?

Thuần Vu Khôn cười nhạt :

- Lão phải biết ta không hề để tâm về những chuyện này.

Hô Diên Kỳ đột nhiên hỏi :

- Thế tại sao ngươi không phản kích lại?

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng :

- Ta còn muốn cho lão một cơ hội hồi đầu lần cuối cùng.

Lúc ấy, Chu Á Nam truyền âm nói với Hô Diên Mỹ :

- Hô Diên cô cô! Tất cả đều là tại tiểu nhi không tốt, hại cả cô cô cũng rơi vào trong đây.

Hô Diên Mỹ cũng dùng cách truyền âm cắt ngang lời Chu Á Nam :

- Đừng nói đến những chuyện này. Tốt nhất là chúng ta hãy chuẩn bị giết địch...

Hô Diên Kỳ đột nhiên trầm giọng quát :

- Hai người làm gì đứng thừ ra đấy chứ?

Chu Á Nam mỉm cười đáp :

- Đúng vậy, Hô Diên cô cô chúng ta xông lên đi!

Chu Á Nam vừa dứt lời, cả hai liền vùng kiếm song song nhắm về phía Thuần Vu Khôn tấn công.

Hai người vừa xuất chiêu, bốn tay sát thủ đứng bên liền vùng kiếm ngăn cản lại. Một tiếng keng nổ vang, hai gã sát thủ trước mặt Chu Á Nam bị lưỡi kiếm của nàng đánh lui ra sau hai bước. Nhưng ngược lại bên phía Hô Diên Mỹ song phương có vẻ tương sức nhau.

Chu Á Nam một chiêu đắc thủ, không đợi cho đối phương có phản ứng gì lập tức như bóng với hình đuổi theo truy kích. Keng, keng, keng một loạt tiếng binh khí va chạm nhau, bên đối phương vốn có hai tên bây giờ lại có thêm một tên.

Những tên sát thủ này mỗi người đều có những đường kiếm độc đáo riêng.

Mặc dù cả ba liên thủ lại với nhau nhưng cũng không chống đỡ nổi đường kiếm hùng hậu của Chu Á Nam.

Chu Á Nam trước đây đã từng độ sức với các sát thủ này nên nàng đã có kinh nghiệm. Cộng thêm lần này Á Nam dùng hết sức lực để cho trận chiến mau chóng kết thúc.

Vì vậy ba chiêu thức vừa phát ra, Á Nam đã biết rõ thế kiếm của bọn họ. Nàng liền vận dụng chiêu thức Ngọc Đái Vi Yếu tiếp đỡ ba thanh trường kiếm, đồng thời tay trái điểm tới tên sát thủ đối diện. Chỉ nghe hứ một tiếng, tên sát thủ đối diện đã bị điểm trúng.

Chu Á Nam nhanh như chớp tung chân lên đá tên sát thủ bị điểm huyết về phía Thuần Vu Khôn và lớn tiếng quát :

- Thuần Vu lão tặc, theo ta biết đám sát thủ của ngươi đến bây giờ chỉ còn lại mười bảy tên mà thôi.

Trận ác đấu giữa Thuần Vu Khôn và Hô Diên Kỳ đã đến giai đoạn quyết định phân thắng bại. Hô Diên Kỳ đã rơi vào thế hạ phong.

Thuần Vu Khôn thuận tay đánh bật thi thể tên sát thủ đang bay đến. Một mặt tiếp tục giao đấu với Hô Diên Kỳ, mặt khác cất cao giọng cười nói :

- Không sai! Á a đầu này rất biết tính toán. Vừa rồi chết một tên không tính, trong đường hầm này vẫn còn đến chín tên..

Chu Á Nam giết chết một tên, hai tên khác lại nhảy vào. Lúc ấy nàng đã trở thành một chọi với bốn quả thật không phải dễ dàng. Sau khi nghe nói, Á Nam về ngạc nhiên hỏi :

- Nói vậy ngươi bố trí bên ngoài chỉ có tám tên thôi sao?

Thuần Vu Khôn cười đắc ý nói :

- Không sai!

Chu Á Nam hỏi tiếp :

- Tại sao ngươi bố trí người trong đường hầm nhiều như vậy?

Thuần Vu Khôn càng cười lớn nói :

- Đám bộ hạ bên ngoài của ta có thể thắng cả thiên binh vạn mã, cho nên ta mới mang bọn sát thủ bố trí trong này để đợi các ngươi sa lưới...

Chu Á Nam cắt ngang lời lão :

- Ngươi kêu bọn chúng cùng lên một lượt đi, để ta khỏi phí sức.

Lại thêm một tiếng kêu thê thảm vang lên, một thi thể bay về phía Thuần Vu Khôn. Trước tình hình đó khiến cho lão cười nham hiểm nói :

- A đầu! Giết hết những tên sát thủ này, tự ngươi cũng gần như bọn chúng.

Chu Á Nam cười lạnh lùng nói :

- Ta còn dùng chưa hết chân lực, cho dù ngươi kêu tám tên bên ngoài vào ta cũng có thể lần lượt giết từng tên một.

Hô Diên Kỳ vội vàng lên tiếng :

- Hai người phải mau mở cánh cửa kia ra, sau đó theo hướng cũ thoái lui mới được.

Trận ác đấu giữa lão và Thuần Vu Khôn vốn lơ lửng vào thế hạ phong. Bây giờ lão lại phân tâm nói chuyện, bất giác bị Thuần Vu Khôn đánh thối lui liên tiếp ba bước lớn.

Chu Á Nam cất cao giọng nói :

- Chúng tôi không biết cơ quan mở cửa đặt ở đâu cả.

Hô Diên Kỳ nói :

- Dựa vào công lực của hai người không cần phải tìm cơ quan mở cửa, hai người cứ dùng sức mình đẩy ra là được rồi.

- Đúng vậy!

Có lẽ Hô Diên Kỳ thấy Chu Á Nam một chọi với bốn mà còn liên tiếp giết chết hai tên sát thủ khiến tăng thêm lòng hiếu thắng. Sau khi đáp lại một tiếng, Hô Diên Kỳ vùng kiếm đá thương một tên sát thủ và thuận tay đâm một quyền vào vách tường.

Hô Diên Kỳ vốn một địch với hai sau khi hạ sát được một tên càng làm cho phấn chấn thêm.

Chỉ thấy bà ta một mặt vùng kiếm tấn công đẩy lùi tên sát thủ còn lại thoái lui liên tục ba bước, một mặt mỉm cười nói :

- Á Nam hãy chú ý một chút, đừng để những tên sát thủ kia xông qua bên này. Đợi ta giết chết tên này là có thể rảnh tay mở cánh cửa kia.

Chu Á Nam cũng đáp lại :

- Mười tên đã đi đứt hết ba, số còn lại không đủ cho chúng ta giết đâu, xin cứ yên tâm..

Trong lúc Chu Á Nam cười nói lại giết thêm một tên sát thủ và cười nhạt tiếp lời :

- Mười trừ đi bốn, vậy chỉ còn lại có sáu mà thôi.

Hô Diên Mỹ nghiêng răng quát :

- Tiểu tử này nằm xuống mau!

Do vì đồng bọn liên tiếp bị chết thảm, tên sát thủ độc chiến với Hô Diên Mỹ tinh thần sớm đã bị dao động nhưng vì không có đường để chạy nên mới liều mạng chống đỡ.

Hô Diên Mỹ dốc toàn lực vào chiêu này, bởi vậy uy phong mãnh liệt vô cùng.

Sau tiếng kêu thảm thiết của tên sát thủ, Hô Diên Mỹ cất giọng cười nói :

- Chỉ còn lại có năm tên, toàn bộ giao cho ngươi đấy!

Nói xong bắn mình về phía cánh cửa thử xem có hy vọng mở được cánh cửa sắt này không.

Lúc này, năm tên sát thủ còn lại tập trung bao vây tấn công Chu Á Nam. Chẳng mấy chốc khiến cho Chu Á Nam rơi vào cảnh nguy khốn.

Chu Á Nam tuy rơi vào tình thế bất lợi nhưng năng vẫn còn có thể chống chọi được. Nhưng bên phía Hô Diên Kỳ tình thế nguy ngập hơn, lão liên tiếp không ngừng lùi về sau.

Còn Hô Diên Mỹ đã dùng hết sức bình sinh, mồ hôi đầm đìa nhưng cánh cửa sắt vẫn không có chút động đậy.

Trước tình hình đó khiến cho Hô Diên Mỹ vô cùng khản trương nói :

- Á Nam, cánh cửa này không mở ra được!

Chu Á Nam lo dốc hết toàn lực để đối phó với năm tên cường địch nên không đáp lại.

Ngược lại Hô Diên Kỳ cướp lời nói :

- Mở không ra thì thôi vậy, mau qua giúp nhị tiểu thư giải quyết năm tên sát thủ kia đi, sau đó đến giúp ta...

Thuần Vu Khôn cướp lời lão :

- Lão tính chắc ăn như vậy à?

Soạt một tiếng vai trái của Hô Diên Kỳ đã phún máu tươi.

Thuần Vu Khôn quát lớn :

- Mau buông binh khí xuống, ta sẽ tha mạng cho lão.

Hô Diên Kỳ cười khanh khách :

- Ngươi nằm mơ à!

Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, cánh cửa sắt kia từ từ chạy lên trên.

Thuần Vu Khôn vô cùng kinh ngạc quát lớn :

- Ai dám mở cửa?

Một giọng nói oanh vàng từ phía sau cửa truyền vào :

- Là ta...

Lời còn chưa dứt, Chu Á Nam, Hô Diên Mỹ đã vội kêu lên vui mừng :

- Chu tỷ tỷ mau qua giúp một tay...

- Chu cô nương đến thật đúng lúc...

Chu Quân Ngọc đã lướt mình qua cánh cửa sắt vừa mở lên một nửa, lao vào bên trong. Nàng liền tuốt kiếm ra tham gia vào vòng chiến, đồng thời cười nói :

- Tốt! Bọn này thật đáng chết!

Thêm một tiếng kêu thảm thiết, năm tên sát thủ chỉ còn lại bốn tên.

Cục diện trong chốc lát biết đổi quá lớn.

- Thuần Vu Khôn xem tình thế không ổn liền gia tăng công lực làm cho Hồ Diên Kỳ càng khốn đốn hơn.

Hồ Diên Mỹ có ý giúp lão nhưng độ rộng đường hầm có hạn, bốn tên sát thủ, Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc tất cả sáu người đang thi triển chiêu thức nên bà ta không cách chi qua giúp được.

Bà ta đảo mắt một vòng, vội vàng thúc giục nói lớn :

- Nhị vị tiểu muội, mau phân ra một người qua giúp cho Hồ Diên Kỳ.

Chu Á Nam liền đáp :

- Được! Để muội đi cho...

Trong lúc ấy Thuần Vu Khôn cười nhạt nói :

- Không kịp đâu!

Soạt một tiếng, Hồ Diên Kỳ đã bị trúng một kiếm vào ngực. Nhưng lão ta không hổ là một hảo hán, không những lão ta không rên lên tiếng nào, người cũng không ngã xuống.

Thuần Vu Khôn một kiếm đắc thủ không cần quay đầu lại, chỉ thấy lão ta phóng vọt ra ngoài phía cửa đường hầm.

Hồ Diên Kỳ đột nhiên rút thanh trường kiếm cắm trong ngực mình ra, dùng hết sức phóng về phía Thuần Vu Khôn, đồng lúc giậm dõ quát :

- Súc sanh! Trả kiếm lại cho ngươi!

Thuần Vu Khôn quả thật không ngờ rằng một người sắp chết còn có sức phản kích. Vì vậy trong lúc hấn cảm thấy tình huống bất lợi thì thanh trường kiếm đã cắm vào vai trái của hấn.

Nhưng do vết thương của Hồ Diên Kỳ quá nặng cho nên thanh trường kiếm phóng đi sức mạnh có hạn. Vì vậy thương thế của Thuần Vu Khôn không nặng lắm, hấn vẫn không quay đầu lại, đưa tay nhỏ thanh trường kiếm trên vai, nhanh như chớp phóng mình ra ngoài.

Sau khi phóng thanh trường kiếm đi, Hồ Diên Kỳ cũng bắt đầu ngã xuống.

Trong khi ấy, bốn tên sát thủ còn lại dưới sự xung sát của Chu Á Nam và Chu Quân Ngọc lại thêm hai tên đổ xuống.

Hồ Diên Mỹ thừa cơ phóng đến bên cạnh Hồ Diên Kỳ, Chu Á Nam cũng nhanh chân băng mình qua.

Hồ Diên Kỳ dùng hai tay bịt lấy miệng vết thương trước ngực, nhưng máu tươi vẫn cứ không ngớt chảy ra.

Ánh mắt thất thần của lão lúc ấy ngừng lại trên gương mặt đầm lệ của Hồ Diên Mỹ, cười thê lương nói :

- Không cần phải buồn, phạm là người sớm muộn gì cũng đều phải chết. Ta chết như vậy cũng là ngoài ý muốn... nói lại với sư phụ ta Thuần Vu Khôn không những trúng một kiếm của ta còn trúng của ta một chiêu. Công lực của hấn ít nhất cũng mất đi ba phần...

Hồ Diên Mỹ cắt ngang nói :

- Đừng nói nữa, để ta băng bó vết thương lại cho.

- Không, không xong rồi. - Hồ Diên Kỳ thê lương nói - Đây quả là báo ứng, ta tự biết... mình... mình sẽ chết. Chỉ là... ta... ta có lỗi với nàng...

Âm thanh từ từ nhỏ dần, mấy chữ sau cùng gần như không còn phân biệt được.

Hai tiếng kêu thê thảm vang lên, hai tay sát thủ sau cùng cũng đều chết dưới tay của Chu Quân Ngọc, trong khi ấy Hồ Diên Kỳ trút hơi thở cuối cùng.

Hồ Diên Mỹ tuy từ nhỏ sanh trưởng trong hoàn cảnh dị dạng mà trưởng thành, cá tính phóng đảng nhưng bản tính không xấu xa lại còn rất trọng tình cảm.

Lúc này bà đối diện với thi thể của Hồ Diên Kỳ cũng là ân sư, nghĩa phụ, lang quân của bà. Bỗng trong chốc lát mắt bà đã rướm lệ không biết làm thế

nào mới phải.

Mặc dù trong đường hầm lúc này chỉ còn có ba người, luận về niên kỷ bà ta lớn nhất nhưng bà ta không hề có chủ ý gì, chỉ ghen ngào hỏi :

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói :

- Thuần Vu Khôn tội ác tày trời, nhưng ta...

Hô Diên Mỹ cắt ngang lời Chu Quân Ngọc :

- Ta muốn nói là thi thể này...

Chu Quân Ngọc đáp :

- Thi thể tạm thời vẫn để ở đây, đợi sau khi tiêu diệt sạch toàn bộ người trong bảo sẽ thu dọn thi thể Hô Diên Kỳ.

Hô Diên Mỹ chau mày nói :

- Ta lo Thuần Vu Khôn sẽ không bỏ qua...

Chu Quân Ngọc trầm giọng :

- Trước mắt Thuần Vu Khôn không có thời gian để đối phó một tử thi, chúng ta bây giờ phải mau rời khỏi nơi đây mới được.

Chu Á Nam lúc này mới xen vào nói :

- Đúng vậy! Chu tử tử, chuyển đi của tử tử như thế nào?

Chu Quân Ngọc nói :

- Tất cả đều rất thuận lợi, bây giờ chúng ta lập tức đi ngay, phát tín hiệu cho Lệnh chủ là có thể quét sạch bọn chúng.

Hô Diên Mỹ đưa tay áo lên lau nước mắt, nghiêng răng nói :

- Được! Chúng ta đi thôi!

Thế rồi cả ba đều nhìn thi thể Hô Diên Kỳ lần cuối, sau đó tất cả lách mình ra khỏi cánh cửa sắt.

Bọn họ đã đi trong đường hầm đến một gian thạch thất hoa lệ, Chu Quân Ngọc đang dẫn đường đột nhiên quay lại làm ám hiệu cho Hô Diên Mỹ và Chu Á Nam dừng bước.

Chỉ nghe một giọng nói âm u phát ra :

- Hừ! Ta nói thật cho ngươi biết, trong lúc thủ hạ của ngươi báo cáo với ngươi ta đã đoán được con đường này của ngươi ắt có âm mưu.

Chu Quân Ngọc cười khò sở, dùng chân khí truyền âm nói :

- Nguy rồi, Đông Phương Tự đã bị khống chế.

Chu Á Nam cũng truyền âm nói :

- Người nói hình như là Lãnh Vô Tình?

Chu Quân Ngọc gật đầu :

- Không sai!

Chỉ nghe giọng nói của Lãnh Vô Tình :

- Nói! Điều kiện giữa ngươi và bọn chúng là như thế nào?

Giọng nói của Đông Phương Tự có vẻ không tự nhiên :

- Lão gia, đây quả thật là oan ức...

Lãnh Vô Tình vung tay tát cho Đông Phương Tự một tát nổi đom đóm. Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Lãnh Vô Tình vang lên :

- Ta đã đích thân tra hỏi năm tên thủ hạ của ngươi bọn chúng đã khai cả, vậy còn oan ức sao?

Thái độ của Đông Phương Tự bỗng chuyển sang cứng rắn, lãnh đạm nói :

- Ngươi đã nói vậy ta cũng không còn cách nào. Nhưng ta không thể không nhắc cho ngươi biết, ngươi giết ta cũng không khống chế được bọn họ.

Giọng nói của Lãnh Vô Tình lại phát ra :

- Không chế bọn chúng rất đơn giản, bên cạnh mỗi người phải đi một tên bảo đĩnh là đủ. Nhưng ta không muốn như vậy, đương nhiên cũng sẽ không giết ngươi.

Giọng lão ta bỗng trầm xuống :

- Nhưng ngươi phải đem toàn bộ tình hình trải qua nói thật cho ta biết và trở về bên cạnh bọn ta.

Đông Phương Tự và Lãnh Vô Tình ở trong gian thạch thất chỉ cách chỗ bọn họ có hai gian phòng và một lối đi. Trong khi ba người bọn họ nhẹ nhàng tiến sát về phía gian thạch thất thì Lãnh Vô Tình dường như phát giác ra, nghiêm giọng quát :

- Ai!

Hô Diên Mỹ cố ý bịt mũi phát ra âm giọng ồ ồ :

- Khai bẩm lão gia, Bảo chủ đã thọ thương nên đặc biệt sai tiểu nhân đến mời lão gia mau mau đến Y Thụ lâu.

Bọn họ ba người chia ra ba hướng nép sát vào gian thạch thất.

Trong lúc đó Chu Quân Ngọc đã ra hiệu cho Hô Diên Mỹ dừng lên tiếng nữa, tự mình tiến sát đến bên cửa gian thạch thất, Chu Á Nam ngược lại đến bên dưới cửa sổ chờ đợi để ra tay.

Lãnh Vô Tình sau khi nghe xong, ngạc nhiên hỏi :

- Bảo chủ bị ai đã thương?

- Hô Diên Kỳ!

Lãnh Vô Tình ồ một tiếng :

- Hô Diên Kỳ không phải đã bị khống chế huyết đạo rồi sao?

Hô Diên Mỹ đáp :

- Bẩm lão gia, theo như Bảo chủ nói Hô Diên lão gia đã luyện thành môn công phu Di Căn Dị Huyết, cho nên trên thực tế lão không bị khống chế huyết đạo.

Lãnh Vô Tình hình như bị chú ý bởi biến cố ngoài ý liệu này, mà có phần bớt sự phòng bị.

Lão ta ồ khẽ một tiếng, rồi thông thả bước đến trước cửa sổ.

Cửa sổ với cửa ra vào của gian thạch thất thẳng hàng, Chu Á Nam đang giữ ở dưới cửa sổ.

Đối với Chu Á Nam mà nói, đây là một cơ hội ám toán đột kích tốt nhất.

Nếu như là Chu Thắng Nam hay Chu Tứ Nương tất nhiên việc đột kích này không cần phải suy nghĩ đến.

Nhưng Chu Á Nam vốn bản tính hiền hậu, nàng cảm thấy đột kích ám toán đối phương không có gì quang minh chánh đại cả. Vì vậy Chu Quân Ngọc nấp ở sát cửa lớn liền tiếp ra hiệu cho Á Nam, nhưng Á Nam vẫn cứ chần chừ do dự, mãi một lúc sau mới đứng lên quát lớn :

- Lão tặc, hãy xem kiếm của ta!

Chưa dứt lời liền vung kiếm chém về hướng Lãnh Vô Tình.

Đương nhiên hành động này không thể xem là ám toán. Dựa vào thân pháp của Lãnh Vô Tình tất nhiên có thừa thời gian ứng biến.

Nhưng việc xảy ra bất ngờ, cho nên dù Lãnh Vô Tình là một lão ma đầu có thể liệt vào hàng số một số hai trong võ lâm đương thời cũng phải thất kinh. Lão ta phải lộn một vòng mới tránh được đường kiếm của Chu Á Nam.

Cú lộn vừa rồi của Lãnh Vô Tình vừa có thể tránh được thế đột kích của Chu Á Nam, lại vừa có thể trở lại bên cạnh Đông Phương Tự, để giữ Đông

Phương Tự làm con tin.

Phản ứng của Lãnh Vô Tình tuy nhanh nhẹn, nhưng động tác của Chu Quân Ngọc cũng nhanh không kém.

Trong khi Chu Á Nam tấn công Lãnh Vô Tình một kiếm, Chu Quân Ngọc đột nhiên lướt người đứng trước cửa ra vào gian thạch thất, dùng bàn tay phải đã ngưng tụ công lực này giờ nhắm hướng Đông Phương Tự ở trong gian thạch thất kéo mạnh. Đông Phương Tự lập tức bị Đại Tiếp Dẫn thần công hút toàn thân bay ra khỏi gian thạch thất.

Bởi vậy lúc Lãnh Vô Tình trở vào trong thạch thất, Đông Phương Tự bên cạnh lão đã không cánh mà bay.

Chu Quân Ngọc nhất chiêu đắc thủ, lập tức cao giọng nói :

- Á Nam sư muội, mau phát tín hiệu cho lệnh đường phát động công kích...

Chưa dứt lời, Lãnh Vô Tình đã gầm lên, đồng thời vọt người về hướng Chu Á Nam quát :

- A đầu! Ngươi muốn chết!

Trong khi ấy tiếng thanh tiêu như phượng kêu từ trong miệng của Chu Á Nam phát ra...

Tiếng thanh tiêu của Chu Á Nam nhanh chóng bị thể công của Lãnh Vô Tình cắt ngang.

Thế công mạnh mẽ, nhanh lẹ dưới sự phấn nộ của Lãnh Vô Tình khiến cho Chu Á Nam gần như không chống đỡ nổi.

Hô Diên Mỹ thấy tình thế bất lợi cho Chu Á Nam liền xông vào trợ giúp, cùng lúc thúc giục nói :

- Nhị tiểu thư, địa thế ở đây quá hẹp không tiện thi triển, chúng ta lui ra ngoài vậy.

- Đừng nằm mơ!

Công lực và Thiên Hạc kiếm pháp của Lãnh Vô Tình tuy cao minh nhưng dưới sự liên thủ của Chu Á Nam và Hô Diên Mỹ cũng chưa tỏ ra thắng thế. Chu Á Nam và Hô Diên Mỹ có thể vừa nghinh chiến vừa thoái lui ra ngoài Ý Thụy lâu.

Địa thế Ý Thụy lâu đương nhiên rộng hơn nhiều bên trong, song phương đều có thể tự do ra chiêu.

Trong khi đó, Chu Quân Ngọc đã hóa giải huyết đạo cho Đông Phương Tự và nói :

- Các hạ đứng sang một bên xem thôi, đừng để lại rơi vào tay địch...

Đông Phương Tự gượng cười nói :

- Sẽ không đâu, hiện tại chỉ mình lão biết ta đã đứng về phía các người...

Đông Phương Tự chưa dứt lời thì một luồng gió lạnh lướt tới, cùng lúc tiếng quát theo sau :

- Hãy thử binh khí của ta!

Keng một tiếng thanh trường kiếm của người vừa đến đã bị thể kiếm của Chu Quân Ngọc đánh bật ra.

Thì ra đó là một lão nhân mặc áo xám trạc ngũ tuần, lão ta cũng chính là nhân vật thuộc cấp hộ pháp trong Vô Dịch bảo.

Tất cả những Hộ pháp trong Vô Dịch bảo đều có thân thủ bất phàm, nhưng vừa rồi địch thủ mà lão ta đụng đến thật sự quá mạnh bởi vậy lão không khác gì phế vật.

Chu Quân Ngọc sau khi đánh bật trường kiếm của đối phương, liền cười nhạt nói :

- Bản lĩnh như thế cũng khoe khoang sao?

Nhưng lão ta không hiểu câu này vì người chết làm sao mà hiểu được. Một tên ngã xuống lập tức lại có thêm ba tên xuất hiện.

Thì ra tiếng thanh tiêu vừa rồi của Chu Á Nam dùng để báo tin cho Chu Tử Nương lập tức phát động thể công, nhưng đồng thời cũng dẫn đường cho người của Vô Dịch bảo đến đây.

Ba người vừa đến đều là những đại hán có tầm vóc vạm vỡ, bọn họ vừa đến Lãnh Vô Tình đã trầm giọng quát :

- Các ngươi ba người mau chia ra một người đi báo cho Bảo chủ biết, Đông Phương Tự phản bội, kêu người mau tìm kẻ sách khác tốt hơn.

Chu Quân Ngọc thi triển kiếm pháp thành vòng tròn bao lấy ba gã đại hán vào trong, đồng thời cười tươi nói :

- Đừng có mà nằm mơ. Bọn người chạy không thoát đâu!

Chưa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Trong ba gã đại hán đã có một tên ngã xuống.

Trong khi ấy Đông Phương Tự đã ngằm rút lui, leo lên đỉnh lầu hướng về phía thủ hạ của lão phát ra tín hiệu.

Lại thêm hai gã đại hán kêu lên thảm thiết.

Do có hiệu lệnh của Đông Phương Tự, cho nên người của Thất Sát lệnh không hề bị trở ngại của hỏa khí. Nhờ đó mà họ thần tốc tiến vào gần khu tịnh xá.

Chu Quân Ngọc đột nhiên lớn tiếng gọi :

- Chúng ta ba người liên thủ lại với nhau để giết lão tặc này.

Lãnh Vô Tình xem tình thế bất lợi, không đợi Chu Quân Ngọc tham chiến liền đánh bật trường kiếm của Hồ Diên Mỹ và Chu Á Nam ra sau, sau đó tung người bay lên nóc nhà.

Vừa đặt chân xuống nóc nhà lão ta liền bị một bóng người lướt tới chặn ngang lối thoát. Cùng lúc là giọng cười lạnh lạnh :

- Bây giờ muốn chạy không kịp đâu!

Thì ra người đó chính là Lữ Chính Anh.

Sau khi chàng chặn mất lối thoát của Lãnh Vô Tình. Lúc bấy giờ Hồ Diên Mỹ, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam cũng đã vọt người lên trên nóc nhà. Lúc ấy Chu Á Nam vội hỏi :

- Chính Anh ca, nương mầu muội đâu!

Lữ Chính Anh mỉm cười đáp :

- Lệnh chủ dẫn theo một số người tấn công Ý Thủy lâu. Vì ca ca sợ ở đây xảy ra chuyện nên đến đây trước xem sao.

Trong lúc nói chuyện chàng đã giao đấu với Lãnh Vô Tình hơn mười chiêu.

Lãnh Vô Tình thấy hết đường thoát thân nên quyết liều mạng với bọn họ.

Công lực của lão ma đầu này hơn hẳn Lữ Chính Anh, hơn nữa Thiên Hạc kiếm pháp của lão có thể khắc chế Linh Xà kiếm pháp của Lữ Chính Anh. Lúc ấy Tổng quân của Thất Sát lệnh là Thông Tý Thần Phán Lưu Từ Kỳ cũng đã có mặt. Lão ta trầm giọng nói :

- Chính Anh, chúng ta cùng liên thủ...

Lữ Chính Anh vội ngăn lại :

- Không! Lưu bá bá, hãy để tiểu đệ diệt khuyển lão ta vài câu đã.

Lưu Từ Kỳ gượng cười nói :

- Vậy chẳng khác đàn gậy tai trâu!

Nhưng Chính Anh nghiêm sắc mặt nói :

- Lãnh tiền bối, ân sư đã từng có kết giao với người, xin tiền bối lập tức rút lui ra khỏi...

Lãnh Vô Tình cắt ngang lời chàng :

- Tiểu tử, ngươi tưởng rằng bọn người thắng được ta sao?

- Sự thật thắng bại đã quá rõ ràng, Lãnh tiền bối không nghe thấy tình hình bên ngoài sao?

- Ngươi không cần phải phí lời! Ngươi còn thoái lui nữa sẽ rơi xuống nóc nhà ngay.

Thì ra trong lúc nói chuyện, Lữ Chính Anh đã bị dồn thoái lui hơn ba thước.

Lời nói của Lãnh Vô Tình ngược lại càng làm tăng thêm ngạo khí trong người chàng.

Chàng lập tức nghiêm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Chưa chắc!

Vù vù vù liên tiếp mấy thế kiếm, quả nhiên chàng dồn Lãnh Vô Tình thoái lui ra sau hơn hai thước.

Lãnh Vô Tình cười ha hả nói :

- Quả nhiên có chút bản lĩnh!

Nhưng tiếp theo là một tiếng hừ khô khốc :

- Nhưng mà dựa vào bản lĩnh của ngươi chưa đủ. Tốt nhất là cả bọn ngươi cùng lên vậy.

Lữ Chính Anh đã không còn kiên nhẫn quát :

- Lãnh tiền bối, đây chính là tại hạ phụng mệnh ân sư khuyên tiền bối...

Lãnh Vô Tình liền cướp lời :

- Ta không muốn nghe!

Lữ Chính Anh nói lớn :

- Luru bá bá, xin giúp ta một tay. Chúng ta liên thủ lại giết lão ma đầu này.

Luru Từ Kỳ vội nói lớn :

- Được!

Chưa dứt lời, Luru Từ Kỳ đã nhảy vào vòng chiến.

Luru Từ Kỳ tuy chỉ là một cao thủ bình thường nhưng từ sau khi nhận làm trợ thủ đắc lực của Thất Sát lệnh, dưới sự chỉ dẫn của Chu Tứ Nương và Lữ Chính Anh, cộng thêm sự khổ công luyện tập, võ công lão không ngừng tiến bộ chỉ ít cũng tăng gấp bội.

Công lực giữa Lữ Chính Anh và Lãnh Vô Tình gần như ngang ngửa nhau. Bây giờ có thêm sự trợ sức của Luru Từ Kỳ tất nhiên phần thượng phong nghiêng về Lữ Chính Anh.

Luru Từ Kỳ ngoại hiệu là Thông Tý Thần Phán vì binh khí của lão chính là một ngọn Phán Quan bút, cộng thêm Thông Tý thần công. Cái gọi là Thông Tý thần công chính là hai cánh tay trái, phải muốn ngắn dài tùy ý. Môn võ công vô cùng kỳ quái, cũng rất ư là tà môn. Trong lúc thi triển thường thường có thể xảy ra hậu quả không lường trước được.

Luru Từ Kỳ là một lão giang hồ, lão biết rõ tính quan trọng của trận đấu trước mắt phải nhanh chóng kết thúc.

Vì vậy lão xuất thủ chưa đến ba chiêu lập tức tìm sơ hở đối phương rồi đột ngột dùng tuyệt kỹ Thông Tý thần công.

Chỉ thấy sau khi lão đánh ra một chiêu, tay phải cầm bút đột nhiên ngắn lại còn tay trái thì dài ra hơn một thước. Nhanh như chớp một chưởng đánh trúng vai phải của Lãnh Vô Tình.

Luru Từ Kỳ không muốn lấy mạng của lão, nếu không dưới chiêu Thông Tý thần công vừa rồi Lãnh Vô Tình muốn giữ mạng già cũng khó.

Dưới tình hình này, cho dù Lãnh Vô Tình thân thủ cao thâm đến đâu cũng khó thủ thắng được.

Thương thế của Lãnh Vô Tình tuy không mấy nghiêm trọng, nhưng thêm vào thế kiếm hiểm ác của Lữ Chính Anh khiến cho thanh trường kiếm trong tay của lão vụt khỏi tay bắn ra xa.

Lữ Chính Anh thừa cơ điểm vào yếu huyệt Thất Khảm của Lãnh Vô Tình, đồng thời quát lớn :

- Nằm xuống!

Thân thủ của Lãnh Vô Tình quả thật cũng không tệ.

Dưới tình thế như vậy Lãnh Vô Tình vẫn có thể ung dung ứng biến, còn cười nhạt nói :

- Chưa chắc!

Đúng lúc ấy thân hình lão đột nhiên hơi ngã về sau né tránh sự truy kích của Lữ Chính Anh và Luru Từ Kỳ. Đồng thời tung mình rơi xuống mái nhà, chỉ trong chớp lát biến mất trong màn đêm.

Lữ Chính Anh lập tức đuổi theo quát :

- Lão tặc, ngươi trốn không thoát đâu!

Tiếng cười của Lãnh Vô Tình từ xa vọng lại :

- Tiểu tử, lão phu ở đây có bản lĩnh hãy đuổi theo ta thử xem!

Lãnh Vô Tình hừ lên một tiếng tung mình về hướng Ý Thúy lâu thoát thân.

Lữ Chính Anh cùng mọi người cùng lập tức đuổi theo.

Lúc này đoàn người do Chu Tứ Nương dẫn đầu sau khi nghe tiếng tín hiệu liên lạc phát ra của Chu Á Nam, cũng đã phát động tiến công, tập trung toàn lực tấn công vào Ý Thúy lâu.

Do vì đám hỏa khí trợ thủ của Đông Phương Tự đã trở mặt, vì vậy cuối đoạn đường bọn họ không gặp trở ngại. Có thể nói bọn họ ừn ừn tiến thẳng đến trước Ý Thúy lâu.

Nhưng khi bọn họ đến trước Ý Thúy lâu thì tình huống đã khác hẳn.

Chỉ thấy Ý Thúy lâu trong chu vi hơn mười trượng đã bị vô số bó đuốc rực sáng bao quanh thành một bức tường lửa.

Dưới ánh sáng phát ra từ những bó đuốc có thể nhìn thấy những cao thủ của Vô Định bảo đang đứng phía bên trong tường chờ đợi.

Hơn nữa thứ lớp rất rõ ràng, lớp thứ nhất là những xạ thủ, lớp thứ hai là những tay xạ tiễn, trên đầu những mũi tên của họ lửa cháy đỏ rực. Bên trong những tay xạ tiễn mới là những tay cao thủ tay cầm vũ khí sáng ngời.

Thế trận này đương nhiên có sự an bài kỹ lưỡng.

Lớp thứ nhất có thể thấy không khó đối phó lắm, còn lớp xạ tiễn thứ hai ngược lại khiến cho Chu Tứ Nương phải chau mày. Bà ta quay sang Giả Nam Tinh hỏi :

- Tại sao ở đây còn có những tay xạ tiễn?

Giả Nam Tinh hạ thấp giọng đáp :

- Ta nghĩ chắc đó không thể là thủ hạ của Đông Phương Tự, tất nhiên đây là sự an bài của Thuần Vu Khôn.

Do vì nơi đây bốn bề vắng lặng, vì vậy cho dù lời nói của Giả Nam Tinh rất nhỏ nhưng vẫn bị đối phương nghe được.

Chỉ nghe từ phía đối phương phát ra tiếng cười :

- Ngươi chỉ đoán đúng một nửa mà thôi.

Chu Tứ Nương đột nhiên nghiêm giọng quát lớn :

- Cổ Phi Quỳnh, ngươi mau ra đây!

Giọng nói của Cổ Phi Quỳnh có vẻ chế giễu :

- Chỉ nghe giọng nói mà có thể nhận ra ta là ai, quả nhiên khâm phục!

Giả Nam Tinh đưa tay ra hiệu cho Chu Tứ Nương tạm thời đừng xuất thủ. Sau đó lão trầm giọng nói :

- Câu nói vừa rồi là có ý gì?

Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Ta nói ngươi chỉ đoán đúng có một nửa, có nghĩa là những tay xạ tiễn trước mặt bọn ngươi có một nửa là do Bảo chủ đặc biệt huấn luyện, còn một nửa là sau khi Lãnh lão gia phát hiện ra Đông Phương Tự phản bội đã tạm thời phái người cướp lại số hỏa khí.

Giả Nam Tinh ồ một tiếng :

- Ngươi hãy gọi Thuần Vu Khôn ra đây!

Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Xin thứ lỗi! Bảo chủ ta hiện tại không tiếp một ai.

Giả Nam Tĩnh cười nhạt :

- Bọn người đã có an bài sẵn, vậy tại sao còn phải rút đầu như rùa không dám gặp ai?

Cổ Phi Quỳnh cười nói :

- Nếu như muốn đạt được thắng lợi lớn, các người không lý không phải bỏ công sức phải không?

Tiếp sau đó y thị bổ sung thêm :

- Bảo chủ của bọn ta cũng đã từng nói qua, chỉ cần các người có thể tấn công vào Ý Thúy lầu thì người sẽ đích thân tiếp kiến các người.

Những lời này làm cho Giả Nam Tĩnh không biết phải trả lời như thế nào.

Chu Tứ Nương truyền âm nói :

- Lão gia, người nói Thuần Vu Khôn lão tặc đang giờ trò quí gì đây?

Giả Nam Tĩnh truyền âm đáp :

- Ta nghĩ lão ta không thể giờ trò gì đâu!

Giả Nam Tĩnh trầm tư một hồi nói tiếp :

- Tĩnh thế bây giờ không tiện tấn công...

Chu Tứ Nương cắt ngang lời lão :

- Không! Ta đang chuẩn bị tiến công, ta muốn lấy độc trị độc phải thủ hạ của Đông Phương Tự tập trung hỏa lực lại đốt lão ta trở tay không kịp.

Giả Nam Tĩnh nghiêm sắc mặt nói :

- Biện pháp này có thể sử dụng được, có điều sẽ sát hại nhiều người vô tội..

Chu Tứ Nương cắt ngang lời lão :

- Bây giờ không nên nghĩ nhiều như vậy.

Giả Nam Tĩnh ngẩng đầu lên, quét nhìn một lượt Ý Thúy lầu sau đó nói :

- Có một biện pháp, để ta mang Thanh Điều tấn công từ phía trên đỉnh lầu xuống, như vậy có thể trong ngoài hiệp kích.

Chu Tứ Nương liên tục gật đầu nói :

- Đúng! Đúng! Nhưng mà việc này để ta đi cho. Đúng lúc ấy có tiếng của Lữ Chính Anh truyền đến.

Giả Nam Tĩnh và Chu Tứ Nương như trút gánh nặng, thở dài một hơi. Giả Nam Tĩnh lại dùng truyền âm nói :

- Lệnh chủ, bọn ta tạm thời đứng ra tay, đợi sau khi bọn người Lữ Chính Anh đến hãy tính.

Chu Tứ Nương gượng cười nói :

- Bây giờ không đợi cũng không được.

Lãnh Vô Tình sau khi hú một tiếng đào tẩu vào trong Ý Thúy lầu Lữ Chính Anh, Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc, Hồ Diên Mỹ cũng đồng loạt đuổi theo đến.

Sau khi Hồ Diên Mỹ đem tất cả sự tình xảy ra trong tịnh xá kể lại cho Giả Nam Tĩnh nghe, lúc ấy Chu Tứ Nương ồ một tiếng nói :

- Hóa ra lão tặc Thuần Vu Khôn đã bị thọ thương, chẳng trách gì lão ta chẳng dám lộ đầu ra.

Hồ Diên Mỹ đem những lời trước lúc lâm chung của Hồ Diên Kỳ thuật lại cho Giả Nam Tĩnh, lão nghe xong cảm thấy khăng khái vô cùng.

Giả Nam Tĩnh nghe xong thở dài một tiếng, quay sang nói với Chu Tứ Nương :

- Lệnh chủ, Thuần Vu Khôn đã đến đường cùng, hay là chúng ta theo kế hoạch vừa rồi mà hành động?

- Được!

Chu Tứ Nương hướng về phía Lâm Trung nói :

- Lâm Trung, người đi mời Đông Phương Tự đến đây, đồng thời đem Thanh Điều của ta đến. Nhớ hành động bí mật.

Lâm Trung dạ một tiếng nói :

- Thuộc hạ biết!

Giả Nam Tinh hướng lên Ý Thúy lầu, hạ giọng quát :

- Người của Vô Định bảo nghe đây, Thuận Vu Khôn đã trúng thương tử thủ hiện tại như cá mắc cạn. Lệnh chủ của bọn ta là người nhân từ, không muốn giết hại những kẻ vô tội. Trừ những tên đầu xỏ ra những người khác đều có thể không bị truy cứu. Hy vọng chư vị đừng bỏ lỡ cơ hội tốt, hãy quay về với chính nghĩa.

Trên Ý Thúy lầu đột nhiên vang ra giọng nói của Thuận Vu Khôn :

- Câm miệng ngay!

Giả Nam Tinh cười ha hả nói :

- Tên tiểu tử này rốt cuộc cũng lên tiếng.

Lúc ấy giọng nói của Lãnh Vô Tinh cũng truyền ra từ đỉnh lầu :

- Giả Nam Tinh, người đừng đắc ý quá sớm! Ai chết về tay ai đến bây giờ vẫn còn chưa biết.

Giả Nam Tinh nghiêm nét mặt nói :

- Lão bằng hữu, người không liệ vào hàng thủ lĩnh hy vọng đừng tự hại mình, hãy mau rời khỏi chỗ thị phi này.

Dứt lời, lão đưa mắt nhìn một lượt. Chỉ thấy những tay xạ tiễn của Đông Phương Tự đã tập trung đầy đủ, lão liền cất cao giọng nói :

- Người của Vô Định bảo chú ý bốn môn đã tụ tập hơn một trăm tay xạ thủ, chuẩn bị lập tức phát động hỏa công. Nếu như các người không lập tức buông vũ khí đầu hàng thì đừng trách bọn ta vô tình.

Bên phía Vô Định bảo ngược lại không có phản ứng gì cả.

Chu Tứ Nương sau khi dùng truyền âm căn dặn Giả Nam Tinh và Lữ Chính Anh hai người vài điều, rồi âm thầm thoái lui.

Lữ Chính Anh cao giọng quát :

- Thuận Vu Khôn, bây giờ là lúc người đền nợ máu. Người hãy tỏ ra nam tử hán một chút, đừng giống như con rùa không dám lộ đầu ra!

Từ trên phía Ý Thúy lầu vọng xuống tiếng cười của Thuận Vu Khôn :

- Tiểu tử kia tử thân đã chiếu mạng người, còn ở đó lớn tiếng.

Tiếp theo lão hạ giọng :

- Lão phu đang ở đây, cứ việc tấn công vào!

Bất ngờ một bóng đen mang theo một trận gió từ trong màn đêm bay về phía đỉnh của Ý Thúy lầu.

Thuận Vu Khôn quát lớn :

- Các tiền thủ, tập trung xạ kích!

Một trận mưa tên bắn về phía bóng đen.

Hóa ra Chu Tứ Nương đã dùng Thanh Điều xông về hướng Ý Thúy lầu để chuẩn bị thực hành kế sách nội ngoại hợp công.

Nhưng lão hồ ly Thuận Vu Khôn không những bố trí những tay xạ tiễn xung quanh dưới lầu, mà trên mỗi tầng Ý Thúy lầu cũng đều có mai phục.

Vì thế, Chu Tứ Nương đành phải cho Thanh Điều né tránh thoát ra.

Thuận Vu Khôn cười ha hả nói :

- Từ Nương, Ý Thủy lâu có vô số hào nước nóng, ta khuyên ngươi hay là chết cách này vậy!

Không ngờ, trong lúc Chu Từ Nương dùng Thanh Điều xông vào gây sự chú ý của bọn xạ tiễn. Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam, Hồ Diên Mỹ, Thủy Ngân Cô lợi dụng cơ hội hiếm hoi này lũ lượt vượt qua phòng tuyến của đối phương, triển khai thế tấn công thần tốc.

Chẳng mấy chốc một trận xung sát xảy ra, người của Vô Định bảo kêu gào thảm thiết vang dậy một vùng.

Do vì bọn Chính Anh đều là những nhân vật cao thủ, thêm vào thế tấn công bất ngờ và dưới tình huống hỗn chiến tương cận, cho nên những tay xạ tiễn của Vô Định bảo hoàn toàn mất tác dụng.

Giả Nam Tinh hạ giọng quát :

- Buông vũ khí sẽ được thoát chết...

Nhưng lão chưa dứt lời đã bị Lãnh Vô Tinh cắt ngang :

- Giả Nam Tinh, ngươi ép người quá đáng!

Lãnh Vô Tinh lão tặc này quả thật lợi hại. Cho dù vừa rồi lão ta đã bị trúng Thông Tý thần công của Lưu Từ Kỳ, nhưng lúc này giao đấu với Giả Nam Tinh giống như mãnh hổ.

Lúc ấy toàn bộ cao thủ của Vô Định bảo bao gồm cả đồ đệ, tỳ thiếp và tám tay sát thủ còn lại của Thuần Vu Khôn đều ra nghênh chiến.

Các cao thủ còn lại của quần hùng, dưới sự điều khiển của Chánh Phó tổng quản, hai Hộ giá Song tướng, Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tổ Văn, Thủy Tương Vân, Chu Thắng Nam lần lượt xông lên. Chỉ một thoáng sau đã trở thành một trận hỗn chiến kịch liệt.

Lúc này chỉ thấy đầu người và tứ chi bay tung tóe, tiếng kêu gào thê thảm khiến cho người nghe phải biến sắc, kẻ nhìn thấy phải kinh tâm.

Nhưng trong lúc khấn trương ấy, không có Lữ Chính Anh và Hồ Diên Mỹ trong trận hỗn chiến, không biết hai người đã chạy đi đâu.

Lãnh Vô Tinh vừa dứt lời, Giả Nam Tinh vội tiếp lời :

- Lão huynh, đến giờ ta vẫn xem ngươi như bạn. Hiện tại ngươi cũng đã nhìn thấy tình thế trước mắt, thoái lui vẫn còn kịp.

Lãnh Vô Tinh nghiêng răng giận dữ nói :

- Hai đứa hài nhi của ta đều đã không còn, vậy ta còn rút lui để làm gì?

Giả Nam Tinh lắc đầu thở dài :

- Ngươi nhất định phải thí mạng với ta mới được?

- Không sai! - Lãnh Vô Tinh cười nhạt nói - Đêm nay hai người chúng ta phải có người còn kẻ mất.

Bên cạnh Giả Nam Tinh và Lãnh Vô Tinh lúc ấy chính là Cổ Phi Quỳnh.

Chỉ thấy Cổ Phi Quỳnh như hổ điên, ta xung hữu đột. Chỉ trong khoảnh khắc những cao thủ của Thất Sát lệnh và nữ kiếm sĩ ít nhất có hơn mười người chết dưới kiếm của y thị.

Chu Thắng Nam, Thủy Tương Vân do vì khoảng cách giữa hai người với Cổ Phi Quỳnh tương đối gần. Vì vậy họ đồng loạt hét lên một tiếng xông vào lại.

Nhưng Cổ Phi Quỳnh đã quyết liều thoát thân nên dựa vào Chu Thắng Nam và Thủy Tương Vân khó mà cản trở được. Vì thế chẳng bao lâu hai người họ rơi vào thế bất lợi. Lúc ấy Cổ Phi Quỳnh thừa thắng xông lên, mặt khác cười nham hiểm quát :

- A đầu, mau nằm xuống!

- Đừng ở đó nằm mơ!

Đột nhiên keng một tiếng, thanh trường kiếm của Cổ Phi Quỳnh đã bị Chu Từ Nương đánh bật ra.

Chu Từ Nương sau khi phá giải thế kiếm của Cổ Phi Quỳnh, lập tức hạ giọng nói :

- Hai người lui ra!

Chưa dứt lời, liền vung kiếm phản kích lại. Vù vù vù liên tiếp ba thế kiếm làm cho Cổ Phi Quỳnh phải thoái lui ra sau ba bước, đồng thời quát lên :

- Yêu phụ! Đêm nay có ta thì không có người.

Cổ Phi Quỳnh vừa tiếp chiêu vừa cười nhạt nói :

- Chưa chắc!

Tuy Cổ Phi Quỳnh là trợ thủ đắc lực của Thuần Vu Khôn, nhưng nếu đem so với Chu Tứ Nương thì còn quá kém. Vì vậy song phương giao đấu chưa đến mười chiêu Cổ Phi Quỳnh đã bị bức bách thoái lui ra sau hơn bảy thước.

Chu Tứ Nương vừa liên tiếp tấn công, vừa cười lạnh lùng nói :

- Yêu phụ, người là trợ thủ đắc lực của lão tặc Thuần Vu Khôn, nợ máu cũng không phải ít. Cho nên hôm nay ta không giết người cũng không được.

Cổ Phi Quỳnh tuy đã rơi vào thế hạ phong, nhưng Chu Tứ Nương muốn kết thúc e rằng cũng phải đánh thêm vài trăm chiêu.

Vừa rồi, Chu Thắng Nam bị Cổ Phi Quỳnh đánh trúng một kiếm nếu lúc ấy không có Chu Tứ Nương nhanh tay tiếp cứu có lẽ bây giờ nàng đã hóa ra người thiên cổ rồi. Nhân lúc Cổ Phi Quỳnh lo chống đỡ những thế kiếm hiểm hóc của Chu Tứ Nương, Thủy Tương Vân tự xé vạt áo mình băng vết thương cho Chu Thắng Nam và nàng thấp giọng nói :

- Đại tiểu thư, thương thế của người không nặng lắm nhưng cũng có thể nói là không phải nhẹ. Tạm thời tiểu thư đừng tiếp tục tham chiến, để ta chăm sóc cho tiểu thư.

Chu Thắng Nam chau mày nói :

- Nhưng mà bây giờ chính là lúc quan trọng..

Thủy Tương Vân vội cắt ngang :

- Không hề gì, địch quân thương vong nhiều hơn phe ta gấp bốn lần. Chúng ta hoàn toàn chiếm ưu thế.

Chu Thắng Nam cười khỏ sở nói :

- Thật là kỳ quái! Đến lúc khẩn trương như vậy tại sao không thấy Lữ Chính Anh?

Thủy Tương Vân dùng truyền âm nói :

- Có thể là đang đi tìm Thuần Vu Khôn.

Chu Thắng Nam ồ một tiếng, rồi đột nhiên nói :

- Tương Vân sư muội, muội không hận ta sao?

Thủy Tương Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ta lại hận đại tiểu thư?

Chu Thắng Nam bỗng nhiên cười nói :

- Trước đây ở bên bờ sông Hạ Khẩu ta đã từng không khách sáo với muội.

Thủy Tương Vân à một tiếng tươi cười nói :

- Sự việc đã qua, nhắc lại làm gì?

Chu Thắng Nam có vẻ cảm kích nói :

- Tương Vân sư muội, muội thật tốt!

- Đại tiểu thư cũng vậy!

Thủy Tương Vân lại cười nói tiếp :

- Đi thôi, chúng ta đừng đứng chết cứng ở đây. Xem bên kia có gì thuận tiện giết vài tên chơi.

Lúc này toàn bộ tinh thể đã bị nhóm người Thất Sát lệnh khống chế.

Môn hạ đệ tử và thê thiếp của Thuần Vu Khôn đã bị thương vong quá nửa.

Về phía quần hùng Thất Sát lệnh số thương vong cũng không ít. Về phần cao thủ ngoài Chu Thắng Nam bị thương ra còn có Thượng Quan Tổ Vân và Lộ Thanh Bình.

Hai vị cô nương này vì có ý chí phục thù nên biểu hiện chẳng kém gì Chu Tứ Nương và Lữ Chính Anh.

Bởi vì hai người quyết liều mạng cho nên toàn thân họ đều dính máu đến nỗi không còn phân biệt được là máu của kẻ thù hay của chính mình.

Nhưng thương thế của họ không mấy nghiêm trọng, chỉ là những vết thương ngoài da. Tuy người của họ đầy vết máu nhưng không hề ảnh hưởng đến dũng khí của họ.

Về phía quần hùng Thất Sát lệnh đều có sách lược cả, sau đó mới hành sự. Cho dù trong khi hành động có một vài tình huống ngoài dự liệu xảy ra, nhưng từ khi bắt đầu cuộc chiến mọi người đều tự có riêng nhiệm vụ hành động.

Luận về võ công, Chu Quân Ngọc và Chu Á Nam chỉ đứng sau Giả Nam Tinh, Lữ Chính Anh và Chu Tứ Nương. Nhưng vì hai người bọn họ không có một nhiệm vụ cố định, nên họ đành phải tả xung hữu đột đụng ai giết nấy, ở đâu gặp nguy cả hai liền đến tiếp ứng. Vì vậy tuy hai người không có nhiệm vụ cố định nhưng thật ra so với mọi người họ bận rộn nhất và cũng là người giết nhiều địch nhất.

Về phần Vô Địch bảo tuy đã thất thế nhưng trận chiến vẫn còn xảy ra ác liệt.

Nói về Lữ Chính Anh và Hồ Diên Mỹ, cả hai nhân lúc tình thế lộn xộn đã âm thầm rút lui ra phía sau Ý Thúy lầu.

Mặt sau của Ý Thúy lầu chính là Đông Hồ nổi tiếng. Giữa mặt hồ và Ý Thúy lầu là một gò đất rộng bốn năm trượng. Trên gò đất toàn là cỏ dại cao cỡ đầu người, quả là một nơi hoang vu.

Lữ Chính Anh và Hồ Diên Mỹ liền nấp mình vào trong đám cỏ dại chờ đợi.

Một thời gian trôi qua, Lữ Chính Anh dùng truyền âm nói :

- Hồ Diên phu nhân, lão tặc Thuần Vu Khôn phải chăng còn đường rút lui khác?

- Không thể nào! - Hồ Diên Mỹ cũng dùng truyền âm nói - Vừa rồi người không nhìn thấy trong đám phi lao có đậu một chiếc thuyền con sao?

Lữ Chính Anh nói :

- Chiếc thuyền con đó phải chăng đã có sẵn từ trước?

Hồ Diên Mỹ gật đầu đáp :

- Đúng thế! Cũng vì ta biết trước đó đã có sẵn chiếc thuyền con vì vậy ta mới quả quyết lão tặc nhất định thoát thân bằng con đường này.

Lữ Chính Anh thở nhẹ một tiếng :

- Lão tặc đã đến đường cùng, không ngờ còn định tìm đường trốn.

Hồ Diên Mỹ cười nói :

- Quần hùng nhất quyết không bỏ qua mạng già của lão.

Lữ Chính Anh gật đầu nói :

- Hồ Diên phu nhân nói rất phải. Ở phía trước bọn họ quyết đấu rất ác liệt. Vậy mà chúng ta ở đây hóng gió, quả thật có vẻ không đúng.

- Không thể nói vậy được! - Hồ Diên Mỹ mỉm cười nói - Nhiệm vụ của chúng ta không giống bọn họ...

Lữ Chính Anh bỗng nhiên nói nhanh :

- Hình như có động tĩnh rồi đấy...

Cuộc nói chuyện truyền âm của hai người đến đây chấm dứt. Cả hai không hẹn mà cũng đưa mắt nhìn về phía Ý Thúy lầu.

Chỉ thấy một cửa sổ trên tầng cao nhất, có người thò đầu ra nhìn xuống dưới. Nhưng trời tối lại thêm khoảng cách hơi xa, nên không nhận ra kẻ đó là ai.

Hồ Diên Mỹ sau khi chú ý nhìn một hồi, bèn truyền âm nói :

- Nhất định là lão tặc!

Lữ Chính Anh dùng truyền âm hỏi :

- Sao Hô Diên phu nhân có thể nhìn rõ như vậy?

Hô Diên Mỹ cười nói :

- Công lực của ngươi hơn ta, ngươi còn không nhìn rõ vậy ta làm sao nhìn rõ được chứ?

Lữ Chính Anh tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thế tại sao người khẳng định như vậy?

Hô Diên Mỹ cười cười nói :

- Bởi vì chỗ cửa sổ kia chính là gian phòng của Thuần Vu Khôn.

- Ô!

Người bên trên cửa sổ bất chợt phóng mình nhảy xuống bên dưới như một cánh chim. Chỉ cần chạm nhẹ vào mái lầu thứ hai là bóng đen kia có thể rơi xuống giữa chừng những bụi cây dưới đất.

Tuy chỗ người kia rơi xuống cách nơi Lữ Chính Anh và Hô Diên Mỹ ẩn náu có đến mười lăm, mười sáu trượng ngoài, nhưng trong lúc này hai người đã nhìn rõ ràng bóng đen kia không phải ai khác mà chính là Thuần Vu Khôn.

Lữ Chính Anh không chậm trễ tung mình rời khỏi chỗ nấp, vọt nhanh về phía cuối lộ dẫn đến chiếc thuyền, đồng thời cười nhạt nói :

- Thuần Vu Khôn, thủ hạ của ngươi còn chưa biết sống chết ra sao, ngươi đành lòng bỏ chúng chạy trốn sao?

Thuần Vu Khôn vẫn im lặng trong đám bụi cây không hề có phản ứng gì.

- Đúng ngay lúc ấy có hai bóng người cùng rơi xuống cách chỗ Thuần Vu Khôn chừng tám thước.

Đó chính là hai đồ đệ hàng đầu của Thuần Vu Khôn là Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc.

Lữ Chính Anh lại trầm giọng quát :

- Lão tặc Thuần Vu Khôn đừng giả vờ làm bộ, mau ra đây chịu chết!

Thuần Vu Khôn đột nhiên đứng phắt dậy, cười nhạt nói :

- Tiểu tử, chết đến nơi còn dám ở đây to tiếng.

Tình hình trước mắt đối với Lữ Chính Anh mà nói có thể xem là thù nhân gặp nhau.

Chỉ thấy hai mắt chàng phát ra hai tia nhìn lạnh buốt, còn miệng quát lớn :

- Lão tặc, nợ máu phải trả bằng máu. Bây giờ là lúc ngươi phải trả món nợ máu diệt môn của ngươi rồi đấy!

Chưa dứt lời cả người lẫn kiếm đã bắn nhanh như tên về phía Thuần Vu Khôn.

Chỉ nghe tiếng của Hô Diên Mỹ nói lớn :

- Phó lệnh chủ, hãy cẩn thận...

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hai ánh lửa giao vào nhau bắn nhanh về phía Lữ Chính Anh.

Đúng lúc ấy Thuần Vu Khôn quát lớn :

- Dâm phụ, lão phu sẽ lấy mạng ngươi trước.

Vừa dứt lời người lão bay lên không trung, nhắm hướng Hô Diên Mỹ bỏ xuống.

Tình hình trước mắt quả thật là một sự thay đổi ngoài ý muốn.

Bởi vì ai cũng không nghĩ rằng trên người của Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc có mang theo kịch độc phun lửa, lợi dụng trong lúc Lữ Chính Anh bay người về phía Thuần Vu Khôn thì bọn chúng ra tay.

Trước diễn biến bất ngờ này khiến cho Lữ Chính Anh và Hô Diên Mỹ rơi vào trong thế hiểm.

Nguy hiểm đang kề cận, nhưng Lữ Chính Anh vẫn bình tĩnh lần người xuống đất tránh đi hai viên liệt đạn. Còn Hô Diên Mỹ tuy không phải là đối thủ của

Thuần Vu Khôn, nhưng Thuần Vu Khôn trên người đã bị thọ thương vì vậy chống đỡ năm mươi chiêu của lão đương nhiên không thành vấn đề.

Lữ Chính Anh tin rằng chỉ cần Hồ Diên Mỹ kéo dài thời gian thêm vài mươi chiêu thì đủ để chàng giải quyết hai tên Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc.

Bởi vì nghĩ như vậy, cho nên sau khi lần một vòng chàng lập tức tung người bắn mình về phía ẩn thân của Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc.

Đúng lúc Kim Thạch Minh và Văn Nhân Ngọc đang bỏ người về phía Lữ Chính Anh.

Vì vậy không hẹn mà cả ba đều đụng đầu nhau trên không. Chỉ nghe một tiếng ầm dậy đất, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết. Lữ Chính Anh từ từ rơi xuống đất, còn Kim Thạch Minh bị đánh gãy cánh tay phải bay ra xa ngoài ba trượng.

Văn Nhân Ngọc thì bị một chưởng của Lữ Chính Anh đánh rơi vào những bụi cỏ xa ngoài một trượng.

Lữ Chính Anh hy vọng trận đấu mau kết thúc để Hồ Diên Mỹ khỏi rơi vào nguy cảnh, vì vậy vừa ra chiêu chàng đã dùng hết chân lực.

Sau một chưởng đánh trọng thương hai đệ tử tâm đắc của Thuần Vu Khôn, Lữ Chính Anh không hề chậm trễ bằng người phóng mình về phía Thuần Vu Khôn, miệng quát lớn :

- Lão tặc, hãy nộp mạng!

Thuần Vu Khôn tuy đã đánh Hồ Diên Mỹ lùi ra sau, nhưng trong thời gian ngắn ngủi lão không cách chi thu phục được Hồ Diên Mỹ.

Trong khi Lữ Chính Anh một chiêu đã thương hai tên thủ hạ của lão, trong lòng lão cảm thấy thất kinh. Lão tập trung toàn lực đánh một chưởng đẩy lùi Hồ Diên Mỹ ra sau một bước lớn, và nhanh như chớp phóng mình về chiếc thuyền bên hồ định tháo chạy.

Lữ Chính Anh thấy vậy vội hét vang một tiếng, phóng thanh trường kiếm trong tay về phía Thuần Vu Khôn.

Thế nào đi nữa thì đường kiếm bay vẫn nhanh hơn con người. Vì thế Thuần Vu Khôn không thể không đưa kiếm ra đánh rơi thanh trường kiếm đang lao tới của Lữ Chính Anh.

Trong lúc Thuần Vu Khôn lo ứng phó với thanh kiếm của Lữ Chính Anh thì chàng cũng vuron lên kịp, cùng lúc quát to :

- Lão tặc, lưới trời lồng lộng người không thoát được đâu. Đêm nay là lúc người phải trả nợ máu cho Lữ gia ta...

Trong khi nói cả hai đã xông vào quyết đấu kịch liệt.

Lúc này do tác dụng phản hỏa đồng của Văn Nhân Ngọc và Kim Thạch Minh vừa rồi đã khiến những đám cỏ xung quanh đều bị thiêu cháy. Chẳng mấy chốc đã biến thành một đám cháy dữ dội, chiếu sáng cả mặt hồ.

Chỉ thấy một bóng người từ trên đỉnh Y Thủy lầu bay xuống, đồng thời có tiếng nói rằng :

- Chính Anh ca ca, cần muội giúp một tay không?

Hóa ra đó là Chu Á Nam

Thuần Vu Khôn tự biết đã hết đường thoát thân, nhưng cũng không nỡ chịu bỏ mạng. Vì thế dù lão ta đã bị thọ thương, lão vẫn đứng vững như hổ điên khiến cho Lữ Chính Anh chẳng làm gì được.

Chính Anh biết rõ lão ta đã có ý thí mạng, tự nhiên chàng không dại gì liều mình với lão. Một mặt chàng quyết đấu để làm tiêu hao chân khí của Thuần Vu Khôn, mặt khác nói với Chu Á Nam :

- Đa tạ muội, không cần đâu!

Tiếp theo chàng chợt hỏi :

- Tình hình phía trước thế nào rồi?

Chu Á Nam mỉm cười nói :

- Chỉ còn ân sư và nương mẫu của tiểu muội đang song chiến với Lãnh Vô Tình. À, đúng rồi! Nương nương của muội nói rằng lão tặc Thuần Vu Khôn phải đợi người đến mới có thể giết được...

Lữ Chính Anh cười thông thả nói :

- Được mà...

Thuần Vu Khôn cười nhạt dùng hết công lực tấn công, thế công của lão tặc càng lúc càng lợi hại áp đảo Lữ Chính Anh thoái lui ra sau liên tục mấy bước.

Lữ Chính Anh cười lớn nói :

- Lão tặc định tiến công để tìm đường trốn à? Đáng tiếc đã quá muộn rồi.

Thuần Vu Khôn cười xảo quyệt nói :

- Lão phu đã muốn chạy thì không có ai ngăn cản được!

Trong khi nói lão đưa kiếm gát mạnh trường kiếm của Lữ Chính Anh, đồng thời vọt mình đào tẩu.

Lữ Chính Anh bất chấp nguy hiểm, lướt nhanh đến cản đường. Một loạt tiếng va chạm binh khí vang lên, sau đó cả hai đều rơi xuống đất.

Chỉ nghe Thuần Vu Khôn cười đắc ý nói :

- Tiểu tử, mùi vị thế nào?

Hóa ra trong chiêu thí mạng vừa rồi của Thuần Vu Khôn, do vì Lữ Chính Anh không màng nguy hiểm ngăn chặn nên mới bị thụ thương. Chỉ thấy vai trái của Lữ Chính Anh đầm đìa máu tươi, hiển nhiên vết thương không phải nhẹ.

Nhưng công lực của chàng không vì bị thụ thương mà ảnh hưởng, chàng vẫn hùng hổ xông lên trước ngăn chặn, cười gằn quát :

- Lão tặc, ngươi chạy không thoát đâu!

Chu Á Nam nhìn thấy Lữ Chính Anh đã bị trọng thương, trong lòng thấp thỏm không yên, sau khi hét lớn một tiếng nàng cũng nhảy vào vòng chiến.

Ngay lúc ấy, một tiếng thanh tiêu trong màn đêm truyền đến.

Chu Á Nam không nén được vẻ vui mừng reo lên :

- Chính Anh ca ca, nương nương của muội đến rồi..

Một bóng người từ trên đỉnh Ý Thủy lâu bay nhanh xuống như một con thần ưng. Người chưa đến đã nghe tiếng quát :

- A đầu, tránh sang một bên!

Chu Á Nam dạ một tiếng, đứng sang một phía. Chu Tứ Nương như thiên thần từ trên trời giáng xuống, lưỡi kiếm của bà ta đánh vệt lưỡi kiếm của Thuần Vu Khôn, cùng lúc hạ giọng nói :

- Chính Anh, ngươi đã bị trọng thương mau thoái lui ra sau!

Thuần Vu Khôn múa kiếm phản kích lại, lão còn cười xảo quyệt nói :

- Các ngươi đồng loạt lên đi, lão phu muốn đưa lũ ngươi đi cùng một lượt.

Lữ Chính Anh lớn tiếng nói :

- Lệnh chủ, bây giờ là lúc Chính Anh này đòi lại nợ máu của nhà họ Lữ. Một chút thương thế này có đáng gì đâu chứ?

Chu Tứ Nương gật đầu nói :

- Tốt! Chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết lão tặc này.

Chu Á Nam với giọng bi thương nói :

- Nương nương, phụ thân cũng bị lão này gián tiếp giết chết, nữ nhi cũng muốn có một phần..

Chưa nói hết câu, người đã nhảy vào tham chiến.

Chu Tứ Nương do vì chiến đấu trong một thời gian dài nên người cũng đã mỏi mệt, còn Lữ Chính Anh thì bị thụ thương bên vai trái. Bởi vậy cho dù cả hai đều có chí phục thù nhưng so với công lực bình thường quả thực giảm sút rất nhiều. Và lại Thuần Vu Khôn muốn liều mình cho nên dù một địch với hai miễn cưỡng cũng có thể duy trì thế bình thủ. Nhưng bây giờ có thêm Chu Á Nam tình thế hoàn toàn thay đổi.

Chu Á Nam vừa tham chiến, Lữ Chính Anh một kiếm chém rơi cánh tay trái của Thuần Vu Khôn.

Tiếp theo đó, Chu Tứ Nương hét lên một tiếng, đánh bật thanh trường kiếm của Thuần Vu Khôn thuận tay quét ngang lưỡi kiếm một đường, chân phải của Thuần Vu Khôn liền bị chặt đứt lìa một nửa.

Tuy bị chém đứt một cánh tay và một nửa chân phải, nhưng Thuần Vu Khôn không hề rên la một tiếng. Hơn nữa thanh trường kiếm trong tay của lão tỏ ra kiên dữ lỏi đĩnh, nhắm vào đầu của Chu Tử Nương chém nhanh xuống.

Nhưng thế kiếm này của lão ta đã bị Lữ Chính Anh đỡ thay cho Chu Tử Nương.

Cùng lúc ấy, hai thanh trường kiếm của Chu Tử Nương và Chu Á Nam nhát tề cắm sâu vào ngực của Thuần Vu Khôn.

Thuần Vu Khôn tuy cứng rắn, cũng phải phát ra tiếng kêu thê thảm. Tiếng kêu gào của Thuần Vu Khôn còn chưa dứt thì lưỡi kiếm của Lữ Chính Anh đã quét ngang, đầu của lão liền rơi xuống đất.

Chợt nghe giọng nói Giả Nam Tinh ở bên cạnh :

- Cả đời gian hùng qui kẻ đa đoan, nhưng kết cuộc cũng bi thảm.

Chu Tử Nương đứng lặng giữa gió đêm như một pho tượng.

Lữ Chính Anh và Chu Á Nam với nét mặt nghiêm túc, đứng ngẩng đầu lăm bắm cầu nguyện.

Chu Quân Ngọc chậm rãi bước lên trước, tự xé vạt áo của mình băng lại vết thương cho Lữ Chính Anh.

Giả Nam Tinh lại thở dài một tiếng :

- Chư vị, hãy đi thôi! Công việc cứu thương cũng đủ để cho chúng ta bận rộn một hai ngày...

* * * * *

Trong khi ánh triệu dương bắt đầu xuất hiện báo hiệu một ngày mới. Chu Tử Nương trước mọi người tuyên bố thoái lui chức Lệnh chủ của Thất Sát lệnh, và Lệnh chủ mới do Lữ Chính Anh đảm nhận. Vô Định bảo sửa thành Tập Hiền sơn trang là nơi võ lâm đồng đạo cùng tụ tập với tinh thần thượng võ.

Còn cái gì gọi là tài bảo của Thiên Tâm cốc cũng giao cho Lữ Chính Anh toàn quyền xử lý, dùng vào việc cứu tế cho những vùng bị thiên tai.

Lời tuyên bố vừa dứt, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

Trong tiếng hoan nghênh, Chu Tử Nương nghiêm nét mặt nói với Lữ Chính Anh :

- Chính Anh, bây giờ ngươi trước tiên phải trở về nhà cũ ở Hồ Nam, trông tu lại Lữ gia trang và cúng tế cho những hương linh của Lữ gia.

Lữ Chính Anh hai mắt ngấn lệ, gật đầu cung kính đáp :

- Vâng! Lệnh chủ!

Chu Tử Nương mỉm cười nói :

- Không! Bây giờ ngươi có thể gọi ta là nhạc mẫu được rồi..

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Lệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.